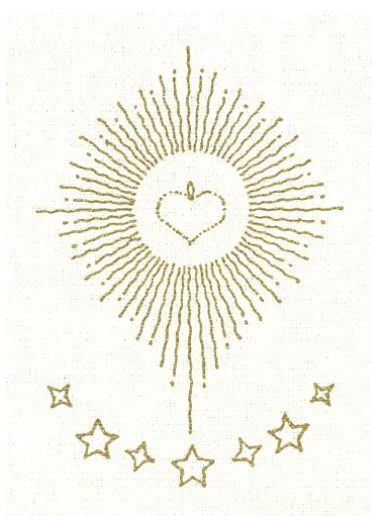

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM HLASEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL SEDMÝ

**PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ Z ROKU 1924
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM – WÜRTTEMBERG**

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ – TISÍC VÝTISKŮ

09 – 1997

PŘIPRAVUJE KRUH PŘÁTEL NOVOSALENSKÉHO SVĚTLA * BRNO

© T R I G O N 1997
© PŘEKLAD: KRUH PŘÁTEL
NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA
ISBN 80 – 85320 – 93 - 2

- VYDAVATEL, PŘÁTELÉ A CTITELÉ NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA DĚKIJÍ
- PANU ING. FRIEDRICHU ZLUHANOVÍ, ŘEDITELI NAKLADATELSTVÍ
- LORBER VERLAG V BIETIGHEIMU ZA VEŠKEROU POMOC PŘI PŘÍPRAVĚ
- A VYDÁNÍ TOHOTO DÍLA.

VDĚČÍ OBĚTAVÉMU A VE VÍŘE A LÁSCE PÁNU JEŽÍŠI ODDANÉMU PŘEK-
KLADATELI A BRATRU PROF. ING. VINCENCI KROUŽILOVI ZA

- NEZIŠTNÉ POSKYTNUTÍ JÍM PŘELOŽENÝCH LORBEROVÝCH SPISŮ
- Z JAZYKA NĚMECKÉHO DO JAZYKA ČESKÉHO.

- TAKÉ DĚKIJÍ VŠEM ZA NEZIŠTNOU SPOLUPRÁCI NA KOREKCÍCH
- PŘEKLADŮ V ČELE S BRATREM JUDR. MIROSLAVEM ŠTEFÁNKEM,
- JAKOŽ I VŠEM TĚM, KTEŘÍ OPISOVALI VŠECHNY DO ČEŠTINY
- PŘELOŽENÉ LORBEROVY SPISY.

- KONEČNÝ ČISTOPIS, GRAFICKÁ ÚPRAVA A OBÁLKA TOHOTO POPRVÉ
- KNIŽNĚ VYDÁVANÉHO SEDMÉHO DÍLU VELKÉHO EVANGELIA JANOVA
- – ING. ARCH. ZDENĚK KŘÍŽ.

PÁN NA HOŘE OLIVOVÉ.
JAN – KAPITOLA 8. (POKRAČOVÁNÍ)
1.VÝCHOD SLUNCE A JEHO OBDOBA.

1) Všichni nyní obrátili své zraky k východu a velice obdivovali nádherné ranní červánky. Nad obzorem se ukazovaly velmi půvabné skupiny mlh, které se stávaly vždy jasnější a jasnější a každý říkal, že již dlouho neviděl tak nádherné jitro.

2) A **JÁ** jsem pravil nyní ke všem mnohým kolem stojícím: „Hleďte, tento východ slunce se velice podobá duchovnímu jitra života člověka a východu duchovního Slunce nebes v jeho duši!

3) Když člověk slyší slovo Boží, začíná v jeho duši svítat. Když slyšeným slovům věří a důvěřuje, tu se v něm již rozjasňuje. Začíná pak dostávat vždy větší radost z nauky a stává se podle ní činným. Tu se tyto skutky podobně jako ony libé ranní obláčky láskou červenají a tím již v člověku nastává jasněji a jasněji. Z této lidské radosti pro dobro a pravdu z Boha dospívá člověk ke stále jasnějšímu poznání Boha a jeho srdce zahoří v úplné lásce k Bohu a to se podobá zcela tomuto nyní již zářivě jasnému červánku. Poznatky o Bohu a z toho o sobě a o svém velkém určení se stupňují tak, jako se nyní již také velkým jasným ranním červánku stávají dobře rozeznatelné všechny okolní krásné krajiny Země.

4) Avšak vyjasňuje se stále víc a více. Obláčky vycházejícímu slunci nejbližší – podobné skutkům z čisté lásky k Bohu – se stávají jasně zářícím zlatem. Konečně se to na východě

rozžhaví a hledíte, slunce samo vystoupí ve vsí slávě světla a velebnosti nad obzor a jako silou slova Božího a z něho pak stále stoupající láskou k Bohu a k bližnímu znovu rodí člověk; neboť duchovní znovuzrození v člověku záleží v tom, že člověk Boha vždy víc a více poznává a tedy také vždy víc a více miluje.

5) Přivedl-li to pak ve svém srdci k opravdovému žáru, pak v něm nastává jasněji a jasněji, žár přechází v nejjasnější světelný plamen a Duch Boží vychází jako ranní slunce a v člověku nastal úplný den. Avšak to není den jako den této Země, který se večerem opět končí, nýbrž to je pak věčný den života a úplné nové zrození aneb znovuzrození Ducha Božího v duši člověka.

6) Vpravdě pravím vám: U koho v duši nastane takový den, ten již smrt nevidí, nepocítí a neokusí navěky a při výstupu ze svého těla se bude podobat vězni v žaláři, jenž byl omilostněn a jehož žalářník přijde, s vlídnou tváří otevře dveře žaláře a takto k vězni promluví: „Povstaň; neboť dostal jsi milost a jsi svobodný! Zde oblékni šat cti, opusť tento žalář a kráčeš budoucně svobodně před tváří Toho, Jenž ti prokázal takovou milost!

7) A jako se vězeň jistě v nejvyšší míře zaraduje z této milosti, tak a ještě více se zaraduje v duchu znovuzrozený člověk, až k němu přijde Můj anděl a řekne: „Nesmrtelný bratře, povstaň ze svého žaláře, oblékni světlé roucho cti v Bohu a pojď a kráčeš budoucně svobodně a samostatně v úplnosti věčného života před tváří Boha, Jehož velká láska ti prokazuje tak velkou milost; neboť od nynějška věčně již nebudeš muset takové těžké a smrtelné tělo nosit.

8) Myslíte, že taková duše pocítí zármutek, když k ní takto přijde Můj anděl?“

9) Pravitel **Ríman** stojící poblíž Mne: „Pane, kdo by v takovém případě mohl ještě pocítit zármutek?! To je zcela jistě jen u takových světských lidí, kteří žijí v sebelásce, sobectví a v největší neznalosti Boha a své duše; neboť tito lidé nevědí nic o životě duše po smrti těla – a jestliže o tom kdy také něco slyšeli, nevěří tomu, jak mi jsou velmi mnozí tací až příliš známí. Já jsem dosud jen pohan a jsem jím už svým zevnějškem; ale v nesmrtelnost lidské duše jsem věřil již od svého dětství a po zjevech, které jsem měl, byl pro mne život duše po odpadnutí těla něčím úplně nepochybně jistým. Řekne-li se to však jiným světským lidem, smějí se tomu, pokrčí rameny a nakonec považují vše za hru živé fantazie a obrazotvornosti.

10) Nuže, takovým lidem, kteří mimo to ještě velmi rádi žijí, může ovšem být smrt těla něčím zcela strašným; avšak nám a zejména od nynějška, kdy máme v Tobě, jako Pánu všeho života největší jistotu o duši a o jejím věčném dalším životě po smrti těla – nemůže již smrt těla způsobovat zrovna úzkosti, zejména nepředchází-li jí žádné příliš velké tělesné bolesti, jimiž je tělo k smrti mučeno a trýzněno. Avšak také tehdy je zajisté objevení se žalářníka otvírajícího tuhé vězení nejvyšší vítání! - Takové je moje mínění a také má pevná víra; jiný může však mýnit a věřit co chce!“

11) Pravitel **všichni**: „Ano, tak míníme a věříme také my; neboť koho by ještě mohl těšit život tohoto světa, jenž je vlastně peklo v jeho nejplnějším květu a hojnosti?!“

12) Pravitel jsem **JÁ**: „Ano, tak tomu jest! Proto vám tedy také pravím: Kdo miluje život tohoto světa, ztratí pravý život duše; kdo ho však nemiluje a v tom způsobu, jaký jest varuje se ho, ten jej získá, totiž ten pravý věčný život duše.

13) Nedejte se světem oslepit a neposlouchejte jeho svody; neboť všechny jeho statky jsou marnivé a pomíjivé! Když už však v tomto světě shromažďujete poklady, pak shromažďujte především takové, které rez nezachvacuje a moli nežerou! To jsou poklady pro ducha k věčnému životu, pro jejichž neúplnější získání můžete vynaložit vše. Komu jsou však propůjčeny také pozemské poklady, ať je užívá podobně jako bratr Lazar a za to bude sklízet poklady nebes. Neboť kdo má mnoho, ať dá mnoho a kdo má málo, ať dává málo!

14) Kdo v opravdové lásce k bližnímu podá ze své studny žíznivému i jen doušek čerstvé vody, tomu to bude na onom světě splaceno; neboť kdo prokazuje svému bližnímu lásku tady, ten také nalezne lásku na onom světě. Zde věru nezáleží na tom, kolik kdo dá, nýbrž hlavně na tom, jak někdo svému chudému bližnímu něco dává. Z opravdové lásky vlídný dárce dává dvojnásobně a bude mu to také tak na onom světě splaceno.

15) Máš-li mnoho, můžeš dáti, jak bylo řečeno, také mnoho. Dal-li jsi to s radostí a s mnohou vlídností, pak jsi dal chudému dvojnásobně. Nemáš-li však sám mnoho a dal-li jsi však přesto svému ještě chudšímu bližnímu také částku ze svého mála s radostí a vlídností, dal

jsi desateronásobně a na onom světě ti to také bude vráceno. Neboť cokoli konáte chudým takto ve jménu Mém, je tak dobré, jako byste to učinili Mně Samému.

16) Chcete-li však při každém daru a šlechetném činu vědět, zda a jak Já Sám mám na něm zalíbení, pohleďte jen do tváře toho, komu jste ve jménu Mém takto prokázali dobro jak jsem to nyní vysvětlil a ona vám ukáže jasně a zřetelně pravý stupeň Mého zalíbení.

17) Jedině co koná opravdová láska je před Bohem dobře vykonáno; co se tu však koná pouze podle míry rozumu, to má malou cenu pro příjemce a ještě méně pro dárce. Já pravím vám: Blaženější je dávat nežli brát.

18) Nyní však půjdeme poněkud dále a podíváme se na krajinu směrem k Betanii! Uzříme tu velké přívaly všelikých obchodníků, neboť dnes začíná veliký trh, který potrvá pět dní.“

2. PŘICHÁZEJÍCÍ OBCHODNÍCI.

1) Poté jsme se odebrali na místo, z něhož bylo možno zcela dobře vidět krajinu Betanie, ale také množství cest a silnic vedoucích do Jerusalema. Na cestách a silnicích byly postaveny mýtnice a celnice, u nichž museli cizinci zapřavit požadované clo. Mnozí celníci z této strany byli s několika svými sluhy a pacholky od včerejška u nás.¹⁾

2) I otázal se **zákoník**, zda by nyní nebyli raději tam dole, aby přijímali mnoho peněz.

3) Pravil **jeden celník**: „Příteli, tuto otázku jsi si mohl zcela dobře ušetřit! Neboť kdyby nám záleželo více na tomto nejvyšším hmotném ziskném příjmu nežli na tomto místě; neboť jako jsme přišli, tak jsme mohli také již dávno zase odejít a nikdo by nám nemohl nic položit do cesty. Ježto však je nám tento velký životní zisk zde a nestaráme se naprosto o obchodní kolem táhnoucí karavany. Co se však týče malého cestovního mýta, nuže, tu již máme doma lidi, kteří se o ně postarají.“

4) Ostatně ve vašem chrámu započne nyní také brzy kramářství. Líbilo by se ti, kdybych ti řekl: „Příteli, pohleď dolů; bude již velmi živo před síněmi chrámovými! Nezajímají tě velké zisky, které tě tam očekávají? Bude tam velké množství přeskvoucího zlata, stříbra, drahokamů a perel a musí vám být dán ze všeho desátek. Dají vám z toho něco, nejste-li přítomni?!“

5) My celníci a hříšníci před vámi víme však nyní od vás, že jste se ke svému chrámu obrátili navždy zády a tak by byla taková námi vám daná otázka nyní jistě nejvyšší nemoudrá. My však jsme nyní beztoho učinili vážné rozhodnutí, že z lásky k Pánu nahradíme každému desateronásobně, jestliže jsme kdy vědomě někoho zkrátili. A tak tedy mohou, aspoň dnes, všichni ti mnozí obchodníci jít zcela svobodně kolem našich celnic a mýtnic a my všichni proto dávno ještě nebudeme hladovět. Proto je nyní necháme jen zcela klidně táhnout kolem!“

6) Na tuto zcela energickou odpověď celníkovu neřekl zákoník již zcela nic a obdivoval v tichosti tuto velkomyslnost celníka a jeho druhů.

7) **LAZAR** však pravil: „Všichni tito cizinci přijdou k večeru zcela jistě sem nahoru a já se ještě budu muset postarat o to, aby byl předně sklep lépe opatřen a rovněž tak kuchyň a spíže. Mimo to budu muset venku připravit také ještě více stolů a lavic, - jinak budu mít potíže!“

8) Pravil jsem **JÁ**: Lazarovi: „Nech toho všeho; neboť dokud jsem zde Já, jsi již vším co nejlépe a co nejhojněji opatřen! A kdyby jich přišlo sebevíce, budou přece všichni co nejlépe opatřeni. – Dívejme se nyní jen zcela klidně na šílený světský shon tam dole! Co tu po cestách a silnicích klusají těžce naložení velbloudi, koně, osli a voli nesoucí velké poklady a statky svých pánů a oni všechno prodají!“

9) Avšak tam na široké silnici vedoucí z Galileje do Jerusalema, vidíme vozy a káry tažené voly; vezou sem na prodej otroky z krajin Pontu. Jsou to jinoši a děvčata ve věku 14-18 let nejkrásnějšího tělesného vzrůstu. Je to 120 mužských a 170 ženských osob. Nuže, tomuto prodeji zabráníme a pak se postaráme o vzdělání a svobodu těchto ubožáků! Takové trhy s lidmi nesmí být uvnitř městských zdí; tato hora je však již mimo městské zdi a je nicméně velmi blízko města a tak brzy uvidíte, kterak tito majitelé vozů a kár zřídí právě na úpatí této hory prodejní boudy a brzy poté se pokusí vyslat všude své nabízeče a vyvolávače! Avšak my je předejdeme, toto

¹ „u nás“ doplnil vydavatel

jejich zboží jim zcela odejmeme a pak také řekneme těmto mrzkým prodavačům slůvko, které jim takovýto obchod na dlouhou dobu znechutí!“

10) Pravil zde **AGRIKOLA**: „Pane, což kdybych od těchto prodavačů lidí odkoupil za požadovaný obnos všechny mužské a ženské otroky, potom je vzal s sebou do Říma, tam je dal řádně vychovat a pak jim daroval úplnou svobodu a římské právo občanské?“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Tvá idea a tvá vůle jsou dobré; ale Má idea a Má vůle budou ještě lepší! Proč vydávat peníze na něco, co lze zcela právem mít a si přivlastnit bez peněz?! Nejsi s tím srozuměn? Dávat takovým lidem ještě zisk, znamenalo by ještě je posilovat v jejich zlu; učiní-li však několik takových zkušeností, pak se již budou střežit chápati se dále takových nelidských způsobů výdělku.“

12) Pravil **AGRIKOLA**: „Pane, přitom je jen ještě přihlédnout k jedné věci! Mně se zdá, že v této věci platí pro všechny země zvláštní římský zákon o obchodu s lidmi, podle něhož bez svolení římského vrchního místodržitele nesmí být žádný otrok z nějaké cizí, ne římské říše uveden do římských zemí; povolení stojí však strašně mnoho. No, tu se však velmi často stává, že tací otrokáři dopravují podloudně otroky do našich zemí po tajných cestách a často za pomoci falešných dokumentů svolovacích. Je-li snad tomu tak u těchto nyní přicházejících otrokářů, pak by bylo snadné odebrat jim jejich zboží, avšak v případě, že by měli takové nákladné oprávnění, nedalo by se přirozenou cestou nic jiného dělat, nežli by se obchodníkům daly jejich požadované peníze a nechali by se nerušeně jít dále, protože v tomto případě jsou pod ochranou zákona.“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Soudil jsi zcela správně; vez však, že Já jsem Ten, Jenž předpisuje zákony věčnosti a nekonečnosti a tak z toho již pochopíš, že Já Se zde, kde třeba opak, nebudu vázat na zákony římské, ačkoliv jinak jako člověk jsem jim úplně podroben.“

14) Tito lidé, kteří sem nyní přivádí zmíněné otroky, jsou sice velmi zističní, ale přitom v nejvyšší míře pověřiví. Tato jejich zcela slepá pověra je jejich největším nepřítelem; a tu již předem vím, co se tu má stát, aby tito lidé byli potrestáni tak, aby co nejochotněji odevzdali nejen své zboží, nýbrž mimoto ještě něco dalšího, aby odtud odešli jen se zdravou kůží. Až tu vbrzku budou, pak už je všechny uvidíte a zvíte, co vše je s to způsobit Boží moudrost a moc.

15) Nyní však půjdeme opět do domu a posílíme své údy dobrou snídaní; neboť všechny stoly jsou již prostřeny; zatím budou naši otrokáři také zcela na svém místě a pak je navštívíme!“

16) Pravil Mně **zákoník**: „Pane, cožpak dnes chrám ani nenavštívíš?! Vždyť dnes to tam opravdu dopadá až příliš zle!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Co je Mi nyní do této lotrovské peleše tam dole v pekle! Pravý chrám Jehovův je tam i tady, kde je v člověku srdce, které miluje Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého! – Pojdme nyní ke snídání!“

18) Poté jsme se všichni odebrali do domu, posadili se ke stolům, na nichž bylo již připraveno vše, co každému svým způsobem nejlépe chutnalo a také nechybělo nejlepší víno. Římané obdivovali především nyní za plného dne nádherné nádoby na pití z nejčistšího zlata, jakož i stříbrné mísy. Také oněch sedm farizeů přistoupilo nyní blíže a nemohli se dost vynadivit čistotě a jakosti nádob na pití a jídelního nádobí. Lazar je však vybízel k jídlu, aby ryby nevychladly a tak se tedy oněch sedm pustilo ihned do jídla a jedli a pili, velmi chválíce dobrotu jídel a vína. Také oněch as sedmdesát chudých se ženou ve svém středu chválilo do únavy jídlo i víno a rovněž tak i celníci a jejich druhové.

19) **Jeden Říman** pravil: „Mám již plných šedesát let a ještě nikdy jsem neměl v ústech tak dobrá jídla a takové pravé božské víno!“

20) A tak zde chvála a díky nebraly téměř konce.

3. POVĚŘIVÍ OTROKÁŘI.

1) Když jsme tak ještě seděli, jedli a pili, tu se z čisté a úplně bezmračné oblohy mocně zablesklo, po čemž následoval hrom až vše zařinčelo. Všichni se zhrozili a tázali se Mne, co to znamená.

2) Privil jsem **JÁ**: „To brzy uvidíte! Tento zjev učinil již pro naše otrokáře začátek; neboť zatím co jsme zde jedli a pili, přišli dolů k hoře a všechny jejich vozy a káry stojí již dole. Byli by ihned vyložili zboží, kdyby je byl neodradil tento blesk.“

3) Národové severního Pontu mají také jakousi boží nauku, která je však ovšem v nejvyšší míře vadná. Je zcela v rukou jistých věštců, kteří žijí zcela odloučeně od ostatního lidu, mají své vlastní pozemky a velmi četná stáda a bydlí většinou na horách v těžce přístupných vysokých údolích. Tito věštcí pocházejí většinou od Indů a proto se vždy vyznají ve všelike magii a kouzelnictví, nepřicházejí však nikdy anebo nejvýš zřídka k větším národům bydlícím ve velké hluboké rovině; avšak tito národové vědí široko daleko o nich a přicházejí při záležitostech pro ně důležitých k těmto věštcům a dávají si od nich prorokovat, ovšem za nemalou oběť. Při takových příležitostech vyprávějí pak čas od času tito horští mudrci tazatelům také o vyšších a mocných neviditelných bytostech, jimiž jsou oni a všechny živly ovládáni a že právě oni jako mudrci hor jsou jejich nejbližší sluhý a vládci nižších přírodních mocí. Toto ovšem uvádí slepé poutníky vždy v největší úžas. Zejména když vedle toho takový věštec předvede tazatelům ještě nějaký kouzelný div.

4) Naši otrokáři jsou se svým zbožím právě odtamtud a to nyní již po sedmé, ačkoliv v Jerusalemě teprve poprvé, ježto jindy prodali své zboží buď v Lydii, Kapadocii, také již v Tyru a Sidonu anebo také v Damašku. Tentokrát se odvážili jednou do Jerusalema a nebyli by sem ani tentokrát přišli, kdyby je nebyla přitáhla Má vůle.

5) Dříve však nežli odjeli se svým zbožím z domova, tázali se také jednoho věštce, zda budou šťastni se svým obchodem. A on jim s velmi vážnou tváří řekl: „Neuvidíte-li blesk a neuslyšíte-li hrom, pak odbudete zboží dobře.“ To bylo vše, co jim tento věštec řekl. Otrokáři to považovali za dobré proroctví, neboť se domnívali, že v této pozdní roční době hromobití již nepřijde. Avšak tento mocný blesk s nejvyšším prudkým zahřměním je poučil o něčem jiném a nyní stojí bezradně dole u hory. Avšak dříve nežli sejdeme dolů, bude následovat ještě několik blesků, jimiž naši otrokáři budou ještě více postrašeni a pak nám bude s nimi snadno mluvit!“

6) Privil zde **jeden z Mých starých učedníků**: „Kdo ví, jakým jazykem mluví?“

7) Privil jsem **JÁ**: „Do toho ti zatím zcela nic není; Mně není žádný jazyk v celém světě cizí! Avšak tito lidé mluví většinou jazykem Indie, který se tu rovná původní hebrejštině.“

8) Tu učedník neřikal již nic; a dostavil se také druhý blesk s nejvyšším prudkým zahřměním a hned poté třetí; avšak všechny blesky byly do země a nezpůsobily žádnou škodu.

9) Ale po třetím blesku vešel rychle do pokoje **překrásný jinoch**, poklonil se hluboce přede Mnou a pravil líbezným a přece mužně pevným hlasem: „Pane, zde jsem na Tvé zavolání, abych vykonal Tvou svatou vůli!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Přicházíš od Cyrenia a Jary?!“

11) Privil **jinoch**: „Ano, Pane, podle Tvé svaté vůle!“

12) Tu poznali staří učedníci Rafaela, přistoupili k němu a pozdravili ho.

13) **Jinoch** však jim pravil: „Ó, vy šťastní, kteří můžete stále být kolem Pána v Jeho nejvyšší Osobnosti! – Ale dříve nežli přistoupím k velikému a důležitému dílu, dejte mi také něco jíst a pít!“

14) Tu závodili všichni, aby dali jinochovi jíst a pít. Římané ho zvali k sobě a také všichni ostatní vynaložili vše, aby posloužili jinochu; neboť všichni se nemohli dost vynadivit jinochově půvabu. Považovali ho za překrásného syna nějaké pozemské matky, který na nějakou jemu oznámenou žádost odcestoval za Mnou. Jen staří učedníci věděli, kdo je tento jinoch. Jedl a pil jako velice hladový a všichni se divili tomu, že toho může tolik vpravit do žaludku.

15) **RAFAEL** se však usmál a řekl: „Přátelé! Kdo mnoho pracuje, musí také mnoho jíst a pít! není tomu tak?“

16) Privil **AGRIKOLA**: „Ó, ovšem, ty vpravdě nebesky překrásný mladíku! Ale řekni mi, kdo je tvůj otec a kdo tvá matka a z které země pocházíš!“

17) Privil **RAFAEL**: „Vyčkej jen času! Já zůstanu nyní několik dní zde a v té době mne již poznáš důkladněji. Nyní máme před sebou velkou práci a tu, milý příteli, třeba velice se sebrat!“

18) Privil **AGRIKOLA**: „Ale, můj přemilý a překrásný mladý příteli, co budeš pracovat se svými veskrze panensky něžnými rukama? Ty jsi ještě nikdy nekonal těžkou práci a chceš se nyní hned pustit do velké a těžké práce?“

19) Pravit **RAFAEL**: „Já jsem nekonal jen proto ještě nikdy těžkou práci, protože mně je každá práce, která se ti zdá sebe těžší, něčím zcela snadným. Budoucnost tě již poučí o lepším!“

20) Pravit jsem poté **JÁ**: „Nyní je čas, aby věznění dole byli uvolněni a osvobozeni; a tedy pojďme! Kdo však chce zůstat, ať zde zůstane!“

21) Všichni Mě však prosili, aby směli jít s sebou a Já jsem jim to dovolil. A tak jsme všichni sestoupili rychle z hory a byli jsme brzy u našich otrokářů, kolem nichž se shromáždilo již mnoho lidí, aby okukovali ubohé otroky a jejich prodavače.

22) Já jsem však pokynul Rafaelovi, aby odehnal zahálčivý lid a Rafael rozprášil lid jako plevy. Každý běžel seč mohl, aby nebyl roztrhán několika nejvyššími rozzuřenými lvy, které zpozorovali mezi sebou.

4. OBRÁCENÍ OTROKÁŘE.

1) Když se lid takto zcela rozutekl, tu jsem teprve přistoupil s Rafaelem, Agrikolou a Lazarem k hlavnímu obchodníkovi a řekl jemu v jeho jazyku: „Kdo vám dal především právo prodávat na trzích světa lidi a děti jako zboží a tím je činit otroky nějakého tyranského chlípného kupce?!“

2) Pravit **hlavní obchodník**: „Chceš-li je ode mne odkoupit, pak ti ukáži, že k tomu mám právo, nekoupíš-li je však, pak ti řeknu, chceš-li to mít, teprve před správcem země, že k tomu mám právo. byl jsem kdysi sám prodán za otroka; avšak můj pán, jemuž jsem co nejvěrněji sloužil, daroval mi pak svobodu a mnoho peněz. Vrátil jsem se do své otročiny a nyní sám obchoduji s tímž zbožím, za jaké jsem sám před 20 lety musel sloužit jinému. byl jsem jako otrok šťasten; proč tito zde ne?! Mimoto v našich zemích je toto již velmi starým zvykem a naši mudrci nás proto ještě nikdy nehnali k odpovědnosti. Tím proti našim zemským zákonům nehřešíme a za zákony vaší země platíme výkupné; a tak za naše dobré právo se nemusíme nikomu odpovídat!“

3) Pravit jsem **JÁ**: „Ty jsi však byl před 30 dny na horách a obětoval jsi 130 ovcí, 10 volů, 10 krav a 10 telat a tvůj věstec ti řekl: „Neuvidíš-li na své cestě blesk a neuslyšíš-li hrom, budeš šťasten! Ty jsi si však věc dobře vyložil, neboť jsi myslel, že v tak pozdní době roční není již bouřka s bleskem a hřměním a vydal jsi se, se svými spoluobchodníky na dalekou cestu. Avšak nyní přece jen hřmělo a napřed se blýskalo! Co budeš nyní dělat?“

4) Tu pohlédl **hlavní obchodník** udíveně na Mne a řekl: „Jsi-li jen člověk jako já, pak to nemůžeš vědět! Neboť předně jsi ještě nikdy nebyl v naší zemi a za druhé na celém světě nezná nikdo místo, kde bydlí onen prvý a nejslavnější věstec. Také ti to nikdo nemohl prozradit; neboť my se nezradíme za všechny poklady světa. Jak tedy můžeš vědět mé nejhlubší tajemství? Příteli, řekni mi jen to a všichni otroci budou tvoji!“

5) Pravit jsem **JÁ**: „Neřekl vám jednou váš věstec, že je ještě vyšší Bůh, o němž slyšel pouze ze starých tajných Písem?! Avšak že je to pro smrtelníky příliš velké a nepochopitelné a proto by se o tuto věc neměli dále starat! – Nemluvil takto váš věstec?“

6) Nyní byl hlavní obchodník celý bez sebe a pravit: „Já jsem řekl a říkám to ještě jednou: ty nejsi člověk, nýbrž ty jsi Bůh! A co zmožu já, slabý červ Země proti Tobě, Jenž mne můžeš jediným dechem zničit?! Je pravda, pozemsky dělám špatný obchod! Avšak kdybych měl ještě tisíckrát tolik otroků nežli jich mám zde, a to opravdu za drahé a velké peníze, byli by všichni tvým vlastnictvím! Neboť věz, velký a nepochopitelně vznešený příteli, my v naší zemi většinou víme, kde nás na noze tlačí tvrdá medvědí kůže; avšak pomoci si nedovedeme! Pomoz Ty nám, příteli, - a nejen tito, nýbrž tisíckrát tolik a kolik jich ještě nad to chceš mít, náleží tobě; neboť ty nejsi člověk, nýbrž úplně nejopravdovější Bůh!“

7) Pravit jsem: **JÁ** kolem stojícím: „Vezměte si všichni z toho příklad! To jsou velmi zatemnění otrokáři a jak brzy Mne poznali! A tam nahoře stojí chrám, který Mně velkým nákladem dali postavit David a Šalomoun a jak nesmírný je rozdíl mezi těmito otrokáři, kteří prodávají jen těla lidí a mezi těmito prodavači duší peklu!“

8) Hledte, tito otrokáři jsou Eliášové proti těmto bídným úkladným vrahům duší tam nahoře! Proto se také bude Sodomě a Gomoře jednom přede Mnou lépe dařit, nežli této bídné pekelné havěti tam nahoře. Neboť kdyby se bylo stalo v Sodomě a Gomoře co se děje zde, byli by tehdy činili pokání v žíní a popelu a byli by se stali blaženými. Avšak zde jsem Já Sám a oni usilují o Můj lidský život!

9) Hledte, zde po Mém boku stojí Můj nejmilejší anděl Rafael a Já pravím vám: mezi ním a těmito otrokáři je větší podobnost nežli mezi ním a těmi božími sluhy tam nahoře! Pravím vám: tento otrokář je již anděl; avšak ti tam nahoře jsou ďáblové!“

10) Tu jsem Se obrátil opět k otrokáři a řekl jemu: „Příteli, kolik žádáš za všechny tyto své otroky? Mluv!“

11) Privil **hlavní obchodník**: „Můj Bože, co mám já, slabý smrtelník od Tebe požadovat?! Všechny tyto otroky a ještě tisíckrát tolik Ti jich dám, uznáš-li mne jen za hodného milosti a řekneš mi, kde nám vlastně co chybí a vážne!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Propusť je všechny a Já ti za to dám věčnou svobodu vašich duší a věčný život!“

13) Privil poté **hlavní obchodník**: „Obchod je učiněn a uzavřen; neboť s bohy je snadné jednat. Propusťte všechny otroky; neboť nyní jsme učinili ten nejlepší obchod! Že naši otroci na tom špatně nebudou, o tom jsem předem přesvědčen. my sami jsme však učinili ten největší zisk; neboť tím jsme si vykoupili od Boha věčný život! – Jste, moji druhové, s tím všichni srozuměni?“

14) Privili **všichni**: „Ano, Hibráme, ještě jsme nikdy větší zisk neučinili! Ale náš věstec se tentokrát velice zmýlil; neboť byly to právě blesk a hrom, které nám pomohly k největšímu štěstí! – Propusťte svázané a ať jsou bezplatným vlastnictvím tohoto čistého Boha! My pak zde se ihned vydáme na zpáteční cestu!“

15) Privil jsem **JÁ**: „Ó, nikoli, svázané přijmu sice Já, - vy sami se zde pak udržíte ještě tři dny, ne však na vaše útraty; neboť za vás budu nyní Plátcem Já časně i věčně!“

5.OSVOBOZENÍ OTROKŮ

1)Tu jsem dal Rafaelovi opět pokyn k osvobození vězněných a oni byli okamžitě svobodni a úplně oděni, kdežto dříve byli nazí. Ale takovéto náhlé osvobození mladých otroků vyvolalo ze zcela pochopitelných důvodů převeliký úžas a hlavní obchodník, nedůvěřuje svým očím, šel a ohmatal nyní zcela dobře oděné otroky a viděl, že jejich oděv byl zhotoven ze zcela pravých látek a že to byli skutečně jeho otroci.

2) Tu **otrokář** pozvedl ruce a řekl: „Nyní teprve jasně poznávám, že jste opravdu v rukou bohů! Poproste je však také, aby vám byli milostiví! Až budete však v opravdovém štěstí, pak si vzpomeňte na vaše rodiče doma, kteří bydlí ve tvrdé zemi a musí si velkou námahou a prací opatřovat nuznou a chudobnou potravu pro tělo a bydlet v nuzných a velmi nuzných chatrčích z jílu a slámy! Neshromážděte si všeliké poznatky a přijďte pak opět k nám, aby pak skrze vás bylo také jednou světlo a dobře u nás; neboť od nynějška již nebudou z našich zemí lidé vyváženi a prodávání!“

3) Poté se obrátil **HIBRAM** k Rafaelovi, jehož kráse a něžnosti se nemohl dost vynadivit a řekl: „Ó, nepochopitelně vzácný překrásný mladíku! Cožpak ty jsi také Bůh, že ti byl možný tak zázračný skutek? Jak jsi mohl tak rychle uvolnit pouta, kterými byli svázáni tito otroci a odkud jsi vzal ty mnohé a velmi drahocenné šaty pro jinochy a dívky?“

4) Privil **RAFAEL**: „Já nejsem Bůh, nýbrž jen Boží milostí Jeho sluha! Ze sebe mohu právě tak málo jako ty; pronikne-li mne však všemohoucí vůle Boží, pak mohu vše a není mi pak nic nemožné. – Co však budeš dělat s oněmi 200 ještě zanechanými otroky, kteří nejsou pro obchod ještě dostatečně vykrmeni?“

5) Privil **HIBRAM**: „Také to víš, všemohoucí jinochu?! Co jiného bych nyní učinil, nežli že je vychovám v užitečné a dobré lidi a že je budu budoucně považovat za své pravé děti?! Tebe však budu prosit, abys mně také pro ně opatřil šaty, které pak vezmu s sebou.“

6) Privil **RAFAEL**: „Toho nyní není ještě třeba; půjdeš-li však za několik dní odtud a zůsta-neš-li počestné mysli, najdeš i se svými druhy doma již vše, co budeš ty i tvoji druhové potřebovat.“

7) S tím byl Hibrám úplně spokojen a rovněž i jeho druhové a všichni děkovali Rafaelovi a ještě více Mně, Pánu; neboť nyní všichni tito obchodníci poznávali, že Já Jediný jsem Pán. Poté si vzpomněli na své mnohé vozy a káry – které ovšem nebylo lze srovnat s vozy této doby – a na velmi již unavené tahouny.

8) A **HIBRAM** pravil Rafaelovi: „Všemohoucí zázračný jinochu! Kde umístíme vozy a tahouny a odkud vezmeme píci?“

9) Privil **RAFAEL**: „Zde uvnitř této zdi, která obklopuje tuto horu, která patří člověku, jenž nyní mluví s Pánem, je mnoho chat a chlívů, rovněž i zásoba píce pro vaše tahouny a můžete to vše dobře zaopatřit!“

10) S tím byl obchodník Hibrám zcela spokojen a jeho sluhové se postarali nyní o vozy, káry a zvířata.

11) Privil jsem **JÁ**: „Jelikož nyní také toto dílo je skončeno, odebereme se všichni opět nahoru a osvobození otroci ať jsou nejprve posílení pokrmem a nápojem. A až budeš mít, Hibrame, vše v pořádku, pak přijď také ty se svými druhy a sluhy a požijete jako Moji hosté též pokrm a nápoj!“

12) Tím byli všichni v nejvyšší míře spokojeni a osvobození otroci byli samá radost. všichni nyní chtěli jít ke Mně a poděkovat Mi. Jelikož však po velký počet nemohli mít všichni najednou místo, postavili se v nejkrásnějším pořádku v kruhu kolem Mne a ve svém jazyku Mne prosili, abych se na ně podíval a je vyslechl. A Já jsem vlídně na všechny pohlédl a pokynul jim, aby nyní mluvili.

13) Poté pravili (**otroci**) velmi dojati: „Ó, dobrý otče! Děkujeme ti, že jsi nás zachránil a uvolnil naše tvrdá pouta. Nemáme nic, abychom ti to kdy splatili; avšak budeme ti budoucně sloužit, jako bychom byli tvé nohy, ruce, oči, uši, tvůj nos a tvá ústa. Ó, dej se také námi, dobrý otče, milovat! Zůstaň nám budoucně otcem ve své dobrotě a lásce a nikdy nás neopouštěj!“

14) Poté jsem šel v kruhu ke každému jednotlivci, objal jsem ho a přitiskl na Svou hrud' a pravil přitom slova: „Pokoj s tebou, Můj synu, Má dcero!“

15) I plakali všichni něžní plavokučeraví jinoši a ještě něžnější a velmi milé panny, smáčejíce Mé ruce a nohy slzami radosti.

---

6. O OBCHODU A LICHVĚ

1) Po tomto velmi slavnostním a srdce jímajícím jednání, kterému nemohl žádný z přítomných přihlížet bez slz v očích, řekl jsem **JA** Rafaelovi: „Nyní je doved' nahoru a zaopatří napřed je; teprve až přijdeme, ať je postaráno o nás!“

2) Nyní vedl Rafael osvobozené nahoru a když přišli do velkého sálu, byly tu již tři velké a dlouhé stoly pokryty a tyto ještě zcela opravdové děti jedly s velkou chutí a radostí připravené pro ně pokrmy a pily také trochu vína s vodou a byly přitom plny radosti a dobré mysli.

3) My však jsme prodlévali ještě na cestě a pohlíželi na mnohé příchozí kupce a kramáře, kteří se ubírali s všelikým zbožím, zvířaty a plody po široké silnici do města.

4) Tu Mně pravil **Říman**: „Pane, to jsou velmi mnozí Židé! Cožpak oni o Tobě ještě nic nevědí? Je velmi zvláštní, jak lhostejně jdou ti lidé kolem nás!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Jako oni zde, tak půjdou ještě velmi mnozí kolem Mě, nepodívají se na Mne a nepoznají Mne, nýbrž budou se ve své světskosti dále rýpat, až je smrt uvrhne do hrobu a jejich duši do pekla! Takovíto obchodníci, kupci, kramáři a dohazovači jsou od duchovna příliš vzdáleni a jsou mezi lepším lidstvem tím, čím je plevel mezi pšenící. Nechme je jít vstříc jejich hrobu a smrti!“

6) Privil **AGRIKOLA**: „Ale, můj Pane a můj Bože, vždyť mezi lidmi musí být vzájemný obchod koupí a prodejem, jelikož by jinak u lidí špatnějších a hubenějších zemí nebyl vůbec možný život! Já jen v Egyptě znám země, které jsou nevýslovně hornaté, nic než skály a skály; lidem tam žijícím musí být většina životních potřeb přivezena obchodem. Zruš tento pravidelný

obchod a celý velký národ zemře hladu! Tu musíš sám jako Pán nebe a všech Světů uznat, že tací lidé mohou žít a existovat jen jistým obchodním stykem. Divím se proto velice, že to Tvá nejvyšší božská moudrost naprosto odsuzuje! Neboť při jinak největší úctě k Tvé nejčistší božskosti nemohu se svým ostatně zcela zdravým lidským rozumem nikterak souhlasit s tímto Tvým úsudkem!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, co ty víš a čemu ty rozumíš, tomu – dovol mi – jsem rozuměl dávno ještě dříve, nežli svítala Pracentrální slunce ve Slupkovém globu!“

8) Vpravdě pravím tobě: Já nehorlím proti správnému a nejvyš blahodárnému obchodu mezi lidmi, - neboť Já Sám chci to mít tak, aby byl člověk na člověku v jistém ohledu závislý a tu je náležitý obchod mezi lidmi a lidmi beztoho v největším řádu lásky k bližnímu; avšak zajisté také uznáš, že pouhému nejvyš necitelnému lichváři nemohu nikterak přichvalovat! Poctivý kupec ať má za svou námahu a práci přiměřenou odměnu; ale ať nechce vydělávat za 10 grošů 100 grošů a ještě více! Rozumíš tomu? Já odsuzuji jen lichváře, nikoli však nutný, počestný obchod. Pochop to dobře, abys nepadl do zlého pokušení!“

9) Tu prosil Mne Říman na odpuštění a přisvědčil, že se velice a zcela hrubě zmýlil.

10) Tu přistoupil ke Mně **LAZAR** a prvil: „Pane, jelikož se nyní beztoho odebereme nahoru, neboť zde nebude obzvláště mnoho již co dělat, rád bych se od Tebe nyní dověděl, jak je to s oním zázračným jinochem! Kdo a odkud vlastně je? Svým úborem se zdá být Galilejec; ale kdy dospěl k takové moudrosti a zázračné síle? Ten člověk svým zevnějškem je sotva 16 let stár, - a předstihuje Tvé učedníky! Ráčiž mně také o tom podat ještě zprávu!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Zda není v Písmu: „V té době uvidíte anděle Boží s nebe k Zemi sestupovat a lidem sloužit?“ Je-li ti toto známo, pak brzy a snadno poznáš, kdo je tento mladík. Zastím to podrž nyní u sebe; neboť všichni ostatní musí na to přijít sami! Moji staří učedníci ho již znají, nesmějí ho však také předčasně rozhlásit.“

12) Ty jsi mínil, abychom se hned odebrali do tvé hospody, - avšak k tomu bude také ještě za hodinu dost času! Nyní však posečkejte ještě zde na této silnici; neboť brzy se stane něco, při čemž bude velice třeba naší přítomnosti!“

13) Tázal se Mne **LAZAR** řka: „Pane, bude nám očekávat něco špatného?“

14) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, v tomto světě a mezi těmito lidmi lze očekávat málo co dobrého! Hle, přívaly trhovců nyní již slábnou a tak sluhové farizeů přivedou nyní brzy jednoho ubohého hříšníka, který před hodinou v chrámu vztáhl z hladu ruku na předkladné chleby, na volné prostranství pod vysokou zdí, aby ho kamenovali pro jeho přestupek! Tomu však zabráníme! A tak tedy nyní již víš, proč tu ještě meškáme.“

15) Toto uslyšel však také **AGRIKOLA**, přistoupil ke Mně a řekl: „Pane, slyšel jsem Tvá slova, která věru nejsou velmi povznášející! Cožpak templáři mají Jus gladii?²⁾ Já přece znám všechny výsady, které dal Řím svým národům; ale o nějaké takové výsadě nic nevím! Á, na tuto věc se rozhodně důkladněji poptám! – Řekni, Pane a Mistře, co je na této věci!“

16) Privil jsem **JÁ**: „Když se Římané stali pány židovských zemí, prozkoumávali dopodrobna Boží učení Židů a jejich ustanovení od Mojžíše a proroků a také shledali, že bylo chrámu, to jest kněžím dáno Mojžíšem právo kamenovat k smrti jisté příliš velké zločince. Avšak kněží sami nemají právo odsuzovat někoho k smrti, nýbrž mají zločince odevzdat soudům a soudy mají pak podle přesného svědectví kněží soudit a velkého zločince odevzdat kamenovačům. Avšak toto se zde nestalo, nýbrž kněží to nyní činí o své újmě a platí Herodovi nájem, aby také oni měli jakési Jus gladii, které nejvyš zneužívají, jak se právě nyní děje. Avšak nyní třeba být náležitě na číhané; neboť oni to nyní také hned budou!“

7. AGRIKOLA VYSLÝCHÁ CHRÁMOVÉHO PŘEDSTAVENÉHO.

1) Sotva jsem to domluvil, tu se již přiblížil značný dav, který sem ve svém středu co nejukrutněji vlekl onoho nešťastníka.

2) **JÁ** jsem však pravil Agrikolovi: „Nyní půjdeme my dva naproti těmto drábům, které vede chrámový představený!“

3) Přišli jsme jim vstříc zrovna ještě při východu z velké brány a Já jsem vložil Římanu do úst slova, která měl promluvit a **Říman** pravil představenému mocným, nejuvážnějším hlasem a s tváří Řimana: „Co je to tu?“

4) Pravil **představený**: „My máme jakožto staré právo od Mojžíše také Jus gladii a můžeme je také z vlastní moci uplatnit proti příliš velkému zločinci!“

5) Pravil **Říman**: „Já však jako prvý císařský vyslanec jsem přišel nyní sem z Říma, abych zkoumal vaše mnohá zneužívání výsad daných vám Římem! Kde máte rozsudek světského soudce?“

6) Tato otázka přišla představenému velmi nevhod i pravil (**představený**): „Ukaž mi napřed, že jsi skutečně vyslancem z Říma; neboť mohl by se snadno někdo přestrojit za Řimana a předpisovat nám ve jménu císaře nové zákony!“

7) Tu vytáhl Agrikola pergamenový svitek ze zlaté krabice, opatřené všemi odznaky, které nenechaly ani na okamžik představeného v pochybnosti, že předkladatel takového dokumentu je mocný Říman.

8) Poté se však tázal **AGRIKOLA** velice vážně řka: „Nuže, já jsem ti na tvou žádost předložil ihned požadovaný dokument; kde máš ty nyní mnou požadovaný světský soudcovský rozsudek nad tímto zločincem?“

9) Pravil **představený**: „Já jsem ti přece předtím řekl, že chrám má od Mojžíše staré právo potrestat smrtí velkého zločince proti chrámu a toto právo je nyní také Římem schváleno a jedná tedy chrám správně, když na odstrašující příklad trestá takového zločince proti Bohu a Jeho chrámu smrtí ukamenováním, jak to ustanovil Mojžíš!“

10) Pravil **AGRIKOLA**, stávaje se stále vážnější: „Stál tento chrám také již za dob Mojžíšových?“

11) Pravil **představený**: „To právě ne; avšak Mojžíš byl prorok a ve svém duchu věděl o tom, že Šalomoun, moudrý a velký král postaví Bohu chrám a je tedy zločin proti chrámu a jeho nejvyšším svatým zřízením právě tak trestný jako zločin proti Bohu Samému!“

12) Pravil **AGRIKOLA**: „Proč potom sám Mojžíš ustanovil pro podobné případy zvláštní soudce a nedal tento soud do rukou kněžím? Jak to, že vy jste se nyní stali také soudci nad smrtí a životem člověka? Mojžíš vás učinil jen knězi a Řím nyní zato, že si vzal totéž právo³⁾ jako vaši světské soudcové za dob vašeho krále Saula, dal vám všem také světský úřad soudcovský a to s výslovným nařízením, aby jakýkoliv zločinci, zejména ti, kteří si zasloužili smrt, byli vždy odevzdáni místnímu světskému soudci a že žádný kněz se pak nemá starat dále o to, jak naloží soud se zločincem. Vám tedy nikterak nikdy nepřísluší někoho soudit, odsoudit a dokonce i ruku na něho vložit!“

13) Proto tedy okamžitě propustíte tohoto vašeho zločince! Já sám ho vyslechnu a z toho poznám, zda jeho zločin zasluhuje smrt anebo ne; a běda vám, shledám-li zde s vaší strany vůči tomuto člověku nespravedlnost!“

14) Na tuto ostrou pohružku propustili chrámoví drábové a pacholci zločince a postavili ho před Agrikolu.

15) A **představený** pravil: „Tu je ten zlosyn! Zkoumej ho sám! Já a všichni tito pacholci jsme snad dostatečnými svědky a můžeme vystoupit proti jeho tvrdošíjnému zapírání!“

16) Pravil **AGRIKOLA**: „Zcela dobře; avšak já mám právě zde po svém boku nanejvýš pravdivého svědka a prohlašuji vám tímto předem, že každou lež jak se strany tohoto zločince, tak se strany vaší potrestám co nejpřísněji! Avšak ještě přísněji budu postupovat proti těm, kdož by nad tímto ubožákem vynesli snad nějaký zlomyslný a tedy nejvyšší trestný rozsudek!“

17) Po tomto ne příliš vlídném oslovení Řimana byl představený se svými pacholky jat velkou úzkostí a tvářil se jakoby se chtěl vzdálit a také **pacholci** pravili: „Co máme přitom my dě-

---

³⁾ V Lorberově původním rukopisu je tato část věty nejasná a byla Lorberem a jinými podle vlastního dobrozdání opravena. Vyd..

lat?! My žádnou vůli nemáme, nýbrž sami musíme být poslušní vůle chrámu. Ať představený projedná a vyřídí tuto věc sám s tebou! Má-li se zločinec potrestat, pak jsme skutečnými vykonavateli rozsudku; proč však vlastně byl někdo odsouzen, o tom sami nevíme nic jiného a dalšího nežli jen to, co nám bylo soudci vždy jen zcela krátce sděleno. Jak bychom tu nyní mohli proti anebo pro tohoto zločince svědčit?! Proto nech nás, vysoký veliteli, jíti dále!“

18) Privil poté **AGRIKOLA**: „To zde naprosto nejde, nýbrž zůstanete zde kvůli představenému, tak jako také on zde musí zůstat, nežli vyslechnu zločince!“

8. ZLOČINNÁ USTANOVENÍ CHRÁMU.

1) Když uslyšeli všichni tento výrok, zůstali stát a **AGRIKOLA** se tázal nejprve představeného řka: „Čeho se dopustil tento člověk, že by si byl zasloužil před vámi trest smrti!“

2) Privil velmi rozpačitě **představený**: „Včera odpoledne se odvážil drzou rukou dotknout se nejsvětějších předkladných chlebů a dokonce je jíst, což může beztrestně dělat jedině velekněz za modlitby a zpěvu žalmů. Byl při tomto drzém skutku dopaden a podle zákona odsouzen k zasloužené smrti a tu netřeba žádného dalšího výslechu, protože ostatně již tento skutek je největším důkazem pro zločincovu vinu.“

3) Privil **AGRIKOLA**: „Tak, - to je velmi chvalitebné soudnictví! Cožpak se nemusí podle našich zákonů u každého zločince přihlížet především k tomu, pokud je zločinec příčetný při tom či onom zločinu?! Dopustí-li se nějaký blbý člověk sebevětšího zločinu, jenž by u inteligentního člověka musel mít podle zákonů za následek zřejmě smrt, vezme se tento blbec zřejmě do opatrování, aby nebyl lidské společnosti budoucně tak snadno nebezpečný a polepšil-li se, má se buď propustit na svobodu anebo v případě neúplného polepšení má se ho použít jako galejního otroka, aby své hříchy odpykal a přitom přece ještě jen poněkud prospěl lidem.“

4) Dále třeba u zločince přihlížet také k tomu, jakými okolnostmi byl člověk často za vlny přitažen k nějakému zločinu a kteréžto okolnosti mohou pak také zločin velice zmírnit. Je zajisté velký rozdíl, zda někdo spadne se střechy a tím usmrtí člověka náhodou pod ní meškajícího, anebo zda někdo usmrtí člověka úmyslně. A mezi těmito oběma krajními případy je ještě spousta vedlejších okolností, které musí každý spravedlivý soudce dobře uvážit, protože mohou být pro jeden a týž zločin buď polehčujícími anebo přitěžujícími.

5) Kdyby k vám například někdo přišel jako žalobce a řekl: „Tímto člověkem byl usmrčen můj bratr!“, a kdybyste pak nevyslychající dále obžalovaného ihned ho odsoudili k smrti, jak ničemnými soudci byste tu byli! Cožpak není v našem zákoně výslovně každému soudci co nejpřísněji přikázáno, aby především vyšetřil ono Cur, quomodo, quando et quibus auxiliis ⁴⁾ a teprve pak soudit?! Učinili jste to u tohoto zločince?!”

6) Privil **představený**: „My přece v chrámu nemáme římský, nýbrž jen Mojžíšův zákon a ten zní zcela jinak!“

7) Privil **AGRIKOLA**: „Tak? Dal-li váš Mojžíš takové soudcovské zákony, jaké zachováváte v chrámu, pak by musel být váš Mojžíš nejhoupějším a nejukrutnějším zákonodárcem, proti kterému bychom byli my Římané čistí bohové! Avšak já znám mírné zákony Mojžíšovy až příliš dobře, a my jsme naše státní zákony tvořili většinou podle něho a vy templáři jste před Bohem a přede všemi (lidmi) nejvyššími trestuhodnými lháři, chcete-li mně do očí tvrdit, že vaše nejhoupější tyranská přeukrutná ustanovení chrámu jsou od Mojžíše! To jsou vaše ustanovení, která jste o své újmě a bezbožně zcela nesmyslně a nesvědomitě sepsali a nyní podle těchto svých oškli-vých zákonů trápíte ubohý lid zcela podle své libovůle! Můžete něco takového uznávat jako zákon posvěcený nejvyšším moudrým Bohem?“

8) Privil představený: „Ustanovení chrámová nedělal jsem přece já! Jsou jednou zde a my se jich musíme držet, ať už pocházejí od Mojžíše anebo od někoho jiného!“

9) Privil **AGRIKOLA**: „Zcela dobře, my Římané se s tímto nešvarem již vypořádáme! Ale nyní platí: Audiatur et altera pars!“⁵⁾

⁴ Proč, jak, kdy a za jakých okolností? Vyd..

⁵ Budiž vyslechnuta též druhá strana! Vyd..

10) Poté se obrátil s vlídnou tváří na zločince: „Pověz mi nyní zcela podle pravdy, jak je to s tvým zločinem! Nezapírej nic, nýbrž přiznej vše; neboť já tě mohu zachránit, avšak také usmrtit, zasloužil-li tvůj zločin nějak smrt!“

---

9. DOZNÁNÍ ZDÁNLIVÉHO ZLOČINCE.

1) Tu se **zločinec** vzpřímil a pravil pln odvahy zcela svobodně a beze všeho zatajování: „Velký a mocný a spravedlivý pane a soudce! Já nejsem právě tak nějakým zločincem, jako nejsi ty a ten, který je s tebou!“

2) Jsem chudý nádeník a svými rukama musím vydržovat a živit otce a matku, kteří jsou stále nemocní a k práci téměř zcela nezpůsobilí. Mimoto mám ještě mladší sestru, které je teprve 17 let a 8 měsíců. Také ji musím živit, protože si sama nemůže nic vydělat, ježto musí doma ošetřovat nemocné rodiče. tato má velmi milá a hodná sestra, ačkoliv je velmi chudá, je od přírody nicméně krásná a půvabná a jako taková není templářům žel neznámá a někteří již velice usilovali o to, aby ji svedli; nicméně však nic nepořídili a vyhrožovali mně a rodičům řkouce: „No, počkej ty pyšná žebroto, však budeš brzy krotčí a pokornější!“

3) Příštího dne jsem hledal v domech mně již známých práci a řeklo se mi, že jsem byl knězi prohlášen za velkého hříšníka, protože se svou milou sestrou krvesmilním. Ukázali mi dveře a já jsem nevěděl, co počít.

4) Poté jsem šel k několika pohanům a sdělil jsem jim svou velkou nesnáz. Obdarovali mě několika mincemi, abych mohl nakoupit pro nás trochu chleba. Avšak těch několik mincí bylo brzy stráveno a já a naši jsme neměli již dva dny co jíst a nemohl jsem si také již nic vydělat a také od nikoho již nic vyprosit, což však také zaviniily tyto svátky, protože v této době nebylo také možné dostat venku práci. I pomyslí jsem si: „Kdybys jako nevinný Žid učinil to, co učinil kdysi David, když velice hladověl, pak by to přece nebylo před Bohem tak hrubým hříchem!“

5) A včera za pozdního odpoledne puzen velkou nouzí jsem zašel do chrámu, přišel jsem k předkladným chlebům, chopil jsem se prvního a pro svůj hlad nejlepšího bochníku a chtěl jsem se nasytit a část přinést svým rovněž tak hladovým rodičům a neméně hladové sestře; leč tu mne ihned objevili číhající strážcové, křičeli zločin, zločin a co nejnevilosrdněji mne vlekli před kněze. Kněží mne hned poznali a volali: „Ha, to je ten pyšný žebrák, krvesmilník a zločinec na předkladných chlebech! Budiž proto ještě zítra před polednem ukamenován!“

6) Potom mne za všelikého špatného zacházení a nejstrašnějších nadávek zavlekli do temné díry, v níž jsem úpěl dodnes. Jak mne odtamtud dovedli sem, to jsi, vysoký soudce, viděl sám. jak se však povede anebo již vedlo mým ubohým rodičům a mé ubohé sestře, to ví Jehova!

7) Vysoký soudce! To je vše, co ti mohu jako úplně pravdivé říci o svém zločinu! Ó, nesud mne tak krutě, jak mne soudil zejména tento představený! Neboť otevřeně řečeno, byl to právě on, jenž chtěl svést mou cudnou sestru, - což mohu před Bohem a přede všemi lidmi odpřísáhnout! Také ti mohu uvést k tomu co nejméně pravdivé svědky, kteří pod přísahou potvrdí tento zajisté smutný případ!“

8) Pravil **AGRIKOLA**, zcela rozzloben na templáře: „Příteli! Kdo mluví tak otevřeně jako ty, u toho věru netřeba mnohých jiných důkazů! Mimoto ke zjištění tvé výpovědi mám zde po boku velmi závažného svědka. Avšak bude tu ihned někdo, kdo sem dopraví zcela posílené tvé rodiče a tvou sestru a pak ještě někdo jiný, koho budu pro tohoto templáře velice potřebovat!“

10.DOZNÁNÍ PŘEDSTAVENÉHO.

1) Tu byl na Mé vnitřní zavolání také zde již Rafael, jemuž jsem vnitřně řekl: „Poslechni nyní žádost Římana; neboť Já mu dávám myšlenky, slova a vůli!“

2) Když **AGRIKOLA** spatřil Rafaela, pravil: „Já jsem si myslel, že na sebe nedáš dlouho čekat!“

3) Pravit **RAFAEL**: „Co chceš, již vím! Za několik okamžiků bude vše v pořádku; neboť žadání lidí bydlí nedaleko odtud a proto je sem také ihned přivedu.“

4) Pravit nyní **představený**: „K čemu to?“

5) Pravit **AGRIKOLA**: „Mluv až budeš tázán; nyní mlč!“

6) Tu se anděl rychle vzdálil a přivedl oba rodiče a mladou, velmi nuznou, avšak postavou velmi krásnou sestru a zároveň přišlo za nimi 10 římských vojáků a soudce ustanovený Pilátem.

7) **RAFAEL** pravit Agrikolovi: „Příteli, tak to bude správné!“

8) Pravit **AGRIKOLA**: „To jistě; neboť tak jsem to chtěl mít!“

9) Poté Rafael ustoupil a stál v nejúplnější pohotovosti, aby jednal na Můj pokyn.

10) Agrikola se nyní obrátil k oněm třem a tázal se jich, zda znají onoho člověka, s nímž se špatně nakládalo.

11) Pravila **sestra**: „Ó, Jehovo, co se to s mým ubohým bratrem stalo? Včera odpoledne šel někam pro chleba, jelikož jsme již plné dva dny nic nejedli, nevrátil se však. Byli jsme o něho ve velkých úzkostech a modlili jsme se, aby ho nepotkalo nic zlého. A nyní podle zprávy onoho milého mladého posla zastihujeme ho zde ve stavu, jenž neukazuje na nic dobrého!“

12) Sestra chtěla ještě dále pátrat, avšak **AGRIKOLA** ji vlídným hlasem napomenul řka: „Zanech, přemilá dceru Cionu, nyní všech dalších otázek; neboť tvůj bratr je teď již beztoho v nejlepších rukou! Nyní ti však představím onoho představeného chrámu, který právě od nás odvrátil svou tvář a ty mně musíš přiznat nejúplnější pravdu, zda a jak ho znáš!“

13) Pravila **sestra**: „Ó, pane, ušetři si tuto námahu; neboť tohoto bídніка jsem již zdaleka ke své hrůze poznala při svém příchodu sem!“

14) Pravit **AGRIKOLA**: „To nic nevadí; tím lépe pro vás všechny!“

15) Poté povolal **Říman** velmi velitelským hlasem představeného řka: „Nyní přístup s otevřenou tváří blíže a mluv! Co můžeš nyní na tuto proti tobě namířenou obžalobu odpovědět? Přiznej otevřeně pravdu, anebo tu ji dám přiznat na žhavém kříži, abys důkladněji poznal spravedlnost Říma; neboť my Římané neděláme ani s knězi žádné okolky! Přístup a mluv!“

16) Tu se **představený chrámu** obrátil a chvějícím se hlasem pravit: „Pane, plný moci a moudrosti! Co zde mám ještě odpovědět?! Je tomu žel tak, jak onen chudšas předtím o mně vypověděl a zasloužil jsem si trest, jaký vždy nade mnou vyneseš! Kdybych mohl být propuštěn, pak bych tisícero násobně odčinil svůj nelidský velký přestupek proti této chudé rodině; avšak osvobození od spravedlivého trestu si nezasloužím a tak bude těžko, abych na této chudé a nejvyš hodné rodině odčinil, co jsem jí způsobil zlého.“

17) Pravit **AGRIKOLA**: „Já nejsem jako vy, soudce podle míry vášně, nýbrž soudce podle míry práva; pravím však zde, že nyní jsou tvými hlavními soudci tito čtyři tebou tak nelidsky hluboce uražení! Jak oni tě odsoudí, tak tě odsoudím také já! V čem se však tento chudý a hladový v chrámu prohřešil proti vašim předkladným chlebům, to ať soudí Bůh! Odpustí-li On, odpustíme mu také my; neboť proti nám se hříchu nedopustil!“

18) Poté se Agrikola obrátil k chudé rodině a řekl: „Určete nyní, co mám udělat tomuto velikému zločinci! Neboť nejen že dvojnásobně uškodil vašemu domu, neboť chtěl zhanobit vaši cudnou dceru a ježto se mu to nepodařilo, působil pak svými zlými ústy v tom smyslu, že váš syn nikde již nedostal práci a ještě také odsoudil k smrti ukamenováním vašeho syna proto, že sáhl z hladu na bochník předkladných chlebů, - a kdyby tu nebyl tento největší všech lidumilů, byl by tento váš syn nyní již mrtev a nikdy byste ho již neviděli.“

19) Tento vpředu stojí ještě zvířecí chrámoví pochopové a drábové, kteří by ho ukamenovali, - tento představený je však také též především onen nejnemilosrdnější a nejnespravedlivější soudce, který odsoudil vašeho syna k smrti ukamenováním! Mně není neznám zákon, týkající se krádeže předkladných chlebů; trest smrti vynesl však Mojžíš jen pro případ zatvrzelé svévole a nikoli pro případ pravé bídy z hladu, v níž každý Žid má právo, lační-li mocně, nasytit se i předkladnými chleby, jako to také učinil váš velký král David, když lačněl, protože zákon Mojžíšův chápal lépe, nežli jeho tehdejší velekněz. Tím tedy zprošťuji také vašeho syna jakékoli viny a je nyní na vás, abyste vynesli rozsudek nad tímto mocným zločincem na vás!“

20) Pravit **otec** syna a krásné dcery: „Pane a mocný soudce! My všichni děkujeme velkému Bohu a tobě a tvému příteli, že jsme byli tak zázračně zachráněni z tohoto velkého nebezpečí. Jako však Bůh vše dobré a správné nakonec vždy chrání, tak trestá také vždy ono opravdu zlé“

u zatvrzelého hříšníka, setrvává-li ve své zlomyslnosti bez lítosti a pokání. Polepší-li se však vážně, pak mu také Bůh sebevětší a sebevíce hříchů odpustí. Proto také nesud' tohoto člověka, nýbrž přenech ho jen vůli Boží; neboť jedině Bůh je nejspravedlivější Soudce. – To je náš úsudek o tomto našem velkém nepříteli. my všichni mu ze srdce odpouštíme všechno zlé, čeho se na nás dopustil.“

11. ROZSUDEK AGRIKOLY.

1) Když **představený chrámu** uslyšel tento rozsudek nad sebou z úst tohoto počestného chudého otce, zaslzel a pravil: „Ó, velký Bože, jak dobré jsou Tvé pravé děti a jak strašně špatní jsme my jako opravdové hadí plémě pekla! Ó, Bože, potrestej mne zcela podle mé nevyšší zlé zásluhy!“

2) Pravil **AGRIKOLA**: „Když tě nesoudili tito, kteří by měli na to zvláštní právo, nesoudím tě ani já; avšak poslal jsem pro soudce proto, abych tobě a celému chrámu co nejpřísněji zakázal, aby nad nikým nevyhlašoval nikdy rozsudek smrti, - jinak ty a celý chrám neujdete trestu. Tito pochopové a drábové budou však za svou bezuzdnou svévoli s tímto ubožákem potrestáni každý 100 ranami prutem, aby také oni pocítili, jak dělá dobře taková nelidská svévole chudému. Ať je vojíni ihned zavedou do káznice a namrskají jim! Staň se!“

3) Nyní začali tito (pochopové a drábové; vyd.) kvílet a prosit.

4) Pravil **AGRIKOLA**: „Neprosil vás též tento chudý, abyste s ním nenakládali tak špatně, - a vy jste nedbali jeho proseb, ač vám přece bylo jen nařízeno, abyste ho střežili! Jelikož jste tedy učinili něco, k čemu jste neměli ani zdánlivé právo, nebude také vám ani jediná rána prutem prominuta, nýbrž mučitelům bude ještě přísně dáno na vědomí, aby byla každá rána vedena s největší ostrovní. A nyní dále; neboť pro vás není slitování ani u Boha a ještě méně u mne!“

5) Tu obklopili vojíni celkem 15 chrámových pochopů a drábů a strkali je před sebou.

6) **Představený chrámu** se však tázal s uctivostí se třesa Římana říka: „Vysoký a mocný velitel! Jaké řízení mám vlastně nyní s tímto soudcem?“

7) Pravil **AGRIKOLA**: „To jsem ti již oznámil; jelikož jsi to však ještě nepochopil, říkám ti to ještě jednou: Půjdeš se soudcem na úřad a tam od něho obdržíš přiměřené nařízení, jak si má chrám počínat v další budoucnosti se svými možjišskými tresty. Každé přestoupení tohoto nařízení bude Římem co nejpřísněji potrestáno. S tímto nařízením, podepsaným na můj rozkaz Pilátem, se pak odebereš do chrámu a vyhlásíš je!“

8) Pravil **představený**: „Co však mám říct Pilátovi, kdyby se mne ptal na tebe podrobněji?“

9) Pravil **Agrikola**: „To Pilát neučiní, protože jsem byl již před několika dny u něho, zná mne až příliš dobře a ví, proč nyní ve jménu císaře cestuji po těchto našich zemích. A nyní můžeš také ty jít!“

10) Tu se soudce a představený hluboko Agrikolovi uklonili, a soudce vyzval představeného, aby ho následoval.

11) Avšak **představený** pravil: „Jen jednu otázku nech mne ještě položit císařovu vyslanci!“

12) Pravil **soudce**: „Taž se tedy rychle; neboť my soudcové máme v této době málo času!“

13) Poté se **představený** ještě jednou obrátil k Agrikolovi a řekl: „Mocný císařský vyslanče! Hle, jsem velmi bohatý a mé poklady se mi oškliví! Ježto jsem však této chudé rodině způsobil takové do nebe volající bezpráví, chtěl bych nejuplnějším odstoupením všech svých pokladů podle možnosti odčinit toto bezpráví na ni. Směl bych nyní u tohoto soudce zároveň dát vyhotovit věnovací listinu a pak ji i se všemi svými poklady doručit této rodině, aby se jí pak nikdo nemohl tázat, odkud je obdržela?“

14) Pravil **Agrikola**: „Najdeš ještě velmi mnoho chudých rodin, na nichž budeš moci uplatnit dávno zmeškané skutky lásky k bližnímu; avšak tato chudá rodina je již co nejlépe zaopatřena. A tak tedy můžeš nyní již jít! Budoucně jednej správně a boj se Boha, tak již nepřijdeš k žádnému takovému setkání! Staň se!“

15) Poté se oba ještě jednou poklonili a odešli.

16) My jsme se však vrátili se zachráněnou rodinou k našim, kteří již čekali s velkou zvědavostí, aby zvěděli, co vše se tu přihodilo. Neboť byli od nás tak daleko, že nás sice mohli ještě

vidět, avšak ze všeho toho, co se předtím přihodilo, nemohli nic postřehnout. také náš otrokář Hibram se tlačil se svými druhy dopředu, aby zvěděl, co se tu asi přihodilo.

17) Avšak **JÁ** jsem pravil Lazarovi: „Příteli, nyní je především nutné, abychom těmto čtyřem opatřili posilu pro tělo, - o všem ostatním promluvíme pak již nahoře; neboť oni již přes dva dny nic nepožili. Oba staří byli velmi nemocní a slabí, avšak jsou uzdraveni. Tento jinak silný mladší člověk, na němž je vidět, že se s ním špatně nakládalo, je právě ten, který měl být kamenován a tato velmi milá panna je jeho sestra a oba jsou děti těchto chudých avšak počestných rodičů. A nyní již víš, s kým máš co dělat!“

18) Pravil také **Agrikola**: „A co snědí, to přijde, dokud se tu budu zdržovat, na můj účet a také si přeji, aby byli u mého stolu co nejlépe opatřeni! Potom si je beztoho vezmu s sebou do Říma. Rovněž i všechny otroky si vezmu na svůj účet a budoucně vynaložím veškerou péči o jejich dobré zaopatření jak v ohledu přirozeném, tak i duchovním!“

19) Pravil **Lazar**: „Příteli, některé bych však chtěl také já podržet; neboť hle, nemám ani ženu, ani děti a rád bych také některé přijal na místo dětí!“

20) Pravil **Agrikola**: „Jak je ti libo; rád ti je přenechám, kolik budeš chtít!“

21) S tím byl Lazar zcela spokojen a my jsme nastoupili cestu na horu a byli jsme také brzy na místě.

12. HOSTINA V HOSPODĚ.

1) Když jsme přišli nahoru, byli všichni **otroci** v dobrém pořádku postaveni a zdravili Mne již zdaleka řkouce: „Sláva tobě, milý, dobrý Otče; neboť ty jsi nás vyprostil a osvobodil z našich krutých pout! Dal jsi nám nový velmi krásný šat, takže je nyní velmi milo na nás pohlédnout a nasycil jsi nás předobrym pokrmem a velmi silným a sladce chutnajícím nápojem! Ó, dobrý, milý Otče, pojď, abychom ti mohli naší láskou poděkovat!“

2) Když jsem k nim zcela přišel, tlačili se všichni ke Mně a líbali a hladili Mne.

3) Učedníci jim však dávali na srozuměnou, aby se kolem Mne tak velice a prudce netlačili.

4) **JÁ** jsem však řekl učedníkům: „Nechte jim jejich nejvyšší nevinnou radost; neboť vpravdě pravím vám: Kdo Mne nemiluje jako jedno z těchto pravých dětí zde, ten ke Mně nepřijde! Neboť koho Otec (ve Mně) netáhne, ten k Synu (k moudrosti z Boha) nepřijde. Je však táhne Otec a proto se také nyní tak tísní kolem Mne. nevědí ještě, Kdo jsem, avšak Otce ve Mně již mnohem lépe poznali nežli do této chvíle vy. Jak se vám to líbí?“

5) Tu učedníci již více nic neříkali a dobře pocítili, že oni Mne ještě nikdy nepřijali s takovou láskou v srdci jako nyní tyto děti z jinak tak studeného severu.

6) Když se tyto děti takto se Mnou dosyta namazlily a za vše Mi poděkovaly, ustoupily opět ve zcela dobrém pořádku zpět a my jsem vešli do domu a posadili se ke stolům v pořádku jako minulého dne, jen oni čtyři chudí se posadili podle dobré vůle Agrikoly u stolu Římanů. Otrokáři s Hibramem se však posadili vedle sedmi farizeů a když bylo takto vše uspořádáno, bylo přineseno hojně pokrmů a vína a chleba, takže otrokáři se nemohli sami dost vynadivit této tak bohaté hostině. Rafael seděl vedle Mne, aby byl jaksi rychle po ruce, kdybych potřeboval jeho služby.

7) Avšak oni čtyři chudí byli z velmi snadno pochopitelných důvodů oděni nanejvýš nuzně v šatech již velmi poškozených, což bylo Lazarovi vedle Mne též sedícímu, velice líto.

8) Proto Mi pravil (**Lazar**): „Pane, já mám doma spoustu šatů! Což kdybych poslal někoho do Betanie a dal sem dopravit šaty pro tyto chudé? Snad by také přišla sestra Maria, která by zde měla jistě také velkou radost!“

9) Pravil jsem **Já**: „Příteli, tvá starost o chudé je Mi vždy velmi milá a proto jsem Se ubytoval u tebe; ale tentokrát Se budu již také starat o ně Já, jako jsem se postaral předtím o děti, které se nyní venku obveselují! Obě sestry mají nyní doma beztoho práci s mnohými cizinci a je jich zapotřebí v tvém domě; až však odtud opět odejdu, půjdu beztoho napřed k tobě do Betanie a zde pak uvidím tvé sestry a promluví s nimi. Tyto čtyři chudé však brzy uvidíš v lepších šatech a to v římských. Avšak nyní nechme napřed posílit jejich vnitřní tělo a jejich údy, - pak teprve bude již také postaráno o jejich vnější tělo! – Jsi s tím spokojen?“

10) Pravit **Lazar**: „Pane, zcela úplně; neboť dobré a úplně správné je jen to, co chceš a přikážeš Ty! Avšak nyní se bude jíst a pít a až budeme všichni posílení, pak si budeme moci pohovořit opět o velmi mnohých různých věcech.“

11) Poté všichni zcela v dobré míře jedli a pili a nemohli si dosti vynachválit dobré a vlídné pohoštění a chutná jídla, jakož i sladké a srdce rozveselující víno. Otrokáři byli radostí celí bez sebe a doznávali, že ani za svých dřívějších cest do jižnějších zemských krajin ještě nikdy nepožili něčeho tak neobyčejně dobrého.

12) **Jeden farizeus** u téhož stolu pak dodal: „Ano, ano, moji milí přátelé, v domě otcově žijí často nezdařené děti lépe nežli někde daleko od domu otcovského!“

13) Pravit **Hibram**: „Jak tomu máme rozumět?“

14) Pravit nyní ovšem zcela obrácený **farizeus** ukazuje na Mne: „Hle, tamto sedí věčně nejopravdovější Otec mezi námi, Svými nezdařenými dětmi, jakými jsou všichni lidé této Země! Ti, kdo k němu přicházejí, poznávají a milují Ho, jsou Jeho lepší děti a On Se pak Svou moudrostí a Svou všemohoucí vůlí všude o ně stará, aby se jim pak již dobře dařilo na této Zemi a po tomto tělesném životě ještě lépe v Říši věčných duchů, kteří nikdy neumírají, nýbrž věčně dále žijí. A hle, to jsem myslel tím, že se i nezdařeným dětem nikde lépe nevede, nežli v domě jejich pravého Otce! – Rozumíš nyní tomu?“

15) Pravit **Hibram**: „Ano, ano, tomu nyní již rozumím a ty jsi tu mluvil dobře a pravdivě; avšak onen Muž je vlastně Bůh a On je příliš povznesen, než aby byl Otcem nás špatných lidí! Považoval bych dokonce za velkou opovržlivost nazývat Ho Otcem!“

16) Pravit **farizeus**: „Na jedné straně nemáš ovšem zcela nepravdu; avšak On Sám nás tomu učí a hrozí každému, kdo by tomu v srdci nevěřil, vyloučením z nejbláženějšího věčného života a ukazuje nám, že On jediný je tvůrcem všech lidí a nejopravdovějším Otcem a tak musíme tomu také věřit, avšak také podle Jeho nám oznámené nejsvětější vůle na tomto světě tak žít, abychom se teprve tím stali hodnými být Jeho dětmi. Učí-li však nás tomu On Sám, musíme to pak ovšem také s veškerou láskou a vděčností přijímat a činit to, čemu nás učí; neboť jedině On ví, jak to dopadá s námi lidmi a k čemu nás povolal v existenci.“

17) S tímto zcela dobrým poučením byli naši otrokáři také zcela a úplně spokojeni a jedli a pili dále a bavili se s farizeji, pokud jim to dovolovaly jejich jazyky. Avšak postupem času si rozuměli stále lépe, protože onen farizeus byl dosti sběhlý ve starohebrejské řeči, v níž nordičtí potomci Indie dávali v ještě dosti málo zkaženém způsobu průchod a formu svým myšlenkám.

13. AGRIKOLOVO POUKÁZÁNÍ NA PÁNA.

1) U ostatních stolů bylo zcela ticho; neboť všichni jen naslouchali, zda snad Já Sám brzy o něčem nepromluví. Jelikož jsem Se však také Já nyní oddával více klidu, začaly se jazyky u ostatních stolů pohybovat poněkud více. Římané se začali poněkud důvěrněji seznamovat s chudou rodinou a Agrikola se dotazoval velmi mile vypadající dcery, zda nemá vůbec lepší šaty nežli jaké má na sobě.

2) **Dcera** však pravila: „Ušlechtilý vysoký Pane! Mám sice doma v našem nuzném příbytku žíněný vrchní šat; avšak ten je ještě špatnější nežli lněný živůtek, který mám na sobě. Dokud rodiče byli ještě zdraví a mohli pracovat, nebyli jsme tak strašně chudí. Když pak již před dvěma lety velmi těžce onemocněli, vedlo se nám stále hůř a hůř. Bratr při vši své pílí nemohl již vydělat tolik, abychom si mohli mimo skromnou potravu opatřit ještě něco jiného a tak jsme se nyní bez vlastní viny octli v této velké chudobě a snad již nejdéle ve dvou dnech by byla po nás veta, kdybys nás téměř zázračně nezachránil ty a tamten Přítel; neboť dosud ještě nechápu, jak tamten krásný jinoch mohl nalézt náš nejubožejší příbytek, jakoby byl, Bůh ví, jak velice znám ve všech nejtajnějších koutech tohoto velkého města. Kdo asi jsou onen přenádherný muž a onen obdivuhodný spanilý jinoch po jeho boku?! Nemohl bys mi to aspoň poněkud vysvětlit?“

3) Pravit **Agrikola**: „Ano, má nejmilejší chudinko, opravdu nejkrásnější dcero Cionu, to věru nemohu; neboť hle, já jsem jistě velmi velký a mocný pán v celé římské říši a přece nejsem zcela ničím proti onomu nádhernému Muži a proti onomu krásnému jinochu! Mohl bych sice dnes poslat k římskému císaři ověřeného posla se svým vlastnoručním listem a císař by mi poslal

velmi mnoho legií a tak bych mohl válkou a to vítěznou, projít velkou Asií, - ale co by to bylo proti nekonečné moci onoho nádherného Muže?! Chce-li něco On, je to již vykonaným skutkem!

4) Milá dcero Cionu! Tušíš snad, co se tím chce říci? Hle, tvoji rodičové byli, jak pravíš, přes dva roky nemocni! A pouze vůle onoho nádherného Muže je v jediném okamžiku uzdravila a právě onen nádherný Muž mohl také onomu jinochu co nejpřesněji ukázat váš příbytek, ve kterém vás musel zcela nepochybně nalézt. Tak také onen nádherný Muž asi před třemi hodinami oznámil, co čeká tohoto tvého bratra a teprve pak mi bylo umožněno, abych zachránil jedině Jeho milostí tvého bratra a vás a tak ne já, nýbrž jedině On vás všechny zachránil; neboť já jsem byl jen Jeho naprosto slepým nástrojem.

5) Také jsi dříve viděla venku mnohé zázračné nádherné krásné jinochy a děvčata. Hle, tyto nádherné překrásné bytosti měly být všechny prodány za ubohé otroky. A hle, onen nádherný Muž je všechny osvobodil a dal je od paty až k hlavě velmi krásně obléci a to vše v jednom okamžiku, začož Ho tedy také všichni pozdravili jako velmi milého Otce. Je-li tedy nyní tomu vpravdě zcela tak, čím je potom má veškerá moc naproti jen jedinému dechu Jeho vůle?! Proto také vy nyní obraťte veškerou pozornost především k onomu nádhernému Muži; neboť co onen Muž je s to provést pouze Svou vůlí, o tom se lidem ještě nikdy ani nezdálo. To, co jsem ti zde zcela otevřeně řekl, je největší pravda. Co však tomu nyní říkáš?“

6) Právili všichni **čtyři**: „Ano, je-li onen nádherný Muž to vše s to, jak jsi nám to sdělil jako nejvyšší věrohodný svědek, pak tento nádherný Muž musí být převelikým prorokem! Neboť hle, my Židé očekáváme Mesiáše, který bude velmi mocný ve slově a činu! Avšak dříve nežli přijde, má Ho předcházet velký prorok Eliáš a podle mínění mnohých lidí také jeho učedník Eliseus ⁶⁾ (Elisa; vyd.) A hle, nakonec je to sám Eliáš anebo jeho učedník Eliseus!“

7) Právil **Agrikola**: „Tato vaše věc mně není zrovna příliš známá, zato však věc o vašem Mesiáši, kvůli němuž jsem nyní hlavně přišel z Říma sem do Jerusalema. Neslyšeli jste ještě nic o Spasiteli z Galileje, který je nyní již všude nadmíru proslulý a známý?!“

8) Práví **otec**: „Nejdůstojnější příteli a pane! My chudí dělníci přicházíme nejvyšší desetkrát do roka do chrámu; vykonáme tam svou malou oběť a vyslechneme nějaké kázání, kterému nerozumíme. Kdyby pak bylo také někde něco nového a tak mimořádného, pak se o tom v naší odloučenosti dozvíme jistě jen nejvyšší málo anebo také zcela nic.“

9) Mimoto jsme byli nyní přes dva plné roky upoutáni na lůžko. Syn musel den co den nevyjímaje ani soboty pracovat, aby nám opatřil aspoň nejnужnější živobytí. O sobotách pracoval u jednoho Řeka anebo Římana, kteří ovšem neslavili a nijak nesvětili naše soboty a to bylo jaksi ještě pro nás opravdové štěstí; neboť bez toho bychom se byli museli každou sobotu, zvláště v těchto dvou posledních letech úplně postit.

10) Když to vše, vysoký pane a příteli, uvážíš, pak zcela snadno pochopíš, že zcela chudá rodina i když bydlí uprostřed tohoto velkého města, se může o všech sebevětších a mimořádných zjevech a událostech právě tak málo dovědět, jako kdyby žila někde zcela na konci světa! Jestliže nyní z důvodu tobě oznámeného nevíme o onom pověstném a jinak již široko a daleko známém Galilejci téměř ničeho, nemůže nám to být věru přičítáno za vinu.

11) Před rokem jsme se dověděli tolik, že jakýsi prorok jménem Jan kázal na poušti u Jordánu proti farizeům a že jim prý pověděl řádné pravdy. Co se s ním však potom dále stalo, o tom jsme se nic nedověděli. Snad je nyní tento váš nádherný Muž oním prorokem?!“

12) Právil **Agrikola**: „Jím tento váš nádherný Muž není; avšak vy Ho k vašemu štěstí ještě dnes důkladněji poznáte. Proto jezte a pijte, abyste byli náležitě silni a snesli velké odhalení, kterého se vám dostane; neboť není maličností důkladněji poznat vašeho nádherného Muže!“

13) Poté chudí jedli a pili zcela dobromyslně opět dále. Za jídla a častého pití byly jim nápadně krásné a těžké mísy a ještě více zlaté džbány na víno a poháry na pití.

14) **Dcera** pozorovala tyto věci se stále větší pozorností a nakonec pravila Agrikolovi: „Ale poslyš, velký a mocný pane, není to nejčistší stříbro a zlato?! To jsi sem přinesl jistě z Říma. Ó, to asi stálo nesmírně mnoho!“

15) Právil **Agrikola**: „Ano, krásná dcero Cionu, to by stálo velmi mnoho, kdyby se to stříbro a zlato muselo kupovat a dávat z něho dělat tyto nádoby! Ale tyto nádoby zde mne naprosto nic

nestály a Toho, Jenž je nejvyšším zázračným způsobem pořídil, také nic a přece mají neocenitelně velkou hodnotu. neboť hle, Tomu, Jenž je všemohoucí, není nic nemožného! – Rozumíš tomu?“

16) Pravila **krásná Židovka**: „Byl zde tedy Bůh Sám anebo sem poslal anděla, jenž zde vykonal takový div? Neboť takové věci se u židovského národa vždy stávaly!“

17) Pravil **Agrikola**: „Přemilé a opravdu překrásné dítě! Ano, ano, Bůh Sám zde byl, je ještě zde a dává Se zázračně poznávat těm, kdo Ho vpravdě a čistě milují! Budeš-li mít srdce hodně naplněné láskou k Němu, pak Se dá tobě i vám všem již také poznat! – Věříš mi to, přerozmlává?“

18) Pravila nyní mladá **Židovka**: stávající se stále krásnější: „Ale Bůh je Duch, Kterého nemůže nikdo nikdy vidět a přitom podržet život; neboť v Mojžíšovi je psáno: „Boha nemůže nikdo vidět a žít.“

19) Pravil **Agrikola**: „Máš úplně pravdu; ale v jiných prorocích je také psáno, že věčný Boží Duch – tedy Bůh Sám – v určitém čase Se přioděje pro lidi tělem a Sám bude jako člověk mezi nimi kráčet a Sám je bude učit pravým cestám života. A tak může nyní správný člověk Boha vidět a slyšet a přitom nejen tento pozemský život podržet, nýbrž ještě věčný život duše k tomu obdržet, takže pak budoucně věčně již neuzří a nepocítí smrt. I když také toto tělo časem odpadne, žije nicméně duše člověka věčně dále a požívá přitom nejvyšší blaženosti. – Jakkak se ti nyní líbí toto?“

20) Pravila **krásná Židovka**: „Ano, to by se nám všem zajisté nadmíru líbilo; avšak pro takovou nikdy neslýchanou milost jsme jistě příliš nepatrní a také příliš velcí hříšníci! Neboť předně jsme již dávno nemohli řádně světit sobotu a patřili jsme již dávno do řady velkých hříšníků a zadruhé jsme se také nemohli od toho očistit, protože jsme pro to neměli nikdy prostředky. A tak, přijde-li tedy nyní snad také nějak tělesně k lidem Bůh, jistě na nás nepohlédne. Přišel sice k Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi; leč to byli nesmírně zbožní a hříchu prostí lidé. Co však jsme naproti tomu my? Milovat Boha nadevšecko bych již mohla; avšak On je příliš svatý a lásku hříšníka nemůže přijmout.“

21) Zde jsem pravil přes stůl **JÁ Židovce**: „Ó, milá dcero, Bůh se nedívá na hříchy lidí, zejména tvého druhu, nýbrž jedině na srdce! Kdo opravdu miluje Boha, tomu se promíjí všechny hříchy i kdyby jich měl tolik jako trávy na Zemi a písku v moři. Tvé hříchy jsou však jen v tvé obraznosti a nikoli ve skutečnosti. Bohu je však ošklivostí vše jen to, co je před světem veliké; ty však jsi před světem příliš malá a nejsi tedy před Bohem ošklivostí. Miluj jen hodně silně Boha a On tě pak také bude milovat a dá ti život věčný! – Rozumíš tomu?“

22) Pravila **Židovka**: „Tomu jsem porozuměla; avšak přiveďte mne tedy tam, kde je nyní Bůh, abych Ho viděla, milovala a zbožňovala!“

14. NOVÍ HOSTÉ V HOSPODĚ A JEJICH POHOŠTĚNÍ.

1) Nyní chtěla krásná Židovka ještě dále se Mnou rozmlouvat; do sálu však vstoupili sluhové Lazarovi a řekli, že na horu přišlo mnoho cizích lidí, takže si nevědí rady, kde budou všichni příchozí umístěni.

2) Pravil Mně **Lazar**: „Pane, co tu dělat? Já spoléhám nyní jedině na Tebe!“

3) Pravil jsem **Já**: „Kolik může být těch, kteří nyní přichází a také později ještě mohou přijít?“

4) Pravil **Lazar**: „Pane, soudě podle minulých let, mohlo by jich přijít asi 5,6 – 700 hlav; dnes však bude přívál zřejmě nejsilnější!“

5) Pravil jsem **Já**: „Dobrá, jdi s tímto Mým sluhou ven a on ti venku zřídí vše již tak, aby byli všichni příchozí hosté zcela dobře umístěni! Mládež však nechte vstoupit do malého sálu, by nebyla příliš vystavena pohledům a chlípnosti cizinců!“

6) Když to Lazar uslyšel, šel s Rafaelem ihned ven, načež **Rafael** zavedl nejprve četnou mládež do přilehlého malého sálu a poté řekl Lazarovi: „Máš dostatečný počet stolů a lavic?“

7) Pravil **Lazar**: „Ano, nejmilejší a velmi mocný příteli plný slávy z Boha, s tím je právě největší potíž! V Betanii toho mám ovšem velkou zásobu; ale nemohu ji nyní tak brzy dopravit sem! Co tu tedy dělat?“

8) Privil **Rafael**: „Nic si z toho nedělej! Jelikož důvěřuješ v Pána a miluješ Ho nadevšecko, bude ti zde ihned pomozeno. Hle, já jsem ve jménu Páně dobrým tesařem a stolařem a tak tu bude ihned vše, co nyní potřebuješ!“

9) Sotva to Rafael vyslovil, stálo tu již náležité množství stolů a lavic a nad každým stolem byl vidět napjatý velmi ladný stan.

10) Nyní však již přišli také cizí hosté a tázali se, zda zde budou moci být obslouženi.

11) Privil **Lazar**: Ó, zajisté, sluhové ihned přijdou a dají každému co žádá!“

12) Privil **Rafael** Lazarovi: Vystačíš se svými sluhy pro tolik hostů?“

13) Privil **Lazar**: „Z nouze snad; avšak budou mít všichni mnoho co dělat.“

14) Privil **Rafael**: „Dobrá, kdyby se jich snad nedostávalo, pak jim také již pomohu!“

15) Privil nyní **Lazar**: „Hle, slavný sluho Boží, co jsi mne zde nyní ve jménu Páně učinil, je zázrak na zázrak; avšak nyní se již téměř ničemu nedivím, protože znám Pána a byl jsem již svědkem velmi mnohých zázraků, z nichž byl jeden větší nežli druhý!“

16) Privil **Rafael**: „To je nyní zcela jedno a totéž; neboť vše, co vidíš a cítíš a myslíš, je ještě větším zázrakem Páně a každý člověk sám je tím největším zázrakem! Zda tedy tvoří Pán nejrychlejší blesk, jenž v jediném okamžiku sjede z mraku na Zem, anebo zda tvoří nějaké Slunce, které pak svítí mnohým Zemím eony eonů pozemských let, to je moudrosti a moci Páně zajisté zcela jedno a totéž a tak máš také zcela pravdu, že si z tohoto přítomného zázraku zrovna příliš mnoho neděláš. Nebylo by to také nyní před mnohými velmi zvědavými cizinci také zrovna velmi moudré. – Avšak nyní již hled', aby byli všichni ti mnozí hosté obslouženi, jinak spustí velký rámus!“

17) Privil **Lazar**: „Ano, slavný sluho Páně, máš pravdu; neboť dosud nanejvýš málo jich má něco! Co tu uděláme?“

18) Privil **Rafael**: „Nuže, co dělat? Pomůžeme tvým sluhům, jinak ještě dávno nic nedostanou ti mnozí a dosud ještě přibývající hosté!“

19) Tu opustil Rafael na dva okamžiky Lazara a v této nejvýš krátké době byly všechny stoly, u nichž byli hosté, co nejlépe opatřeny vínem, chlebem, solí a také jinými pokrmy.

20) Tyto obsluha byla ovšem mnohým sluhům nápadná; avšak hosté si pomysleli, že pro svůj rozhovor si nedali na opatření vína a chleba a jiných pokrmů dosti pozor a tak jedli a pili dále. Co jim však bylo nicméně nápadné, to byla neobyčejná dobrotá vína, ježto předtím ještě nikdy nepřenesli něco podobného přes ponebí.

21) Proto někteří vstali od stolů, šli k Lazarovi a tázali se ho, jaké je to víno a zda by také prodal větší množství takového vína.

22) Privil **Lazar**: „Toto víno dostávám vpravdě já sám vlastně milostí Boží. Za těchto okolností se ho můžete v náležité míře napít; ale k dalšímu prodeji víno vůbec nemám!“

23) Poté se hosté odebrali opět na svá místa.

24) Ti však, kdož tu jednou byli, již neodcházel a nicméně přicházeli k nim ještě noví hosté, takže **Lazara** začala již jímat notná závrať a pravil Rafaelovi: „Nejmilejší, Boží slávou naplněný příteli, půjde-li to ještě tak dále, pak nakonec budeme mít přece jen příliš málo sedadel a stolů!“

25) Privil **Rafael**: „No, pak budeme tedy muset ještě některé přistavit!“

26) A sotva to Rafael vyslovil, stály tu také již stoly, lavice a stany a přece z mnoha set hostů nikdo nezpozoroval, jak ty mnohé stoly, lavice a stany povstaly. Hosté přicházeli a byli stejně obslouženi.

27) Když se byli po dvou hodinách dostavili cizinci, kteří také v dřívějších letech vždy navštěvovali tuto hospodu a byli dostatečně nasyceni, obrátil se **Lazar** na Rafaela s otázkou: „Nejmilejší, Boží slávou naplněný sluho Páně, řekni mi nyní jen poněkud, jak je ti možno provést něco takového a to vše v jediném okamžiku! O stolech, lavicích a stanech jsem nechtěl ještě nic říkat; ale odkud ony vhodné nádoby, sůl, víno a pokrmy, takže Peršan, Řek, krátce každý, ať je odkudkoli, má před sebou národní stravu své země co nejlépe připravenou? Jak je ti to vše a to v jediném okamžiku možné?“

28) Privil **Rafael**: „Nejmilejší příteli, i kdybych ti vysvětlil také možnost všeho toho sebe přesněji, přece bys z toho jen pramálo pochopil. Zatím ti mohu říci jen tolik, že u Boha jsou všechny věci možné!“

15.VYSVĚTLENÍ MATERIALISACÍ (ZHMOTŇOVÁNÍ)

1) (**Rafael**): „Já vlastně o sobě jsem s to ze sebe právě tak málo něco učinit jako ty; jsem však pouhý duch a mám zde jen tělo z látek stažených ze vzduchu. Jako duch mohu však být zcela naplněn Duchem vůle Páně a potom působit jako Pán. Jsem-li tedy naplněn Duchem Páně, pak nemám žádnou jinou vůli nežli jen vůli Páně a nemohu chtít nic jiného, nežli co chce Pán sám. Co však chce Pán, to je pak také již tu.

2) Hle, vše co na této anebo také na jiné Zemi je a roste, to je – i se Zemí – rovněž zázrak, vycházející z vůle Páně, jenže tu Pán kvůli utváření inteligence z tvorů dbá určitého nutného pořadí a nechává čistě ze Své vůle poněmáhlu vznikat jedno z druhého. Kdyby toto Pán nečinil pro utváření se a zpevnění inteligentních a oživených tvorů, pak by mohl Svou všemohoucností také v jednom a téměř okamžiku povolát v jsoucnu nějaký Svět, jako povolává v jsoucnu a v působení blesk.

3) Hle, ve vzduchu Země jsou v rozloženém stavu všechny substance a všechny látky celé země! Nemůžeš je sice svými pozemskými smysly postřehovat, ale dokonalému duchu je to právě tak snadné, jako je tobě snadné zvednout kámen se země a rozeznat, že to není ryba a kus chleba. A duchu je pak také snadné například shrnout ze vzduchu potřebné látky pro ten či onen předmět a v okamžiku je podat jako něco, čím by se staly v přirozeně uspořádaném stavu teprve poněmáhlu.

4) Jak je to však dokonalému duchu možné, to je nyní ovšem právě ona věc, kterou přirozený člověk, dokud není úplně znovuzrozen v duchu, nemůže pojmout a pochopit. A to ti tedy také nemohu podrobněji vysvětlovat. A však poukáži tě krátce jen na leckterý zjev v přírodě.

5) Hle, ve všech zárodcích rostlin a stromů žije v malé a jemné schráně zvláštní inteligence v podobě jiskérky tvému oku již neviditelné! Tato jiskérka je vlastní prvý přirozený život semene a potom celé rostliny. Nyní si však představ téměř nesčíslné množství nejruznějších rostlin a stromů, které ovšem také přinášejí rozmanitá semena, v jejichž zárodečných schránkách jsou také rovněž rozmanité duchovní jiskérky inteligence!

6) Zasadíš-li do země různá semena, pak teplem a vlhkostí vzduchu země nasátou změknou, duchovní jiskérka se stává činnou a poznává zcela určité látky ve vzduchu jí obklopujícím, začíná je svou jí vlastní silou vůle přitahovat a tvoří z nich právě onu rostlinu s její podobou a plodem, k jejímuž vytvoření má právě vhodnou inteligenci a přiměřenou jí sílu vůle od Pána.

7) Dovedl ty bys snad také svým rozumem, svými smysly a svou vůlí vyhledat pro určité semeno určité látky ze vzduchu semeno obklopujícího? Jistě ne; neboť jíš a piješ přece také proto, abys se uživil a nemáš ani tušení, kterak tvůj tobě dosud ještě úplně neznámý duch sídlící v srdci tvé duše jako skrytá vůle Boží lásky vybírá svou tobě ještě úplně neznámou vůlí a svou vysokou inteligencí z pokrmů, které jsi požil, právě ony látky, které jsou nevyhnutelně nutné pro tvoření tvých velmi rozmanitých částí těla a uvádí je tam, kde je jich právě třeba.

8) Budeš-li o tom, co ti bylo nyní řečeno, důkladně uvažovat, pak uvidíš všude právě tytéž zázraky jako tyto zde, které jsem před tvýma očima vykonal podle vůle Páně v jednom okamžiku, - jenže já jako dokonalý duch mohu vůlí Páně stáhnout v jediném okamžiku ze vzduchu to, co přirozeně ještě nedokonalý duch dokáže svou omezenou inteligencí a rovněž s omezenou mocí jen poněmáhlu.

---

16. PRÁCE PŘÍRODNÍCH DUCHŮ PŘI TVOŘENÍ KOVŮ.TAJEMSTVÍ ZÁZRAKŮ.

1) (**Rafael**): „Hle, ty jistě nevidíš lehce se vznášet v tomto vzduchu obsaženou látku, z níž se skládá zcela čisté zlato; já ji však vidím a mohu ji velmi dobře rozeznat od nesčetně mnoha jiných látek. Jelikož jsem to však s to a mohu také svou vůlí jako přiměřeně jedностejnou všemi směry rozšířit, mohu také právě tuto ve vzduchu obsaženou nejčistší látku zlata ihned stáhnout na viditelnou hromadu, anebo ji také mohu rovněž tak snadno nechat v libovolný tvar, jako je tu třeba nádoba na pití co nejpevněji i spojit a ty uvidíš před sebou buď ihned libovolně velkou hromadu zlata anebo zlatou nádobu, která bude rovněž tak zcela přirozené a nikoli jaksi nicotně

zázračné zlato, jako je přirozené ono zlato, které lidé vykopávají z hor, očišťují od cizích látek a pak je v ohni taví a zhotovují z něho všelijaké drahocenné věci a předměty.

2) Neboť jistí přírodní duchové ve hmotě hor, kteří jsou právě nejbližší spřízněni s volnou látkou zlata ve vzduchu, přitahují k sobě svou velmi nepatrnou inteligencí a s ní spojenou silou vůle – což lékárníci nazývají přitažlivostí – volné zlato ze vzduchu a děje-li se tak neustále po několik století, stane se pak na takovém místě velmi mnoho zlata viditelné.

3) Že však takové nahromadění zlata v přírodě postupuje jen velmi pomalu, toho vinou je velmi nepatrná inteligence a rovněž tak nepatrná moc vůle takových přírodních duchů v jejich nutně souzeném stavu.

4) Já však jako nejvyšší svobodný a dokonalý duch, opatřený nejvyššími nesčíslnými inteligencemi, jakož i mimoto hojností mocí vůle z Boha, mohu nyní – jak jsem to již ukázal – v jediném okamžiku dokázat to, co jednostranně slabě inteligentní a rovněž tak co do vůle omezení přírodní duchové dokážou jen poněmáhlu.

5) Dej nyní dobrý pozor, jak před tebou vykonám takový zázrak! Kvůli tobě budu však s tímto zázrakem postupovat poněkud pomaleji, abys mohl snáze postřehnout, jak se bude zlato z volného vzduchu shromažďovat přímo na tvé ruce. Hle, nyní chci a již vidíš na dlani slabý zlatý nádech! Pohleď jen, jak se hromadí zlato víc a více! Nyní pokrývá dlaň tvé ruky již docela těžký zlatý kotouč. Nad ním se začíná nyní zvedat pěkně formovaný okraj. Roste nyní dále a hle, teď v několika okamžicích máš v ruce již hotovou nádobu z nejčistšího a – pravím – zcela přirozeného zlata, které může rozložit jen moc dokonalého ducha opět v jeho pralátku, jinak však ne tak snadno jiná síla v přírodě. Avšak já ti tuto nádobu ponechám jak je a můžeš ji užívat anebo si z ní dát udělat u zlatníka také něco jiného anebo si ji také takto podržet.

6) Nyní jsi viděl, jak jsem povlovně před tebou vykonal zázrak; avšak nyní natáhni druhou ruku a já ti vykonám týž zázrak okamžitě! Hle, já chci a ty máš nyní v okamžiku v levé ruce zcela stejnou nádobu!

7) Jako však dovedu toto vnitřní silou v sobě, tak také dovedu vše ostatní, co jsem ti provedl pro mnohé tvé hosty. Avšak proto nemusíš těmto hostům jídlo darovat; neboť jsou to všichni bohatí obchodníci a ať také zaplatí, co snědli a vypili. Oni se brzy poté odeberou do svých nyní zatím zavřených prodejních stánků a budou lákat křikem kupující. Nech jen nyní své sluhy vybrat peníze!

8) Poté povolal Lazar sluhy a řekl jim, aby nežádali od žádného hosta více nežli groš. A sluhové to učinili a každý host zaplatil rád požadovaný groš a mimoto poděkoval ještě za dobré zaopatření a všichni si vyprosili dovolení, aby směli přijít opět večer, jakož i příští dva dny, k čemuž ovšem Lazar co nejlídněji svolil.

9) Když se tak mnozí hosté rozběhli s hory dolů do města, chtěli sluhové podle obvyklého zvyku uklidit stoly. Avšak Rafael jim dal na srozuměnou, aby si tuto práci ušetřili; neboť přijdou-li titíž hosté zase večer, nebude se muset nikdo o ně již jinak starat, nežli že jen sluhové požádají po večerí o peníze a pak nechají opět všechny stoly tak jako nyní pokryty. Přitom tedy také zůstalo a tak byli všichni tito mnozí hosté také ještě následující dva dny opatřeni pokrmem a nápojem, aniž sem musel Lazar přidávat ze své zásoby i jedinou rybu, jediný kousek chleba a jediný pohár vína.

17. PRALÁTKY STVOŘENÍ.

1) Když se všichni hosté rozešli, tázal se náš přítel **Lazar** Rafaela, řka: „Poslyš, lidský, Boží slávou nejvyšší naplněný duchu, pravil jsi dříve, že ve vzduchu je nesčíslné množství všelikých volně se vznášejících a nevázaných pralátek a substancí, které mohou být moudrostí a vůlí dokonalého ducha jako takové poznány a v pevnější těleso staženy a spojeny! Danými mně příklady stala se mi tato věc nutně velmi jasnou; avšak vedle toho mě napadla zcela jiná nejvyšší důležitá otázka: „Hle, pralátky a substance mohou existovat vždy ve vzduchu této Země, jak jsi mně ukázal opravdu velmi jasně; jak ale se původně tvoří? Jakkak přicházejí v tak nesčíslné rozmanitosti do tohoto vzduchu naší země a bezpochyby v ještě větší rozmanitosti také do vzduchu nesčíslně mnohých jiných Zemí a Světů, které mne a mnohé jiné učedníky Pán Sám co nejmilostivěji učil znát? Vysvětlí mi tedy také ještě to!“

2) Pravitel **Rafael**: „Aj, aj, že na to nemůžeš sám přijít! Cožpak je mimo Boha něco, co by nevyšlo z Něho?! Není vše, co od věčnosti naplňuje nekonečný prostor, Jeho myšlenka, Jeho idea, Jeho moudrost, Jeho vůle?!

3) Hle, Jeho myšlenky v nikdy neubývajících přenekonečných hojnosti od jedné věčnosti ke druhé jsou vlastní prasu substance a pralátky, z nichž nedělitelnou věčnou mocí Boží vůle trvá vše, co je na Zemích a v nebích učiněno. Žádná myšlenka a žádná idea nemůže však sama v Bohu bez Jeho vůle vzniknout a dále trvat. Tím však, že každá myšlenka a každá idea, jakožto z nejvyšší inteligence Boží Jeho vůlí vycházející, skrývá právě také v sobě samé jakožto zvláštní inteligence přiměřenou část vůle Boží, nemůže tedy také žádná taková jednotlivá Boží vůli v sobě chovající Boží myšlenka anebo rovněž taková větší idea Páně nikdy mít konec právě tak, jako Bůh Sám, protože však u Boha je holou nemožností, aby zapomněl myšlenku, kterou jednou měl anebo ideu, kterou jednou pojal, je také každá sebemenší myšlenka a domněle sebenepatrnější idea Boží ve své praduchovní podstatě navěky nezničitelná.

4) Ježto však dále – jak již bylo dříve naznačeno – každá myšlenka a každá Boží idea jakožto božská jiskra inteligence nutně v sobě chová a musí chovat zčásti také Boží vůli, protože bez ní by nebyla nikdy myšlena, může tedy také každá taková jednotlivá myšlenka a každá taková jednotlivá Boží idea buď o sobě anebo několika moudře navzájem spojenými myšlenkami – což potom je idea – jako něco o sobě trávající – zdokonalovat jako to, co jest, do nekonečna se rozmnožovat a moudrým spojováním s jinými pralátkami a substancemi se může také stávat ušlechtlejší a dokonalejší.

5) Tak je nějaké vznikající Slunce nejprve pouhým světélkujícím éterem anebo uchvacováním se nesčetně mnohých myšlenek a idejí Božích podle přiměřeného podílu vůle z Boha zvláště jim za základ sloužícího. Tyto (Boží myšlenky a ideje) přitahují pak k sobě právě vůli Boží v nich z nekonečného éteru stále a stále sobě rovné a tak onen dříve světélkující éter houstne a dostává poněnáhu hustotu tohoto zemského vzduchu. Tento vzduch se poněnáhu také víc a více zhušťuje a objeví se voda; avšak také voda poněnáhu houstne a přechází v bahno, jíl, kameny a tedy již v pevnější prst.

6) Původně duchovní, nyní takto pevněji a pevněji k sobě vázané prasu substance a pralátky se začínají v tomto nesvobodném stavu cítit vždy víc a více nevolné, stávají se velmi činné, aby se uvolnily a v takovém světovém tělese, zejména v jeho pevných a těžkých částech to začíná být velmi ohnivě. Touto ohnivou horlivostí tlačенých, původně volných prasu substancí a pralátek se trhají pevnější části takového nového světového tělesa, ano, často se tu nejvnitřnější stává vnějším a naopak zevní nejvnitřnější a teprve po velmi mnohých takových bojích se uvádí takové nové světové těleso v klidnější řád a Boží v něm zajaté pramyšlenky a praideje nacházejí pak jinou cestu k osvobození a uvolnění od velkého tlaku.

7) A hle, tu vznikají hned všeliké rostliny a zvířata a to tak dále až k člověku, v němž docela velmi mnohé takové pramyšlenky a praideje Boží docházejí pak teprve úplného vysvobození z jejich starého soudu. Pak teprve poznávají Boha jako Prazáklad všeho jsoucna a všeho života a vrací se pak jako samostatné, nejvyšší svobodné bytosti – to jest, jestliže žili podle Jeho poznané vůle – k Němu zpět.

8) Avšak v tomto čistě svobodně a samostatně duchovním obrácení na nesčetně mnohých a přerozmanitých světových tělesech je také rovněž tak velký rozdíl jako ve světových tělesech a mezi nimi samými. Nejdokonalejší návrat se světového tělesa k Bohu je a zůstane však jen s této země, protože zde se může každý člověk ve své duši a ve svém duchu státi Bohu dokonale podobný, chce-li jen; neboť kdo zde touží po Bohu, ten také k Bohu přijde. – Rozumíš těmto věcem?“

9) Pravitel **Lazar**: „Tomu nyní dobře rozumím, neboť co se týče veškeré stavby Světů, mám již od Pána nejvyšší významné předběžné znalosti; ale zůstává mi přece ještě leccos nesrozumitelné a tedy k dotazu.“

10) Pravitel **Rafael**: „Ó, milý příteli, to je také u mne samého! V Bohu je ještě nekonečně mnoho skrytého, o čemž ani my sami, po Bohu nejvyšší a nejčistší duchovně nic nevíme; neboť Bůh má pro dobré a čisté duchy věčně stále tak velikou zásobu, že je může také ze Své lásky a moudrosti věčně stále nevýslovně překvapovat novými, nikdy netušenými stvořeními a tím jejich

blaženost stále rozmnožovat a zvyšovat. A hle, tak by se mohlo stát, že bys se mne tázal hned na to a hned na ono, o čem bych ti nemohl podat vysvětlení!“

11) Pravit **Lazar**: Ó, ano, to ti velmi rád věřím; ale na co se tě můj ještě velmi omezený lidský rozum může tázat, o tom mi také již můžeš podat zcela jistě vysvětlení!

12) Hle, četl jsem kdysi starou knihu pod názvem „Války Jehovovy“ a v ní se mluví, ovšem v nejvyšší mystické řeči a pádu prvostvořených andělů!

13) Z počátku stvořil Bůh – ovšem nekonečně dlouho před veškerým stvořením Světů – sedm velkých duchů přiměřených sedmi duchům v Bohu, dal jim tak velkou moc a rovněž tak velkou moudrost, že tím mohli také oni podobně jako Bůh stvořit nekonečný počet menších jim úplně podobných duchů a byl tedy věčný prostor naplněn nesčetnými zástupy duchů.

14) Největší a nejmocnější z těchto sedmi prvostvořených duchů byl zřejmě podle starého Písma Lucifer. Lucifer si však ve své moci a velikosti příliš domýšlel, nechtěl být Bohu jen rovným, nýbrž chtěl být a vládnout dokonce nad Bohem. I rozhněval Se Bůh, uchopil zrádce a svrhl ho navěky od Sebe v soud. Šest velkých duchů zůstalo však se svými nesčetně mnohými nižšími duchy u Boha a slouží jedině Jemu od věčnosti do věčnosti, naproti tomu nižší duchové Luciferovi hoří jako zlí ďáblové, jako bytosti s Luciferem navěky Bohem zavržené ve věčném Božím hněvu a je jim snášet bez jakékoli úlevy ta největší muka. – Nuže, co tomu říkáš ty, jako jistě také takový prvý anděl Boží?“

18. SEM BOŽÍCH PRADUCHŮ. VYKOUPENÍ.

1) Pravit **Rafael**: „To je zajisté jen vhodný obraz právě toho, co jsem ti dříve sdělil o stvoření anebo postupném tvoření nějakého celého světového tělesa.

2) Prvostvoření velcí duchové jsou totiž myšlenky v Bohu a z nich vycházející ideje.

3) Mystickým číslem sedm se rozumí ono původně dokonale božské a bohopodobné v každé vycházející myšlence a v každé Jím pojaté a jako z Něho navenek vystavené ideji.

4) **Prvé** v Bohu je **LÁSKA**. Lásku lze nalézt ve všech stvořených věcech; neboť bez ní by nebyla žádná věc možná.

5) **Druhé** je **MOUDROST** jako Světlo vycházející z lásky. Moudrost také můžeš pozorovat ve tvaru každé bytosti; neboť čím je nějaká bytost pro více světla vnímavější, tím bude také její tvar rozvitější, určitější a krásnější.

6) **Třetí**, co vychází z Lásky a Moudrosti, je účinná **VŮLE** Boží. Teprve jí dostávají myšlené bytosti realitu, takže pak skutečně jsou a jsou tady, - jinak by byly všechny myšlenky a ideje Boží právě tím, čím jsou tvé prázdné myšlenky a ideje, které se nikdy neuskutečňují.

7) **Čtvrté**, co opět vychází z oněch tří je a sluje **ŘÁD**. Bez tohoto Řádu by žádná bytost nemohla mít nějaký trvalý a stálý tvar, tedy také nikdy určitý účel. Neboť kdybys zapřáhl do pluhu vola a vůl by změnil svůj tvar a podobu například v rybu anebo v ptáka, dosáhl bys pak s ním někdy nějakého účelu?! Anebo kdybys chtěl jíst nějaký plod a ten by se ti stal před ústy kamelem, - co by ti prospěl takový plod?! Anebo šel bys někam po pevné cestě a cesta by se ti stala pod nohama vodou, - mohla by ti tu i nejpevnější cesta k něčemu prospět? Hle, všemu tomu a nesčetně mnohému jinému se zabraňuje Božím Řádem, jako čtvrtým Božím duchem!

8) **Pátý** Boží duch se nazývá Boží **VÁŽNOST**, bez níž by žádná věc nebyla možná jako něco trvajících, protože Vážnost je rovna věčné Pravdě v Bohu a teprve ona dává všem bytostem pravé trvání, rozmnožování, zdar a konečnou dokonalost. Bez tohoto ducha v Bohu by to dopadlo se všemi bytostmi ještě velmi špatně. Byly by jako útvary vzdušného zrcadlení (fata morgana), které se zdají něčím být, dokud je lze vidět; avšak až příliš brzy se mění podmínky, které je zplodily, protože v nich nezavládá vážnost a krásné a obdivuhodné útvary se rozplývají v niveč! Lze je sice považovat také za velmi dobře uspořádané, ale protože v základě, který je vytváří, nezavládá Vážnost, nejsou nic jiného nežli jen prázdné nejvyšší pomíjející útvary, které nemohou mít trvání.

9) Hle, tu máme nyní již pět velkých Božích praduchů a přejdeme tedy ještě ke dvěma posledním a tak mne poslyš ještě dále!

10) Kde je nejvyšší Láska, nejvyšší Moudrost, všemohoucí Vůle, nejdokonalejší Řád a neměnitelná pevná Vážnost, tam zajisté musí být zřejmě také nejvyšší a věčně nikdy nedosažitelná **TRPĚLIVOST**, neboť bez ní by se muselo vše zvrhnout a konečně přejít v nerozmotatelný chaos starých mudrců.

11) Staví-li stavitel dům, nesmí vedle svých ostatních k tomu potřebných vlastností nevídat si trpělivosti; neboť chybí-li mu trpělivost, pak to – věř mně – se svým domem nepřivede nikdy ke zdárnému konci.

12) Pravím tobě: Kdyby neměl Bůh tohoto ducha, pak by v nekonečném prostoru již dávno a dávno žádné Slunce nesvítilo Zemi a ve světě duchů by to vypadalo zcela zvláště, zcela bez bytostí. Trpělivost je matkou věčného nezměnitelného Božího Milosrdenství a kdyby nebylo v Bohu šestého ducha, kde a čím by pak byli všichni tvorové vůči jedině všemohoucímu Bohu?!

13) Když my nyní tedy také nějak chybíme a tím se zřejmě dáváme všanc zničující kletbě Boží Lásky, Moudrosti a Vůle, po níž zřejmě následkem předchozího Řádu následuje Boží Vážnost, pak narážíme na Boží Trpělivost, která časem nicméně vše přivádí a přivést musí do rovnováhy; neboť bez Trpělivosti by byli všichni sebedokonalejší tvorové zůstaveni věčnému soudu záhuby.

14) Boží Trpělivost s předchozími pěti duchy v Bohu by sice stvořili jednoho člověka anebo také nesčíslně mnoho lidí na světových tělesech a také by je nadále udržovali; ale tu by žil člověk anebo také nesčíslně mnozí lidé v těžkém těle nekonečně dlouhou dobu dále a o nějakém konečném osvobození duše z pout hmoty by věčně nebylo dávno ani řeči. Zároveň by se zvířata, rostliny a lidé neustále množili a nakonec by se na nějakém prostorově omezeném světovém tělese tísnili v takovém počtu, že by se jeden druhému nemohl již ani vyhnout. Rozumí se však jen v tom případě, kdyby světové těleso pod vládou nekonečné Boží trpělivosti již tak dalece dozrálo, že by mohlo nosit a živit rostliny, zvířata a lidi. Avšak jedině s oněmi tobě dosud oznámenými šesti duchy by to šlo dokonce se stvořením hmotného světa nekonečně zdlouhavě a bylo by velice pochybné, zda by kdy nějaký Svět dospěl k hmotnému projevu.

15) Leč trpělivost jest, jak již bylo řečeno, matkou Božího Milosrdenství a tak je sedmý duch v Bohu právě **MILOSRDENSTVÍ**, které nazveme také Umírněnost. Ona uvádí vše na pravou míru. Uspořádává všechny dřívější duchy a způsobuje včasné zrání jak Světa, tak i všech tvorů na něm. Pro vše ustanovila určitou dobu a uzrálí duchové mohou tedy brzy a snadno očekávat úplně vysvobození a vejít ve věčnou svobodu a v neúplnějši životní samostatnost.

16) Tento sedmý duch v Bohu způsobil tedy také to, že Bůh Sám přijal tělo, aby tím v době co nejkratší vysvobodil všechny zajaté duchy z tvrdých pout nutného soudu hmoty, pročez také toto Jeho dílo – vykoupení – může být nazváno novým přetvořením nebes a Světů a tedy také největším Božím dílem, protože v něm úplně vyrovnaně působí všech sedm Božích duchů, čemuž předtím tak velice nebylo a nesmělo také být následkem ducha Řádu v Bohu. Neboť tento tobě nyní oznámený sedmý duch v Bohu spolupůsobil dříve s ostatními duchy jen tak dalece, aby se všechny myšlenky a ideje Boží staly realitami (skutečnostmi); od nynějška však působí mocněji a následek toho je právě dokonalé vykoupení.

17) A hle, to je oněch sedm tebou nepochopených Božích duchů a vše stvořené ze sedmi Božích duchů odpovídá ve všem všudy těmto sedmi Božím duchům a skrývá je v sobě. A věčně trvajícím stvořením a rovněž trvajícím tvořením je to, co pramudrci této Země nazývali „Války Jehovovy“.

19. VÁLKY JEHOVOVY.

1) (**Rafael**): „Jako je sedm duchů aneb zvláštních vlastností v Bohu takřka v neustálém boji, protože jedna vlastnost vždy také vyzývá v činnost vlastnost druhou, tak můžeš podobný boj zcela a velmi snadno poznávat více méně také ve všech Božích tvorech.

2) Láska o sobě je slepá a její snahou je přitáhnout vše k sobě. V této snaze se však vzněcuje a stává se v sobě světlem a tedy porozuměním a poznáváním.

3) Nevidíš nyní, kterak Světlo bojuje proti ojedinelé snaze čisté Lásky a přivádí ji do Řádu a rozvahy?!

4) Z tohoto boje nebo-li války se však probouzí zároveň Vůle, jako činné rámě Lásky a jejího Světla, toto rámě uvádí ve skutek to, co moudře uspořádalo Světlo.

5) Avšak tu se vyvolává z poznání Lásky jejím Světlem a Silou obou právě také zároveň Řád a tento Řád bojuje pak nadále Světlem a Vůlí Lásky proti všemu nezřízenému a v tom máš opět věčně stálou válku Jehovovu v něm, jakož i ve všech tvorech.

6) To by bylo nyní však již vše tak správné, kdyby se jen totiž mohlo ručit za to, že by to, co ti čtyři duchové sebekrásněji uspořádané uvedli ve skutek, mělo tím již nějaké trvání. Ale všechna sebenádernější díla prvých čtyř duchů se ještě velmi podobají hračkám dětí, které sice s velkou chutí a radostí uvedou leccos zcela mistrovsky uspořádané ve skutek, leč krátce nato je přejde radost z jejich výplodů a pak je opět ještě s větší horlivostí zničí, nežli s jakou to předtím uvedli v jsoucnost. A věru, příteli, takto by to s trváním všeho stvořeného ještě velmi špatně dopadalo!

7) Aby se však tomu zabránilo, vyvstává ze čtyř duchů a to následkem velkého zalíbení na dokonalém zdaru děl, Vážnost jako pátý duch v Bohu, jakož i v jeho tvorech a tento duch pak nadále bojuje proti boření a ničení jednou vytvořených děl, podobně jako také rozumově zvažnělý člověk, jenž si například postavil dům a založil vinici, vynaloží vše na udržení a využitkování domu a vinice a nikoli snad na brzké opětné zničení domu a vinice, jak jsem ti toto předtím ukázal u vytvořených děl dětí. A hle, to je – jak již řečeno – již zase jedna válka Jehovova!

8) Leč postavený dům ukazuje však časem nedostatky a vinice nechce dosud ještě přinášet žádoucí sklizeň a budovatel pociťuje lítost ze své námahy a vážnosti a proto by chtěl ono dílo také nicméně zničit a zřídit zato zcela jiné a nové; ale tu pak proti takového vážnosti vystoupí šestý duch a ten se nazývá – jak již bylo ukázáno – Trpělivost. A hle, ta pak udržuje dům i vinici! A to je již zase nová válka Jehovova!

9) Nuže, Trpělivost o sobě, jakož i ve spojení s dřívějšími duchy, by však neměla v úmyslu zlepšovat ani dům, ani vinici, nýbrž nechávala by vše hezky běžet a ležet; ale tu přichází sedmý duch, totiž Milosrdenství, které v sobě obsahuje umírněnost, pečlivost, píli, činnost v lásce a štědrost. A hle, onen člověk opraví pak svůj dům tak dobře, že na něm pak již nejsou nějaké podstatné nedostatky a okopává, hnojí vinici, takže mu pak brzy přináší hojnou sklizeň! A hle, to je nyní opět boj aneb válka Jehovova v člověku, podobně jako v Bohu a v andělu!

10) A je tedy pravý dokonalý život v Bohu, v andělu a v člověku neustálým bojem oněch sedmi tobě nyní ukázaných duchů. Ale tento boj není v Bohu jakož i v andělu takový, že by byla v tom či onom ze sedmi duchů snaha potlačit a nečinnými učinit duchy ostatní, nýbrž boj se jeví věčně v tom, že jeden duch podle vsí své síly a moci podporuje neustále ducha druhého a je tudíž každý duch v druhém duchu úplně obsažen. Je tedy Láska ve všech ostatních šesti duchách a rovněž tak Světlo anebo Moudrost v Lásce a v ostatních pěti duchách a tak dále, takže v každém jednotlivém duchu jsou také všichni ostatní úplně a vždy činně přítomni a v nejkrásnějším poměru se neustále podporující.“

---

20. DISHARMONIE (NESOULAD) SEDMI DUCHŮ V ČLOVĚKU.

1) **(Rafael):** „Tak tomu má také být v člověku; leč žel, způsoblost je sice člověku dána, aniž je kdy úplně pěstěna a procvičena. Je jen málo lidí, kteří uvádějí všech sedm duchů v sobě v úplnou a vyrovnanou činnost a tím se stávají Bohu a nám andělům Božím vpravdě podobnými; ale jak řečeno, velmi mnozí od toho upouští a málo se o to starají a tudíž v sobě nepoznávají pravé tajemství života. Tací slepí a polomrtví lidé nemohou pak v sobě poznat vlastní účel svého života, protože se dávají vést a ovládat jen tím nebo oním ze sedmi duchů.

2) Tak žije jeden pouze z ducha lásky a ostatních duchů zcela nedbá. Co jiného je pak takový člověk nežli hltavý nikdy dost nemající dravec?! Tací lidé jsou vždy plni sebelásky, plni závidivosti a plni lakoty a ke všem bližním nemilosrdní.

3) Jiní opět mají osvícenou lásku a jsou tedy také velmi moudří a mohou dávat svým bližním zcela dobrá ponaučení; ale jejich vůle je slabá a proto nedovedou uvést nic úplně ve skutek.

4) Opět jsou jiní, u nichž jsou duchové lásky, světla a vůle zcela činní; ale s duchem Řádu a pravé Vážnosti to dopadá zcela chabě. Lidé tohoto druhu bývají také velmi chytří a mnohdy dokonce mluví velmi moudře a uvedou také tu a tam něco ve skutek; avšak opravdu a zcela ze všech sedmi duchů moudrý člověk až příliš brzy pozná z jejich slov, řečí a skutků, že v nich nezavládá řád a souvislost.

5) A opět jsou lidé, kteří mají lásku, světlo, vůli a řád; ale chybí jim duch vážnosti. Proto jsou úzkostliví a bázlivi a svým skutkům zřídka dovedou zjednat zcela úplnou působnost.

6) Opět jsou jiní přitom také plni vážnosti a odvahy; ale s trpělivostí to dopadá chabě. Tací lidé se obvykle přenáhlují a svou netrpělivou horlivostí často více zkaží, nežli napraví. Ano, příteli, bez náležité trpělivosti se nedosáhne ničeho; neboť kdo nemá náležitou trpělivost, vyslovuje si sám jistý rozsudek smrti! Neboť, chce-li člověk učinit dobrou sklizeň, musí vyčkat, až hrozen úplně dozraje. Staví-li se proti tomu, pak si musí nakonec sám přičíst, sklídí-li místo nejušlechtlejšího vína jen nepitný šťovík.

7) Trpělivost je tedy ve všem všudy nutným duchem; předně k ovládnutí a k napravování ducha chtějícího často jít do nekonečna, kterého jsem nazval – Vážnost – protože se tento duch ve spojení s láskou, moudrostí a vůlí zvrhne v největší pýchu, která jak známo nemá potom u člověka hranic a zadruhé, protože Trpělivost, jak jsem již ukázal, je především matkou ducha Milosrdenství a teprve tento duch jako zpětně působící propůjčuje všem předchozím duchům božsky duchovní zdokonalení a duši lidské dopomáhá k úplnému a pravému znovuzrození v duchu.

8) Proto Pán Sám vám nyní všem především kladl na srdce lásku k Bohu a bližnímu a dodal: „Budte milosrdní jako je také Otec váš v nebi milosrdný a buďte mírní a pokorní, jakož i Já jsem z celého srdce mírný a pokorný!“

9) Pán tedy přikázal vám lidem, abyste především pěstovali sedmého ducha, protože právě v tomto posledním duchu jsou všichni předchozí duchové obsaženi a důkladně se vzdělávají. Kdo tedy ve vsí horlivosti vzdělává a sílí tohoto posledního ducha, ten vzdělává a sílí také duchy předcházející a tím se stává co nejdříve a nejjistěji dokonalý. Kdo však začíná své školení s jedním anebo také s několika dřívějšími duchy, dospěje těžko anebo často také vůbec nikdy k celkové a úplné dokonalosti života, protože ti to první duchové jako pouze o sobě neobsahují ducha sedmému, který však obsahuje o sobě všechny nutně mu předcházející duchy.

10) A hle, v tom pak také záleží ustavičný pád andělů aneb myšlenek a idejí z Boha, které můžeme také pojmenovat silami úplně z Boha vycházejícími; potrvá dotud, dokud ve svém soujmu v bytosti člověka nepřivedou v sobě k opravdovému a nejvyššímu zdokonalení sedmému ducha. Neboť všichni dřívější duchové jsou téměř všem tvorům zčásti více méně volně dáni; ale sedmý duch musí být získán teprve nanejvýš vlastní pílí a horlivostí člověka.

11) A jako teprve tímto získáním dosáhne všech dřívějších šest duchů svého pravého významu a pravého účelu života, tak také teprve jím dosáhne celý člověk nejuplněnější životní svobody a samostatnosti. – A nyní se tě však táži, zda jsi tomu všemu také dobře porozuměl.“

12) Pravit **Lazar**: „Ano, duchem Božím naplněný sluho Páně, za tuto tvou velkou trpělivost a milost nemohu ti věru ve věčnosti nikdy dost děkovat! Teprve nyní rozumím moudrosti starých knih! Je jen věčná škoda, že tomu rozumím nyní já zcela sám, který jsem příliš špatný písař, než abych si takové nauky napsal do knihy. Měl bys to snad také sdělit ostatním učedníkům Páně, aby to, jelikož se mezi nimi nyní někteří dobře vyznají v psaní, zaznamenali pro všechny doby a národy; neboť ti asi o tom ještě nevědí!“

13) Pravit **Rafael**: „O to se nestarej; neboť právě tuto hodinu, v níž jsem ti vysvětloval vše to o zázracích, válkách Jehovových a o sedmi Božích duchách, vysvětloval v sále Pán Sám jedno a totéž všem právě tak srozumitelně, jak jsem ti to nyní vysvětloval já sám a Jan a Matouš si z toho také hlavní body zaznamenali! Máš-li však nějakou prázdnou a nepopsanou knihu, pak ti to tedy také sám v okamžiku od slova ke slovu zaznamenám.“

14) Pravit **Lazar**: „Takovou knihu mám; mám ti ji přinést sem?“

15) Pravit **Rafael**: „Není třeba! Pojďme však nyní také do domu a tam najdeš svou knihu již úplně popsanou!“

16) Z toho měl Lazar velmi velkou radost a oba se brzy vrátili k nám do velké jídelny.

21. ZÁZRAK NA ZÁZRAKU:

1) Když Lazar s Rafaelem přišel k nám, uslyšel ještě všestranné velké obdivování Mé nauky o zázracích, o válkách Jehovových a o sedmi praduchách v Bohu a o tak zvaném pádu andělů a Říman Agrikola litoval Lazara, že nebyl přítomen tak svatě a před důležitě nauce z Mých úst.

2) Nato mu řekl **Lazar**: „Děkuji ti ty tuto tvou zvláštní pozornost! Ale co vám zde v domě Svou převelikou milostí co nejdobrotivěji vysvětloval Pán, zcela totéž vysvětloval a ukazoval mi venku tento přemoudrý a vůlí Páně také velmi přemocný jinoch.“

3) Důkazem toho jsou tyto dva poháry z nejčistšího zlata; a aby mně bylo působení dokonalého ducha učiněno názornější a pochopitelnější, byl jeden utvořen pomalu od spodku až k hornímu okraji, druhý pak okamžitě v mé levé ruce! Podnětem k tomu bylo zázračně náhlé opatření mnohých lavic, stolů, stanů a stolního nádobí, ubrusů a různých pokrmů a nápojů. Bylo co nejlépe obslouženo téměř na 8-900 lidí se všech končin světa a přesto nebylo z mých zásob cizincům předloženo ani co by za nehet vlezlo! Protože to vše se stalo před mýma očima, bylo tedy pochopitelné, že jsem se tázal, jak mu to vše bylo možno vykonat. A on mně vysvětloval vše tak dobře a jasně, že jsem vše, co mně objasnil, zcela dobře pochopil.

4) Poté jsme za hovoru přišli na starou knihu válek Jehovových, na sedm Božích duchů a na pád andělů s jejich knížecím andělem Luciferem. A hle, tento zdánlivý jinoch mně odhalil vše a mimoto ještě vykonal to, že napsal svou celou, přes hodinu trvající řeč o těchto veledůležitých věcech do knihy, kterou ti ihned předložím jako druhý důkaz toho, že vše, co jste slyšeli vy, slyšel jsem také já a můžeš v ní sám pro porovnání číst.

5) Privil **Agrikola**: „Pak opravdu velmi dobře učiníš a bylo od tebe zcela chytré a moudré, že jsi k tomu přemluvil zázračného jinocha; neboť tato nauka byla až příliš vysoce důležitá, než aby neměla být přesně doslova zaznamenána. Také zde psali dva učedníci Páně, avšak jen jak se pravilo, hlavní body této velké řeči. Jdi pro knihu a přines ji sem, abychom se mohli na vše podívat a vše porovnat!“

6) Tu se **Lazar** obrátil na Mne a řekl: „Ó, Pane, řekni mi také, zda je na čase předložit knihu Římanům!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ovšem, jdi jen a přines ji! Neuškodí to nikomu, uslyší-li ještě jednou tuto velmi důležitou nauku!“

8) Poté odešel **Lazar** do svého pokoje a přinesl, naplněn jsa obdivem a velkou radostí knihu, položil ji na stůl před Římanem a dodal: „Hle, příteli, zde je ona zázračně napsaná kniha! Čti ji nahlas od počátku do konce, aby mohli všichni přítomní ještě jednou slyšet, co důležitého nám zjevil Rafael a Pán!“

9) Privil **Agrikola**: „To také ihned učiním, jen bude-li písmo dobře čitelné!“

10) Poté otevřel Říman knihu, shledal písmo v řeckém jazyku nejvýš jasně a zřetelně a předčítal psané slovo všem přítomným od počátku až do konce, což také trvalo téměř hodinu a především všichni ti, kdož zde znali řecky, nemohli se dost vynadivit, že v ní bylo Mé dřívější poučení doslovně obsaženo.

---

22. ZVĚDAVOST MLADÉ ŽIDOVKY NA PÁNA.

1) Tu se teprve vážněji dotazovala **mladá krásná Židovka** Agrikoly, kdo vlastně jsem Já a onen zázračný jinoch a proč Mne všichni stále oslovovali slovem „Pane a Mistře“. Že jsem nějaký důkladný mudřec, to poznává; avšak neví, odkud a kdo jsem.

2) I odpověděl jí **Agrikola** a prvil: „Krásná dcero! Dávej si se svými rodiči a se svým bratrem jen na všechno dobrý pozor a pak již přijdeš na to, kdo je onen vznešený Muž a odkud přišel On a také tento jinoch!“

3) Pravila **Židovka**: „Cožpak ani vy sami ještě zcela a jistě nevíte, kdo vlastně je onen vznešený Muž? Víte-li to však, - proč mi to tedy neřeknete?“

4) Privil **Agrikola**: „Ó, má nejmilejší dcero, váš moudrý král Šalomoun kdysi řekl: „Vše v tomto světě má svůj čas a mezi časem a časem má mít člověk trpělivost; neboť dokud není

hrozen zralý, nemá se s vinné révy brát!“ A hle, také ty asi nejsi ještě úplně zralá, abys se mohla něco podrobnějšího dovědět o onom vznešeném Muži; až však uzraješ, pak ti také již budou podrobnosti oznámeny. Ale, jak řečeno, dávej jen dobrý pozor na všechno, co onen vznešený Muž bude mluvit a konat a pak ti tvé srdce řekne, kdo je onen vznešený Muž! – Porozuměla jsi mně nyní dobře?“

5) Pravila **Židovka**: „Ano, ano, já jsem ti zcela porozuměla! Chudý člověk je stále ještě odkazován na trpělivost, aby se polepšil; bohatý a vším světem vážený člověk si však může za příliš dlouhou trpělivost opatřit již nějaký jiný prostředek k poučení. Ano, ano, to je mi již dosti dlouho známo! No, no, uposlechnu tedy, vysoký pane, zcela tvé dobrotivé rady; zda však přitom něco získám, to je zcela jiná otázka!“

6) Tu **otec dcery** prosil velice Agrikolu za odpuštění a řekl: „Pane, pane, odpusť to ubohému dítěti; neboť je mnohdy při vši své dobrosrdečnosti příliš zvědavá a když se jí z dobrých důvodů občas něco zamílčí, snadno se rozhorluje. Když ji však potom často marnivá bouře zvědavosti přejde, bývá poté zase plna trpělivosti a mírnosti a zcela ráda se pak podrobuje všemu sebe trpčímú. Proto neráčiž, dobrý a vysoký pane, tomuto našemu dítěti nikterak zazlívát tento malý nezpůsob!“

7) Privil **Agrikola**: „Á, co vás to napadá?! Řeč této vaší milé dcery se mně právě obzvláště dobře líbila, protože mluvila zcela otevřeně a nepředpojatě pravdu. Od nynějška jsem ještě více vaším přítelem, nežli jsem byl kdy dříve. Proto můžete být v tomto ohledu již zcela uklidněni. Avšak dcera ať jen mluví svým způsobem dále a my už tím přece jen přijdeme na to zcela pravdivé.“

8) S tím byli chudí rodičové zcela spokojeni a dcera směla nyní mluvit, jak jí narostl jazyk a rozum.

9) Nyní se ihned (**Židovka**) opět obrátila na Římana a řekla jemu: „Ó, milý velký pane a příteli, ty jsi zajisté velmi dobrý člověk a všichni tvoji druhové se zdají být též takovými; avšak ve svém velkém světském štěstí přece jen nemůžeš zcela pocítit, co cítí chudoba ve své často bez pomoci zůstavené a velké nesnázi! Nežekne-li se mladé, Boží přírodou zanedbané děvče všeho toho, co si přejí velcí a bohatí, pak je již zcela ztraceno. Žádný člověk se tu již na našince nepodívá, nadají mu a považují ho za marnivě hloupou a pyšnou bytost a přijde-li pak v nějaké nesnázi k někomu o pomoc, je vystrčeno za dveře a nesmí se pak před takovými dveřmi již ukázat. To je a zůstává pro našince přece jen vždy něčím ve velké míře nepřijemným a nakonec mu to odnímá veškerou důvěru i k lepšímu lidstvu. Neboť jsme všichni lidé a všelikými slabostmi a nedokonalostmi stíženi. Je to pravda nebo ne?“

10) Privil **Agrikola**: „Mluvila jsi sice zcela pravdivě a správně; avšak je přece jen něco, na co jsi zapomněla při líčení své chudoby a nouze! Hleď, koho Bůh miluje, toho napřed náležitě přezkouší, nežli mu úplně pomůže! A to, jak se zdá, učinil Pán Bůh s vámi. Když však vaše nouze byla nejvyšší, přišla k vám také Jeho pomoc a nyní je vám teprve vpravdě pomozeno. Neboť já jsem vám ve jménu Boha, vašeho a mého Pána učinil slib a slovu vám danému také dostojím a to čistě z lásky a vděčnosti k vašemu pravému Bohu a ne snad kvůli nějaké zvláštní náklonnosti a lásce k tobě, protože jsi velmi krásná Židovka. Neboť má láska k Bohu je nyní mnohem větší, nežli jsem ji kdy pocítoval ke všem naskytnuvším se mně krásám a nádherám světa. Tedy pro své zaopatření se nesníš od nynějška ocitnout již ve zcela žádné úzkosti; že ti však bude bližší známost s oním Nádherným ještě nějakou chvíli zadržována, to má svůj zcela moudrý důvod a my nejsme k tobě nějak tvrdí proto, neřekneme-li ti hned vše, co my všichni zcela jistě a co nejdokonaleji víme pravdivě o Ném.“

11) Že za Ním vězí něco zcela mimořádného, to si již můžeš představit; avšak v čem ono mimořádné záleží, to se brzy a snadno dovítíš větším dílem sama od sebe, budeš-li jen, jak jsem ti radil, velmi pozorná a to na vše, co bude mluvit a konat. Já jsem tě však již hned z počátku upozornil na nádoby na tomto našem stole, kterak je utvořil takřka pouze Svou vůlí. Pak jsi byla nyní také svědkyní, kterak během vysvětlování Svých zázraků povolal ze vzduchu v jsoucnu ony dva zlaté poháry, které nyní stojí dosud před Ním a podobají se úplně oběma pohárům, které sem přinesl hospodský Lazar, při čemž vypravoval, že jinoch, který nyní sedí a pije u onoho malého stolu s Lazarem, povolal je zázračně v jsoucnu podobným způsobem, jako to učinil onen nádherný Muž. Jestliže jsi toto vše slyšela a viděla, mělo by ti již vzejít trochu více

světla o onom vznešeném Muži, Jenž je s to tak přemoudře mluvit a tak mimořádné skutky konat.“

12) Pravila **Židovka**: „Ano, ano, mluvil jsi zcela správně a pravdivě; avšak právě v tom spočívá pro nás čtyři vlastní překážka, kterou nejsme s to jen tak s lehkou nohou a myslí přeskočit; neboť pro sebevětšího proroka mluví příliš jasně a moudře a koná až příliš neslýchané neobyčejné věci. Vy Římané máte to tu snadné, protože můžete takového mimořádného člověka považovat a přijímat hned za Boha a jako takového jej uctívat a vzývat; avšak u nás Židů to nejde, protože my věříme jen v jednoho jediného Boha, Kterého nemůže nikdo vidět a přitom zároveň žít.⁷⁾ Moudrost tohoto vznešeného muže a rovněž také jeho skutky převyšují zajisté všechny dosavadní pojmy lidí a proto musí mít v sobě velmi mnoho čistě božského ducha; avšak proto ho my Židé přece jen nemůžeme přijmout za Boha! – Co tomu tedy nyní říkáš?“

23. ŘÍMANOVA OTÁZKA O MESIÁŠOVI.

1) Pravidl **Agrikola**: „Ano, milá dcero jeruzalémská, proti tomuto tvému prohlášení nelze zatím ovšem příliš mnoho namítat; ale přijde již hodina, v níž budeš o onom vznešeném Muži zcela jinak soudit a mluvit.

2) Neslyšela jsi jako Židovka ještě nikdy o Mesiáši Židů, Jenž má přijít a přijde, aby vysvobodil Svůj lid z kovových rukou tyranie hříchu, která nyní překrutě ohrožuje celý svět věčným zničením?! Nemohl by tedy být náhodou právě onen vznešený Muž zaslíbeným Mesiášem Židů a zároveň všech lidí na celé Zemi?! – Co o tom soudíš?“

3) Pravila **Židovka**: „Ó, příteli, takové proroctví zní sice velmi útěšně, avšak všechna naše proroctví jsou tak podána, že jim předně kněží nerozumí a zadruhé ještě mnohem méně my laikové! Mimoto v předpovědích proroků je vše tak neurčitě podáno, že nikdo z našich nemůže být moudrý z toho, kdy přijde takový Mesiáš, jak bude vypadat, jaké bude mít vlastnosti a podle čeho se nejspíše a nejsnáze pozná.

4) Jednou je to Dítě, podruhé Beránek, Lev Judy a opět Velekněz ve věčnosti – a to podle řádu Melchisedekova – potomek Davidův, Král Židů bez konce a tak je ještě pod různými jmény a výrazy zaslíben, že se nakonec nelze již vůbec ani vyznat, jako co a v jakém lidském tvaru, rodu a hodnosti přijde do tohoto světa k nám Židům.

5) Ostatně neměla bych také opravdu již naprosto zcela nic proti tomu, kdyby byl právě tamten nádherný Muž pravým Mesiášem; jen nechápu to, že se právě naši kněží, kteří by o tom měli – kvůli lidu, který věří především jim – v první řadě co nejlépe vědět, o tohoto téměř opravdového Mesiáše, jak se zdá, vůbec nestarají! On přece byl s tebou dole u velké městské brány, když jsi se přel, vznešený, kvůli mému bratru s představeným chrámu a hle, představený, jak se zdálo, ho vůbec nepoznal! Jak to tedy přijde?“

6) Pravidl **Agrikola**: „To pochází z toho, že templáři jsou až příliš vládychtiví a lakotní a nemají pro nic jiného smysl, nežli jen pro všeliký pozemský blahý život, jak jsi zakusila toto sama. Aby toho dosáhli, utíkají se ke všem možným lžím a podvodům a jsou, jak jsem se sám předsvědčil, nepřáteli každé pravdy a tedy také všeho pravdivého. Mají sice v ústech jméno Mojžíše a ostatních proroků, leč jejich naukami a zákony opovrhují a místo ustanovení Mojžíšových a ostatních proroků dávají všeliká nepotřebná břemena a že ho potlačují duchovně a fysicky.

7) Tento náš vznešený Muž je však sama láska, pravda a nejvyšší moudrost a vydává svědectví o veliké špatnosti těchto farizeů, kteří se představují lidu jako kněží a zákoníci a dávají se jako sluhové Boha, v něhož nevěří a kterého také vůbec neznají a také poznat nechtějí, nad veškerou míru vysoko uctívat a již obřadně vzývat a tak jsou Mu nepřátelští a nechtějí o Něm nic slyšet a vidět, což je až příliš na bíledni.

8) Sám jsem se před dvěma dny ihned po svém příchodu sem předsvědčil, kterak Ho chtěli, když učil v chrámu, kamenovat, protože jim kázal plnou pravdu. Když to nyní víš, pak již také poznáš důvod, proč vaši chrámoví kněží nechtěli tohoto vznešeného Muže přijmout jako zaslíbeného Mesiáše a Spasitele světa, - což však hlavní věci nic nevadí; neboť ať to tito vaši tem-

pláři přijmou anebo ne, On přece jen zůstává Tím, Jímž je podle nejúplnějši pravdy. – Chápeš to, spanilá dcero, nyní dobře?“

9) Pravila **Židovka**: „Ó, ano, to nyní již chápu zcela dobře; máš asi zcela pravdu! Pro ty tam dole by mohli nyní třeba Mojžíš a Eliáš viditelně ze světlych nebes sestoupit a ukázat jim jejich velké hanebnosti a k opravdovému pokání je vybízet a pak sem přivést a jim ukázat v onom vznešeném zaslíbeného a přišedšího Mesiáše a oni by ani těmto dvěma největším prorokům neuvěřili, nýbrž by je jen pronásledovali a jim se rouhali! Ó, to je nám až příliš známou věcí! Avšak nyní zanechme našeho rozhovoru; neboť já pozoruji, že by chtěl také někdo jiný něco říci a ten vznešený Muž má asi něco na mysli a na to si musíme dát velmi dobrý pozor!“

24. RAFAEL ODÍVÁ CHUDÉ.

1) Tu jsem pokynul Rafaelovi a přikázal mu, aby opatřil vhodný šat Židovce, jejímu bratru a také jejich rodičům.

2) Poté přistoupil **Rafael** rychle ke stolu k oněm čtyřem a řekl jim: „Jaké šaty máte doma ve světnici?“

3) Pravila **Židovka**: „Ó, nejmilejší, přenebesky krásný a rovněž tak mocný sluho onoho tak velice vznešeného Muže! ty beztoho víš, jak velmi špatně jsme na tom již dlouho s naším šatem a to opravdu bez naší viny. A tak myslím, že ti na tuto tvou zajisté dobrotivou otázku můžeme zůstat odpověď zcela dlužní a to tím spíše, že jsem ti již beztoho oznámila, jak je to s naším oděvem. Jdi a přesvědč se!“

4) Pravil **Rafael**: „Proto jsem se tě také netázal; neboť stav oděvu ve vaší světnici znám zcela přesně; ale znám ještě něco, co bys ráda pro poněkud nemístný cit pro čest zamlčela. Avšak hled, u nás není možné zamlčení, protože my všechno až příliš přesně víme. Ty jsi z lásky k svým rodičům a k svému bratru zastavila svůj dobrý dokonce velmi drahocenný oděv na dobu jednoho roku za 100 grošů u jednoho řeckého zastavárníka a máš doma zástavní list a hle, o tom jsi mi právě příliš mnoho zvláštního neřekla! Kdybys nyní měla onen šat, - nebyla bys s tím spokojena? O tvé rodiče a o tvého bratra mohlo by pak být postaráno již zde!“

5) Tu byla **mladá Židovka** uvedena poněkud do rozpaků, nicméně za malou chvíli pravila: „Ano, ano, mluvil jsi zajisté úplnou pravdu; ale k čemu mi to nyní snad ještě prospěje? Onen dobrý šat byl přece také jen darem bohatého příbuzného, který, žel, zemřel a nemohl nám pak již poskytovat další podpory. Šat, který mně ještě za svého života daroval, byl také celým dědictvím, které nám všem prospělo; vše ostatní zdědili jeho tři synové, kteří však jsou velmi krutí lidé a na chudé se již nechtějí ani podívat.“

6) Já sama jsem však onen drahocenný šat nikdy na svém těle nenosila, jelikož předně by se na takové chudobné děvče nehodil a zadruhé by mně byl také příliš velký. Naše velká bída ukázala mně však jiné východisko. Protože jsem jej však kvůli památce nechtěla také ani prodat, zastavila jsem jej s myšlenkou, že se to snad do roka nějak změní a že jej budu moci vyplatit. Ale při naší stále rostoucí bídě by nebylo přes zástavní list v mých rukou o vyplacení beztoho nikdy již ani řeči a tak jsem tedy také raději o tom nic neříkala; a také ještě okolnost, že zastavení u nás nepatří zrovna k nějaké chvalitebné ctnosti, nutila mě k tomu, abych se o tom zrovna nezmiňovala. A nyní také víš, velice vážený mladistvý příteli vše; je nyní jen otázka, co tu dělat!“

7) Pravil s vlídnou tváří **anděl**: „Co jiného nežli vyplatit? Avšak tobě by to, milá sestro v Pánu, způsobilo mnohé pochůzky a mnohé nepohodlí a já to proto učiním pro tebe. Je ti to vhod?“

8) Pravila **Židovka**: „Ano, bylo by mi to velice vhod; ale předně nemám zástavní list s sebou a zadruhé onen Řek bydlí příliš daleko odtud a přichází jen jednou za měsíc do Jerusalema, vyřídí zde své obchody a odejde pak opět tam, kde je domovem, myslím dokonce v Tyru anebo Sidonu. Snad je také nyní zde v Jerusalemě, což nemohu vědět, jelikož přichází zcela jistě jen k velikonočním slavnostem do Jerusalema a zde vyřizuje své hlavní obchody.“

9) Pravil **Rafael**: „To všechno nic nedělá! Protože je ti to tedy vhod, vyhledám již hned někde s tvým zástavním listem Řeka, vyplatím tvůj šat a sám ti jej donesu sem. Jak brzy bys jej chtěla mít?“

10) Pravila **Židovka**: „Ó, přespanilý příteli, chceš-li to vykonat zcela přirozeným způsobem, budeš mít zajisté několik dní co dělat, nežli budeš moci vyřídit tuto záležitost s Řekem; protože tobě jsou však možné také věci zázračné, pak bys mohl něco takového vykonat snad také v mnohem kratší době!“

11) Privil poté Rafael: „Nuže, počítej tedy okamžiky, které budu potřebovat k tomu, a bych ti především přinesl zástavní list! Nuže, začala jsi již okamžiky počítat?“

12) Pravila **Židovka**: „Jak bych to mohla, dokud zde ještě prodléváš?“

13) Privil **Rafael** usmívaje se: „Právě jsem nyní byl již pryč a mám zde také již ve svých rukou tvůj zástavní list. Pohleď naň, zda je pravý!“

14) Tu žasli všichni v nejvyšší míře nad takovou nikdy neslýchanou rychlostí a **Agrikola a ještě ostatní Římané** pravili: „Ale, příteli, ty jsi přece nebyl ani na okamžik nepřítomen! Jak ti to bylo možné? Ty jsi bezpochyby vzal onen zástavní list již dříve s sebou, když jsi šel pro tuto rodinu do jejího příbytku, abys ho nyní užitečně použil? Neboť nelze přece uvěřit, že bys mohl v nepředstavitelně rychlém okamžiku jít tam a zpět?!“

15) Privil **Rafael**: „V tomto hmotném světě a u lidí není mnoho možného, co je u Boha a Jeho moci možné! Ty přece nyní víš z úst této Židovky, že onen Řek, jenž má za zapůjčených 100 grošů v zástavě její šat, je nyní v Tyru, ačkoliv jeho obchodní sluha je sice zde a obstarává jeho obchody. Jeho obchodní stánek je však asi dobré dvě hodiny cesty mimo město směrem k Betlému a já právě tak rychle opatřím šat této chudé, jako jsem jí nyní opatřil tento zástavní list a nebudeš pak moci říci, že jsem snad přinesl také šat již dříve! Počítej nyní okamžiky, které budu k této práci potřebovat! Počítal jsi již?“

16) Privil **Agrikola**: „Jak bych je měl počítat, když jsi se odtud nevzdálil?“

17) Privil **Rafael**: „Pohleď! Tamto na lavici vedle dveří je již úplně vyplacený šat této chudé Židovky, dobře zabalený do šátku; ať se na něj sama podívá a řekne vám, zda to není její jí zcela dobře známý šat!“

18) Tu vstala ihned Židovka, prohlédla za největšího obdivu šat a ihned také poznala, že je úplně její.

19) Ježto však její matka byla hůře ještě oděna nežli ona sama, pravila (**Židovka**) Rafaelovi: „Poslyš, přezázračný mladý příteli, já se tě vůbec netáži, jak ti bylo možné tak náhle mi opatřit šat, kterým lze nadbytečně odít jednu ženu, avšak pro mne a pro tuto mou matku by nestačil! Proto jej dám jí, aby se ona úplně oděla; já sama si však vezmu šat, který má na těle nyní ona a ten postačí, aby pokryl nahotu mého těla na tak dlouho, nežli se mi dostane dobrotou tohoto Římana šatu lepšího. Nech mne tedy odstoupit s matkou do osamělého pokoje, v němž bychom se převlékly!“

20) Dříve se tě však, opravdu nepochopitelně zázračně mocný jinochu táži, zda lze tento jinak drahocenný šat považovat nyní za čistý; neboť předtím byl v rukou pohana, kteří jsou před námi Židy nečistí. Kdyby však tímto šatem mělo být tělo matky i jen na jeden den znečištěno, pak bych raději žádný šat nechtěla.“

21) Privil **Rafael**: „Mé dítě, co nyní chceš se šatem učinit, to se již zdárně učinilo! Čiň podle svého srdce a přinese ti to dobré ovoce! O čistotu oděvu se však nestarej; neboť co bylo v mých rukou, to je také úplně čisté. Lazar pak vykáže tobě a tvé matce pokoj, v němž se můžete převléci.“

22) Poté obě poděkovaly, vzaly šat a Lazar je ihned zavedl do malého pokoje, kde se mohly převléci.

23) Když byla matka velmi nádherně oděna, vzala dcera odložený, již silně poškozený šat matky a oděla se jím a měla velkou radost z radosti své nyní dobře oděné matky a nedbala na to, že sama byla oděna velmi uboze.

24) Když obě přišly brzy k nám do jídelny, hle, byla dcera právě tak nádherně oděna jako její matka! Avšak její nepřestávající obdivování se vystupňovalo ještě více, když se u stolu Římanů setkala také s otcem a bratrem, zcela svátečně oděnými.

---

25. DOMNĚNKA MLADÉ ŽIDOVKY O OSOBĚ PÁNA.

1) Tu teprve začalo dceři vnitřně vzcházet jasnější poznání o Mně, takže přistoupila s matkou ke Mně a pravila (**mladá Židovka**): „Ó, Pane a Mistře, mé srdce mi praví, že jen Ty jediný zde konáš, co není možné žádnému člověku, žádnému proroku a bez Tvé vůle také žádnému andělu, nýbrž jedině Bohu Samému a Ty jsi tedy Bůh! Proto budiž také Tobě jedinému všechna naše pocta a láska po celý náš život! Všechna čest a všechna chvála Tobě zcela jedinému!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Kdo věří Mému slovu a jedná podle něho, bude blažený! Vy však nyní věříte, protože jste viděli znamení a pravíte, že jsem Bůh; kdybyste však neviděli znamení, nebyli byste uvěřili a nebyli byste řekli, že jsem Bůh, nuže, jakpak to přijde?“

3) Hleděte, to pochází odtud, že ve vás dosud ještě není a také být nemůže pravda, protože jste totiž dosud ještě nikdy neslyšeli pravdu! Já však nyní pravím vám: Přičiňte se všichni o čistou pravdu, neboť jedině pravda vás může úplně osvobodit na těle i na duši, na těle, protože vám pravda řekne, proč vám bylo dáno tělo k nošení a na duši, protože vám právě duše z pravdy v ní samé řekne, že je tu pro nejúplnějši svobodu a věčnou samostatnost!

4) Nuže, Má chudá a spanilá dcero, Já bych ti to nyní opravdu nebyl řekl, kdybych nevěděl, že jsi ve všem možném obzvláště dobře vychované dítě. Avšak pravím tobě, že mám raději lidi, kteří jsou ve svém lepším poznání poněkud tvrdošijnější, nežli lidé, kteří se často po nemnohých znameních a důkazech rychle jako třtina za víchru otočí a obrátí se podle směru soudce (víchru), což pak zřejmě o nich dokazuje, že zrovna nemají nějakou zvláštní vlastní sílu. nemá-li však někdo vlastní sílu a nemůže-li ve svém rozumu učinit žádný dobrý úsudek, hodí se pro Království Boží právě tak málo jako ten, kdo oře půdu a přitom se ustavičně ohlíží dozadu.

5) A hle, spanilá osobo, tak je tomu nyní dosud s tebou! Ty jsi Mne předtím sice prohlásila za Boha, k čemuž tě přinutila znamení a Má moudrost; ale v témž okamžiku jsi zavrhla Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova. Neboť pomyslela sis: „Kdo dovede mluvit tak moudře a konat taková nepochopitelná zázračná znamení, ten je pak již Bohem!“ Avšak již nyní potají v srdci lituješ, že jsi to vyslovila, protože jsi si hned poté připamatovala zákony Mojžíšovy a nyní máš v sobě strach, že jsi mohla v zápalu mysli zapomenout na starého Jehovu a vzdávat Mi čest, která náleží jen pravému Bohu. A hle, to znamená přiložit ruku k pluhu a přitom se ještě dívat dozadu!

6) Považuješ-li Mne však již za Boha, pak Mne musíš zřejmě považovat za zcela jediného Boha a nesmíš si vedle Mne představovat žádného jiného boha, neboť prohlašuješ-li Mne nyní za Boha, přitom však také myslíš na Boha starého a bojíš se ho proto, že se domníváš, že se tím prohřešuješ na zákonu Mojžíšovu, pak je takové tvé vyznání o Mně marnivé a nejsi tím o mnoho lepší pohanka, která sice také věří v Boha Mojžíšova, avšak přitom také v Jupitera, Apolona, Merkura a ještě v mnoho jiných bohů.

7) Hle, když jsi přistoupila ke Mně, myslela jsi, že jsem jedním ze zmíněných pohanských bohů a vzdala jsi Mi čest kvůli oněm vznešeným Římanům! Avšak ihned jsi si připomněla Boha Mojžíšova, jenž praví: „Jen v jednoho Boha budeš věřit a žádných cizích bohů nebudeš mít vedle Mne!“ Zmocnila se tě lítost, že jsi to vyslovila nahlas a hle, to tedy zřejmě nebylo od tebe správné! Neboť věříš-li v Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova, pak Mne nemůžeš pozdravit jako Boha. Věříš-li však vážně, že jsem Bůh, pak musíš starého Boha zanechat, jelikož může být je jeden Bůh a nikoli dva anebo několik bohů, stejně jako je také jeden nekonečný prostor a jen jeden věčný běh času, v němž vše je a se děje.

8) Jen kdybys mohla věřit, že Já a ten starý Bůh jsme jedno a totéž – ačkoliv je psáno, že nikdo nemůže Boha zřít a přitom zároveň ⁸⁾ žít – pak by aspoň zůstalo tvé svědomí klidnější a tvá bázeň před starým Bohem byla by tím zřejmě menší! – Řekni Mi však nyní, co učiníš!“

26. ŽIDOVČINA VYTÁČKA

1) Poté dívka chvíli přemýšlela, co by na to nyní řekla; neboť se cítila zcela dotčena.

2) Její odhodlanější **matka** chtěla jí však pomoci z rozpaků a pravila dceři: „Aj, proč přemýšlíš nyní tak úzkostlivě a rozpacitě, co máš mluvit?! Cožpak někdo kdy viděl starého Boha Abra-

hamova, Izákova a Jakobova?! Nikdo o Něm neví nic jiného nežli co četl z Písem psaných lidmi samými anebo co slyšel mluvit od kněží. Kněží však, kteří mají starého Boha nejlépe znát a Jeho přikázání co nejhrolivěji ve všem následovat, činí právě opak a tímto svým počínáním podávají před každým myslícím člověkem důkaz, že starý Bůh Židů je právě tak vybásněný jako všichni bohové pohanů, které také neviděl nikdy žádný člověk této doby. Tohoto Boha však vidíme, Jeho moudré řeči slyšíme a Jeho neobyčejné jen všemohoucímu Bohu možné skutky obdivujeme. Co nás tu má zdržovat dále od toho, abychom Ho uznávali jako pravého Boha a uctívali Jeho Jediného?!”

3) Pravila poté **dcera**: „Ano, ano, matko, to vše by bylo již zcela správné, kdybychom mohli s největší určitostí tvrdit, že nebylo nikdy ani Mojžíše a ani proroka a že veškeré Písmo od Mojžíše není ničím jiným nežli básní vždy stejných farizeů. Poněvadž se to však nedá úplně dokázat a poněvadž je jak povědomo v Mojžíšovi a v ostatních prorocích nicméně velmi mnoho věcí, které jsou neobyčejně dobré a pravdivé a které, pokud vím, byly farizeům věcí vždy až příliš protivnou a jimi, jak je až příliš známo, nikdy nezachovávanou, nemůžeme přece jen tak zcela předpokládat, že by byli po sobě jdoucí farizeové sestavili pod všelijakými fingovanými (předstíranými) jmény celé tak zvané svaté Písmo, nýbrž sepsali je patrně Bohem nadšení lidé a je to tedy také slovo Boží, i když také oni Bohem nadšení mužové Boha nikdy neviděli! A je tu vždy vpravdě velmi odvážnou věcí, uznávat a do nebe vynášet nějakého člověka pro jeho řeči a jistě nejvyšší zázračné skutky ihned jako Boha.

4) Také já jsem toto ve svém prvním překvapení učinila a nevzala jsem ani v nejmenším v úvahu velkou slepotu svého srdce, pro kterou bych bývala málem vzývala dva bohy. Tento vznešený Muž mě však přivedl ihned na pravou cestu tím, že mi dal zcela jasně a velmi srozumitelně najevo, že on není totiž Bůh, nýbrž jen velký, Bohem nadšený prorok – a dalšího nepotřebujeme.

5) Cožpak nevíme, že napřed přijde prorok Eliáš a teprve potom velký Mesiáš?! A já se – jak matko víš, zrovna tak snadno nemýlím a proto pravím, že tento převelice vznešený Muž je opětý vyslanec Eliáš a onen přespanilý jinoch jeho učedník Eliseus (Elisa; vyd.). Avšak od nynějška nebudeme muset opravdu dlouho již čekat na velkého Mesiáše!

6) Takový je nyní můj názor a protože právě tento jinak tak velice vznešený, moudrý a zázračný Muž se domnívá, že jsem ve víře třtinou, ukáži mu však nyní také nejtvrdošijnější opak jeho mínění. Jako ve světě není všechno zlato co vypadá a se třpytí jakoby to zlato bylo, tak také i zde chci ukázat, že právě také není nikterak vše zcela slabé, i když to také tak vypadá.

7) Bůh je jen jeden; avšak může být velký počet proroků, k nimž nyní zcela zřejmě počítám také tohoto vznešeného Muže. A tak nyní myslím, že jsem tobě a tomuto jinak vznešenému Muži jistě dala nejlepší odpověď na otázku, kterou mi dal. Jeho poznámka, kterou mi učinil o Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba, byla zcela dobrá a cítila jsem se jí právě velmi napomenuta a za toto napomenutí a za všechna ostatní nám všem v největší míře prokázána dobrodiní jsem mu povinna veškerým díkem; avšak zda on je ten zaslíbený Mesiáš, s tím si ještě hezky dlouho počkáme! Ó, jak jsem spíše vše, nežli slabá třtina!”

8) Tu napomínala matka dceru, aby nebyla tak ješitná a tvrdošijná.

9) A **dcera** pravila: „Já nejsem tvrdošijná a ještě méně ješitná; avšak vracím se k poučení tohoto vznešeného Muže a velkého Mistra a jsem Mu z celého srdce vděčná za převeliká dobrodiní, která nám prokázal. Co mohu já a co můžeme my všichni ještě více učinit?! Já však nechci být tvrdošijná také v tom, abych považovala tohoto vznešeného Muže za pravého Mesiáše; neboť takovým byl přece v jistém směru každý velký a podle okolností také každý malý prorok, protože přinesl lidem do veškeré noci života pohrouženým opět světlo životních pravd a povznesl je opět z bahna smyslnosti do čistšího, duchovnějšiho a opravdovějšiho života. A to koná, jak to nyní velmi dobře, pozoruji, také tento člověk naplněný vznešeností a opravdu božskou silou a mocí a proto je to tedy jistě také pravý Mesiáš lidí, kteří se jím dávají poučit.

10) S tímto mým úsudkem o něm nemohu být na velkém omylu; neboť soudím nyní jen podle toho, co jsem od něho sama slyšela a u něho viděla. Snad se také má ta věc ještě zcela jinak – což nemůžeme vědět – avšak nemůžeme tu chybit, přijmeme-li nyní jen to, co můžeme přijmout podle toho, co jsme slyšeli a viděli. Kéž ho Boží duch, síla a milost vede ku blahu všech lidí dál a dále!”

11) Pravila **matka**: „Milá dcero, měla bych tě ještě mnohem radši, kdybys nebyla tak strašně chytrá! Starý rabín ti po dvě léta nacpával hlavu vším možným co může člověk na tomto světě vědět a ty jsi se stala mnohdy zcela nesnesitelnou a nyní pozoruji, že jsi se stala téměř také již protivnou i tomuto velkému Mistru! Proto bych nyní radila, abychom ho poprosily za odpuštění a pak se vrátily na svá místa!“

12) Pravil jsem nyní **JÁ**: „Ó, toho dávno ještě není třeba; vždyť Já jsem nemohl s dcerou Helias ještě nic promluvit, protože jsi s ní rozmlouvala jen ty, její matka! Nech nyní také Mne s krásnou Helias promluvat, aby se jako probudilá panna podle nejplnější pravdy dověděla pro sebe a pak také pro mnohé jiné, s nimiž přijde do styku, s kým má co dělat v Mé osobě; neboť ona dosud ještě nic neví a ty, její matka, ještě méně! Proto mluv, matko, teprve tehdy, až Já tě vyzvu k řeči!“

13) Tu neřekla matka již nic, prosila Mne však, aby směla setrvat v Mé blízkosti, což jsem jí tedy také dovolil.

---

27. POUKÁZÁNÍ PÁNĚ NA PROROCTVÍ O MESIÁŠI.

1) Teprve poté jsem Se **JÁ** opět obrátil k Helias a řekl jí: „Poslyš, krásná Helias! Ty jsi předtím řekla, že Já jako velký prorok mohu být a také jsem právě tak dobře Mesiášem, jako každý jiným velkým a také malým prorokem; neboť podle tvého zcela povšimnutí hodného úsudku je totiž jaksi Mesiášem a Spasitelem lidí každý člověk, jenž světlem úplné pravdy vysvobozuje lidi z temného bahna lži, podvodu a světla prosté pověry. A protože Já to právě nyní činím, jsem tedy také vpravdě Mesiášem lidí, kteří Mne slyší a podle Mé nauky se obrací. To je zcela dobrý úsudek od tebe, mladé a starým a čestným rabínem dobře poučené Židovky. Jen svou vírou v Boha zůstáváš – a to vším právem – při starém Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba.“

2) Avšak musím tě upozornit, na některá místa proroků, která mají totiž na zřeteli Mne Samého. Z nich se pak již snáze a čistěji vyznáš, nežli tomu mohlo být doposud. Hle, psáno je mezi jiným v Isaiáš:

3) „Panna počne a zrodí Syna, jenž bude zván Bůh s námi.“

4) Dítě narodilo se nám a Syn dán jest nám a vláda bude na rameni Jeho a jméno Jeho zváno bude Podivuhodný, Rádce, Rek, Bůh, Otec od věčnosti, kníže pokoje.

5) Onoho dne se řekne: Hle, to je náš Bůh, na kterého jsme čekali, že nás osvobodí! Toť Jehova, na kterého jsme čekali. Plesejme a veselme se ve spasení Jeho!“

6) Hlas volajícího na poušti: „Připravujte cestu Jehovovu a urovnejte v poušti stezku Bohu našemu a uvidí to všechno tělo zároveň.“

7) Hle, Jehova přijde v Silném a Jeho rámě bude Mu vládnout! Hle, Jeho odplata s Ním! Jako Pastýř Svá stáda pásti bude.

8) A Jehova pravil: „Plesej a raduj se, dcero Cionu! Hle, přicházím, abych přebýval ve středu tvém; neboť tehdy mnozí národové přilnou k Jehovovi ve dni Jeho.“

9) Já, Jehova, jsem tě volal ve spravedlnosti a dám tě ke spolku národa; Já, Jehova – neboť toť jméno Mé – žádnému jinému nedám slávu Svou.

10) Hle, příští dny probudím Davidovi spravedlivého potomka, jenž bude jako Král vládnout a soud a spravedlnost na Zemi konat! A toto jest Jeho jméno: Jehova, naše spravedlnost.“

11) Hle, Má Helias, takto Mne zvěstovali proroci ve staré a dokonce v této nejnovější době! A křtitel a kazatel Jan byl právě oním hlasem volajícího na poušti, jenž Mně rovnal poněkud cesty a říkal o Mně: „Hle, tu přichází Beránek Boží, Jenž snímá hřích tohoto světa!“

12) A myslíš-li, že před Mesiášem přijde ještě Eliáš a musí všechno tělo připravit na velký příchod Mesiáše, který se jmenuje Jehova, pak pravím tobě: Eliáš byl právě v onom Janovi již zde a Já Sám jsem nyní také zde. Přišel jsem do Svého vlastnictví a hle, Moji Mne nepoznávají! – jak se ti tedy líbí tato věc?“

---

28. VYSVĚTLENÍ PRVÝCH TŘÍ PŘIKÁZÁNÍ.

1) Pravila **Helias**: „Pane a Mistře, z toho co jsi mi nyní řekl, jímá mne závrať! Jsi-li tedy již zcela jistě Tím, o Němž proroci takto prorokovali, - co potom máme my, ubozí hříšníci nyní před Tebou, ó, Pane, začít?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Nic jiného, nežli naslouchat Mým naukám, podržet je a žít podle nich, Boha nadevšecko a svého bližního jako sebe samého milovat a tím v sobě probudíte všech sedm duchů Božích a tím dosáhnete věčný život, jak jsem vám to dříve vysvětlil. – Jsi s tím spokojena?“

3) Pravila **Helias**: „Ó, Pane, ó, Jehovo, kdo by s tím nebyl spokojen a kdo by nenásledoval Tvé nauky a Tvá nejvyšší láskyplná přikázání?! Jen je zde nicméně otázkou, zda nyní nerušíš, ó, Pane, těmito dvěma přikázáními lásky deset zákonů a proroky, protože jsi řekl, že v těchto dvou přikázáních je obsažen celý zákon Mojžíšův a všichni proroci.“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Milá Helias, jak se můžeš tázat na něco takového? Jsou-li zákon Mojžíšův a všichni proroci obsaženi v oněch dvou přikázáních lásky, jak by tedy mohli kdy být zrušeni?! Hleď, jako sedmý vám dobře vysvětlený Boží duch v člověku proniká a naplňuje šest duchů předchozích a všechny je tedy v sebe pojímá, rovněž tak opravdová láska k Bohu a k bližnímu naplňuje všechny předchozí zákony Mojžíšovy a všechny předpisy a všechna napomenutí proroků!“

5) Práví-li Mojžíš: „V jediného Boha budeš věřit a vedle pravého Boha nebudeš mít žádné cizí a nicotné bohy pohanské!“, pak naplňuješ toto prvé přikázání Mojžíšovo více nežli dokonale, miluješ-li Boha nadevšecko. neboť mohla bys náležitě milovat Boha nadevšecko, kdybys dříve nepochybně nevěřila, že tu vpravdě jest?! Prokazuješ-li však svou láskou k němu nad jasný den jasně a živě, že věříš v Boha – budeš ve své velké lásce k němu kdy s to Jeho jméno nějak zhanobit, zneuctívát a znesvěcovat? Jistě navěky ne! Neboť, co člověk v nejvyšší míře miluje, to také vždy nejvíce ctí a dokonce ostře a velmi vážně vystoupí proti každému, kdo by se odvážil nějak zneuctít to jeho nejmilejší. Či nevzbouřilo by se to ve vysokém stupni v tvé mysli, kdyby někdo zneuctil tvého otce, kterého velmi miluješ?! Jestliže tedy miluješ nyní Boha nadevšecko, budeš kdy s to jeho jméno nějak znesvěcovat?!

6) Když to nyní náležitě v sobě uvážíš, pak ti musí již na prvý pohled být zcela jasné, že jak prvý tak i druhý zákon Mojžíšův jsou zcela obsaženy v jednom přikázání lásky k Bohu.

7) Jestliže tedy, Má milá Helias, miluješ Boha zcela jistě nadevšecko a právě proto také ctíš nadevšecko – neuchýlíš se ráda a to velmi často od denních světských záležitostí a nebudeš se obírat předmětem své nejvřelejší lásky? Ano, zcela nepochybně pravdivě a jistě! A hle, v tom také spočívá ono nejopravdovější a nejsprávnější a před Bohem jedině platné svěcení soboty, které přikázal Mojžíš! Neboť pramálo záleží na dni samém, nýbrž jedině na tom, že ve dne či v noci v lásce a klidu svého srdce ráda myslíš na Boha a s Ním se zabýváš. Vidíš, kterak také třetí Mojžíšovo přikázání je obsaženo v onom jednom přikázání lásky k Bohu.

8) Kdo tedy Boha vpravdě nadevšecko miluje, ten Ho také jistě poznal a má živou víru, vzdává také Bohu všechnu čest a bude na Něho jistě vždy co nejvíce vzpomínat. A kdo to činí, nemůže se dopustit žádného hříchu proti svému ženichu, kterého nadmíru miluje a kterým je, jak dobře ví, ještě více milována? Nikoli, to jistě ne, protože oba se ve svém srdci sjednotili právě láskou! Kdo však Boha miluje vpravdě nadevšecko a tedy se s Ním láskou sjednotil, ten bude také milovat své bližní, jako s ním rovnorodé děti Boží tak, jako miluje sama sebe a činí jim to, co s jasným rozumem chce, aby lidé činili jemu.“

29. ČTVRTÉ PŘIKÁZÁNÍ.

1) (**PÁN**): „Hle, ve čtvrtém přikázání je dětem přikázána láska k rodičům! Rodiče jsou na Zemi zajisté první bližní svých dětí a velice je milují. Jsou jejich životeli, ochránci a vychovateli a proto také zasluhují jistě všechnu lásku a úctu dětí.“

2) Když tedy dobře vychované dítě miluje a ctí své rodiče, pak se také vynasnaží učinit vše to, co působí rodičům opravdovou radost. A tak si proto také dítě připraví dlouhý a zdravý život

a nejlepší zdar na zemi; dítě, které miluje a ctí své rodiče, bude také milovat a ctít své sourozence a bude vždy hotovo učinit jim všechno dobré.

3) Avšak dítě anebo člověk, jenž opravdu miluje a ctí své rodiče a sourozence, bude také milovat ostatní lidi, protože ví a poznává, že všichni jsou děti jednoho a téhož Otce v nebesích. Z původně pravé lásky k rodičům bude člověk veden k poznání Boha, sebe sama a také k opravdovému poznání svých bližních a pak brzy a snadno pozná, proč Bůh stvořil lidi a čím se mají všichni stát. Tím pak dospívá vždy více a více k lásce k Bohu a touto láskou k dokonalosti svého vnitřního pravého duchovního života.

4) Kdo však takto miluje a ctí své rodiče, sourozence a také ostatní spolubližní, - bude se moci snad kdy dopustit vůči někomu hříchu? Já pravím tobě: Nikoli; neboť nebude nikomu závidět, nikoho nenávidět a nikoho proklínat, nikoho usmrcovat ani tělesně ani nějakým pohoršením duševně. Bude se ke každému chovat cudně, ponechá rád každému, což jeho jest, nebude nikoho obelhávat a oklamávat a stal-li se řádným způsobem mužem ženy anebo cudná panna ženou muže, nebude toužit po ženě svého bližního a jeho žena po muži své sousedky a z toho nyní můžeš pro svůj rozum již zcela dobře vyrozumět, jak a jakým způsobem jsou zákon a všichni proroci obsaženi v oněch dvou přikázáních lásky a že tato dvě Mnou tobě nyní oznámená přikázání nepřipouští zrušení zákona Mojžíšova a ostatních proroků, nýbrž jsou jen úplným jejich naplněním. – Rozumíš tomu nyní?“

5) Pravila **Helias**: „Ó, Pane, přemoudrý a předobrá Tvůrče a Otče všech lidí, teprve nyní chápu zákony Mojžíšovy! Neboť musím zde sama před Tebou zcela otevřeně doznat, že jsem předtím nikdy zcela nerozuměla zákonu Mojžíšovu a ještě méně výrokům a poučením ostatních proroků. A čím častěji jsem o tom rozmlouvala se svými rodiči, vše dobře uváživši, tím více mezer a opravdových nedokonalostí jsem v nich objevovala, což mě nezřídka přivádělo na myšlenku, že onen velmi dokonale vypadající zákon Mojžíšův buď vůbec nevychází od nějakého nejvyššího moudrého Boha, anebo že se tato pozdější kněžská kasta zcela zřekla zákona Mojžíšova a místo něho ustanovila ve svůj hmotný prospěch mezerovitou lidskou slátaninu. Dobrý starý rabín měl často se mnou opravdovou nesnáz, protože jsem mu řádně na prstech dokazovala viditelné nedostatky zákona Mojžíšova. Avšak nyní po Tvém vysvětlení, ó, Pane, nabyl zákon Mojžíšův ovšem ihned zcela jinou tvářnost a může tedy být také každým jistě radostně a snadno zachováván!“

6) Pravil jsem **JÁ** s velmi vlídnou tváří: „Nuže, ty veliká kritikářko zákona Mojžíšova, co jsi shledala tak nedokonalého a neúplného na Mojžíšově zákoně? Řekni nám také svou kritiku!“

7) Pravila **Helias** za všeobecné pozornosti všech přítomných: Ó, Pane, co mám mluvit před Tebou, jenž jsi jistě znal mé myšlenky již dávno předtím nežli jsem je ještě myslela?! Tamten všemohoucí a vševědoucí jinoch ví asi také již vše navlas přesně a tak myslím, že by zde mohlo zcela odpadnout nějaké hlasité sdělení mé kritiky zákona Mojžíšova.“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, nikoli, Má velmi milá Helias, věc se tu má zcela jinak! Já a onen jinoch víme ovšem zcela dobře, v čem záleží tvá kritika mojžíšského zákona a proroků; avšak ostatní, až na tvé rodiče a tvého bratra, to neví, ale nyní by to chtěli vědět, ježto jsi sama v nich vzbudila zvědavost; proto jsem tě tedy také vyzval, abys nám také nahlas podala svou kritiku zákona Mojžíšova a leckterých proroků. A tak jen otevři ústa a pověz beze všech okolků vše, co se ti jeví vadné na zákoně a na prorocích a ukaž nám zcela směle mezery zákona a proroků!“

30. HELIADINA KRITIKA ČTVRTÉHO PŘIKÁZÁNÍ.

1) Pravila **Helias**: „Pane, učiním-li, co ode mne žádáš, pak jistě nehřeším a tak tedy také zcela otevřeně sdělím mezery a nedostatky, které jsem shledala na zákonu a prorocích!“

2) Hle, prvý a mně zcela značným se jevící nedostatek a velkou mezerou v zákoně jsem postřehla a to jako záhy zralé a dosti jasně myslící dítě hned u čtvrtého zákona Mojžíšova v tom, že tento Boží muž vštěpuje sice dětem často ještě velmi nechápavým a slabým lásku, poslušnost a úctu k rodičům, avšak naproti tomu v zákoně neukládá rodičům téměř zcela žádné povinnosti k dětem! A tak tedy vypadá takový zákon přece jen poněkud podivně, zvláště když

se pak celkem přece jen příliš často vyskytují rodičové, jejichž děti byly často již v kolébce rozumnější a lepší nežli jejich zcela hloupí a všech špatností plní rodičové.

3) Dítě má často od přírody dobrou a ušlechtilou mysl a kdyby v ní bylo dále vzděláváno, mohlo by se také stát dobrým a ušlechtilým člověkem. Leč tu musí dítě podle zákona Mojžíšova jednou provždy přísně a bez jakékoli rozumné výminky poslouchat své hloupé a zlé rodiče a nakonec se musí stát právě tak hloupé a zlé, jak hloupí a zlí jsou rodičové dítěte. Tu si měl Boží muž nechat také ještě vnuknout něco o náležitě povinnosti rodičů k dětem, po jejím svědomitém splnění by teprve děti byly také naproti tomu vázány povinnostmi k rodičům.

4) Či jsou podle Mojžíše také děti lupičů z povinné poslušnosti k rodičům povinovány rodiče milovat, ctít a kráčet v jejich šlépějích?! Jestliže – jak se již velmi často stalo – rozumné děti špatných a zlých rodičů, jejichž černé chování muselo dětem ještě většinou nevinným být jistě nápadné a protivné, pročez takovým zlým rodičům vypověděly lásku a poslušnost, opustily je a hledaly příležitost, aby se samy někde jinde mezi lepšími lidmi přeměnily v lidi lepší, - prohrály se také takové děti zákonu Mojžíšovu tím, že se nechtěly z lásky a poslušnosti k svým rodičům státi také zloději, lupiči, vrahy, pokrytci, podvodníky a lháři?

5) Jestliže Mojžíš a proroci stanoví také tu těmto lepším dětem trest a počítají za hřích jejich nelásku a spravedlivou neposlušnost k jejich zlým rodičům, pak byli Mojžíš a všichni proroci tisíckrát hloupějšími lidmi nežli já a svými spisy a proroctvími neudělali Boží moudrosti věru žádnou zvláštní velkou čest! – Pane, jsem proto špatná, že jsem takto posuzovala zákon Mojžíšův a proroků?“

6) Pravil jsem **JÁ:** „Ó, naprosto ne, protože jsi tu soudila zcela dobře a správně! Avšak přesto tvá kritika není úplně v pořádku proto, že Mojžíš Mým Duchem až příliš jasně poznal, že není zrovna nutné přikazovat rodičům ještě zvláště lásku k dětem, protože tyto láska byla rodičům beztoho v plné míře už Mnou jaksi instinktivně vštípena, což však nemůže tak velice být u dětí, které teprve přišly do tohoto pozemského života, protože děti musí být teprve ve správné a pravé lásce vychovávány.

7) Na této Zemi přichází každý člověk tak slabý a zcela bez poznání a lásky do světského života proto, aby se pak ve všeliké nenucenosti, jakoby Bohem zcela opuštěn, vyškolil vnější naukou, zákony a dobrovolnou poslušností ve svobodného a zcela samostatného člověka.

8) A hle, proto tedy musí být také dány nauky a zákony jen zejména dětem a ne tak velice rodičům, kteří kdysi byli také dětmi a teprve naukami a zákony danými dětem se stali lidmi svobodnými a samostatnými!

9) Co se však týče zvláště povinností rodičů k dětem, o to se Mojžíš a proroci postarali již ve státních zákonech, které jsi ovšem ještě nečetla. Je tu však již zavčas o vše postaráno a nemohou dva vejít ve sňatek, neprokáží-li dříve knězi, že znají dobře státní, k sňatku potřebné zákony.

10) A tak vidíš, milá Helias, že tvá kritika čtvrtého Mojžíšova přikázání nebyla zrovna příliš v náležitém pořádku a Já jsem nyní tvé mezery a nedostatky odstranil. Avšak pusť se jen nyní se svou kritikou dále také do ostatních zákonů a Já ti pak již opět řeknu, pokud máš pravdu či ne!“

11) Pravila **Helias:** „Ó, Pane, proč tu mám ve své hloupé kritice ještě dále pokračovat? Vždyť si nyní již předem až příliš jasně uvědomuji, že mně navlas ukážeš, jak jsem zcela nesprávně a bez ducha soudila.“

12) Pravil jsem **JÁ:** „No, co to může tobě anebo někomu jinému škodit?! Vždyť Já jsem přece přišel do tohoto světa proto, abych vás živým světlem pravdy osvobodil ode všech mnohých omylů. Nepřijdeš-li na denní světlo se svými zdánlivě velmi dobře odůvodněnými výtkami nedostatků zákona a proroků, pak zůstanou v tobě a mohou ještě zcela dobře zakrýt život tvé duše; zhostíš-li se jich však, pak budeš také od nich osvobozena a za to se v tvém srdci usídí světlo věčné pravdy. Proto mluv a kritizuj jen dále a to bez jakékoliv zdrženlivosti a Já ti pak již opět dám pravé světlo! Neboť hle, právě nyní je ho dokonce velmi zapotřebí, protože jsou tu mnozí, kteří již dávno, podobně jako ty, činili výtky Mojžíšovi a prorokům! Proto otevři jen opět svá krásná ústa a mluv svým obratným jazykem!“

---

31. PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ.

1) Pravila **Helias**: „Ó, Pane, jako dříve, tak pravím nyní: Kdo koná co Ty chceš, ten vpravdě nehřeší! A tak tedy vezmu páté přikázání Mojžíšovo a pravím: Psáno je tu: „Nezabiješ!“ Přihlédnu zde však kriticky jen na prostý zákon a zatím se nebudu vůbec starat o to, co vysvětlujícího o tom řekl a napsal Mojžíš anebo také později jiný prorok; neboť vpravdě Boží přikázání musí přece i ve své největší možné prostotě obsáhnout v sobě to, co může rozumně prospívat každému člověku. Avšak toto přikázání to naprosto neobsahuje a tak myslící člověk nemůže o něm nic jiného říci a tvrdit nežli jen to, že je to buď dílo lidské anebo že z něho lidé také teprve později, snad kvůli válčení – něco vynechali.

2) Nezabiješ! Kdopak je předně vlastně ten, kdo nemá zabíjet? Platí to pro každého člověka bez rozdílu pohlaví, stáří a stavu anebo jen pro mužské pohlaví a pro určité stáří a určitý stav? A za druhé: Koho anebo co vlastně nemáme zabíjet? Pouze lidi či také zvířata ne? Podle mého úsudku nezdá se tím míněno ani to ani ono.

3) Zabíjení lidí ne, protože již Josua zbořil město Jericho a pobil jeho lid a to na rozkaz Jehovův. Pobití modlářských kněží rukou velkého proroka Eliáše je známo. Pohledme pak na krále Davida, muže podle srdce Božího, ostatních ani nevzpomínajíce! Kolik tisíců a statisíců jich bylo jím zabito a kolik je jich ještě nyní každoročně zabíjeno! Mocní Země mají přes zcela kategoricky (určitě) Bohem vyslovený zákon nejuplněnější právo zabíjet své bližní. A tak se tedy tento zákon týká jen potlačovaných lidských ubožáků. Nelze tu vůbec posoudit, jak dalece se tento zákon týká také ženy, ačkoliv dějiny ukazují, že také ženy řádily mečem a to jak!

4) Zda my chudí lidé nemáme porážet a zabíjet také zvířata, to myslím nestojí ani za řeč; neboť příroda učí lidi, že se musí bez rozdílu stavu, pohlaví a věku postavit na život a na smrt na odpor proti mnohým zlým zvířatům, nechtějí-li být zлыми a dravými, všude se rozmnožujícími šelmami napadání, roztrhání a sežrání.

5) Nezabiješ! Budu-li však napadena divokým lupičem, jenž mne chce oloupit a přitom také zcela jistě usmrtit a také by to učinil, - ale já, jako napadená anebo napadený mám sílu, odvahu a zbraň, abych ho usmrtila dříve nežli on mně může zasadit smrtelnou ránu, pak by se řeklo: „Nezabiješ, mimo případ nejkrajnější nutné obrany!“ Ale ne, o tom není v zákoně věru ani slůvko! Praví se jen zcela prostě: „Nezabiješ!“ Zní-li však tento prostý zákon tak, kde v něm pak vězí Boží láska a moudrost, která přece musela vědět, za jakých věru nejvyšší politování hodných poměrů se museli lidé na této Zemi probíjet životem?

6) Proč tedy dal Bůh takový zákon a Sám pak takovému Davidovi poručil, aby zcela zničil Filištinské a Moabity? Proč směla Judita usmrtit Holoferna a proč nesmím také já bezhříšně vzít někomu život? Kdo dal Egyptanům, Řekům a Římanům právo zabít každého, kdo se hrubě prohřešil proti jejich zákonu!?”

7) Poté se ohlédla, aby viděla, jak se všichni ostatní tváří k její kritice.

8) Téměř všichni jí dávali za pravdu a jeden farizeus, byl to **zákoník**, pravil: „Ano, ano, v této věci podle našich lidských pojmů nelze nedat tomuto krásnému dítěti úplně za pravdu; neboť tento hlavní zákon zní doslovně tak, ačkoliv v knihách Mojžíšových je dostatečně vše ukázáno, jak se má toto přikázání chápat a zachovávat. Ale prvotní hlavní a základní zákon měl by věru výslovně již obsahovat to podstatné, co žádá a chce, aspoň s nejvyššími nutnými vedlejšími okolnostmi; neboť každé pozdější a dodatečné osvětlení a větší zdokonalování jednou daného zákona říká, jak se zdá, že zákonodárce při dávání základních přikázání nepomyslel ještě na vše, co vlastně chtěl přikazovat a zakazovat daným přikázáním.

9) Nuže, dávají-li lidé přikázání, je to pochopitelné, protože v jejich myšlení a chtění nemůže být božsky jasná dokonalost a je také zcela přirozené, že u lidských zákonů musí se pak dodatečně objevovat všelijaké dodatky a vysvětlivky; avšak u zákona opravdu božského by se věru neměla vyskytovat mezera, která by se musela teprve potom doplňovat všelijakými dodatky a vysvětlivkami! Ano, soudě takto, mohl by být člověk při zákoně Mojžíšově uveden věru na ideu, že buď zákon není vůbec čistě božský, anebo že jako takový byl takto překroucen sobecky zlou vůlí lidí. Avšak tím nechci vynášet nad zákonem Mojžíšovým rozsudek, nýbrž vyslovila jsem tím jen své dosud ještě jistě velmi slepé mínění.“

10) Privil jsem **JÁ**: „Ano, to jistě; neboť posuzujete-li Mé zákony lidskými smysly, pak ovšem musíte v nich objevit mezery a nedostatky. Miluješ-li svého bližního jako sebe sama, nebudeš ho nenávidět, osočovat a poškozovat; konáš-li však to, pak ho budeš tím méně kdy chtít tělesně a ještě méně duševně všelikými mrzutostmi zabíjet.“

11) Nezabiješ! To je zcela správně a pravdivě takto dáno v zákoně. A proč? Protože „zabíjením“ se již od pradávna rozuměla závist, žárlivost, hněv, nenávist a pomsta.

12) „Nezabiješ!“ praví podle toho tolik jako: „Nemáš nikomu závidět, nemáš na šťastnějšího pohlížet žárlivým okem a nemáš proti svému bližnímu vzplanout hněvem; neboť z hněvu vzniká nenávist a z nenávisti povstává zlá, vše pustošící pomsta.“

13) Je také psáno: „Můj je hněv a Má je pomsta, praví Pán.“

14) Vy lidé máte se však navzájem ve vši lásce vážit a druh druhu prokazovat dobré služby; neboť všichni máte ve Mně jednoho Otce a buďte tedy přede Mnou rovni! Mezi sebou se nemáte zlobit a pomlouvat a druh druhu špatnou pověstí na cti utratit; neboť kdo to činí, usmrcuje duši svého bližního!

15) A hleďte, to vše je krátce vyjádřeno obrazem „Nezabiješ!“ A první Židé, také ještě Židé za času Šalomouna, nerozuměli tomuto zákonu jinak a Samaritané jako Starožidé dodnes mu tak ještě rozumí. Je-li tedy tomuto zákonu v podstatě rozumět jen tak, - jak tu může někdo předpokládat, že by tímto zákonem byla člověku zakázána nutná obrana proti zlým lidem a dokonce proti dravým zvířatům?!

16) Pravila Helias: „Ano, Pane, to my nyní jistě všichni velmi dobře poznáváme, protože jsi nám to nyní vysvětlil dokonale nejsprávnějším a nejpravdivějším způsobem; avšak bez tohoto Tvého nejmilostivějšího vysvětlení bychom se v tom zrovna příliš snadno nevyznali. Proč tedy nedal Mojžíš se zákonem také ihned takovýto výklad? Neboť jako prorok musel přece již předem vědět, že pozdější Židé neporozumí tomuto prostému obrazu zákona tak, jako mu jistě rozuměli Židé jeho doby.“

17) Privil jsem **JÁ**: „Ano, Má milá kritikářko, to Mojžíš dobře věděl a proto také napsal velké množství vysvětlivek pro budoucnost; avšak že ty jsi je dosud ještě nečetla, za to nemůže Mojžíš, ani Já.“

18) Přesto však byla tvá kritika zcela dobrá, protože jsi totiž uvedla nedostatky a mezery, které sice netkví v zákoně, zato však tím více ve vašem poznání a abych je vyplnil, právě proto ti dávám kritizovat starý zákon Mojžíšův.

19) A když jsme nyní takto objasnili také páté přikázání, můžeš se nyní již pustit do přikázání šestého a můžeš také na něm ukázat určité nedostatky a mezery, jestliže jsi objevila také tu některé. A tak tedy mluv!“

32. ŠESTÉ PŘIKÁZÁNÍ.

1) Pravila **Helias**: „Ó, Pane a Mistře, hle, já jsem děvče a muže jsem ještě nikdy nepoznala; proto by se tedy asi obzvláště nehodilo, abych činila poznámky o šestém přikázání! Proto bych tě prosila, abys mne, ó, Pane, prominul mluvit o tomto šestém přikázání.“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ó, Má milá dcero, kdybys neměla o tomto přikázání potají u sebe naprosto žádné vědomosti, nenechal bych tě také opravdu o něm mluvit; protože však dobře znáš tento zákon, třebaže jsi neměla ještě nikdy nic s mužem, můžeš slušně ještě také o tomto přikázání mluvit. A tak jen mluv podle svého způsobu!“

3) I vyslovila **Helias** opět své úsloví: „Ó, Pane, kdo koná Tvou vůli, hříchu se nedopouští! A tak budu tedy také jak se sluší mluvit. „Nezcižoložíš!“ tak zní doslovně šesté přikázání. Podle toho tedy, jak mne to učil můj rabín, se také pravilo: „Máš se chovat čistě a cudně před Bohem a před lidmi; neboť kdo žije a jedná necudně a nečistě, je právě tak hříšník jako cizoložník, nestyda a nevěstkář!“ Taková byla poučná slova mého rabína.

4) Zde nemám, co bych vytkla, nežli jen to, že předně Mojžíš v sestavě základních přikázání ve své 2. knize a to ve 20. kapitole zakazuje cizoložství jen zcela krátce⁹⁾, ačkoliv pak ve 3.

⁹ „zcela krátce“ doplnil vyd..

knize, počínajíc asi od 18. kapitoly mluví o něm velmi podrobně, - což však jsem také ještě nečetla, protože můj rabín to neshledával pro mne dobré. A za druhé Bůh dal Mojžíšem toto, jakož i několik jiných přikázání podle doslovného znění vždy jen pro mužské pokolení a jen zřídka vzpomenul ženy.

5) Kdo je to, jenž nemá cizoložit? V zákoně se ono jednotlivé přikázání obrací jen na jednoho člověka anebo jen na jedno pohlaví a to zřejmě na pohlaví mužské a na ženu pamatováno není. Lze tu ovšem říci: Nesmí-li cizoložit muž, pak nemůže cizoložit ani žena, protože bez muže hřešit nemůže. Avšak po mém mínění je právě žena svými půvaby živlem, který muže nejvíce svádí k cizoložství a proto by tedy také mělo být zejména ženě řečeno, aby nesváděla žádného muže k cizoložství a aby také sama necizoložila. Neboť je-li žena muži úplně věrná, pak jistě již brzy nebude nikde o cizoložství ani řeči. Ale v základním zákoně tvoří žena zřejmě výjimku a teprve v pozdějších ustanoveních Mojžíšových je na ni vzpomenu.

6) Ráda bych však tedy nyní věděla, proč se to tak stalo! A proč pamatoval Mojžíš v zákoně mnohem méně na ženu nežli na muže?! Patří žena méně k lidskému pokolení nežli muž?!"

7) Pravil jsem **JÁ**: „No, tuto výtku lze již připustit, ačkoliv také ona si vykračuje jen tak vedle pravdy. Hle, také zde již zase vězí v popředí pravá a čistá láska k bližnímu a ta se týká ženy právě tak jako muže!

8) Tak například kdybys byla ženou řádného muže, - působilo by ti radost, kdyby žena tvého souseda požádala tvého muže a obcovala s ním, což by nebylo správné? Kdybys si tedy ve svém srdci jistě nemohla přát, a by se něco takového stalo tobě, pak se musíš ke své sousedce chovat právě tak, jak si přeješ, aby se ona chovala k tobě. A co je tedy v zákoně řečeno muži, to také platí ve stejné míře pro ženu.

9) Bůh dal jsem proto podle doslovného znění základní zákon jakoby jen muži, jako dal hlavě člověka hlavní smysly a jimi rozum v mozku. jako však Bůh nejprve mluví jen k rozumu člověka, tak mluví také k muži, jenž je nadále hlavou ženy jako je žena jaksi tělem muže. Je-li nyní hlava člověka osvícená a velmi rozumná, - nebude tu také ve stejné míře spolu rozumné celé tělo?

10) Je-li náležitě osvícen rozum člověka, bude také brzy osvíceno srdce, které se rádo přizpůsobí řádu rozumu. Žena však odpovídá také srdci mužovu; a je-li tedy náležitě osvícen muž jako hlava, bude také rovněž náležitě osvícena žena jakožto jeho srdce.

11) Již odedávna je však psáno, že muž a žena jsou jedno tělo. Co je tedy řečeno muži, to je také řečeno ženě.

12) A hle, tím jsem ti nyní také ukázal nicotnost této tvé pochybnosti a pravé světlo zákona, kterému jsi jistě zcela dobře porozuměla. A jelikož jsi tomu dobře porozuměla, můžeš nyní již se svou kritikou postoupit dále.

---

33. SEDMÉ PŘIKÁZÁNÍ.

1) (**PÁN**): „Co shledáváš v sedmém přikázání vadného anebo tobě aspoň nesrozumitelného? Jen to směle pověz; neboť tvé výtky a pochybnosti jsou také výtkami a pochybnostmi v mysli mnohých zde přítomných. jak zní tedy sedmé přikázání Mojžíšovo?“

2) Právila **Helias**: „Ó, Pane, u tohoto zákona nenacházím, jelikož jsem obdržela od tebe správné světlo, již zcela žádné nedostatky a mezery! Práví se : „Nepokradeš!“ Tu je již opět třeba bráti zřetel shora na pravou lásku k bližnímu. Neboť co si rozumně nemohu nikterak přát, aby se dělo mně, to také nesmím činit svému bližnímu; a tak nyní znovu vidím, kterak celý zákon Mojžíšův a jistě také všichni proroci jsou obsaženi v Tvých dvou přikázáních lásky. Nyní také pozoruji, že přikázání lásky k bližnímu vychází čistě z milosrdenství, jakožto nejmocnějšího sedmého Božího ducha v srdci člověka, jenž všech dřívějších šest duchů proniká a oživuje a celého člověka činí teprve dobrým a opravdu moudrým. Kdo je však dobrý a moudrý, ten nevztáhne jistě nikdy ruku na to, co je jeho bližního. A tak je také sedmé přikázání již zcela v pořádku a já neshledávám na něm nic vadného.

3) Pravil jsem **JÁ**: „Dobrá, nyní Mně již mnohem milejší Helias, tato tvá nyní podaná kritika mojžíšského čistě božského a tedy také beze skvrny nejmoudřejšího zákona k opravdovému

blahu lidí je Mi neuvěřitelně mnohem cennější nežli všechny tvé kritiky dřívější. Ale to nás nebude naprosto zdržovat od toho, abychom nepodrobili velmi ostré kritice ještě zbývající tři přikázání a tak tedy přejdeme ihned k přikázání osmému! Jak toto zní? Mluv jen zcela směle, jak ti jazyk narostl a tím Mně uděláš opravdovou radost!“

34. OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ.

1) Tu si děvče dodalo více odvahy a pravilo Mně se zcela důvěrným pohledem: „Ano, přeroztomilý Pane, kdybych Tě, jenž jsi mi tak nekonečně hluboko přirostl k srdci snad neurazila, ráda bych Ti již něco řekla o osmém přikázání; avšak před tebou, ó, Pane, - Jehovo nyní tělesně před námi – se musí člověk vzít velice dohromady, aby se příliš nepřibližoval k Tvé vnitřní božské svatosti! A tu je něco krutého a těžkého, mluvit tak zcela od plic!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ó, srdečná, milá duše, přede Mnou se věru věčně nikdy nemusíš bát; proto mluv jen zcela směle od plic!“

3) Pravila **Helias** s tváří nejméně laskavou: „Ó, Pane, kdo plní Tvou vůli, nehřeší a tak tedy budu mluvit! Osmé přikázání zní zcela prostě: „Nepromluvíš křivého svědectví!“ A protože v Písmu není podrobněji označeno o kom se nemá mluvit křivé svědectví, rozumí se tedy také již samo sebou, že ani o sobě nemá člověk mluvit křivé svědectví. Neboť můj starý rabín mně velmi často říkával, že lež je nejošklivějším hříchem; neboť z ní pochází všechna zlá lest, všechnen podvod, všechna rozmrška, svár, hádka, válka a vražda. Má se mluvit vždy pravda o tom, co člověk zcela určitě ví, cítí a kdyby to bylo i někomu někdy k pozemské nevýhodě! Neboť pravdivé slovo má před Bohem mnohem větší cenu nežli celý svět plný zlata a drahokamů. Je tedy také každé nepravdivé slovo o sobě samém Bohem zakázaným křivým svědectvím.

4) A tedy také zde se nebudu vůbec rozpakovat a řeknu Ti, ó, pane, přímo do očí, že tě skutečně nadevšecko miluji! Ó, kdybych Tě směla přitisknout k svému srdci jak bych chtěla, pak bych mohla zemřít nejsladší blažeností! Hle, ó, Pane, zde jsem o sobě samé jistě nepromluvila křivé svědectví! A jako nemluví křivé svědectví o sobě, tak také nepromluví nikdy křivé svědectví o svém bližním! A za tím vězí jistě rovněž sedmý Boží duch jako u jiných zákonů. Ó, Pane, neurazila jsem Tě nyní snad nějak?“

5) Privil jsem **JÁ**: „Ó, nikoli, Má milá dcero; neboť jakkoli Mne velice miluješ, miluji Já tebe nicméně tobě nepochopitelně více! S naší vzájemnou láskou bychom byli tedy již oba zcela v souladu, avšak ne tak úplně s osmým přikázáním! A tak tedy poslyš, na něco tě ještě upozorním!“

6) Dejme tomu, že bys byla nějakým soudcem tázána, zda ti není podrobněji znám nějaký tajný velký zločin, kterého se snad dopustil tobě velmi drahý a nejmilejší příbuzný a o němž bys mohla mít jistě vědomost a zda bys nemohla udat, kde se zdržuje tento zločinec, protože nemohl být ještě zatčen. Nyní však předpokládám, že zcela přesně víš jak o zločinu tvého velmi blízkého příbuzného, tak i o jeho skrytém pobytu! Co bys řekla soudci, kdyby se tě na to zeptal?“

7) Práví zcela srdnatě **Helias**: „Pane, spočívá-li také toto osmé přikázání na čisté lásce k bližnímu, kde se nemá o nikom vydat křivé svědectví je proto, aby se mu tím neuškodilo, pak přece nemůže toto osmé přikázání klásti naopak podmínku, aby se pak nejbezohlednější pravdou škodilo bližnímu! V takovém případě bych se s pravdou věčně neobjevila! Neboť komu tím mohu prospět? Soudci, jenž touží trestat jistě ne, protože on přítom, zda dostane či nedostane do rukou ubohého zločince nemůže nic získat a zločinci, jenž svého zločinu lituje a rozhodně se polepší, ještě méně! Neboť vydám-li ho do rukou soudcových, pak je snad navěky ztracen, což bych dokonce nepřála ani tomu, kdo se dopustil zločinu na mně samé. Tedy v tom případě bych se obrátila pravdě zřejmě zády a na ubohém zločinci bych se zrádkyní nestala ani za cenu svého života!“

8) Záleželi-li podle tvého výkladu, ó, Pane, láska k bližnímu v tom, že máme svému bližnímu činit vše to, co si můžeme přát, aby to našinci činil také on, pak mně nemůže ani nejspravedlivější Bůh zazlívat, kdybych neučinila dokonce ani svému největšímu nepříteli to, co bych si

v jeho postavení jistě také nemohla přát, aby mi byl totiž ¹⁰⁾ jiný bližní zrádcem. Mimoto k potrestání nějakého hrubého hříšníka nepotřebuje Bůh ani světského soudce a ještě méně nějakého zrádného svědectví. On, vševědoucí, nejspravedlivější a všemohoucí, dovede zločince již také bez světského soudce a bez mých úst potrestat. Jemu jistě dosud ještě nikdo neunikl a také ani budoucně Mu nikdo neunikne!

9) Nyní se Tě však táži, ó, pane, zda žena Izákova před Bohem hřešila, když slepého Izáka zřejmě obelhala a podvedla tím, že mu k udělení a získání otcovského požehnání podstrčila místo prvorozeného hrubého syna Esaua druhorozeného syna Jakoba! Já to považuji za zřejmý podvod a přece praví Písmo, že se to stalo podle vůle Jehovy. Bylo-li však toto správné a spravedlivé před Bohem, pak bude správné a spravedlivé před Tebou, ó, Pane, podržím-li si pravdu, kterou bych svému bližnímu, jenž mně dokonce nikdy neublížil, nic neprospěla, nýbrž jen nesmírně ublížila!

10) Jsem nyní toho mínění, že jestliže Bůh a Mojžíš neučinili v osmém přikázání výjimku, pak zůstala právě v tomto přikázání veliká mezera, která může a také musí být vyplněna jedině Tvým přikázáním lásky k bližnímu. – Mám pravdu anebo ne?“

11) Pravil jsem **JÁ:** „S jedné strany ano, avšak s druhé strany také ne! Neboť hle, zločinec by se po svém útěku nestal člověkem lepším, nýbrž spáchal by ke škodě mnohých lidí ještě několik a větších tobě snad neznámých zločinů! Kdybys však udala soudu, kde se zločinec zdržuje, aby pak mohl soud po něm jistě pátrat, pak bys tím zachránila mnoho lidí od velkého neštěstí a tím bys jim prokázala velkou službu lásky. Co soudíš o tomto velmi snadno možném případě?“

12) Tu se **Helias** zarazila a nevěděla, co by na to správně odpověděla. teprve po chvíli hlubšího přemýšlení pravila: „Nuže, kde by kvůli jednomu špatnému a nepolepšitelnému člověku muselo trpět mnoho nevinných, tu praví rozum, že je lépe, trpí-li zaslouženě jeden. Tu je pak právě zase na místě v důsledku pravé lásky k bližnímu mluvit pravdu, je-li o ni žádáno. Má-li však člověk při takovéto příležitosti dělat dobrovolného zrádce, o tom je rozhodovat jedině, ó, pane, Tobě!“

13) Pravil jsem **JÁ:** „K tomu nikoho nepřidržuji, nýbrž to je vám ponecháno na vůli! A tak přejděme nyní k devátému přikázání! Jak toto zní?“

35. DEVÁTÉ A DESÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ.

1) Pravila **Helias**: „Ó, Pane a Mistře, u devátého a desátého přikázání shledávám hned předem opravdu ne nepatrnou nesnáz a ta je v tom, že my Novožidé máme nyní deváté a desáté přikázání, kdežto Mojžíš přece dal na konec svého základního zákonodárství jen přikázání deváté, Deváté přikázání zní však celkem takto: „Nezatoužíš po domu bližního svého, po manželce bližního svého, ani po jeho služebníkově, ani po jeho služebnících, ani po jeho volu, ani po jeho oslu, ani po všem tom, co má bližní.“

2) Tím končí základní zákonodárství; neboť hned poté podle vypravování Mojžíšova prchl lid z bázně před blesky, hromy, před zvukem pozounů a před mocným kouřením hory a prosil Mojžíše, aby mluvil s Bohem sám, - neboť bude-li muset ještě déle poslouchat Boží vše otřásající hlas, pak zemře všechen lid příliš velkou úzkostí a bázní, - načež pak Mojžíš uklidňoval a utěšoval lid. O nějakém dalším desátém přikázání není pak dále již žádné zvláštní řeči.

3) Avšak u nás je „Nebudeš dychtit po manželce bližního svého!“ V devátém přikázání vynecháno a bylo z toho učiněno přikázání desáté. Je nyní především otázka: Obdržel tedy Mojžíš od Boha přikázání deset anebo jen devět?“

4) Pravil jsem **JÁ:** „Z počátku, Má milá Helias, opravdu jen devět; později však, když musel nahradit rozbité první kamenné desky přikázání opět novými, rozdělil sám poslední přikázání na dvě, aby zdůraznil cizoložnou touhu po ženě bližního – čímž se Židé v Egyptě velmi vyznačovali, takže žili v ustavičném sváru a rozbroji a stávali se vzájemnými úhlavními nepřáteli – a nako-

¹ ⁰ „totiž“ doplnil vyd..

nec ustanovil na cizoložství dokonce trest tělesné smrti, protože nic nepomáhalo seabemoudřejší slovo u Židů zabředlých do všelikých smyslností.

5) A tak nyní víš, kdy, jak a proč vzniklo z posledního přikázání devátého, přikázání desáté. na počtu zde však beztoho nic nezáleží, nýbrž jedině na věci a tak zde můžeš kritizovat buď pouze celé deváté anebo také odděleně přikázání desáté. To závisí nyní na tobě, jak je ti to mi-
lejší. A tak můžeš nyní již začít mluvit!“

6) Pravila **Helias**: „Ó, Pane a Mistrě, nadevšecko! Mluvení by bylo mému od narození sběh-
lému jazyku přímo vhod; ale vidím tu zase také již předem, že budu mluvit opět úplně nadarmo.
neboť kdo může ze své velké hlouposti přednésti něco Tobě, čemu bys nemohl ihned tisícero-
násobně odporovat?! Je-li však tomu tak, proč tu ještě mluvit?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, hle, Má jinak nadmíru milá dcero, ty bys přece chtěla mít také jed-
nou pravdu, jak je tomu také téměř u většiny žen; avšak zde se vůbec nejedná o nějakou mar-
nivou svéhlavost, nýbrž o největší životní vážnost a tu musíte sami od sebe přijít se svými sta-
rými omyly na denní světlo, abyste je mohli na Mém nejoprávnějším a nejživějším světle tím
dokonaleji poznat! A proto tě nyní nechávám mluvit za všechny, neboť Já vím až příliš dobře, že
máš předně velmi dobrou a bystrou paměť, mimoto za druhé také velmi ohebný jazyk a že prá-
vě ty jsi svým rabínem nejvíce poznala mezery a nedostatky zákona a proroků. A tak mluv nyní
jen jako předtím zcela přímo, co by se ti snad také na tomto zákonu nezdálo být zcela
v nejúplnějším a nejlepším pořádku!“

8) Pravila **Helias**: „Pane, činí-li kdo, co Ty chceš, nedopustí se jistě hříchu a opírajíc se o
to, musím zde již zcela otevřeně doznat, že s tímto – pravím – s tímto celým devátým přikázá-
ním jsem co nejméně a vlastně již naprosto nejsem srozuměna, protože vše, co se v něm zaka-
zuje, je dočista výsměchem každému jasnému rozumu, - předně protože vše, co je v něm ob-
saženo, je již beztoho dostatečně v šestém a sedmém přikázání a za druhé, protože je v něm
člověku zcela řádně zakázáno myšlení, cítění a přání!

9) Co záleží na tom, když nějaký chudý člověk, jenž byl od narození po celý svůj život od-
souzen ke službě a k těžké práci za hubenou stravu a za špatnou mzdu, si také občas pomyslí
a dokonce zatouží, aby vlastnil také jednou dům anebo milou ženu anebo vola anebo osla?
Vždyť jeho pro něho zbožné přání nebude beztoho nikdy splněno! Nemá-li po něčem takovém
vůbec nikdy zatoužit, musí mu přece být napřed myšlení, cítění a milování zcela odňato.

10) Věru, toto pošetilé přikázání mi připadá právě tak, jako kdyby Mojžíš zapověděl lidem
používání smyslů a mimoto také rukou a nohou, což by se však vyjímalo ještě mnohem skrom-
něji, nežli kdyby jim zapověděl nejnuitnější životní úkony, za které přece žádný člověk věru
nemůže, dějí-li se v něm, byvše probouzeny a povzbuzovány všelikými okolnostmi a poměry.

11) Nechci zde již vůbec nějak upozorňovat a to, že toto přikázání je zvláště dáno patrně
jen pro muže; avšak tento důvod byl již objasněn a lze tu nyní již s největší určitostí předpoklá-
dat, že se každý zákon právě tak týká ženy jako muže a že je tu tedy také pro ženu řečeno:
„Nezatoužíš po muži své bližní!“ To vše je tedy v zákoně v pořádku; že však člověk nemá mys-
lit, cítit, ničeho si přát a také nic milovat, - tu pak také již všechno přestává!

12) Je již pravdou, že v nás vznikají všelijaké myšlenky, také všelijaká přání, žádosti a ko-
nečně také dobré a zlé snahy a skutky; avšak bez předchozích myšlenek, z nichž ovšem velmi
často vznikají špatná jednání, nemohou se také objevit dobrá rozhodnutí a skutky. To musí být
každému andělu a každému i jen poněkud rozumnému člověku jasné a velmi pochopitelné. A
tak pravím, že toto poslední přikázání, pokud zakazuje lidem špatná jednání, je již zcela
v pořádku, ačkoliv po mém mínění je zbytečné, protože se to beztoho stalo, jak bylo již dříve
poznámenáno, v šestém a sedmém přikázání. Avšak není naprosto v pořádku, zakazuje-li se
člověku myšlení, cítění, milování a z toho jistě vycházející tichá přání, touhy a žádosti.

13) Například já, moji rodičové a můj bratr jsme ztratili zcela bez naší viny jmění a držeb-
nost a nemáme nyní nic jiného nežli holý život a Tvou milost, ó, Pane, dobré přátele. Jestliže
jsme tedy ve své velké chudobě viděli v přebytku hýřit bohaté a velké, - hřešili jsme, když jsme
pociťovali v sobě touhu, bychom směli jen zcela malý díl jejich přebytku nazvat naším?! Ne-
smíme-li ve svém hladu zatoužit ani po tom, bychom se aspoň myšlenkou z přeplněných mís
jednou nasýtili, pak již přestává všechno!

14) K tomu tu přistupuje ještě jedna velká otázka: zda nemají mít všichni do tohoto světa bez svého zavinění postavení lidé aspoň tolik přirozeného práva na to, co nosí Země, která je vlastně Božím pozemkem a půdou, aby mohli jen podle potřeby zaopatřit své tělo. Proč musí anebo mají mnozí lidé a to za všemožné zákonité ochrany tak mnoho nazývat svým, největší počet zato však nic a musí si nakonec také ještě dát líbit Boží zákon, aby neměli touhu po tom, co velcí a bohatí nazývají jakožto nadbytek svým vlastnictvím? Tím se jim přece beztoho nic nebere; avšak nesmí-li mít člověk nutnou touhu po přebytku bohatého, pak ho také nesmí jako žebrák o to prosit! Neboť prošení předpokládá nutně nouzi vynucenou touhu po části majetku bohatého bližního.

15) My chudí smíme tedy k majetníkům jen přijít a prosit je o práci a spokojit se zato úplně se sebemenší mzdou, protože každá další žádost by byla protizákonná choutka po tom, co je bohatého bližního a co on nazývá svým. Ó, Pane a Mistře, tak to asi přelaskavý Tvůrce nikdy nechtěl a nikdy nenařídil! To mohli chtít a učinit jen již odjakživa hrabiví lidé pod názvem „Prozřetelnost Boží“, abychom je my chudí ani ve svých myšlenkách nerušili v jejich držebnosti.

16) Ó, Pane a Mistře, Jenž jsi tak přemoudrý a všemohoucí, - co říkáš nyní tomu? Neboť já jsem nyní mluvila a ukázala, co jsem podle svého lidského rozumu velmi závadného našla na tomto posledním základním přikázání, ovšem podle toho, co jsem obdržela od svého rabína. Ó, dej Ty nám všem o tom pravé světlo; neboť já si myslím, že právě toto přikázání, které nelze dodržovat, většinou svedlo lidi k všelikým hříchům a jiným zločinům, protože až příliš dobře vím, že právě toto poslední přikázání není téměř žádným rozumnějším Židem uznáváno jako božské! Ó, otevři Svá svatá ústa a sděl nám Svou vůli!“

36. DŮLEŽITOST DOZORU NAD MYŠLENKAMI.

1) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi bytost velmi bystrého rozumu a poslední Mojžíšův zákon jsi velmi ostře napadla! Ano, ano, mnohdy jsou děti světa chytřejší nežli děti světla; vidí často spíše to hranaté nauky nežli děti světla. Avšak u tohoto posledního přikázání jsi přes velkou bystrost svého rozumu právě tak špatně řala jako u dřívějších.“

2) Můžeš myslet co chceš a nemůžeš tím hřešit, nenalézá-li tvé srdce zalíbení na nějaké nezřízené myšlence. Máš-li však na nějaké špatné myšlence zalíbení, pak již také spojuješ svou vůli se špatnou, veškeré lásky k bližnímu prostou myšlenkou a jsi nedaleko toho, abys nechala přejít ve skutek myšlenku, která byla jednou již oživena tvým zalíbením a tvou vůlí, když se ti objeví okolnosti příznivé a bez vnějšího nebezpečí připustí onen skutek. Proto moudrý dozor nad myšlenkami vyskytujícími se v lidském srdci, očištěným světlem ducha a čistého rozumu má tu největší důležitost, protože myšlenka je semenem k činu a nutný a moudrý dozor nad myšlenkami nemohl být opravdu případněji vyjádřen nežli právě tím, že Mojžíš praví: „Netouží po tom a onom!“ Neboť jestliže jednou začneš silně toužit, pak je tvá myšlenka již tvým zalíbením a tvou vůlí oživena a budeš mít pak nesnáz, abys úplně v sobě udusila takovou oživenou myšlenku. Myšlenka a idea jest, jak bylo dříve řečeno, semenem k činu, který je plodem tohoto semene. Jaké je však símě, takový je pak také plod!

3) Můžeš tedy myslet co chceš; avšak neoživuj žádnou myšlenku a žádnou ideu v plod dřívě, nežli dokud jsi jí náležitě nepřezkoušela před soudcovskou stolicí svého ducha a svého rozumu! Obstála-li myšlenka ve zkoušce světla a ohně, pak ji teprve můžeš oživit v plod anebo ve skutek a pak již můžeš zatoužit po něčem dobrém a pravdivém; ale po něčem nezřízeném, což jde zřejmě proti lásce k bližnímu, toužit nemáš! A v tom záleží to, co vyslovil Mojžíš ve svém posledním přikázání a není v tom věru nikdy a nikde rozporu s vnitřními životními úkony, který jsi chtěla nalézt pomocí svého ostrovtipného rabína. Co se má, ano, co se může z nějakého člověka stát, jestliže se již záhy neučí své myšlenky zkoumat, pořádat a vše nečisté, zlé a falešné z nich vylučovat? Já ti pravím, takový člověk by byl špatnější a horší nežli nejdravější a nejhorší zvíře!

4) Na dobrém a moudrém uspořádání myšlenek záleží celá životní hodnota člověka. Dal-li tedy Mojžíš k uspořádání myšlenek, přání a žádostí také přikázání, - nemůže ho nějaký domně-

le moudrý rabín podezírat, že by byl neobdržel od pravého Božího ducha přikázání, kterého je třeba co nejvíce dbát?! Hle, hle, Má milá dcero, jak příliš daleko tu zašel tvůj rabín!“

37. CHUDOBA A BOHATSTVÍ.

1) (**PÁN**): „Že statky této Země jsou velmi nestejně rozděleny a že jsou bohatí a chudí, taková je již moudrá Boží vůle a Bůh dopouští tento poměr mezi lidmi také proto, že by bez něho lidé mohli těžko, ačli vůbec existovat.

2) Neboť představ si jednou věc tak, že by byl každý člověk na celé Zemi již od narození vším opatřen tak, že by již nepotřeboval od nikoho ani to nejmenší; pak by až příliš brzy žil jako zvířata v lese a ptáci ve vzduchu. Ona si nestaví domy, neobdělávají pole a vinice a nepotřebují se starat o svůj oděv. A kdyby měla také ve svých doupatech a hnízdech dostatek potravy, pak by je také nikdy neopustila, nýbrž by odpočívala a žrala jako polypy na dně mořském, kdyby pocítila hlad. Protože si však zvířata musí potravu teprve hledat, jsou plna pohybu a odpočívají teprve tehdy, když utišila hlad.

3) A hle, Bůh to tedy zejména mezi lidmi zařídil velmi moudře tak, že rozdělil pozemské statky mezi ně nestejně a že je také vybavil velmi různými talenty a schopnostmi! Tím je druh druhu nevyhnutelnou potřebou. Bohatý se obyčejně příliš nezajímá o nějakou těžší a přece nadměru nutnou práci tak dalece, aby k ní sám přiložil ruce, ale má radost z toho, že nařizuje vše podle svého vědění a podle svých učiněných zkušeností a svým služebníkům a služebnicím oznamuje, co mají dělat a co pracovat. Tito pak přiloží ruce k dílu a za smlouvenou mzdu pracují a slouží ochotně bohatému. A aby snad z lásky k sebeobohacení a k blaživému životu nevztáhli ruku na bohaté službodárce, chrání tyto službodárce světské, jakož i božské zákony, ovšem jen do jisté míry, na kterou jsou také pro bohaté dány velmi ostré a moudré zákony.

4) Bohatý vlastník potřebuje také všeliké profesionisty (řemeslníky). Musí jít ke kováři, tesaři, zedníku, truhláři, hrnčíři, tkalcí, ke krejčímu a ještě k velmi mnoha jiným a tak žije jeden z druhého, protože slouží druh druhu. A jen takovým způsobem může být lidské pokolení na Zemi udržováno a mohlo by velmi dobře existovat, kdyby se leckteří nebyli vrhli na přílišnou hrabivost a vládychtivost. Avšak tací bývají Bohem vždy nelibě navštíveni a již na této Zemi trestáni a jejich nespravedlivě urvané bohatství přejde nejvýš na třetí pokolení.

5) Z toho vidíš, že ve světě musí být chudí i bohatí a tak můžeš již také poznat, že Mojžiš nedal poslední zákon neúplný, nýbrž dal jej Židům a jimi všem lidem nad pomyslením úplný a že teprve právě toto přikázání slouží za základ k pravému vnitřnímu zdokonalení čisté lásky k bližnímu a ducha milosrdenství v lidském srdci.

6) Je-li však tomu nepopíratelně tak, pak je v něm obsažena také podmínka, že má každý k opravdové očistě své duše právě tento poslední zákon velmi uvážit a také náležitě a dokonale zachovávat! Neboť dokud není člověk úplným pánem svých myšlenek, dotud také není pánem svých vášní a z nich vyplývajících činností. Kdo však není pánem a mistrem v sobě a nad sebou, ten je ještě daleko od Království Božího a je a zůstává služebníkem hříchu, který se rodí z jeho neuspořádaných myšlenek a z toho vycházejících žádostí a který znečišťuje celého člověka. – Porozuměla jsi tomu nyní dobře? Nyní je opět řada na tobě, abys mluvila.“

38. O LIDSKÉ KRITICE. RADA PÁNĚ, ZHOSTIT SE VŠECH POCHYBNOSTÍ. VNITŘNÍ STYK S PÁNEM.

1) Pravila **Helias**: „Ó, Pane a Mistře ve Svém Duchu od věčnosti! Co mám já, chudá dívka, ještě více mluvit? Neboť mluvit s Tebou o božských věcech připadá mi nyní právě tak, jako kdyby si nějaký opravdu nejprostomyslnější blázen umínil, že přečerpá polévkovou lžící celé nezměrně velké moře do vědra. Vše, co Ty, ó, Pane, řekneš, je pravda; my lidé všichni dohromady nevíme však úplně a zhora nic. Toto vytýkání vad posledního přikázání připadalo mi v podstatě tak správné jako něco v celém milém světě něco nezvratně pravdivého a co je nyní z tohoto mého vytýkání vad přikázáním? Nejen zcela nic, nýbrž vyslovené něco, za co by se

mohl člověk hned celou věčnost stydět, že to totiž co nehloupěji vyslovil a tím teprve také zcela řádně vystavil na odiv svou vlastní hloupost. Pane a Mistře, věru, já jsem nyní sama se sebou v nejvyšší míře nespokojena a lituji co nehlouběji, že jsem si kdy troufala i jen odvážit, pustit se s tebou do rozhovoru! Co si nyní pomyslí všichni zde shromáždění moudří mužové o takovém všetečném a domýšlivém děvčeti?! Ó, pane a Mistře, začínám se nyní strašně stydět!“

2) Privil jsem **JÁ**: „No, a pročpak vlastně? Vždyť jsem tě přece Sám k tomu vyzval a ty sama jsi vždy říkala: Kdo činí co Já chci, nehřeší! Ty jsi však činila právě to, co jsem chtěl Já a tak jsi tedy také nehřešila; a nehřešila-li jsi, pak se také nemusíš pro nějaký hřích přede Mnou stydět. Vždyť co jsi mluvila, mělo velkou důležitost nejen pro tebe, nýbrž také pro velmi mnohé ostatní; neboť oni všichni chovali ve svých útrobach zcela tytéž pochybnosti a tím jsou nyní ze základu vyléčeni. A hle, to bylo více aneb méně také dílem tvého opravdu velmi obratného jazyka a bylo to něco zcela dobrého a naprosto nic špatného a tak se nemusíš nikterak stydět za to, co jsi mluvila. Na svůj nepatrný věk máš zcela vytríbený rozum a ten je počáteční světlo srdce; a kdo má správné světlo srdce, může také brzy a snadno nalézt správné Světlo života. – Rozumíš, co jsem ti tím řekl a ukázal?“

3) Pravila **Helias**: „Ó, Pane a Mistře, tomu zajisté rozumím; přesto však mám nicméně v sobě nejúplnější vědomí, že jsem naproste nic v ničem a Ty nejúplnější vše ve všem! Avšak od nynějška prosím Tě, ó, Pane, abys mne již nevybízel k hovoru; neboť já jsem velice slepá!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Měla bys sice ještě mluvit, protože jsi také podezírala proroky; jelikož však poznáváš a chápeš, že zákon Mojžíšův je čistě božský a že neobsahuje žádné takové nedostatky a mezery tak jako nějaký zákon lidský, můžeš si nyní další mluvení ušetřit. Naplňuje-li tě však ještě něco nějak pochybností, můžeš se tázat a bude ti dáno světlo.“

5) Avšak zde kolem Mne sedí Moji staří učedníci a onen domnělý jinoch je Můj sluha, jakých dokonce mám ještě velmi mnoho; také jeho se můžeš tázat a on ti dá, podobně jako Já Sám a jako tito Moji učedníci o všem náležitě vysvětlení. Já Sám půjdu však nyní ke Svým učedníkům, kteří jsou v pokoji tamto na opačné straně této hospody a povedu je na čerstvý vzduch. Doprovázet Mne nyní smí jen Lazar, Říman Agrikola a otrokář Hibrám.

6) Nyní víš, Má Helias, co máš dělat, chceš-li mít ještě další světlo; neboť Já nyní musím konat něco jiného, jelikož Slunce prodlí na nebi již jen něco přes půl hodiny. Po západu přijdou pak mnozí cizí hosté, kteří povečeří venku pod stany a tu není pro Mne doba, abych chodil venku mezi světskými lidmi, nýbrž chci být pak opět zde ve vašem středu. Avšak když pak po večeři odejdou cizinci opět do svých příbytků, půjdeme společně do přírody a všichni tu zažijete mnoho zázračného. A tak vyčkejte nyní zde a povznášejte se duchovně, dokud se k vám opět nevrátím!“

7) Pravila nyní **Helias** hlasem poněkud zasmušilým: „Ó, Pane a Mistře, proč nyní nesmím s sebou do přírody? A já bych tak nesmírně byla ráda vždy v tvé blízkosti!“

8) Privil jsem **JÁ**: „To je opravdu velice chvalitebné od tebe; leč můžeš také bez Mé osobnosti být vždy v Mé nejbližší blízkosti, jsi-li Mi jen v srdci blízká! Hle, v Genezaretu je také velmi milé děvčátko, jeho jméno je Jara; ta neviděla Mou osobu již téměř po celý rok a přece je Mi ve svém srdci mnohem blíže nežli nyní ty! Mohu v každém okamžiku s ní mluvit a ona co nejpřesněji slyší ve svém srdci každé Mé slovo a přesně se podle něho řídí. Učiň totéž, tak budeš také ty jako Jara stále v Mé blízkosti a to také tehdy, když již nebudu v tomto těle a mase na této Zemi kráčet! Rozuměj tomu a zaříd' podle toho svůj život, tak budeš mít v sobě život věčný!“

39. NÁZORY MLADÉHO OTROKA. BUDOUCNOST RUSKA.

1) Poté jsem rychle vstal a oni tři povolání se Mnou a šli jsme k naší mládeži, kterou jsme zastihli zcela klidnou a při veselé myšli; neboť druh druhu měl stále co vyprávět, co každý viděl a postřehl zvláštního na daleké cestě a jaký to mělo vztah k jejich nynějšímu vysvobození. Někteří měli sny, jiní opět viděli zjevy hned na Zemi a hned opět na nebi. A tak se tato mládež po několik hodin navzájem zcela dobře bavila a sotva pozorovala, že již nadešel konec dne.

2) Když jsme vstoupili do jejich zcela prostorného pokoje, byli všichni jati radostí a volali: „Pozdraven budiž náš jediný pravý a jedině skutečný Otče; neboť dal jsi nám dobrý chléb a dobrý nápoj, osvobodil jsi nás z našich tvrdých pout a dobře jsi oděl naše nahé tělo a proto jsi nyní

zcela jediný náš pravý a skutečný otec a my všichni tě nyní nadevšecko milujeme. Avšak naše kruté rodiče nemůžeme nyní již příliš milovat; neboť neučinili nám nikdy nic dobrého, leč že nás nějakou domu krmili, aby nás pak mohli tím draže prodat. Přesto však jim nepřejeme nic zlého, nýbrž přejeme jim jen to, aby brzy poznali, že je nejvýš nesprávné, když lidé prodávají opět lidi a dokonce rodiče své děti jako jiná domácí zvířata ziskuchtivým kupcům. Ježto my všichni jsme však nyní našli tak předobrého Otce, budiž jim také odpuštěn starý zločin, který na nás, svých nevinných dětech spáchali rodičové, což jim můžeš, krutý kupče Hibrane, doma oznámit, koluje-li v tvých žilách ještě nějaká poctivá kapka krve!“

3) Lazar a také Agrikola žasli nad velkou rozhodností této mluvy ke Mně a dílem k otrokáři Hibramovi; neboť Já jsem dal oněm dvěma dar, aby porozuměli této nordické řeči mládeže, jakož i aby také s nimi mluvili, neboť bylo nejvýš nutné, aby se mohl zejména Říman lépe s nimi dorozumět. Takovouto schopnost bych byl mohl dát veškeré této mládeži; leč nebylo by to bývalo pro ni tak dobré, protože dokonalejší řeči by také spíše a dokonaleji přišli k poznání všech možných nezpůsobů, nectností, hříchů a neřestí. Jestliže se však museli teprve poněmhu učit dosud jim cizí řeči Římanů, byli napřed Římanem, který nakonec vedl s sebou všechnu mládež do Říma, neoponechav z ní nikoho Lazarovi, poučování ve své řeči v Mé nauce, která jim pak poskytovala stálou ochranu proti pošetilostem Říma; a to bylo tehdy vše dobré, jak jsem uspořádal tuto věc.

4) Když si tato mládež s námi náležitě porozprávěla a také Hibram jí dal převzácné ujistění, že se doma již co nejlépe postará o jejich pozůstalé druhy a že budoucně již nebude obchodovat lidmi, za kterýžto slib mu všechna mládež obého pohlaví osvědčovala být velmi vděčná, pravil jsem Já, aby nyní šli všichni s námi do přírody, což jim způsobilo velkou radost.

5) Když jsme byli v přírodě, viděli jsme krásnou krajinu směrem k západu Slunce a děti zcela spokojeny slastí pravily, že tak krásnou krajinu ještě neviděly.

6) A **jeden jinoch**, jenž měl zejména vynikající schopnost myšlení a mluvení, pravil: „Opravdu, v této zemi, která je tak krásná a teplá, musí být lidé dobrému Bohu mnohem blíže nežli tam, kde jsme se narodili my; neboť tak je jen krátký čas teplo a poté dlouhý čas velmi chladno, takže samým chladem se voda stává kamenem a celá země vypadá velice smutně! Proto jsou tam lidé také blíže zlému bohu a proto jsou také zlí a špatní. Neboť tam se lidé navzájem nemilují a každý se jen snaží, jak by mohl svému bližnímu něco zlého způsobit. nejsilnější je tam strašným pánem ostatních slabých lidí, nutí je, aby mu konali nejtěžší služby a nedává za to žádnou mzdu. To tam jistě působí zlý bůh! A ty, Hibrane, jsi tam také takový silný pán; proto se již nedej budoucně doma ve své mysli a rozumu zajmout zlým bohem a nepřinášej mu již žádné oběti, nýbrž obětuj dobrému Bohu této země, pak bude také naše země tak krásná a teplá, jako je nyní tato.“

7) Neboť já myslím, že dobrý Bůh je mnohem mocnější nežli bůh zlý, který může sice usmrtit vodu a kamenem učinit, ale nemůže ji sám opět rozpustit a oživit. Zde jsi našel dobrého a nejmocnějšího Boha; vezmi Ho s sebou ve svém srdci a obětuj Jemu jedinému a On pak již také naší velké zemi požehná! Budeš-li však doma obětovat opět zlému bohu, nebude naše země nikdy taková jako tato krásná a teplá země.“

8) Tato dětsky moudrá slova jinochova pohnula Hibrama k slzám, takže slíbil co nejslavněji jinochovi, že bude co nejpřesněji dbát jeho rady a přání a domnělému zlému bohu nikdy již obět nepřinese; zato však tam bude všem svým poddaným hlásat onoho dobrého Boha, kterého zde velmi dobře poznal a bude ukazovat, jak se může a má obětovat jedině Jemu.

9) Avšak při této příležitosti velice také upozorňoval všechny hochy na to, aby také oni se především co nejhorněji snažili vždy blíž a blíže poznávat dobrého a jedině pravého Boha a aby Ho nadevšecko ctíli a milovali a aby pak, přivedše to v poznání dobrého a jedině opravdového Boha k dokonalosti, nezapomněli na svou otcinu.

10) Také toto chlapci slíbili a **řečník** pravil: „Budeme-li jednou mít požehnání a sílu dobrého, jedině pravého a nadevše mocného Boha jako tito lidé zde – o čemž jsme se s největším úžasem přesvědčili – pak si také opět najdeme velmi snadno cestu k domovu a také se vrátíme domů; neboť tu již nám ukáže Jeho duch správnou a nejbližší cestu a také nás povede. Avšak bez tohoto nadevše mocného Vůdce a Ochránce bychom nemohli nikdy nalézt naši odtud tak velice vzdálenou zemi a to tím nesnadněji, že jsme byli čtyři dny se zavázanýma očima a jilem

ucpanýma ušima na vozech a kárách odvezení z domova. Proto upust' také od tohoto zlého zvyku; neboť je něco velmi strašného, musí-li někdo jako slepý a hluchý otrok opustit navždy svou otčinu, byt' měla i sebe nevládnější vzhled. Tedy také toto si zapamatuj ty, doma silný a chudé lidi daleko a široko ovládající Hibrame!“

11) Tu se **chlapec** velmi milé, vlídné tváře obrátil na Mne a řekl: „Ó, náš dobrý Otče, přemoudrý, velmi mocný a dobrým Bohem velmi naplněný muži, plný moci a všeliké síly, řekni také ty Hibramovi, aby učinil, co jsme mu my ubozí mými ústy otevřeně a prostosrdečně poradili a on to pak tím jistěji učiní, ježto také on si tě, jak se zdá, již velice váží! Když to doma učiní, pak bude také naše země tak krásná a teplá, jako je tato zde a zlý bůh nebude pak jistě již s to usmrčovovat vodu a posypávat celou velkou zemi velmi studeným sněhem, - což způsobuje tamním lidem velmi zlý život.“

12) Ó, všemi dobrý Otče nás všech, slituj se nejen nad námi, nýbrž i nade všemi těmi, kdož jsou domovem v naší zlé zemi a velmi často nemají k jídlu nic jiného, nežli sušené maso divokých zvířat a ryby! Učinil-li jsem jménem všech, kteří tě zde velebí jako dobrého Otce, chybnou prosbu, pak mne za to můžeš potrestat; neboť moc a síla ti k tomu, milý, dobrý Otče, jistě nechybí, jak jsme se všichni již přesvědčili!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Co tě napadá! Já jsem od věčnosti ještě žádnou bytost netrestal, leč že se trestala sama, - tím méně budu kdy trestat tebe pro tvé velmi dobré a ušlechtilé srdce. Naopak, pravím tobě: ty se za sedm let vrátíš do své země a Já z tvých ledví probudím pokolení, které bude přes tisíc let ve jménu Mém vládnout nad rozsáhlými zeměmi severu a spravovat je. Ale tvoji pozdější potomci vládu neudrží, protože budou velmi hrubí a nejvýš vládychtiví. Avšak z toho si nemusíš nic dělat; neboť Já Si tu vyvolím vždy správce, jaké právě budu moci potřebovat. Říše zůstane s malými změnami vždy jedna a táž; avšak v pozdějších dobách se správcové trvale usídlí nikoli v Asii, nýbrž v Evropě. Proto buďte všichni obzvláště pilní, učte se všemu dobrému a pravdivému a rozšiřujte Mé světlo také do velmi temného severu!“

14) Bude tam sice jako doposud ovládat zemi zima přirozenosti světa; ale to nic nevádí. Jen když vaše srdce jsou teplá láskou k Bohu a k vašim bližním, pak již vaše mrtvé řeky roztají a opatří zemi mnohé požehnání. Ale musíte se nyní dát velmi horlivě ve všem dobrém a pravdivém poučovat těmi, kteří vás vezmou s sebou do Říma a pak se po sedmi letech plni požehnání vrátíte do své země. A až opět budete vy své staré otčině, pak konejte dobro těm, kdož vám činili zlo a tím přenesete do své země mnohé požehnání! – Rozuměli jste tomu dobře?“

15) Všichni to potvrdili a slíbili, že se podle toho zařídí.

16) A **JÁ** jsem pravil: „Tím jsme tedy dosáhli dobrý účel a odebereme se tedy opět do domu!“

17) S tím byli také všichni úplně spokojeni a my jsme se kvůli přicházejícím cizincům vrátili opět do domu, kde jsme zastihli Helias ve vřelém rozhovoru s andělem.

40. LAZAR A RAFAEL OBSLUHUJÍ CIZINCE.

1) Když jsem Se opět posadil ke stolu, povolal jsem Rafaela a Lazara a oběma jsem oznámil, že se právě blíží z města cizinci a aby se tedy postarali o to, aby byli ubytováni a zaopatřeni ve stanech a nepřišli do pokojů domu.

2) I tázal se **Lazar** řka: „Pane, již se stmívá, neboť Slunce zašlo, jak tu vystačíme s osvětlením? V domě máme světél již dost; ale ve stanech nemáme doposud ještě lampy a tu bych Tě, ó, Pane, prosil, abys mi pomohl. neboť budou-li stany temné, přijdou nám cizinci do domu, kde uvidí světlo!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Proto ti dávám s sebou Rafaela; on ti již učiní, čeho je tu třeba, jako ti to učinil v poledne. A tak tedy již můžeš zcela směle jít ven. Jděte tedy, neboť cizinci již přicházejí!“

4) Tu vyšel Lazar s Rafaelem a se svým hospodským ven a k velkému úžasu našel všechny stany jasně osvětlené a všechny stoly vínem a všelikými pokrmy co nejlépe pokryté. Tu přišli však také sluhové a děvečky domu a tázali se Lazara a hospodského, odkud vzali pokrmy a víno, ježto oni jako sluhové domu nic o tom nevědí.

5) Tu pravil **Lazar**: „Vždyť jste přece také lidé! Proč se staráte tak málo o to, co nyní je a se děje v mém domě?! My již zcela dobře víme, odkud jsou tyto stany, stoly, stolní nádoby, víno a pokrmy. Kdybyste se i vy o to více starali, věděli byste to také. Leč vy se o to málo staráte a proto tedy také pramálo víte! Kdopak je Ten, jenž se Svými učedníky přebývá nyní již téměř 4 dny zde v mém domě?“

6) Pravili **kuchaři a někteří sluhové**: „A, nyní to již víme! to je ten velký prorok z Galileje! Musí se nám však nyní zcela odpustit, že jsme dosud málo věděli a ještě méně chápali, co je s tím prorokem, neboť byli jsme stále plně zaměstnáni prací a měli jsme až do dneška odpoledne opravdu málo kdy pohlédnout se po takových věcech, také by se to pro nás ani nehodilo, abychom se tázali na to či ono, když nám také bylo tu a tam leccos nápadné. Avšak od nynějška se budeme již o všechno více starat, protože také my jsme lidé, jimž – jak jsi sám pravil – také nemůže uškodit, budou-li něco více vědět nežli dosud věděli a se dověděli. Neníliž pravda, pane toho domu a mnohých jiných statků, že smíme?“

7) Pravil **Lazar**: „Ó, ovšem, avšak nyní jděte každý po své práci, aby byla pro mnohé hosty v domě připravena dobrá a dostatečná večeře! A vy, sluhové, jděte ke stanům, vykažte cizincům místa a až poji a popijí, přijměte od nich peníze jako v poledne! Jděte tedy; nebo hosté již přicházejí!“

8) Tu šel každý po své práci; Lazar s hospodským vítali pak hosty najednou hromadně přicházející.

9) Jeden z cizinců se však tázal Lazara, jak mohl tak přesně vědět, že přijde cizích hostů právě tolik, pro kolik připravil stany, lavice, stoly, jídlo a víno. Neboť je mu velice nápadné, že to mohl jako hospodský tak zcela přesně uhodnout. V jiných hospodách se tak téměř nikdy nestává; neboť tu se většinou stává, že hospodští mají připraveno pro přicházející hosty buď příliš mnoho anebo příliš málo.

10) Na tuto otázku, jelikož Lazara poněkud překvapila, neřekl Lazar nic nežli jen to, aby se ctěný host nyní jen odebral do nejbližšího stanu a jedl a pil a že mu potom dá, bude-li na tom ještě trvat, potřebné vysvětlení.

11) S tím se tedy host také spokojil, šel do svého stanu, posadil se ke stolu, zcela s chutí jedl a pil a nemohl si dobrou chuť jídel a nápojů ani dost vynachválit.

12) **Jiný host** v témž stanu pravil: „Věřu, tyto pokrmy musely být připravovány samými bohy, neboť mají báječně znamenitou chuť! A víno je pravý nektar, který by se hodil pro bohy!“

13) A mnoho takových poznámek učinili ještě tito řečtí kupci. Jeden chtěl dát mnoho peněz zato, kdyby se mohl dovědět tajemství tohoto znamenitého vaření.

14) Ježto Lazar dobře slyšel tyto poznámky a nevěděl právě, co by na ně odpověděl, domlouval se s andělem, co má říci, kdyby snad byl tázán na takové věci.

15) Pravil **Rafael**: „Zanech zcela tuto věc, to já již s těmito lidmi vyřídím; neboť mohl bys se poněkud zmýlit a říci těmto lidem buď mnoho anebo příliš málo a obé by zrovna nebylo na pravém místě! A tak, jak bylo řečeno, nestarej se o to; neboť já vše již vyřídím!“

16) S tím byl tedy Lazar také úplně spokojen a nechal hosty činit ve zcela dobré míře poznámky.

17) Ale nyní přišel čas, kdy hosté byli úplně nasyceni, zaplatili útratu a chystali se přímo do města, kde trávili noc obyčejně ve svých prodejních stáncích.

18) Ale kupci zmíněných prvých a nejbližších stanů, kteří již hned z počátku uvedli našeho Lazara do rozpaků, začali ho znovu obtěžovat svou zvědavostí.

19) **Lazar** je však nyní zcela suše odkázal na Rafaela a řekl: „Víte co? Že jistě nejste nikde lépe pohoštění nežli právě zde u mne, to vysvítá, jak se zdá, zcela jasně z vašich otázek; avšak každý počestný hospodský má svá vlastní tajemství, která by za žádnou cenu nezveřejnil tak dalece, aby také jiní o nich věděli. Avšak tento nádherný mladý člověk může vám zcela dobře říci to, co vám snad o tom třeba vědět a tak se obraťte na něho, - on vám již dá správnou odpověď!“

---

41. RAFAEL A ŘEKOVÉ.

1) Po této řeči Lazarově se obrátil **Řek** k jinochovi (Rafaelovi) a pravil: „Milý jinochu, hospodský nás s naší záležitostí odkázal na tebe, že ty nám snad již sdělíš to pravé! Oč se jedná, to jsi se beztoho dověděl a tak můžeš již hned začít mluvit!“

2) Pravil **anděl**: „Moji milí, to nejde tak rychle, jak si to představujete! Neboť v našich také vám ne již zcela neznámých knihách je psáno: „Země Kanaan je dána dětem Jehovovým a bohové v ní budou bydlet!“ A tak vy jste nyní v zemi bohů a máte tu co řešit s bohy a nikoli s pouhými světskými lidmi. Chcete-li však od těch bohů něčeho dosáhnout, musíte je napřed umět velmi vážně poprosit, jinak uzavrou ústa a nedají vám žádnou nauku a žádnou radu. – Rozumíte mi?“

3) Tu vyvaloval **Řek** oči a pravil jinochovi: „No, no, milý mladý Žide, s vaší božskostí se to nezdá být právě příliš rozsáhlé; neboť kdybyste byli bohové, nebyli by vás Římané podmanili! Avšak zrovna nevádí, když ty jako mladý, bezpochyby asi ještě ne velmi zkušený Žid si zakládáš na vašich starých mystických spisech a namlouváš si, že jsi nějaký bůh. Já tě přece také mohu poprosit, abys mi sdělil něco z vašeho tajemství kuchařského a tak tě tedy o to také zcela vážně prosím!“

4) Pravil **anděl**: „Nyní tobě a každému z vás řeknu z našeho kuchařského tajemství ještě méně nežli předtím; neboť nyní jsi se dokonce stal poněkud hrubý a s hrubostí nelze u nás bohů již docela nic pořídit! Neboť vy lidé se máte řídit podle nás, nikoli však my podle vás, ježto my bez vás můžeme zcela dobře žít a věčně být, vy však bez nás nikoli. – Rozuměli jste také opět tomu?“

5) Pravil **Řek**: „Ó, ano, až příliš dobře a poznali jsme z toho, že právě ty dosud bezvousý jinoch jsi velmi zvláštní pavouk! Ale když už jsi tolik zakládáš na té své božskosti, podej nám o ní důkaz a my pak již budeme také jistě vědět, co máme vůči tobě dělat! Neboť pouhými slovy se nemůže nějaký zdánlivý člověk vůči nám lidem nikdy a nikdy projevit jako bůh, nýbrž jen skutkem, který může být podle svědectví všech znalců všelikých umění a věd nutně považován za skutek možný jedině Bohu. – Porozuměl jsi také tomu, jinochu, jenž chceš být uctíván jako bůh?“

6) Pravil **Rafael**: „Ó, ano, avšak s podobnými řeckými, moudrými řečnickými frázemi u mne nic nepořídíte; neboť já mám božskou moc a sílu, proto se také nějakého člověka nebojím a také ne všech lidí na celé zemi. Kdo chce ode mne něco obdržet, musí mne napřed o to s čistým, pokorou naplněným srdcem vážně poprosit; avšak se svým chytráctvím neobdržíte ode mne nikdy a nikdy nic. – Rozumíte tomu?“

7) Pravil **Řek**: „Poslyš, ty jsi zcela nezvedný jinoch a nedá se s tebou, máš-li skutečně nějaké tajemství, ani se vším lidským rozumem nic pořídit, což vidíme nyní zcela jasně! Ty jsi si dobře nastudoval hráti si před lidmi na boha; jen pokračuj dále! Budeš-li takto pokračovat, staneš se již jednou velkým a velmi slavným mužem. Máš-li však skutečně božsky přirozenou všemohoucnost a přitom jsi zřejmě Žid, pak nemůžeš být přítelem Římanů. Bylo by ti zajisté snadné, všechny Římany přes noc vypudit z této tvé země bohů. Proč si tedy dáváte líbit jejich přísné zákony?“

8) Pravil **anděl**: „Zákony Římanů jsou sice přísné, avšak přitom spravedlivé a slouží nyní samým lepším Židům k ochraně proti oněm zlým Židům, kteří se sice nazývají Židy, avšak ve svém srdci nejsou ani Židy a ještě méně dětmi Božími. A tak jsou Římané nyní našimi přáteli a již dávno ne nepřáteli a mezi zvrhlými lidmi této Země, jakož i mnohých jiných zemí udržují dobrou kázeň a proto jsme tedy spíše jejich ochránci, než abychom je chtěli z této země vypudit. Že bychom však mohli, kdyby toho bylo třeba, hnát jako vichřice plevy také velmi mocné Římany z této země, o tom podám také malý důkaz a tak tedy dejte všichni na to velmi dobrý pozor!“

9) Pravil **Řek**: „Jinochu, co nám tu chceš ukázat anebo ze svého případného kouzelnictví namluvit?“

10) Pravil **Rafael**: „Zanechte svých předchozích poznámek a sudťte teprve po činu!“

11) Pravil **Řek**: „Zcela dobře; budeme tedy soudit teprve po činu!“

12) Pravil **Rafael**: „Dobře tedy; sudťte tedy po činu! Jak jsem vám zcela jasně řekl, sudťte podle svého velemoudrého řeckého rozumu a řekněte mi pak, co tomu říká váš velemoudrý rozum!“

13) Pravit **Řek**: „Dobře tedy, podej nám malou zkoušku a my pak už jistě poznáme, co je na tom! Neboť u nás v Athenách byli již velmi rozliční mudrci a proto my Řekové dovedeme velmi dobře posoudit, co je kouzelnictví a co je opravdová zázračná věc bohů. A proto jen ven s tvou božskou malou zkouškou všemohoucností!“

14) Pravit **anděl**: „Dejte však velmi dobrý pozor, aby se vám přitom zcela přirozený dech nestal příliš krátký!“

---

42. ZÁZRAK RAFAELŮV.

1) Tu pozvedl **Rafael** se země deset liber těžký kámen a řekl: „Myslím, že tento kámen je dost těžký, abych vám s ním mohl učinit zcela řádnou malou zkoušku!“

2) Pravit **Řek**: „Zajisté; avšak co se má z něho stát?“

3) Pravit **Rafael**: „Abyste mne snad nepovažovali za nějakého nesmyslného mága, můžeš vzít tento kámen sám do ruky a také jej nechat vzít svým druhům do ruky, aby se také oni mohli přesvědčit, že je to skutečný nejpevnější kámen, jaký se vyskytuje v této krajině! A tak tedy vezměte ten kámen do rukou a zkoušejte jej!“

4) Tu vzal **Řek** do rukou kámen a zkoušel jej a jeho druhové učinili totéž.

5) Když se brzy všichni dostatečně přesvědčili, že je to zcela přirozený kámen, odevzdali jej opět andělu a **Řek** pravit: „Kámen je zcela kamenem, o tom z nás nikdo nepochybuje; avšak co chceš nyní udělati z kamene?“

6) Pravit **Rafael**: „Vezměte tento kámen ještě jednou do rukou a zvedněte ještě několik takových kamenů, pak teprve poznáte naši božskou sílu! Avšak proto nemějte obavu, neboť nebude vám přitom ani vlas na hlavě zkřiven!“

7) Poté vyhledali mnoho takových kamenů a drželi je v rukou, jakoby chtěli jinocha kameňovat.

8) Tu jim řekl **anděl**: „Vidíte, že se žádného kamene ve vašich rukou nedotýkám ani prstem. jakmile však svou vůlí řeknu: „Rozložte se ve svou éterickou pralátku!“, pak nezůstane z těchto kamenů ve vašich rukou ani prášek!“

9) Pravit **Řek**: „Mladý příteli, to je jistě od tebe jen slovní hříčka! Prášek z těchto kamenů nezůstane ovšem v našich rukou, ale zato celé kameny a rozloučeny budou zcela přirozeně, protože jsme je sami od země „rozloučili“ a také přejdou v éter, protože je již rukama držíme ve vzdušném éteru. Mám pravdu anebo ne? Dovolíš, mladý židovský bože, abychom směli těmito kameny po tobě hodit, až je svou vůlí úplně rozložíš a tedy zničíš?“

10) Pravit **anděl**: „Ó, ovšem, jen pak hodte! Ale nyní dejte pěkně pozor, aby vám kameny neutekly, neboť pak byste neměli čím po mně házet! Nyní chci, aby byly kameny zničeny! – A teď si vrhněte po mně svými těžkými kameny, máte-li ještě jaké v rukou!“

11) Tu pohlédlo as 30 Řeků s největším údivem na sebe a **prvý** pravit: „Poslyš, spanilý jinochu, ty rozumíš více nežli co jsme s to my, velmi zkušený a mnoho obeznalí Řekové, chápat! K tomu je věru třeba opravdu agathodémonické ¹¹⁾ vnitřní síly; neboť zde se to nemůže dít přirozeně. V jednom sotva pozorovatelném okamžiku byly všechny kameny úplně zničeny. Jak ti to bylo možné?“

12) Pravit **anděl**: „Jak, to ještě dlouho nepochopíte; avšak já jsem vám již dříve řekl, že tu máte co činit s námi jako ještě s pravými a nezkaženými Židy a tedy s dětmi Božími a ty mají v sobě božskou sílu, jsou tedy pány celého přírodního světa a nesmrtelní. Proto jsem ti řekl, že my se jako bohové nebojíme žádného nepřítele a že jsme pány celého světa. A kdo chce od nás něco mít, musí se vyznat ve zcela vážném prosení, jinak od nás nic neobdrží. – Rozumíš tomu nyní již lépe?“

13) Pravit **Řek**: „Jakpak jste se však stali řádnými bohy, jsouce přece právě tak lidmi jako my?“

14) Pravit **Rafael**: „Protože jsme se především snažili jen o čisté a pravé poznání jednoho zcela jediného pravého Boha a nikoli o marnivé a mrtvé poklady tohoto světa! A tak jsme tedy

---

¹ ¹ AGATHODEMON = ochranný duch. Vyd..

obdrželi od toho jednoho jedině pravého Boha také pravé a živé poklady ducha a jeho síly a nikoli mrtvé poklady hmoty tohoto světa, v němž i s ním je vše pomíjející, poklady, které nikdy ve věčnosti již neztratíme, nýbrž obdržíme k nim ještě větší.

15) Abychom však obdrželi tyto živé poklady ducha, museli jsme obdržet od onoho jednoho jedině pravého Boha prostředky a cesty, což se u nás Židů stalo již prvými patriarchy a potom hlavně velkým prorokem Mojžíšem, jakož i po něm ještě mnohými proroky a učiteli. Kdo potom z Židů úplně použil u sebe těchto doporučených prostředků a krácel po přikázaných cestách, ten se tím také učinil hodným dětství Božího a s ním dosáhl vnitřní síly ducha. Ježto však u vás tomu ještě nikdy nebylo, proto nic nevíte o onom jednom jedině pravém Bohu, nevíte nic o dětech Božích na této Zemi a také nic o tom, co jsou s to dokázat! – Rozumíte tomu?“

16) Pravit **Řek**: „Ano, ano, tomu může již tak být u vás; avšak dal-li tento jeden pravý Bůh vám Židům takové prostředky a ukázal takové cesty, - proč to tedy neučinil nám, když jsme přece právě tak lidé jako vy Židé? My Řekové máme přece také ducha a rozum a byli jsme za všech nám známých časů uznáváni dokonce za jeden z nejduchaplnějších a nejvzdělanějších národů Země. Že jsme nyní ve vnitřní duchovní síle za vámi, to přece není věru jen naší vinou! Jestliže se onen jistý jeden, jedině pravý Bůh mohl jako takový zjevit vám Židům, - proč ne tedy nám Řekům?“

17) Pravit **Rafael**: „Příteli, tomu zdaleka tak není, jak ty si to nyní představuješ, nýbrž velmi značně jinak! Také Řekové, jako Římané a staří Egyptané byli kdysi na témž stupni, na kterém jsou nyní ještě někteří nemnozí Židé. Avšak oni opustili toho jedině pravého Boha, jako Ho nyní také opět zcela opouštějí a dobrovolně se od Něho odvrací velmi mnozí Židé; ty však, kteří takto opustili jedině pravého Boha, opustil pak také On a přenechal je jejich marnivému světskému opojení.

18) Až se však budou jednou chtít ve svém srdci k němu navrátit, pak je také přijme a ukáže jim opět staré prostředky a cesty, kterými se budou moci také opět stát v úplné pravdě Židy a dětmi Božími. V pravé době budou již také k vám a ke všem ostatním národům Země vysláni opět poslové a učitelé a sdělí jim ony staré prostředky a cesty. Blaze těm, kteří se podle toho obrátí!“

19) Pravit **Řek**: „Proč se to však právě nyní již neděje?“

20) Pravit **anděl**: „Protože jste právě nyní ještě příliš plni všelikých věcí světa! Až budete tyto věci víc a více odkládat a tím se budete stávat zralejší pro něco čistější duchovního, pak již také k vám přijde to, o čem jsem mluvil. Avšak nyní jsem vám řekl a ukázal dost; zítra si snad promluvíme o tom dalším!“

21) Pravit **Řek**: „Ano, zítra jsme chtěli já i tito všichni opět odcestovat, protože jsme vše, co jsme přinesli s sebou, již zcela dobře prodali; ale kvůli tobě zde zůstanu ještě do zítřka odpodne a vyprosím si od tebe ještě některé duchovní poklady, abych je vzal s sebou do Řecka. Snad se zítra dovím od tebe něco o přípravě vašich opravdu božsky chutnajících pokrmů!“

22) Pravit **anděl**: „No, no, to již uvidíme! Avšak myslím, že náš způsob připravování pokrmů pochopíš zatím právě tak málo, jako mé dřívější zničení kamenů. Leč také na tom nyní mnoho nezáleží; jsou zde však ještě zcela jiné věci, s nimiž se můžeš seznámit a tyto věci ti budou užitečnější nežli vědět, jak připravujeme naše pokrmy. Jsi-li s tím spokojen, můžeš přijít zítra zase; avšak kvůli přípravě pokrmů již nemusíš přicházet, protože já jsem ti nyní již řekl, jak to s ní dopadá.“

23) Pravit **Řek**: „Kvůli přípravě pokrmů nechci ani já již ztrácet slov, budu-li moci zvědět něco, co nám všem může být užitečnější nežli příprava pokrmů. A tak dnes opět půjdeme a zítra k poledni, až všichni ostatní hosté odejdou, opět přijdeme. Neboť později by mohla být ještě větší tma nežli nyní a hora je dosti příkrá.“

24) Pravit **anděl**: „Hora bude již natolik osvětlena, abyste mohli snadno a bez nebezpečí sejít dolů a tak tedy můžete již ve jménu onoho jednoho pravého Boha jít!“

25) Po těchto slovech andělových Řekové odešli a přišli velmi brzo a snadno k svým prodejným stánkům, v nichž obyčejně přenocovali. Leč ve svých stáncích spali velmi málo; neboť celou noc přemýšleli o zničení kamenů, dohadovali se a žádný nemohl podat druhému vysvětlení. Neboť tento zjev je tak rozčílil, že ve své mysli nenacházeli klid a sotva se mohli dočkat dne, v který by se jim mohlo dostat světlo o onom prožitém zjevu.

26) Zrána si sbalili své věci a byli úplně pohotově k odcestování. Leč odložili cestu až do příštího dne; neboť se usnesli na tom, že této zázračné věci musí přijít na kloub. Rozhodli se tedy věnovat této věci na každý způsob příští den. A tak sotva mohli dočkat poledne.

27) Nyní však ponecháme oněch as 30 Řeků stát, myslet a soudit a odebereme se s Rafaelem, Lazarem a hospodským do našeho velkého jídelního sálu, v němž jsme všichni již u našich stolů ve zcela dobré míře jedli a pili.

43. OTÁZKA AGRIKOLOVA TÝKAJÍCÍ SE BYTOSTI RAFAELOVY. POŽEHNÁNÍ TRPĚLIVOSTI.

1) Když tito tři vstoupili do jídelny, chtěl nám náš Lazar hned ze široka a dlouha vyprávět, co vše se přihodilo venku, zejména s Řeky.

2) Avšak **JÁ** jsem mu Sám řekl: „Bratře, uspoř si tuto námahu; neboť hle, my vše zcela určitě víme! Oněch as třicet Řeků je pro naši věc zřejmě dobrým nálezem; avšak dříve musí být úplně napraveni. Tvrdé pohanské kameny pochybnosti musí být dříve tak rozloženy, jak Můj Rafael úplně zničil v jejich rukou ony tvrdé kameny; pak se dá již také s nimi něco dělat a ve své zemi se stanou zcela potřebnými předchůdci pro Mé pravé učedníky. – Nyní se však posadte ke stolům a jezte a pijte!

3) Až budete posílení, pak vyjdeme ven a okolo půlnoci uvidíte leccos z oblasti slávy Boží; neboť nyní až na několik velmi málo jich jste se již stali tak dalece zralí, že můžete snést vyšší božské zjevení a tato noc nám bude tak příznivá, jako ne tak hned opět druhá.“

4) Po těchto Mých slovech si všichni pospíšili s večeří; neboť po této Mé řeči byli všichni přítomní již velmi zvědaví na vše to, co se stane.

5) Přistoupil však nyní ke Mně **Agrikola** a otázal se Mne, řka: „Pane a Bože, řekni mi už jednou, kdo je vlastně tento zázračný jinoch! Už jsem se Tě na to jednou tázal a Ty jsi na to odpovídal, že ho časem poznám sám od sebe. Avšak dosud jsem ze sebe nemohl být dost moudrý, zač ho mám vlastně považovat. Jí a pije jako my a vlastně ve značně větší míře, při kteréž příležitosti dostává tedy také úplně lidský vzhled. Ale zcela jinak to pak s ním dopadá, když mluví, působí a jedná; neboť pak vůbec nerozumí žertu a koná přitom zázračné věci, před nimiž se musí každý jen trochu slabý a přece ke kněžskému stavu zpola náležející člověk – to jest co se týče našeho římského lepšího kněžstva – schovat.

6) Neboť je mi totiž ve sféře působnosti mého vysokého státního úřadu bdít nad veškerým kněžstvem v celé velké římské císařské říši a při této příležitosti jsem si také zjednal přesnou znalost všech v celé říši běžných nauk o Bohu (bohosloví), což vyplývá již z toho, že jsem se dal také zcela přesně poučit v nauce židovské. Avšak jako člověk, před ním musí být otevřena všechna tajemství, jsem tedy také na této Zemi již leccos poznal a tu a tam jsem viděl a poznal staré a také mladé lidi mimořádných talentů a schopností, při nichž mi však také můj ne zrovna nepatrný rozum zůstal celé dny stát.

7) Avšak to vše nebylo dočista nic proti tomuto jinochu, jehož vnější nanejvýš dívčí výraz je podle naší římské kritiky v podstatě zrovna velmi zřídka znamením velkého ducha. tak zvaní Adonisové a Venuše (krasavci a krasavice) byli u nás považováni vždy za nejvyšš bezduché lidi a výminek mezi nimi bylo jen velmi málo. A tento mladý člověk je mnohem krásnější, nežli jakého jsem kdy viděl. kdyby měl oděv ženský, byl by jistě nejkrásnější pannou na celé zeměkouli. A přesto má tento člověk tak božsky velkého ducha, že je mu dočista vše možné jako Tobě, ó, Pane a Mistře, Samému. Vidíš, ó, Pane, že nyní již nemohu potlačit svou zvědavost pokud se týče tohoto zvláštního mladého člověka a tak mi zajisté můžeš konečně říci, kdo je vlastně tento jinoch!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, kdybych byl tak jako vy lidé stížený nějakými slabostmi, řekl bych ti zcela přímo, kdo je tento jinoch; jelikož Já však vůbec lidské slabosti nemám a ve Svém duchu od věčnosti dobře poznávám, co je každému člověku v jeho sféře duševního vzdělání nejprospěšnější, neříkám nikdy nikomu ani slovo, kterému bych za několik dní poté nemohl již do stát a tak zůstává přitom, že tohoto mladého člověka již zcela dobře a jasně poznáváš ze sebe samého.

9) Slyšel jsi, kterak je trpělivost také jedním z Božích praduchů v člověku a musí být tak jako všech šest ostatních duchů sílena a cvičena, má-li člověk dospět k opravdové vnitřní životní dokonalosti. A tak chci zde také u tebe mít to, aby tvá trpělivost poněkud mírnila tvou často příliš o sobě přehnanou vážnost a horlivost. A hle, z tohoto velmi pádného důvodu ti tedy také neříkám, co bys nyní tak velmi naléhavě chtěl vědět; neboť trpělivost je člověku to, co je mírný déšť zemi. Umírňuje palčivé touhy v lidském srdci, aby se nezvrhly v divoké, bouřlivé a často vše pustošící vášně. Rozumíš-li náležitě tomu, pak se jen vyznej v trpělivosti a potom se ti dostane všeho, po čem cítíš ušlechtilou žízeň ve své duši.“

10) Privil **Říman**: „Ano, Pane, Mistře a Bože, Tobě nemůže ani nejmoudřejší všech lidí na celé zemi nic namítat, protože jsi věčná láska, moudrost a pravda Sama a tak máš také ze pravdu; neboť Bůh, s kterým by se dalo smlouvat jako s nějakým řeckým hokynářem, nebyl by Bohem, nýbrž také jen slabým vrtkavým člověkem, - a kdo by se tu pak mohl spoléhat na slabé a vrtkavé Boží zaslíbení?!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Hle, tu jsi opět mluvil úplně pravdu! Zůstaň přitom a cvič se v náležitě trpělivosti, tak dospěješ co nejdříve ke světlu vnitřního života! Vždyť vy Římané jste přece také od starodávna vymysleli dobré přísloví, podle něhož se má spěchat pomalu a to je tolik jako „cvičit se v trpělivosti“. - Avšak nyní půjdeme všichni do přírody, kde se mnoho dozvíte!“

44. NOČNÍ SVĚTELNÝ ZJEV DESETI OBLAČNÝCH SLOUPŮ.

1) Sotva jsem toto vyslovil, všichni vstali a následovali Mne do přírody. Když jsme nyní stáli venku, obdivovali mnozí krásné stany s jejich účelným zařízením a žasli nad jejich tak rychlým postavením, jelikož zrána nezpozorovali ještě nic takového. Avšak tento úžas brzy skončil, neboť jsem dovedl upoutat pozornost všech přítomných ihned na něco jiného. Co to však bylo, na co jsem upozornil všechny přítomné?

2) Na východě vyvstal totiž zcela žhoucí oblačný sloup a stoupal výš a výše, takže se všem, kdo jej viděli, zdálo, že sahá již hned až ke hvězdám. Sloup se stával jasnější a jasnější, až dosáhl lesku Měsíce a uvedl téměř celou krajinu do denního jasů. Tu se Mne všichni tázali, co je to a co to znamená.

3) A **JÁ** jsem privil: „Jen strpení, milí přátelé, přijde toho ještě více! Až všechno uvidíte, pak teprve uvidíme, odkud to as přichází a co to má znamenat. Proto dávejte nyní jen pozor na vše, co se tu ještě ukáže, neboť v prorocích je psáno, že v této době se budou dít znamení nejen na Zemi, ale také na nebi. A ježto se nyní dějí taková znamení, vidíte dokonce tělesnými očima, že se nyní splňují slova starých proroců. Dávejte však nyní dále pozor na to, co vše se ještě objeví!“

4) Nyní pohlédli opět všichni k východu a hle, vyvstal druhý podobný sloup a dosáhl opět lesku Měsíce a krajina se stala ještě jasnější. A trvalo to sotva několik okamžiků a vyvstal třetí oblačný sloup a osvětlil krajinu ještě silněji. To však viděli nejen ti, kdo stáli u nás na hoře, nýbrž také mnozí jeruzalémští a mnozí v celé zemi Judské a tím povstal velký povyk ve všech uličkách a ulicích města, takže to bylo možno zcela dobře slyšet až na horu.

5) Tu privil Mně **Lazar**: „Pane, potvrď-li to ještě dlouho, budeme mít tuto horu hned plnou lidí! Bylo by hned nyní již velmi na čase, uzavřít dole bránu.“

6) Privil jsem **JÁ**: „Nestarej se, bratře, zcela o nic, dokud jsem Já u tebe; neboť bez Mé vůle nepřijde ani moucha do této zahrady, neřku-li nějaký člověk! Dej však nyní dobrý pozor; neboť vyvstane ještě sedm takových sloupů!“

7) Sotvaže jsem to vyslovil, vyvstal také již čtvrtý, hned poté pátý, šestý, sedmý, osmý, devátý a desátý sloup v odměřených vzdálenostech od sebe a těchto deset sloupů, jejichž světlo bylo jako světlo Měsíce v úplňku a stále se zesilovalo, rozšířilo konečně nad celou krajinou tak velký jas, že toto světlo bylo dokonce ještě velmi patrné až na březích Středozemního moře a nahoru až do Malé Asie a dále zpět na východ až do dalekých krajin řeky Eufratu.

8) Avšak nyní byli ve městě všichni také zcela ztraceni. Pohané to považovali za malum omen (zlou předzvěst; vyd.) a Židé mluvili již o posledním soudu. Opět jiní tak zvaní vykladači znamení věštili deset velmi úrodných let, jiní opět deset velmi horkých a tedy neúrodných let.

9) **Jeden starý rabín** volal hlasitě všemi ulicemi: „To znamená příchod Mesiáše a 10 sloupů jsou symboly Jeho síly a jelikož tyto sloupy stojí na východě, ukazuje to, že odtamtud přijde Mesiáš k Jerusalemu!“

10) Avšak tento rabín nedošel víry a mnozí, kteří ho slyšeli, se mu vysmáli a **světští lidé** mu pravili: „Jdi a přestaň se svým starým žvaněním o Mesiáši; neboť ty již dávno vidíš v každém, Měsícem jasně osvětleném mraku přicházet Mesiáše! Před několika dny, kdy jsme měli zatmění Měsíce, které vyvolalo také mnoho zmatků, jsi také prohlašoval příchod Mesiáše a chytráctví Esejci, kteří mají právě v oné krajině svou velkou kouzelnou osadu, vypočítali již před rokem zcela přesně uplynulé zatmění Měsíce a ty jsi v tom hned objevil svého přicházejícího Mesiáše! ten Mesiáš ti bude hned přisluhovat! těchto 10 sloupů jsou na pohled velmi pěkné a nejsou ničím jiným nežli výplodem esejského kouzelného umění! Jdi k Esejcům, - oni z tebe brzy vyženou tvého Mesiáše!“

11) Toto radikální přirozené a světské vysvětlení nijak však na starého rabína nezapůsobilo; křičel dále a hlasitě (**starý rabín**) pravil: „A mluďte si co chcete, však se brzy ukáže, zda jsem soudil správně! Bůh Se neřídí světským hovorem takových světáků, jakými jste vy, nýbrž slovem Svého vlastního prorocství, které sdělil lidem ústy svých proroků. Hleďte jen, vy zlí a opovážliví mladíci, aby nepřišel ďábel a všechny vás neodnesl! Ó, nekřivděte starému rabínu!“

12) **JÁ** jsem také vypravoval Svým na hoře, jaké mínění a úsudky tento zjev vyvolal dole ve městě a všichni byli následkem toho velmi veselí a mysli.

13) Lazar a také moji učedníci mínili, že rabín má v podstatě přece jen pravdu a že je od mladých jeruzalémských floutků velmi ohavné starci se tak vysmívat.

14) Pravil jsem **JÁ**: „Máte dílem sice pravdu; ale tento stařec je také templářská liška a používá takových příležitostí, při nichž vždy pilně zvěstuje příchod Mesiášův, aby přitom úskokem nabyl nějaké oběti. Jemu samému je však potom velmi milé, když se jeho pouliční prorocství před jeho očima nakonec přece jen nesplní a dá na sebe ještě dále čekat; neboť v této zemi bohaté na přírodní divy se může velmi pěkně použít. Nyní ho však ovšem velmi rozpustilá mládež jeruzalémská zná jako takového pouličního proroka, vstupuje mu, stává-li příliš hlasitým, do cesty a posmívá mu a tak není tedy onen prorok zrovna o mnoho lepší nežli ti, kdož se mu vysmívají. A Já pravím vám, že ti neslušní mladíci nicméně mnohem spíše ke Mně přilnou nežli onen starý rabín, který se vždy až příliš namáhá prorokovat do svého pytle, avšak u sebe a pro sebe v podstatě přece jen ničemu nevěří. Ale zanechte nyní této věci; další průběh tohoto zjevu způsobí ještě větší shon! – Neslyšíte zaznívat pozouny s vysokých cimbuří chrámu?!“

15) Pravili **všichni**: „Ano, ano, slyšíme je zcela dobře!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „To oznamuje, že se také templáři již probudili a sami si nevědí rady s tímto zjevem. Proto svolávají pozouny všechny mimo chrám bydlící farizeje a zákoníky, aby se ve vši rychlosti poradili, co by se tu mělo dělat a jak se asi má tento zjev lidu, ovšem za zcela značnou oběť vysvětlit. Avšak nechme je nyní konat krátkou poradou a až lidu, který se již hustě kupí kolem chrámu, učiní zcela určité vysvětlení, pak Já ihned značně změním tento zjev a templáři se budou opět radit a lid obelhávat. A teprve nakonec vám ve vši stručnosti přesně a pravdivě sdělím význam celého zjevu. Nyní se však podívejte jen dolů, kterak se hloupý a slepý lid valí se všech stran k chrámu! za čtvrt hodiny dostane zjev zcela jinou tvářnost, pak uvidíte ještě větší shon! Avšak nyní si na čtvrt hodiny odpočineme!“

45. ZMĚNĚNÝ ZJEV NA OBLOZE A ROZPAKY TEMPLÁŘŮ.

1) Pravil rovněž zcela blízko Mne stojící **Říman**: „Jaká to nepochopitelná slepota těchto tak mnohých lidí! Tamto pádí blázni a to mají být osvícení Židé, - pravím – Boží lid a my slepí pohané stojíme u Prazdroje Života, Světla a Pramene věčné Prapravdy! To je opravdu velice prazvláštní! My zřejmě ti poslední, jsem – a ať si říká kdo chce co chce, - nyní zřejmě první a oni, děti Abrahamovy, se valí zde dole jako vepři v nejspínavějším bahně! To, ó, Pane, je pro nás pohany věčně nepochopitelná milost, kterou jsme si opravdu nikdy ani v nejmenší míře nezasloužili! No, jsem zde věru na další průběh této nejvyšší zvláštní věci a události také již nanejvyšší zvědav. Co z toho nakonec ještě všechno vyplyne, to víš, ó, Pane, nejlépe jedině Ty Sám!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ta věc nedopadne nikterak zle! Je na čase, abychom konečně uvedli tyto zlé světské kritiky zcela zvláštním způsobem do velkých rozpaků, čímž opět u lepšího lidu velmi mnoho ztratí.

3) Nyní však konali tam dole narychlo poradu a výsledek porady vyznívá v tom smyslu, že oněch deset sloupů znamená deset kmenů z kmene Izraele, které zůstaly dosud chrámu věrné a dva kmeny, z nichž vyšli Samaritané a také Galilejci, byly zavrženy a že se každý Žid na celý rok také znečišťuje, pojmenuje-li ony dva zavržené kmeny i hlasitě jménem.

4) Lid se bije v prsa a přísahá, že nikdy nepojmenuje jménem tyto proklaté kmeny.

5) Nyní však dejte všichni pozor a k oněm deseti sloupům přibudou ještě dva a pak se podívejte na ten shon! Čas minul a řečená změna ihned nastane.“

6) Nyní však dávali všichni pozor a v téže době vystoupily na východě v největší nádheře ještě dva sloupy; avšak tyto dva sloupy se leskly o sobě desetkrát silněji nežli všech dřívějších deset sloupů dohromady. Jeden stál po pravé a druhý po levé straně dřívějších deseti sloupů a jejich silné světlo bylo pozorováno až v Evropě a zpět až na 400 mil daleko.

7) Nyní však bylo u lidu zle a ještě více u templářů. S cimbuří chrámu začaly nyní velmi mocné vřeštět pozouny, aby probudily ještě více poradců, ačkoliv beztoho již byli všichni v Jerusalemě bydlící kněží na prvé zavolání pozounů přítomni prvé poradě. Nyní sice nepřišel již nikdo, ale přesto se přikročilo k opětovné poradě. Avšak celá Vysoká rada si nyní nevěděla s dvěma naposled vyvstávajícími přesvětlými sloupy již rady, protože se velmi žalostně řala při vysvětlování prvních deseti.

8) **Lid** však hlasitě volal: „To jsou ty dva kmeny, o nichž jste pravili, že jsou zavrženy! A není-li tomu tak, vysvětlete nám to, jinak budeme požadovati oběti vám přinesené zpět, anebo se do vás pustíme!“

9) Tu pojala templáře úzkost. Zakrátko však přišel jeden s velmi hloupou výmluvou, která vyvolala u lidu velký smích.

10) A **jeden zavalitý Žid** pravil hlasitě farizeům: „Nejste-li s to dáti nám v naší velké úzkosti, nesnázi a zděšení uspokojivou odpověď, pak vás také nepotřebujeme ani tehdy, když se na obloze neukazují taková znamení, která v nejvyšší míře znepokojují a děsí každé lidské srdce! Nemůžete-li nám dát nyní útěchu, k čemu jste potom zde?! Vy nedovedete nic jiného nežli požadovat desátek a velké oběti a pak je pohlcovat a promrhávat a dovedete kameny vyhánět moudré lidi z chrámu, kteří vám říkají pravdu do očí a zázračně uzdravují nemocné! Avšak nyní, kdy nad vámi všemi nejstrašnějším světlem svítí zřejmý soud Boží, jste němí jako ryba a neodvažujete se promluvit ani slovo! Ó, táhněte k oněm děsným 12 sloupům, které co nejhrozněji šíří nad Zemí pravé světlo soudného dne a jistě brzy zničí nejstrašnější ohnivou bouří vše, co na Zemi žije a tyje a házejte na ně své proklaté kameny a polévejte je svou proklatou vodou a uvidíme, zda se oněch dvanáct nejstrašnějších ohnivých sloupů skloní pře mocí vašeho kněžství! Ó, vy bídní a jinak tak pyšní, krutí pokrytci a podvodníci lidu! Nyní, nyní nám ukažte, že jediné vy jste opravdovými přáteli a sluhy Božími, jinak se na vás pomstíme za každé bezpráví, které jsme museli od vás snášet!“

11) Tu přistoupil **jeden představený** a pravil: „Lidový řečníku, měj strpení! Velekněz s roztrženým rouchem se již beztoho ve svatyni modlí a my, se k tomu také ještě, bude-li třeba, přidružíme a pak již bude zase lépe. Jen nesmíte tak rychle zoufat, navštíví-li nás Jehova nějakým soužením, které jsme si všichni vespolek jistě asi zasloužili. Místo, abyste nás kněze zahrnovali nyní všelikou hanou a výhrůžkami, raději se modlete k Bohu, aby nám dal milost za právo! To bude lepší nežli vaše nynější chování k nám; neboť v nesnázi dovede každý člověk zcela účinně se k Bohu modlit.“

12) Tato řeč uchlácholila trochu lid a on se začal modlit a kněží moudře ustoupili a radili se mezi sebou, co znamená tento tak zvláštní zjev. Avšak nepřišli k žádnému pevnému rozhodnutí a tak vzrůstala úzkost také v nich. A byl tu zvláštní kontrast mezi těmi, kdož byli u Mně na hoře a mezi templáři a lidem, který se k nim utíkal. Moji učedníci byli všichni naplněni nejradostnějším vzrušením nad nádherným pohledem na tyto světelné sloupy a v chrámu zavládlo nad tím největší zděšení.

13) Byl však v radě v chrámu též známý již Nikodém a také on byl tázán na své mínění.

14) A (**Nikodém**) pravil: „Vy jste mou radu nikdy v ničem nedbali, protože jste mne již častěji obvinili, že držím tajně s Galilejci a proto považují také při této neslýchané příležitosti svou radu za velmi prominutelnou. Neboť určil-li nám Jehova zcela zaslouženě velký trest anebo dokonce úplný zánik, pak nezmůže proti tomu již nic rada žádného člověka a s naším málo významným úřadem bude pak navždy konec. Postavil-li nám však Jehova dvanáct strašných ohnivých sloupů jen jako poslední napomenutí k pravému pokání, pak se jistě již nějakým prorokem v pravý čas dozvíme, jaké pokání a oběť požaduje od nás Bůh. Avšak uvažte všichni dobře: Zachariáše jste zavraždili a byl to zřejmě prorok! Také kazatel a křtitel u Jordánu musel být vašim zákrokem ve vězení Herodesově sťat. A opět přišel velký mudrlec z Galileje, učil před třemi dny v chrámu a jeho nauka byla dobrá a pravdivá před lidem a vy jste ho za to chtěli kámenovat. Ano, chcete-li stále takto zacházet se všemi lidmi naplněnými duchem Jehovovým, pak nelze vám udělit zabránění našeho všestranného jistého zániku ani od Boha radu a tím méně ode mne, ačkoliv jsem v chrámu nejstarší!“

15) Pravil **velekněz**, jenž předsedal radě: „Ano, kdo nám tedy může dokázat, že mužové, o nichž jsi se zmiňoval, byli opravdu Bohem probuzení proroci?“

16) Pravil **Nikodém**: „Jako ty nyní, tak se také v dobách pravých proroků ptávali velekněží ve Vysoké radě a smutné usnesení vyznělo žel vždy tak, že později uznávání praví proroci bývali vždy ukamenováni anebo uškrceni. A jak tomu bylo tehdy, tak a ještě mnohem hůře je tomu nyní, což musím s velkým bolem otevřeně doznat. A protože je tomu žel tak, došla také bezpochyby Pánu trpělivost a s námi, což nám nyní až příliš zřejmě ukazuje oněch dvanáct strašných ohnivých sloupů a proti tomu zvěstují a houstnou, - což jistě pochází od toho, že se k nám víc a více přibližují!“

17) Ó, jak strašný to den v noci! Nyní je ještě sotva pátá hodina noční a ve světě je jasno jako za nejjasnějšího poledne! Proto nyní vás opustím, odeberu se opět do svého domu ke svému a podle možnosti je potěším.“

18) Vysoká rada chtěla ho zadržet; avšak **Nikodém** pravil: „Kdybych vám mohl v něčem prospět, pak bych také zůstal; jelikož však vám zde mohu právě tak málo prospět jako vy mně, jdu tedy a zemřu raději doma nežli zde v těchto již tak často znesvěcených zdech.“

46. NIKODÉM U LAZARA NA HOŘE OLIVOVÉ:

1) Poté odešel **Nikodém** z rady a kvůli lidu, jenž byl již velmi rozohněn, hleděl se dostat tajnou cestou ke svému domovu. když však přišel do blízkosti svého domu, spatřil kol něho mnoho shromážděného lidu, který chtěl v této tísní mít radu od něho.

2) Tu si pomyslel u sebe: „Půjdu-li nyní domů, bude na mne lid dorážet a já mu nebudu moci při nejlepší vůli dát ani nejmenší uspokojující vysvětlení tohoto zjevu. Víím však, co udělám: Půjdu na dosti vysokou Horu olivetskou k Lazarovi a promluví si s ním o tomto zjevu. Byl to vždy muž podle srdce Božího a i když také býval v mnohých půtkách s chrámem, bude jistě vědět více nežli já a celý chrám!“ Jak myslel, tak učinil!

3) A když přišel k otevřené velké zahradní bráně, tázal se ho strážný, co tu hledá.

4) A **Nikodém** pravil: „Musím si o něčem důležitém promluvit s Lazarem a nech mne tedy jen svobodně jít!“

5) A strážný se ho tázal na jméno, které se také ihned dověděl, načež pak vpustil Nikodema na horu; neboť byl u každého právem v dobré pověsti. Jen se ho strážný tázal, zda mu nemůže říci, co asi znamená ten zázračný nikdy tu ještě nebývalý zjev.

6) A **Nikodém** pravil vlídně strážnému: „Právě proto, milý příteli, chci a musím jít na horu k Lazarovi, protože víím, že on v této době kvůli slavnosti a trhu přebývá vždy ve své velké hospodě na této hoře! On je těchto věcí velmi znalý a bude mi moci dát o tom jistě nejlepší vysvětlení. Avšak tolik ti mohu jako starší Jerusalema, již zcela jistě říci, že tento mimořádný zjev

oznamuje dobrým něco dobrého a zlým něco zlého; neboť to již není nějaká obyčejná hra přírody. Proto, jsi-li dobrý, buď i se mnou zcela bez starosti; neboť nás dva jistě nepotká nic zlého!“

7) Strážný již velmi ustrašený poděkoval a náš Nikodém šel rychle na horu a když tam přišel, nemálo užasl, že tu zastihl velký a zcela vesele naladěný zástup lidí, kteří zde obdivovali tak velkolepě se vyjímající zjev a s radostnou tváří pozorovali jeho nádheru.

8) **JÁ** však jsem pravil Lazarovi: „Bratře Lazare, starší Nikodém puzen jsa silnou bázni, přišel na horu, aby si s tebou promluvil, co asi znamená tento zjev! Jdi tedy, přijmi ho a Já ti již vložím do úst, co mu zatím řekneš! A tak tedy jdi, avšak příliš brzy mu neříkej, že tu jsem Já!“

9) Lazar byl nad tím ze srdce veselý; neboť miloval Nikodema jako svého jediného přítele velice. A tak tedy také rychle odešel a učinil, co jsem mu poradil.

10) Když náš **Nikodém** spatřil za neobyčejného denního jasu této noci již na vzdálenost několika kroků Lazara, pozdravil ho již zdáli a pravil: „Bratře, odpusť mi, že tě navštěvuji tak pozdě v noci! Avšak stačí se podívat jen tamto na východě na dvanáct ohnivých sloupů a snadno uhodneš, co mne vlastně přivedlo k tobě nahoru. Pravím tobě: V celém velkém městě, jakož i v chrámu je vše zcela zmatené! Je to něco, čeho tu, pokud víme, dosud nikdy nebylo! V městě pobíhají Židé a pohané, druh přes druh jako šílení. veselá mládež dělá žerty a celý tento zjev svádí na Esejce; avšak tu křičí zase starý, peněz prostý rabín na všech ulicích a silnicích: „Mesiáš přichází!“, což však nedává lidem také pokoj. Pohané věří ve válku bohů a úzkostliví Židé vidí buď příchod zaslíbeného Mesiáše, jiní mají před očima Danielův poslední soud. Kněží jsou bezradní a nedovedou dát lidu na jeho otázky ani jedině pevné a jen zpola pravdivé slovo. Lid se stává v chrámu neochotný a neslýchaným způsobem se posmívá kněžím. A tak je ve velkém městě nyní zmatek, jakého jsem ještě nikdy nezažil!“

11) Seděl jsem ve Vysoké radě téměř hodinu a byl jsem dotazován se všech kněžských stran; kdo však může při takových neslýchaných zjevech udělit někomu moudrou radu?! Já jsem jim všem nalil dosti čisté víno; avšak to vše zcela nic nepomohlo.

12) Ano, co si tu tedy ještě stále počít? Zvířata žijí podle svého nejvyšší bezstarostného instinktu, avšak kněží v chrámu – pravím tobě – nemají ani instinkt a ještě mnohem méně rozum! A tak s těmito pravými pololidmi, anebo vlastně již se zcela žádnými lidmi, nelze nic začít a vůbec nic dělat. A hle, tak jsem tedy při této mimořádné příležitosti přiběhl k tobě na horu; neboť dole ve městě, jakož i v chrámu nemůže našinec již obstát!

13) Kdybys nyní měl zrovna kdy, mohl bys mi povědět něco zvláštního ze svých životních příhod, čehož bych si přál tím více, že jsem nyní ve své mysli velmi stísněn. Řekni mi zcela otevřeně: Viděl jsi kdy na svých cestách v Persii a Arábii podobný zjev? A viděl-li jsi kdy něco podobného, - jakými následky to bylo potom anebo současně provázeno?“

14) Pravil **Lazar**: „Nedělej si kvůli tomu opravdu nejvyšší velkolepému zjevu těžké srdce, neboť nepřináší naprosto žádný náznak k jakýmkoli zlým následkům pro nás aspoň tak dalece lepší lidi, že jsme si ještě v srdci zachovali starou pevnou víru v Boha a věrnost Bohu a podle možnosti jsme zachovávali jeho zákony! Odpadlým je však dobrou výstrahou a praví jim, že věčný starý Jehova ještě stále žije a má moc trestat hříšníky jak a kdy chce. Pohlížíš-li na tento zjev s tohoto stanoviska, pak ti nemůže být úzko. Pohleď tamto na těch několik set lidí. Pozoruj tento zjev z tohoto stanoviska, jsou naplnění klidem a dobrou myslí a ty se svou starou vyzkoušenou poctivostí před Bohem a před lidmi nebudeš přece mít důvod, abys se bál tohoto zjevu! – Mám pravdu anebo ne?“

15) Pravil **Nikodém**: „Ovšem, ovšem, ty jsi správně a dobře odpověděl a svými vlídnými slovy velmi občerstvil mé srdce, za což jsem ti vděčen z celého srdce; avšak jsi se mi nezmínil o tom, zda jsi ještě neviděl něco podobného na svých dalekých cestách v Persii a Arábii!“

16) Pravil **Lazar**: „Ještě nikdy, ani v Persii, ani v Arábii jsem podobné zjevy neviděl! Jiné často také velmi zvláštní zjevy jsem ovšem viděl ve velkém množství ve dne a v noci a člověka, který je poprvé vidí, jistě velmi zarazí; jelikož se však za jistých dob vždy stejně opakují, nepůsobí u domorodců žádný zvláštní dojem. Avšak tento zjev by zastrašil jistě i nejzmužilejší Araby; neboť na půdě této Země jistě ještě žádný člověk neviděl něco podobného, leda snad nějaký prorok v prorockém vytržení, jak se to doposud vypravuje o starém otci Kenanovi a Enochovi a též o Mojžíšovi, Eliášovi a Danielovi. Avšak tělesnými očima nebyl takový zjev spatřen ještě

nikdy. Tento zjev nezůstane však jak je, nýbrž podle mého pocitu se brzy a to ještě několikrát promění.“

17) Pravit **Nikodém**: „Myslíš to vážně?“

18) Pravit **Lazar**: „Ovšem, jak tu nyní stojí oněch dvanáct světelných sloupů a také se stále trochu zvětšují, tak nezůstanou až nakonec!“

19) Pravit **Nikodém**: „Ó, tu bude ještě hůře ve městě a v celém okolí! Co si tvé obě sestry doma počnou? Budou úzkostí sklíčeny, jako též má rodina v mém domě!“

20) Pravit **Lazar**: „O to se nestarej! O to je již postaráno Pánem; neboť On nenechává strádat Své, ať přijdou na Zemi jakékoli věci. Neboť Pán bdí i nad takovými zjevy, dává jim vznikat, měnit se a zanikat a to vždy ku prospěchu a spáse lidí této země. A tak tedy můžeš být také o svou rodinu zcela bez starosti; neboť vůle Boží bdí nad námi všemi!“

47. NIKODÉM ROZMLOUVÁ S LAZAREM O SVĚTELNÉM JEVU.

1) Pravit **Nikodém**: „Máš, milý bratře, úplně pravdu! Kdo v Boha pevně důvěřuje, toho nemůže potkat nic zlého, ačkoliv od Boha často leccos člověka potká, v čem nelze vždy naším rozumem postřehnout zvláště dobrou péči od Boha vycházející. Mně samému se již několikrát takto dařilo a proto se při těchto velkých zjevech této země podobám dítěti, které má vždy strach před ohněm proto, že si již jednou popálilo na ohni prsty. A tak se dařilo také mně a to již několikrát a to jednou při blesku, který mne omráčil a potom mně na jistou dobu zanechal velmi citlivé bolesti v údech. Jindy jsem byl uchvácen vichřicí, vyzvednut přes dvě výšky muže do vzduchu a poté velmi nešetrně postaven opět na zem. Také mne dobře asi dvakrát prohánělo přes pět hodin mezi životem a smrtí zlé počasí na Galilejském moři a opět jindy se mně splašil můj jinak zcela tichý a dobře vycvičený mezek, dal se do velmi žalostného běhu a pádil tak dlouho, až únavou padl a silně mi pohmoždil nohu. Zavinil to tehdy také silný blesk a rychle na to následující hrom.“

2) A hle, tyto a několik jiných nehod se mi staly údělem pouhými přírodními zjevy a tak mám vždy jakousi malou úzkost, prožívám-li při nějakém zjevu opět něco zvláštního. při všech svých nehodách jsem sice neztratil svůj pozemský život, jak se již stalo velmi mnohým lidem při podobných nezaviněných příhodách; nicméně jsem však vždy pln úzkosti, když se v přirozenosti Země vyskytnou dopuštěním Božím zjevy, v nimiž se naše lidské síly nemohou nikdy měřit. A takový případ se právě nyní obzvláště odehrává, kdy tamto na východě hrozí oněch dvanáct nesmírných ohnivých a světelných sloupů vše zničit na okrsku zemském. Já věřím v Boha a důvěřuji pevně, že nás uchrání ode všeho velkého neštěstí; avšak nechtěl bych být právě tam, kde se tyto velmi hrozně vypadající sloupy dotýkají Země, - neboť tam to bude jistě velmi ohnivě a bouřlivě.“

3) Pravit náš **Lazar** ze Mne: „Také tam v krajině Eufratu se s těmito sloupy nic nestane žádné bytosti – o tom můžeš být úplně ujištěn – proto se nemusíš nikterak děsit. Avšak hleď, nyní se začíná deset středních sloupů víc a více k sobě přibližovat; jen ty dva vnější zůstávají ještě nehybné! Hle, to je již změna! A nyní se dokonce sráží dva a dva dohromady a sjednocují se tak, že nyní vidíme dokonce jen pět velkých středních sloupů, aniž by se tím světlo stávalo silnější anebo dokonce slabší. Hle, opět změna! Oba vnější sloupy se dosud nehýbou!“

4) Pravit **Nikodém**: „Tato obdivuhodná změna se mi zdá být nyní řízena nějakou myslící bytostí, jelikož jinak se takové zjevy setkávají navzájem spíše nemotorně a zcela nezáměrně, mnohdy se sjednocují, mnohdy také roztrhávají anebo dokonce ničí. Vezměte jen nejvyš neobratné a nezáměrné tažení mraků za bouří a nezáměrnost šlehajících blesků! Avšak za tímto nejvyš velkolepým zjevem se zdá být na každý způsob skryta nejvyš moudrá myslící bytost a mohli bychom téměř myslet, že je to nějaké nové kouzelnictví Esejců, kteří v oné krajině mají jistě také nové državy. Neboť tito lidé stahují všechna kouzla celého světa na jedno místo a sami jsou v podobných neobyčejných věcech velmi vynalézaví. Pohleď jen tamto! Nyní se začíná také oněch pět sloupů sjednocovat! Jejich pohyb postupuje rychle a hle, jsou již jedno! Á, to dá templářům a lidu přemýšlení a uvede je to přímo v zoufalství a mnohému slabému to pomůže k šílenství!“

5) Pravit **Lazar**: „Nyní méně nežli kdy předtím; neboť nyní již začínají mnozí svádět tuto věc na indické snad v nejnovější době přišedší mágy, protože jim ten zjev připadá příliš záměrný a pravidelný.“

6) Pravit **Nikodém**: „Ale zač nyní ty považuješ tento skutečně nejvýš pozoruhodný zjev? Neboť i kdyby mohl být vyvolán mágy, pak by mohl pro svou nesmírnou velkolepost pocházet také ještě spíše z vůle Jehovovy snad proto tu být anebo aspoň dopuštěn být, aby se tím oznámil zejména nám Židům, nějaký snad přicházející soud anebo jinak nějaký ještě skrytý plán, jaký má s námi lidmi Bůh. Víš, kdo by třeba mohl za tímto zjevem vězet?“

7) Tázal se ho **Lazar**: „Koho tu tedy míníš?“

8) Pravit **Nikodém**: „Známého zázračného Spasitele z Nazareta! Byl nyní na slavnosti a – myslím – dvakrát v chrámě, kde pověděl farizeům do očí nejvýš pádné pravdy, takže Ho chtěli posléze dokonce kamenovat. Poté šel jistě dále a nebude asi zrovna příliš vzdálen od místa, kde vzniká náš zjev. Tentokrát se mi žel, nenaskytla příležitost, abych Ho tajně opět navštívil; neboť ty již víš, jako snahy nyní sleduje chrám. Avšak to nyní nic nevadí, jelikož já – mezi námi řečeno – věřím v Něho a Jeho poslání; neboť není-li Mesiášem On, pak již také věčně žádný druhý do tohoto světa nepřijde. Avšak to ti mohu říci – rozuměj mi – jen tak mezi čtyřma očima, protože dobře vím, že také ty budeš sdílet můj názor tak jako mnozí z lidu; avšak v Jerusalemě se to ještě nesmí příliš hlasitě také vědět; a co snad má anebo by mohl oznámit, to bude také jen On nejlépe vědět. – Co říkáš tomuto mému názoru?“

9) Pravit **Lazar**: „Ano, ano, tu bys mohl mít zajisté již pravdu; jen tě ještě zcela dobře nechápu, když říkáš, že věříš, že je Spasitel z Nazareta skutečně zaslíbeným Mesiášem, přitom se však nicméně bojíš Ho přede vším světem hlasitě vyznat jako takového, jímž nepochybně jest. Je-li Mesiáš On, pak je to podle velmi mnohých tobě dobře známých míst Mojžíše, Eliáše, Isaiáše, Jeremiáše a ještě mnohých jiných proroků a věštců Jehova Cebaot Sám. Je-li však to, - co je potom vůči Němu veškeren svět?! Zda nemůže jej jediným dechem odváť, kdyby se Mu nakonec příliš zprotivěl a kdyby příliš velká zlomyslnost lidí vystavila Jeho trpělivost příliš velké zkoušce?! Je-li tedy nepochybně právě On všemohoucím Pánem celého stvoření a ty tomu také věříš, - jak tu můžeš mít ještě strach z hloupého a slepého světa?! Hle, to je mi u tebe vskutku velmi nejasné! Že jsi Ho poprvé navštívil jen v noci, to bylo zajisté pochopitelné, avšak od té doby byl tu ještě několikrát a ty jsi Ho ani v noci a ještě méně ve dne již nenavštívil a to od tebe zřejmě správné nebylo. Jen když úplně nevěříš, že je to opravdový Mesiáš, pak to omlouvá poněkud tvůj strach a tvou vlažnost a můžeš zajisté ještě dohonit co jsi zameškal! – Porozuměl jsi dobře, co jsem ti tím řekl?“

10) Pravit **Nikodém**: „Bratře, máš úplně pravdu; avšak co může člověk dělat, je-li, žel členem chrámu a má plné ruce práce pouze tím, aby měl chrám aspoň k tomu, by se nedopouštěl příliš křiklavých přehmatů proti právu lidu?! Aby toho člověk docílil, musí žel, často začít výt s vlky a potají je chytře odvádět od dobrých stád, aby nebyla od nich zcela roztrhána a sežrána. A tak mi věru nebylo tak snadno možné odejít a jak náleží se obírat Spasitelem, tak jako jsem se nemohl již po dva roky sejít mimo chrám s tebou, svým nejosvědčenějším přítelem. neboť prorok Jan a nyní Spasitel z Nazareta působil totiž chrámu velké starosti a o jeho pohybech a naukách se konala téměř každý týden velká porada a vymýšlely se prostředky, aby byl umlčen; avšak to vše dosud celkem nic nepomohlo, protože lid Ho považuje dílem za velkého proroka, dílem však také již za zcela pravého Mesiáše, jak je tomu také – upřímně řečeno – i u mne.“

11) Zvláštní však je přitom jen to, že má mnoho stoupenců u Římanů a že mu při šíření Jeho nauky nekladou do cesty zcela žádné překážky! To považuji za velké znamení Jeho mesiášské důstojnosti. Nevíš snad nic o tom, kam asi odešel z Jerusalema? Při této příležitosti měl bych sám velkou chuť ho vyhledat a promluvit si s ním.“

12) Pravit **Lazar**: „Příteli, pohled' nyní jen opět na ony tři světelné a ohnivé sloupy; neboť nyní se začínají také oba vnější sloupy pohybovat a blíží se tomu jednomu střednímu sloupu. Podíváme se nyní, co z toho bude! Hle, sloup se strany jižní se nyní již spojil se sloupem středním; avšak sloup na straně severní zůstal stát a my vidíme nyní už jen dva a tyto dva svítí nyní právě tak silně jako dřívějších dvanáct, neboť jejich světlo se stalo nyní ostřejší a čistší. Ano, nedovedu si pomyslet a představit, že by mohlo být za dne jasněji! Jen obloha je temnější a tu a tam v krajině západní je ještě viditelná ta či ona hvězda.“

13) A pohled' dolů do města, jak lidé mezi sebou pobíhají! I na štítech domů stojí lidé a dívají se upřeně na ten zjev! Avšak nyní se pohybuje také severní sloup ke sloupu střednímu a spojuje se s ním! Nyní máme co dělat už jen s jedním sloupem!“

14) Pravit **Nikodém**: „To je opravdu nejvyšší zvláštní! Co se nyní ještě dále stane?“

48. NIKODÉM PŘED PÁNEM.

1) Sotva Nikodém vyslovil tuto otázku, povstal tento nyní jeden sloup a stoupal výš a výše a to tak dlouho a také nanejdříve rychle, že brzy nebylo z něho již zcela nic vidět a na Zemi bylo opět tma.

2) A **Nikodém** pravil: „To tu nyní máme! Co tedy byl tento tak hrozící zjev a co znamenal? Že byl dopuštěn Bohem, to je nyní zcela jasné; neboť žádná lidská moc by jej nemohla vytáhnout do nehlubších hlubin oblohy. Ó, lidská moudrosti, jak tu nyní zase jednou stojíš; tak nahá, tak bezmocná a bezradná jako novorozené dítě! Příteli Lazare, co nyní myslíš o tomto zjevu, jenž nyní as po dvě hodiny naplňoval myslí všech lidí strachem a úzkostí? Bylo-li to Boží dopuštění, pak nás čekají velké věci a byla-li to nějaká hra duchů země a vzduchu, pak my ubozí a slabí pozemští lidé nemůžeme také nic dobrého očekávat, neboť po velkých ohnivých zjevech přicházejí rády na Zemi velké bouře, velké nepohody, zemětřesení a také válka, hlad a mor. A to také věru nejsou útěšné vyhlídky pro nás ubohé lidi! – Jaký je tu však tvůj názor?“

3) Pravit **Lazar**: „Já sám tu vím právě tolik jako ty; ale zanechme toho nyní! Pohled' jen tamto za stany na onen velký dav lidí! Ti všichni jsou nyní mými hosty a přes dvě stě je jich umístěno ještě v domě a ti asi z tohoto zjevu málo viděli. Avšak mezi těmito mnohými lidmi, kteří jsou za stany, jsou tu dva, kteří tomuto zjevu jistě lépe rozumí nežli my dva.“

4) Pravit **Nikodém**: „Ano, tomu asi již tak bude; avšak jak se k nim dostanu?“

5) Pravit na Můj vnitřní příkaz **Lazar**: „Pojď se mnou a já ti již představím toho pravého!“

6) Pravit **Nikodém**: „Bylo by také vše správné, kdybych mohl zůstat nepoznán, abych nebyl prozrazen v chrámu.“

7) Pravit **Lazar**: „Ach, o to se nestarej! Lidé, s kterými se shledáš zde u mně, jsou samí nepřátelé chrámu, protože našli lepší chrám; proto se o všechny ty lidi ani v nejmenším nestarej, - pojď jen zcela bez starosti a zmužile se mnou!“

8) Tu se teprve Nikodém rozhodl jít z Lazarem k nám.

9) Když však přišel do Mé blízkosti, velice se ulekl, neboť neměl naprosto tušení, že se zde setká se Mnou.

10) **JÁ** jsem však přistoupil k němu, podal jsem mu ruku a řekl: „Proč se Mne lekáš, jako bych byl nějaké strašidlo?! Vždyť jsi přece chtěl jít za Mnou, když jsi se dověděl od Lazara, kam jsem šel a nyní Mne máš zde! Není ti to tedy tím milejší?“

11) Pravit nyní **Nikodém**: „Ó, Pane, to jistě; leč Ty jsi Boží Světec a já starý chrámový hříšník! To velmi tlačí a tísní mé srdce a nyní mám málo odvahy mluvit s Tebou.“

12) Pravit jsem **JÁ**: „Když ti vytknu nějaký hřích, pak můžeš říci: „Pane, odpusť mi ten hřích!“ Poněvadž však nemám žádný důvod, abych ti to říkal, jsi svoboden a můžeš mluvit jak ti libo. Co tedy ty říkáš onomu znamení, pro které se nyní templáři ještě hašteří?“

13) Pravit **Nikodém**: „Ó, Pane, ten zjev byl něčím neslychaným od počátku světa zde ještě nikdy nebyvalým. Ale co má znamenat, to budeš Ty jistě lépe vědět, nežli my všichni zde a proto bych se rád Tebe otázel. Neboť dříve jsem byl ba i toho mínění, že snad pochází dokonce od Tebe, jelikož jsi Se mohl také zcela snadno zdržovat v oné krajině. Neboť asi před rokem, jak jsem později slyšel, se prý za Tvé přítomnosti ukázalo také u Cesareje Filippi něco podobného a bylo prý to vlastní příčinou požáru onoho města. A tak jsem se také domníval, že by zde mohlo být nyní opakování onoho zjevu v Cesareje Filippi v případě, že bys Se byl zdržoval v oné krajině. Avšak Ty jsi ještě zde u nás v Jerusalemě a tak tedy nemáme opravdu žádnou příčinu děsit se nyní dále ještě tímto zjevem. Ale čím tedy byl tento zjev o sobě? Ty, ó, Pane, to zajisté víš nejlépe, jak jsem ti již poznamenal! Kdyby Ti to bylo vhod, mohl bys nám již něco o tom říci!“

14) Pravit jsem **JÁ**: „Tento zjev byla Má vůle a tedy také Mé dílo; avšak později budeme mít dost času, abychom o tom promluvili více. zatím však zůstaň ještě klidný, neboť tento zjev, který

jsi viděl, nebylo ještě to poslední, co poskytne tato noc; pak teprve bude v domě následovat vysvětlení! Pohlédněte však nyní všichni vzhůru a vizte, co se nyní v obrazu ukáže!“

49. ZJEV STARÉHO A NOVÉHO JERUZALÉMU.

1) Když nyní pohlédli všichni vzhůru, byla obloha žhnoucí a jako krev červeně zbarvená a na žhnoucím základě bylo vidět město Jerusalem, obležené římskými vojiny a z bran města tekla krev. Brzy poté stálo město v jasných plamenech a hustý dým pokrýl celý daleký obzor. Potom nebylo již město vidět, nýbrž už jen kouřící se horu v sutinách. Nakonec zmizela i tato hora a bylo vidět neúrodnou poušť, na které si divoká stáda zbudovala bydliště. Potom tento zjev zmizel a z města bylo slyšet velké úzkostlivé volání a Nikodém se domníval, že je nyní ve městě zřejmě povstání.

2) **JÁ** jsem ho však uklidnil a pravil: „K tomu je ještě daleko; ale od nynějška mezi 40 a 50lety se tak stane v této zemi a toto město, ježto nechtělo poznat čas svého velkého milostivého navštívení, bude zničeno. – Nyní však počkejte ještě na poslední věc! Potom teprve půjdeme do domu a promluvíme o tom, avšak nyní dávejte ještě dále pozor na to, co uvidíte!“

3) Po této Mé výzvě pohlédli všichni opět k obloze a onen světelný sloup se s výšin opět snížil k Zemi, avšak ne již na onom místě, kde vznikl dříve z 12 jednotlivých sloupů, nýbrž na místě zcela opačném směrem k západu a svítil nyní mnohem silněji nežli předtím. Brzy poté se rozdělil, avšak ne již ve 12 sloupů, nýbrž z jeho nescíslně mnohých částí se vytvořilo převeliké město, jehož zdi se skládaly z 12 hlavních druhů drahokamů a šířily na všechny strany přerozmanitý světelný lesk. A rovněž mělo toto město také zřejmě 12 bran, kterými procházelo v nejvyšší slasti nescísně mnoho lidí ze všech dílů Země.

4) Nad městem vysoko v ovzduší bylo pak jakoby z rubínů a smaragdů podle starého hebrejského způsobu písmo, jehož slova zněla: „Toto je nové město Boží, nový Jerusalem, který jednou sestoupí z nebes k lidem, kteří budou čistého srdce a dobré vůle; v něm budou s Bohem přebývat a jméno Jeho velebit navěky.“ Toto písmo, jakož i tento celý zjev viděli však jen všichni ti, kdož byli u Mě na hoře a jinak nikdo v celé zemi.

5) Když pak všichni přítomní propukli ve slastný jásot a chtěli Mne přímo hlasitě velebit, tu zmizel zjev a Já jsem napomínal všechny, aby velebili Boha v tichosti svého srdce a ne hlasitými lomozíci slovy jako farizeové, což před Bohem nemá cenu. Tu toho zanechali a rozjímali v tichosti svého srdce.

6) Teprve po malé chvíli jsem pravil **JÁ**: „Nyní nastala půlnoc i odebereme se do domu, kde požijeme trochu chleba a vína. Poté podám krátké vysvětlení zjevů, které se udály.“

7) Po těchto Mých slovech se všichni opět odebrali do domu, jehož velká jídelna byla ještě zcela dobře osvětlena.

8) Když jsme byli brzy opět v dobrém pořádku v sále u našich stolů a Lazar a Nikodém se posadili vedle Mne, byla přinesena na všechny stoly hojnost vína a chleba a Já jsem všechny vyzval, aby se trochu posílili. A všichni se chopili chleba a vína a zcela vesele jedli a pili.

9) Když jsme se náležitě posílili, prohlížel si náš **Nikodém** důkladněji různé hosty u stolu, spatřil sedm templářů, kteří seděli s otrokáři u menšího stolu a řekl Mi poněkud rozpačitě: „Pane, tamto vidím mně až příliš dobře známé kněze chrámu! Jakpak ti sem přišli? Nebudou našimi zrádci? Lze jim důvěřovat?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Přátelé, kteří jsou jednou u Mne, nemají s chrámem dole zcela nic společného! Byli sem sice v přestrojení posláni z chrámu, aby pozorovali Mne a Mé chování; avšak poznali pravdu a chrám navždy opustili. V několika dnech odcestují vedle ještě několika jiných s tamtěmi vysokými Římány do Říma, kde budou zaopatřeni a tak se tedy nemusíš vůbec nikoho bát, že by tě snad prozradil, že jsi zde; proto můžeš být nyní již zcela klidný.“

11) Nikodém Mně za toto vysvětlení poděkoval, uchopil ještě kus chleba, požil jej pak zcela bezstarostně a poté vzal číši vína a zcela ji vyprázdnil.

12) Když se byl nyní také **Nikodém** zcela posílil, řekl Mi: „Pane a Mistře, jelikož je nyní vše v klidu a Ty jsi nám slíbil, že nám podáš stručné vysvětlení zjevů, které se dnes tak zázračně udály, prosil bych Tě tedy, abys nám nyní splnil Svůj slib!“

13) Privil jsem **JÁ**: „To nyní také učiním; ale až domluvíme, pak se Mne již na nic dalšího v té věci netažte, nýbrž ať každý přemýšlí o tom, co slyšel a to prospěje jeho duši více nežli dlouhé dotazování! A tak poslyšte!“

50. PÁN VYSVĚTLUJE SVĚTELNÉ ZJEVY.

1) (**PÁN**): „Oněch 12 ohnivých sloupů na východě představovalo správně 12 kmenů izraelských a silný střední kmen byl Juda a oba nejkrajnější byly Benjamin a Levi. Různými událostmi splynulo 12 kmenů v poslední jeden kmen Juda a tím jsem Já, Jenž jsem přišel, abych v Sobě jako jediném pravém kmeni Juda spojil všechny ostatní kmeny, aby byly všechny ve Mně jedno tak, jako jsme Já a Otec v nebi úplně jedno od věčnosti do věčnosti.“

2) Když jste viděli sedm sloupů, tu jste jaksi viděli sedm vám již známých Božích duchů a když potom byli tři, tu jste viděli v Benjaminovi Syna, v Levi Ducha a uprostřed Judu jako Otce. A hleďte: Syn a Duch se stali jedno, byli od věčnosti jedno a také věčně zůstanou jedno! A toto jedno jsem právě také Já Sám a kdo slyší Mé slovo a jedná a žije podle něho, ten se také stává jedno se Mnou a ve Mně. Vstoupí jako Já do Božích nebes a bude mít ve Mně život věčný. – To je zcela krátce úplně pravdivý význam prvního zjevu.

3) Co se pak týče druhého zjevu, ukázal plnou míru ošklivosti hříchu tohoto lidu, jenž nyní za nejjasnějšího dne, jenž nad ním vzešel, nicméně kráčí a také budoucně bude kráčet ve vší temnotě. Proto bude sklízet plody svých skutků a to v době, kterou jsem ti, příteli, již venku v přírodě sdělil, totiž mezi 40 a 50 lety a přidávám k tomu ještě mimořádnou lhůtu trpělivosti nejvýše 10 a 7 let; pak bude však také tento národ po všechny časy časů úplně ztracen. A toto pravím vám: Tato Země a toto viditelné nebe pomínou a jako starý šat zetlí a se rozpadnou; avšak tato Má slova se naplní a věčně nikdy nepomínou!

4) Neboť Já jsem Pán. Kdo se chce se Mnou přít a táhnout s kopími a meči proti Mně?! Ano, oni také ještě to učiní a toto Mé tělo nalezne smrt na kříži; avšak právě to naplní jejich míru a neodvolatelně zpečetí jejich zánik. Neboť slepota chce vládnout a svého Boha usmrtit. A to učiní opravdu v nepřilíš dlouhé době a bude jí také tento ohavný čin dopuštěn, aby byl její zánik pro všechny časy časů úplně jistý a nevyhnutelný. Co bude však tomuto národu k záhubě, to vám poslouží k největšímu štěstí a k nejúplnějšímu dosažení věčného života.

5) Nedělejte si však nyní žádný nic z toho, co jsem vám předem řekl; neboť tato zlá havěť tam dole může sice toto Mé tělo usmrtit, nikoli však Toho, Jenž žije a věčně působí, tvoří a porádá ve Mně. Já však ani toto tělo vpravdě v hrobě nenechám; neboť již třetího dne také toto tělo opět probudím a pak budu opět až na konec časů obcovat s těmi, kdož budou ve Mne věřit, Mne milovat a Mé slovo zachovávat. A vy, moji bratři, budete Mne moci vidět a se Mnou mluvit jako nyní, kdy chodím mezi vámi ještě v nevzkříšeném těle.

6) Když nyní toto vše dobře uvážíte, pak všichni zajisté poznáte, že ten druhý smutný zjev má svůj úplný a živý základ. Nechť však nikdo z vás neříká: „Pane, to bys mohl Svou všemohoucností zajisté změnit!“, anebo „To bys mohl jinak učinit!“ Neboť vpravdě pravím vám, že Já nyní beztoho konám to nejkrajnější, co Mi ukazuje Má věčná a nejvyšší božská moudrost a přece to tomuto lidu dole již nic nepomáhá; neboť on je svou vlastní nevýslovnou zlomyslností tak zatvrzelý, že mu nemůže již pomoci ani žádná Boží moc.

7) „Ano“, pomyslíte si a řeknete, „ano, jak by tedy mělo být něco takového možné?! Bůh přece může učinit vše, cokoli chce!“ Ano, to zajisté Bůh může. Ale při nejúplnější svobodě lidské vůle nemůže a nesmí Bůh nikdy učinit, co chce; neboť kdyby Bůh i jen v nejmenším zastoupil cestu lidské vůli, stal by se člověk dětskou loutkou, vedenou na šňůře pevné Boží vůle a nemohl by přitom věčně nikdy dospět k životní samostatnosti. Nemůže-li však k této samostatnosti dospět ze sebe, pak je také s věčným životem jeho duše nutně navěky konec.

8) Člověk musí tedy mít nejúplnější svobodu vůle, která jen vnějšími zákony a dobrovolnou poslušností může dospět ke svému pravému prospěchu a přitom smí Boží všemohoucnost pramálo činit a proto kvůli samostatnému životu člověka musí mu být dopuštěno vše, čeho se mu zachce a tedy také nyní usmrcení Mého nejvyššího nevinného těla.

9) A poněvadž toto lidstvo zde v Jerusalemě téměř zcela zvrhlo zákon Boží a za to vydalo ustanovení, která se Mým ustanovením, Mojžíšem a proroky daným, přímo příčí a chtějí je zcela vytlačit, Já však nyní svědčím proti nim a jejich velké nespravedlivosti vůči Bohu a k lidem, proto Mne nenávidí a chtějí Mne za každou cenu světa usmrtit. Ano, i to jim bude dopuštěno; avšak potom bude jejich míra spáchaných ohavností také naplněna a stane se na tomto lidu úplně to, co jste předtím viděli jako druhý zjev.“

10) Privil nyní **Nikodém**: „Pane a Mistře, já jsem nyní toho mínění, že tyto dva zjevy učinily asi templáře velmi střizlivými a že se budoucně zajisté vystříhají položit na někoho ruce; neboť slyšel jsem v chrámě zcela zřetelně, kterak lid nanejvýš rozpačitým kněžím vytýkal, že je bude Bůh nyní všechny soudit, protože právě oni jakožto kněží usmrtili mnohé proroky a nakonec Zachariáše a Jana! A velekněz dokonce mlčel a neodvažoval se lidu něco odpovědět, přestože zcela drze žádal zpět oběti přinesené chrámu, což se jinak považuje za převeliký zločin. A jelikož jsem to i já sám pozoroval, myslím, že Tě, ó, Pane a Mistře, již nebudou tak nenávidět a na Tebe nevražít. tak brzy se s Tebou nepřátelsky nestřetnou! Zároveň došla chrámu jedním představeným od vysokého římského soudu stran Jus gladii nejvýš ostrá výstraha, která by jim mohla na všechny časy odebrat chuť a horlivost někoho kdy odsuzovat k smrti bez římského soudního rozsudku.“

11) Privil jsem **JÁ**: „To také neučiní; avšak ve své zuřivosti a vraždychtivosti budou na římského soudce tak dlouho naléhat a zaplacené svědky proti svému obětnímu beránku v takovém množství předvádět, že soudce bude muset nakonec učinit, co budou chtějí. Už sice mnoho lidí věří ve Mne a v Mou nauku, ale chrám má nicméně mnoho byt' zcela slepých stoupenců a s nimi může již dokázat vše. Že má chrám ještě silnou stranu, to dokazuje téměř nespočetné množství lidí, kteří putují o slavnostech k chrámu. Tyto velké a lidmi hojně navštěvované pouti dokazují však více než dostatečně, jak mnoho lidí ještě lpí na chrámu a jak mnoho je v celé židovské zemi ještě těch, kteří se domnívají, že prokazují Bohu libou službu tím, že konají zcela svědomitě to, co jim přikazuje chrám. Když si to vše náležitě uvědomíš, pak najdeš pro život Mého těla už jen velmi malou záruku mezi Židy.“

51. MINULOST A BUDOUCNOST ŽIDŮ.

1) Tuto rozmluvu slyšeli také Římané a **Agríkola** vstal zcela rozhořčen a prvil: „Pane, všech nebes a světů, kdyby ta havěť dole něco kdy proti Tobě kula, pak nám Tvá všemohoucnost bude zajisté moci dříve o tom dát vědět a my pak nebudeme meškat, abychom učinili této podvodné havěti úplný konec a já již zítra na to důrazně upozorním Piláta!“

2) Privil jsem **JÁ**: Můj velmi milý příteli, ty jsi hned prvního dne svého příchodu viděl Mé vojsko a Mou moc a stálo by mě to jen pokyn, aby Mi byly k službám nespočetné zástupy nejmocnějších andělů, z nichž by jeden postačil, aby v okamžiku zničil celou zemi a celé viditelné nebe! Avšak Já jsem nepřišel do tohoto světa proto, abych jej soudil a zahubil, nýbrž jen proto, abych jej zachránil od zániku. A tak musím lidem, ať jsou jakýmikoli, ponechat jejich vůli svobodný průběh i tehdy, když chtějí vztáhnout ruku na Mé tělo; neboť kdybych proti tomu působil Svou božskou, Otcem Mně danou vůlí, pak by to usmrtilo duši každého člověka a nikdo by nemohl myslet na nějaký věčný život po odpadnutí těla a ještě méně v něj věřit a doufat.

3) Ó, ano, lidé by vůbec nemuseli na Mé tělo sáhnout a přece by mohli obdržet věčný život duše, jako jej obdržíte také vy, setrváte-li až do konce svého pozemského života v Mé nauce, aniž by kdo na Mě vztáhl ruku a ten, kdo by na Mě vztáhl ruku, život by neměl a také neobdržel.

4) Avšak tam dole u těchto světských lidí se mají věci jinak. Ti všichni se stali zřejmě služebníky pekla a jeho knížete lži a jsou nyní v jeho světském žoldu. Hromadí hříchy na hříchy a ohavnosti na ohavnosti, provádí všeliké smilstvo, cizoložství a krvesmilství a usilují stále o to, jak by mohli učinit někoho společníkem Židů tím, že mu slibují nebe a život věčný. Stal-li se však někdo jejich společníkem, pak ho téměř zcela svléknou, aby si vykoupil nebe a věčný život.

5) Když pak takového slepého pohana zbavili jednou zcela jmění, pak s licoměrnou tváří říkají: „Tak, tak, příteli, hle, nyní jsi již na poloviční cestě k nebi a k věčnému životu! Dosud jsme

působili my za tebe; avšak od nynějška musíš ty sám působit podle zákona, který jsme ti ukázali, jinak by naše předchozí působení a tvé Bohu přinesené oběti neměly žádnou cenu!“

6) A tak olupují jednoho za druhým a dále pak pro něho zcela nic nečiní; a přijde-li k nim pro nějakou radu a nemůže-li radu dobře zaplatit, obdrží pak také radu mimo kázání, která je obyčejně zchytrale sestavenou lží.

7) A jako tito prodavači nebe a věčného života sami nepřijdou do nebe, protože nevěří a nikdy nevěřili u sebe v nebe, tak nepustí však také do něho nikoho jiného, protože zatarasují cestu do něho svými nejtemnějšími lžemi.

8) Kdo to již poznává jasnějším rozumem a začíná pátrat po pravdě, toho ihned odsoudí jako kacíře a rouhače a se vši zuřivostí ho až do poslední kapky krve pronásledují, jako také z téhož důvodu většinou usmrtili duchem Božím naplněné proroky, jejichž hroby nyní na oko uctívají a při jistých pamětních dnech bílí. Avšak právě oni sami se podobají obíleným hrobům, které také slušně vypadají navenek, avšak uvnitř jsou naplněny zdechlinou a odporným zápachem.

9) Vy nyní ovšem míníte a řeknete u sebe: „Ano, když tato zlá havěť byla již odedávna taková, pak ji měl Bůh již dávno zcela zahubit!“ „Ano, to by také mohl Bůh učinit a také to částečně učinil mnohými soudy, které kdysi šly tak daleko, že se celý židovský národ octnul na čtyřicet let v tvrdém babylonském zajetí a chrám Šalomounův a z velké části také město Jerusalema byly zbořeny. Potom konal lid opět pokání a vrátil se k Bohu. Byl opět osvobozen a přišel opět do této zaslíbené země, postavil znovu město a chrám a žil pak nějakou dobu ve zcela dobrém řádu. Když však potom dospěl opět k vnějšímu lesku a vážnosti, tu se také začal poněmáhle od pravých cest odchylovat a dělal si sám, totiž hlavně chrám ustanovení. Chrám dal svá ustanovení na místě zákonů božských a přidržoval lid k tomu, aby přísně zachovával tato lidská ustanovení, zatím co kněží otevřeně říkali a učili: „Zachovávat tyto nové zákony je vám prospěšnější nežli zachovávat staré!“ A takovým způsobem šlo to takto stále a národ se stal horší a bezbožnější nežli za soudců a králů.

10) Nechybělo však nikdy napominání a dílem vážných navštívení, která však žel již nenašla úrodnou půdu. Když národ s králi a knězi sotva již vzpomněl na živého Boha a všichni se vžili do světského opojení, tu poslal Bůh opět proroky a ostře pohrozil, že bude do země vpuštěn mocný nepřítel, jenž podmaní všechny Židy a zajme jejich krále a odvede ženy Židů, dcery, voly, krávy, telata a ovce jako rukojmí a také jim vezme mnoho zlata, stříbra, mnoho drahokamů a perel a že bude národ navždy poroben. Krátce, Židům bylo zcela srozumitelnou řečí vylíčeno vše, jak se jim povede, neustoupí-li od svých světských ustanovení a od svého světáctví. Avšak vše to bylo marné a proroctví se splnilo; neboť Římané vnikli do země, dobyli ji a učinili jak bylo prorokováno.

11) Nyní dostali Židé do země hojnost světských zákonů a museli je na život a na smrt zachovávat. Chrám se pak pod mnohými zbožnými knězi na čas obrátil k Bohu, avšak nevytrval a za – pravím – 30 let klesl na zcela opravdovou peleš lupičskou a vražednickou a nyní je na tom o sobě hůře nežli nějaký modlářský chrám dávnověké i nynější doby.

12) A ačkoli Já nyní, jako Pán tělem oděný, Sám za nejvyšš zřejmých znamení učím v chrámu a veškeren lid i s chrámovými Židy učím pravdě, přece to nic nepomáhá, nýbrž farizeové provozují nyní své podvody a lži ještě zlostněji nežli kdy jindy a neustále se radí, jak by Mne sprovodili s tohoto světa. A dokonce i to jim bude také ještě dopuštěno, aby míra jejich ohavností byla naplněna. Avšak potom přijde na tento národ také velký vám všem v druhém zjevu ukázaný soud a s ním také konec Židů, načež pak budou jako plevy rozptýleni do všech zemí světa. A jejich jméno, které bylo dosud před celým světem tak vysoce proslaveno, se stane opovrhované a zhanobené.

13) Kdyby byli poznali tento čas velkého milostivého navštívení, byli by se jistě stali a také navěky by zůstali prvním národem v celé nekonečnosti; protože však právě tento velký Čas časů nechtěli poznat, stanou se tedy také, počínajíc velkým soudem nad nimi všemi posledním národem Země. Rozptýleni mezi všechny národy Země, budou si muset za všelikých pronásledování hledat potravu jako ptáci vzduchu a všude budou podmaněni.

14) A i když si také v pozdějších dobách někteří nashromáždí hory mamonu, nebudou si však moci nikde na Zemi koupit žádný kraj, žádnou říši a žádné vladařství; a tak zůstanou svědectvím pro toto Mé svědectví až na konec časů této země.“

52. OSUD ANEBO SVOBODNÁ VŮLE?

1) (**PÁN**): „Nemyslete však, že by bylo něco takového, co nazývají jistí slepí světší mudrci „určením“, jakoby Bůh již určil pro každého člověka, co je mu v jeho kratším anebo delším životě očekávat! Myslet to a věřit něčemu takovému může duši přinést smrt, protože je to nauka, která je tajným výplodem pekla a právě naprostým opakem pravých životních zásad z Boha pro lidi. Určení si dělají lidé sami zvráceností své svobodné vůle a tím, že nechtějí v sobě probudit všech sedm životních duchů, čímž také nepřichází k pravému názoru na svůj vnitřní pravý a nepomíjející poklad života. Tím přicházejí na scestí a chtějí pak také ve světle světa vyhledat pravé vnitřní světlo života a s radostnou myslí podle něho kráčet a jednat.“

2) Vězí-li však duše lidská jednou náležitě v nejtemnější noci své světské domýšlivosti, kterou si vytvořila sama, pak jí nemohou při ponechání její vnitřní svobody vůle ani všichni andělé nebes dát jiný směr a tu pak nemůže nikdo říci: „Hle, takové bylo již určení pro tohoto člověka!“ Ano, bylo to ovšem určení, avšak ne snad od Boha vycházející, nýbrž od člověka samého.

3) Od Boha to bylo jen dopuštění a to právě následkem úplně svobodné vůle člověka. A co jsem nyní řekl o člověku, platí tedy také o celém národě. Národ je a zůstane vlastním tvůrcem svých časných a věčných osudů.

4) A tak by tedy bylo velkým omylem předpokládat, že Bůh určil dokonce již od věčnosti, že se toto vše, co jsem vám nyní těmi zjevy ukázal a ústy předpověděl, musí tak stát. Ó, nikoli, naprosto nikoli! Avšak přesto se vše tak stane, protože to tak chtějí lidé a protože je největší a nejmocnější jejich část v pocitu blaha a co nejtvrdošijněji dobrovolně ve všelike noci pekla a nyní nechce ani na Mé nejmocnější volání opustit tuto noc smrti.

5) Neboť více, nežli co Já Sám nyní činím, co jsem učinil a ještě učiním, nemůže být při úplném ponechání svobody lidské vůle učiněno a komu se tu neotevrou oči a kdo se ještě potom neobrátil, toho slepotu a železnou zabeďněnost srdce nevyhlídí již žádný prostředek, o němž by mohl každý říci, že je pravý, dobrý a mírný. Tu pak musí přijít soud a působit jako poslední prostředek. Aby však povstal soud, musí být míra, která jej působí, naplněna, což u tohoto národa jak jsem to řekl – nastane brzo. A tak nyní mnoho o tom úzkostlivě nepřemýšlejte; neboť ne Já, nýbrž lidé, které nelze obrátit, chtějí tomu tak!“

6) Právil nyní **Nikodém**: „Ale Pane a Mistře, pak to s lidstvem strašně zle vypadá! Nemůželi těmto lidem dokonce ani Bůh Sám proti jejich hloupé vůli a tvrdošijnosti nikdy pomoci, kdo jim má ještě pomoci?“

7) Právil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, ty nerozumíš velmi mnohým věcem pozemským, které přece vidíš a chápeš, - jak potom chceš rozumět a pochopit věci čistě duchovní, které nevidíš a nijak necítíš?! Vždyť jsem ti řekl, že Bůh nesmí u člověka vzhledem k jeho vnitřnímu duchovnímu vývoji působit vedouc a řídící a to ze Svého věčného řádu Svou všemohoucností. Neboť kdyby to učinil Bůh, stal by se člověk o sobě mrtvým strojem a nemohl by nikdy dospět k nejsvobodnější životní samostatnosti.“

8) Přiveď Mi sem největšího loupežného vraha a Já ho přeměním náhle v anděla světla; ale tu bude zatím jeho já úplně mrtvé! Jakmile však s duchem Svě všemohoucí vůle ustoupím, bude jeho já opět činné a bude před tebou stát starý loupežný vrah. Neboť jeho láska je touha po lupu a vraždě a tato láska je tedy jeho životem; vezme-li se mu tento život, je pak úplně mrtvý a úplně přestal být.

9) Takový člověk může však být nicméně polepšen a to nanejvýš špatným stavem, do kterého se sám uvedl svou zlou láskou. Neboť duše člověka začíná o důvodu svého zlého a neblahého stavu přemýšlet teprve tehdy, když je již sama ze sebe v těžkém soudu; a začíná-li jednou duše poznávat důvod, pak také brzy v sobě pocítí přání, aby se svého zlého stavu zbavil a začne přemýšlet o prostředcích a cestách, jak by se mohla svého zlého soudu zhostit.

10) A má-li jednu duši v sobě takové přání a vůli, pak je také již způsobilá přijmout do sebe světlo, které se jí všelijakými vhodnými prostředky nabízí shora.

11) Chopí-li se duše prostředků, které se jí nabízejí, začíná se její dříve zlá láska ze sebe a v sobě přetvářet v dobrou a lepší. Stává se v ní světlejší a přechází jakoby od stupně ke stupni k vyšší životní dokonalosti a to je možné jen dopuštěním nejostřejšího soudu. A bude tudíž tedy také na Židy dopuštěn nejostřejší soud, až se naplní míra jejich ohavností a to zde i na onom světě; a to je na všechny časy časů velmi pokoří, ježto nedospějí nikdy k národní vládě.“

---

53. MÍRA DOBRA A ZLA.

1) Pravit **Nikodém**: „Pane a Mistře, proč však může takový zlý soud přijít na národ teprve tehdy, když naplnil svou jistou míru všelijakými hříchy? A jaká je to míra a v čem záleží?“

2) Pravit jsem **JÁ**: „To je ale přece jen trochu zvláštní, že tomu ty, jako přednosta chrámu a celého města nerozumíš a přece jsi často a často předčítal sobě a jiným moudré výroky Šalomounovy! Když dítě v těle mateřském jednou úplně dozrálo, pak má svou míru jako takové dovršeno a rodí se do vnějšího světa. Plod na stromě dosáhne své míry, je-li úplně zralý, načež pak spadne se stromu. Člověk, který zná dobře zákon, úplně jej zachovává a z lásky k Bohu a k bližnímu ho již nepřestupuje, dovršil tím míru světla vlastního životního zdokonalení a tím se stal již zde občanem nebes, protože v sobě úplně přemohl duchovní smrt a naplnil se věčným životem z Boha.“

3) Avšak člověk, který si předně nedá nikdy náležitou námahu, aby podrobněji a jasněji poznal Boží životní zákony – jelikož ho od toho příliš odvádí zábavy světa – a který se vrhá z jednoho smyslového opojení do druhého, začíná na Boha zapomínat a tím víc a více mizí jeho víra v Něho. Jak se však zbavuje víry v jednoho Boha, stávají se mu také jeho rodiče obtížní. Nejen, že je už neposlouchá, nýbrž všemožnou neposlušností je jen zlobí a nakonec je i bije, okrádá a opouští. A jako si však neváží svých rodičů, tak si ještě méně váží svých bližních. Provádí všeliké cizoložství, stává se zlodějem, lupičem a vrahem, aby si opatřil prostředky, by mohl svým smyslům a zlým vášním více otročit! A tak se tento člověk konečně zhostil všech životních zákonů a jedná pak podle zákonů své zlé a špatné přirozenosti a tak se úplně prohřešuje proti celému zákonu. Tím však také naplnil míru zla, stal se ďáblem a tím tedy také v sobě a ze sebe vynesl soud nad sebou samým a musí si nyní ve svém velkém utrpení a trýzni připočítat sám sobě, že na tom nemá vinu nikdo jiný, nežli jedině on sám.

4) Že však po dovršení míry hříchů následuje zcela jistě soud, - což je vlastní duchovní smrt, - to je Bohem již od věčnosti tak zařízeno a neměnitelně pro všechnu příští věčnost pevně stanoveno; neboť kdyby tomu tak nebylo, nebyl by oheň, voda, Země, Slunce a Měsíc a také žádný tvor na nich.

5) Oheň je ovšem zlý živel a kdyby tě uchvátil, dal by ti smrt. Nemá však být ohně proto, že snadno účinkuje na lidi smrtelně?! Hle, Země má známou přitažlivost, kterou se každé těleso stává těžkým a ustavičně se snaží dostat k jejímu středu! Dle této vlastnosti Země můžeš tedy spadnout s výše a se zabít. A nemá Země mít tuto vlastnost proto, že může dát člověku smrt?! Ó, to by se Zemí brzy velmi špatně vypadalo; neboť by se rozpadla a rozložila ještě úplněji nežli kus ledu na Slunci a byl by konec se všemi tvory na ní. Neboť kde by měli trvat, kdyby neměli pevný podklad? A hle, tato nutná vlastnost Země a vší její hmoty je také soudem z Boha pro veškerou hmotu a bez toho soudu by hmota nebyla!

6) A tak je vše, nač se v tomto světě jen podíváš, Bohem zřízený soud a kdo se odvrací od duchovna a tedy také od Boha a ve své duši se obrací ke hmotě světa, nemůže zajisté dospět nikam jinam nežli do starého soudu a jeho smrti; neboť svoboda a nejuplněnější bezsoudnost je jen v čistém duchu z Boha, kterého může obdržet a obdrží každý, kdo žije podle Mé nauky a věří, že Já jsem přišel do tohoto světa od Boha jako Sám Bůh, abych dal všem lidem pravé životní světlo a život věčný. Neboť Já Sám jsem pravda, světlo, cesta a život. – Rozumíš tomu nyní?“

54. VYSVĚTLENÍ TŘETÍHO SVĚTELNÉHO ZJEVU.

1) Privil **Nikodém**: „Pane a Mistře, tomu nyní rozumím a co nejuvroucněji Ti děkuji za toto Tvé veledůležité poučení! jelikož jsi nám však nyní vysvětlil ony dva zjevy, prosil bych Tě, abys nám osvětlil ještě třetí zjev; neboť za ním musí být skryto něco velmi velikého.“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, vysvětlím vám onen třetí zjev; avšak nebudete mu náležitě rozumět; neboť to, co přinese ještě daleká budoucnost, poznáte jasněji teprve tehdy, až budete znovuzrozeni v duchu. Nicméně vám však něco o tom řeknu a tak tedy poslyšte!

3) Světelný z nebes na tuto Zem se vrátivší sloup jsem Já v duchu Svého živého slova, které budoucně vložím do srdcí oněch lidí, kteří Mne budou milovat a Má přikázání zachovávat; k těm přijdu Já Sám a zjevím Se jim! A tak budou znovu všichni Bohem poučováni.

4) Rozdělení sloupu v nesčíslné mnohé části znamená odhalení vnitřního duchovního smyslu všech Mých slov a nauk, které jsem od počátku lidského pokolení dával lidem ústy prorců, proroků a věštců a nyní Sám.

5) Z těchto mnohých dílčích odhalení vnitřního duchovního slova Božího se pak teprve vytvoří pravá a velká nauka světla a života a tato nauka bude pak onen velký a nový Jerusalemský, který sestoupí k lidem z nebes. A ti, kteří v této nové nauce budou a budou žít, budou kráčet v novém Jerusalemsku a budou v něm přebývat věčně a jejich nezměrné blaženosti nebude nikdy konce. Neboť Já Sám budu u nich a oni budou zřít všechny nesčetné nádhery Mé lásky, moudrosti a všemohoucnosti.

6) Avšak od zániku tohoto starého města Jerusalema až do doby nového Božího města na zemi bude málo světla mezi lidmi na zemi; neboť povstane až příliš brzo mnoho falešných proroků a kněží ve jménu Mém a budou činit falešné zázraky a lidi ohlupovat a oslepovat, ano, takové věci bude za pomoci králů Země konat antikrist, takže by dokonce mohli být i Moji vyvolení, kdybych to dopustil, svedeni k tomu, aby padali před novým Baalem¹²⁾ na kolena. Avšak tehdy dopustím na lidi opět velké soužení, jakého pod Sluncem ještě nebylo. Tehdy bude Baal jako velká nevěstka Babelu (Babylonu) svržen a světlo živého slova přijde pak do srdcí mnohých lidí a utlačované pozdvihne a vysvobodí zarmoucené a všichni se budou v novém světle radovat a Mé jméno velebit.

7) V oné době se budou lidé hojně stýkat s čistými duchy Mého nebe, kteří budou jejich učiteli a budou je ve všech tajemstvích věčného života v Bohu poučovat, jak vám to bylo ve třetím zjevu také ukázáno tím, že jste viděli vycházet a vcházet lidi dvanácti branami.

8) Oněch dvanáct bran nyní však již nedosvědčovalo, že nové město je vystaveno z dvanácti kmenů Izraele, nýbrž z dvanácti hlavních pouček Mé nauky, které jsou obsaženy v deseti Mojžíšových přikázáních a v Mých nových dvou přikázáních lásky; neboť to jsou ty brány, kterými budou budoucně vcházet lidé do nového, Světlem a Životem naplněného města Božího.

9) Jen kdo bude tato Má přikázání zachovávat, ten také vejde do tohoto města a bude mu dáno Světlo a Život; kdo však přikázání zachovávat nebude, ten se také do tohoto nového města nedostane. Také oněch dvanáct druhů drahokamů, z nichž byla postavena zeď kolem velkého města, znamenalo opět týchž dvanáct přikázání.

10) Těchto dvanáct přikázání jsou tedy pro člověka nejen vstupní brány ke Světlu a Životu, nýbrž jsou také jeho nezničitelnou ochranou a záštitou, kterou brány a moci pekelné anebo hmotná světskost nikdy nerozboří a nepřemohou.

11) Zároveň jste však u tohoto zjevu také pozorovali, kterak kameny zdi vydávaly ze sebe také silné světlo všech barev. To vám oznamovalo, že ve dvanácti vám daných přikázáních, jsou také obsaženy všechny druhy božské moudrosti a člověk může tedy jen zachováním těchto dvanácti přikázání dospět k dokonalé moudrosti. Neboť v těchto přikázáních je obsažena veškerá moudrost z Boha a jelikož je v nich obsažena veškerá moudrost z Boha, je v nich ob-

---

¹ ² BAAL, bůh syrskofenický; př.

sažena také veškerá božská moc a síla a to proto, že v těchto přikázáních je obsažena nej-moudřejší a všemohoucí vůle a s touto vůlí nejvyšší svoboda.

12) Kdo si tedy zachováním přikázání osvojil vůli Boží, ten si také osvojil božskou moc a božskou svobodu a dosáhl stav opravdového znovuzrození ducha a je jako pravé dítě Boží tak dokonalý jako Otec v nebi sám.

13) A Já vám tedy nyní všem pravím, že právě přesným zachováním přikázání se máte především snažit o to, abyste se stali již zde na Zemi tak dokonalí, jako je Otec v nebi dokonalý; tehdy také vy budete s to konat a ještě něco většího nežli nyní Já Sám. A budete-li v tomto stavu, tehdy budete také vy již předem občany nového Jerusalema. To je tedy smysl onoho třetího zjevu. – Pojmuli a pochopili jste to vše dobře?!”

14) Po tomto mém vysvětlení tohoto třetího zjevu otvírali všichni oči a chvíli velmi přemýšleli, dobře však nevěděli, zda porozuměli tomuto poslednímu vysvětlení náležitě či snad ne zcela náležitě.

55. PRAVÉ POZNÁNÍ BOŽÍ MOUDROSTI ZNOVUZROZENÍM.

1) **Nikodém** pravil po chvíli velkého a hlubokého přemýšlení: „Pane a Mistře, převeliké a hluboké je to, co jsi nám nyní zcela v plném světle ukázal a já Ti za to věčně nebudu moci dost děkovat; protože však to, co jsi nám nyní řekl a ukázal, je tak převeliké a přehluboké, nemohl jsem, jako snad i mnohý jiný tuto věc zcela ze základu v plném světle pochopit. Nyní však dobře poznávám, že by mně také další vysvětlování neučinilo tuto věc jasnější a tak tedy také neříkám: Pane, učiň mi to ještě jasnější a pochopitelnější!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Máš také úplně pravdu. Tuto věc nelze tobě a také mnohým jiným vysvětlit jasněji; to vše a ještě nesčíslně více pochopíš však teprve tehdy, až budeš znovuzrozen v duchu.

3) Mé slovo a Mé přikázání vám nemohou být podány známým světsky rozumným způsobem mluvy lidí a jejich světské moudrosti, nýbrž záleží v prokazování úplně vám neznámého ducha a jeho síly, aby vaše víra a vaše budoucí vědění nespočívaly na moudrosti duchovně slepých lidí, nýbrž na zázračné síle Ducha z Boha.

4) Nuže, tento můj způsob vyučování a mluvy se jeví být před očima světských mudrců pošetilostí, protože oni o duchu a o jeho síle nic neví a svými hrubými smysly nic nepostřehují; ale Má nauka je nicméně moudrost nejhlubší a nejvyšší, leč jen před očima, ušima a srdci dokonalých lidí, kteří jsou dobré vůle a zachovávali vždy Boží přikázání. Ale pro moudré a velké tohoto světa, kteří zaniknou jako ta jejich moudrost, Má nauka ovšem není.

5) Mluvím k vám o skryté Boží moudrosti, kterou k věčné nádheře vašeho života stanovil Bůh již před stvořením tohoto hmotného světa a které ještě žádný farizeus, žádný starší a zákoník a představený chrámu nepoznal z Písma svým světským rozumem; neboť kdyby byli někdy tuto skrytou moudrost poznali, nebyli by se neustále radili, jak by Mne, Pána od věčnosti usmrtili a zahubili. Avšak nechme je jen, ať se snaží a radí; neboť jaké je jejich jednání, taková bude také jejich odplata!

6) Vám však pravím, jak je psáno: „Oko lidské nikdy nevidělo, ucho neslyšelo, do srdce žádného člověka nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují a Jeho přikázání zachovávají!“

7) Co vám nyní zjevují, to zjevuje Duch Boží vašemu duchu, aby také váš duch bádal a poznával hlubiny v Bohu. Neboť jen duch prohlédne a propátrá všechny věci a tím vytříben také hlubiny v Bohu. A tak neobdržíte ode Mne nyní ducha světa, kterého nikdy nepotřebujete, nýbrž ducha z Boha, abyste teprve tímto duchem mohli úplně pojmout a pochopit, co vám dávám jako Bůh.

8) Proto tedy nemohu s vámi o tom mluvit podle způsobu lidské moudrosti, nýbrž jen slovy, kterým učí Duch Boží, Jenž soudí všechny věci duchovně a vy Mně nemůžete úplně rozumět také proto, že váš duch ještě zcela neprostoupil vaši duši. Až bude však vaše duše se vši láskou a svobodnou dobrou vůlí zcela v duchu z Boha, Kterého nyní dostáváte, pak budete i vy ze

sebe všechny věci duchovně soudit a vše, co se vám nyní jeví ještě temné a nesrozumitelné, dobře poznáte a pochopíte.

9) Vy však nyní přece něco již postřehujete z věčně pravého Božího ducha a můžete také již leccos duchovně soudit. Avšak zcela přirozený člověk nepostřehuje v sobě nic z ducha Božího a mluví-li se k němu o tom, je mu to pošestilostí, protože nemá v sobě, co by mohlo soudit jeho duši duchovně. Neboť chce-li člověk pojmut a pochopit duchovno, musí být napřed jeho duše a vše úplně duchovně souzeno; neboť veškeren život, veškeré pravé světlo a veškerá pravá síla je jen v duchu, jenž jedině vše soudí a naproti tomu nemůže snad nikým být souzen.

10) Přirozený, ještě bezduchý člověk je však hmotou a jejím soudu a jeho přirozený život je mu dán z Ducha Božího jen jako prostředek, aby jím mohl probudit v sobě pravý duchovní život, chce-li. A tak může již svým přirozeným rozumem poznávat dobře Boží přikázání jako taková a potom pojmut vůli, že je bude také zachovávat a žít a jednat podle nich. Koná-li to, pak již také vníká Boží Duch tak dalece do jeho duše, jak dalece duše pokročila v zachovávaní přikázání Božích a ve víře v jednoho Boha a v lásce k Němu a k bližnímu.

11) A když to v tom duše přivedla k síle, v níž není již nikdy možný pád zpět, pak je to již jistý důkaz, že ji Duch z Boha zcela prostoupil a že v ní duchovně soudí veškeré její poznání a vědění a tím taková duše svou dříve mrtvou hmotu úplně přemohla a s Duchem Božím, Který ji prostoupil, se stala jedním Duchem, jednou Silou a jedním Světlem, a jedním pravým nezničitelným Životem, který již nemůže být nikým souzen.

12) Proto hledejte všichni především ono pravé Království Boží a jeho spravedlnost, vše ostatní bude vám pak samo sebou přidáno; neboť to pak učiní Duch Boží ve vás. Nepečujte tedy vůbec o věci pozemské, ani o to, co budete příštího dne jíst a pít a čím budete tělo odívat; neboť o to vše se starají pohané a ostatní svěšťtí lidé, kteří ještě nikdy nepoznali pravého Boha. Až pravý duch ve vás dosáhne svého úplného znovuzrození, pak tím také dosáhnete všeho, čeho vám třeba.

13) Budete-li kráčet a zůstávat na Mých cestách, jak jsem vás tomu učil a učím, pak budete také ve Mně a Můj Duch ve vás a vy jím budete moci konat a způsobit vše, co vám řekne Jeho moudrost a co bude Jeho vůle ve vás chtít. A tím je vám v nejhojnější míře dáno každé nutné světské zaopatření pro dobu vašeho pozemského života.

14) Vy jste se nyní u Mně dověděli, co vše je možné duchu; co však je možné Duchu Mému, to je také možné duchu vašemu, bude-li jedno se Mnou. Jak se však může stát jedno se Mnou, to jsem vám ukázal již mnohokrát a tak tedy podle toho jednejte a uvidíte, kterak se bude toto Mé zaslíbení ve vás úplně splňovat!

15) A nyní, jelikož jsme dnes mnoho konali a uskutečnili, oddáme se, ježto jsou již dvě hodiny po půlnoci, malému odpočinku a zítra začneme dílo nové!

16) Privil **Lazar**: „Pane, s lůžky pro tolik lidí půjde mi to zde trochu těžko!“

17) Privil jsem **JÁ**: „Pročpak? Každý ať zůstane sedět na svém místě, podepře se o ruce a odpočine a jistě mu to velmi prospěje!“

18) S tím byl Lazar zcela spokojen a učinil také pro svou osobu totéž.

19) Nikodém chtěl však nyní odejít domů, aby nebyl viděn na hoře za dne; neboť se bál farizeů.

20) **JÁ** jsem mu však řekl: „Neboj se těch, kdož ti nemohou uškodit! Budu-li chtít a uvěříš-li tomu, můžeš i za nejjasnějšího dne neviděn tuto horu opustit a do svého úřadu se odebrat.“

21) Privil **Nikodém**: „Pak zůstanu, neboť má rodina bude se beztoho domnívat, že jsem v chrámě a že tam pracuji.“

22) Privil jsem **JÁ**: „Ovšem a tak zůstaň a také si trochu odpočiň!“

23) Po těchto Mých slovech bylo v sále ticho a všichni se oddávali krátkému na tělo velmi posilujícímu odpočinku.

24) Náš Rafael se však na Můj vnitřní rozkaz odebral k otrokům, kteří ještě neodpočívali a přivedl také je podobným způsobem k odpočinku, zůstal až do východu Slunce u nich a způsobil, že měli všichni velmi vzácné krásné sny; neboť u těchto nordických dětí bylo velmi zvláštní to, že měly všelijaké věštecké sny. A jestliže viděly ve snu krásné a podivuhodné věci, pak byly za dne velmi povznesené, zbožné, trpělivé a veselé.

25) A tak přišel každý ke svému.

56. PODSTATA ANĚLŮ. LÁSKA A MOUDROST, SRDCE A ROZUM.

1) Odpočivali jsme a ještě velmi dobře spali, když Slunce již vystoupilo nad daleký obzor. Lazar a jeho hospodský se probudili a hospodský se zvedl ihned se stolice a vyšel ven vzbudit služebnictvo, aby připravilo dobrou a bohatou snídani. Proto bylo brzy v celém domě živo a tak jsme se probudili i my, vstali se svých míst a vyšli na čerstvý vzduch.

2) Před domem byla studna, která měla dobrou a čistou vodu a **JÁ** jsem pravil Lazarovi: „Bratře, abychom nepohoršili Nikodema, dej přinést džbány a naplnit je vodou, abychom si mohli umýt ruce a neřeklo se, že jíme chleba neumytýma rukama!“

3) Toto se stalo a všichni si umyli ruce, obličej a také nohy, načež byly k osušení kůže podány ručníky.

4) Po skončeném mytí přišel k nám opět Rafael a sděloval Lazarovi, že mládež ještě zcela odpočívá, spí a sní a aby se tedy před uplynutím dvou hodin ještě nebudila. Toto se tedy také stalo proto, že mládeži znavené dalekou a špatnou cestou, bylo toho velice třeba.

5) Nyní však teprve za dne si **Nikodém** náležitě povšiml oslňující krásy Rafaelovy nemohl se na něho dosyta vynadávat. Po chvíli vnitřního hlubokého úžasu Mi řekl: „Ale Pane a Mistře, odkud je tento nadpozemsky krásný jinoch? Jakkpak se jmenuje? Ne, podobnou mužskou krásu jsem ještě nikdy neviděl! Nedaleko něho stojí sice také, když si ho člověk důkladněji všimne, velmi půvabné děvče; ale jak pozemské je naproti tomuto přenebesky krásnému jinochovi! V jak krásném uspořádání se vlní na étericky měkké, téměř sněhobílé šiji jeho zlaté kadeře! Jaká nevyhovitelná vznešenost v jeho tváři! Jak měkké, plné, něžné a jemné jsou jeho paže a nohy! Vše je na něm tak uspořádané a vybrané, byť zcela prosté, že jsem já, přednosta města a chrámu ještě nikdy ani ve snu neviděl něco podobného. Věřu, tento jinoch nemůže být dítětem této Země! Kdyby měl křídla podle vzoru cherubínů, kteří střeží ve svatyni chrámové truhlu, byl by to dokonalý Boží anděl!“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Copak ty myslíš, že andělé Boží musí mít křídla, aby byli anděly? Pak jsi ještě na velmi velkém omylu! Měli tři mužové, kteří přišli k Abrahamovi, křídla?! Anebo měli je jinoši, kteří zachránili Lota, anebo anděl, který vedl mladého Tobiáše? Mně není známo, že by byla v Písmu nějaká zmínka o jejich křídlech. Také anděl, který se zjevil Abrahamovi, když chtěl obětovat svého jediného syna a zdržel ho od toho, neměl podle Písma křídla.“

7) Jen oba kovové cherubíny musel Mojžíš znázornit obrazně s křídly, aby Židům, tehdy ještě velmi smyslným, naznačil, že se čistí duchové s nebes Božích pohybují ve všem – v myšlení, usnášení, jednání a provádění – nanejvýš rychle. Přirozený člověk Země nezná však rychlejší pohyb nad let ptáků ve vzduchu pomocí jejich páru křídel a tak tedy Mojžíš, chtěje lidem smyslově znázornit rychlost duchovna, musel dát podle Božího příkazu udělat cherubínům pár křídel.

8) Křídlo znamená tedy, že by se musel čistý duch na Boží rozkaz z nebe na Zem spouštět a odtud se zase vracet jako pták. Ostatně v pravém nebi nebyl nikdy nějaký anděl, který by dříve nebyl na některé zemi člověkem. Co vy si však velmi mylně představujete pod anděly, kteří byli stvořeni jako čistí duchové, není nic jiného nežli činné síly a moci Boží, jimiž se dává najevo ve vší nekonečnosti působící všudypřítomnost Boží, kterou si však nemá člověk představovat obrazem, protože nekonečné z Boha je pro každou omezenou bytost vpravdě nepředstavitelné, což snad není tak těžko pochopitelné.

9) Protože však každý člověk je co do své duše povolán státi se opravdovým andělem Božích nebes, může být tento krásný a nejvyšší neposkrvněný jinoch na této Zemi právě tak dobře bez křídel, jako jsem nyní Já Sám u vás jako jediný Pán nebes a země v těle a Sám vás učím a přitom nicméně udržuji celou nekonečnost. Ostatně je přece psáno: „V téže době uvidíte vystupovat a sestupovat anděly Boží, kteří budou sloužit Pánu!“ A tak může být tento jinoch také zcela dobře andělem. – Co soudíš?“

10) Pravil **Nikodém**: „Ano, ano, krásný je zřejmě nesmírně; avšak mezi zemí a nebem nevystupuje a nesestupuje!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Ó, velká slepota lidí! Jak můžeš jako velmi zkušený člověk předpokládat, že andělé budou z hmotného nebe na tuto rovněž hmotnou Zemi sestupovat a odtud opět vystupovat a že to lidé takto uvidí a také, jak by Mně mohli tací andělé sloužit?! Vystupování a sestupování andělů znamená jen: Od lásky vystupovat k opravdové moudrosti a s moudrostí se vracet opět k lásce, která je pravý živý Duch z Boha ve vás.

12) Když člověk ve svém srdci náležitě probouzí a chápe lásku k Bohu a k bližnímu, vystupuje tím k moudrosti aneb k pravému a hlubokému poznávání všech věcí. Když však člověk dosáhl takového poznání a hlouběji a hlouběji poznal a pochopil lásku, moudrost a moc Boží, pak bývá pln pokory a pln živé lásky k Bohu. V tomto případě pak sestupuje opět do srdce, osvětluje je ještě jasněji a činí v lásce k Bohu vřelejší.

13) „Ale“, řekneš u sebe, „cožpak tato Země představuje lásku a nebe moudrost, když přece na Zemi není lásky a z nebe přichází jen dobro, - nanejvýš zřídka někdy něco méně dobrého?“

14) Ano, v lidském srdci jako sídle lásky to chodí většinou také zcela bez lásky a přesto je srdce sídlem lásky. Ale pouhá láska v srdci, jako jediné o sobě jsoucí, by uskutečnila právě tak málo plodů života jako Země bez světla Slunce. Sluncem nebe pro srdce v člověku je však jeho přirozený rozum. Tento sestupuje v uspořádaných dobrých myšlenkách, idejích a pojmech do srdce aneb na Zemi v člověku, osvětluje ji a oživuje zárodky k dobrým a ušlechtilým skutkům. Je-li světlo rozumu ještě slabé jako sluneční světlo v zimě, stává se přítom srdce sice rozumnější a chytřejší; ale ježto setrvává ještě velmi v sebelásce, proto ušlechtilé zárodky v něm nevzejdou, nevzrostou a životní plody skutků ke zrání nepřivedou. Stává-li se však pílí a náležitým používáním svých talentů a schopností ve svém rozumu jasnější a jasnější, pak také světlo rozumu probouzí životní teplo v srdci mocněji a semena k dobrým skutkům v něm odpočívající začnou klíčit, růst, kvést a brzy přinesou ušlechtilé plody skutků k hojné žni a k úplnému dozrání.

15) A tak tedy zde „anděly“ třeba rozumět myšlenky, ideje a pojmy světlého rozumu, jenž je – ovšem v nejmenším měřítku – nebem moudrosti člověka. Tito andělé vystupují a sestupují a slouží skrytému dosud Božímu duchu v lidském srdci a tento duch se nazývá láska k Bohu a láska k bližnímu. Jako však tento živoucí duch z Boha v lidském srdci není až příliš mnohými lidmi poznáván a všímán – ačkoliv veškeré štěstí¹³⁾ člověka, pokud se týče časného a věčného života, závisí právě na tomto duchu – tak nebudu také Já Sám jako Pán a Prazáklad všeho bytí a jsoucna lidským světem poznán, ačkoliv vidí, jak velké myšlenky, ideje a pojmy z Božích nebi sestupují Mnou na tuto Zemi a opět vystupují a srdce co nejjasněji osvětlují a k nošení živých skutkových plodů oteplují a oživují. Proto však je mnoho povoláných, ale málo vyvolených, kteří chápou Má slova, uvažují o nich a převádí v bohatou a životní žeň ve skutcích.

16) Vyznáš se nyní již trochu jasněji, kdo vlastně jsou v prvé instanci (pořadí) andělé, kteří sestupují z nebe k Zemi a opět vystupují do nebe a slouží Mně jako Bohu od věčnosti a zde na Zemi časně vám, vám lidem, kteří jste jako povolané děti Boží právě Jeho srdcem a tedy Jeho zemí?“

57. JAKOBŮV ŽEBŘÍK. PODSTATA SNŮ. DUŠE NA ONOM SVĚTĚ.

1) Privil **Nikodém**: „Pane a Mistře od věčnosti, nyní teprve opravdu v úplnosti poznávám, že Ty jediný jsi vpravdě Kristus, Pomazaný Boží, Jehož plnost sídlí v Tobě! Neboť takto neučinil ještě nikdy žádný prorok na této zemi. Ježto jsi nám však nyní již učinil tak velké odhalení, mohl bys nám, kdyby to byla Tvá svatá vůle, také ještě vysvětlit nebeský žebřík otce Jakoba, na němž rovněž andělé mezi nebem a zemí vystupovali a sestupovali. Z tohoto vidění nemohlo mi být nikdy náležitě jasno, co chtěl Jehova, Který byl viděn na tomto žebříku nejvýše, oznámit Jakobovi. Toto vidění ve snech pochopil Jakob jistě mnohem lépe nežli já, leč dosud jsme od něho nedostali podrobnější vysvětlení tohoto vidění. – Pane, při své velké lásce k Tobě, prosím Tě o to!“

¹

³ „štěstí“ doplnil vyd..

2) Privil jsem **JÁ**: „Co Jakob viděl ve svém snu, bylo zcela to, co jsem vám nyní všem ukázal až příliš jasně. Žebřík je pouto mezi srdcem a osvícenou hlavou člověka. Srdce je zde rovněž ona viděná země, která byla tehdy také v Jakobovi, když byl ve velké nesnázi a v rozpacích, příliš vyprahlá, pustá a málo osvícená. Avšak právě v tomto stavu začal velice myslet na Boha a přemýšlel, co asi učinil, že ho Bůh nechal přijít do tak velkých rozpaků. Tu na širém poli usnul a spatřil v sobě spojení mezi zemí svého srdce a mezi světlem nebe ve své hlavě. Tu spatřil, kterak jeho myšlenky, ideje a pojmy sestupovaly od jeho hlavy jako po žebříku dolů do jeho srdce, osvětlovaly a utěšovaly je a tak, zvýšenou láskou srdce více oživeny a posíleny, vystupovaly opět vzhůru k Bohu, aby tam byly opět více a hlouběji osvíceny. A pohled nyní na celý běh života Jakובה a shledáš, kterak od té doby vždy víc a více myslel na Boha a také přesněji žil podle vůle Boží.“

3) Zároveň však bylo tímto památným snem znázorněno, jak se z něho zvedne žebřík pokolení jako pravý svazek mezi jeho potomky a Bohem, na němž budou děti Boží hned ve stoupajícím, hned opět v klesajícím poznání Boha vzrůstat a upadat a že se na nejvyšším konci jeho viděného žebříku pokolení zjeví v Mé osobnosti člověka Jehova Sám.

4) A tak je tedy také tobě a vám všem nyní dvojnásobně a trojnásobně vysvětlen žebřík Jakobův a nyní víte, co vše máte vpravdě duchovně rozumět pod pojmem „anděla Božího“. Avšak přesto se vás táží kvůli vám samým, zda jste dobře tomu všemu rozuměli.“

5) Privil **Nikodém**: „Také v tom mi vzešlo velké světlo a je tomu tak a nikdy nemůže být jinak; avšak co se týče tohoto viditelného anděla, je tu otázka, zda je již skutečnou o sobě stávající realitou, anebo zda je to jen tebou pevně držená myšlenka, vycházející z Tvé lásky, moudrosti a všemohoucnosti!“

6) Privil jsem **JÁ**: „To je od tebe věru velmi dětská otázka! Já ti pravím, že anděl je – tak jako ty a všichni lidé a celé nekonečné stvoření – obé zároveň, protože v celé nekonečnosti není mimo Mne žádné jiné reality, nežli právě jen Mé myšlenky, ideje a pojmy. Ony jsou Mou láskou ožívány a Mou vůlí navěky pevně udržovány a drženy. Co však mohu Já jako Bůh konat, od věčnosti jsem konal a také budoucně budu věčně konat, to budete s to také vy jednou konat v Mém Království.“

7) Že ve vás lidech jsou takové schopnosti, můžete snadno a zcela správně poznat z vašich jasnějších snových vidění; neboť v nich se stávají vaše vnitřní myšlenky, ideje a pojmy skutečnostmi a stávají se živé a zcela dobře zformované a můžete s nimi rozmlouvat jako s opravdovými předměty. Nuže, vy ovšem nevíte, jak se to ve vás děje, že jste ve svých snech ve zcela řádném světě mezi lidmi, kteří s vámi často velmi moudře mluví a to a ono konají a vykonávají; ale to zatím nic nedělá! Až budete podle způsobu, jak jsem vám to vysvětlil, v duchu ze Mne znovuzrozeni, pak vám budou jasná všechna tajemství vašeho života i jejich důvod; zatím však můžete přijmout za světlou pravdu to, že každý životní zjev v člověku má nanejvýš moudrý a pravdivý důvod, jinak by se v člověku nikdy a nikdy neobjevil.

8) Zemře-li člověk jednou tělesně, žije pak duše co do své bytosti také sice v prostoru, nemá však za svůj podklad a příbytek jiný svět nežli ten, který si vytvořila sama a s tímto vnějším světem nemá již žádné podstatné spojení, protože až příliš jasně poznává, že veškerý hmotný svět není nic jiného, nežli nutný a těžce snesitelný soud a že nejsvobodnější a že nejvyšší volný a nevázaný život je nekonečně znamenitější nežli na všech stranách vázaný.“

9) Privil zde **Nikodém**: „Pane, když tedy zemřu, neuzří má dále žijící duše již navěky nic z této Země, nýbrž bude žít ve svém, jí samou stvořeném světě dále, - a přece je na této a v této Zemi ještě velmi mnoho toho, na co by se duše po vyšším poznání prahnoucí ráda důkladněji podívala! Tak také často s velkou touhou pohlížíme na hvězdnaté nebe a rádi bychom podrobněji věděli, co je Měsíc, Slunce, Planety a co všechny jiné Hvězdy a rádi bychom také vystihli hlubiny moře. Když však duše po smrti žije a jedná jen v nějakém jasném, z její fantasmie vzniklém snovém světě a stýká se jen s takovými zdánlivými lidskými postavami, které jsou též jen výplody její nejvyšší vlastní fantasmie, pak to podle mého slabého názoru nebude moci zrovna příliš velkou radost působit věčně dále žijící duši, zůstane-li jí úplné rozpomenutí. Je-li ovšem duši tělem (to jest odpadnutím těla; vyd.) ponecháno rozpomenutí nejvyšší jen jako v nějakém jasném snu, v němž člověk obvykle poznává své já, přitom se však na nic nepomatuje anebo jen na velmi málo vpravdě pozemského, pak ovšem může taková duše ještě zcela vesele trvat

dále; neboť co je jí tělem úplně odňato, po tom také navěky nebude již toužit. Mluvím zde, jak této věci rozumím, prosím Tě však také po této stránce o hlubší poučení.“

10) Privil jsem **JÁ:** „Že jsi tu ještě velmi slabý, to poznávám až příliš jasně; avšak tvé pojmy o životě duší po odpadnutí těla jsou ještě pustější, temnější a slabší nežli tvé pocity a vnitřní postřehy. Řekni Mně jen toto: Kde a kdy vidí člověk již svýma přirozenýma očima více: v temném žaláři za doby noční anebo na vysoké ve všech stran volné hoře za čistého jasného dne? A člověk, který je nyní v nejúplnější svobodě, vším opatřen se svými nejlepšími přáteli na hoře – bude se snad ohlížet zpět do starého temného žaláře a zachce se mu snad prohledávat a bádát jeho temné kouty a díry? Přemýšlej o těchto Mých otázkách, ptej se svého nepokrytého pocitu a odpověz Mi pak na ně a Já ti teprve potom jasněji posvítím na tvou pochybnost!“

58. DUŠE A TĚLO. ZÁHROBNÍ STAV ZESVĚTŠTĚLÉ DUŠE. MĚSÍC A JEHO OBYVATELÉ.

1) Privil **Nikodém:** „Ó, Pane, tato tvá milostivá otázka si sama dává odpověď podle pocitu každého člověka; neboť nejjasnější odpověď spočívá již v otázce samé a bylo by zajisté zcela zbytečné, dávat na ni jakoukoli odpověď. Avšak vyrozumívám z toho, že jsi tím chtěl co nejmilostivěji naznačit jen to, že dokonalá duše, po odpadnutí těla uzří Tvé celé stvoření v neskonale jasnějším světle, nežli jí to kdy bylo možné v životě tělesném a že taková duše vše, co prožila a čeho se na Zemi účastnila a co přestála, podrží ve své vzpomínce mnohem jasněji, nežli to kdy mohlo být v těle. – Ó, Pane, odpověděl jsem tu správně?“

2) Privil **JÁ:** „Úplně a Já vám také ukáži důvod toho, aby časem někdo neřekl: „Ano, On jako Nejopravdovější nám to sice přikázal věřit a všemu tomu bude již jistě tak, jak nám tomu Sám učil, aniž nám podrobněji ukázal důvod a ono „jak“! Ne, tak Já vás nechci učit! Neboť právě vám to chci podat tak, abyste porozuměli tajemství Království Božího.“

3) Tělo, jak je, nemohlo by o sobě jako mrtvá hmota ani něco vidět, ani slyšet, hmatat, čichat a chutnat bez živé duše v sobě. Tělo je tedy jen potřebný nástroj duše, vybudovaný a zařízený tak, aby ho mohla duše používat pro vnější svět. Duše může tedy pomoci tělu vyhlížet navenek a slyšet a okoušet příjemné i protivné. Může se s místa na místo pohybovat a může rukama rozmanité práce vykonávat.

4) Ředitelem tělesných údů je rozum srdce a jeho vůle; neboť tělo o sobě nemá rozum ani vůli, leč by duše svými světskými a smyslovými choutkami přešla dokonce do tělesna a ve svém těle se tak velice ztratila, že by v něm ztratila vědomí svého duchovního já. Pak se ovšem stal také její celý rozum i s vůlí tělesný. V tomto případě je pak duše téměř jakoby úplně mrtvá a zdá se jí být šíleností, slyší-li něco o pouze duchovní samostatnosti a o duchovním životě po smrti těla.

5) Avšak ani taková tělesná duše neumírá vlastně po bolestném odpadnutí těla, nýbrž žije dále ve světě duchů; avšak její další život je pak právě tak chudý jako její poznání a sebevědomí ve sféře čistě duchovní. Nuže, taková duše žije pak na onom světě ovšem jen jako v poněkud jasnějším snu dále a často neví, že již kdy jednou žila v jiném světě, nýbrž žije a jedná podle své navyklé smyslnosti. A je-li jasnějšími jí se zjevujícími duchy napomínána a poučována v tom smyslu, že je nyní v jiném duchovním světě, nevěří tomu a posmívá a vysmívá se těm, kdož jí oznamují pravdu.

6) Je k tomu třeba velmi dlouhé doby, nežli taková zesvětštlá a ztělesněná duše přijde v záhrobí k jasnějšímu poznání. Stává-li se však jasnější a jasnější, pak se také podle stupně jejího ujasnění vrací její vzpomínka a pak také může vidět, slyšet a cítit vše, co se děje na Zemi, nad Zemí a v zemi.

7) Stala-li se však duše již zde na tomto světě duchovním znovuzrozením zcela dokonalou a tím již zde dospěla k nazírání a k jasnějšímu postřehování čistě duchovních a nebeských věcí, pak dospívá v sobě také ke správnému a úplně pravdivému názoru na veškeré hmotné stvoření a ví vše, co se děje dokonce na Měsíci, na Slunci a ve Slunci, co jsou a proč byly stvořeny Hvězdy, co vše je na nich a v nich.

8) Byla-li však takováto dokonalá duše zbavena svého těžkého těla, je pak její zření úplně Bohu podobné a stává se – chce-li tomu –vševidoucí, vše slyšící, vševědoucí a všecitící. Je-li však tomu tak, jak by pak mohla ztratit veškeré své rozpoznání proto, že může být a také bude bohopodobně sama stvořitelkou svého obytného světa?!

9) Abys však viděl a poznal ještě hlouběji, že to, co jsem ti nyní řekl, má svou nejuplněnější realitu, osvobodím nyní na několik okamžiků tvou duši a duše ještě několika přítomných a v tomto stavu budeš pak moci říci, co jsi uviděl, uslyšel a zpozoroval. – A tak se staň!“

10) Tu byli někteří uvedeni do jasného magnetického stavu a zprvu se octli v neznámé jim krajině, která se všem neobyčejně líbila, takže Mne prosili, abych je nyní nadále ponechal v této nebesky krásné krajině; neboť si již naprosto nepřáli vrátit se do tohoto pozemského světa.

11) Já jsem se jich však tázal, zda také nevidí tento svět.

12) Tu odpověděli **všichni**: „Ano, pane; ale vidíme jej jakoby za sebou a vidíme jej také jakoby skrz naskrz!“

13) I otázal jsem se jich, zda vidí velké město Řím.

14) Všichni přisvědčili a popsali vše, co v něm viděli.

15) Když to slyšeli přítomní Římané, nemohli se dost vynadivit, jak věrně a přesně líčili ti, kdož byli ve stavu vytržení, podobu Říma, ačkoliv nikdo z nich nebyl nikdy v Římě, aniž kdy viděl obraz tohoto města.

16) A také jsem Se tázal, zda vidí nejzazší východ Asie.

17) A **všichni** odvětili: „Ano, Pane, vidíme také skutečně konec tohoto velkého světadílu; neboť dále na východ nevidíme nic jiného nežli pouze vodu a vodu až na několik ostrovů! Avšak je to velká říše a vidíme také nesmírně velké město obehnané zdí dlouhou několik dní cesty a nesčítelně mnoho lidí v něm!“

18) Pravím **JÁ**: „A jak jsou oděni?“

19) Tu popsali rychle navlas oděv těchto lidí, a jeden ze starých farizeů, poté Židořeků se tomu velice podívoval, protože měl příležitost v nejzazším východě Vysoké Indie vidět několik Číňanů.

20) Poté jsem jim dal nahlédnout do Měsíce a oni krátce popsali tento smutně vypadající holý svět, v němž mimo několik skupin smutně vypadajících a šedě barevných skřítků nic nespatriili. nespatriili stromy, ani trávu a také ne zvířata.

21) Poté jsem je opět probudil s ponecháním úplně vzpomínky na vše, co viděli.

22) Když byli opět v přirozeném stavu, pravil **Nikodém**: Ó, Pane, to je podivuhodné, přepodivuhodné! Byli jsme zde, viděli jsme zcela přesně Tebe a všechny ostatní a přece jsme také nanejvýš přesně a jasně viděli vše, co jsme popisovali a nyní jsem se co nejpravdivěji sám dověděl, jak nepopsatelně jasnější je zření svobodné duše nežli když je ve spojení s tělem. Avšak my jsme nejen vše jasněji v blízkosti i v největší dáli viděli, nýbrž také jsme vše slyšeli. A když jsme viděli strom, dům anebo loď na moři anebo také člověka anebo zvíře, viděli jsme to zcela co do přirozeného vnějšího tvaru; avšak také jsme to vše naskrz viděli, ačkoliv předmět nebyl průhledný.

23) Ano, u lidí jsme viděli dokonce jejich myšlenky, které byly z počátku viditelné v jejich srdcích jako malé obrázky. když tyto myšlenky jako nějaký roj komárů vstoupily do hlavy, staly se tu větší a rozhodnější a poté hned vystoupily mimo sféru člověka, zvětšovaly se víc a více a vytvořily kolem člověka celý řádný svět. Avšak u zvířat nebylo možno nic takového objevit.

24) Co je však s ubohým Měsícem? Že je to hmotný svět, to je jasné, - ale tak holý, vyprahlý a pustý jako nejvyšší vrchol hory Araratu! Kdo jsou ti ubozí malí, šediví skřítkové? Mají jakž takž podobu člověka; ale přitom se zdá, že náleží spíše jednomu druhu zvířat onoho světového tělesa, ačkoliv to jsou jaksí spíše duchové nežli nějaké hmotné bytosti. neboť jsem pozoroval, jak se takový skřítek hned velmi zvětšil, hned byl opět zcela malý jako loutka. kdyby byl takový skřítek čistě hmotný, pak myslím, že by mu takové zvětšení a zmenšení jeho těla nebylo ani tak snadno možné. – Jak je to tedy, Pane a Mistře, s Měsícem?“

25) Pravil jsem **JÁ**: „To se, příteli, ještě dosti záhy dovíš a můžeš si o tom promluvit s Mými učedníky, kteří o tom všem mají již zcela přesnou vědomost. Já však vám mám ještě mnoho důležitého ukázat a povědět, - avšak teprve po snídani. Nyní však přijde beztoho ihned třicet

Řeků nahoru posnídat a o leččem si tamto s jinochem promluvit. Přijdou dříve, protože je též rozčílily noční zjevy.“

26) Privil **Nikodém**: „Zcela dobře, zcela dobře, Pane a Mistře, staň se jedině vůle tvá! jen bych se ještě zcela rád dříve dověděl, kdo je tento tak zázračný nádherný jinoch, odkud je a jak se jmenuje.“

27) Privil jsem **JÁ**: „To se již při této příležitosti dozvíš! Jeho jméno je Rafael.“

28) Privil **Nikodém**: „Tak zní podle starého Písma jméno jednoho archanděla! Naposled je to dokonce ten archanděl sám? Je-li tomu tak, pak by se mne mohla zmocnit velká bázeň! Ano, ano, však jsem to řekl již hned na počátku!“

29) Privil jsem **JÁ**: „A Já jsem ti neodporoval, nýbrž jsem tobě a vám všem dosud ukázal, co a kdo je Boží anděl. Je-li však tomu tak, proč bys měl nyní mít před tímto andělem strach, když jsi přece také sám povolán státi se archandělem?! Abys však nebyl o tomto andělu v pochybnosti, pak věz, že je to duch Enochův! Jeho tělem je nyní Má vůle. Proto jsem ti řekl, že v nebesích není a nebude nikdy žádných jiných archandělů nežli jen ti, kteří již předtím žili na světě v těle. – Avšak nyní již nic o tom dále; neboť přicházejí již Řekové! Ať Mne však před nimi nikdo nerozhlašuje; neboť není tu ještě jejich čas, aby Mne Samého již poznali!“

30) Poté jsem Se odebral poněkud dále a přicházející Řekové se utábořili v nejbližším stanu. Že snídaně pro oněch třicet Řeků byla již na stole ve stanu připravena, netřeba se snad zmiňovat. Také ji ihned požili.

59. PRAVÉ UCTÍVÁNÍ BOHA.

1) Po snídani přistoupil právě onen Řek, který měl minulého večera hlavní slovo k Lazarovi a Rafaelovi a chtěl ihned začít mluvit; byl však krásou anděla tak velice překvapen, že tu stál jako němý a zkamenělý a nevypravil ze sebe ani slovo.

2) Po chvíli největšího úžasu pravil (**Řek**) jakoby ze sebe: „Ano, ano, to je opravdu Olymp, na kterém sídlí bohové! Kdybyste mne včera nepoučili, že je jen jediný pravý Bůh, považoval bych tě, zázračný spanilý jinochu nepochybně za našeho boha Apolona; jelikož však podle vaší jistě zcela pravdivé výpovědi jest jen jeden pravý Bůh a vy jste zřejmě jeho děti, jsi ty, přespanilý jinochu, jistě Jeho velmi milým synem! A ježto jste tedy nepochybně děti Boží a nesmrtelní, jak se to domníváte o bozích, dejte se tedy od nás smrtelných lidí uctívat a přijměte milostně od nás oběť!“

3) Tu sáhli Řekové do svých s sebou přinesených měšců, vytáhli římské zlaté peníze a chtěli je položit za oběť k nohám anděla.

4) Avšak **anděl** pravil: „Milí přátelé, vstrčte své zlato jen hned zase tam, odkud jste je vyjmuli! Neboť slyšte a vězte, co vám nyní povím! Práví bohové se nedávají lidmi uctívat, aniž berou od nich nějaké hmotné oběti. Nejvyšší moudrá a láskyplná vůle bohů vůči vám světským lidem záleží však v tom, abyste věřili jen v jednoho jedině pravého věčného a všemohoucího Boha a abyste Ho nadevšecko a ze všech svých životních sil milovali a své bližní jako každý z vás miluje sebe, což značí tolik jako: Co si rozumně přeješ, aby tobě činil tvůj bližní, totéž čin ty také jemu!“

5) když o tom uvažujete, věříte tomu a jednáte podle toho, pak tím jednoho pravého Boha co nejdůstojněji a jak se nejlépe sluší, uctíváte a tak jedině Mu přinášíte pravou libou oběť. A budete-li to vy mužové světa konat, pak vás přijme onen jeden pravý Bůh hned za Svě nesmrtelné děti tak jako přijal nás a moc a vláda smrti ustoupí od vašich duší.

6) Vzáývání rtoma a všeliké oběti vynalezli jen zlí a vládychtiví kněží a králové. Dávají se převysoce uctívat a požadují převeliké oběti od lidí, jimž křičí neustále do uší, že jsou stále velkými hříšníky a proto mají přinášet bohům velké oběti, jinak je bohové navštíví velkými a těžkými útrapami. To však zlí kněží konají nikoli kvůli bohům, nýbrž jen kvůli sobě samým, aby se stali bohatými a mocnými a mohli tím více zotročovat chudé slepé lidi.

7) Pravý Bůh chce však jen, aby se všichni lidé milovali navzájem jako bratři a svobodně a nezotročováni kráčeli na Zemi a aby se milostí jednoho a jedině pravého Boha stávali ve všech věcech vždy moudřejšími a moudřejšími. Jelikož jste nyní slyšeli z mých úst otevřeně, přesně a

pravdivě, co jediné chce pravý Bůh od lidí, vezměte si své zlato zpět; neboť toto pozemské bláto praví lidé a pravý Bůh věčně nepotřebují!"

8) I zvedli Řekové své zlato a vstrčili je do svých měšců.

9) Avšak **mluvčí** pravil s velmi vlídnou tváří: „Ó, nejvyšší lásky nejvyš hodný bohočlovče, tvá slova byla pravdivá, jemná, něžná a sladká jako medová plást a my je také budeme následovat! Protože však nechceš od nás přijmout zcela žádnou oběť, pak tedy nechápu, proč přijímáte od nás lidí za vaše zajisté předobré pokrmy a nápoje přece jen peníze! K čemu je potřebujete?"

10) Pravil **anděl** s úsměvem: „Vyhovět vám lidem je těžko i samému Bohu. Copak jste již včera věděli, že jsme zde děti Boží? Nikoli, to jste nevěděli a považovali jste nás za zcela obyčejné lidi, kteří si dávají platit za pokrmy, nápoje a obsluhu. Poněvadž jsme to však dobře věděli, činili jsme tedy také to, co činí lidé a včera večer bylo třeba mnoho mluvení a dokazování, nežli jste nabyli o nás jiné mínění. "

11) Protože však víte, s kým tu máte co činit, jedli jste nyní tedy také a pili a nikdo za to od vás peníze nežádal a také žádat nebude.

12) Hle, tak je tomu zde s touto věcí! U nás platí clo jen cizinci, domácí jsou podle našeho starého zákona osvobozeni. Cizím je pak každý, kdo nezná našeho Boha a Jeho zákony a je modloslužebníkem. Kdo však věří v našeho jednoho a jedině pravého Boha, zná Jeho zákony, věří v ně a podle nich žije, řídí se a jedná, ten je domácí a u nás pravých Židů je osvobozen od cla a placení útraty.

13) Jsou ovšem nyní u nás velmi mnozí, kteří jsou sice též Židé. Ale přitom nevěří již v Boha a nezachovávají jeho zákony, nýbrž žijí a jednájí jen podle svých choutek. Ti žádají clo a zaplacení útraty od domácích jako od cizinců; avšak ty již nebudeme považovat za domácí, nýbrž za cizince a tak se také bude s nimi jednat. - je ti to nyní jasné?"

60. ŘEKOVÉ NA CESTĚ K JEDINĚ PRAVÉMU BOHU.

1) Pravil **Řek**: „Á, nyní již - a musím se otevřeně doznat, že je to opravdu božsky nádherné zařízení! Ale ježto nyní již mluvíme, vyprosili bychom si od vás, pravých Božích lidí, nyní vysvětlení, co asi znamenaly ty noční světelné zjevy. Ještě dnes je nad tím celé město ve velkém rozčilení a většina cizích kupců opustila se svou zásobou zboží již v noci město, ježto nemohli vědět, jaké následky již v nejbližší době by mohl mít tento zjev. Mimoto nikdo také nic nekupuje a vše je naplněno bázni v očekávání strašných věcí, které - následkem druhého zjevu - mohou přijít na město a na celou zemi Judskou. Ano i my bychom byli již dávno za horami a dolinami, kdybychom vás byli-včera nepoznali důkladněji. Ale vzpomněli jsme si na vás a utěšovali se tím, že dnes obdržíme od vás jistě o tom náležitě vysvětlení. A tak tedy vás o to prosíme!"

2) Pravil **anděl**: „Pohledte na nás a na všechny ostatní lidi, kteří jsou zde a nespátříte nikde nějaký strach anebo pobouření myslí! A proč? Protože až příliš dobře víme a poznáváme, co znamená tento zjev. A víme a známe to snadno proto, že jsme jasnovidní ve světle Božím; ti tam dole jsou však slepí, proto nic nevidí a nechápu a jejich velký strach je právě proto také již zcela spravedlivý trest za jejich svévolnou slepotu a zlobu.

3) Ony zjevy však znamenají dobrým jen dobro, avšak zlým také zlo a tak podle zjevů mají dobří k očekávání dobro a mohou přitom snadno být plni odvahy a veselé myslí. Budete-li však také vy podle mé nauky dnes vám dané dobrými lidmi, pak budete moci také vy očekávat jen dobro zde i na onom světě! Jestliže jste to však dobře pochopili, pak můžete také vy nyní již být radostné odvahy a myslí a dalšího zatím nepotřebujete; neboť co jsem vám zde řekl, je nejuplněnější pravda.“

4) Pravil **mluvčí**: „Přespanilý a zároveň nejmoudřejší mladý příteli! Děkujeme ti všichni mým slovem; neboť ty a vlídný hospodský, jenž je bezpochyby tvůj otec anebo jinak tvůj velmi blízký příbuzný, jste nám včera večer věrně slíbili, že nás dnes podrobněji seznámíte s jedině pravým Bohem a také jste to nyní poctivě učinili a proto jsme nyní také velmi veselí a šťastní a děkujeme vám ještě jednou z celého srdce za to a také vám co nejměněji slibujeme, že budeme tuto nauku následovat a to pokud možno nejpřesněji.

5) Avšak nyní bychom měli ještě jednu otázku a pak odtud zcela klidně odejdeme. Tam dole máte chrám, ve kterém se také uctívá, jak jsme slyšeli, jeden toliko pravý Bůh Židů. Co je s tímto Bohem? Je tu snad také na tom něco? Je to týž Bůh, kterého jsi nás nyní učil podrobněji poznávat, anebo je to také jen mrtvá modla, jakých my máme převeliké množství?"

6) Privil **Rafael**: „Kdysi byl v tomto chrámě uctíván jediný pravý Bůh a lidem byla hlásána jeho přikázání a těm, kteří jednali proti nim, bylo dáno božskými učiteli na srozuměnou, aby se polepšili, činili pokání a navrátili se opět k Bohu, od Něhož se odvrátili svými hříchy. Poté to hříšníci činili a Boží milost a láska k nim opět zavítaly a ti, kdož to nečinili, byli Bohem potrestáni tím, že museli postrádat jeho milost, - často po celý život. Bylo jim snášet mnohá utrpení a když nakonec přišla na ně smrt, neměli žádnou útěchu a zemřeli ve velké bolesti, ve velké úzkosti a za velkých hrůz. Ti však, kteří zachovávali Boží přikázání, neztratili nikdy Boží milost, měli vždy zdravý a v Bohu veselý život a smrt těla neměla pro ně nic bolestného; žádná úzkost a žádné hrůzy ji neprovázely.

7) Jak to však bylo tehdy, tak tomu nyní již není. Boží učitelé se stali pouhými lidmi svět-skými. Jméno jednoho pravého Boha mají sice ještě v ústech, ale v srdci nemají ani jiskru víry v Něho a rovněž ani jiskru lásky k Němu a proto jsou nyní i se svým chrámem plni temné bez-božnosti. Proto jim také této noci Bůh ukázal, co mohou očekávat za svou bezbožnost. A proto jsem vám předtím řekl, že z těchto zjevů dobří mohou očekávat jen dobro a jen zlí a bezbožní lidé zlo.

8) Tam dole, jakož i v celé zemi, žijí sice rodem také Židé; leč svou vírou a svým chováním jsou horší nežli nejtemnější pohané a proto jim bude veškerá milost a veškeré životní světlo Boha vzato a dáno pohanům. Proto jsem vám nyní již pověděl něco o tom jedině pravém Bohu a to, co jste slyšeli a viděli, můžete také povědět doma svým příbuzným a přátelům. Za několik málo let pošleme vám však ještě posly, kteří vás budou v největším rozsahu učit nejsvětlejším a nejmocnějším pravdám z Boha.

9) A jelikož jste slyšeli nyní toto ode mně jako také Božího posla, můžete nyní ve jménu jednoho jedině pravého Boha v pokoji odejít do své země a kdyby vás na moři potkala bouře, volejte toho jedině pravého Boha o pomoc a bouře se ihned utiší a nepotká vás pak na celé da-leké cestě žádná nesnáze! A to vám také poslouží za svědectví, že ten jeden jedině pravý Bůh je mocí a silou Svého Ducha všude jako Pán nad veškerou přírodou a všemi živly přítomný a že všechny síly přírodní jsou domovem v jeho všemohoucí moci vůle.“

10) Tu **Řekové** velice děkovali andělu za jeho poučení a zaslíbení.

11) Avšak nežli se ještě vydali na další cestu, tázal se onen **řečník** řka: „Nejmilejší a silou Boží nejvyšší naplněný příteli! Bude však ten jeden jedině pravý Bůh, jenž je zde jistě někde mezi vámi v osobě tobě podobného člověka dbát na to, když se octneme vzdáleni všech břehů země uprostřed velkého moře v tísní zlých bouří?“

12) Privil **anděl**: „Budu-li to již já vědět, oč mnohem spíše nejvyšší Duch Boží! Hle, já jako před tebou nyní stojící Žid nebyl jsem sice ještě nikdy v této své osobnosti v Athénách, kde jste domovem a přesto ve svém duchu vím úplně vše, co je ve vašem celém velkém městě a vím o všem, co je zejména v tvém domě a co se v něm v každé době děje! - Věříš mi to?“

13) Privil **Řek** poněkud rozpačitě: „O, ano, chci ti již věřit, že svou vnitřní přezračnou si-lou můžeš to vše vědět; ale pod mým velkým domem je -- “

14) Privil **anděl** dále:-- katakomba a v ní máš uschováno mnoho zlata, stříbra a drahoka-mů, což odňali tvoji odvážní a velmi úskoční piráti před sedmi lety jedné římské obchodní lodi. Podle našeho zákona byl by takový skutek před Bohem převelikým hříchem; neboť nemáš bliž-nímu činit to, co jistě nikdy nechceš, aby činil bližní tobě! Leč tehdy jsi ještě neznal Boží zákon a přinesl jsi za šťastně podařený lup svému bohu Merkurovi oběť a nemohl jsi se proti našemu zákonu Božímu prohřešit proto, že ti byl úplně neznám.

15) Ale budoucně již nebudeš, aniž vy všichni takové zaměstnání provozovat; neboť kdy-byste je nyní opět prováděli, nedostalo by se vám nikdy milosti jedině pravého Boha. Zároveň však jste také pod velmi moudrými státními zákony Říma, které co nejprísněji zakazují loupež a krádež. Budete-li dbát římských státních zákonů, pak se také tak snadno neprohřešíte proti při-kázáním Božím. - Rozumíte tomu?“

16) Privil **Řek**: „Nyní už vidím, že vám, pravým dětem jednoho pravého Boha není nic ne-

známo; a kdybych byl tehdy obeznámen tak jako jsem nyní s vašimi čistě božskými zákony, nebyla by taková loupež také nikdy spáchána, jako také nikdy již spáchána nebude. Protože však žádný člověk na této Zemi nemůže učinit nestavším co se jednou stalo, táži se tě nyní, co mám dělat s uloupenými poklady?“

17) Privil **anděl**: „Ten, jemuž jsi uloupil poklady, je beztoho mnohem bohatší nežli ty a tvé poklady tedy nepotřebuje; ale ve své zemi máte převeliký počet chudých, jimž můžete konat dobro. Neboť Pán Bůh praví takto: „Cokoli učiníte chudým, Mně jste učinili a Já vám to odplatím již zde a stonásobně v Mém Království!“ Zhodnotte tedy své přebytky poklady a podělte jimi známé vám chudé a tím si odpykáte své hříchy před Bohem a před lidmi! - A nyní můžete v pokojí odtud odejít!“

18) Poté děkovali Řekové ještě jednou a pomalu odcházeli.

61. VÝŽIVA ANDĚLŮ. POUKÁZÁNÍ NA 6. A 7. KNIHU MOJŽÍŠOVU.

1) Nyní však byla již také připravena snídaně a Lazar přišel ke Mně a zval nás všechny ke snídani. Šli jsme tedy také ihned a posnídali.

2) Přitom se náš Nikodém divil, když viděl anděla zcela chutě jíst a pít a tázal se Mne, zda také nebeští duchové jedí a pijí jako hmotní lidé na této Zemi.

3) Privil jsem **JÁ**: „Předně zajisté vidíš, že tento duch právě tak dobře jí a pije jako Já Sám, Jenž jsem přece ve Své podstatě Duch nejvyšší. Ježto však tento duch musí pro dobu Své přítomnosti zde mít přece také tělo a aby se vám učinil viditelný, musí toto tělo, i když je také sebe éteričtější a jemnější, vyživovat též stravou této Země, aby vám zůstal viditelný pokud je toho třeba; až toho však nebude již třeba, pak také v nejrychlejším okamžiku sám své tělo rozloží a jako čistý duch vám nebude již viditelný.“

4) V nebi čistých duchů se také jí a pije, ale duchovně a ne hmotně. Duchovní pokrm pak záleží v čisté lásce a v moudrosti z Boha. Tato prostupuje celé nekonečno a živí všechny ty nescíslné bytosti a to nejprve duchy a jimi pak toto veškeré hmotné stvoření a to především nezměrný prostor éteru, v němž plují nescíslné myriády Sluncí a Planet aneb Zemí jako ryby v moři a ptáci ve vzduchu. Teprve z éteru dostávají světová tělesa svou nutnou potravu a ze světových těles pak také veškerí tvorové na nich a v nich. U světových těles je však živen z éteru všude je obklopujícího nejprve vzduch a teprve jím světové těleso. - Pochopil jsi nyní také to dobře?“

5) Privil **Nikodém**: „Ano, Pane a Mistře, pokud jen může slabý člověk této věci Tvé neomezené moudrosti rozumět! Až se stanu jednou duchovnějším, pak budu takovému duchovnu také jistě jasněji rozumět; avšak nyní mně toho velmi mnoho uniká, jelikož nevím, co je vlastně čistý duch a jak vypadá jako takový a také nevím, jaký je rozdíl mezi éterem a vzduchem a rovněž nemám vůbec pojem o tom, co je vlastně Slunce, jak velký má prostorový obsah a jak je daleko od Země. Také jsi mluvil o několika Sluncích, o nichž Tvá moudrost jistě dobře ví. Avšak odkud já bych to měl vědět?! Avšak, kdybych to, co je tohoto světa, sebelépe a jasněji věděl, přece nemohu vědět něco o tom, co je čistě duchovní, protože to není našim hmotným smyslem přístupné a našemu rozumu je a zůstává to tedy nepochopitelné.“

6) Co je to duch? Jakou má podobu a kde a jak žije? To jsou otázky, které nemohou být dostatečně zodpověděny žádným smrtelníkem. - Mám pravdu anebo ne?“

7) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ano, mluvil jsi zcela dobře, neboť dokud člověk zůstává smrtelníkem, nebude ovšem s to na tvé čtyři otázky žádnou sebejasnější odpověď pochopit. Dospěje-li však zachováním Mé nauky ke znovuzrození ducha a tím k nesmrtelnosti, pak již v sobě nalezne nad Slunce jasnou odpověď na tvé poněkud zvláštní otázky; neboť jen duch proniká sebe a tedy také duchovní hlubiny v Bohu, jak jsem vám to přece dosti jasně ukázal včera v noci. Protože však tvá paměť nenáleží k nejsilnějším, ptáš se nyní opět na věci, které jsem již beztoho co nejjasněji osvětlil. Nemůžeš-li však ještě vnímat a chápat ani věci pozemské, pak se přece nemůžeš divit, že ještě méně vnímáš a chápeš věci a poměry duchovní a nebeské.“

8) Pročpak jste šestou a sedmou knihu Mojžíšovu a prorocký dodatek zavrhlí, odložili a nikdy nečetli? V nich je velmi mnohé, co by vám bylo dalo zcela jasné světlo o hvězdném nebi, o

světě duchů a jejich bytí. Vyhledej tyto knihy a čti je, pak teprve bude v tvém srdci již jasněji! Existovala by kdy nějaká hmota, kdyby ji nestvořila, neřídila a neudržovala síla a vůle duchů?“

62. CENA SVOBODY VŮLE ČLOVĚKA. ZKUŠENOSTI PROROKŮ NA ONOM SVĚTĚ. JAK DOJÍT BLAŽENOSTI.

1) Pravit **Nikodém**: „Ano, ano, Ty Jediný máš věčně pravdu a my lidé pravdu mít nemůžeme, protože v nás není pravda, není moudrost a není opravdová síla životní! Avšak pro člověka vším světem obklopeného je a zůstává přece jen vždy poněkud velmi těžké od světa se zcela odtrhnout a pak zcela přejít do duchovna. Pouhé naslouchání i nejmoudřejších nauk postačí člověku slepému pramálo, nemůže-li k pravdě duchovních věcí dospět vlastními názory a zkušenostmi.

2) Učiní-li však zkušenosti jen jeden člověk pro sebe, tisícové kol něho však ne, pak to také málo lidstvu prospěje, protože lidstvo pak musí jen jednomu zkušenému věřit, aniž by kdy v sobě našlo názorné potvrzení toho, čemu je nuceno věřit. A, zcela něco jiného by však bylo, kdyby činili názory a zkušenosti všichni lidé; pak by to s čistě duchovním vzděláním lidí muselo jít jistě kupředu!“

3) Pravit jsem **JÁ**: „Jako soudí slepý o barvách, tak soudíš nyní ty o věcech duchovních! Já však myslím, že právě Ten, jenž stvořil lidi, ví zajisté nejlépe, jak má lidi postavit a s nimi zacházet, aby brzy či později dosáhli cíle, který jim vytýčil. Já jsem vám nyní konal znamení, která vás přinutila, abyste uvěřili, že jsem právě já a věčně žádný jiný ten zaslíbený Mesiáš. Avšak toto přinucení neslouží vpravdě ke spáse vaší duše, nýbrž blaženými se stanete teprve tehdy, budete-li žít podle Mého slova.

4) Věř Mně: Kdybych byl chtěl učinit z vás lidi stroje, stálo by Mě to jen jedinou s Mou vůlí spojenou myšlenku a celý chrám, celý Jeruzalém, celá velká země, v níž sídlí Židé, by Mne za nic jiného neuznávala nežli za Mesiáše, Jehovu Cebaota! Ale pomohlo by se tím všem Židům a také pohanům? Pravit tobě: Věřu, ani o vlas více nežli této dřevěné jídelní míse, která se začne - jak to ihned uvidíš - podle Mé vůle na všechny strany pohybovat!

5) Hle, nyní mísa již žije a vznáší se ve vzduchu jako pták! Chtěl bys snad nyní zaměnit s ní svůj život? Hleď, je zcela živá a může se všemi směry pohybovat; nemá však sebevědomí, nýbrž prostupuje ji a činí ji živou Mé nejvyšší vlastní vědomí. Můžeš položit míse dokonce otázky a ona ti bez úst a bez jazyka odpoví. Budeš však moci kdy věřit, že mísa o sobě žije, moudře myslí a bez úst a bez jazyka mluví?!

6) Já ti však pravím ještě více: Já mohu svou všemohoucností udržet míse tento zdánlivý život navěky. Bude však proto mít kdy vlastní samostatný a svobodný život jako Já? Navěky ne; neboť dokud ji udržuji na živu pouze Svou mocí, je o sobě tolik jako mrtvá. Její zdánlivý život je jen moc Mé vůle v ní a tedy Můj nejvyšší vlastní život. Když jej vezmu zpět, pak je tu také stará smrt a starý nutný soud vši hmoty a ty na ní život již neobjevidíš, - jakkoli se nyní čile pohybuje všemi směry sem a tam.

7) A hle, právě takový život by měli lidé, kdybych je nutil Svou všemohoucností anebo také takovými znameními, která člověku neponechávají svobodné myšlenky. Proto je pro člověka nekonečně lepší svobodná nevíra nežli zázračným prostředkem vynucená víra; neboť nejuplněnější a nejsamostatnější svoboda vůle v člověku je velký plán Boží s člověkem. Člověk může sice být zcela neškodně Bohem poučován co má konat, aby v sobě dosáhl dokonalost života; avšak nesmí k tomu být nikdy Bohem ani jiným duchem mocí nucen. Neboť děje-li se to, pak je souzen a tedy o sobě úplně mrtvý a vůbec již netrvá jako svobodná a samostatná bytost.

8) A hle, právě proto dopouštím pokud možno zřídka jisté tebou požadované nazírání a zkušenosti v říši čistých duchů a jsou-li již občas dopuštěny pro jednotlivé k tomu vyvolené lidi, podobně jako proroci, pak musí právě jen tyto vyvolení lidé - kteří jsou shora a odbyli si již na jiném světě životní zkoušku v těle - takové nazírání a zkušenosti v záhrobí učinit, protože jim to nikdy nemůže škodit a také spolublížním ne, protože tyto mohou prorokům věřit, jen chtějí-li. Nechtějí-li však což žel bývá nejčastěji - pak zůstávají nicméně úplně svobodni ve svém myšlení a v sebeurčení svého jednání a to jim prospívá zřejmě ještě vždy více nežli jakékoli vnější anebo

dokonce vnitřní nucení k víře.

9) Člověk se stává sice jen Bohem a v Bohu blažený, avšak jen potud, pokud svým vlastním chtěním učinil vůli Boží vůlí svou a ve svém sebevědomí se jaksi sjednotil s Bohem. Kdyby však Bůh odňal člověku jeho svobodnou vůli a za to Svou všemohoucností vložil do srdce člověka Svou vlastní vůli, pak by byl člověk, jak bylo řečeno, tolik jako o sobě a v sobě úplně mrtvý, poněvadž by člověka oživovala jen vnucená všemohoucí vůle Boží právě tak, jako oživila Moje Vůle tuto mísu. Bůh však člověka stvořil, oživil a zařídil tak, že se může a musí ponenáhlu sám rozvíjet a to je tak moudré, že si člověk se vším svým rozumem a inteligencí nic moudřejšího nedovede představit. - Nyní myslím, že jsem ti tuto věc dostatečně vysvětlil. Rozumíš-li tomu nyní, pak vstaneme od stolů, půjdeme opět ven a uvidíme, co se vše přihodí venku!“

63. LID A TEMPLÁŘI.

1) Po tomto Mém oslovení vstali všichni od stolů a následovali Mne ven a to na místo, na kterém jsme byli již před snídaní. Bylo odtud vidět Emausy, městečko v blízkosti Jeruzaléma. Z Jeruzaléma tam vedlo několik cest, avšak jen pro pěší. Vozová cesta tam však nevedla, leč velikou oklikou, takže člověk mohl do tohoto městečka přijít mnohem dříve pěšky nežli vozka. Dnešního dne, ve čtvrtek, ubírali se lidé ve velkých zástupech do tohoto městečka; neboť toho dne byl tam trh na chléb a lidé tam šli proto, aby se obvykle na týden opatřili chlebem. V tomto městečku se však následkem zjevu minulé noci nepekli téměř žádný chléb, mnozí lidé však vyšli sem právě kvůli chlebu.

2) Když se to náš **Nikodém** ode Mne dověděl, pravil: „Ó, Pane a Mistře, tu to špatně dopadne; neboť v této obci jsou právě pekárny chrámu a vynáší mu týdně dobrých tisíc stříbrných grošů římských peněz. A dnes žádný chléb a lid bude chléb bouřlivě požadovat! Ó, tu dojde ke vzpourám, kterým nyní sotva bude možno zabránit! Co tu dělat?! Je přitom jen ta jediná zlá okolnost, že nad těmito chrámovými pekárny v Emausích mám právě vrchní dozor já a jsem odpovědný chrámu za správné a včasné dodání dostatečného množství chleba. Ó, já, ó já, tato věc nedopadne věru nikterak dobře! Ó, Pane a Mistře! Co tu nyní činit? Odkud opatřit chléb pro tolik lidí? Ty, ó Pane, bys mi tu mohl pomoci, kdyby to byla Tvá svatá vůle!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Také tobě bude pomozeno; avšak pravím tobě a vám všem: Nevidíte-li neustále znamení a zázraky, pak nevěřte a to ani tehdy, když je vám předem řečena pravda jako taková dokonce rukama hmatatelná! Avšak lid pro nedostatek chleba nebude dělat žádné příliš velké potíže, neboť sám také viděl v noci zjevy. Není ve městě ani v jeho širém okolí téměř nikoho, koho by ty viděné zjevy dnes a ještě po několik dní neděsily a tak také tvá obávaná vzpoura v Emausích jistě nenastane i když lid také nedostane zcela žádný chleba. Však on již náležitou zásobu chleba najde.“

4) Avšak Já vás nyní upozorním na něco jiného, z čehož vzejdou dnes a také zítra pro chrám větší nesnáze nežli z případného nedostatku chleba v Emausích. Hleďte, jak na všech cestách vedoucích do Jeruzaléma proudí davy lidu! Lid přichází z venkova a chce se v chrámu poradit a z úst kněží dovědět, co je na oněch zjevech. A tu se templářům špatně povede! Budou mít sice k lidu kázání za kázáním vybízející k pokání a budou mluvit o hněvu Božím a že může být Bůh nyní opět usmířen jen velkým pokáním a velkými obětmi.

5) Avšak lid řekne: „Proč nám to říkáte teprve nyní, když jste se měli a mohli od Boha přece již dávno dovědět, jak je to s námi před Jeho tváří? Vždyť od starodávna víme, že když lid lehkomyslně zapomněl na Boha, tu Bůh vždy proroky a věstci léta předem připomínal lidu, co na něho přijde, neobrátili-li se opět k Bohu. Tentokrát však nepřišli proroci, kteří by nám předem zvěstovali, jak asi stojíme před Bohem! A i když také nyní v nejnovější době vystali proroci, kteří nás napomínali k pokání a opravdovému polepšení, prohlásili jste je za falešné a pronásledovali jste je a také ty, kteří jim naslouchali a podle toho se chtěli obrátit. A ježto nyní jste viděli tak jako my strašná znamení, z nichž lze rukama nahmatat, že na nás přišel v nejvyšší míře Boží hněv, chcete nyní svalit vinu zcela na nás; my to však nepřijímáme, nýbrž sami bez vaší modlitby se obrátíme na Boha a budeme Ho prosit, aby nám odpustil naše hříchy, - a učiníme to proto, že jste nám již dávno předtím řekli, jak je to s námi před tváří Jehovy.“

6) Tato řeč lidu uvede kněze do velikých rozpaků a někteří řeknou lidu: „Bůh je však jistě asi jen proto tak na vás rozhněván, že nás nechcete slyšet a nám věřit, nýbrž obracíte se na jisté falešné proroky, kteří jsou proti nám a vynakládají veškeré úsilí, aby vás odvrátili od nás.“

7) Tu však lid řekne: „Mýlíte se; neboť ještě jsme hlas a slovo žádného falešného proroka a věštce neslyšeli. Ti, které jsme však slyšeli, nebyli falešní proroci; neboť učili otevřeně a hlasitě přede vším světem prohlašovali, že se přiblížilo Království Boží. Vy je však pronásledujete, jako jste to za všech dob činívali s takovými lidmi a to bude také asi důvod, proč nám Bůh oznámil Svůj velký hněv a že nás dá k tvrdé kázni do rukou našich nepřátel. Že však vy kněží nejste proroky, vidíme jasně z toho, že jste nevěděli do této doby a chvíle, jak je to s námi před tváří Boží.“

8) Tu opět řekne jeden kněz: „Považujete-li nás tedy za takové, kteří nic nevědí a nejsou pro lid již zcela ničím, - proč jste tedy přišli sem do chrámu? To .jste tedy mohli zůstat doma!“

9) A lid řekne: „Kvůli vám jsme také vpravdě nepřišli, nýbrž kvůli chrámu a Bohu, Kterého chceme co nejvroucněji prosit, aby nám odpustil naše hříchy. Vy se však můžete s námi modlit, chcete-li; avšak za to vám žádné oběti neposkytneme, nýbrž co budeme obětovat, to budeme obětovat chudým a utiskovaným.“

10) Potom kněží odejdou a lid bude dělat v chrámu a v jeho předsíních veliký lomoz. Ty, příteli Nikodéme, můžeš nyní, chceš-li, jít dolů do chrámu a sám se přesvědčit o všem, co jsem nyní k tobě a ke všem mluvil a můžeš při této příležitosti říci lidu také několik opravdových slov útěchy; avšak o mém zdejšímu pobytu neříkej lidu nic!"

11) Když jsem toto řekl **Nikodémovi**, poděkoval Mi za to a ještě dodal: „Všeho toho co nejpřesněji uposlechnu a také se vynasnažím podle možnosti lid uklidnit. Ale co odpovím veleknězi, farizeům a starším, budou-li se mně tázat, kde jsem strávil tuto hroznou noc, ježto mně nebylo možno nalézt - což oni nyní všichni zcela jistě asi vědí – ani v chrámu, ani doma v mém domě? Budu-li muset mluvit pravdu, pak prozradím sebe i Tebe!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Jdi jen zcela klidně dolů a neměj strach, nikdo se tě na to ptát nebude a co ti bude mluvit, bude ti vloženo do úst! K večeru však můžeš, chceš-li, přijít již opět nahoru; neboť dnes zůstanu ještě zde!“

13) Poté šel Nikodém dolů, za chůze se však častěji ohlédl, zda ho snad neuvidí nějaký ne-falšovaný Žid. Já však jsem za ním poslal Rafaela a dal jsem ho vésti až k městské bráně, takže nikdo nemohl Nikodema spatřit. U brány pak anděl náhle zmizel a v tom okamžiku byl opět v našem středu.

14) Poté jsem řekl dvěma učedníkům, aby se také oni, chtějí-li, odebrali na dopoledne do chrámu a byli svědky toho, co se přihodí v chrámu. Tu šli také tito učedníci dolů a zůstali v chrámě až do poledne, načež opět přišli k nám a vyprávěli co zažili.

64. DÍK OSVOBOZENÝCH OTROKŮ.

1) Poté Mi privil **Lazar**: „Pane, tu bych byl sám také trochu zvědav, kterak skončí dnes tato věc v chrámu; neboť vidím ještě na všech cestách kráčet mnoho lidu. Naplní-li chrám, způsobí takovou tlačenicí a křik jaký jistě odedávna nikdo nezažil. Tu asi Nikodém se svým slabým hlasem nevystačí! Může tu opravdu zcela snadno přijít k velkému vzbouření!“

2) Privil jsem **JÁ**: „O to se nestarej! Mám ve Svých rukou již dost prostředků, abych zabránil příliš velkému vzbouření; avšak tak daleko věc bezpochyby nedojde.“

3) Nyní se již také však naše mládež probudila a má hlad. Proto jdi, Rafaeli, k ní a učiň, aby dostala něco k jídlu a trochu vína, avšak smíchaného s dvěma třetinami vody!"

4) Rafael to rychle obstaral, což způsobilo dětem velkou radost, takže se sotva mohly dočkat vyslovit Mně svůj dětský srdečný dík.

5) V krátké době byly všechny mimo dům náležitě posíleny a Rafael je přivedl ke Mně. Zde se postavily v dlouhé řadě a hlasitě Mi děkovaly za tak dobré zaopatření a prosily Mne, abych přišel k nim, by Mně mohl každý jednotlivě osvědčit svou lásku; neboť jelikož je jich tak mnoho, nemohly všechny najednou ke Mně přijít a svou velikou lásku Mi osvědčit.

6) A **JÁ** jsem jim řekl: „Milé děti, toho nyní není třeba! Chcete-li to však již učinit, přijďte ra-

ději jednotlivě ke Mně a osvědčte Mi svou lásku; neboť kdybych Já přišel k vám, mohla by mezi vámi vzniknout snadno žárlivost, neboť byste se pak mezi sebou radily a řekly: „Ale proč se dobrý Otec neobrátí ke mně anebo k tomu anebo k onomu? Toho anebo onoho má jistě radši nežli mně anebo souseda!“ Aby tedy ve vás nevzniklo takové mínění, přijďte sami jednotlivě anebo také po dvou ke Mně a osvědčte Mi svou lásku a pak nebudete moci říci: „Hle, toho anebo onoho dobrý Otec více vyznamenal!“ Neboť závisí zcela na vás, který z vás chce přijít ke Mně nejprve.“

7) Pravidly **děti**: „Ano, dobrý Otče, my bychom však chtěly být všechny první u tebe a to by pak způsobilo velmi obtížnou tlačenci u tebe! Proto bys mohl přece jen ty určit, na kterém místě anebo konci naší řady začneme; neboť pořádek musí být i v lásce, jelikož nepořádek by ani v lásce nebyl krásný. Neboť dobrý Bůh uspořádal v této krásné zemi vše tak krásně a tak musíme z vysoké úcty k Němu také vše provádět v jistém pořádku!“

8) Pravidl jsem **JÁ**: „No dobře tedy, chcete-li to již vůbec tak mít, pak začněte u pravého konce vaší řady a přijďte!“

9) Toto ustanovení se dětem líbilo a tak nyní spěchaly od pravého konce, jeden pár za druhým ke Mně a to nejprve jinoši a pak děvčátka. Poklonily se hluboce přede Mnou, pak uchopily Mé ruce a tiskly je na svá prsa, nato se opět poklonily a v náležitém pořádku šly do své dřívější řady.

10) Když Mně takto osvědčily svou lásku a byly opět ve svém starém pořádku, poklonily se opět všechny hluboce přede Mnou a tázaly se, co mají učinit nyní.

11) A **JÁ** jsem jim řekl: „Obveselujte se všelikým užitečným pozorováním! Pohledte na tuto krásnou krajinu, pozorujte květiny a různé jiné věci a pomyslete přitom, jak to vše Svou moudrostí a všemohoucností ze Sebe stvořil dobrý Bůh a buďte Mu za to v srdcích náležitě vděčné, tak strávíte čas co nejužitečněji a přitom budete mít v srdcích velkou radost! Avšak přitom nemusíte stále takto v jedné čáře stát a chodit, nýbrž stůjte a choďte volně a to tak, jak to zde vidíte na Mně a na všech ostatních lidech, pak se budete mnohem lépe bavit, nežli když zachováte stále svůj škrobený pořádek v čáře. – jděte nyní a číňte podle Mé rady!“

12) Tu poděkovaly děti za takovou dobrou radu, ihned zrušily čáru, rozptýlily se ve všech směrech hory a bavily se zcela dobře ve svěží a volné přírodě.

65. SCHOPNOST ZŘENÍ DUŠE PO SMRTI.

1) My pak jsme šli také ještě dále vpřed a to na nejvyšší místo této hory. Byl tu řádný lesík oliv, pod nimiž bylo množství lavic a sedadel a všichni se tu posadili a chválili Lazara za tak účelné zařízení tak mnohých a tak hezoučkových lavic a sedadel. Lazar děkoval všem za dobré mínění a měl z toho opravdovou radost. Tato na všechny strany zcela volná výšina skýtala nejkrásnější vyhlídku. Byl odtud vidět Jordán a jeho údolí a také - ovšem ve veliké dálce - část Mrtvého moře.

2) Všichni pozorovali hezkou chvíli ve velikém vytržení krásné krajiny, okolní města, městečka a vesnice aniž promluvili slovo a **Agrikola**, když se byl na vše dobře vynadíval, řekl: „Moji milí, všem, jak jste zde a především Tobě, ó, Pane a Mistře, musím zde zcela otevřeně doznat, že jsem v naší rozsáhlé říši ještě nikdy neviděl tak nádhernou krajinu a kraj jaký je právě tento zde! Věru v tak nádherné krajině musí umírání připadat člověku ještě trpčí nežli v krajině pustší a méně krásné! Neboť tu by chtěl člověk již hned věčně dále žít a na takovém pohledu se pást! - Co říkáš, ó, Pane a Mistře, tomuto mému mínění?“

3) Pravidl jsem **JÁ**: „Příteli, se svým míněním bys měl zajisté pravdu, kdyby se nedostalo duši po smrti těla ve spojení s duchem z Boha schopnosti zřít a mít potěšení z neskonale nádhernějších krajin také na jiných Světech - bylo-li by snad nazírání na překrásné krajiny a kraje nejvyšším pozitivem blaženosti pro duši, já však myslím, že po odpadnutí těla bude mít životně dokonalá duše jistě vyšší pozitivy blaženosti nežli je pouhé nazírání na velmi krásné krajiny.“

4) Představ si, že bys zde musel - řeknu - jen sto let tuto krajinu neustále pozorovat, přitom bys však také byl co nejhojněji zaopatřen všemi ostatními potřebami těla, pak ti ručím za to, že by tě tato krásná krajina začala brzy tak nudit, že bys se pak již v celém svém životě nechtěl na

ni dívat. Ano, mezi dobrými přáteli působí občas pohled na krásnou krajinu na mysl lidskou vždy povznášejícím dojmem; avšak potom zatouží duše hned po změnách, aby učinila větší a rozsáhlejší zkušenosti a aby se z nich také naučila vždy něčemu novému.

5) Jako však dokonalá duše může nyní očima těla zřít co ji obklopuje, tak také bude mít schopnost zrčení, slyšení a hmatání ve svém čistém duchovním stavu také ještě ve vyšším stupni a míře, nežli to má nyní v těžkém a trudném těle! Ukázal jsem vám již dříve dole před domem, co je to vnitřní zrčení duše - a sám jsi se ve vysoké míře podivil - když lidé, kteří byli Mnou na krátký čas v duchu vytrženi a předtím nikdy nebyli v Římě, popisovali tobě tvé velké rodné město tak přesně, že bys je ani sám nikdy nebyl mohl vlastníma očima přesněji zřít.

6) Tu tedy zajisté uznáš, že duše ve svém svobodném a čistě duchovním stavu má mnohem vyšší zrakovou schopnost nežli v omezeném těle! Je-li však tomu prokazatelně tak, pak, dáš-li úplnou živou víru Mým slovům a znamením a také svým zkušenostem učiněným v oboru duševna a duchovna, nebudeš věru moci říci, že by člověk v takovéto krajině umíral tělem hůře nežli v nějaké pusté a ponuré krajině! Že však každá duše po smrti těla žije dále a je si co nejjasněji vědoma svého života, o tom snad již nebudeš více pochybovat?"

7) Privil **Agrikola**: „Pane a Mistře, to jistě ne, jelikož jsem již dříve ve Španělsku, na Sicilii a v Egyptě nabyl o dalším žití duše po smrti těla zkušenosti a to jistě způsobem co nejneklamnějším. Avšak zde jde o něco zcela jiného a to je právě to, proč jsem si předtím dovolil učinit poznámku!“

8) Privil jsem **JÁ**: „A v čem spočívá toto tvé něco zcela jiné? Mluv jen otevřeně; neboť máme nyní až do poledne ještě mnoho času, abychom mohli ještě o leccčem pojednat!“

9) Nyní však předstoupili přede Mne také mnozí přítomní celníci a tázali se Mne, zda se na ně nebudu hněvat, odeberou-li se nyní až do večera domů, aby se tam poohlédli, zda je vše v pořádku a zda si snad jejich sluhové při této příležitosti nedovolili nějaké útisky vůči lidu na všech cestách stále ještě přicházejícímu.

10) Privil jsem **JÁ**: „Učiňte tak a čiňte dobro nyní za leckteré zlo, kterého jste se dopouštěli po mnohá léta na lidech, tak vám budou hříchy vaše odpuštěny! Jako však nyní svobodně odcházíte, tak můžete zase svobodně přijít.“

11) Poté se mnozí celníci uklonili, děkovali za vše co obdrželi a požili a rychle odešli.

---

66. PODSTATA DUŠE A DUCHA. DUŠE NA ONOM SVĚTĚ.

1) **JÁ** pak jsem pravil opět Agrikolovi: „Nyní můžeš přednést svou věc, - a tak tedy mluv!“

2) Privil **Agrikola**: „Pane a Mistře, že duše člověka také po smrti žije dále, to je nyní odbytá věc nejjasnější pravda. Avšak kam přichází a co je vlastně její podstata a co je podstata čistého ducha? Jelikož podle Tvého poučení je prostor nekonečný, pak jsou zajisté také duše ano i nejčistší duchové v nekonečně věčně velkém prostoru; neboť někde mimo něj nemůže to zajisté být.“

3) Pak ještě jedna otázka: „Jakou podobu má o sobě duše anebo dokonce čistý duch a proč přirozený člověk nemůže vždy duše a duchy vidět? Pane, jen na tyto Mé otázky mi ještě dej jasnou odpověď a pak se Tě již nebudu na nic tázat; neboť naše -úplná nevědomost v této věci je vlastně jen to, co nám činí umírání velmi trpké a plné obav. Bude-li však nám lidem také to dostatečně jasné, pak budeme lehce umírat a nebudeme úzkostlivě ztřeštěně lpět, na životě těla.“

4) Privil jsem **JÁ**: „Ano, bylo by Mi velmi snadné ti to vysvětlit, kdybys jen pro to měl svobodné porozumění; avšak to právě ještě nemáš, ačkoliv jsi od tvé přítomnosti zde již velmi mnoho právě v této věci ode Mne v náležitém osvětlení slyšel a také v dobře uspořádaných zázračných znameních sám viděl a zažil. A je tedy těžko tuto věc ti ještě podrobněji osvětlovat, nežli ti již byla osvětlena.“

5) Duše člověka je čistě éterická substance, tedy - můžeš-li to pochopit - složená moudrostí a všemohoucí vůlí Boží z velmi mnohých světelných atomů aneb nejmenších částíček v dokonalou lidskou formu a čistý duch je vlastně z Boha vycházející vůle, která je ohněm nejčistší

lásky v, Bohu.

6) Čistý duch je Boží myšlenka vycházející z Jeho lásky a moudrosti a vůlí Boží se stává pravým skutečným bytím. Ježto však Bůh v Sobě je oheň z jeho lásky a moudrosti, je jím též do vlastního bytí realizovaná (skutkem učiněná) a jaksi z Boha vystouplá myšlenka. A jako je oheň síla, tak je pak taková myšlenka z Boha také v sobě síla, je sama sebe vědoma a může o sobě působit právě v oné jasnosti, z níž vyšla. Jako čistá síla prostupuje vše, co nazýváš hmotou, nemůže však být prostoupena hmotou, protože hmota konec konců není nic jiného nežli projektem ducha z Boha na venek.

7) Duše je °jaksi silou ducha opět rozložená hmota, která byvši přinucena silou ducha přechází do vlastního prarvaru ducha a pak spojena jsou se svým duchem, tvoří takřka jeho světelné éterické substanciální tělo, tak jako si duše svou čistě duchovně silnou vůlí tvoří a utváří své budoucí tělo z obklopující jí masité hmoty, když tato úplně zetlela a se rozložila.

8) Tu máš nyní zcela krátké a úplně pravdivé vylíčení toho, co je o sobě duše a co je o sobě čistý duch.

9) Kam však přichází duše při výstupu z těla, to určit co do místa v prostoru ti bude možno ještě nesnadněji pochopit; ale přesto ti dám pokyn, z něhož ti může vzejít poněkud světlo. Neboť to vlastní se dovíš v sobě samém teprve tehdy, až totiž také v sobě samém dospěješ k úplnému znovuzrození aneb k úplnému sjednocení ducha s tvou duší, protože toto nemůže duše nikdy do té doby úplně pochopit, dokud není silou ducha v sobě tak utvářena, aby byla schopna s duchem se úplně sjednotit.

10) Co do místa v prostoru zdržuje se duše po odpadnutí svého těla - zejména v prvním údobí své existence - obvykle tam, kde se zdržovala v těle na Zemi, to jest nepřestoupí-li, nejsou ještě úplně dokonalá, do netělesné záhrobní Říše.

11) V takovém případě nevidí a neslyší však nic z přirozeného světa, který obývala v těle, i když je také prostorově právě na témž místě. Její bytí je více méně jako jasný sen, v němž také duše v krajině aneb v kraji jakoby z ní vzešlém žije a počíná si a jedná zcela tak, jakoby byla ve zcela přirozeném světě a opuštěný přirozený svět jí ani v nejmenším nechybí.

12) Však dopuštěními Božími bývá krajina jí obydlená často zničena a duše se ocitá v krajině jiné, která je jejímu vnitřnímu stavu zcela přiměřená. U takové duše trvá to pak často dlouho, nežli mnohým poučováním dospěje tak daleko, že vše, co se tam domnívá mít, je marnivé a nicotné. Přejde-li jednou z mnohých zkušeností a zjevů k tomuto názoru, pak teprve začíná vážněji o svém stavu a existenci uvažovat a z toho také právě víc a více poznávat, že opustila dřívější pozemský svět a probouzí se v ní více a více touha, aby se jí dostalo trvalejšího a neměnitelnějšího životního místa.

13) V takovém stavu bývá již dokonalejšími duchy poučována co má činit; a činí-li to, rozjasňuje se v ní také víc a více, protože jí víc a více prostupuje její vnitřní duch. Čím více jí však prostupuje vnitřní duch a takřka v ní vzrůstá jako dítě v těle mateřském, tím začíná vše kolem ní nabývat většího trvání.

14) Dospěje-li však jednou duše tak daleko, že jí její vnitřní duch prostupuje zcela, pak dochází také k úplnému jasnovidství a k jasnému poznávání, k nejuplněnějšímu vědomí a k jasnému rozpomínání na vše: co byla, jak vznikla, co dělala a jak vypadal a byl uspořádán svět, v němž žila v těle.

15) Taková duše může pak co nejpřesněji prohlédat jak tuto Zemi, tak také Měsíc, Slunce, všechny ostatní kolem tohoto Slunce kroužící Planety aneb země – což dosud ještě nepoznal žádný hvězdář, ani Řek, ani jeden ze starých egyptských Ptolemaů (zeměměřičů) – a také ta ostatní Slunce v jednom aneb několika Slupkových globech, které jsem vám již včera dostatečně vysvětlil a může se jejich podivuhodným utvářením a zařízením vpravdě v nejvyšší míře těšit a mít opravdovou a největší radost z lásky, moudrosti a moci jednoho Boha.“

67. RŮZNÉ STUPNĚ BLAŽENOSTI DOKONALÝCH DUŠÍ.

1) (PÁN:) „To tedy jistě a dokonce nutně očekává takovou dokonalou duši a přece třeba tuto vlastnost životně dokonalé duše považovat za nejmenší stupeň vlastní velké blaženosti, pro-

tože to jediné by se časem začalo dokonalé duši právě tak protivit, jakoby se ti zde protivilo, kdybys musel tuto sebekrásnější krajinu jen sto let po sobě stále pozorovat a obdivovat.

2) Větší blaženost duše záleží přece zřejmě jen v tom, že dokonalá duše je také vyzbrojena a opatřena vpravdě božskou tvůrčí silou a že z bohopodobné moudrosti může dovést vše, co zcela tímž způsobem dovede a tvoří Bůh Sám.

3) Ještě vyšší a vlastně již téměř nejvyšší stupeň blaženosti dokonalé duše záleží však v tom, že ona může stále a stále kolem sebe mít Boha, jediného Pána a Tvůrce nekonečnosti, jako svého největšího životního Přítele, že Ho může nezměrně a bezměrně milovat a v jediném okamžiku s Ním celé duchovní a hmotné stvoření přehlédnout.

4) Naprosto nejvyšší blaženost dokonalé duše je však v tom, že duše láskou s Bohem úplně sjednocená je také v nejuplnějši božské svobodě.

5) Že však je to, co ti nyní bylo řečeno, co nejuplněji pravdivé, můžeš již svými tělesnými očima zcela dobře objevit na tomto Mém mladém sluhovi. Tázal jsi se Mne již několikrát, co je s tímto jinochem, odkud a kdo je. A nyní ti to sdělím:

6) Hle, tento jinoch je již dávno čistým duchem, žil však již jednou v těle na této Zemi! jeho jméno bylo Henoch a byl to prvý prorok a Boží učitel prvých potomků Adamových.

7) Ježto jeho duše v onom pravěku lidstva této Země vzplála největší a nejčistší láskou k Bohu, rozložila tato láska jeho tělo v éterickou substanci, kterou se oděla jeho svobodná duše a stal se ihned navždy archandělem nejvyšších nebes Božích, to jest nejvyšší božské svobody, což můžeš poznat z toho, že je zde kolem Mne nejbliže.“

8) Tu **Agrikola** vyjeveně pohlédl a pravil: „Jak? To že je duch a to také ještě k tomu čistý a dokonalý duch?! Vždyť má přece viditelnou kůži, tělo a krev a jí a pije jako našinec!

9) Že dovede jako Ty konat zázraky, vysvětloval jsem si tak, že je asi již dlouho Tvým učedníkem a že jako takový obdržel od Tebe pro to náležitou moudrost a moc; neboť jako ducha zcela čistého bychom ho nemohli my lidé vidět. Dotkneme-li se ho, cítíme vše jako u zcela přirozeného člověka. Ale Ty jsi to nyní řekl a já Ti musím uvěřit, ačkoli to vše ještě více mate mé myšlení. Jak to tedy, že tento čistý duch má nyní tělo?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Už jsem ti přece dříve řekl, že nyní můžeme o leccěms pojednat, protože máme k tomu kdy a tak si tedy ještě vysvětlíme také to. Hle, tu již stojí Můj Rafael - Henoch před námi a já ti nyní pravím, že o tom dalším co chceš vědět, můžeš s ním projednat sám; neboť on ti dá zcela totéž vysvětlení, které bych ti dal Já a co on ti řekne a ukáže, řekne a ukáže ti ze své nejsamostatnější svobody, moudrosti a síly, protože si ji co nejuplněji osvojil z Boha. - A tak můžeš s ním nyní začít svá bádání!“

68. PODSTATA ANDĚLŮ.

1) Poté řekl **Agrikola** Rafaelovi: „Nejmilejší sluho našeho Boha, Pána a Mistra! jaképak to zde máš jako čistý duch tělo? Je to také jako u mě, maso a krev?“

2) Pravil **Rafael**: „Ohmatej mně a přesvědč se sám!“

3) Tu ohmatál **Říman** ruce a nohy anděla a shledal, že jsou zcela z masa a krve jako u jiného člověka a poté pravil: „Ano, tu věru nelze ohmatat nic duchovního, - a přece prý jsi čistý duch a to téměř již tak starý jako lidské pokolení na této Zemi?“

4) Pravil nyní **anděl**: „Ohmatej mně ještě jednou a uslyšíme, jak budeš soudit potom!“

5) Tu začal **Říman** anděla znovu ohmatávat; avšak nyní již tělo nepociťoval a kde anděla uchopil, tam prošly jeho prsty právě tak snadno jako vzduchem.

6) Když byl učinil (**Říman**) tuto druhou zkušenost, pravil velice udiven: „A, tu by se mohl stát i ten nejchytřejší člověk bláznem! Předtím bylo vše masivní a nyní je vše vzduch a tedy tolik jako úplně nic! Ano, řekni mi však nyní - můžeš-li jako nějaký tak zcela vzdušný zjev ještě mluvit, - kam jsi odložil své dřívější dobře hmatatelné tělo!“

7) Pravil **anděl**: „Zcela nikam, nýbrž mám je ještě přesně takové, jaké jsem je měl dříve! Že jsi je dříve hmatál jako pevné tělo, to byla má svobodná vůle; a že jsi je nyní podruhé vůbec nehmatál, to byla také má vůle. Neboť co my dokonalí duchové chceme, to se také děje, jak to

ze své svobody a moudrosti chceme, buď okamžitě anebo ponenáhlu v určitém moudrém řádu.

8) Neboť svou láskou k Bohu jsme také úplně v jeho nám snesitelné a dobře rozpoznávatelné moudrosti a moci a tak je Boží láska také naší láskou, Jeho moudrost naší moudrostí, Jeho vůle naší vůlí a Jeho moc také naší mocí. Avšak přesto jsou v Bohu ještě nevybádané hlubiny, které žádný stvořený duch nikdy nevybádá; a kdyby to byl s to, pak by nebyl blažený, protože by pak již nemohl očekávat z Boha žádnou stoupající blaženost. - Rozumíte tomu dobře, vy Římané?“

9) Právilo nyní **několik Římanů**: „Ano, příteli, - i když jsi také duch - patří k náležitému porozumění a pochopení toho více nežli náš římský rozum! Všemmu tomu již asi tak bude; ale na ono vlastní „jak“ si musíme počkat, až budeme sami ve svých duších dokonalejšími!“

10) Právil **anděl**: „Poslyšte, já nyní mluvím jen s Agrikolou a ne zároveň s vámi všemi; neboť já již beztoho vím, že vy ostatní nejste stejně rozumní. Proto ať jen všichni poslouchají a dávají si na vše pozor, co mluvím s nejrozumnějším z vás a co mu ukazují! A tak mluv Agrikolo, nyní sám!“

11) Právil **Agrikola**: „Ano, ano, můj čistě duchovní příteli, já jsem v podstatě tak zpola porozuměl, co jsi mi vlastně chtěl říci; avšak zcela jsem tomu, právě tak jako ti ostatní, neporozuměl, také já si podle zaslíbení Páně počkám na lepší časy! Avšak chtěl bych se nyní od tebe dovědět - a to za podmínky, že se mnohého jiného úplně zřeknu - jak se můžeš svou vůlí tak usmrtit a přece jsi tu ještě tak jako předtím s tělem nanejvyš hmatatelným. Neboť mně je nejvyš nepochopitelné toto: jednou jsi skutečné něco, hned poté podle hmatu dokonalé nic a toto nic je přesto opět dokonalé zcela stejné něco. Ano, jak to je tedy možné?“

12) Právil **anděl**: „To je přece něco zcela jasného! My duchové jsme ve své pro vás i imponderabilní (nevažitelné, nepostižitelné) čistě duchovní sféře přece ono vlastní, jediné skutečné a nejvyš původní něco. Vše ostatní ve veškerém hmotném světě je jen naší vůlí uskutečněná zjevnost, aby tu bylo pro vaše hmotné duše trvajících prostředí, pomocí něhož si můžete tak jako my zjednat neúplnější a nejpravdivější životní svobodu.“

13) Abych ti to však ještě přesvědčivěji ukázal, vezmi, Agrikolo, nyní sám do ruky kámen se zemí - Dobrá, máš nyní v ruce zcela tvrdý přirozený kámen! Řekneš nyní: „Hle, tento kámen je nyní, tak jak je, naprostá skutečnost!“ Neboť cítíš v ruce jeho tíhu a jeho tobě nezničitelnou tvrdost a pravíš u sebe: „To je skutečné něco!“ Já však pravím tobě, že s tvým skutečným „něco“ je tomu právě tak, jako předtím s mým masitým tělem a potom s tímto mým ještě stále stejně duchovním tělem. Neboť tvrdost a tíže tohoto kamene, který ještě pevně držíš v ruce, závisí také jen zcela jediné na trvání naší vůle. Dokud jej chceme zachovat jako tvrdý a těžký kámen, dotud také zůstane tím, čím je.

14) Budu-li však například také jen chtít, aby mně nyní byl tvůj kámen - co se týče těla - zcela roven, budeš moci tento kámen právě tak prohmatat, jako jsi dříve skrz naskrz prohmatal mě. A stane-li se tak, pak teprve dosáhne naší duchovní vůlí vytvořená hmota kamene své reality, bez níž se ti nyní jeví trvalostí mé vlastní vůle jako tvrdý a těžký kámen. Abys to však ještě snadněji pochopil, prozkoušej ještě jednou pevně svůj kámen, zda je to ještě tíž kámen!“

15) Právil **Agrikola**: „Je ještě jakým byl!“

16) Právil **anděl**: „A jaký je nyní?“

17) Právil **Agrikola**: „A, nyní jej sice ještě vidím ve své ruce jako obláček, avšak jeho tvrdost a tíže je ta tam! Ne, to je přece jen nanejvyš zvláštní! Spíše bych si dovedl představit vše jiné, nežli to, že by něco takového bylo možné! Ano, jak je ti to možné provést?“

69. MOC ANDĚLŮ.

1) Právil **anděl**: „Já jsem ti již beztoho řekl, že se to děje jen trvalostí naší vůle a že veškerá hmota není nic jiného nežli trvalost vůle Božího Ducha, byť se ti jevila tak rozmanitá; neboť rozmanité látky hmoty i s prvky, z nichž se zdá hmota před tvýma očima vznikat a trvat, jsou naše myšlenky. Jejich tvary a barvy jsou naše z našich myšlenek vytvořené ideje. Jejich účelnost jsou naše z idejí vyvinuté pojmy a dosažení vyššího duchovního cíle pro vše, co je nyní hmota, jsou naše úmysly, z nichž vzejde šťastný konečný cíl vši hmoty.“

2) Proto pravé a reálné bytí je jim u nás věčně nesmrtelných duchů a bytí hmoty je jen čistě námi způsobené a v každém okamžiku na nás závislé, jak jsi to musel nyní zcela jasně vidět s kamenem. Ty máš však na ruce ještě ten obláček a hle, já jej opět naplním úplnou trvalostí mé vůle a budeš mít v ruce opět dřívější kámen!“

3) Anděl to učinil a v ruce Římana byl opět zcela dřívější starý, tvrdý a těžký kámen.

4) To učinilo na Římana ještě mocnější dojem, i pravil andělovi:

(**Říman**): „Tento kámen mně zůstane vzácným kamenem na památku toho, co se zde tak zázračně událo! Ale nyní ještě jednu otázku! Hle, ve mně je přece také duše a v ní podle vaší nauky tobě. zcela rovnorodý duch! Proč tedy nemohu tímto svým duchem způsobit také já to, co jsi s to způsobit ty jako duch?“

5) Pravil **anděl**: „Protože tvá duše není k tomu ještě zralá a tvůj vnitřní duch nepřešel ještě do tvé duše! Avšak něco tvůj duch přece jen způsobuje trvalostí své vůle tvé duši ještě zcela neznámé, totiž stavbu a dočasné udržování tvého těla. Toto však nemůže tvá duše postřehovat, jako také nepostřehuje, jak se staví její tělo, protože její vnitřní, čistě záhrobní stavitel jí to nemůže zjevit a ukázat, protože jak bylo řečeno, není ještě zralá.“

6) Vnitřní duch pracuje však neúnavně v tom smyslu, aby učinil duši co nejdříve zralou a úplně svobodnou, avšak nemůže a nesmí na ni činit ten nejmenší nátlak, protože tím by se pak duše stala ještě hmotnější a nesvobodnější nežli by kdy mohla být všemi vlivy světa vnějšího. Proto duši v těle byla dána vlastní vůle a vlastní rozum, aby vyučováním zvenčí, sama sebe určujíc dospěla tak daleko, aby se svou vlastní vůlí vždy víc a více zbavovala vší světskosti a vcházejíc v sebe nastoupila na čistší a čistší duchovní cesty.

7) V jaké míře však duše činně nastupuje stále čistší duchovní cesty, v té míře se pak s ní sjednocuje také její vnitřní, čistý a záhrobní duch. A zhostila-li se svým v sobě stále protříbenějším rozumem a svou tím také stále svobodnější a svobodnější vůlí všeho světa úplně, tehdy se stala svému duchu rovna a s ním se sjednotila, kterého sjednocení budeme nazývat duchovním znovuzrozením; a tak duše se svým duchem sjednocená, také ještě v těle jsoucí, dovede to, co nyní před tvýma očima dovedu já, jako právě jeden takový se svou duší spojený duch.

70. OPODSTATĚ VZDUCHU.

1) (**Rafael**): „Když jsem jako člověk po mnoho let obýval tělo, tu jsem milostí Páně poznal tuto vnitřní cestu života a šel jsem po ní se stále větší vytrvalostí. Tím se v mé poslední době stalo, že se můj duch a má duše sjednotili a dostalo se mi úplné moci také nad mým pozemským tělem, takže jsem je mohl právě tak náhle rozložit, jako jsem nyní rozložil kámen a předtím své tobě hmatatelné tělo a podržel jsem z něho jen tolik, abys mě mohl svýma tělesnými očima ještě vidět.“

2) Budu-li však nyní chtít mít opět tělo jako ty, stačí jen chtít a tělo bude také opět zde. Hle, chci to a nyní mně opět ohmatej a shledáš mně opět tak pevným, jako jsem byl předtím!“

3) Říman to učinil a shledal, že Rafael byl opět zcela člověkem jako předtím.

4) Tu se otázal (**Agríkola**) anděla řka: „Když jsi jako dokonalý člověk na Zemi rozložil své tělo, mohl jsi je také znovu stvořit?“

5) Pravil **Rafael**: „To jistě tak jako nyní; avšak nechtěl jsem to, protože čistě duchovní, těla prosté bytí je nekonečně dokonalejší nežli bytí vázané - bytí vlastní vůlí - na jakékoli tělo. Hle, v tomto těle mohu méně působit než bez něho! Vidíš-li mě však konat něco zázračného, pak je již tělo pryč a teprve po činu je opět stvořeno. Jsem sice s to (konat) také vše v těle, avšak ne tak dokonale jako, mimo tělo. - Máš-li ještě otázky, polož je a já ti na ně odpovím!“

6) Pravil **Agríkola**: „Ó, otázek bych měl ještě v zásobě velké množství! Dovedl bys vytrvalostí své vůle proměnit také část volného vzduchu v nějakou hmotu?“

7) Pravil **anděl**: „Ovšem; neboť předně i vzduch je hmota a obsahuje všemožné látky a proto může být tím spíše proměněn v každou libovolnou hmotu a zadruhé je mému duchu vskutku volno nechat mou vůli a to v nejuplněnější míře - účinně vystoupit a tedy vzduch, jak mi udáváš, okamžitě proměnit v nějakou hmotu. Řekni mi jen nyní, v co mám vzduch proměnit!“

8) Pravil **Agríkola**: „Příteli, to přenechávám tvému nejlepšímu a nejmoudřejšímu uvážení!“

Učiň co chceš a mně to již bude nyní vše vhod!“

9) Pravit **anděl**: „Nuže, dobře tedy! Ať se tedy nyní promění vzduch, který vane ve vzdálenosti dvanácti kroků před námi, v úplně kruhový, pět mužů vysoký a délku muže silný sloup! Staň se! A nyní jdi a zkoumej stojící již sloup, zda je to ještě vzduch anebo zda je to nejvyšší pevný žulový sloup!“

10) I šli všichni Římané a zkoumali sloup.

11) A **všichni** pravili: „Ó, zázrak zázraků! To je úžasné, přeúžasné! Je to skutečně nejpevnější žulový sloup, jaké ani v Římě nemáme! Ano, ano, v čistém duchu je podstata a veškerá hmota je jen důsledkem trvání svobodné vůle čistého ducha!“

12) Poté pravit **anděl**: „Za jak těžký považujete tento sloup?“

13) Pravit **Agrikola**: „Příteli, to by nám bylo velmi těžko určit! Avšak lze předpokládat, že tento sloup váží jistě asi sto tisíc liber a že by jej sotva tisíc mužů zmohlo.“

14) Pravit **anděl**: „Dostí správně jsi tu soudil! A přesto ti pravím, že mně jako čistému duchu je zcela snadné vyzvednout tento těžký sloup do jaké výšky chceš, pouze svou vůlí. Urči výšku anebo urči mně vzdálenost, kam jej mám pouze svou vůlí odtud vyzvednout a to se také ihned uskuteční!“

15) Pravit **Agrikola**: „Nuže, chceš-li již tomu tak, pak pravím: Vyzvedni sloup na sto výšek mužů přímo do vzduchu a pak jej postav tamto na pole, které je právě v poloviční vzdálenosti směrem k Emauzům!“

16) Pravit **anděl**: „Zcela dobře, ať se to vše ihned stane!“

17) Sotva to anděl dořekl, byl již sloup v žádané výši ve vzduchu a brzy poté jej bylo vidět stát na poli směrem k Emauzům.

18) Nyní však byli také již všichni v koncích a zejména ovšem již Římané; neboť všichni se tomu nemohli dost vynadivit.

19) „Ale“, pravit **anděl**, „jak se můžete tak velice divit? Copak je čistému duchu někdy něco nemožného? Vždyť přece záleží vše na pevné vůli čistého ducha! Jsme-li my, čistí duchové s to nosit v prostoru Země, Slunce a všeliká Centrální slunce a nakonec i celé Slupkové globy, jak by mně a všem čistým duchům nemělo pak být ještě snazší v okamžiku dopravit takový sloup kam kdo chce?! Kdo si může hrát se lvy jako s mouchami, tomu komáři jistě úzkost nezpůsobí!“

71. PODSTATA DUCHA.

1) (**Rafael**.) „Ježto však máme ještě kdy, ukáži vám také ještě něco; neboť jinak byste mohli ještě přijít na myšlenku, že se obírám jen kameny. Hledte, sloup je jednou tu a je zaopatřen a zůstane na onom místě staletí stát a bude vytrvalostí mé svobodné vůle tisíc let zachován! Abyste však, zejména vy Římané mohli vidět, že duchu není naprosto nic nemožné, ať tedy stojí právě na onom místě, kde předtím vznikl ze vzduchu mocný žulový sloup, velký a zralými plody úplně obsypaný datlovník a po jeho straně dva fíkovníky, které nebudou mít též nedostatek zralých plodů.“

2) Hledte, řekl jsem a chtěl jsem to a zmíněné stromy, svými plody co nejbohatěji obsypané, stojí již na místě! A nyní jděte a zkoumejte svým ponebím zmíněné plody a já myslím. Že vám budou dobře chutnat!“

3) Tu všichni vstali a šli na ono místo, aby se přesvědčili o tomto zázraku. Všichni pravili, že ušlechtlejší a dokonalejší plody toho druhu ještě nikdy nepožili.

4) Pravit **anděl**: „A nyní ať se ještě dopraví na zelenou pastvinu před domem našeho starého a laskavého přítele a bratra Lazara tucet ovcí ze vzduchu! - Hledte, všechny jsou také již zcela čilé na místě samém a jsou vlastnictvím láskyplného Lazara!“

5) Přitom však také myslím, že těmito znamenáními snad nyní poznáváte, co vše dovede čistý a ve své vůli úplně svobodný duch. Přemýšlejte nyní poněkud a potom mi řekněte, jak jste porozuměli těmto věcem a pochopili je a pak vám dá Pán ještě větší světlo. A tak nyní o tom všem zrale přemýšlejte!“

6) Pravit **Agrikola**: „Ó, příteli z nebes Božích, tu by bylo možno zcela snadno přemýšlet, kdybychom již byli v tvé vznešené sféře; leč naše životní cesta bude do té doby ještě asi hezky

dlouhá! Avšak tomu, co jsi nám, nebeský příteli, nejmilostivějším dopuštěním Páně zjevil, rozuměl bych aspoň já jako člověk, dostatečně; avšak kterak je a může být vytrvalá vůle ducha zcela nejrozmanitější látkou hmoty celé Země a dokonce i ostatních Světů v nekonečném prostoru, tomu my nemůžeme rozumět tak, jako tomu, ó, nebeský příteli, rozumíš co nejjasněji ty.

7) Hmota není tedy nic a duše jako jaksi výplod hmoty, není o sobě také nic; jediné čistý vzduch o sobě je reálné něco. Jaká látka anebo jaké „něco“ je čistý duch v sobě a o sobě? To je otázka, na kterou smrtelný člověk, jenž myslí a chce jen ze své aspoň ještě polohmotné duše a ze svého látkového těla dotud nikdy neodpoví, dokud se sám nestal téměř zcela duchovní. A tak musíš, nebeský příteli, mít zajisté s námi malou trpělivost, neopatřily-li nám tvé výklady v této nejvyšší jemné životní věci přes tvé zázraky za tím účelem konané ještě vždy ono světlo, jímž bychom mohli úplně poznat, jakou látkou a jakým něco je o sobě a v sobě živý čistý duch.

8) Ano, slovo „duch“ je hned a snadno vysloveno; ale kde tu zůstává rozum (porozumění; vyd.)? Je tedy pro nás kratší anebo delší přemýšlení stejně neužitečné a úplně neplodné a tak nám můžeš, náš milý nebeský příteli, začít hned znovu podávat jasnější výklady o vlastní podstatě čistého ducha, není-li ti totiž náš nerozum již příliš obtížný.“

9) Právil **Rafaël**: „Vždyť milovat Boha nadevšecko a sloužit vám lidem, kteří jste povoláni státi se stejně jako my čistí duchové Jeho dětmi, je právě naší nejvyšší slasti a blaženosti! Jak by mně pak mělo být obtížné něco, co vám může dát ještě větší světlo?! Dejte tedy dále dobrý pozor na to, co dalšího vám ještě sdělím o podstatě čistého ducha!

10) Ve vlastní podstatě je jediné Bůh nejčistší a nejryzejší základní Duch všech duchů a jako takový je tedy také základní látkou a věčným Praživlem všech praživlů.

11) Čistý duch o sobě jako látka a živel je oheň a světlo anebo o sobě láska a moudrost sama. Avšak nesmíte si pod tím představovat oheň hmotný a lásku smyslnou a tedy také ne světlo jako je snad světlo pozemského Slunce anebo hořící lampy - ačkoli je mezi obojím obdoba (podobnost) - ; neboť oheň ducha je pouhý život a jeho světlo jeho moudrost.“

72. PODSTATA ÉTERU.

1) (**Rafaël**): „Vidíte zde nejvyšší průhledný vzduch a domníváte se, že proto téměř již vůbec nic není. Je-li však tento vzduch uveden do silného pohybu, že svou mocí jakožto vichřice vyvrací z kořene nejmocnější cedry a přivede moře do takového neklidu, že se zvedá v pěnící jako hory vysoké vlny, pak musíte zajisté doznat, že vzduch je zajisté značně mocné něco. Ano, vzduch je tedy již těleso a obsahuje také všechny pomyslitelné „látky a tělesa v prvotním, ještě víc a více nevázaném stavu.

2) Voda, zvláště voda dešťová a pramenitá je totéž, co je vzduch, jenže ve stavu více vázaném. Slaná voda mořská je ovšem ještě hutněji vázaná.

3) Stoupáme-li však výše, asi tak deset hodin vysoko nad Zemí, tu se již nesetkáváme se vzduchem, jaký nás obklopuje zde, nýbrž s nejčistším éterem, jenž by byl vašim očím jako úplně nic, takže si něco tak nicotného nedovedete snadno představit. Neboť díváte-li se přes zemi do dálky několika hodin cesty, objeví se sebecistší vzduch, který naplňuje prostor mezi vámi a dalekými horami jako modrá pára; kdyby však naplňoval tento prostor jen čistý éter tak byste spatřovali hory nikoli modré, nýbrž v jejich zcela nezkaleném zbarvení. Ano, hleďte, mezi Zemí a Sluncem je tak veliká vzdálenost, že nyní opravdu nejsem s to udati vám pro ni na této Zemi pochopitelnou a správnou míru, - jak vám to již také vysvětlil Pán Sám. A tento pro vaše pojmy strašně rozsáhlý prostor je naplněn takovýmito vašim smyslem úplně nicotným éterem.

4) A však tento éter přes svou zdánlivě úplnou nicotnost není nikterak tak nicotný, jak se vám jeví; neboť jsou v něm všechny nescíslné látky a prvky ve stavu ještě nevázanějším nežli v nejčistším atmosférickém vzduchu této Země. Jsou tu již spíše volnými silami a jsou praohni a prasevětlu mnohem bližší a příbuznější a živí vzduch Země, tento pak vodu a vodu Země a vše, co na ni je, žije a se snaží. Je-li však toto vše již v éteru, pak je éter zcela vydatné něco a ne nic, i když se tak jeví vaši smyslům.

5) Avšak éter dávno ještě není čistě duchovno, nýbrž má spíše vnitřní podobnost se substancí duše, avšak jen potud, pokud je prostorovým prostředím, jímž se setkávají, spojují a ko-

nečně jako zcela společně působí nesčíslné prasyly z Boha.

6) Ty se mne nyní ovšem opět otážeš a řekneš: „No a jakpak je při tak různých silách možné nějaké homogenní (stejnorodé) působení?“ A já pravím tobě: Není nic přirozenějšího a snazšího nežli to!

7) Hle, na Zemi Páně, mezi jejím mořem a ostatním vodstvem máme přece vám tak zcela nepochopitelně velký počet druhů rostlin, keřů, stromů a rovněž zvířat a též i nerostů, že by je ani nejslavnější soudobý učenec nebyl s to zaznamenat a vyjmenovat! Tvoří s celou Zemí jednotný celek a všechny působí k jednomu hlavnímu účelu a přece jsou zde na Zemi a v zemi tak různě zřízeny a uspořádány, že bys je na místě při prvním pohledu nemohl zaměnit tak, abys nakonec nebyl s to rozeznat fíkovník od bodláci, vola od lva, vlaštovku od slepice, rybu od želvy a olovo od zlata.

8) Na Zemi tedy postřehuješ takové rozdíly snadno; avšak v éteru, ve vzduchu a ve vodě je postřehovat nemůžeš a to ani zrakem, ani sluchem, ani čichem a chutí, ani celkovým svým nervovým pocitem, ačkoliv všechny ty nesčíslné rozmanité druhy sil a jimi zplozených pralátek a živlů v éteru, ve vodě a v tomto vzduchu jsou navzájem ještě rozhodně odlišnější, nežli jak ti je hlásají věci na hmotné Zemi.

9) Za substancí éteru je duchovní, tedy tvým smyslům neviditelný oheň, věčně vládoucí síla, která vycházejí z Boha naplňuje věčně nekonečný prostor a neustále působí a tvoří. Bůh Sám je pak ve Svém Centru věčný Praduch a věčný Pračlověk a naplňuje věčně z Něho vycházející nekonečnost Svými velkými myšlenkami a ideami, které, naplněny Jeho láskou, stávají se Jemu rovným životním ohněm, Jeho moudrostí uspořádanými tvary a Jeho vůlí od sebe odlišnými a jakoby pro sebe trvajících bytostmi, do nichž je vložena schopnost, aby se samy jako takové věčně dále rozmnožovaly, dále vytvářely a na žebříku věčného Božího Řádu se časem sjednotily a k bohopodobnosti vzestupovaly.“

73. ČISTÉ DUCHOVNO VE HMOTĚ.

1) (Rafael:) „Abys tomu však, Agrikolo, ještě-lépe porozuměl, ukáži ti ještě leckteré příklady, které jsem a rovněž i Pán, sice již ukázal příteli a bratru Lazarovi; ježto jsi však to, co Pán ukázal, příliš málo pochopil, musím ti nyní podle vůle Páně učinit věc ještě jasnější. A tak si tedy dej velmi dobrý pozor na vše, co ti nyní řeknu!

2) Hle, ty jsi také zahradníkem, máš v Římě velkou zahradu, z níž máš velikou radost! Tisíce rostliny, květiny a plody jsou v ní pěstovány. Nechybí tu také všeliké druhy hroznů, fíků, jablek, hrušek, švestek, třešní, pomerančů, citronů, limonů, kaštanů a všelikých melounů. Aby tvá vpravdě velmi velká zahrada mohla být vždy znovu vším osázena, musíš také vždy znovu nashromáždit náležitou zásobu všelikých semen, která ve vhodné době vložíš do dobré půdy své zahrady.

3) Nuže, semeno je v zemi a začíná k tvé radosti zcela hojně a zdravě klíčit. No, na to vše je nyní velmi krásná, milá a radostná podívaná; ale dal jsi snad také pro každý druh svých tisícových různých do zahradní půdy vložených semen rovněž různé pro každé semeno zvláštní druhy půdy? Ty pravíš: „Celá velká zahrada nedaleko ústí Tibery do velkého Středozevního moře má jen jeden a týž dobrý a úrodný druh půdy a daří se v ní každému plodu znamenitě.“

4) Dobrá, pravím tobě, když však neprší v létě - jako tomu v Římě téměř vždy bývá - , pak musí tvoji sluhové zahradu zavlažovat kropící konví. Máš tu snad pro každý druh plodů také zvláštní druh vody? Ty pravíš opět: „Ne, také to ne; dávám zalévat všechny rostliny, keře a stromy jen jedním a týmž druhem vody, kterou přivádím do zahrady vodovody!“ Opět dobře, pravím já! Tedy také je jeden a týž druh sladké vody, protože se mořská voda k všeobecnému oživení suchozemských rostlin dobře nehodí.

5) Nyní víme, že se tvá velká zahrada skládá jen z jednoho druhu půdy a že je zalévána jednou a touž vodou. Vzduch v tvé zahradě je a zůstává také týž a světlo a teplo sluneční zůstává rovněž nezměněně stále totéž a nemůže - aspoň po celé ploše tvé zahrady - co se týče nižší anebo větší působnosti a síly, vykazovat zcela žádný rozdíl, mimo rozdíl, který činí roční doby - ale také vždy ve stejném rozdělení - nad celou zahradou.

6) Nuže, jsou-li tedy všechny předchozí podmínky pro vzrůst nejrozmanitějších rostlin, keřů a stromů zcela stejné, pak by měly jako stejné příčiny vyvolat přece také u všech rostlin, keřů a stromů zcela stejné účinky jak co do tvaru, tak co do podoby, chuti a vůně. A přece jak mocný rozdíl!

7) Rozžvykuješ-li jádro citronu, chutná hořce. Odkud bere plod příjemnou kyselost a chuť?! A tak se děje s celou řadou věcí. Vše je svým druhem nebetyčně rozdílné od druhého. No, a jak se to tedy srovnává s jednou a touž potravou?! Réva vypadá jinak nežli fík a jaký tu rozdíl ve všem mezi plodem révy a plodem fíku! Opět jsi vložil do země semeno obyčejné dýně a semeno melounu. Prvé ti vydalo plod obyčejné dýně bez vůně a bez chuti a símě melounu odměnilo tvou velmi poctivou námahu plodem sladkým jako med a přece byla všude táž půda, táž voda, týž vzduch a totéž sluneční světlo.

8) Přemýšlíš-li nyní o tom poněkud dále, budeš se muset sám zřejmě tázat a říci: jak mohou stejné síly vyvolávat stále nejrozmanitější účinky?“Řekl jsem ti ovšem, že všechny nekonečně mnohé duševní substance jsou přítomny nejprve v éteru, pak ve vzduchu a ve vodě; avšak nejostřejší oko lidské a nejcitlivější chuť a čich nenajdou ani v těch, ani v oněch všeobecných prvcích (praživlech) někde aspoň něco z chuti a vůně nějaké rostliny a jejího sladkého, kyselého anebo hořkého plodu, - o jehož podobě a barvě nechceme ostatně ztrácet slovo. Nuže, jak to tedy přijde, že každé rozdílné semeno přitahuje a svým způsobem v sobě ztělesňuje z téže půdy, z téže vody, z téhož vzduchu, z téhož světla a z téhož tepla jen ony substance pralátky, které jako stále to stejné a nezměněné semeno přitáhlo a ztělesnilo již před několika tisíckrát tisíci lety?

9) Hle, tu se vynořuje čisté duchovno dokonce v organické (ústrojné, uhlík obsahující) hmotě a ukazuje probudilému a bystrozrakému pozorovateli, že je právě jen jakožto čisté duchovno opravdové něco a že to, co smysly vnějšího člověka za něco považují a o tom uvažují, není vlastně zcela nic, nýbrž že jen to, co je uloženo skrytě v semínku, je skutečné něco, protože je to čisté duchovno. Toto duchovno je uloženo v pranepatrném, tvému oku sotva viditelném pouzderku, které je obklopeno celým semínkem. Toto v uvedeném pouzderku uzavřené čisté duchovno je láskou, světlem a silou vůle naplněná myšlenka anebo idea ve své úplné izolovanosti (odloučenosti), od nescísně mnohých jiných v sobě a o sobě rovněž tak vymezených a odlišně uzavřených myšlenek a idejí.“

---

74. PŮSOBENÍ DUCHA NA HMOTU.

1) (**Rafael:**) „Tento takto o sobě odloučený duch v zárodečném pouzderku máje svou jasnou inteligenci a vědomí své síly, kteráž je vlastně on sám, snadno pozná, je-li semeno jako jeho jím vybudovaný hmotný obytný dům v oné poloze a v onom postavení, v němž čistý duch může začít svou činnost.

2) Je-li símě vloženo do vlhké půdy a vnější substanciální hmotný povlak změkne, protože jeho duševní substanciální části, se začínají shodovat, s vnějšími je obklopujícími podobnými částmi ve vlhkosti půdy, začíná čistý duch hned náležitě používat své intelligence a moci své vůle. Poznává co nejpřesněji vhodné jemu částčky v zemi, ve vodě, ve vzduchu, ve světle a v teple ze Slunce, přitahuje je k sobě a tvoří z nich ve svém řádu to, co odpovídá jeho bytosti a tak vidíš potom vyrůstat z půdy zemské rostlinu s její stále stejnou zvláštností. Rostlinu anebo jaksi vnější tělo rostliny od kořene; až k nejvyšší špičce kmene vytváří duch jen proto, aby se čistý duch mohl v nových seménkách tvořivě rozmnožovat a tak znekonečňuje své já, ačkoliv duch jednou takto působivší povznáší sama sebe a ve spojení s duševními k sobě přitáženými částmi přechází k tvoření vyšších a dokonalejších forem a bytostí.

3) A to, co jsem ti nyní řekl o rostlinách, platí v menší míře také o všech nerostech a ve větší míře o všech zvířatech a konečně také zejména o lidech. Z prvopočátku však platí totéž o tvoření všech světových těles, všech Slupkových globů a celkového velkého Světého člověka, kterého vám dostatečně jasně popsal a ukázal Pán Sám.

4) Z toho všeho můžeš však nyní poznat, že veškerá pravda, skutečnost a realita je domovem jen v čistém duchovnu a že veškeré hmotno není nic jiného nežli jen vytrvalá vůle ducha,

kteřou může duch ponenáhlu mířnit, víc a více rozkládat a konečně v substanciálně duševní jemu podobné tělo přetvořit v kratší či delší době podle toho, zda se duševní substance následkem svobodné, také v ní probuzené vůle prokazuje být více či méně povolná vnitřnímu živoucímu řádu ducha.

5) Pozoruj od nynějška jen bedlivě veškerou přírodu a shleďáš v ní, co jsem ti nyní vysvětlil! Neboť nemůžeš ode mě za krátký čas našeho spolubytí žádat, abych nyní zvláště vykládal veškeré nerosty, veškeré rostliny a veškerá zvířata, pokud obsahují čistě duchovní a pokud čistě substanciální (podstatné), duševní. Dost na tom, že jsem ti nyní zcela jasně vyložil, jak se má navzájem k sobě veškeré čisté duchovno, substanciální duševno a nakonec veškeré hmotno. Neboť nyní mnou dané pravidlo platí pro celou věčnost a pro celou nekonečnost; chápeš-li alfa pak také chápeš omega. Co je mezi tím, je s oběma navlas stejné, - nehleď k nesčetně různým formám.

6) A nyní, jelikož jsem ti způsobem zcela mimořádným leccos odhalil, můžeš se tedy také ty zcela otevřeně vyslovit, jak jsi to vše svým rozumem pochopil. Máme ještě čas a můžeme si o tom ještě leccos spolu povědět. A tak můžeš tedy nyní mluvit zase ty a nám všem sdělit, jak jsi věc pochopil!“

---

75. DUCH, NEJVNITŘNĚJŠÍ SÍLA.

1) Pravidl **Agrikola**: „Nebeský příteli, učinit tuto věc někomu ještě jasnější a zřejmější, nežli ty jsi ji učinil mně a nám všem, je věru nemožné! Že my to však nemůžeme ještě v úplné hloubce tak poznat a pochopit, jak tuto věc poznáváš a chápeš ty, to ti bude také zajisté ještě mnohem jasnější, nežli to může být nám samým; neboť pro co pozemský člověk dávno ještě nemá náležitý smysl, to také nemůže ani při nejlepší vůli nikdy úplně v pravém světle pochopit. Avšak nyní se mi nicméně stalo úplně jasné, že veškerou podstatnou realitu (opravdovou skutečnost) třeba vlastně hledat a tedy také i nepochybně poznat je v duchovnu. Já bych tě, nejmilejší, čistě nebeský příteli, prosil pro pokud možno jasnější pochopení tvé nauky o čistém duchovnu jen ještě o několik ještě názornějších příkladů. Neboť hle, my Římané máme jedno staré přísloví, které zní: Longum iter per praecepta, brevis et efficax per exempla! ¹⁴⁾ A to je Jistě stará a zcela pravdivá nauka. Zcela malý a krátký příklad říká bádajícímu člověku často a téměř vždy více, nežli mu jsou s to říci všechny teoretické nauky a zásady a právě proto tě tedy také prosím o několik malých a dobrých příkladů.“

2) Pravidl **Rafael**: „Ano, příteli, bylo by ti možno dát ještě mnoho a to velmi makavě jasných příkladů; avšak přesto přece bys nemohl čisté duchovno svými přirozenými smysly úplně pochopit. Duch jako všude ta nejvnitřnější síla proniká vše, vidí vše a přemáhá vše; také tvůj duch to docílí, ne však ještě dnes a také ne zítra, nýbrž tehdy, až bude v tobě vše v úplné pravdě uspořádáno.“

3) Pohleď, tamto na učedníky Páně, z nichž se nyní dva zdržují ještě v chrámě; jeden z těch dvou Je však světák! Hle, tito učedníci - až na toho jednoho - jsou již téměř na tom stupni, - na kterém jsem nyní já jako čistý duch; ale dosáhnout toho nebylo však pro ně nikterak něco tak snadného, jak bys si to představoval. Jsou to většinou rybáři u Galilejského moře v blízkosti Kafarnaum a jsou přítom majiteli domů a pozemků a mají ženy a děti; a hle, opustili vše a ochotně a s velkou radostí šli za Pánem, aby dosáhli Království Božího a jeho síly a moci! A protože čistě pro Království Boží se obrátili k veškerému světu zády, dosáhli ho také v krátké době v sobě, zatím co ty jako velký světský člověk budeš ho moci dosáhnout teprve ponenáhlu.

4) Dosáhneš ho však podle míry své lásky k Pánu Bohu a podle míry své lásky k svému bližnímu; neboť síla tvé lásky k Bohu a k bližnímu ti oznámí, nakolik se v tobě probudilo a uzrálo Království Boží.

5) Království Boží v tobě je však zmíněná láska v tobě a tato láska je také tvůj duch jako ta jediná pravda, realita a věčný nezničitelný život. Nuže, jak je tomu však, jak jsem ti nyní ukázal, nemůže ti žádný sebelépe zvolený překlad ukázat, nýbrž to musíš zakusit v sobě samém. Nežli

---

¹ ⁴ Dlouhá je cesta poučováním, krátká a působivá příklady! – Vyd.

však nabudeš vlastní zkušenosti, třeba: Věřit a doufat v jisté splnění všeho toho, co Pán jako pravěčná pravda tobě a vám všem co nejvěrněji zaslíbil!

6) Přesto ti však vykonám několik příkladných znamení, z nichž ještě poněkud jasněji poznáš, že jedině v duchu je domovem veškerá pralátka a veškerá realita. Vy Římané máte také úsloví, které zde můžeme velmi dobře použít a které zní takto: Quod a principio non valet, aut valere nequit, etiam in successu non aliquid valere protest; ex nihilo nihil erit.¹⁵⁾ Z toho však již podle lidského rozumu jasně vyplývá, že to čistě duchovní musí být ono nejopravdovější něco; neboť" bylo-li by to podle hmotných pojmu lidí jisté, sebe sama nemožně vědomé nic, jak by se to mohlo věčně kdy stát něčím sebe sama vědomým?!

7) Aby se však mohlo vše, co tu je z čistě duchovního stávat, vznikat a trvat, musí tedy být především toto čistě duchovní nejopravdovější něco, aby z něho mohlo jako důsledek vzejít každé jiné něco. V semeni je tedy opravdové něco jedině duch skrytý v zárodečném obalu, kdežto celé ostatní tělo semene není o sobě zcela nic, nýbrž to co je, je jen duchem jsoucím v něm. Tento duch pracuje podle své v něm jsoucí inteligence silou své vůle a z toho vzniká rostlina, keř, strom, zvíře, ba celý svět.

8) Co je však o sobě duch, to jsem ti již nyní častokrát vysvětlil, Ty to sice nyní ještě nemůžeš až do základu poznat - a to proto, že tvůj vlastní duch tě ještě neprostoupil - avšak tolik si přece jen můžeš ve své duši smyslně představit, že ono praněco ducha je živý a sebe sama přejasně vědomý oheň a světlo a tedy sama nejvyšší láska a nejvyšší moudrost. Více ti o tom říci nemůže ani Pán Sám!"

76. OSVOBOZENÍ OD HMOTNA.

1) Privil **Agrikola**: „Hle, nyní je mi to již opět mnohem jasnější a připomínám si některé věty starého moudrého Platona. Plato pátral dlouho po duchovní podstatě Boha a konečně jednou obdržel jakoby v jasném snu vidění. Bylo mu naznačeno, že uzří Boží duchovní podstatu. Zdálo se mu, že se vše kolem něho stalo ohněm a světlem. On sám byl jako úplně rozložen, aniž to však bylo na újmu jeho vědomí. V tomto ohni nepociťoval však pálení, nýbrž jen mocné, nejvyšší rozkošně blahodárné teplo lásky a života a jakýsi hlas, podobný nejčistší harmonii líbezně znějící lyry Aeolovy, mluvil k němu z moře ohně a světla: „Viz a ohmatej duchovní podstatu Boha a pociťuj a zři sebe sama v Něm a skrze Něho!“ A Plato viděl nyní svůj tvar jako člověka a viděl kolem sebe ještě nesčetné tvary sobě rovných. V těchto tvarech však objevoval ještě v nejmenších obrazech, které všechny žily, nesčíslný počet jiných tvarů, které však všechny dohromady tvořily jen jeden tvar lidský. A hle, tvé vysvětlení má velkou podobnost s viděním tohoto velkého světského mudrce, který je velmi znám v celém vzdělaném světě!

2) Nuže, oheň a světlo Platonem viděné jistě také neviděly jeho oči tělesné, nýbrž jen oči jeho ducha a tak si nyní myslím: Stanu-li se jednou sám duchovněji, pak já také uzřím v duchu tentýž oheň a totéž světlo, jaké uzřel a pocítil Plato. - Soudil jsem správně anebo nesprávně?“

3) Privil **Rafael**: „O, zcela dobře a zcela správně jsi tu soudil a já ti na to nemohu nic jiného říci nežli: Věc se má asi tak! Avšak Plato byl pohan a nemohl dospět k onomu zcela jasnému nazírání a postřehování, k němuž může dospět člověk podle nauky Pána Boha. Abych ti zde však podal ještě leckterý velmi názorný důkaz o tom jedině pravém a nejreálnějším „něco“ čistého ducha, provedu ti ještě několik experimentů čistého duchovna a dej tedy nyní opět velmi dobrý pozor na vše, co ti ještě ukáži s nejmilostivějším dopuštěním Páně!

4) Hle, co nás tu nyní obklopuje, je pouhý, zcela dobře průhledný vzduch a můžeš nyní napínat své smysly jak chceš, neobjevíš v něm nic jiného nežli jen nejvyšší spoustu komárů a všelichých prohánějících se much, tu a tam většího brouka anebo dokonce ptáka! Avšak já nyní jen na krátkou dobu otevřu vnitřní zrak tvé duše a budeš žasnout, co vše uvidíš v tomto našem atmosférickém vzduchu.“

5) Privil **Agrikola**: „Nebeský příteli, učiň to a co tu prospěje mně, prospěje v krátké době

¹ ⁵ Co od počátku nemá anebo nemůže mít moc, to nemůže ani ve svém pokračování něco zmocit; z ničeho nebude nic. Vyd..

mnoha tisícům!“

6) Pravit **Rafael**: „Zcela dobře, mohu to tedy jen chtít a jsi nyní již ve stavu, v němž jsem tě chtěl mít. - Co vše nyní vidíš ve vzduchu?“

7) Pravit **Agrikola**: „Á, poslyš, to je nepopsatelné! Jaké to nekonečné množství bytostí, rostlin, zvířat, krajin a dokonce lidských postav! A také vidím míhat a hemžit se nesčetné množství velmi malých svítících červíčků a hned tu a hned tam se uchopí ve svazeček a v okamžiku je z toho nějaký úplný tvar; avšak dlouho nepotrvá hned zase přechází ve tvar jiný. Světlo je všude, jen věci mají krátké trvání a hned se opět mění; jen některé podoby podržují nyní přijatý tvar déle. Ne, při tomto pozorování by mohla sebesilnější hlava dostat úplnou závrať!“

8) Ano, co jsou tedy myriády myriád těchto světlých červíčků a co jsou tyto nesčetné, stále nově se tvořící všelike tvary a podoby? A sáhnou-li mezi ně a chci-li si takový tvar anebo podobu pevně podržet, nemám v ruce naprosto nic! A, to je věru pravé životní škádlení!“

9) Pravit nyní **Rafael**: „No, počkej tedy jen ještě trochu a budeš z toho mít ihned něco trvalejšího!“

10) Tu přišli všelijací ptáci a dokonce také ryby, jakoby ve vzduchu létající a plující do blízkosti Řimana a Říman si chytil jednoho ptáka a jednu velmi zvláštní rybu a držel je v rukou.

11) Učiniv tento lov pravit (**Agrikola**) andělovi: „Poslyš, nebeský příteli, já jsem nyní již učinil lov! Zaříd' nyní, abych viděl vzduch opět v jeho přirozenosti a mohl se přesvědčit, zda mám ještě v rukou ptáka a rybu!“

12) Pravit **anděl**: „O, to ti může být ihned splněno! Hle, nyní jsi již opět zcela v přirozeném vzduchu a můžeš tedy podle libosti pozorovat svůj úlovek!“

13) Agrikola byl nyní opět ve svém zcela přirozeném řádu a chtěl ihned podrobněji ohledat svého ptáka a rybu; avšak v jeho ruce nebyl již ani pták, ani ryba.

14) Překvapen tázal se (**Agrikola**) anděla řka: „Copak je s oním ptákem a rybou? Kde jsou nyní? Mé celé zření bylo tedy přece jen spíše snem, nežli něčím v úplné skutečnosti!“

15) Pravit **anděl**: „Anebo právě naopak! Právě dříve jsi byl pravé skutečnosti blíže, nežli jsi nyní! Svého ptáka a svou rybu máš doposud, ale nikoli v ruce tělesné, nýbrž v ruce duševní a já ti pravím, že tato tobě velmi přiměřená zvířata již tak hned neopustíš a ona tebe také ne; neboť hle, ty máš doma v Římě jako patricius starého kmene štít, na jehož vnější straně je ve zlatě vyobrazen podobný pták s klasem v zobáku a podobná ryba s červem v tlamě a protože si dosud velmi vážíš takového světského čestného znamení, proto se ho již tak brzy nezbavíš.“

16) Viděl jsi sice ve skutečném vzduchu očima své duše mnohé podoby a tvary - byly to zjevy přiměřené tvým novým zkušenostem -; nemohl jsi je však ještě pevně podržet. A jako se v nich stále střídaly tvé vlastní myšlenky a přecházely a se zvrhaly ve všelike tvary, tak se také názorně představovaly tvé duši; avšak tvůj pták a ryba na čestném štítě, na nichž máš doposud stálé a velké zalíbení, zůstaly ti ještě pevně neměnitelně v tvé duševní ruce -, která se rovná chtivosti a touze duše navenek - a chceš-li je vidět také v jejich přirozenosti, mohu ti také ještě to učinit.“

17) Pravit **Agrikola**: „Je-li ti také to jistě možné, učiň to! Rád bych tedy viděl, zda je to můj pták a má ryba! Snad bych se pak mohl snáze zbavit takové naprosté světské hlouposti.“

18) Pravit **anděl**: „Podívej se na své obě ruce a uvidíš svá světská čestná znamení!“

19) Tu pohlédl Agrikola na své ruce a zpozoroval v pravici ptáka druhu fénixe a v levici malého delfína. Tu užasl mocně nad tímto zjevem, tázal se však ihned anděla, jak by se mohl obou těchto jemu obtížných zvířat co nejdříve zbavit.

20) Pravit **anděl**: „Obou těchto tobě zcela neužitečných zvířat se můžeš zcela snadno zbavit tím, že od nich zcela odvrátíš své srdce a obrátíš je zcela k Pánu. Dovedeš-li to, pak tě obě zvířata v tvé duši brzy opustí; ve tvých tělesných rukou mohou však potrvat jen tak dlouho, dokud já ti je zachovám. A hle, chci, aby byly pryč! A hle, tvé ruce jsou již opět volné! Nyní jsem ti ukázal vše to, co ti může vnitřní pravda víc a více objasnit; to další musíš od nynějška hledat a nalézt v sobě samém.“

---

77. POSTUP VNITŘNÍHO PROMĚŇOVÁNÍ V ČLOVĚKU.

1) Poté přistoupil anděl na Můj pokyn k Lazarovi a oba:šli do domu aby se poohlédli, zda byl z ovcí, které Rafael vyvolal, připraven patriční a dostatečný oběd pro nás ¹⁶⁾ a pro mládež, která se nyní obveselovala ve stanech.

2) **Agrikola** se nyní obrátil na Mne a pravil: „Ne, Pane a Mistře, po výkladech tohoto ducha je mi u srdce zcela zvláště a připadám si opravdu jako zcela vyměněný! Slyšel a viděl jsem přece od Tebe mnoho a převelikých věcí - ale přitom jsem se vždy cítil spíše jako doma; u tohoto anděla jsem se však notně odcizil sobě samému! Jak to tedy přišlo a co to, znamená?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, to vše se stalo v největším pořádku! Neboť dokud se nestaneš sám sobě jaksi cizí, dotud zrovna nejsi ještě příliš blízko Království Božímu; když si však jednou začneš sám připadat jako něco cizího, pak je to znamení, že se tvůj duch v tobě poněkud probudil a učinil v tvé duši jeden krok dopředu. A protože to ve svém životě pociťuješ jaksi poprvé, je to právě znamení, že se tvůj duch v tobě začal poněkud více hýbat. A to můžeš považovat vždy za zcela dobré znamení. S tím se ještě setkáš několikrát a to vždy v míře rozhodnější.“

4) Činíš-li však takovou zkušenost, tu se z toho jen velice raduj a těš; neboť v tom spočívá právě hlavní znamení, že se tvůj vnitřní duch začal velmi silně sjednocovat s tvou duší! Dokud jsi ve svém každodenním a domovinou vonícím pocitu, dotud ještě patříš tomuto světu a nemáš v sobě způsobilost, abys se mohl opravdu přiblížit Království Božímu; neboť jestliže se jednou probouzí v člověku čistý duch a začne svým životem a světlem prostupovat celého člověka, pak začíná v člověku také zcela jiný a - pravím - zcela nový život, který dříve netušil. A v tom spočívá největší důkaz, že člověk po odpadnutí těla od duše začíná zcela nový a ve svém tělesném životě nikdy netušený a ještě méně poznáný život.

5) Co se však týče odpadnutí těla od duše člověka nemíním tím již úplnou skutečnou smrt těla, nýbrž onen stav, v němž člověk téměř zcela vyhostil ze sebe své smyslné a světské žádosti a začal žít v duchu.

6) Duch se tu začíná mocně sjednocovat s duší a duše vchází pak vždy víc a více ve společenství s jediným pravým životním světem duchů. Tento svět však dříve netušený a nepoznaný, leží zprvu hluboko v lidském srdci jako čistý plamínek v zárodečném obalu semínka.

7) Dokud semínko v zemi nezemře a se nerozpadne a nerozloží tak, že jeho dříve pevné části začínají přecházet v podobu ducha, dotud také zůstává duch nečinný a skrytý. Když však začne tělo semínka v zemi měknout a se rozkládat a stává se ve svých vždy éteričtějších částech podobnější duchu v zárodku, pak začíná duch částice jemu podobné pořádat. Prostupuje je vždy víc a více a vstupuje pak - jak to můžeš zcela dobře pozorovat u každé klíčící a dále rostoucí rostliny - do jistě zcela nového stavu bytí. A co pozoruješ v nejmenším měřítku u té či oné rostliny, to se tedy také děje ve velké a všeobjímající míře u člověka, jestliže svou vážnou vůlí v sobě zruší a rozloží všechny své duševní a také tělesné choutky a žádosti po vnějším světě a začne se činit ve všem podobnějším a podobnějším nejnvnitřnějšímu duchu.

8) Nuže, tu pak nemůže být člověku obvyklému dlouhou dobu na všechn svět domácky u srdce; začne-li však časem ve svém novém vnitřním a jedině pravém životním světě víc a více zdomácňovat, začne se mu pak tou měrou vnější svět stávat vždy nedomáctějším. Proto si nic z toho nedělej, že tebou Můj Rafael zatřásl poněkud více nežli obyčejně; neboť to ti velice prospěje.

9) On je ve své podstatě čistý duch a proto také mohl bezprostředněji zapůsobit, nežli by to byl s to učinit jiný, sebe probudilejší člověk nedosáhnuvší ještě úplného duchovního znovuzrození. Avšak Já jsem to dopustil ne ke škodě tvé duše, nýbrž jen k jejímu velkému prospěchu. Proto, jak jsem ti již řekl, nic si z toho nedělej, že to začlo v tobě poněkud cize a nemile vypadat! Navštíví-li tě tento pocit ještě častěji, pak ve svém srdci jásej; neboť to ti ukazuje stále větší přiblížení se Království Božího v srdci tvé duše. - Porozuměl jsi tomu nyní dobře?“

10) Pravil **Agrikola**: „Děkuji Ti, ó, Pane za toto Tvé co nejmilostivější vysvětlení! Onen pocit mně ovšem ještě zůstal, - avšak není mi již tak divný, jako dříve. Chtěl bych však nyní ještě vědět, jak mohl anděl tak přesně vědět, která zvířata zdobí můj starý čestný štít; neboť tento štít je dobře uschován v Římě a my jsme tady. Jak může vidět tak daleko!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Toho neměl tentokrát také vůbec zapotřebí, jelikož jako čistý duch mohl

jej až do nejmenších částí zřít ve tvé duši. Ostatně jako čistý duch mohl by ti tvůj čestný štít také v okamžiku dopravit z Říma sem!“

12) Privil **Agrikola**: „To by asi šlo přece jen poněkud těžko; Neboť i když duch může všechnu hmotu proniknout a rozložit, nemůže přece hmota hmotu proniknout a rozložit. Můj štít je v kamenné skříni, která je dobře uzavřena kovovým víkem. Musel by tedy celou skříň zcela zničit, aby vyjmul štít; a kdyby pak učinil se štítem nekonečně rychlý pohyb vzduchem pak by se štít ve vzduchu jistě zničil!“

13) Privil jsem **JÁ** „Soudíš, jak věci rozumíš; avšak čistí duchové tomu všemu rozumí již zcela jinak. Hle, anděl by vůbec neměl zapotřebí odebrat se odtud do Říma; postačí jeho vůle a jeho vše pronikající poznání. On ti v Římě tvůj štít úplně rozloží, jako předtím rozložil kámen a okamžitě jej opět svou vůlí v jeho hmotu a tvar složí právě tak jako kámen, který máš ještě v ruce. A hle, čistému duchu není tedy již nic nemožného! Když toto nyní poznáváš, pak o tom přemýšlej a v tvé duši bude pak již jasněji!“

14) Nyní se však oni dva učedníci také již vrací z chrámu a ještě š dva jiní muži s nimi. Poslechneme si je nyní, aby nám řekli, co se děje dole. Proto než zde budou si odpočineme!“

78. ZPRÁVA HOSPODSKÉHO Z ÚDOLÍ O UDÁLOSTECH V CHRÁMU.

1) Za malou chvíli přišli k nám dva učedníci a dva jiní muži s nimi. Jeden byl známý nám již hospodský z údolí, soused Lazarův poblíž Betanie, u kterého jsem se zastavil již několikrát a druhý muž byl jeho známý dobrý přítel a také hospodský, avšak v blízkosti Betlému, který měl velkou hospodu u hlavní vojenské silnice a u kterého jsem Se také jednou zastavil a uzdravil jsem tam mnoho nemocných.

2) Oni dva učedníci byli pak Tomáš a Jidáš Iškariotský. Jidáš chtěl hned zdlouha a široka vyprávět, co vše se přihodilo v chrámu.

3) Avšak **JÁ** jsem mu to nedovolil říka: „Mluv teprve tehdy, až; tě vyzvu; neboť dosud jsem vždy ještě Já vás všech Pán a Mistr, jenž nejlépe ví, komu z vás čtyř uloží kvůli lidu záležitost vyprávět!“

4) Při tomto napomenutí ustoupil **Jidáš Iškariotský** poněkud nevrle zpět a pravil Tomášovi: Já jsem již předem věděl, že budu zase zahrán!“

5) Privil **Tomáš**: „Však jsem ti také již cestou řekl, abys se netlačil dopředu! Cožpak z tisíce poučení Páně ještě nevíš, že u Pána platí za něco jen ten, kdo se sám vždy a všude pokořuje? Já jsem se dopředu netlačil a proto jsem také nebyl Pánem napomenut. Dej si už jednou říci! Vždyť jsou ještě dva mužové u nás, kteří v chrámě vše slyšeli a pozorovali již před námi, co se tam stalo. Ti tedy vědí více nežli my oba a Pán Si dá pro lid vše od nich vyprávět a my budeme nejdříve vyzváni vydat svědectví, bude-li toho třeba. Odeberme se tedy nyní jen zcela klidně na svá stará místa a dívejme se velmi dobře na krajinu; neboť lze tu pozorovat tisícové věci, z nichž lze nabýt také dobré poučení!“

6) S tímto Tomášovým napomenutím se Jidáš Iškariotský spokojil a sedl si v klidu na své staré místo a rovněž také Tomáš.

7) **JÁ** jsem Se však nyní obrátil na hospodského z údolí v blízkosti Betanie a řekl: „Nuže, příteli, vyprávěj kvůli lidu, co vše jsi prožil v chrámě; neboť byl jsi dnes také s mnohými z tvé obce již před svítáním v chrámu! Co říkali templáři o znameních, která této noci viděli, co tomu říkal lid a co tomu říkáš nakonec ty sám?“

8) Privil **hospodský**; „Pane a Mistře! Byl jsem skutečně již před svítáním v chrámu a to pro zjevy, které se udály této noci a které byly tak mimořádné, že jistě žádný Žid a žádný pohan nikdy neviděl něco podobného. Kdybych však byl mohl jen tušit, že Se zdržuješ ještě v Jeruzalémě a to zde na hoře Olivové, pak bych byl přispěchal - a to již během oněch strašných zjevů - s tímto Tobě také dobře známým přítelem místo do chrámu hned sem. Tento můj přítel zůstal však v noci u mě a chtěl dnes ráno odcestovat opět domů - přišel z Galileje, kde měl nějaké obchody -; avšak zjevy v noci náhle vynořené zabránily jeho další cestě a tak jsme šli nahoru do Jeruzaléma, abychom o tom dostali pokud možno přece jen nějaké vysvětlení. Když jsme však rychlým krokem přišli do chrámu, byl tam takový povyk, že nebylo rozumět vlastní slovo.“

9) Na velkou kazatelnu vystoupil hned ten, hned onen kněz a začal to a ono vysvětlovat; avšak lid poznáv brzy přednášený nesmysl, nechtěl od kazatele již nic slyšet a žádal jiného.

10) Z počátku ho lid zcela klidně poslouchal; jakmile však začal mluvit opět o přísném pokání a o velkých obětech, tu se lid rozčilil a pravil: „Vy svádíte své hrubé hříchy vždy na nás ubohý lid, - my pak vám vždy máme, je-li toho třeba, dělat beránka snímajícího hříchy. Co obětí jsme již přinesli chrámu! Jaká hrozná pokání jsme již konali a říkali jste nám, že takto shlédne Jehova na svůj národ vlídnýma očima! Této noci jsme však Jeho vlídnost až příliš dobře viděli a až příliš jasně z toho vyzíralo, že všechny naše chrámu přinesené oběti a všechny naše krvavé skutky pokání neprospěly zcela nic, takže není to nyní již žádné zdání, nýbrž zřejmá pravda před námi, že všechny oběti, které jsme přinesli a všechny skutky pokání, které jsme konali, ježto byly jistě příliš nesmyslné a vymykaly se všem Mojžíšovým ustanovením, spíše rozdmýchávaly nežli mírnily spravedlivý hněv Boží. A toho nejsme opravdu tak velice vinni my, jako spíše vy kněží, kteří jste nás pro svou příliš velkou kněžskou panovačnost v této době naváděli až k příliš mnohým hanebným a ohavným skutkům, neboť jste říkali: „Učiníte-li to neb ono, přijdete rovnou do nebel!“ Jen vy jste to tedy, kteří rozdmýchali Boží hněv a nikoli my, kteří jsme se žel přidržovali věrně vždy toho, čemu jste nás učili a konali jsme vždy to, co jste od nás požadovali. Přineste nyní spíše vy velké oběti a čiňte náležitě pokání za mnohé hříchy, kterých jste se dopustili na nás a mnohých Bohem vyslaných prorocích, pak se nás Bůh již opět ujme! Nuže, toho mínění jsme my, lid!“

79. LID ODHALUJE MRZKOST FARISEŮ.

1) (**Hospodský:**) „Tu pravil kněz, že on ještě nikdy neusmrtil nějakého proroka a také jeho spolukněží ne.

2) Tu začal lid již zase lomozit a pravil: „Ty jsi již 40 let knězem a že bys nebyl přítom, když byl zbožný Zachariáš asi před 25 léty mezi velkým obětním oltářem a svatyní uškrcen zuřivostí rozpálenýma rukama?!

3) Není tomu ještě ani rok co byl vaším násilím a placením napaden Herodesovými biřiči venku v pusté krajině u řeky Jordánu Jan, syn vámi uškrceného Zachariáše. Avšak Herodes zpozorovav brzy, že Jan je moudrý muž a že z jeho slov vanul Boží duch, zacházel s ním spíše jako s přítelem a učedníkům tohoto proroka dovolil volně a nerušeně ho navštěvovat. Avšak satan vám brzy podal zprávu o tomto dobrém stavu Janově a vy jste pak dnem a nocí přemýšleli, čím byste pohnuli Herodesa k tomu, aby dal zbožného proroka usmrtit. Po mnohém přemýšlení a radění jste našli ve zlé matce krásné Herodiády, kterou Herodes velmi miloval, velmi vhodný prostředek, abyste proroka odstranili. A tak jste usmrtili také tohoto proroka, protože vám přede vším lidem až příliš mluvil do svědomí.

4) Nyní však žije a učí ještě leden velký prorok, jenž přišel k nám z Galileje, o němž Jan sám řekl, že Mu není hoden rozvázat ani řemínky u obuvi a že on sám je jen hlasem volajícího na poušti, aby připravoval cesty tomuto velkému proroku, o Někž se pro Jeho nauky a skutky všeobecně říká, že je to zaslíbený Mesiáš.

5) Ale co říkáte vy? Říkáte, že stojí psáno, že z Galileje nepovstane žádný prorok a že každý, který jemu uvěří, je zatracen!

6) My ale říkáme: Je-li to také již psáno, že z Galileje žádný prorok nepovstane, pak ale pokud také víme není přece nikde psáno, že z Galileje nemá vyvstat Mesiáš.

7) A tento velký prorok učil teprve nedávno na slavnosti v chrámu a to takovým způsobem, že dokonce vaši zlí sluhové, kteří Ho měli uchopit a dovléci před vás, museli nakonec vydat o Něk svědectví, že takto ještě nikdy nějaký člověk nemluvil. Avšak vaše zloba stoupala vždy výš a výše. A když vám vpravdě božsky vmetl pravdu do tváře, rozzlobili jste se tak, že jste Ho chtěli v chrámu ihned kamenovat. Avšak On se stal neviditelný a vy jste museli plni zlosti zdvižené kameny položit opět na zem.

8) Lazar, pán Betanie, byl ve vaší Radě a jako jeden z nejzbožnějších lidí celé Judeje dával chrámu velké oběti. Když vám však všechny jeho velké oběti ještě nestačily a proto jste u něho dnem i nocí žebrali, tu mu byla tato věc přece jen příliš zlá a zejména proto, že jste mu ve vši

vážnosti řekli, že by bylo pro něho lepší a užitečnější, kdyby dal raději vše chrámu, nežli něco chudým. Chudá pakáž ať jen pracuje a pak už něco k jídlu dostane. Neboť Bohu se nelíbí, dělali bohatý člověk svým nemoudrým milosrdenstvím z chudých lidí příliš neužitečné lenochy. Tak jste k němu mluvili, což jsme slyšeli z jeho úst.

9) Nuže, Lazar si dal nakonec jakž takž líbit také ještě to; avšak v dorozumění se svými oběma sestrami se u sebe rozhodl a řekl: „Vlastníme ještě mnoho neúrodné půdy. Pro chrám zastavím volné dávání almužny; zato se však vyjma churavé lidi, otáží všech k nám přicházejících chudých, zda by nám podle svých sil nechtěli v té či oné práci za dobrou odměnu posloužit. Toto Lazar učinil, přijal mnoho dělníků a obdělával s nimi své velmi velké a rozsáhlé državy. Chrám však uštěďřoval stále ještě velké oběti, což víme až příliš dobře. A však vy jste se to až příliš brzy dověděli a nemohli jste sice dobrému muži nic podstatného proti tomu říci, protože v hlavní věci následoval vaší vůle, avšak jeho nyní velmi mnozí dělníci byli vám potají trnem ve vašich zlých očích a brzy jste vynaložili veškeré úsilí na to, abyste všemi prostředky, které vám byly po ruce, odvrátili od něho dělníky a sluhy.

10) Přicházeli jste svými věrnými sluhy hned tu a hned tam řkouce: „Jak tu můžete pracovat? Což nevíte, že to je prokletý kus země, jehož někdejší bezbožný majitel ve své zpupnosti desetkrát odepřel chrámu patřící mu desátek?!“

11) Avšak dělníci se podle toho neřídili a vašim chrámovým sluhům odpověděli: „To může být, ačkoliv to není nikde psáno; avšak nyní má tuto zemi muž, jenž ještě nikdy neodepřel chrámu desátku a také ho z této půdy, bude-li výnosná, neodepře. Proto nás nechte pracovat a uvidíme, zda odepře Jehova této půdě požehnání!“

12) Když vaši sluhové takovým způsobem nic nepořídili, šli k jiné državě tohoto dobrého muže a snažili se jinými prostředky od něho odvrátit dělníky. Vyslovili jste dokonce kletbu nad jeho Olivovou horou, protože vám ji nechtěl darovat, - a byli byste ji pak za velký peníz prodali bohatému Řeku nebo Římanu.

13) Jednalo se tu ve všem podle vůle Boha, Jenž skrze Mojžíše a jemu samému řekl: „Nezatoužíš po tom, co je bližního tvého?“ A nakonec, protože vám tento dobrý muž zcela energicky zapověděl váš způsob jednání s ním, chtěli jste mu ukázat, jakou moc máte naproti němu. Avšak on byl moudřejší nežli vy: stal se brzy i se všemi svými usedlostmi římským poddaným a římským občanem, je nyní pod úplnou ochranou Římanů, platí jim mnohem menší poplatek a vašim poslům je římskými strážemi a v poslední době dokonce velkými a zlými psy zabráněn přístup do jeho usedlostí. Jen tu a tam smí z vás nějaký starý a poněkud čestnější farizeus a zákoník ho navštívit.

14) A pravím nyní, mdlý a slabý kazateli, co jste tím získali?! Prosadili jste nějak své právo u římského soudu?! Proto vám Bůh této noci ukázal, co bezpochyby již v nejbližší době učiní s Jeruzalémem a s vašim chrámem. Mluv nyní proti tomu, dovedeš-li a můžeš-li! Kolik pokladů, peněz a statků chudých vdov a sirotků jste již pohltili, slíživše jim, že za to budete pečovat o jejich časné a věčné blaho. Byli-li však jednou ve vašich drápech, pak byli hned pro věčnost vámi zaopatřeni. Jakým způsobem, to my již největším dílem víme, a vy to budete ve svém zlém svědomí jistě vědět ještě lépe!

15) Když jste se dověděli o nějaké chudé panně anebo o nějaké mladé ženě, tu jste přestrojili některého templáře a ten se musel vypravit, aby onu pannu svedl pro vaši chlípnost anebo, aby svedl onu mladou ženu, by s vámi cizoložila aby pak pod hrozbou kamenování musela vždy zůstat vaší záletnicí. Ó, jak velká hanba a velká ohavnost chrámu!

16) Vy sice již ovšem dlouhou dobu v Boha nevěříte a proto jste si vyhradili drzé právo zastupovat místo Boha, v Něhož lid ještě vždy věří a dali jste lidu ve jménu Jehovy všeliké vaší nenasytné vládychtivosti a nesmírné hltavosti sloužící zákony, které si museli zošklivět i pohané. Ale této noci se starý Bůh opět vynořil a velkolepými a jasnými znameními ukázal vám a lidu, že je ještě zcela Týž, jakým byl za časů Abrahama, Izáka a Jakoba.

17) A nyní máme my lid před Bohem a před vámi nejúplnějším právo říci vám otevřeně do očí, že nikoli my, nýbrž jen vy jste byli původci všech hříchů, které se časem staly mezi námi běžné vašimi bohaprázdnými zákony; neboť vy jste nás ještě velice pobádali k hříchu, abychom pak museli za naše spáchané hříchy více obětovat abychom jich byli zbaveni vašimi ničemnými zápalnými oběťmi a vašimi úplně prázdnými mocnými výroky. Jste tedy vy sami všeho zcela

vinni, jak tomu bylo také možno zcela zřejmě vyrozumět z druhého nejstrašnějšího znamení. Nyní, jelikož se domníváte být před Bohem a před lidem tak mocnými, vyřídte to s Bohem před námi a řekněte, co Bůh učiní s vámi a s námi!“

18) Hle, Pane a Mistře, tak mluvil doslovně lid s nejuvš poděšeným a rozpačitým kazatelem, který všemu tomu naslouchal jako lité tele zcela mlčky a nehybně a lidu nakonec nedovedl odpovédět nic jiného nežli: „Na takový lid jsem příliš slabý, tu musí přijít znalec Písma!“

19) A lid pravil: „Jen sem s ním a my také jemu ukážeme, že hlas lidu je mnohem více hlas Boží, nežli hloupé, prázdné a všeho práva prosté slovo vládychtivého a hrabivého templáře.“

20) S tím se řečník ztratil a my jsme potom museli téměř hodinu čekat nežli se objevil oznámený znalec Písma.“

80. BETLÉMEC SE DOTAZUJE ZNALCŮ PÍSMÁ.

1) (**Hospodský:**) „Když tento velemoudrý muž vystoupil na velkou řečnickou tribunu, začal se zcela vážnou tvář a hlasem takto: „Bůh mluvil jen s Mojžíšem a Aronem. Avšak není nikde psáno, že Bůh také kdy mluvil bezprostředně k lidu; neboť lid byl před Ním vždy příliš nesvatý, což dokázal, když stál ještě pod zázračnou holí Mojžíšovou tím, že si ulil ze zlata, které si vzal s sebou, tele a klaněl se mu. Proto také Bůh potom již nemluvil s lidem, který se stal před Ním nesvatým, nýbrž jen zvláště probudilými proroky a námi knězi. A tak si tedy dobře zapamatujte, že hlas lidu nikdy nemůže být tolik jako hlas Boží; a tvrdíte-li to nyní o sobě, dopouštíte se tím velkého a zlořečení hodného hříchu před Bohem a před námi, Jeho pravými knězi. My kněží máme však shovívavost s vaší velkou hloupostí a odpouštíme vám tento hřích; zda vám jej však také odpustí Bůh, to je jiná otázka.“

2) Této řeči měl však lid také již dost a jeden postavou velký muž, svým vzezřením Betlémece, předstoupil a ve jménu lidu pravil znalci Písma: „Že Bůh mluvil s Mojžíšem a Aronem, to víme právě tak dobře jako ty, domýšlivý znalče Písma; avšak také víme, že z počátku mluvil Bůh jen k lidu. Jelikož se však začal lid před příliš mocným hromovým hlasem Božím bát, prosil, aby Bůh oznámil Svou nejsvětější vůli jen Mojžíšovi samému a že splní Jeho vůli, i když také nebude Jeho příliš mocnému hlasu spolu naslouchat. Poté lid odešel daleko na opačnou stranu údolí Sinajského. A teprve pak přijal Mojžíš sám zákony od Boha. - Ale nechme toho a já tě, domýšlivý znalče Písma, nyní hned upozorním na něco jiného!

3) Ty pravíš, že Bůh nemluvil s nesvatým lidem, nýbrž jen s Mojžíšem, Aronem, potom s proroky a také s vámi knězi. To ti také zcela neupíráme; avšak žádám tě, abys nám vysvětlil, proč jste se téměř zcela odchýlili od ustanovení Mojžíšových a zato jste dali své sobecké a vládychtivé zákony. A proč právě kněží usmrtili téměř většinu proroků a v nejnovější době dokonce Zachariáše a Jana? A proč se snažíte také proroka z Nazareta usmrtit, jenž přece koná největší znamení, jaká kdy nějaký prorok vykonal a káže lidem pravé slovo Boží?“

4) Kdybychom sami již častěji neslyšeli Jeho opravdu božské slovo a neviděli Jeho znamení, jaká mimo Boha nemůže nikdo konat, pak bychom ani nemluvili; avšak je nás na tisíce, kteří jsme to vše u Něho sami prožili a můžeme tedy nyní, kdy hněv Boží nad vámi se stal tak viditelný jako za jasného dne Slunce, bez výhrady a beze vši bázně před vámi mluvit, jak to přesně víme, cítíme a poznáváme: Já jsem ti položil otázky a ty jako domýšlivý znalec Písma na ně zcela jasně odpovíš, jinak zakusíš sílu pěstí tvého nesvatého lidu jako prvé uskutečňování nočního druhého znamení, abyste ty a ještě mnozí tobě rovní bídáci pocítili naši nesvatost a zlořečenost.“

5) Když tento velký Betlémece vyřkl tato slova, stál onen dříve tak zuřivý vážný znalec Písma na veliké řečnické tribuně bázlivý, bledý a chvějící se a sotva měl ještě odvalu, aby se jako starý muž omluvil náhlou nevolností, pročež nyní nemá sílu, aby odpověděl lidu na zmíněné otázky.

6) Řečník však pravil: „Jdi, starý bezbožníku ve svatyni Boží neboť věděli jsme již dávno, jaká to jste stvoření - jinak tě požehnáme pěstmi!“

7) Když uslyšel znalec Písma tento rozkaz z úst Betlemce, opustil v největším spěchu tribunu a zalezl kamsi do postranní síně chrámové.“

81. DĚJINY NÁRODA ŽIDOVSKÉHO.

1) (**Hospodský:**) „Avšak hned poté se objevil na tribuně jeden starý důstojný rabín, který - jak známo - byl ještě přítelem starého zbožného Simeona a později též uškrceného Zachariáše. Když se objevil, uklidnil se všechen lid, pozdravil ho a prosil ho, aby mu dodal v tomto nejvyšším stísněném postavení náležitou a opravdovou útěchu.

2) A rabín pravil: „Milí spolubratři z lůna Abrahamova! Odpusťte mému vysokému stáří, že nemám již v moci svůj jazyk ke všemu dobrému a pravdivému tak jako dříve; avšak vždy mně ještě nechybí dobrá vůle, abych vám všem dodal opravdovou a náležitou útěchu.

3) Znamení, která jsme viděli této noci z úradku všemohoucího Boha, byla opravdu taková, že se přitom začali dokonce pohané chvět a žádný Žid, dokonce žádný Saduceus a žádný Samaritán nemohl na ně pohlížet s neohroženou myslí. Já však jsem si ve své staré prostotě pomyslel: Milý Jehovo, kvůli mé osobě jsi jistě neukázal tato strašná zlá znamení na Svém hvězdnatém nebi, jako jsi také nedal Svému milému Slunci vycházet a svítit jedině kvůli mně; neboť již tisíce let přede mnou svítilo této Zemi a bude ji také po mně - kdo ví, kolik tisíciletí ještě osvětlovat! Já jako téměř stoletý stařec nebudu již dlouho požívat dobrodiní milého Božího Slunce. Neboť do hrobů zetlívání světlo Slunce nikdy neproniká; a i kdyby tam pronikalo, nemohlo by již jistě mrtvolu potěšovat. Vše na tomto pro každého střízlivého myslitele opravdu úplně bezradostném světě je pomíjející, jen moc Boží ne, ta zůstává navěky; naše duše však závisí pouze na vůli Všemohoucího. Zda žijí po smrti dále, to nemůže nikdo v úplné názorné a jasně pochopitelné pravdě pochopit a poznat; ale Mojžíš a všichni pozdější proroci nás tomu učili a my tomu musíme věřit a nevěříme-li tomu, pak se podobáme Saduceům, kteří od nás odpadli, protože byli svedeni řeckými filosofy.

4) Avšak žel také mezi námi a žel zde v chrámu, je více Saduceů nežli mezi vámi venku, tedy také v tomto velkém městě, kde boháči pro své bohatství nevěří téměř již ve zcela nic. Co ještě konají ve věcech víry, to konají jen na oko, aby se jedině obyčejný lid ještě bál Boha; ale v srdci již žádnou víru a žádného Boha nemají.

5) Služebný, chudý a obyčejný lid to však nicméně u bohatých pozoruje a myslí si: „Ach, nevěříte-li vy bohatí, kteří se můžete svými prostředky mnoho dozvědět a vědět, ani v Mojžíše ani v proroky a rovněž také v žádného Boha, proč tedy máme my chudí kvůli vám věřit tomu, co vám bohatým není ničím?!“

6) A tak se, moji milí, vyrazí neustále zlý klín zlým klínem a my všichni stojíme nyní téměř na tom místě, na kterém stáli lidé za dob Noemových a za dob Lotových. Tehdy tak jako nyní vyslal Bůh k lidem na Zemi vyvolené posly, kteří slovy a skutky velmi důtklivě napomínali všechny lidi, kteří na Boha úplně zapomněli a také jim přesně naznačovali nevyhnutelné následky jejich tvrdošíjně mysli; avšak lidé se příliš hluboko ponořili a zaběhli do mrtvého a smrtelného světa a Boží posly buď vůbec neposlechli, anebo je tvrdošíjně pronásledovali, špatně s nimi nakládali a dokonce je usmrcovali a to často ukrutným způsobem. A hleďte, moji velmi milí přátelé a bratři, mezi námi řečeno právě tak a snad žel ještě o něco hůře je tomu u nás a zejména zde v tomto chrámu.

7) Židé zůstali jako takoví vlastně jen až do poloviny doby soudců. Tehdy v celé zemi nebylo ještě žádné skutečné město, zato však byly obce s nuznými domy a s jednotlivými obytnými chatami a uprostřed země na hoře Horeb byla postavena svatá chata, v níž byla archa úmluvy; tyto chaty oživovaly zemi otce Jakoba. Tehdy Židé nepotřebovali pevný hrad, aby se v něm chránili proti cizokrajným nepřítelům; neboť Jehova Sám byl jejich pevným hradem, jejich nepřekročitelnou hrází a jejich ostrým mečem. Mimo Boha neznali žádného pána, žili v hlubokém míru, byli tělesně a duchovně zdraví a nouzi neznali.

8) Avšak za doby posledních soudců se začal již stávat ve všem vlažnější a lenivější. Příkázání a také jiných ustanovení si začali méně vážit a častěji je přestupovali. Tu se jim dostalo také hned všelikých napomínání, podle nichž se zařídili sice ti lepší; ale ti svěštější dělali něco spíše jen na oko, avšak v jejich srdcích nabýval nadále přednost mrtvý svět. Tito svěštější lidé se stali brzy bohatými a vznešenými lidmi a nebyli již spokojeni se svými prostými chatami a také

ne se soudci Bohem ustanovenými, nýbrž chtěli mít také tak jako pohané skvělého mocného krále a město a pevné hrady. Konečně za Samuela žádali se vši vážností krále a Hospodin řekl: „Ó, ten nevděčný národ! S Mou otcovskou vládou, za které se stal zdravý, bohatý a velmi vážný, nechce již být spokojen. Ke všem těmto mnohým hříchům, kterých se již před Mou tváří dopustil, přidává ještě ten největší hřích, že si žádá krále! Ano, ať tedy má krále a města a hrady; ale ne ke svému prospěchu, nýbrž jako ostrou a tvrdou metlu bude mít krále!

9) Říkám vám to vše jen stručně, abyste tím snáze pochopili důvod tohoto nynějšího úplného úpadku pravého starého a čistého židovství.

10) Saul musel již mít pevný hrad, i když ještě ne zvláštní město. Tu již povstaly války s Filištíncy a otcové museli si nechat králem vzít své syny a nejlepší sluhy do boje a k tomu ještě dát své nejlepší voly, osly, krávy, telata a ovce. To bylo tedy již prvé požehnání židovského krále, zatím co ještě žil Samuel, jenž na Boží rozkaz pomazal Saula za krále. Samuel se nyní domníval, že tímto potrestáním lid vejde do sebe a kajícně se opět navrátí k vládě Boží. Ale nikoliv! Chtěl mít jen mocnějšího a moudřejšího krále a Samuel pomazal Davida, jenž postavil brzy město Betlém a položil základ k Jeruzalému. Jeho syn Šalomoun zbudoval s velikými náklady a s velkou nádherou město a chrám; avšak národ upadl přitom již do veliké chudoby a musel si dát líbit všeliká soužení.

11) Jak se dařilo národu pod pozdějšími králi až do babylonského zajetí, to víme z knih kroniky. Myslelo by se, že čtyřicetileté zajetí změnilo úplně smýšlení Židů z tohoto zajetí osvobozených; leč nikoli, museli mít opět krále a podobně jako pohané kněze a velekněze!

12) V této době a téměř až do naší doby, posílal Pán mnohé proroky, kteří volali lid zpět k Bohu. Leč lid, kterého králové a kněží učinili již až příliš temným a hluchým, neslyšel a nerozuměl již ničemu z toho, co mu hlásali proroci. Mimoto králové a kněží ještě pronásledovali proroky a to často s nejbouřlivější slepou pomstou a zuřivostí, - jejíž výjevy jste již sami zažili a snadno ještě některé zažijete, ačkoliv Židé v této době a již dávno předtím nemají vlastního krále, nýbrž musí si dát líbit železnou nadvládu pohanů.

13) Bůh se však také tentokrát nad Svým národem vysoce smiloval a poslal nám podle zaslíbení Mesiáše v osobě mudrce z Nazareta, kterého znám již z dob Simeona, když Ho také Simeon v chrámu poznal, obřezal a dal Mu jméno Ježíš. Mohu a smím vám to říci jen při této mimořádné svízelné příležitosti a co vám nyní říkám, jako stařec vysokého věku, to: je veliká a svatá pravda., Avšak tito nade vši míru vládychtiví arcitempláři pronásledují s největší pomstychtivostí každého, kdo by vyslovil něco takového v jinou dobu.

14) A hledte, jelikož jsem krátce předeslal vše, co bylo nutné, mohu vám nyní říci, která byla dnešní noci Bohem dopuštěna ona strašná znamení! Velikost hříšných zločinů arcitemplářských Židů naplnila Bohem stanovenou míru téměř až do krajnosti a veliká trpělivost Jehovy visí sotva již na nitce! Až bude naplněna, míra, stane se také s Jeruzalémem to, co jste viděli ve druhém znamení a to snad ještě dříve nežli uplyne padesát plných let.

15) Oněch dvanáct ohnivých sloupů, které nakonec splynuly v jeden, ukazovalo zřejmě splynutí dvanácti kmenů izraelských v jeden, totiž v přišedšího Mesiáše, Který nakonec nebyv přijat nejslepějšími a nejhoršími arcitemplářskými Židy, vstoupil opět tam, odkud byl přišel.

16) Později však na západě, jak mi právě vyprávěl moudrý Nikodém bylo vidět ještě třetí velmi potěšující znamení, avšak ovšem jen pro ty, kdož Mesiáše přijali, v Něho uvěřili a podle jeho božsky moudré nauky jednali. Avšak o tom vám může právě Nikodém později říci více, protože také on sám viděl zmíněný třetí zjev.“

17) Poté stařec lidu doporučil veškerou trpělivost a ustoupil s řečnické tribuny. A veškeren lid chválil tohoto starého řečníka.

18) A Betlemec pravil: „Ano, to je ještě stařec po způsobu Aronově; leč on sám proti těm mnohým nemůže také nic dělat! Co je však skutečně velmi významné, je to, že v chrámu jsou dokonce také ještě mezi farizeji a zákoníky někteří, kdož věří ve Spasitele z Nazareta!“

19) Byly ještě činěny některé takové úvahy a čekalo se toužebně na čestného a poctivého Nikodéma, který dal ještě trochu na sebe čekat!

1) (**Hospodský**): „Když však za jakousi záclonou slyšel jeden pravý arci farizeus u lidu silné doporučení víry ve Spasitele z Nazaretu, předstoupil, vystoupil na malou tribunu a řekl: Kdo tu věří ve Spasitele z Nazaretu a říká, že je zaslíbeným Mesiášem, ten Je chrámem proklet“

2) Sotva však vyslovil tento hanebný výrok, byla jeho tribuna obklopena lidem, který naň křičel: „My však pravíme: Kdokoli nevěří, že Spasitel z Nazaretu je nepochybně zaslíbený Mesiáš, ten je námi proklet! A tak tedy takový bídný svinský darebák, jenž by měl poznat pravého Mesiáše spíše nežli lid a jenž se ve své slepé panovačné zuřivosti odvažuje vyslovit takový výrok proti nám, je námi sedmkrát proklet a zaslouží smrt! Ty svinský pse, neviděl jsi této noci znamení? Ani tato znamení nemohla tvůj huňatý kožich proniknout?! No počkej, ty velekněžský svinský pse, my ti ten tvůj kožich již uděláme řidší a proniknutelnější! Ty jsi nám přišel právě do, rány; neboť“ na tebe, bídný svinský pse, máme již dávno spadeno!“

3) Když vrchní farizeus uslyšel od lidu takovéto pozdravy, jal se volat o pomoc.

4) Avšak lid křičel ještě více: „Dolů s rouhačem!“

5) Tu se náš obrovský pravý betlémský Goliáš protlačil k této malé tribuně, uchopil silnou rukou velefarizea a zatřásl jím nejprve tak, že mu přitom na čas téměř zašel sluch a zrak, pak ho snesl dolů s tribuny a nesl k oné zácloně, kterou byl předtím přišel do velké síně chrámové, dal mu tam ještě dva notné skvělé políčky a řekl mu pak pravým hromovým hlasem: „Tak bude budoucně vidoucím se stavší lid odvádět kněžím tvého druhu oběti a desátek! Nyní však odejdi a nedávej se nikdy vidět, jinak tě to bude stát život!“

6) Tu se zcela potácející vrchní farizeus co nejrychleji vzchopil a chvěje se zalezl do jakéhosi koutu svého přibytku.

7) Hned po této události se objevil římský vyslanec od zemského správce, vystoupil na katedru určenou pro světské řečníky a hlasatele a pravil: „Zemský správce vás ve jménu zákona napomíná, abyste se zdržovali jakýchkoliv násilností; avšak mluvit můžete jak jen chcete a dovedete! Uvažte, že tento chrám byl zbudován ke cti vašeho Boha a třeba se tedy vystříhat jakýchkoli nepřístojností! Děje-li se však někomu nějakým hloupým chrámovým knězem anebo sluhy jakékoli bezpráví, ať jen přijde k nám a bude mu přiznáno jeho úplné právo!“

8) Náš betlémský Goliáš poděkoval za toto dobře míněné napomenutí, avšak připojil k tomu: „Tvé napomenutí, za které jsem ti jménem veškerého lidu poděkoval, bylo jistě úplně dobré; když však jednou začnou síly nebes kreslit svýma všemohoucímá rukama svou vůli na velké obloze, pak lidské prikazování na této Zemi dosáhlo již svého konce!“

9) Pravil **Říman**: „Příteli, to víme také my a uznáváme výrok: Contra jovem fulminantem tonantemque non valet vis ensis, et contra vim calorum vane frustra pugnare ars mortalium ¹⁷⁾; avšak také známou vzájemnou hrubostí smrtelných lidí nenaladíme my lidé ani o vlas jinak nesmrtelné a nepřemožitelné síly a moci nebes! Odměřený a prostý pořádek sluší nám smrtelným lidem ještě vždy nejlépe a řádný a klidný člověk nezmalomyslní ještě ani tehdy, kdyby se i celý okrsek zemský začal hroutit v trosky. Takové je moje mínění! Proto dbejte přání zemského správce! Dixi.“ (Domluvil jsem.)

10) Poté se Říman doporučil a lid pochválil jeho umírněnost.

11) Ale hned poté se objevil na velké tribuně **Nikodém**, pozdravován velkým jásotem lidu. Nikodém pak pravil: „Přátelé a bratři! Nemám vám vlastně co nového říci, nicméně jsem přišel, abych vám potvrdil, co vám právě na této tribuně již řekl můj nejstarší a také nejlepší přítel. Vše se má opravdu tak, za což vám mohu ručit dokonce životem svého těla a těší mne nyní tím více to, že zde v této posvátné velké síni chrámové mám co činit s lidmi, kteří sdílí se mnou jistě ve všech bodech můj názor, jakož i mé nejnvtitnější a nejúplnější přesvědčení.“

12) Dal se sice přede mnou na oné menší tribuně způsobem nanejvýš nepřístojným slyšet před vámi jeden drzý vrchní farizeus nebyv k tomu nikým z naší kněžské Rady ani slůvkem vyzván; avšak vy jste ho také za to, pokud vím, patřičně odškodnili. Stěžoval si sice na to u Vysoké rady - což sice v této době zrovna příliš mnoho neznamená - avšak obdržel hned tuto odpověď: Vše nevhodné přináší bol a utrpení! Při snadno pochopitelném rozčilení lidu je více než

---

¹ ⁷ „Proti blýskajícímu a hřmějícímu Jovovi nezmůže nic moc meče a proti síle plamenů marně a nadarmo bojuje umění smrtelníků.“ Vyd..

nemoudré přednášet něco, co by ve zcela klidném stavu nikdy tak nepříznivě nepřijal.

13) Když nanejvýš neskromný vrchní farizeus uslyšel tuto odpověď, tu se ihned se svými poněkud oteklými tvářemi odporoučel a já jsem byl celou Radou pověřen, abych vám řekl, byste jen zůstali u toho, co vám oznámil můj předchůdce jelikož jste však našli nyní všichni zde v chrámu takovou útěchu, máte přinést Bohu krátce ve svých srdcích opravdový dík a pak se klidně odebrat domů! A kdybyste snad koho potkali, můžete jim sdělit také totéž, aby sem nekonali dalekou cestu nadarmo, protože pro dnešek odpoledne a pro zítřek před sobotou, bude chrám, jako vždy uzavřený.“

14) Poté se tázal lid Nikodéma ještě na význam třetího znamení, které podle výpovědi jeho šedivého předchůdce viděl on sám.

15) Nikodém však pravil: „To vám také ještě učiním, ale řeknu to mezi námi poněkud tišeji, protože naše stěny mají mnoho uší! Ale očekávejte mně od odpoledne na cestě vedoucí do Emaus! Tam k vám přijdu a sdělím vám věrně a pravdivě třetí znamení a také vám je vysvětlím, pokud mi to jen bude možné.“

16) S tím byl lid spokojen a jal se opouštět chrám.

17) **JÁ** a tento můj přítel jsme šli také a právě při odchodu jsme potkali dva Tvé učedníky, kteří nám podali o Tobě zprávu, podle které jsme pak také ihned pospíšili sem.

18) A co jsem vypravoval nyní, je také vše, co se přihodilo dnes v chrámě. Pane, odpusť mi špatné vypravování!“

---

83. RADA FARIZEŮ.

1) Pravil jsem **JÁ**; „Milý příteli, události v chrámu jsi zcela dobře vypravoval a v tvém vypravování jsi dal najevo, že jsi s největší pozorností sledoval vše, co se tu událo a zejména co se vztahovalo na Mne. Avšak také ti pravím, že ti přitom velice napomáhala Má vůle; neboť beze Mne je v člověku vše slabé, se Mnou však vše silné, pevné a mocné.“

2) Pro naši dobrou a pravou věc se nyní v chrámu stalo velmi mnoho. Lid, starý rabín a Nikodém Mne vylíčili zcela jako Toho, Který jsem a soudilo by se, že je nyní již celý chrám úplně obrácen. Ale nic takového! Nyní má onen rabín a Nikodém nesnáz s ostatními farizeji a s veleknězem a to proto, že Mne před lidem prohlásili za zaslíbeného a jedině pravého Mesiáše. Avšak **Já** jsem již vložil oběma správná slova do úst a Nikodém vmetl nyní veleknězi v tvář tak palčivou řeč, že velekněz i s farizeji nemohl již ani slovo odpovědět.

3) Velekněz totiž starému rabínovi a Nikodémovi trpce vytýkal, že v chrámu před lidem veřejně vyznali dokonce Mé jméno a že veškerou vinu svedli na chrám, zatím co Mne měli při této příležitosti přede vším lidem učinit co možno podezřelým. Měli lidu v největší vážnosti říci jen to, že Bůh se nyní rozhněval na lid proto, že běhá za takovými bludařskými učiteli a pobuřovateli, že se dává svádět a že je tudíž proklet.

4) Nikodém však odvětil veleknězi, který se jmenoval Kaifáš: „O, jste-li tedy již tak chytří a moudří, vstupte nyní sami do chrámu, jenž je dosud lidmi naplněn, ačkoli se po mé řeči značná část odebrala z chrámu a pak domů a mluvíte svým způsobem k lidu a hned pocítíte, jak vás lid přijme! Cožpak my dva jsme snad byli první, kteří mluvili k lidu? Sto z vás před lidem vaším způsobem kázalo a jaký byl následek každého takového kázání? Následek byl ten, že kazatel musel utéci, nechtěl-li, aby s ním bylo co nejnásilněji špatně nakládáno.“

5) Co byste však byli dělali vy, kdyby byl lid, nebyv námi dvěma moudrým způsobem umírněn, v davech k vám pronikl a začal vás způsobem snad nikdy neslýchaným týrat? Není tedy moudřejší, tvářit se v čas potřeby při nepříjemné události spokojeným a přitom z ní vyjít se zdravou kůží, nežli chtít vnučovat lidu něco, co nikdy nechce slyšet?!

6) Této noci nebylo opravdu na čase rozezlenému a zoufalému lidu nějak domlouvat, nýbrž bylo nutno jej jen potěšit a uklidnit, - a to jsme oba učinili a tím jsme se jistě chyby nedopustili. Zda však také vy jste se nyní nedopustili před lidem chyby, to je jiná otázka! Jděte však jen nyní do velké chrámové síně a pokuste se poučit lid o něčem jiném a ručím vám za to, že se vám povede ještě hůře, nežli se předtím vedlo vrchnímu farizeovi a znalci Písma, když se vzepřel hlasitému tvrzení lidu, že hlas lidu je tolik jako hlas Boží!

7) Mimoto jsi, Kaifáš, mě a starého rabína přece sám požádal, abychom my, jako lidem vždy trpění mužové vyšli mezi lid a snažili se jej všemožně mírnit. Nuže, my jsme to učinili. Proč nám tedy nyní, kdy se lid uklidnil, děláte proto výčitky? Je vám přece ještě vždy možné, abyste lid, jenž jistě zůstane v chrámu ještě přes poledne, poučili o něčem lepším! My dva se již nebudeme s lidem vůbec obírat. Ale dejte pozor, - lid zná vaše hříchy!“

8) Privil **velekněz**: „Musíme-li se lidu bát, pak také již nejsme žádnými knězi! Lidu nesmíme ani o vlas povolit, ať na nás přijde cokoliv! To je má pevná vůle a hlavní zásada mého jednání.“

9) Poté mu **Nikodém** odpověděl: „Ty jsi nyní velekněz a můžeš v mnohých věcech činit co chceš; jestliže však - jak se to nyní ukazuje - brzy od nás veškeren lid odpadne a dá se pod ochranu Římanů, - co potom učiníš? Potom můžeš lid jedním dechem ve dne v noci proklínat a bude ti právě tak náležet, jako ti nyní náleží pohané, Samaritané a Saduceové. Jakými prostředky potom naladíš a přitáhneš odpadlíky opět k nám a k chrámu?“

10) Co jsi svou tvrdošijností vůči bohatému Lazarovi v Betanii pořídil a co jsi přitom získal? Je nyní se všemi svými velkými usedlostmi Římanem a nemáš nad ním již žádnou moc! Mimo to dříve zaplatil každoročně chrámu nejméně sto liber zlata a pět set liber stříbra a nyní platí mnohem méně Římanům a chrámu neplatí již ani stater. Jen desátek ještě dal, budoucně však již ani to bezpochyby nedá, protože se dohodl také již o tom, pokud dobře vím, s Římány. Ano, budou-li pro tvou velekněžskou tvrdošijnost mnozí následovat příkladu Lazarova, pak budeme brzy v chrámu sami!

11) Hle, takové je tedy mé mínění a pevné přesvědčení a budoucnost ukáže, že jsem zde mluvil úplnou pravdu a to bude již počátek k brzkému splnění onoho druhého této noci viděného smutného a strašného znamení! Jen tak pokračujte dále a budeme všichni také hned se vším hotovi! - Nyní jsem domluvil.“

12) Že se tato slova veleknězi jistě zvláště nezamlouvala, lze si snadno domyslet. Leč mohl tu namítat jen pramálo, neboť také ostatní starší chrámu a Jeruzalému byli s Nikodémem srozuměni.

13) Přesto však po chvíli pravil **velekněz** opět v jakémsi rozčilení: „Já však nicméně vím, co se ještě musí stát a pak budeme stát opět na pevné půdě! Také falešný prorok z Galileje musí padnout jako padl Jan a veškeren lid bude opět proudit k nám. Mluvil jsem správně anebo ne?“

14) Mnozí farizeové a zákoníci souhlasili nyní s Kaifášem; ale Nikodém, **starý rabín** a ještě několik starších potřásali hlavou a starý rabín pravil: Já jsem zajisté mezi vámi nejstarší a vím, co vše se přihodilo za osmdesát let v chrámu a v celé zemi judské. Již často v lidu a také v chrámu samém povstali zbožní a Duchem Božím naplnění lidé a moudře učili a jednali. Vysoce vládčtivá část chrámu je však také vždy všemi prostředky pronásledovala a pokud možno také usmrcovala. Ale ptejte se, ptejte se všech starších celé země judské, ptejte se našich každoročních denních zápisů a shledáte, že chrám a jeho stará vážnost nikdy přitom nic nezískala, ale po každém takovém jednání mnoho ztratil a to tak, že mu nebylo již nikdy navraceno ono ztracené!

15) Kde jsou ti mnozí Samaritané, kde Saduceové, kde bude až příliš brzy celá Galilea?! Kolik se nás stalo Esejci, kolik úplně Řeky a Římány! Kdo - mimo několik řeckých kupců - navštíví nás ještě z Tyru a Sidonu, kdo z velké země Kapadocie, Syrie a z mnohých měst na Eufratu?! Hle, ještě za mého mládí přikláněli se dokonce pevně k chrámu a chrám byl zahrnut všelikými oběťmi a poklady a byl velmi zpupný a krutý! Kněží porušovali přikázání Boží „Nezabi-ješ!“ a prokázaný následek toho bylo úplné odpadnutí mnohých zemí a měst.

16) Budete-li tedy v krutém způsobu svých předků ještě dále pokračovat, pak také ještě vbrzku ztratíte - jak vám to jasně ukázalo druhé znamení - i to, co dosud beztoho již dosti nevázně lpí na chrámu. Takový je můj názor; vy však můžete činit co chcete!“

17) Tato zcela dobrá rabínova řeč byla mnohými zcela se souhlasem přijata, ti mladší se pak mohli proti ní málo stavět.

18) Tu se obrátil Kaifáš opět k Nikodémovi a tázal se ho, zda také on schvaluje a souhlasí s názorem starého rabína.

19) Nikodém však pravil: „Řekl jsem již a pravím nyní ještě jednou, že ve vaší Radě neřeknu nic ani pro, ani proti. Jak to nyní řekl můj starý přítel, tak tomu také je. Za své vnitřní přesvědčení nejsem však žádnému člověku odpověden a veřejně budu ode dneška mluvit již málo.“

20) Jsem starosta celého města Jeruzalému a od Kaifáše pověřený představený všech občanů a v čas potřeby mám ve své ruce také jus gladii. Můžete činit co chcete a já a můj přítel vás pro dnešek až do soboty opustíme; kdo však bude chtít se mnou a s tímto mým starým opravdovým přítelem rozumně promluvit, najde mě na mých usedlostech v Emausích. A nyní, Pánu Bohu vše poručeno!“

21) S těmito zcela vážnými slovy opustili oba Vysokou radu, ačkoliv je velekněz chtěl ještě zdržet. „

84. TRÍSTĚNÍ VE VYSOKÉ RADĚ.

1) **(Pán:)** „A nyní teprve dali veletempláři hlavy dohromady a nevěděli co dělat. Kaifáš jim navrhoval, aby se přece jen ještě někdo pokusil přivést lid dobrou řečí na jiné názory; leč nikdo k tomu neměl odvalu.“

2) Když se však přiblížilo již poledne, bylo jednomu chrámovému sluhovi přikázáno, aby šel ven do síní a dal lidu najevo, by se ihned zcela vzdálil, protože pro předsobotí a nutné čištění bude chrám uzavřen. Sluha šel a oznámil tento rozkaz velmi četnému lidu prodlévajícímu dosud v chrámu. Byl však špatně přijat.

3) Byl tu ještě přítomen onen obrovitý Betlemec, který vzkřikl na sluhu pravým hromovým hlasem: „My víme, kdy máme opustit chrám! Také jej nyní opustíme zcela tak, že ho již bezpochyby nikdy nenavštívíme; neboť jedině chrám a jeho obyvatelé jsou vinni celého neštěstí, které co nejdříve postihne naši zaslíbenou zemi. Jdi k svým pánům a řekni jim, že takto nyní mluví lid a komu to není vhod, ať přijde a pře se s námi!“

4) Když sluha uslyšel tento výrok, neřekl chytře již ani slovo a šel a oznámil to přesně do slova Radě.

5) A Kaifáš pravil: „Jak jsem vám to řekl již dávno, tak tomu je: Jsme všichni zrazeni Nazarejcem! Svou magií si dělá z Římanů přátele. Považují ho nejméně za poloboha a půjde-li to tak nějakou dobu ještě dále, učiní ho také ještě místokrálem Židů a my pak se budeme moci ohlížet, jak odtud vyváznout. Proto bychom se tedy měli, nyní také všeho odvážit, bychom odstranili tohoto nám nejmýš nebezpečného člověka; neboť přeroste-li nám jednou přes hlavu, pak jsme všichni ztraceni!“

6) Pravil jeden starší: „Já vám neříkám nic jiného, nežli že to i ono je nejmýš nebezpečné zahrávání! Neboť je-li přítelem mocných Římanů, pak se Římané jeho již velmi četnými učedníky až příliš brzy dozví, co jsme s ním učinili a pak běda nám navždy! Necháme-li ho však působit dále a nepřipojíme-li se k němu, pak se nejdéle za tři roky staneme v celé zemi judské úplně zbytečnými! Co je tu nyní po právu?“

7) Pravil jiný starší: „Kdybych já byl veleknězem, věděl bych již zcela dobře, co by bylo nyní nanejvýš radno učinit.“

8) Tázal se Kaifáš řka: „Co tedy?“

9) Pravil starší: „Jsme nyní zcela mezi sebou a já tu mohu promluvit volné slovo a vy mě můžete poslouchat, shledáte-li to hodné námahy. Hleďte, našemu Mojžíšovi i s Jehovou a se všemi proroky jsme se podle vší pravdy obrátili zády a stali jsme se kvůli lidu a důchodům pouhými formalisty; neboť z nás, jak jsme tu nyní pohromadě, nevěří nikdo v jednoho Boha, v Mojžíše, ani v nějakého proroka. Vidíme-li však nyní, že všechen lid věří v Nazarejce a běhá za ním, učiníme to tedy také my aspoň pro forma a tím u lidu a dokonce i u Římanů velmi mnoho získáme!“

10) Tu vyskočil prudce Kaifáš a pravil: „Také ty nás chceš všechny zradit?! Kdo vážně mluví tak jako jsi nyní mluvil ty, je mnou proklet!“

11) Pravil starší: „Řekni mi to před lidem; neboť zde v Radě nemáš právo říci mi to do očí! Zapamatuj si to dobře, jinak se uvidíme ještě dnes u zemského správce!“

12) Pravil k tomu ještě jiný starší: „Jsme-li zde shromážděni ve Velké radě, má každý plné právo promluvit svobodné slovo, jinak Rada k ničemu není; stojíme-li však před lidem, pak víme co máme mluvit. Chceš-li ty jako nynější velekněz prosazovat jedině svou vůli, pak je konání naší porady zcela zbytečné a učiníme co nejrozumněji, nebudeme-li budoucně konat již vůbec

radu. Co vše již bylo chrámem podniknuto, aby se nějak zmocnil toho Nazarejce a přece se mu nemohlo přijít na kůži! O svátcích byl v chrámu a učil volně a otevřeně lid. Proč jsi ho tehdy nedal zajmout?“

13) Pravil Kaifáš: „Kdo by se odvážil postavit na odpor velkému lidu?“

14) Pravil starší: „Dobře, je-li tomu tak, proč potom proklínáš staršího, jenž ti praví, že my se svou velmi podlomenou mocí pramálo pořídíme proti tomu Galilejci?! Jestliže podnikneme - je-li to ještě nějak možné - proti němu něco vážného a na několik dní úspěšného, pak jsme si také již vykopali hrob, - což poznávám zcela jasně; nepodnikneme-li však nic a budeme-li na jeho počínání pohlížet očima více lhostejnými, pak budeme moci ještě delší dobu trvat, zejména přijmeme-li sami některé reformy ve službě chrámové a budeme-li je chtít uskutečnit. Ale podle tvého plánu budeme všichni brzy nuceni prchnout. Domluvil jsem!“

15) Nyní nastal ve Vysoké radě úplný rozkol. Část jich byla při starších, druhá část při veleknězi a došlo k silnému hašteření. Tu vstali starší a odešli domů; neboť měli své domy a jiné državy. Jen farizeové zůstali ještě u Kaifáše, brzy se však také odporučili, neboť bylo již úplně kolem poledne.

16) Hle, tak se mají nyní věci v chrámu a Já jsem vám to nyní přesně sdělil jen proto, abyste mohli vidět, jak nepatrný dojem učinila noční znamení na toto hadí plémě tam dole! Jsou a zůstávají nepolepšitelní jako byli vždy; proto jim bude světlo vzato a dáno pohanům. - Nyní však přijde také již náš Lazar s Rafaelem, pozve nás k obědu a všichni se odebereme na oběd opět do domu!“

17) Tu pravil **Agrikola**: „Pane a Mistře, po Tvém nynějším sdělení o Vysoké radě, jakož i po dřívějším vypravování hospodského o tom, co si o Tobě dovolili jistí kněží, jsem se tak rozzlobil, že bych nyní měl velkou chuť celou tu záležitost sdělit zemskému správci a poslat k vrchnímu místodržiteli Cyreniovi posla, aby byly veleknězi brzy otevřeny oči a poznal, jak se nyní mají věci!“

18) Pravil. jsem **JÁ**: „Příteli, ty přece víš, jaká moc je ve Mně! Kdybych chtěl ty tam dole soudit mocí, nic by jim to neprospělo, protože Má všemohoucnost - jak jsem vám to již také ukázal - nemůže svobodnou vůli žádného člověka polepšit. To musí způsobit u člověka nauka, podle níž se má sám chovat a určovat, aby jednal tak či onak. Nechce-li však člověk ono dobré a pravdivé nauky naprosto uznat a tím méně podle toho jednat, pak je již zlý a jednou se shledá s tím, co ho bude soudit. Proto zanechme toho a odeberme se do domu!“

19) Poté jsme vstali a šli do velké jídelny, kde nás již očekával dobrý oběd.

85. SPRÁVNÉ POSTĚNÍ A MODLENÍ.

1) Jelikož nás mnozí celníci opustili již hned po snídani, bylo nyní zcela přirozeně v sále více místa a tak mohli být také někteří již starší a vážnější otroci jinoši umístěni v našem sále a poobědovat v naší velké společnosti. Bylo 30 těch, kteří obědvali v našem sálu a byla jim propůjčena schopnost, rozumět a také mluvit naší řeči a to proto, aby také pro sebe a pro své druhy porozuměli něčemu z toho, co se mezi námi mluvilo při obědě.

2) Jedli a pili jsme zcela vesele a když víno víc a více rozvazovalo hostům jazyk, začali známí Židořekové spolu rozmlouvat o židovských postních příkázáních a jeden z nich poznamenal řka: „Počínajíc Mojžíšem měli Židé v roce určité dny, ba i celé týdny, v nichž se museli postit. Proroci se museli velmi mnoho postit, protože tím bylo jejich tělo víc utlumováno a jejich duch se stával otevřenější a jasnější. Také věštcí se museli velmi mnoho a často postit, aby dostali jasné sny a jasná vidění. Kdo chtěl obdržet od Boha nějakou zvláštní milost, musel učinit Bohu slib, že se bude tak a tak dlouho postit a modlit, dokud ho Bůh nevyslyší a kdo dodržel a splnil takto svůj Bohu učiněný slib, ten také vždy obdržel vyprošenou milost od Boha, - což víme z Písma.

3) Avšak u nás není nyní v této nové sféře (prostředí) o nějakém postění již ani řeči. Zdá se, že Pán a Mistr nyní chce staré postní příkázání, jakož i konání slibu zcela zrušit. Neboť nyní jsme přece již dlouhou dobu u Něho a kolem Něho a slyšeli jsme od Něho již velmi mnohé čistě božské nauky a viděli jsme Jeho mnohé zázraky; avšak o starém postním příkázání se ještě

nijak zvlášť nezmínil a my, Jeho staří učedníci jsme se ještě nikde nepostili aniž nějak zvlášť modlili. Bylo by tudíž také dobře, kdybychom slyšeli z Jeho úst, co máme soudit o starém postním přikázání.“

4) Po této řeči se Mne jeden z nich otázel, jak je to tedy se starým postním přikázáním.

5) **JÁ** však jsem pohlédl na něho a řekl: „Při jedné vhodné příležitosti jsem Se již o tom zmínil, jenže vy jste to, jako leccos jiného - zase zapomněli a tak vám to nyní povím ještě jednou: Já staré postní přikázání neruším. Kdo se v dobrém úmyslu postí, koná sice pro sebe dobré dílo - neboť správným postěním a modlením se k Bohu stává se duše svobodnější a duchovnější; ale pouhým postěním a modlením se nikdo nestane blaženým, nýbrž jen tím že věří ve Mne a koná vůli Otce v nebi, jak vám ji zvěstuji Já a jak jsem vám ji zvěstoval. To však může každý také bez určitého postění a bez zdržování se určitých pokrmů a nápojů.

6) Kdo má však nějaký nadbytek a uplatňuje vpravdě lásku k bližnímu, ten se postí vpravdě a takové postění je Bohu libé a člověku prospěšné k životu věčnému. Kdo má mnoho, dávej také mnoho a kdo má málo rozděl i to málo se svým ještě chudším bližním, tím si nashromáždí poklady v nebi! Dávání je však již o sobě blaženější nežli brání.

7) Kdo se však chce před Bohem vpravdě a k věčnému životu duše záslužně postit, ať se z lásky k Bohu a k bližnímu zdržuje páchání hříchu; neboť hříchy zatěžují duši, takže se pak duše těžko může povznést k Bohu.

8) Kdo se oddává jako farizeové a jiní boháči hltavosti a obžerství a k hlasu chudých je hluchý, ten hřeší proti postnímu přikázání rovněž tak i každý smilník a cizoložník.

9) Když tě bujně tělo panny anebo dokonce tělo ženy druhého přitahuje a svádí, pak odvrát své oči a zdrž se rozkoše těla a tím jsi se vpravdě postil!

10) Když tě někdo. urazil a pohněval, odpusť mu; jdi a vyrovnej se s ním a tím jsi se platně postil.

11) Když tomu, kdo ti způsobil zlo, prokazuješ dobro a žehnáš tomu, kdo ti klne, pak se vpravdě postíš.

12) Co vychází do úst pro výživu a posil u těla, neznečišťuje člověka; co však vychází často z úst jako pomluva, nactiutrhání, necudná slova a řeči, ostouzení, kletba, křivé svědectví a všeliká lež a rouhání, to znečišťuje člověka a kdo toto činí, ten vskutku porušuje pravé postění.

13) Neboť v pravdě se postit značí sebe sama ve všem zapírat, přikázané břímě na svá bedra položit a Mne následovat; neboť Já Sám Jsem z celého srdce mírný a trpělivý.

14) Je jedno, zda požívá člověk to či ono, aby se nasýtil; jen ať každý hledí, aby byly pokrmy čisté a také dobře požitelné. Zejména buďte opatrní v požívání masa, chcete-li zůstat dlouho na živu a trvale zdraví. Maso zadušených zvířat neslouží nikomu ke zdraví, poněvadž plodí v nervech těla zlé duchy a maso zvířat, která jsou označena za nečistá, má se požívat jako zdravé jen tehdy, připravuje-li se tak, jak jsem vám to již oznámil.

15) Půjdete-li však do celého světa mezi všeliké národy ve jméno Mém, pak jezte a pijte, co se vám předloží! Nejezte a nepijte však nikdy nad náležitou míru, tak se budete správně postit; vše ostatní je však pověra a velká hloupost lidí od níž mají být osvobozeni, chtějí-li.

16) Co se pak týče modlení k Bohu podle způsobu Židů, nejen že nemá před Bohem vůbec cenu, nýbrž je před Ním ohavností. Co pomůže dlouhé retní brebtání před přemoudrým Bohem a to zejména tehdy, musí-li být ještě zapláceno jistým privilegovaným modlitelům, kteří se pak modlí za jiné, protože prý jejich modlení je silné a působivé?! Já však pravím vám: Kdyby tisíc takových modlitelů po tisíc let brebtalo modlitby k Bohu, vyslyšel by je Bůh ještě méně nežli hýkání hladového osla; neboť taková modlitba není modlitbou, nýbrž pravým kuřkáním žab v močálu, ježto nemá a nikdy nemůže mít nějaký smysl a rozum.

17) Bůh je v Sobě Duch nejvyšší moudrosti, má nejhlubší a nejsvětější rozum a je věčná Pravda sama. Kdo se tedy chce k Bohu účinně modlit, musí se v duchu a v pravdě modlit. V duchu a v pravdě modlí se však ten, kdo se odebere do tiché komůrky lásky svého srdce a v ní se k Bohu modlí a snažně Ho prosí. Bůh, Jenž zkoumá všechna srdce a ledví, bude tím více také do vašich srdcí zřít a zcela dobře poznávat, jak a zač se modlíte a prosíte a také vám dá, zač jste se takto opravdově v duchu a v pravdě modlili.

18) Úplně pravá modlitba záleží však v tom, že zachováváte přikázání Boží a z lásky k Bohu konáte Jeho vůli. Kdo se takto modlí, ten se modlí vpravdě a bezustání. Takto se však k Bo-

hu bezustání modlí také všichni nebeští andělé, jelikož oni plní vždy vůli Boží.

19) Bůh nechce být uctíván, veleben a opěvován vašimi žalmy, žaltáři, harfami, cimbály a pozouny, nýbrž vašim čilým a neomrzelým jednáním podle Jeho slova a vůle.

20) Pozorujete-li díla Boží a zkoumáte-li a poznáváte-li v nich vždy víc a více Jeho Lásku a Moudrost, vzrůstáte-li tím v lásce k Němu, stáváte-li se sami v sobě moudřejšími a moudřejšími, tehdy se modlíte také v pravdě a vzdáváte Bohu pravou chválu; vše ostatní však, co vy jste dosud rozuměli modlením, je úplně prázdné, nicotné a před Bohem bezcenné.

21) Nyní víte, co značí opravdově se postit a modlit a netažte se již, proč se nyní Já a Moji učedníci podle Mé nauky nepostíme a podle způsobu slepých Židů a farizeů nemodlíme. My se však postíme a modlíme v duchu a v pravdě bezustání a proto je tedy velmi pošetilé se Mne tázat, proč upouštíme od modlení a postění podle vašeho starého a bezcenného způsobu.

22) Moji učedníci se tedy také nemusí nyní postit, dokud jsem jako pravý Ženich jejich duší mezi nimi a u nich; ale až jednou nebudu mezi nimi a u nich tak jako nyní, pak se již také budou žaludkem postit, až jim nelaskavost lidí dá málo anebo často nedá nic jíst. Ale dokud jsou nyní u Mne, hlad a žízeň trpět nebudou. - Porozuměli jste tomu nyní všichni dobře?“

23) Pravili všichni: „Ó, Pane a Mistře, budiž Ti věčný dík za tak moudrou nauku! Všichni jsme jí dobře porozuměli. Uctíváno a posvěceno budiž jméno Tvé!“

24) Privil jsem poté **JÁ**: „Jedněte tedy podle toho, tak budete žít! A nyní jezte a pijte a upevněte a posilněte své údy!“

25) Poté se pustili všichni chutě do jídla a s veselou myslí jedli a pili.

---

86. ZAKUKLENÍ CHRÁMOVÍ SLUHOVÉ U LAZARA.

1) Když všichni dostatečně pojedli a popili, přišel jeden sluha Lazarův a řekl jemu: „Pane domácí, venku je několik lidí a rádi by mluvili pouze s tebou! Považuji je za Betlemce, kteří však vypadají velice nuzně a zbědovaně. jednej podle své vůle!“

2) Tázal se Mne **Lazar**: Pane, co asi budou chtít ode mě? Kdybych měl dříve od Tebe pokyn, bylo by mi snadné s nimi mluvit.“

3) Privil jsem **JÁ**: „Nedůvěřuj jim! To nejsou Betlemci, nýbrž přestrojení templáři, kteří by se jemným a zdvořilým způsobem rádi od tebe dověděli, zda snad nevíš, kde Se zdržuji. Budou tě ujišťovat, že by se chtěli stát Mými učedníky, kdyby se jen mohli dovědět, kde se zdržuji. Pod svými plášti mají však provazy a meče, aby Mne jali, svázali a pak dovlékli před Vysokou radu Kaifášovu. Neboť toto zlé cizoložné plémě tam dole dodalo si nyní opět odvalu, aby Mne zahubilo, jelikož se lid již z větší části rozprchl; leč Můj čas tu ještě není. Proto jdi nyní s Mým Rafaelem ven a bude ti již do úst vloženo, co ti bude mluvit; Rafael pak svou věc již vykoná.“

4) Poté vyšel Lazar s Rafaelem rychle ven a našel as dvacet mužů v jednom z prvních stánů sedět a naň čekat.

5) Když přišel k nim, vstali se svých sedadel a jeden z nich jako mluvčí privil po předchozí hluboké úkloně: „Milý, dobrý příteli! My všichni jsme z okolí starého města Davidova a pro strašná znamení, která bylo možno tuto noc vidět, jsme ještě před půlnocí vyrazili a přispěchali sem, abychom se od některého mudrce dověděli, co by nás mohlo očekávat. Za tím účelem jsme také ihned šli do otevřeného chrámu a slyšeli jsme tu to a ono, co nás však naprosto nemohlo potěšit a uspokojit. Když se pak veškeren lid v chrámu stal již velmi netrpělivý, tu vystoupil jeden velmi starý rabín, poučil lid a většinu viny svaloval na templáře a jejich špatné počínání s naukou Mojžíšovou, což jsme všichni ihned až příliš dobře poznali jako úplnou pravdu. Nakonec promluvil o známém proroku Ježíšovi z Galileje a vyslovil dost nepokrytě domněnku, že tento Nazarejec je zaslíbený Mesiáš. A hle, veškeren lid vyslovil s jáсотem svůj nejvyšší rozhodný souhlas!“

6) Tu jsme si pomysleli: „Ten stařec mluvil úplnou pravdu!“ a pevně jsme se rozhodli, že toho Nazarejce někde vyhledáme a že se staneme pokud možno jeho učedníky. Vyptávali jsme se již od dnešního rána, kde se asi osobně zdržuje tuto dobu a dověděli jsme se od jednoho

poněkud nám známého člověka, že bys nám o tom ty snad mohl podat nejjistější zprávu, protože tento prorok je, jak známo, obzvláštním přítelem tvého domu a že bys tedy mohl, jak řečeno, co nejlépe vědět, kde se nyní zdržuje tento velký Boží muž. Máš-li o tom nějakou pevnou zprávu a vědomost, sděl nám to co nejlaskavěji, abychom se tam pak ihned odebrali a stali se jeho horlivými učedníky!“

7) Pravil **Lazar**: „Vy víte, že jsem byl dříve horlivý stoupenec a podporovatel chrámu; avšak lakota chrámu, která vůči mně stále vzrůstala, chtěla mi nakonec vše vzít a učinit mě úplným žebrákem. Když všechny mé sebe odůvodněnější a seberozumnější námitky již nic nepomáhaly, nezbývalo mi nic jiného, nežli abych se přeměnil zcela v římského občana a dal se zcela pod římskou ochranu, abych byl úplně zajištěn před příliš rostoucím pronásledováním chrámu a abych nyní mohl každý útok se strany chrámu od sebe odrazit mečem Říma. Kdybyste se mě dnes dotknuli jen prstem chrámové moci, stáli byste zítra před neúprosně přísnými římskými soudci a byli byste bezpochyby potrestáni smrtí, což si můžete velmi dobře zapamatovati neboť tak to zní v mém římském ochranném listě. Toto jsem vám řekl předem také jen proto, abych s vámi ve vlastní věci mohl poněkud snadněji mluvit.“

8) Hledte, vaše naskrz nejhanebnější lživá řeč byla velmi dobře mluvena a předem velmi zchytrale vymyšlena; leč zapoměli jste přitom, že Lazar má schopnost v okamžiku prohlédnout každého člověka, co vlastně má zcela potají na mysli. A tak jsem tedy také vás ihned prohlédl a až příliš jasně poznal, jakého ducha jste děti.

9) Pravili jste, že jste z okolí starého města Davidova - a hledte, jste odtud a jste známi jako nejprodejnější sluhové vládychtivých a lakotných farizeů! Jakým právem a proč chcete mě tedy tak zle obelhávat? Předstírali jste, že chcete vyhledat známého Ježíše z Nazareta a jste opatření meči a provazy, abyste tohoto proroka někde zajmuli a buď ho ihned uškrtili anebo ho dovlékli před vaši Vysokou radu. Co je to za způsob takto ke mě, Lazarovi, přicházet? No, počkejte, tato vaše ďábelská drzost přijde draze k umouření vašemu a vaší Vysoké radě! Ó, vy nejvyšší bezbožní pochopové i s vaší Vysokou radou, - ta drzost je věru až příliš velká, než abych ji nechal jako nyní římský občan nepotrestánu!

10) Mluvte nyní, který ďábel vám vnukl úmysl učinit zrádcem mě Lazara z Betanie, Bohem nadaného a nejlepšího a nejčestnějšího člověka, kterého přece zná a si váží každý člověk. Já jsem to neučinil nikdy žádnému nepříteli mého domu a nyní bych to měl učinit nejlepšímu a nejnevinnějšímu člověku proto, že stojí velice v cestě vaší mrzké, lživé politice a vrací lidi vámi od Boha odchýlené opět k Bohu a opět je seznamuje s pravdou již tak dlouho postrádanou?! Mluvte nyní, bídníci! Proč jste mi to učinili? Kdo vám řekl, že právě já vím nejlépe, kde by se mohl nyní Spasitel z Galileje zdržovat?“

11) Tu se přestrojení pochopové mocně zarazili a dřívější **mluvčí** pravil: „Jak můžeš něco takového o nás tvrdit, nežli jsi nás vyšetřil?“

12) Pravil zvučným a prudkým hlasem **Lazar**: „Cože, - vy mi chcete ještě odporovat, že nejste nejvyšší bezbožní lháři a pochopové?! No, počkejte, to vám přijde ještě draho! Já jsem člověk, jenž má všude mnoho hospod a jenž ještě nikdy od žádného chudého pocesného nežádal ani o nějaké stravné. Podle římského zákona musí mi být vhod každý pocesný, ať je to Žid anebo odkudkoli pohan. Jestliže jsem tedy někdy přechovával proroka Ježíše z Galileje, můžete mne za to kdy volat k odpovědnosti?! Plnil jsem jako Žid - a nyní jako římský občan - vždy své povinnosti a nezasloužím si být vyslýchán tak bídny mi tvory, jako jste vy!“

13) Vy jste sice viděli minulé noci velká znamení, která byla zajisté taková, že musela naplnit srdce každého člověka velkou úzkostí, leč vaše zvířecká srdce zůstala zatvrzelá a neostýcháte se i se svou Vysokou radou již dnes prvního dne po strašných znameních pravdy hromadit hříchy! Nyní vás však přesvědčím, že jsem neměl nepravdu v tom, co jsem vám řekl!

14) Poté pravil **Lazar** k Rafaelovi: „Odhal ty rouhače, abychom jim ještě jasněji mohli ukázat, jakého ducha jsou to děti!“

15) Tu předstoupil **Rafael** před oněch 20 pochopů a řekl jim: Odhalte se podle přání a vůle Lazara, jinak vás odhalím já!“

16) Pravil **mluvčí**: „To by na nás muselo přijít velmi mnoho takových útlých jinochů, nežli by nás mohli přinutit, bychom odhalili naše pláště. Rozuměl jsi, ty z mléka útlý mladíku?“

17) Pravil nyní **Rafael**: „Dobře tedy, poněvadž chcete, aby tedy došlo na mou vám tak zcela

nepatrnou moc, použijí také tedy u vás nyní svou moc a pravím: Pryč s vašimi plášti, které před námi zahalují vaše meče a provazy!"

18) Sotva to Rafael dořekl, byly také již pláště úplně zničeny a oněch 20 tu nyní stálo jakoby byli zcela bleskem zasaženi a omráčeni; neboť takový způsob odhalení se jim ještě nikdy nepříhodil.

19) Poté pravil **Lazar**: „Chcete také ještě nyní říkat, že jste Betlemci a že jste přišli ke mně proto, abyste se dověděli, kde Se zdržuje Spasitel z Nazareta, byste šli za Ním a stali se Jeho učedníky?“ Pěkní to učedníci, kteří jdou za ním s provazy a meči a na svých suknicích nosí znamení, že jsou skutečnými služebníky a pochopy chrámu a Vysoké rady! Co chcete nyní učinit? Nyní jste v mé moci a tento jinoch postačí, aby vás všechny právě tak zničil, jako zničil vaše mizerné pláště! Proto se vás táží ještě jednou: Co budete a chcete nyní činit?“

20) Pravil **mluvčí** velmi chvějícím se hlasem: „Poslyš nás, otče Lazare! Skládáme zde naše zbraně a provazy a vydáme se ti na milost a nemilost. Jsme špatní a bídní, avšak ne tak velice ze sebe, nýbrž z Vysoké rady, které jsme museli sloužit za špatný žold. Jsme již od narození velmi chudí a neměli jsme nikdy příležitost naučit se něčemu lepšímu; protože jsme se však stali velmi silnými a statnými, učinil nás chrám brzy tím, čím žel jsme nyní. Kdybychom se mohli uvolnit od chrámu a obdržet někde jinou službu, byli bychom jistě velmi šťastní. Že jsme se však předtím k tobě chovali žel tak velmi ďábelsky zchytrale, to nám bylo tak nařízeno Vysokou radou; ale podle své vlastní vůle nikdy bychom to neučinili. A nyní, krátce a dobře, jsme tvými zajatci a čiň s námi co chceš! Okusili jsme moc tvého jinocha, které nejsme s to odporovat a tak se ti úplně vzdáváme. Nikdy již nebudeme sloužit chrámu a nesáhneme na Spasitele z Nazareta!“

21) Pravil **Lazar**: „Strhejte tedy zlé odznaky se svých suknic a jděte nyní do krajiny betlémské, kde mám také jednu velkou usedlost, vstupte tam do mých služeb a dostane se vám lepší mzdy nežli v chrámu! Abyste tam však byli mým plnomocníkem přijati, dostanete nyní ode mne přijímací znamení, které mi sem ihned dopraví tento můj mladý přítel“

22) Sotva to byl Lazar vyřkl, byl také již po ruce Rafael se znameními a když oněch 20 odstranilo se svých suknic chrámové odznaky, dal jim Lazar znamení k přijetí do služby a každému ještě 7 grošů stravného a cestovného až do místa jejich nového určení a řekl jim: „Prokážete-li mně dobré služby a budete-li žít podle pravých přikázání Mojžíšových, dostanete každý vedle celého tělesného zaopatření ročně ještě 100 stříbrňáků odměny. A nyní se vydejte na cestu, abyste nepřišli příliš pozdě v noci na místo určení! Zakrátko přijdu tam já sám a podívám se na váš výkon v mé službě.“

23) Tu všichni poděkovali, vydali se rychle na cestu a šli s veselou myslí do Betlému. Na cestě si ovšem lámali hlavy nad tím, kdo by mohl být onen něžný a přece tak zázračně mocný jinoch a hádali tak i onak.

24) Avšak **mluvčí** pravil: „Toto naše tušení není a nevede k ničemu; až k nám přijde Lazar, pak snad něco poví!“

25) Tím se spor ukončil a oněch dvacet šlo klidně dále.

26) Lazar pak dal meče a provazy dopravit svými sluhy do domu a poté se s Rafaelem vrátil k nám do jídelny.

27) Když byli oba opět u nás, řekl jsem **JÁ**. Lazarovi: „Ty jsi svou věc provedl dobře a tím bylo oněch dvacet duší vyrváno peklu; Vysoká rada však peklu vyrvána nebude! Avšak mluvčí měl přinést Vysoké radě zprávu, co vše se zde o Mně dověděl a teprve pak měl od Vysoké rady přijmout vyšší pokyny pro Mé zajmutí. Jelikož se však z těchto vyslaných nejchytřejších pochopů, na jejichž zprávu čeká nyní již Vysoká rada s velkým napětím, nedá v chrámu již žádný vidět, je zatím plán Vysoké rady na jistou dobu zmařen. A to je právě to, čeho bylo třeba dosáhnout a vše to bylo tak dopuštěno, aby bylo dosaženo, čeho bylo nyní dosaženo.“

28) Co však nyní učiní Vysoká rada? Odebere se po obědě dílem také do Emaus k Nikodémovi, aby také něco slyšela o třetím znamení; avšak Nikodém, starý rabín a jistý starší Josef z Arimatie jsou velmi chytří lidé a vyslanci Vysoké rady tam snadno neuslyší něco, co by se hodilo do jejich zlého krámu. Tak se mají nyní věci a je to tak dobře. My se však odebereme nyní opět do přírody a strávíme nerušeně na místě, kde jsme byli dnes ráno, celé odpoledne až do úplného večera!"

87. CHRÁMOVÍ PÁNI PUTUJÍ K NIKODÉMOVI.

1) Na tato Má slova povstali opět všichni přítomní a šli se Mnou na návrší. Také několik jiných z otroků šlo s sebou; jejich ostatní druhové zůstali však pospolu a měli radost z ovcí, jejichž původ je již znám. Když jsme se v náležitém pořádku utábořili na vzdušném návrší, spatřili jsme také kráčet na cestě do Emaus vyslance Vysoké rady, zastavili se u známého zázračného sloupu, který se všech stran s úžasem pozorovali. Nemohli nikterak pochopit, jak se tam dostal takový nádherný sloup; neboť k dopravení a postavení takového sloupu by bylo třeba několika měsíců, oni však šli po této cestě teprve před několika dny a tehdy zde tento sloup ještě nebyl. Tu bude jistě Nikodém s to podat jim nejlepší zprávu, protože sloup stojí zcela na jeho pozemku.

2) Toto jsem sdělil přítomným a všichni byli nad tím velmi veselí a dívali se velmi pozorně, kterak se farizeové a ostatní arci-židé nemohli od sloupu vůbec odloučit.

3) Tu Mně pravil **Agrikola**: „Pane a Mistře, nyní by nebylo nikterak špatné, kdybychom mohli slyšet ty hloupé a jistě někdy i zlomyslné úsudky těchto černých a bezbožných vyslanců o vzniku a účelu tohoto sloupu.“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Milý příteli, že jejich úsudky jsou nadmíru hloupé, dovedeš si již také představit - aniž bys je slyšel; neboť odkud by měli kdy čerpat nějaký moudrý úsudek o něčem zvláštním?!

5) Kdo chce čerpat o něčem dobrý a opravdový úsudek, musí být v sobě samém dobrý a opravdový; ti tam jsou však plni všeho zlého a falešného. Jak potom má být z jejich úst kdy vysloven nějaký dobrý úsudek?! Abys se však mohl nicméně přesvědčit, jak nesmírně slepě a hloupě soudí ti pokrytečtí zeloti (horlivci) o onom sloupu, sdělím ti několik vyslovených úsudků. A tak je poslechni!

6) „Hle“, praví jeden, „tento sloup vystrčil nahoru ďábel z pekla; neboť když jej ohmatává, je ještě notně horký.“ (Sloup se skutečně hodně oteplil ozařujícími jej slunečními paprsky.) „To se snad stalo proto, že Nikodém není ve všem zajedno s Vysokou radou.“ - Hleď, to by byl tak jeden chvalitebný úsudek jednoho z oněch chrámových mudrců. - S tím jsou někteří ještě s mnohými slepě hloupými dodatky zcela srozuměni.

7) Ale je tu jeden, který bere Nikodéma poněkud v ochranu; ten říká: „Nechci zrovna popírat takovouto možnost vzniku tohoto sloupu, ale také nechci tento úsudek nepochybně přijmout jako již odbytou pravdu; neboť kdyby chtěl ďábel na pozemku každého staršího, jenž nyní není s námi ve všem zcela srozuměn, jako na příklad Lazar z Betanie, vystrčit takový sloup z pekla na zem, pak by již bylo mnoho takových sloupů v celé zemi judské.“

8) Jsem tu tedy jiného mínění. Nikodém je a byl ještě přítelem všeho, co se nějak uznává za mimořádné. Proto u něho byli vždy dobře přijati všichni mágové, ať byli odkudkoli. Snad mu někteří opravdoví indičtí anebo perští kouzelníci postavili pomocí svého tajného umění a vědy a ve spojení se silami živlů - jako jsou snad duchové vzduchu, vody, země a ohně - z vděčnosti takový monument a on z toho měl asi velkou radost. Neboť takovým arci-kouzelníkům nejsou zrovna takové věci nemožné.“

9) Také tento úsudek našel příznivce. Jen tvůrce prvního úsudku činí k tomu moudrou poznámku řka: „To je však potom již téměř jedno a totéž; neboť víme, že tací kouzelníci jsou jistě ve spolku s peklem a svá umění provádějí pomocí ďáblů.“

10) Pravil tvůrce druhého úsudku: „No, no, vždyť my nevíme, co všechno elementární duchové dovedou! Také v jistých bylinách jsou prý mnohé skryté síly.“

11) S tím jsou opět někteří srozuměni.

12) Nyní však přichází třetí a praví: „Také já jsem s vašimi úsudky za jistých okolností částečně srozuměn, pro sebe jsem však ještě jiného názoru a mínění. Tento sloup může také pocházet od Římanů, kteří jej zde snad za doby noční postavili Nikodémovi jako vyznamenání, protože je potají jejich zcela zvláštním přítelem. Neboť Římanům není něco takového zrovna příliš nemožné. Vahadel a jiných prostředků mají velké množství a nejsilnějších lidí také. Je-li vše připraveno, může takový sloup být také za jednu noc postaven. Že tedy tento sloup podle

našich názorů nemá pro chrám příznivý význam, to je rozhodně jisté. Avšak zanechme toho a odeberme se do Emauz. Tam se o původu a účelu tohoto sloupu dozvíme jistě něco podrobnějšího.“

13) Hledte, kterak nyní černá společnost opouští sloup ohlížejíc se ještě častěji po sloupu, jde dále k Emauzům, což každý jen s poněkud bystrými očima může jistě zcela dobře postřehnout!

14) Bylo ještě učiněno několik velmi hloupých a zlomyslných úsudků o vzniku a o účelu onoho sloupu, leč bylo by velká škoda ztrácet každý okamžik času s jejich opětným vypravováním, protože by z toho nikdo nic nezískal pro spásu své duše. Ale nyní vám raději řeknu přede mnou něco o tom, jak budou tito vyslanci Vysoké rady přijati u Nikodéma a co tam pořídí. Kvůli lehčímu porozumění vyličím však tuto věc zcela krátce tak, jakoby se již stala. A tak tedy poslyšte!

15) Nikodém vidí již zdaleka přicházet ke svému domu vyslance, což jemu a jeho několika málo přátelům - mezi nimi také dvěma Římanům - není nikterak příjemné; ale zde platí: Buďte chytří jako hadové a prostní jako holubice!

16) Starý rabin mívá říka: „V chrámu se jistě přihodilo něco zvláštního, což pohnulo tyto arcizidy a farizeje, aby se dokonce zadarmo vypravili sem, ač si jinak za každý krok nemohou nikdy nechat dost zaplatit. ů

17) Praví na to Nikodém: „Soudil jsi velmi správně! Leč zde platí náležitě se sebrat; neboť jsou to nejzchytralejší lišky chrámu. Počkáte zde a já jim půjdu jako domácí pán s nejlídnější tváří naproti a kdybych to neučinil, připočetli by mi to ihned k velkému přestupku proti vážnosti chrámu!“

18) Nikodém spěchá nyní přichozím vlídně vstříc a podle chrámového mravu je pozdravuje, na kterýho pozdrav mu také ihned odpovídají. Když jsou nyní úplně pohromadě, táže se jich náš Nikodém, co to znamená, že mu prokázali takovou čest.

19) Praví ihned jeden: „Příteli, o tom si pohovoříme lépe v tvém opravdu krásném a nádherném domě nežli zde, ježto značně daleká cesta nás již velice unavila; je však především otázka, jaké máš u sebe hosty.“

20) Praví Nikodém: „Nikoho mimo starého rabína, Josefa z Arimatie a dva Římany, kteří zde, jak víte, jsou mými sousedy a kteří se při takové příležitosti nesmějí přehlížet. Potom je zde také má rodina, aby se poněkud zotavila po hrůze dnešní noci. Tedy sami vám známí lidé!“

21) Praví farizeus: „Nuže, není-li jinak nikdo u tebe, pak nám to nic nevádí; neboť před těmi lze již mluvit a oba Římané jsou nám v jistém ohledu dokonce velmi žádoucí. Ostatní již vyřídíme v domě.“

22) Tu vstoupili do domu a s obvyklým obřadem byli Nikodemem přivedeni k přítomné společnosti, která je také velmi vlídně a uctivě pozdraví a uvítá a nabízí jim také ihned prvá místa u stolu, - něco, na co farizeové zejména hledí, jak to víte sami zcela dobře. Je jim ihned předloženo ve stříbrných pohárech nejlepší víno, chléb, vejce a sůl. Nyní rádně jedí a pijí, což je také známou ctností farizeů; neboť templáři si zejména velice potrpí na rádnou žranici a pitku.

23) Ježto si nyní přihnuli notně vína, stávají se jejich jazyky pohyblivé a jeden farizeus praví: „Jelikož jsme se nyní úplně posílili, sdělíme vám tedy také beze vší výhrady otevřeně důvody našeho osobního příchodu sem a budete pak moci podle svého nejlepšího vědění, chtění a svědomí ihned o tom vyslovit své mínění.“

24) Když jste ještě dnes před polednem opustili pro některé různosti mínění Vysokou radu - k čemuž jako starší máte také úplné právo - konaly se ještě potom o lecčems porady a to většínou ovšem o tom kazimírovi z Nazaretu.

25) Že ten člověk dokáže velké věci, nikdo z nás zajisté nepopírá; také jeho řeč je moudrá a přesná. Leč to jsou přece jen vždy ještě věci, kterým se může každý nadaný člověk příležitostně naučit. My sami jsme přece dosti často viděli mágy z východních zemí, kteří dovedli provádět nejvyšší neuvěřitelné zázračné věci a pohané je dokonce považovali za bohy, protože nevěděli, že tito bohové s tělem a krví prováděli svá kouzla tajemnými prostředky. Prostředky však nedali kouzelníci jistě nikomu vidět. a přesně je poznat. A jako tomu bylo a ještě je se všemi, kouzelníky, tak tomu bude jistě také s Nazarejcem. Ale u něho je zvláště pro nás Židy nebezpečné jen to že říká všem lidem bez ostychu do očí, že je zaslíbeným Mesiášem Židů a že jen ti, kteří věří

v něho, budou mít život věčný.

26) My jsme však jeho záměr prohlédli a velmi dobře víme, že se chce časem navrhnout za krále Židů, což by potom naplnilo naši zemi samými válkami; neboť mocní Římané by pak s námi jistě milosrdně nezacházeli. Abychom tomu zabránili, uradili jsme se, že budeme tohoto člověka všemi prostředky stíhat a že ho pak odevzdáme přísnému soudu Římanů. Je-li to skutečně Mesiáš, pak ho jistě nebude možno jako Boha usmrtit a pak budeme moci v něho uvěřit a také uvěříme; bude-li však usmrcen, pak je přece jasné, že je to jen kouzelník, který si chce svými kouzly zřídít v zemi judské trůn.

27) Aby však bylo možné zmocnit se tohoto nebezpečného člověka, třeba vědět, kde je. Za tím účelem jsme vyslali podle rady ihned dvacet našich nejsilnějších a nejzchytřejších pochopů k Lazarovi, jenž se nyní o svátečním týdnu pokud víme zdržuje vždy na hoře Olivové.

A vyslali jsme pochopy k Lazarovi proto, že jsme se dověděli, že on ví zcela jistě, kde je kouzelník z Nazareta. Pochopové nás měli tedy ihned zpravit o tom, co se ve své zchytřalosti dověděli od Lazara a to se mohlo stát v malé hodině. Ale žádný z pochopů se snad doposud ještě nevrátil a proto jsme přišli k tobě, soudíče, že snad Lazar vyslal pochopy k tobě v domněnání, že ty jako hlava občanů Jeruzalému budeš svými mnohými dozorci nejspíše něco vědět. Ale nyní se zde přesvědčujeme o opaku.

28) Jelikož jsme však nyní již zde, tážeme se tedy my tebe samého, zda snad nevíš, kde se nyní ten Nazarejec zdržuje. Neboť budeme-li to vědět, pak budeme již vědět co máme dělat. Znamení této noci mohl zcela snadno - snad ve spojení s bídnými Esejci - provésti on; neboť Esejci dovedou prý podobné věci konat jistými arkadickými zrcadly. Kdyby bylo tomu tak, pak by se s naším plánem mnoho ovšem dělat nedalo. Co můžeš, příteli Nikodéme, o všem tom nám nyní říci a radit ?“

88. ŘEČ NIKODÉMOVA K TEMPLÁŘŮM.

1) (Pán:) „Nuže, jak asi bylo našemu Nikodémovi, lze si snadno domyslet.

2) Po malé chvíli hlubšího přemýšlení praví: „Ano, milí přátelé, to je nyní věc, v níž se dá těžko mluvit a ještě hůře radit! Sami jste posledně v chrámu zažili a viděli, kterak se stal tento Nazarejec, když jste ho chtěli kamenovat pro tvrzení, že byl již před Abrahámem, uprostřed chrámu úplně neviditelný a kterak jste pak museli své kameny opět odložit! Já jsem o celé věci u sebe zcela klidně a zrale uvažoval a shledal, že u takového člověka, jemuž již není zcela nic nemožné - o čemž jsem se sám přesvědčil a jako starosta města také musel přesvědčit - nelze nějakým násilím nic pořídít. A protože mnoho vím, co vy vědět nemůžete, budu se obezřetně střežit kdy podniknout něco nepřátelského proti takovému člověku. Má rada v té věci byla by tedy tato: nic nepřátelského proti tomuto člověku vůbec nepodnikat, nýbrž při celé této záležitosti s klidnou myslí vyčkávat, co vše ještě z toho nakonec vzejde.

3) Neboť je-li tato věc skutečně čistě božská, pak se jí marně vzpíráme; je-li však pozemsky lidská, pak se také sama sebou opět rozpadne. Kdyby se snad tento člověk časem stával Římanům politicky nějak nebezpečný, pak ho bystrozrací Římané brzy dostanou. On se však v ohledu politickém dosud ještě nikde neukázal být nebezpečný a pokud dobře vím, je u Římanů ve velké vážnosti a velmi dobře ho snáší. Dokud je tedy tomu tak, bylo by od nás velmi nemoudré, kdybychom chtěli, zcela jistě vždy marně, předbíhat mocné Římany.

4) Jiskru, která mne nepálí, nehasím. Vy jste podle své zcela dobré domněnky velmi správně postřehli, že znamení dnešní noci byla asi způsobena právě tímto Nazarejcem a pravím vám, že já jsem byl již hned v noci téhož mínění. Kdyby však tomu bylo jistě tak, pak se vás - tedy také z nejčistších rozumových důvodů táži, k čemu bude nakonec platná všechna ta slepá zuřivost v pronásledování tohoto Nazarejce. Svou nepochopitelnou mocí vám způsobí ještě větší nesnáze, nežli tomu bylo dosud a vy mu nebudete moci nikterak uškodit, jak jste se o tom nyní již téměř během dvou celých let přesvědčili. Co peněz a lidí jste již obětovali kvůli němu! A k jakému výsledku jste přitom dospěli? Jste dnes ještě na témž místě, na kterém jste byli před dvěma lety!“

5) Nyní jste vyslali za ním opět 20 nejlepších pochopů. A kde jsou? Jsou jistě již někde prá-

vě tak zaopatření, jako byli již zaopatřeni mnozí, které jste vyslali, aby ho stíhali! Prosím vás: Buďte přece rozumní a přestaňte pronásledovat člověka, kterému, jak ukazuje zkušenost, nemůžete nikterak uškodit, zato však on nás může úplně zničit, aniž bychom se mu mohli i jen v nejmenším postavit na obranu. Nemůžete ho ani slovy a ještě méně provazy chytit. K čemu tedy to vaše radění a vaše neúnavné usilování?!

6) Když jste šli tam venku mými poli, spatřili jste sloup, na kterém jistě nikdy nepracovala ruka člověka. Kdo jiný nežli zcela jistě ten Nazarejec jej tam odněkud dopravil; neboť dříve ho nebylo - a dnes ráno stál zde! Lidské síly jej tam jistě nepostavily! Kdyby tomu bylo tak, bylo by kolem sloupu daleko a široko vše pošlapáno; neboť postavení takového nesmírného sloupu by vyžadovalo sta lidských rukou. Je-li Nazarejec s to nepochybně dokázat takové věci, - a pravím, pouze svou vůlí co potom chcete se vši svou mocí a násilím proti němu pořádit?!

7) Je-li tomu u něho nyní tak, že to vše je s to dokázat silou v něm jsoucí anebo nějakým novým druhem magie, to je nyní jedno; neboť nemůžeme se ani tak ani onak pouštět s ním do boje. Dejte si proto poradit, abyste se s ním nepouštěli do dalšího boje, jinak můžeme být ještě všichni úplně ztraceni! Já se budu velice střežit něco kdy podnikat proti němu. - To je nyní má otevřená rada a táži se zde obou Římanů, zda mám pravdu či ne.“

8) Pravili oba Římané: „Ovšem, toho mínění jsme také my: Proti jisté vnitřní, zázračně mocné síle vůle mnohého jednotlivého člověka nepořídí nic žádná hmotná pozemská moc.

9) Když jsme jednou měli co dělat v Horním Egyptě, seznámili jsme se v krajině vzdálené asi dva cestovní dny nad Memfidou s člověkem, který měl sice velmi egyptsky hnědou barvu obličeje, ale nebyl to ještě vlastní mouřenín. Naše cestovní karavana se skládala z 200 osob pohlaví pouze mužského a naším úmyslem bylo vyhledat vlastní zem černochoů.

10) Když jsme přišli k úzkému a stěží schůdnému místu Nilu, vstoupil nám do cesty z jeskyň přicházející dříve popsany člověk a to velmi slabě oděný. Jeho podoba byla nám všem nápadná a jeho pohled okamžitě ochromil naše nohy tak, že jsme nebyli s to učinit krok vpřed ani vzad. Poté nás oslovil dobrou řečtinou takto: „Co hledáte zde v této pustině?“

11) Pravil jeden z nás: „Rádi bychom vyhledali zemi černochoů a viděli jak tito lidé bydlí a žijí, jaké mají zvyky a obyčeje a zda by nebylo možno navázati s nimi obchod s některými zvláštními přírodními produkty.

12) A ten člověk pravil: „Země je pro způsob vašeho pohybu ještě mnoho dní cesty odtud vzdálena; Mně však je ovšem možné dostat se tam v mnohem kratší době, protože mně jsou k službám vám neznámé síly přírodní. Avšak pravím vám, dobyvačným Římanům, že do oné ještě zcela šťastné a nevinné země nikdy nevstoupíte, dokud já zde konám stráž. Kdyby vás bylo i tisíckrát tolik jak tu nyní stojíte, nemohli byste bez mé vůle tak jako nyní ani o krok jíti dále! Proto vám radím, abyste se obrátili a vrátili odkud jste přišli, jinak vás zde nechám stát pevně upoutané a vaším tělem se budou krmit moji lvové a orlové.“

13) Nuže, toto nanejvýš kategorické (rozhodné) oslovení tohoto zvláštního člověka učinilo na nás takový dojem, že přes veškeré naše zbraně, které jsme vzali s sebou, bychom se neodvážili učinit ani krok dále.

14) Jelikož tento člověk nám však nyní ukázal poněkud dobromyslnější tvář, oslovil ho jeden z nás zcela pokorně takto řka: „Poslyš nás, záhadně mocný milý muži, dobrotivě ještě jednou a řekni nám, kdo jsi a jak jsi přišel k této moci vůle! Potom se podle tvého přání a vůle ihned vydáme na zpáteční cestu.“

89. VYPRÁVOVÁNÍ ŘÍMANA O MOCI NUBIJCE.

1) **(Pán:)** Poté záhadný člověk pravil: „Já jsem ještě správný a pravý člověk, jakých bylo v pravěku velmi mnoho, jejichž životním úkolem bylo povznésti v sobě v plné síle vnitřního ducha a neudusit svou duši v bahně hmotných vášní těla.

2) Vy však již dávno nejste lidé, nýbrž pouhé lidské larvy, které musí užívat kovových zbraní, aby se postavily na obranu proti vnějšímu nepříteli, které však svého největšího nepřítel, smyslné vášně svého těla nedovedou přemoci, aby pak v nich mohl být bdělý svobodný a mocný jejich duch.

3) Co vám prospívá tento váš vnější život, nedovedete-li a nemůžete-li jím učinit vnitřního ducha bdělým, svobodným a mocným?! Člověk se stává člověkem tehdy, když našel ve svém duchu sama sebe; to však při vašem způsobu života věčně nejde, protože se jím od cíle státi se pravým člověkem, jen stále vždy vzdalujete, místo abyste se k němu mohli nějak přibližovat.

4) Vynoří se sice také u vás občas lidé, kteří jsou na pravé cestě, jakkoli ne úplně u cíle; ale vy je vši prudkostí a zuřivostí potlačujete a tak nemohou dospět k úplnému cíli a vy zůstáváte v duchu úplně mrtví a konečně po krátkém klopotném pozemském životě umíráte jako zvířata a váš osud je pak věčná smrt.

5) Vy však nyní ve své velké životní slepotě myslíte, že já, v ústraní žijící egyptský mudrlec vám to říkám proto, abych si u vás zjednal větší respekt (úctu); ale pravím vám, že jste na velkém omylu. Abyste však viděli, že jsem k vám mluvil úplnou pravdu a že pravému člověku je možné vůlí jeho vnitřního duchovního člověka něco více, ukáži vám nyní, abyste na své cestě domů byli s to pojmout hlubší myšlenku, několik zkoušek o pravé životní síle pravého člověka.

6) Vizte tamto vysoko ve vzduchu obrovského orla! Já chci a on se musí spustit zde k mým nohám a pak učinit to, co mu přikáži! Hleďte, letí jako šipka s výše dolů, - a již je zde!" - Nad tímto zjevem jsme byli jako zkamenělí a tento člověk přikázal velkému orlu, aby mu přinesl ušlechtilou rybu z Nilu.

7) Za málo okamžiků byla ryba také již zde a onen člověk pravil: „Hle, takto slouží pravému člověku veškerá příroda!"

8) Poté rybu otevřel, vykuchal a položil na jistě zcela horkou kamennou desku a značně velká ryba byla v několika okamžicích skrz naskrz upečena, což jsme zjistili, když nám ji dal ochutnat a shledali jsme ji velmi dobře upečenou a rovněž velmi chutnou.

10) Poté pravil onen člověk: „Hle, takto pravému člověku slouží i nemá příroda! Ale já vám dále ještě ukáži, kterak je pravý člověk pánem veškeré přírody! Nyní jste jedli rybu, kterou nám orel přinesl z Nilu a která poté byla upečena na této kamenné desce; ale vy se nyní ohlížíte a tážete, co asi pijí mimo kalnou vodu Nilu. I to vám bude ukázáno. Pohleďte zde na tuto skálu, jak je suchá a žárem Slunce silně prohřátá a přece nám dá ihned velké množství nejčerstvější vody! Chci tomu a - tu máte velkou hojnost vody! Jděte a uhašte žízeň!"

10) Odešli jsme a pili a byla to nejčistší a nejčerstvější voda.

11) A onen zvláštní člověk pravil dále: „Hleďte, tak slouží také tento živel pravému člověku!"

12) Poté jsme se tázali, zda tu žije v této pustině zcela sám, anebo zda má ještě nějakou společnost, snad učedníků, kteří se za jeho vedení cvičí v pravém životě.

13) I řekl: „Tato pustina je sice pro vás pustinou, pro mě však je více nežli vaším vysněným elysiem (rájem), které nikde neexistuje leč ve vaší slepé fantazii. Pro mě by bylo vaše město jen nesnesitelnou pustinou ducha, protože v něm není ani jeden pravý člověk.

14) Jsem zde o sobě jako sice osoba sám, ale jako pravý duchovní člověk naprosto ne; neboť obklopuje mne několik učedníků, kterým se stal pravý vnitřní život úplnou vážností a těm se to zdá být v této pustině nejvyšší půvabné. Bydlí jako já v takových palácích, jako je tento zde, který obývám již téměř 50 let a který přede mnou obývalo již několik pravých lidí. Moji nemnozí učedníci oběho pohlaví přicházejí občas ke mně a dostávají ode mě nové předpisy o chování, podle nichž je jim dále zdokonalovat jejich vnitřní život.

15) To je tedy jedna společnost, která je v mé blízkosti, avšak nikoli v této jeskyni, kterou obývám stále zcela sám. Pro vaše oči byla by v této jeskyni hluboká noc; pro mě však je v ní jasněji nežli pro vás zde za jasného dne. Neboť stalo-li se nitro člověka světlé a jasné jeho věčným duchem, jenž pochází z toho jednoho pravého Boha jako Světlo z Prásvětla, pak pro pravého člověka není již nikde noc a temnota. U vás je však vaše vnitřní životní světlo ještě nejhustší temnotou; jak velká musí pak teprve být vaše vlastní temnota! Ano, u vás platí úsloví, podle kterého pro samé stromy nevidíte také nejhustší les.

16) Já z této své jeskyně přehlížím celou Zemi, její složení, její tvory a lidi a pyšná světská města a mohu vědět vše, cokoli se všude děje a odehrává. Vedle toho mohu však zřít do jiných Světů, které nazýváte Hvězdami a pásti se na lásce, moudrosti a moci jednoho věčného Boha. A hleďte, to je moje druhá společnost.

17) Já se však mohu také v každé době stýkat se všemi duchy a stávat se jimi ještě moudřejší a moudřejší a to je moje třetí společnost.

18) Ježto však vůle pravého člověka na této Zemi má pro vás nepochopitelnou moc a daleko působící sílu, mohu si, kdyby toho bylo třeba pro nás pravé lidi proti nějakému zlému světskému nepříteli opatřit také ještě čtvrtou společnost, kterou vám mohu dokonce ukázat avšak s ujištěním, že se jí jsouce nyní pod mou ochranou nemusíte bát; neboť nebude vám ani vlas na hlavě zkriven. Hledte, chci tomu a tu již přichází!“

19) V několika okamžicích jsme byli obklopeni celým stádem lvů a pardálů, kterým by se nemohlo nikdy ubránit ani mnoho set nejjudatnějších vojáků. Nás se zmocnil strach a hrůza; avšak onen člověk přikázal šelmám a všechny opět zmizely, načež pravil: „Kdyby bylo třeba, mohl bych přivolat ještě větší stáda těchto bojovníků. A nyní jste dostatečně viděli a zakusili, kterak pravý člověk je pánem veškeré přírody a jejích sil a tak vás tedy propouštím nyní v pokoji tam, odkud jste přišli!“

20) Tázal se ho ještě jeden z nás, zda by nám nemohl dát nějaké pokyny, podle nichž by mohl ten či onen z nás žije podle nich dospět na cestu k dosažení takovéto pravé lidské důstojnosti.

21) Pravil onen člověk: „To vám, kteří jste ještě příliš plni světa a jeho svodů a nemáte ani nejmenší poznání jednoho jedině pravého Boha, bude asi těžko. Neboť prvé je poznat pravého Boha a z toho sebe sama a skrze Ducha z Boha teprve zákony, jejichž nejpřesnějším zachováním se teprve může dospět k vnitřnímu pravému životu. Ale to znamená v úplné vážnosti se vším světem a jeho marnivými choutkami zúčtovat - a to při vašem starém navyklém způsobu života bude asi těžko možné.“

22) Avšak v nepříliš dlouhé době přijdou také z Asie probudilí učitelé a budou vás učit znát toho jednoho pravého Boha a Jeho zákony. Poslouchejte je pak a věřte jim, poznávejte je a jednejte podle nich, tak budete i vy uvedeni na správnou cestu, na které budete moci aspoň tak dalece pokročit, že po odpadnutí vašeho těla dospějete jako duše k pravé životní dokonalosti! - Nyní jsem vám řekl vše, co vám může prospět a odejděte tedy odtud v pokoji a ať se vám jako světským lidem nikdy nezachce proniknout do této krajiny! Jen dokonalí a Bohem vyvolení lidé budou to smět budoucně beztestně učinit!“

23) Když to onen zvláštní člověk vyslovil, nemohli jsme již déle zůstat; neboť uchvátila nás tajemná síla a pudila nás nezadržitelně zpět, takže jsme se již nemohli ani poohlédnout po krajině, v níž jsme se setkali s oním neobyčejným člověkem, kterého jsme viděli a s kterým jsme mluvili a tak jsme také již příštího dne ještě dosti záhy zrána dorazili do starého města Memfidy. Že nás tento zjev v nejvyšší míře zaměstnával na celé dlouhé zpáteční cestě lze si snadno domyslet.

---

90. ŘÍMAN VARUJE TEMPLÁŘE PŘED MOCÍ PÁNĚ.

1) (**Pán:**) „Když jsme se opět vrátili do Říma, připadalo nám toto město opravdu jako pustina; a když jsme slyšeli, že též u vás Židů jsou podobní lidé, kteří učí a rozumí tomu, čemu rozuměl onen zvláštní člověk v nejvyšším Horním Egyptě, tu jsme opustili Řím a něco jsme si tu nakoupili, abychom mohli odvrácení od velkého světa pečovat více o našeho vnitřního člověka; avšak ve vašem chrámu vámi nám velmi vychvalovaném, jsme to opravdu nenalezli, zato však již několikrát u člověka, o kterého vám nyní obzvláště jde, který dokáže opravdu ještě více, nežli vše to, co jsme kdy viděli! A takového člověka chcete nyní stíhat?! Ó, buďte stotisíckrát rádi, že on nestíhá vás; neboť začne-li jednou, pak jste ztraceni časně i věčně!“

2) Neboť co dovedou tací praví a dokonalí lidé, to jsme prožili a na vlastní oči viděli. Co byste například chtěli dělat, kdyby vám najednou přitáhl dva tisíce nejuživějších lvů, pardálů, hyen a tygrů do vašeho města anebo jen do okolí?! Věřu, ve dvou týdnech by vás sežrali, aniž byste se jim mohli postavit na odpor, - jak podle zpráv z Galileje bylo prý již něco podobného jednou provedeno, čemuž bychom úplně věřili.

3) Máme-li však již my Římané před takovýmto pánem přírody kterým je prý tento člověk -

nejhlubší úctu, co potom chcete vy, jako praví komáři vůči nám podniknout proti němu?! Neupustíte-li od toho, octnete se ještě v nejstrašnějších nesnázích; zato se vám my Římané vším zaručujeme!

4) Když toto farizeové uslyšeli od oněch dvou Římanů, nevěděli, co by na to odpověděli. Teprve po chvíli pravil jeden, jenž byl poněkud jasnější nežli ti ostatní: „Ano, ano, tak se již snad ta věc má; ale co se tu dá dělat? Velekněz Kaifáš se jednou na tom v dorozumění s Herodesem pevně a neměnitelně usnesl a my musíme také chtít to, co chtějí oni dva. Kdyby záleželo zrovna jen na nás, nechali bychom hned věci volný běh a zcela klidně bychom vyčkávali konec; avšak s naším veleknězem se nedá nic dělat a tak nesmíme na sobě dáti znát rozmrzelost ať chceme anebo ne.“

5) Pravili Římané: „Komu není rady, tomu není také nikdy pomoci. Ale zakrátko přijde na naše slova! Co dovedou tací lidé, to nedovedou ani celá vojska; neboť o tom jsme se přesvědčili. Zda nám věříte anebo ne, to je nám jedno; avšak jisté výsledky vám brzy či později již podají důkaz, že jsme vám my, Římané, mluvili nejuplnějši pravdu, - neboť mnoho jsme viděli a zkusili.“

6) Tu vstávají oba Římané a opouští společnost, protože slepota a zřejmá zlomyslnost farizeů se jim stává nesnesitelnou.

7) Nyní se však farizeové tážou Nikodéma, proč se oba Římané tak náhle odporučili.

8) Praví Nikodém: „Ano, tu vám budu moci dáti také těžko správné vysvětlení; neboť mně samotnému to bylo velmi nápadné, divné. O Herodesovi jste se neměli při této příležitosti zmiňovat; neboť toho tito Římané nemohou ani zdaleka snést a to pro jeho mrzkou popravu Jana, jehož si oba tito Římané a s nimi ještě někteří velmi vážili a o němž tvrdili, že je to jistě také pravý člověk. Pravím vám, že si Herodes před očima Římanů nestojí nijak dobře!“

9) Pravil farizeus: „Myslíš, že je tomu tak?“

10) Praví Nikodém: „Ano, ano, právě tak; neboť jinak bych věru nevěděl, co by je přimělo k tak náhlému odchodu. Pravím vám však ještě něco: Dejte si pozor před Římany, neboť s nimi nelze žertovat!“

11) Když to nyní farizeové od Nikodéma uslyší, praví: „Příteli, děkujeme ti za dobré pohoštění a také se vydáme na cestu, abychom ještě za bílého dne přišli do chrámu; neboť noc je vždy nepřitelem člověka!“

12) Tu farizeové vstanou a co nejrychleji odejdou odtud.

13) Nikodém a všichni ostatní mají z toho velkou radost; také oba Římané přicházejí opět k Nikodémovi a jsou ze srdce rádi, že se zbavili těchto nezvaných hostů. Nikodém pak popisuje a vysvětluje přítomným třetí znamení, nad čímž se všichni velice potěšili.

14) Řekni Mi nyní, příteli Agrikolo, jak se ti líbí tento příběh!“

15) Pravil **Agrikola**: „Tento příběh se mi tak líbí, že bych chtěl vtrhnout s vojskem ihned do Jeruzaléma a pak mezi těmito nanejvyš bezbožnými a nečestnými lotry řídit jako zuřivý lev! Ale bylo přece jen dobře, že ti dva Římané zjednali Tobě a také nám jistou úctu u chrámových darebáků a myslím, že poněkud zchladnou ve snaze Tebe pronásledovat. Ty dva krajany v Emausích bych však opravdu rád navštívil.“

16) Pravím **JÁ**: „To se stane zítra; také Já Sám opravdu po nich toužím. Ale myslíš-li, že chrámoví darebáci tam dole nyní poněkud ochladnou ve své horlivosti Mne stíhat, pak se poněkud mýlíš. Na zevnějšek sice ochladnou, ale ve svém nitru budou zato vpravdě ďábelsky tím prohnánější. Ale to vše nic nedělá, nebudou se Mne moci dotknout, leč až bude jejich soud přede dveřmi. - Avšak zanechme toho nyní a Já se vás táži, jak se vám líbil onen pravý člověk, o němž podali zprávu oba Římané.“

17) Pravil **Agrikola**: „Nyní se již mohu zcela dobře rozpomenout, že jsem v Římě častěji slyšel o této události, která mě samého uvedla do velkého úžasu. Oba Římany jistě asi znám osobně! Ó, tento příběh je velký, podivuhodný a nádherný! Kdyby jen bylo na Zemi mnoho takových pravých lidí, pak by bylo se všemi lidmi lépe! Zda-li pak onen pravý člověk žije nyní ještě v těle?“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ano, žije ještě a zítra se sem dostaví se svými učedníky; neboť obdržel ve svém duchu ze Mne sdělení, že zde kráčím mezi lidmi v těle, povolal své nemnohé učedníky a vydal se na cestu sem a proto se zítřejší den stane pamětihodným.“

91. ZAOPATŘENÍ PRO ŽIVOT ODEVZDANOSTÍ DO VŮLE PÁNĚ. HMOTNÁ A DUCHOVNÍ POTOPA.

1) Když jsem toto oznámil, byli všichni nadmíru veselí.

2) **JÁ** jsem však řekl Lazarovi: „A ty pošli nyní pro chléb a víno; neboť“ chceme být nyní veselé mysli!“

3) I bylo přineseno náležité množství chleba a vína. Když tu bylo nyní náležité množství chleba a vína, jedli a pili jsme všichni zcela vesele a všichni chválili ve Mně dobrého Dárce velmi dobrého vína a chleba.

4) Když jsme takto jedli a pili, všimla si naše Helias svýma bystrýma očima, kterak farizeové ubírající se domů přišli ke sloupu a zůstali u něho stát a upozorňovala nás na to.

5) **JÁ** jsem však pravil: „Ó, nechme je jít a zkoumat; přitom pro spásu své duše přece jen nic nenajdou, nýbrž zůstanou zatvrzelého srdce až do hrobu!“

6) Pravila **Helias**: „Ó, kdybych byla jen trochu všemohoucí, pak by tito darebáci museli jít domů po samých hadech, štírech a jedovatých ještěrkách!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, strach, že budou pronásledováni Římány, je lepší nežli cokoli bys jim ráda učinila! U sloupu se také nyní příliš dlouho nezdrží a půjdou již zcela hbitě dále. Shledali, že jde za nimi několik lidí; považují je asi za Římány a proto se nyní dávají na útěk. Hle, to je lepší, nežli tvoji hadi, štíři a jedovaté ještěrky!“

8) S tím byla Helias také spokojena a jedla a pila klidně dále.

9) Já jsem však řekl poté opět Lazarovi, aby se postaral také o mladé otroky, aby dostali jíst trochu chleba a pít víno smíšené s vodou.

10) I šel **Lazar** provázen **Rafaelem**, aby splnil Mé přání. Když však přišli ke stanům, v nichž byla mládež, tu byla již vším co nejlépe opatřena.

11) Tu pravil **Lazar**: „Tu to máme! Co tedy nyní dělat?“

12) Pravil **Rafael**: „Nyní pojďme opět v nejlepší náladě zpět; neboť kdo tak rád a ochotně plní vůli Páně jako ty, od toho Pán nepotřebuje skutek. Dokonalá, Pánu odevzdaná vůle je před Pánem již skutek sám; neboť tu pak vykonává Pán Sám skutek, jak to vidíš zde. Ó, kdyby to lidé náležitě poznávali a také podle toho jednali, jak snadný a bezstarostný život by měli již tady a jakých blažeností by požívali již tady na Zemi! Leč takto jsou slepí, zabředávají do mrtvé hmoty a dusí se v ní. Často v krvavém potu tváře si musí hledat chléb, zatím co by jej mohli mít od Pána bez tělesné námahy a to čistší a lepší, nežli si jej dovedou sami připravit.“

13) Zítra v Emausích poznáš ještě pravé lidi z Horního Egypta a užasneš nad nevázanou mocí jejich vůle. Bude jich jen sedm, kteří jsou již dokonalí; ženy, děti a ti, kteří jsou ještě méně dokonalí, byli ponecháni doma jen s jedním dokonalým, protože ženy, děti a méně dokonalí by stěželi obstáli bez něho. Avšak jejich mistr ještě ze školy prastaré egyptské vnitřní moudrosti přijde se svými šesti hlavními učedníky do Emaus a uvidíš, jak rychle pozná Pána a nás všechny. - Avšak nyní pojďme opět k Pánu!“

14) Oba přišli opět k nám a Já jsem se tázal Lazara, zda je mládež zaopatřena.

15) Pravil **Lazar**: „Ó ano, Pane a Mistře, mládež je již co nejlépe zaopatřena, - avšak my dva jsme nemohli k tomu zcela ničím přispět; neboť“ když jsme přišli ke stanům, byla milá mládež již vším co nejlépe zaopatřena. Ty, ó, Pane, jsi jen poněkud zkoušel mou vůli; avšak jednal jsi Sám, jak tomu už vždy u Tebe bývá! Tobě jedinému budiž můj dík; neboť bez Tebe nejsme nic a také nezmůžeme nic. Ty jediný jsi vše ve všem.“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Zcela dobře, zcela dobře, Můj milý příteli a bratře Lazare! Nyní se jen opět posaď sem a pobav se s námi!“

17) **Lazar** zaujal s **Rafaelem** nyní opět své dřívější místo vedle Mne a chtěl si se Mnou pohovořit o onom pravém člověku z Horního Egypta, který zítra přijde do Emaus; avšak oba známí již hospodští ho předešli a prosili Mne, zda by také oni směli několik dní u Mne zůstat a spatřit onoho pravého člověka!“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ovšem! Kdo Mne a Mé učedníky tak vlídně přijal jako vy, ten je také vždy přijat u Mne a může vždy být u Mne. Čím více svědků Mne obklopuje, tím je to pro šíření

Mého evangelia prospěšnější. U oněch lidí, kteří ještě nyní žijí právě tak prostě jako kdysi pra-patriarchové na Zemi, zažijete pravé zázraky!“

19) Pravil nyní **Lazar**: „Ale, Pane a Mistře, to jsou tedy- asi potomci Noemovi a nikoli bez-prostřední potomci Adamovi; neboť za dob Noemových velká potopa zajisté také zcela zaplavila Egypt?“

20) Pravil jsem **JÁ**: „Milý příteli a bratře! Nesmíš, jak jsem ti to již jednou vysvětloval, zaměňovat přirozenou velkou potopu, jejíž příčinou byli v oné době mocní Hanochité, s duchovní všeobecnou potopou hříchů, jinak ti o tom nebude zcela nikdy jasno.“

21) Velkou potopou v Západní části Asie v době Noemově zahynulo přemnoho lidí a zvířat, protože voda skutečně zaplavila dokonce vysoký Ararat, avšak tato přirozená voda přec jen ne-sahala přes celou Zemi, která tehdy dávno ještě nebyla zalidněna ve všech svých obydlitelných částech. Avšak potopa hříchu, která se nazývá bezbožnost, smilstvo, pýcha, lakota, závist, vlá-dyčtivost a necitelnost se rozlévala přes celé lidské pokolení, jímž třeba rozumět duchovní Zemi a to je to, co Mojžíš rozuměl všeobecnou potopou.

22) Nejvyšší hory, přes které se rozlévala potopa, jsou velká pýcha tehdejších lidí, kteří pa-novali nad národy a potopa je pokoření, které tehdy přišlo na všechny vládce a to v každé říši zvláštním přiměřeným způsobem. Avšak o tom dalším bude promluveno zítra ještě v Emausích. - Nyní však požijme opět víno a chléb a tím obcerstvíme údy!“

92. O DOBROČINNOSTI. VEDENÍ LIDÍ BOŽSKOU PROZŘETELNOSTÍ.

1) Když jsme se zcela útluně zařídili v našem krásném olivovém háji, pravil **jeden as ze se-dmdesáti**, mezi nimiž byla známá cizoložnice: „Ó, jak se nám tu velmi dobře daří! Jaká to nej-vyšší duchovní potrava pro naše duše a nejlepší pokrm pro naše tělo! Jak šťastni jsme! Ó, kéž by se všichni, kdož nyní tak jako my nezaviněně vězí ve velké bídě, dostali do tak šťastného stavu! Byl bych rád, aby bylo všem lidem, kteří trpí nouzí, možno-li pomozeno duchovně a tě-lesně!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, možné by bylo vše, ale z velmi mnohých moudrých důvodů není to vše možné a přípustné. Je mnoho velmi nuzných a všelikými nemocemi stížených lidí, jimž bys rád pomohl podle svého Mně velmi milého srdce; avšak věz, kdybys jim mohl podle svého nejlepšího vědomí a svědomí pomoci, nebylo by jim vpravdě vůbec pomozeno, nýbrž tím by se způsobil u nich pravý opak!“

3) Je tedy sice od tebe velmi chvalitebné, že si ve svém blahobytu vzpomínáš na nouzí trpící a sužované a máš přání jim pomoci; avšak nebylo by vpravdě pomozeno každému, komu bys pomohl ty.

4) Hle, nikdo nezná nouzi a bídu lidí lépe nežli Já a nikdo není milosrdnější a láskyplnější nežli právě také Já; avšak jedině Mou láskou a slitováním by se všem lidem málo pomohlo, kdyby při lásce a slitování nespoleupůsobila Má nejvyšší moudrost.

5) Ano, například jedné chudé rodině se tu daří například špatně! Nemá práci, přístřeší, chleba a trpí hlad a žízeň. Žebrá od domu k domu, od místa k místu a vyžebrá si denně často sotva tolik, aby se mohla s bídou nasytit, zatím co jiní žijí a hýří v úplném nadbytku a té chudé rodině, přijde-li s prosbou k nim, ukážou dveře.

6) Od bohatých, kteří s takovou chudou rodinou nakládají s tvrdými srdci, je to sice zlé a ty bys při pohledu na takové tvrdé nakládání jistě řekl: „Ale, velký předobrotivý a všemocný Bože, můžeš takovou do nebe volající nemilosrdnost nechat nepotrestánu?! Znič takové lidi bleskem a ohněm ze Svých nebes!“ A hle, Bůh by tuto tvou úpěnlivou prosbu přece nevyslyšel! Ano, ale pročpak ne?

7) „Má tedy tato neláska lidí stále a stále bujet na této Zemi?“ Nikoli, pravím tobě, ani po-myšlení! Ale hle, podle moudrého úradku Božího musí na této Zemi, na které mají uzrát lidé pro pravé Boží dětství, vše mít svůj čas. Má tedy bohatý svůj čas, aby zbohatl a svým přebytkem prokazoval chudým milosrdenství a chudý má svůj čas, aby se cvičil v trpělivosti a sebezapírání a svou nouzí a svou bídu obětoval Bohu a Bůh chudému brzy nejlepším způsobem pro spásu jeho duše pomůže a rovněž krutého boháče v pravý čas potrestá. Neboť bohatý je stejně jako

chudý povolán pro dětství Boží.

8) Ale naše chudá rodina byla kdysi také zámožná a byla krutá k ostatním chudým a list jejího pozemského štěstí musel se jednou pro spásu jejich duší nutně obrátit. Kdybys jí nyní náhle pomohl, stala by se brzy velmi zpupnou a mstila by se na těch, kteří byli vůči ní krutí. Bude-li však jednou náležitě prozkoušena v trpělivosti, bude jí ponenáhlu a to pokud možno nepozorovaně pomáháno a ona v tom bude lépe a jasněji poznávat péči Boží, nežli kdyby byla z dneška na zítřek pozdvižena do velmi šťastného blahobytu.

9) Krutý boháč bude však také ponenáhlu postupně uváděn do nepřijemnějšího stavu. Učiní hned tu a hned tam ve svých spekulacích přehmat, bude mít špatnou sklizeň a utrpí na svých stádech škodu; onemocní buď sám anebo jeho žena anebo jedno z jeho nejmilejších dětí a zkrátka přijde na něho rána za ránou.

10) Vejde-li do sebe a pozná své bezpráví, bude mu také opět pomozeno; nevejde-li však do sebe a nepozná-li své bezpráví, přijde o všechno a pak také okusí žebráckou hůl anebo podle okolností ještě něco horšího.

11) Kdo ho potom potěší a pomůže mu v jeho chudobě, toho také potěší a odmění Bůh; avšak zcela pomoci nebude mu moci nikdo nikdy dříve, dokud to nedopustí vůle Boží. Proto buď, příteli, nyní jen zcela klidný a veselý; neboť Já již vím, kdo uzrál pro nějakou pomoc.“

93. ZLO A JEHO SOUD.

1) Když to tento muž uslyšel ode Mne, byl zcela veselý a jedl a pil a jeho druhové následovali jeho příkladu.

2) **Žena**, která byla se svým mužem mezi nimi, pravila však zcela dojata: „Ó, jak dobrý a jak spravedlivý je Pán! Kdo Ho poznal v pravdě, ten Ho musí nadevšecko milovat! Ó, kdyby Ho templáři tam dole poznali, jistě by Ho také nadevšecko milovali a jeho nejmoudřejší přikázání zachovávali! Ale u nich vtělený ďábel toho nikdy nedopouští, protože jsou jeho nejvěrnějšími sluhy a pacholky a proto již nejsou hodni žádné milosti Páně. Ó, jednou v pekle budou toho jistě věčně litovat a řeknou: „Ó, proč jsme se dali ďáblem tak velice oslepit!“ Ale tato lítost jim tam jistě již nic neprospěje! Ó, Pane, děkujeme Tobě, že jsi zjevil nám chudým a nedospělým Království Tvé milosti a zadržel je moudrým tohoto světa“.

3) Privil jsem **JÁ**: „Mluvila jsi zcela dobře a to tak, jak tomu rozumíš; ale zapamatuj si, že v pekle není pro polepšení nějakého pekelného ducha lítosti, která by byla taková, aby vážně lítoval, že se na Zemi dopustil zlých skutků. Neboť kdyby nějaký pekelný duch vážně dospěl k takové lítosti, dospěl by také k polepšení a vykoupení; ale zlý duch - tedy ďábel - nemůže v sobě nikdy nechat vzniknout lítost, která by byla dobrá, nýbrž jen takovou lítost, která je tak jako on sám v podstatě zlá a lituje jen, že nezpůsobil ve světě nevýslovně mnohem více toho nejhoršího.“

4) Že u takové duše není vyhlídka na polepšení a tedy také na vykoupení, to pozná velmi snadno každý jen poněkud rozumný člověk.

5) Jako je tedy u anděla nebeského vše v základě a v jádře dobré, tak je zase u ďábla vše v základě a jádře zlé. Čím vnitřněji anděl myslí a chce tím je bohopodobnější, svobodnější a mocnější a čím vnitřněji ďábel myslí a chce, tím je všemu božskému nepodobnější, nesvobodnější a bezmocnější; neboť základní zlo v něm brzdí všechnu jeho sílu a je Jeho soudem a Jeho pravou smrti.

6) Ano, Moje milá, kdyby byl ďábel z nitra schopen správné lítosti, nebyl by ďáblem a nebyl by v pekle. Proto ďábel nemůže být z nitra, tedy ze sebe věčně nikdy polepšen, je to však ještě možné po nepředvídatelně dlouhých údobích působením zvenčí; toto působení musí však vždy být úplně přiměřené nitru ďábla, které je, - jak bylo řečeno - v základu a jádře zlé. A tak zlo zvenčí na ďábla působící dusí zlo vnitřní a jen tím se může v nějakém arci zlém duchu stávat ponenáhlu poněkud jasněji a tedy také poněkud lépe.

7) Proto útrapy pekelných duchů přicházejí vždy jakoby zvenčí, jak se to stává u velmi zlých lidí také již na této Zemi. Když u nějakého arci zlého člověka již nic nepomáhají nauka, napomenutí a nejmoudřejší zákony a on se jen víc a více snaží jednat proti zákonům řádu, nemůže

již být z nitra, jakoby od sebe, polepšen. Pak přichází do rukou přísných a neúprosných soudců, kteří uvalí na zločince nejvyšší bolestné vnější tresty.

8) Musí-li provinilec velmi mnoho trpět, pak vchází poněmhu přece jen poněkud více do sebe a začíná zraleji přemýšlet o příčině svých utrpení, poznává svou bezmocnost a přitom neúprosnost soudů, - ano, začíná konečně poznávat, že důvodem a příčinou jeho utrpení je jediné on sám a to svými zlými skutky, kterých se dobrovolně a se zlou rozkoší dopouštěl proti zákonům všeobecného řádu. Protože však nyní vidí, že právě jeho zlé skutky jsou vlastně jako trapiči, začíná si je konečně v sobě ošklivit a přeje si, aby se jich nikdy nedopustil. A hle, to je pak již krok k možnému polepšení!

9) Ale vnější tresty nesmí tu dávno ještě být u konce, protože provinilec si začínal ošklivit své zlo jen proto, že mu přinášelo zlé plody. Nyní teprve vnějším vyučováním musí v sobě začít poznávat, že jeho zlo je o sobě opravdu zlem a že také jediné proto si ho třeba ošklivit a ne proto, že má pro provinilce nutně zlé následky.

10) Poznává-li pak provinilec toto a začíná-li si ošklivit zlo kvůli samému zlu a volit dobro právě pro dobro, stává se ve svém trestu trpělivější, ježto shledává své utrpení zcela spravedlivé a považuje je za dobrodiní, kterým se zlepšuje jeho život a trpělivě je snáší. Přišel-li snad provinilec na toto stanovisko a stává-li se jeho nitro skutečně lepší a lepší, je pak teprve na čase ustát s vnějšími tresty natolik, nakolik se opravdu polepšilo nitro dřívějšího provinilce.

11) Kdyby tomu rozuměli světšší soudcové, mohli by také z leckterého arci-zločince udělat dobrého člověka; ale oni mají u velikých zločinců ihned po ruce trest smrti a tím z úplně nepolepšitelného zločince učiní pro duchovní svět teprve úplného ďábla. To však budoucně nemá již mezi vámi být!

12) Když však již musíte soudit, pak sudte, jak jsem vám nyní ukázal, spravedlivým soudem pro pravé a jistě možné polepšení hříšníka a ne pro jeho ještě větší zďábelštění!

94. PŘÍPUSTNOST TRESTU SMRTI.

1) Tu pravil **Agrikola**: „Pane a Mistře! Tato Tvá přepravdivá a svatá slova zapsal jsem si nyní hluboko do srdce a podle možnosti budu také podle nich jednat; nicméně se Tě však táži, zda se má ve všech případech zrušit trest smrti.“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, příteli, vím dobře, co Mně nyní chceš říci! Hle, ty jsi se od jednoho z Mých učedníků dověděl, kterak jsem Já Sám před rokem v blízkosti Cesareje Filippi u Galilejského moře vykonal jakýsi náhlý soud nad několika ze základu zlými pochopy, kteří Mne stíhali a proto se Mne nyní takto tážeš!

3) Ano, pravím tobě: Dovedeš-li jako Já poznat, že zločinec jako ještě tělesný člověk je již úplný ďábel, vyřkni nad ním také ihned trest smrti, jak toto také poznal z Mého Ducha Mojžíš; ale nemůžeš-li to jako Já a Mojžíš hned poznat, pak se s trestem smrti nikdy neukvapuj!

4) Mně sice přísluší od věčnosti právo veškeré lidské pokolení tělesně usmrcovat a jsem tedy stále Katem veškerého hmotného stvoření v celé věčné nekonečnosti; leč co Já usmrcuji hmotně, to činím duchovně opět navěky živoucím.

5) Jsi-li to s to, pak také ty můžeš, chceš-li a můžeš-li, v pravý čas usmrcovat; protože to však nyní nejsi s to, proto také neusmrcuj, leč v čas nejvyšší potřeby, například v obranné anebo v trestné, Bohem přikázané válce proti nepolepšitelným zlým národům a také v případě nutné obrany proti zlému vrahovi a lupiči. Ve všech ostatních případech nemáš však zabíjet, ani dávat zabíjet, dokud nemáš v sobě samém Mé úplné světlo! - Pochopil jsi to nyní dobře?“

6) Pravil **Agrikola**: „Děkuji Ti, Pane a Mistře! Nyní je mi také to již opět zcela jasné a já se budu jako soudce co možno přesně podle toho řídit, ačkoliv tu císaři nemohu nic předpisovat; avšak občas mezi čtyřma očima přijme dobrou radu také i on.“

7) Pravil jsem **JÁ**: „To již můžeš učinit, ačkoliv tím mnoho nepořídíš. Vy máte ve vašem Římě sice mnohé velmi dobré zákony, leč vedle těchto zákonů máte také velké množství zlých a špatných zvyků, vedle nichž těžko kdy může zapustit úplně kořeny něco čistě dobrého a pravdivého.“

8) Pravím tobě: Řím je a zůstane Bábelem, nevěstkou světa přes veškerá zla, která také na

ni přijdou, ačkoliv v ní budou také velmi mnozí a horliví následovníci Mé nauky.

9 Vy jste sice na loupež, vraždu a zabití a ještě na mnohé jiné zločiny ustanovili trest smrti; ale při vašich velkých slavnostech museli pro vaši větší zábavu bojovat na život a na smrt známí gladiátoři (zápasníci) a vítěz byl pak vyznamenán. Hle, to je zlo a nepřináší žádnému národu požehnání! Také máte všeliké divoké zápasy zvířat, při nichž velmi často musí lidé ukrutným způsobem ztratit život a přesto se tím dovedete obveselovat! A hle, také to je velké zlo! Po něm přichází těžko kdy požehnání shora, bez něhož však nemá žádný stát a žádný národ nějaké pevné trvání, což Mně jistě můžeš věřit.

10) Dovedeš-li a můžeš-li však něco učinit, pak se přičiň, aby byla podobná velká zla vašeho města a vaší velké říše odstraněna a abyste se jich aspoň vy, kteří jste se stali nyní vidoucími, nezúčastňovali a ještě méně tato mládež, kterou vezeš s sebou do Říma a budeš se vždy a všude těšit z Mého požehnání.

11) Já jsem vám všem dal jen dvě přikázání lásky, která můžete přesně zachovávat; ale abyste zachovávali tato přikázání, nesmí nikdo mít potěšení z divokých zápasů.

12) Kdo může zcela lhostejně vidět zahynout člověka anebo zvíře, v toho srdci je domovem málo lásky. Neboť kde je domovem pravá a živá láska, tam je také domovem pravý soucit a pravé slitování.

Jak může však mít lásku k bližnímu ten, komu je bolestné umírání bližního rozkoší?! Proto pryč se vším, co je nedůstojné lepšího srdce lidského.

13) Vidíš-li svého bližního plakat, nesměj se; neboť směješ-li se, dáváš mu na srozuměnou, že ti je jeho bolest a rovněž i tvůj trpící bližní, který je přece jen tvůj bratr, něco zcela lhostejného.

14) Je-li však tvůj bratr veselý a těší se ze svého štěstí, dopřej mu tu krátkou radost z jeho malého pozemského štěstí! Nebuď nevrlý, nýbrž raduj se s ním, tím tvé srdce nebude špatnější, nýbrž jen ušlechtlejší!

15) Vidíš-li hladového, zatím co ty jsi velmi nasycen, pak si nemysli, že je hladovému také tak milo jako tobě s tvým plným břichem, nýbrž představ si ho velmi hladového a nasyť ho, tak budeš z toho ve svém srdci pociťovat velkou spokojenost, která ti bude mnohem příjemnější nežli tvé plné břicho; neboť plné srdce činí člověka mnohem šťastnějším nežli plné břicho.

16) Nosíš-li s sebou tašku plnou zlata a stříbra a doma máš ještě mnohem více a setkáš-li se s chudým a pozdraví tě a chce s tebou mluvit, neodvracej svou tvář od něho a nedej mu cítit, že ty jsi bohatý a on chudý člověk, nýbrž buď k němu pln vlídnosti a pomoz mu mnohými radostmi z jakékoli nouze! Učiniš-li to, bude tvé srdce hned plné veselosti a chudý ti zůstane pro vždy přítelem a na tvou opravdovou vlídnost nikdy nezapomene.

17) Proto pravá láska k bližnímu spočívá v tom, že člověk činí svému bližnímu vše to, co si rozumně může přát, aby také bližní činil jemu.

18) Poprosí-li tě chudé dítě o něco, neodstrkuj ho od sebe, nýbrž žehnej mu a občerstvi jeho srdce, tak budeš také ty jednou v nebi občerstven Mými anděly! Neboť řekni tu se Mnou: Nechte všechny maličké přijít ke mně a nebraňte jim; neboť jejich je Království nebeské! Vpravdě pravím vám všem: Nebudete-li v srdcích jako dětičky, nepřijdete ke Mně do Mého Království! Neboť pravím vám, že Království nebeské je právě především jejich.

19) Já však vím že u vás je zlý zvyk, že děti jsou potají často velmi zle mučeny, takže následkem takového mučení začíná z jejich úst vytékat zlá a jeduplná slina, z níž vaši zlomyslní kněží a mágové připravují zlý jed. Příteli, něco takového se děje ještě dnes v Římě! Kde však mohou být s veškerou lhostejností páčány ještě takové ohavnosti, tam je ještě velmi činné úplné peklo a Mé -milosti se tu vyskytuje málo. Moudří a spravedliví soudcové by se proto měli již dávno co nejrozhodněji postavit proti takovému do nebe volajícímu nešvaru; ale v tomto ohledu se stalo ještě pramálo.

20) Pravím vám: Já se budu hněvivýma očima dívat na toho, kdo bude dělat takový nešvár se zvířaty; neboť i zvířata jsou Moji tvorové, mají život a citění a rozumný člověk nemá provádět s nimi svévoli. A jak nekonečně výše nežli všechna zvířata této Země stojí i to nejchudší dítě! Kdo se tedy dopouští takových skutků na dítěti, ten je ďábel a je proklet!

21) Mohl bych ti vypočítat ještě mnoho takovýchto vašich nanejvýš zlých římských zvláštností, které vám nejsou neznámé a které se u vás potají trpí po zapravení jistého poplatku; ale

vaší věcí je, abyste odstranili takové nanejvýš bezbožné zlozvyky. Budete-li mít pro to vážnou vůli, nebude vám Má pomoc nikdy a nikdy chybět. Ale napřed to musíte sami zcela vážně chtít; neboť Má vůle nepředbívá na této Zemi, jak jsem vám již dostatečně vysvětlil, nikdy vůli člověka, leč v soudu, kterému však předcházejí vždy mnohá napomínání! Bude sice u vás mnoho bojů zapotřebí; ale dobrá věc je také vždy hodna vážného boje. - Rozuměl jsi Mně ve všem?“

22) Pravil **Agrikola**: „Ano, Pane a Mistře, rozuměl jsem zajisté dobře a věc se má žet ještě zpravidla tak, jak jsi ji, ó, Pane, právě popsal; námi lepšími Římany byla však již odedávna ve vysoké míře neschvalována a tajně kněžím zapovězena a to zejména co se týče tajného a zlého připravování jedu. Ale přesto se ještě vždy vyskytují takové případy a proti našemu kněžství se dá málo podstatného podniknout, poněvadž kněžstvo má na své straně obecný lid, který může snadno, kdykoli se mu zachce pobouřit jak proti císaři tak i proti nám.

23) Nuže, naše býčí zápasy a zápasy se zvířaty se dají snáze odstranit a gladiátorství, které bylo u starých Římanů ještě velmi rozšířeno, u nás již silně ubývá, protože se k takovým zápasům nechce již tak snadno někdo propůjčit. Při velkých slavnostech se sice mnohdy stane něco takového, ale spíše jen tak pro forma nežli ve staré skutečné ukrutnosti. Jen býčí zápasy trvají ještě a jsou zamilovanou podívanou Římanů; ale my také tu vynaložíme vše, aby zatím byly aspoň méně časté a aby na jejich místo přišly jiné, mravy zušlechťující věci.

24) Že se taková stará zla a zlozvyky nedali hned jako gordický uzel jednou ranou rozetnout a že k čištění opravdového Augiášova chléva je žádoucí síla herkulovská, to je něco zcela jistého. Nejsme-li my Římané nyní zrovna žádnými Herkuly a Alexandry, přece jen také časem něco dokážeme. Vážnost a pevná vůle chybět nebude.

25) Toto ujištění dali také ostatní Římané a Já jsem pravil: „Dobře tedy a kdekoli také budete vpravdě ve jménu Mém shromážděni, tam budu v duchu mezi vámi a pomohu vám vše dobré a pravdivé provést! Co však vám pravím, je a zůstane věčně pravdivé; neboť vpravdě, vpravdě pravím vám: Nebe a Země pomínou, ale Má slova a jejich splnění věčně nikdy! Proto jednejte vždy ve jménu Mém a Já vám vždy pomohu a dám vám věčný život!“

26) Když jsem toto pronesl, děkovali Mně všichni za toto nejvyšší potěšitelné zaslíbení, pozvedli pak plné číše a pili na příští blaho všech lidí a jejich dětí.

95. TŘI MÁGOVÉ Z INDIE A JEJICH ZÁZRAKY.

1) Nyní však přišel opět **jeden sluha** hospody a řekl Lazarovi: „Pane domu, tři muži přišli nahoru a rádi by s tebou mluvili. Kdo jsou a co chtějí, nevím; ale podle zevnějšku zdají se být východozemci.“

2) Pravil **Lazar**: „Nepůjdu k nim; ať přijdou sem a svou prosbu zde mi přednesou! Jdi, řekni jim to a přiveď je sem!“

3) Sluha odešel a řekl to těm třem cizincům.

4) A oni tři se rozhodli a šli ihned se sluhou k nám.

5) **Lazar** jim šel podle židovského zvyku sedm kroků vstříc a pravil: „Co si přejete, jaká záležitost vás přivádí ke mně? Ja jsem totiž vlastníkem této hospody. Mluvte!“

6) Pravil **jeden** zcela vlídným hlasem: „Pane, my jsme tři mimořádní mágové a i jinačí umělci z Indie a rádi bychom zde v tomto městě provedli za účelem získání stravného několik představení, neboť máme v úmyslu jít ještě dále na daleký západ, abychom tam, snad téměř na konci Země bádali západ Slunce, Měsíce a Hvězd. Dozvěděli jsme se však již daleko odtud, že jsi jedním z nejbohatších lidí tohoto velkého města a mimoto vzácný velký přítel všeho velkého a zázračného; proto byvše sem poukázáni, dodali jsme si tedy také odvahy a šli k tobě nahoru, abychom ti přednesli svou záležitost. Nechtěl bys nám nyní jen tak na zkoušku zde před tebou a těmito tvými mnohými hosty dovolit učinit několik zázračných kousků?“

7) Pravil **Lazar**: „Ctění umělci, to v přítomnosti těchto mých hostů nezáleží nyní na mně samém, nýbrž spíše na těchto velectěných hostech! Napřed promluvím s nimi a pak vám sdělím jejich vůli.“

8) S tím byli tři mágové spokojeni a **Lazar** se Mne tázal, co má činit.

9) Pravil jsem **JÁ**: „Nech je tedy učinit několik ukázek jejich umění, aby také Římané, kteří

nacházejí na takových kouzlech ještě vždy něco neobyčejného, hmatatelně poznali rozdíl mezi Mými skutky a znameními a zázraky těchto kouzelníků! Neboť to velmi mnoho přispěje k posile jejich víry ve Mne a zítra pak snáze také poznají a pochopí co vše pravý člověk mocí své vůle dovede a kterak taková kouzla nejsou zcela ničím naproti skutkům vůle pravého člověka. Jdi tedy a nech je učinit navrhovanou ukázkou!“

10) I popošel **Lazar** několik kroků k nim, řekl jim, co jsem mu byl řekl a vrátil se ke Mně.

11) Tři mágové vytáhli ze svých volných suknic kouzelné hole, udělali kolem sebe tři kruhy na zemi a pak také ve vzduchu. Římané se, jen dívali a poslouchali.

12) Prvý **hlavní mág** otevřel nyní ústa a zvučným hlasem pravil: „Pohledte, velcí páni, tyto hole jsou ze zázračného dřeva našich nejvyšších hor, které však roste jen velmi zřídka! Kdo má štěstí a vědomost a najde Takový strom a pak v určité době z něho vezme tři haluze, ten pak je s to vykonat svou vůli, drží-li v ruce hůl, téměř vše, co člověk chce; a nyní učiníme ihned pokus.“

13) Tu vytáhl **jeden** ze své suknic mrtvého ptáka a řekl: „Pohledte na tohoto úplně mrtvého ptáka! Nyní ho roztrhám na malé kusy, tyto kusy pak rozemelu co nejdrobněji mezi dvěma kameny, pak zapálím a na popel spálím a konečně touto zázračnou holí vytáhnu z popele nyní úplně mrtvého zase zcela živého a pták před očima vás všech zcela vesele vzlétne a odlétne.“

14) Poté učinil mág co oznámil. Oba pomocníci udělali oheň, jelikož měli u sebe fosfor a také několik pryskyřičných loučí. Zcela rozemletý pták byl nyní na popel spálen a hlavní mág se ohnul k zemi a jal se svou holí za mumlání jakýchsi nesrozumitelných slov dotýkat popele a hle, ihned stejný pták poskakoval po zemi a brzy odtud odletěl!

15) I otázal se mág, jak jsme spokojeni s tímto zázrakem.

16) A **jeden Říman** pravil: „To bylo zajisté něco zvláštního! Ukažte nám ještě jeden zázrak a my vás za to k vaší spokojenosti odměníme!“

17) Pravil **mág**: „Vaše přání bude ihned splněno!“

18) Poté vytáhl ze své bílé suknic svazek na pohled zcela uschlých květin a pravil: „Jako tato hůl dovedla předtím opět úplně oživit zničeného ptáka, tak také ihned opět oživí tyto uschlé květiny a občerství je tak, jakoby stály v zahradě na čerstvé zemi!“

19) Poté držel chvíli květiny v levé ruce a potřel je holí a hle, květiny nabyly zcela čerstvý vzhled!

20) Potom ukazoval, obraceje se zejména k Římanům, zcela čerstvou kytici a pravil: „Hledte, mocí mé hole se musí nakonec vše, co tu zestárla a odkvetlo, omladit a začít dýchat čerstvý a nový život! Kdyby si to vysoce ctění hosté přáli, mohl bych podat ještě jednu malou zkoušku o moci mé hole, - avšak už jen jednu, jelikož velké zázračné kousky mohou provádět jen před tisíckami lidí!“

21) Pravili **Římané**, avšak bez Agrikoly: „Ano, ano, věc byla nápadně dobrá a tak nám můžeš tedy ukázat ještě třetí malou zkoušku!“

22) Pravil **hlavní mág**: „Těší mě velice, že jsem zde na této krásné hoře našel tolik příznivců vyšší, dosud ještě úplně neznámé magie a doufám, že se vysocí páni hosté podívají také na má velká představení. A tak tedy učiním ihned třetí malý pokus.“

23) Poté vytáhl **mág** kus chleba z kapsy své vrchní suknic a pravil: „Každý z vás se může přesvědčit, že je to skutečný kus chleba a já jej nicméně svým mocným výrokem a pouze dotknutím se této kouzelné hole proměním ve tvrdý kámen!“

24) Právilo **několik Římanů**: „To by bylo skutečně mnoho; vždyť přece zcela přesně vidíme, jak ještě padají k zemi drobty z tohoto kusu chleba. Učiň tedy jen svůj zázrak!“

25) Tu se **mág** dotknul svou holí chleba - který vlastně již předtím byl kamenem a drobty dal jen tak mimochodem padat na zem - a poté řekl: „Vysocí pánové, chcete nyní zkoumat chleba, zda je to ještě chléb?!“

26) S těmito slovy odevzdal zdánlivý kus chleba Římanům, kteří se velice divili tomu, že se onen kus chleba skutečně stal kamenem. A nyní chtěli skutečně dát mágovi značnou odměnu.

27) Já jsem však pokynul Rafaelovi a on přistoupil mezi ještě poněkud slepé Římány a ony tři mágy, zvedl pravici a pravil: „Nebude a nikdy nebude odměňován dokázaný podvod, nýbrž vždy jen co nejrozhodněji trestán, protože takový podvod je co nejvíce způsobivý k tomu, aby duše lidí bral do zajetí a usmrcoval! To byly falešné zázraky a vy slepí pohané jste zcela nepoznali podvod. Ale já vám jej ihned ukáži!“

96. RAFAEL ODHALUJE MÁGY.

1) Tu byli kouzelníci ihned zbaveni suknic a z jejich mnohých kapes vypadla spousta věcí, též několik mrtvých a živých ptáků a suchých a čerstvých kytic.

2) **Rafael** ukázal v okamžiku Římanům, kterak indičí mágové provádí své zázraky, což Římané také ihned poznali a pravil: „A za takový bídný podvod chcete tyto lidi ještě odměňovat?“

3) Tu ustoupili Římané a **mágové** pravili: „Ano, mladý překrásný příteli, lépe to nedovedeme!“

4) A **Rafael** pravil: „Pracujte doma a vydělávejte si svůj chléb čestným způsobem a ne takovým hanebným podvodem!“

5) Tu chtěli mágové odejít, ale **anděl** pravil: „Půjdete, ale teprve tehdy, až vám to dovolíme, zatím však budu s vámi ještě o leccčems jednat. Oblékněte si opět suknic a pak budeme mluvit dále!“

6) Poté se zcela zaražení mágové chopili na zemi ležících suknic a oblékli je.

7) A **hlavní mág** pravil Rafaelovi: „Jak nás můžeš, přespanilý jinochu, pro nic a za nic zde před vele-čestnou společností tak neobyčejně zahanbovat?! Vždyť jsme za tyto tři kousky beztoho nic nežádali a byli bychom přijali s díkem jen dobrovolný dar. My však dovedeme také ještě mnohem více nežli jen tyto tři kousky!“

8) Pravil **Rafael**: „Co dovedete, vím až příliš dobře! Vše je vypočítáno na zchytralý podvod, za který si dokonce ještě dáváte platit a nazýváte se světoslavnými, protože jste nejvyšší zchytralí podvodníci. Pokud však vím, máte sami zákon, kterým se na lež a podvod uvalují přísné tresty. A přece žijete jen z nejzchytralejšího a nejšpatnějšího podvodu, protože jako podvodníci jste ještě vážení a vysoce odměňováni, ač hubíte duše lidí, zatím co jiný podvodník, je-li odkryt, neujde spravedlivému trestu. Pro oko člověka do tajemství vašich podvodů nezasvěceného, konáte zázraky, protože předtím svými řečmi oznamujete před lidmi okázalým způsobem, že konáte zázraky mocí své hole, slova a vůle.“

9) Co jiného je však nějaký takový zázrak nežli hanebný podvod, který je špatnější a horší nežli nějaký podvod jiný a to proto, že jiný obyčejný podvod činí podvodníka před čestnými lidmi opovrhovaným a vystavuje ho soudu světa, zatím co vaše podvody vás přivádějí před slepými lidmi k vysokým počtům a zjednávají vám božskou vážnost. A také se stalo, že jste se představovali lidem jako vyšší božské bytosti a přijímali jste od lidu oběti a zbožňování; ano, ve vaší zemi vám dokonce postavili chrám a zřídili v něm váš obraz k uctívání a zbožňování! Já však pravím, že taje dílo pekla a jeho nejhorších duchů a že jste tudíž s nimi v opravdovém spojení, ne že by vám pomáhali provádět vaše podvodné zázraky, nýbrž proto, že vy konáte na Zemi to, co oni konají v pekle; neboť u ďáblů je vše lež a podvod.

10) Vy jste se sice naučili svým zlým uměním od kněží, protože sami přináležíte k vaší hanebné kastě kněžské a nyní jste vyšli jako její apoštolové, abyste tím mnohé lidi vtáhli do svých smyček; ale sem jste přišli marně a zde bude učiněna přítrž vašemu řádění, za to vám ručím.

11) Vy jste sice hned z počátku oznámili, že jdete na nejdálnější západ, abyste tam, jako na konci Země v nejbližší blízkosti pozorovali a bádali západ Slunce, Měsíce a Hvězd, ač vám podoba Země není cizí; neboť byli u vás lidé, kteří velmi dobře zbádali Zemi a také zcela dobře věděli, zač mají považovat Slunce, Měsíc, Planety a Stálice. Avšak vy jste to lidu nikdy nesdělili, nýbrž ještě jste jej ohrožovali velkými tresty, kdyby se kdy odvážil o Hvězdách a Zemi něco jiného myslet, mluvit a za něco jiného je považovat nežli jen za to, co vy jste mu o tom vždy nalhali. A za tyto vaše hanebné lži musí vám ubohý lid přinášet ještě ty největší oběti a dáti se vámi ještě všemožnými způsoby co nejukrutněji trýznit.

12) Nepomysleli jste ještě nikdy, že takové jednání na vašich bližních je nejvyšším bezprávím?! Vy sice hlásáte lidu nejvyššího Boha a také zlého boha, jenž je v ustavičném boji s Bohem dobrým, avšak vy sami jste ještě nikdy v takového Boha nevěřili, ale dávali jste se lidem jako synové Boží vysoko uctívat a zbožňovat! Jaké jste to tedy nyní přede mnou bytosti? Já pravím vám: Jste mnohem horší nežli nejhorší zvířata Země! Neboť tato zvířata žijí a jednájí podle toho, jak je tomu učí a vychovává jejich vnitřní řád; vy však jako bytosti všemi smysly a

jasným rozumem a úplně svobodnou vůlí nadané jste vůči svým spolubližním horší, nežli jsou mezi sebou nejdivočejší a nejdravější zvířata. - Jak se vám to líbí a co tomu nyní říkáte ?“

97. OBHAJOBA HLAVNÍHO MÁGA.

1) Pravit **hlavní mág**; „Ó, milý, spanilý a velmi moudrý jinochu! My ti naprosto nepopíráme, že se věci u nás žel tak mají; avšak my jsme je již takovými našli a sami nezavedli. Kdo je jednou prvopočátečně tak vynalezl, zavedl a zařídil, ať si před nějakým pravým bohem odpovídá za všechno to neštěstí mezi námi! Já jako dítě kněžské jsem tak byl vychován a učen a nemohu za to, že nyní jsem kdo jsem. U nás zbožný podvod platí za znamenitou ctnost; neboť třeba jen obyčejného člověka všelikými tajemnými kousky přivést k pevné a nepochybné víře - což právě není nic těžkého, chopí-li se věc na pravém místě - a hle, člověk je přitom úplně šťasten, žije v určitém řádu a nemá strach ze smrti těla, protože pevně a nepochybně věří v život po smrti těla! Vezměte mu tuto víru a v tom okamžiku bude nešťastnější nežli každé sebe opuštěnější zvíře! Nežli by však někdo byl s to učinit všechny lidi samými mudrci světa, byl by dříve již dávno předtím obětí zuřivosti lidu. Proto nelze zatím nyní dělat nic jiného nežli věc, jaká jednou je, dále takto vésti. Má-li se stát jinou, pak to musí učinit všemohoucí Bůh; my lidé jsme k tomu příliš slabí.

2) Já jsem se svým věděním a uměním prošel již hezký kus světa, byl jsem dokonce ve velké říši za velkou světovou zdí, avšak nikde jsem se nesešel s lidmi, u nichž by byla všeobecně domovem jistá jasná světová moudrost. Tato moudrost je obyčejně jen majetkem stavu kněžského; lid však žije klidně a spokojeně a to následkem slepé víry, které se mu dostává od kněží. A to je jistě nejlepší prostředek, aby byl lid udržován v jistém řádu a přidržován k pilnému obdělávání země.

3) Že žije a také jistě zemře, to člověk ví; žije-li však člověk ve zdraví a v dobrém zaopatření, pak také žije rád a je od přírody nepřítelem umírání a smrti a má tedy vždy velký strach ze smrti. Tento stálý strach by člověka brzy tak přemohl, že by se musel stát ke každé práci a také k duchovnímu vzdělávání zcela nezpůsobitý a musel by se také stát největším nepřítelem života, - jak také je u nás jeden národ, jenž proklíná svůj život, neplodí děti, aby nepřiváděl do tohoto světa nešťastné bytosti. Rozmnožuje se jen přistěhovalectvím zvenčí, vyjma ženy, s kterými se proto u tohoto národa nelze setkat. Leč objevuje se sám sebe nadevše zapírající stav kněžský, učí lidi jaksi poznávat neviditelné mocné bohy a jejich síly a předvádí se jako svémocný vyslanec a sluha bohů lidu tím, že před očima lidu koná zázraky a moudře mluví před jeho ušima.

4) Zázraky jsou svědky jeho slova. Lid věří, protože viděl na vlastní oči potvrzení a stává se šťastným, protože jeho víra odňala smrti všechny hrůzy věčného zničení tím, že mu dala jistou již nepochybovačnou naději na lepší a věčný život po smrti těla.

5) A hle, to je plod nikdy dost nedoceňovaného stavu kněžského, jenž je o sobě žel ve stále smutném poznání, že smrt těla člověka jako zvířete a rostliny je tím posledním. Aby však kněz udržoval u lidu stále víru, nesmí býti lid nikdy ani zdaleka do vnitřních tajemství kněze zasvěcen, nýbrž musí v knězi spatřovat vždy vyšší bytost, jejíž moudrost a moc zbožná duše člověka pozná teprve po smrti; neboť kdyby se tak stalo v životě těla, byla by to její smrt. Tomu také lidé věří, považují moudrost a moc kněze za svatou a žijí přitom klidným řádným a co nejšťastnějším životem. Proto také jsou u nás mimo kněžští divotvůrci vždy krutě pronásledováni a jako nějakou zlou bytostí vyslaní svůdci šťastného lidu stíháni krutými a těžkými tresty. Neboť je jistě lépe, aby kvůli lidu trpěl jeden, než aby pro svévolného člověka měl nakonec trpět celý národ.

6) Jsou však také již mezi námi knězi někteří, kteří mají jisté skutečné důkazy o dalším životě duše po smrti; ale tyto důkazy se nehodí pro celý velký národ, nýbrž jen pro nemnohé, kteří jsou hluboce zasvěceni do nejvnitřnějších tajemství života.

7) Pro obecný, hrubý, ale zato ve víře silný lid se hodí jen viditelné důkazy co možno s velkou a tajemnou okázalostí. Na tyto důkazy pohlíží lid vypoulenýma očima, plnýma nejvyššího úžasu a nejhlubšího povznesení a věří a obětuje a pracuje pak s radostí. A to vše věru není tak špatné, jak jsi mi to předtím, spanilý mladý příteli, ostrými slovy vylíčil a nyní tě žádám, abys mi

o tom podal svůj úsudek!“

98. DOZNÁNÍ HLAVNÍHO MÁGA .

1) Pravitel náš **Rafael**: „Ve svém hrubozemsko-hmotném způsobu máš pravdu; neboť na velkou a mnohý povyk a velký hluk dělající podívanou jsou dokonce lesní zvířata upozorňována a úzkostí se dávají na útěk. Vaše velké kouzelné podívané musí působit na váš lid tím více, že lid rozumí vaši řeči a vašemu kázání; neboť kdyby vaši lidé sami nedovedli mluvit a nerozuměli tedy vašim klamným řečem, dali by se při vašich domněle bohoslužebných veleokázalých kouzelných výkonech zřejmě jako zvířata na útěk a strachem a velkou úzkostí by zalezli do jeskyní, slují a děř země. Ale já ti pravím ještě jednou, že podle vaší slepé ideje můžete mít pravdu.

2) Ale proč cestujete ze své země a namlouváte nám, jistě pokročilým lidem, své nicotné zázraky a klamně umění? Čeho tím chcete u nás dosáhnout? Máme snad nakonec také my vás považovat za mocné prostředníky mezi Bohem a lidmi a věřit, že jste opravdu bohové?! Ostatně doma ve své zemi, která je dost veliká, můžete konat co chcete a můžete se nechávat svými slepými národy zbožňovat; ale co vás pudí sem k nám, co chcete zde se svým klamným uměním docílit? Kvůli zlatu, stříbru, perlám a drahokamům jste k nám nepřišli; neboť takových pokladů máte beztoho největší nadbytek. Chcete snad také nás pro sebe obrátit a namluvit nám, že jste pravými Božími posly? Ano, ano, hleďte, to je váš tajný plán, neboť celá země by vám byla jistě mnohem milejší nežli jen vaše Indie! Ale pravím vám, že s tímto svým skrytým úmyslem u nás nikdy nepochodíte, nýbrž přijdete až příliš brzy ke svému zlému podílu. Proto odcestujte pro tentokrát ještě beztrestně zpět do své země a neodvažujte se již nikdy v takovémto úmyslu k nám přicházet a svou věc však také doma příliš nepřehánějte, neboť jinak by mohl náš jedině pravý, věčný Bůh a Otec pozbyt svou trpělivost a shovívavost s vámi a ve Svém spravedlivém hněvu vás potrestat! - Porozuměl jsi mi, pošetilý kouzelníku?

3) Pravitel **mág**: „Spanilý, moudrý jinochu! Uznáváme, že máš ve všem pravdu a že my Indové kráčíme ve velké temnotě; avšak přitom jsme nicméně zcela šťastný národ, neboť máme vše, co může lidi na této Zemi učinit šťastnými. Svou pevnou vírou požívá lid ještě to dobré, že nemá před sebou smrt a také se jí nebojí. Bojí se jen jemu hlásaného stavu duše po smrti těla, jestliže ho zasloužil nezachováváním zákonů. Že však tomu lid věří a takového stavu po smrti těla se bojí, to dokazují mimořádné skutky pokání indického lidu, které koná za své nahodilé hříchy.

4) Lid je tedy zcela šťastný, jen když zachovává předepsané zákony. Je-li tedy lid podle našeho dobrého vědomí a svědomí přirozeně a duševně šťastný a naše klamně umění k tomu všemu přispívá, nemůže nám to tedy nějaký opravdový velký, přemoudrý a všemohoucí bůh zazlívat a na nás se hněvat; neboť nemůže přece nikdy chtít, aby lidé na této Zemi žili co nejnešťastněji. Kdyby mu však nebyl snad právě milý způsob, jakým my svou chytrostí a obratností činíme celý velký národ šťastným - a to trvale na všechny časy - pak by mu zajisté nebylo nemožné sdělit nám svou vůli, jak on by chtěl mít indický lid řízený a vedený.

5) Že my však občas cestujeme také v jiných zemích, to má pro nás mnohonásobný dobrý účel. Pro získání zlata a jiných pokladů zajisté necestujeme, neboť doma obděláváme svá pole zlatými pluhy! Nám by bylo vaše železo mnohem cennější nežli naše mnohé zlato. Také jistá touha po produkcích nás nepudí za hranice; neboť ctitelů máme doma ten největší počet. Také nechceme nikoho v cizích zemích získávat pro svou božskou nauku; neboť necestujeme nikdy jako kněží, nýbrž jako mágové a mudrci z dalekého východu. Protože však sami potají cítíme u sebe co nejlépe, kde nám co chybí, hledáme v cizích zemích právě to, co nám kněžím samým chybí.

6) My sice tušíme, že musí být nějaký přemoudrý a všemohoucí Bůh, jehož vůlí bylo vše stvořeno anebo učiněno, co vnímáme svými smysly. Ano, dokonce jsme se svými starými mudrci dověděli, že je na dalekém západě, který hostí u sebe Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy, národ, který jediný je ve stálém spojení s jedním pravým Bohem, proto Ho dobře zná a proto by nám o Něm mohl říci a jistě by řekl něco podrobnějšího. My jsme nyní se svým skrytým úmyslem pronikli sice již velmi daleko na západ, avšak onen nejšťastnější národ Země jsme dosud

nenalezli. Shledali jsme, že jsme se svým tušením, že je jistě nějaký Bůh a se svým klamným uměním, jak jsi je, spanilý jinochu, nazval, vždy na tom ještě lépe, nežli všichni mudrci mnohých zemí, kterými jsme již prošli.

7) Přespanilý jinochu, doznávám ti zcela otevřeně, že mezi všemi tisíci a tisíci mudrců, s nimiž jsme již přišli do styku, jsme se ještě nesešli se žádným moudřejším, nežli jsi ty. Domýšlíme se o tobě, že máš správné poznání o jedině pravém Bohu a proto by nám bylo nanejvýš milé, kdybychom si s tebou mohli důkladněji promluvit; neboť ty jsi byl dosud jediný, který jsi poznal naše zázraky takovými, jakými také v podstatě jsou. Ty jsi se sice ve své mladistvé horlivosti ostře do nás pustil a měl jsi také k tomu právo; ale my jsme svými třemi vykonanými znameními, jimiž jsme před vašimi očima učinili zkoušku a pro která jsi nám spílal zlých podvodníků, přece jen dosáhli svého skrytého cíle a tak tedy také naše falešné zázraky byly nakonec přece jen k něčemu dobré.

8) Jestliže jsme zde v tobě našli co jsme dlouho a namáhavě hledali, pak ti dáváme nejúplnější ujištění, že již nebudeme v cizí zemi konat falešné zázraky. Kdyby však toho ani u tebe ještě nebylo, pak budeme muset opět svým vlastním způsobem ono nám skryté hledat dále a myslíme, že nám tu nebude moci nikdo říci, že jednáme nesprávně. Falešní nejsme, ale chytří a je to již náš způsob, že to, co hledáme, většinou také nalézáme, lze-li to vůbec nějak nalézt. Spanilý, moudrý jinochu, nehněvej se tedy na nás, nýbrž dovol nám, abychom tě směli zítřka opět navštívit, avšak ne již jako mágové, nýbrž jako Boha hledající!“

99. NEVYSLYŠENÉ VOLÁNÍ INDŮ PO BOHU.

1) Pravit **Rafael**: „Já se na vás nehněvám, protože dobře vím, jací jste; ale pravím vám a zapamatujte si to dobře, že Bůh je v Sobě věčná pravda a moudrost a proto Se nedá nikdy nalézt a pochopit nějakým podvodným uměním! Neboť Bůh je svatý; podvod však - ať je jakýkoli a ať jej konám z jakýchkoli důvodů - je v sobě nesvatý, proto odsouzení hodný a nejsvětějšího Boha nejvyšší nehodný.

2) Kdo chce Boha jako nejvyšší pravdu hledat a nalézt, musí ho ve vši pokoře a pravdě srdce hledat a tak Ho také nalezne; ale s všelijakou lží a podvodem Se Bůh nedá nikdy nalézt!

3) Vy však máte přece sami ve své zemi staré tajné mudrce, které nazýváte Pirmani. Ti také ještě znají jednoho pravého Boha. Proč se tedy nechcete dáti od nich poučit o Bohu?“

4) Pravit **prvý mág**: „My sice víme, že mají hluboké poznání; ale kdo se k nim může dostat? Obývají krajiny, které jsou přístupné jen orlům, ale jinak žádnému smrtelníku. Víme o nich jen tolik, že se zdržují někde ve vysokých horských údolích; ale kde, to je otázka.

5) Také jsme sice již některé osobně poznali a s nimi mluvili; ale i se vši naší chytrostí nebylo možno z nich nic vytáhnout. Poznali jsme je však tím, že nám přesně sdělili vše, co se přihodilo s námi od našich dětských let a také nám předpověděli, co se ještě stane s námi a také se to již před 10 lety stalo. A hle, vše, co nám předpověděli, doposud se navlas vyplnilo!

6) Když jsme však začali s nimi mluvit o jsoucnosti nějakého pravého Boha, tu odstoupili a nedali nám žádnou určitou odpověď. Poté jsme s velkou vážností na ně naléhali a dali jsme jim na srozuměnou, že jsou v naší moci.

7) Tu pravili: „My jsme v moci jednoho pravého Boha a nad ní nestojí žádná moc tohoto světa!“

8) Poté nás náhle opustili a před našima otevřenými očima úplně zmizeli. Získali jsme přitom to, že jsme obdrželi aspoň silnější tušení o jsoucnosti pravého Boha, avšak o nějakém jasnějším pojmu o Něm nemohlo tu být ani řeči.

9) Jako se však daří nám, tak se také daří našemu veleknězi; neboť ví právě tolik jako my. Proto také téměř každý rok vysílá několik nejzdatnějších nižších kněží do celého světa, aby se jim dostalo nějaké spolehlivé zprávy o onom jednom pravém Bohu, o němž se v naší staré knize praví: „Ja seam zkrit“ (Já jsem skryt). Ale kde? V tom však spočívá právě onen věčně osudný důvod, že my všude hledáme onoho Skrytého a nikde nenalézáme. Náš národ má to snadné, neboť ten nepochybně pevně věří, že je skryt na naší vysoké nepřístupné a svaté hoře a to ve zlatém paláci a v této víře je také lid stále posilován našimi zázraky; ale kde je onen jeden

pravý Bůh pro nás samé skryt? To je jiná otázka!

10) Hledali jsme Ho již ve všech nějak nám přístupných koutech a slojích země, našli jsme mnoho i vzácného, ale onoho Skrytého jsme do této chvíle nenalezli. A přece to vypadá na Zemi, ve vzduchu a také mezi Hvězdami jako v domě, jehož zřízení zřejmě ukazuje, že má nejvyšší dobrého a moudrého Hospodáře. Táže-li se však někdo po něm a rád by jej sám důkladněji poznal, pak tu nikde není a nikdo se nemůže pochlubit tím, že by ho kdy viděl a s ním mluvil. A přece někde musí být a pečovat o pořádek svého domu. - Hle, mladý moudrý příteli, teprve nyní jsme dospěli k pravému místu!

11) Není to právě něco obzvláště těžkého být člověku anebo také časem celému národu v jeho nesnázi se zcela vážnou tváří utěšitelem; avšak sám přitom do posledního dechu navždy postrádat jakoukoli útěchu, to je těžké.¹⁸⁾ A tak nám věru nemůže žádný Bůh - je-li někde jaký - zazlívát, že nakonec také my odedávna osvědčení utěšovatelé lidu, hledáme posléze také pro sebe opravdovou útěchu, kterou jsme již od nepamětných dob poskytovali ubohému slepému lidu. Že tuto útěchu pro sebe hledáme podle tvé řeči jistě nejneplodnějšími prostředky, o tom zcela nepochybujeme; ale kde jsou oznámeny vlastní a pravé prostředky?

12) Ty jsi nám nyní ovšem oznámil, že Boha jako věčnou Pra-pravdu lze nalézt zase jen pravdou. To je, náš přespanilý příteli, zcela dobře a překrásně řečeno; ale co je to pravda a kde ji v tomto světě najdeme?! Šťasten vzácný člověk, který má o takové pravdě aspoň tušení; ale kde je ten, jenž ji může v plné míře nazvat svou vlastní?! Ó, pověz nám o takovém Člověku a my ho budeme až na konec světa následovat a nabídneme mu všechny poklady naší převelké říše, aby nám sdělil část svých duchovních pokladů!

13) Nyní si však můžeš o nás myslet cokoli chceš; ale já ti nyní zcela otevřeně a volně beze vší výhrady pravím - dokonce i s nebezpečím, že právě ty sám jsi oním Skrytým, kterého již tak dlouho hledáme - že nakonec člověk, jenž všemi prostředky, jaké jen dovede a může vynalézt a mimoto při všemožných životních obtížích, jaké jen ve světě mohou být, hledá vytrvale pravdu, je nakonec právě tolik a snad ještě více ctěn nežli nějaký tak šťastný člověk, jenž našel pravdu nějakou nevypočitatelnou náhodou a pak ji svým ubohým bližním, kteří hledají pravdu, tvrdošíjně zadržuje a nechává, je duchovně hladové a žíznlivé kráčet dále, zatím co by je mohl snad několika málo slovy na tisíciletí úplně nasytit. Ano, pravím ti však ještě více.

14) My máme největší pochybnost o jsoucnosti jediného pravého Boha právě proto, že Ho již tak dlouho hledáme a On Se námi nechává ještě stále tak jako před tisíciletími hledat. A v Jaké výhodě můžete vlastně před námi být proto, že Se snad dal pravý jediný Bůh vámi nalézt?! Kdo ví, zda ty jsi Ho kdy horlivěji hledal nežli my?!

15) Ano, příteli, s námi Indy je po této stránce ovšem poněkud. těžko mluvit; neboť nejsme lidé z dneška do zítřka, nýbrž jakými nyní jsme, takovými jsme byli již od nepamětných dob. Že stojíme Ještě vždy na starém místě a snad Ještě tisíce let budeme na témže místě stát, to aspoň pro budoucnost zcela určitě nevíme. Ale ať je tomu jakkoli, - vina toho nemůže být věru svalována na naše bedra!

16) Anebo skryl-li jsi například nějaký velký poklad, řekneš pak svým sluhům: „Jděte a přineste mi opět skrytý poklad! Najdete-li jej, bude vaše odměna veliká; nenajdete-li ho však dokonce se zavázanýma očima, budete za to věčně potrestáni?!“ Ó, to by byla opravdu spravedlnost, jakou by někdo sotva mohl hledat mezi našimi tygry a hyenami!

17) Kdyby byl nějaký, moudrostí a dobrotou naplněný Bůh, jenž by to od nás bezmocných červů této Země žádal, pak by bylo pro člověka nesmírně lépe, kdyby nebyl nikdy stvořen. Táže-li se mě někdo na cestu do nějakého neznámého místa, pak je mou největší povinností, abych mu dělal laskavého průvodce, - a to jsem ještě nikdy nikomu neodepřel, byl-li jsem jen v postavení, abych mu mohl dělat průvodce.

18) Jestliže tedy Boha a Jeho pravdu se vší horlivostí a všemi pohotově jsoucími prostředky hledáme a neustále hlasitě v sobě voláme: „Bože, Stvořiteli a Pane, kde jsi, Ty Skrytý?“ a On nás neuznává hodnými žádné sebenepatrnější odpovědi, pak Jsou tu tři případy možné: buď Boha vůbec není a vše trvá věčně podle jakési normy, která se v přírodě sama s sebou náhodou vytvořila a pak uspořádala, anebo je Bůh, jenž Se stará jen o nekonečně velké věci, anebo

je Bůh tak hluchá a zatvrzelá bytost, že lidé jsou Mu právě tím, čím jsou nám roztoči na listu a nesčíslní komáři ve vzduchu.

19) A, příteli, za těchto tří nyní vyslovených případů je nám Bůh úplně postradatelný; neboť pak prospívá více zvířatům nežli nám nejubožejším, rozumem a moudrostí nadaným lidem! Zvláštním však zůstává vždy, že On někde asi je, ale nicméně Se nedává námi nalézt.

20) Co nyní říkáš těmto mým pravdivým slovům? Já Jsem ti totiž nyní ukázal, že a proč my důvodně pochybujeme o jsoucnosti pravého Boha. Chceš-li, můžeš nyní mluvit opět ty!“

100. PRAVÁ CESTA K BOHU.

1) Pravitel **Rafael**: Hledte, teprve nyní jste mluvili úplnou pravdu a s úplnou pravdou jste hledali Boha jako věčnou pravdu a Já vám mohu také nyní již říci, že jste nepřišli k Němu ještě nikdy tak blízko jako právě nyní! Je však, ještě leccos ve vás, co se k úplnému nalezení jednoho pravého Boha nehodí a dokud v sobě nepostřehnete a nenaleznete a ze sebe neodstraníte tuto černou skvrnu, nemůžete ještě onoho Skrytého nalézt, i když je vám také blízko.“

2) Pravitel **mág** „A tato černá skvrna by byla?“

3) Pravitel **Rafael**: „Je to vaše kněžská pýcha. Neboť běda tomu, kdo vás z lidí potká a bezděky snad nepozdraví! Tomu se to hned počítá za velký zločin a musí se za to podrobit přísnému pokání, které záleží buď ve velkém a často zcela hrůzu vzbuzujícím trýznění těla anebo u bohatého v jiných velkých obětech, které jsou u vás nezřídka pohádkové! A hledte, to je velmi hrubá černá skvrna! Dokud ta je u vás zcela běžná a dokud trvá, nedá Se Bůh vámi nalézt; neboť Boha mohou nalézt jen ti, kteří se snaží stát se Mu ve své duši podobnými anebo jsou Mu již víc a více podobni.“

4) Státí se Bohu podobným však značí: Buďte plni lásky k svým bližním a vaše srdce budiž plno pokory, mírnosti, trpělivosti a slitování vůči každému. Tak Se také Bůh nad vámi slituje a dá Se vámi v Duchu Svě lásky a věčné pravdy nalézt.

5) Hledáte-li Boha jedině v pravdě a pravdou, přiblížíte se Mu sice, ale Jeho vlastní podstatu přece neuzříte a ještě méně kdy pochopíte; hledáte-li však Boha v čisté lásce, pokoře, mírnosti, trpělivosti a slitování, pak Boha najdete, poznáte a sklidíte věčný život svých duší.

6) V této zemi a v tomto národě byl jednou velký prorok naplněn duchem Božím. Světlo a pravda byly jeho cestami a síla Boží spočívala v každém jeho slově. Zvláštním Božím řízením musel jednou uprchnout do cizí země, protože lidé ve vlastní zemi usilovali o jeho život. V cizí zemi musel bydlet v jeskyni jedné vysoké hory, která ho skrývala před pohledy lidí. Když již dlouhý čas bydlel v jeskyni, v níž se živil všelikými kořínky, modlil se k Bohu, aby Se mu ukázal jen jedenkrát, že potom s radostí chce zemřít v té horské jeskyni.

7) Tu uslyšel hlas, který mu řekl: „Postav se k otvoru jeskyně, neboť půjdu kolem ní!“

8) I šel prorok k otvoru jeskyně a čekal, že Bůh půjde kolem. A hle, když takto čekal, dostavila se velmi silná bouře a táhla tak mocně kolem jeskyně, že celé skalní masy se před ní v kotoučích prachu rozprašovaly a uháněly jako lehké plevy!

9) Tu mýnil prorok: „A, to tedy byl Bůh! Tedy v mocné bouři jest Bůh a takto Se dává lidem poznávat?!”

10) Ale ihned mu řekl hlas: „Mýlíš se! V bouři Bůh nebyl. Počkej jen a Bůh půjde kolem!“

11) I čekal prorok. A hle, ihned po bouři táhl se kolem velmi mocný plamenný sloup, tedy mocný oheň a prorok pravil: „Tedy v ohni Se zjevuješ, Bože, nám lidem?!”

12) A opět mluvil jasný hlas: „Ne, ani v ohni nešel Bůh kolem tvé jeskyně! Ale čekej! Teprve nyní půjde Bůh kolem!“

13) A prorok čekal s úzkostí a s velkým chvěním. Když tak čekal, přešlo kolem jeskyně zcela jemné šelestění a v tomto jemném šelestění byl Bůh.

14) I mluvil opět hlas: „Kdo chce Boha zřít, hledej Ho v lásce, pokoře, mírnosti trpělivosti a slitování; kdo Ho však hledá někde jinde a jinými prostředky a na jiných cestách, ten Boha nenajde „

15) A hledte, co řekl onen hlas velkému proroku v oné jeskyni, to jsem nyní také já vám řekl a ukázal pravou cestu! Chcete-li na této cestě hledat pravého Boha, pak Ho také najdete, ale na

jiných cestách nikdy. To vám povídám! - Rozuměli jste tomu?!"

101. O INDICKÝCH SOUSTAVÁCH NÁBOŽENSKÝCH.

1) Privil poté **mág**. „Ano, spanilý a mně zcela nepochopitelně moudrý mladý příteli, tobě je sotva šestnáct let! Jak to přišlo, že jsi se stal již v takovém mládí tak moudrý, že jsem se s tak moudrým mužem dospělého věku nesešel? Kam jsi chodil do školy a kdo byl tvůj Mistr?!"

2) Privil **Rafael**: „Tomu neučí žádný Mistr v nějaké světské škole, nýbrž tomu učí Boží Duch lidí, kteří Ho nadevšecko milují a bližního jako sebe sama. Vy sice také říkáte, že obelháváte a podvádíte lid z lásky a tím mu prokazujete velké dobrodiní, bez něhož by si podle vašeho mínění musel zoufat; ale já pravím vám, že jste na .velkém omylu. Mezi vašim lidem jsou již velmi mnozí Bohem osvícení lidé, kteří si vás v srdci ani o vlas více neváží nežli Já. Ale mají velký strach ze soudů, kterými vynášíte tresty a pokání a proto navenek dělají ještě tak, jako by si vás velice vážili; avšak ve svém nitru vámi opovrhují více nežli samou smrtí a mají k tomu také svůj důvod. Kdybyste však velmi brzy začali ze svých mnohých hloupostí a prázdných ukrutností jednu po druhé vynechávat a na jejich místo dávat to, co jsem já vám řekl, pak by vás lid více chválil a více si vás vážil nežli nyní!"

3) Privil **mág**: „Ano, ano, máš zcela pravdu, kdyby záleželo pouze na nás; neboť my učedníci Zienta-Viesta (čistého vidění) a Zan-skritu nejsme v podstatě tak ukrutní a máme mnoho soucitu s lidmi. Ale učedníci zcela bídného Zou rou az to (Proč ryješ?), jenž přeložil Božství do ohně, jsou vlastně- ve svých naukách, mravech a obyčejích vůči svému lidu plni všech možných ukrutností. My jsme je sice zapudili až na pobřeží velkého moře; ale zcela potřit jsme je nemohli. A protože se také dílem přidrželi našeho velekněžství a podřídili se nám, trpěli jsme je, avšak nikdy nepovažovali za ospravedlněné. Co se tedy týče našich vysokoindických národů, bylo by je již možno poněmhu přivést k něčemu lepšímu, ale obyvatele pobřeží a vyznavače rýpalů těžko, protože se stali až příliš pověřivě věřícími.

4) My, kteří jsme zde od tebe slyšeli čistou pravdu, vynaložíme již vše, abychom tuto pravdu učinili poněmhu přístupnou také jiným lidem; ale musíme ovšem především sami na sobě vyzkoušet úplnou pravdu tvé nám dané nauky. Osvědčí-li se to vše na nás, nebude nám horlivost chybět; kdyby se však proti našemu očekávání tvá nauka na nás skutečně neosvědčila, pak tě budeme sice vždy mít ve veliké úctě a pomyslíme si, že uskutečnění toho, co jsi nám jaksi slíbil, dávno ještě nejsme hodni; ale naši dosud ještě vždy klidnou vírou lidu nezačneme otrásat.

5) Najdeme-li však nějakou jen poněkud spolehlivou stopu jednoho pravého Boha, budeme velmi horlivě usilovat, abychom to také vhodným způsobem sdělili zatím aspoň lepší a jasnější části lidu. A tak bychom nyní měli tuto věc co možno ve vší stručnosti vyřízenou a ty, mladý přespanilý mudrci, přijmi za svou vážnou námahu náš nejúplnější dík a dovol, abychom ve svých srdcích co nejvěrněji zachovali posvátnou památku na tebe a na tuto hodinu! To budiž naším stálým utěшитelem na všech našich dalekých a namáhavých cestách životních!

6) A ty, jenž již máš nevyslovitelné štěstí, že jsi ve svém tak ranném mládí poznal pravého Boha a nesmrtelnost, pamatuj také na naši duchovní chudobu, až budeš stát před svým svatým a věčným Tvůrcem! Pros za nás u Něho, aby dopřál také nám ubohým Indům pravé světlo života našich duší a aby také nám oznámil Svou svatou vůli!"

102. VELKÉ TUŠENÍ TŘÍ MÁGŮ. ZÁZRAČNÉ DOPRAVENÍ DIAMANTU.

1) Při této mágově řeči na rozloučenou zaslzeli všichni přítomní a s nimi i Já, načež jsem pokynul Rafaelovi a Lazarovi, aby nenechali mágy nyní ještě odejít, neboť bylo Mým přáním, aby tento večer našli a důkladněji poznali Skrytého.

2) I přistoupil Rafael a Lazar k oněm třem, kteří právě chtěli odejít a **Rafael** pravil nyní s nebesky vlídnou tváří a hlasem: „Kam chcete nyní jít? Hleďte, slunce stojí již těsně na obzoru a vaše družina je v městě dobře ubytována a tak tedy můžete zůstat celou noc u nás; neboť je zde také dobrá hospoda!"

3) Pravit **mág**: „Ó, milý nebeský mladý příteli! Nejen tuto noc, nýbrž ještě velmi mnohé noci a dny bychom chtěli setrvat v tvé blízkosti a slyšet z tvých úst ještě velmi mnohou pravdu. Ale připadáme si být nyní až příliš nehodní snášet ještě déle tvou nám tak nadmíru posvátnou přítomnost a obtěžovat tebe a tuto jistě také zcela božsky vlídnou společnost. Ale přejete-li si to, pak se jistě co nejradostněji podrobíme vašemu přání. Co utratíme, to také co nejpřesněji, jak se to sluší na poctivé lidi, zaplatíme.“

4) Pravit nyní **Lazar**: „U mě zaplatíte snadno jakoukoli útratu; o vaše zaopatření bude co nejlépe postaráno!“

5) Tím byli tito tři nyní úplně spokojeni; jen hlavní mág mínil, aby se jeden z dvou mágů odebral dolů do města a sdělil ostatním, že oni, totiž ti tři, stráví dnešní noc na hoře.

6) Ale **Rafael** pravit: „Toho vám netřeba; neboť to se již stalo!“

7) Tázal se **mág**: „Ano, jak by něco takového bylo možné? Vždyť pokud zcela jasně vím, nebyl ještě žádný posel poslán dolů do velkého města a i kdyby tomu tak bylo, nemůže přece vědět, do které hospody vešli.“

8) Pravit **Rafael**: „O to se nyní nestarejte; neboť zcela pravým přátelům jedině pravého Boha není na tomto světě zcela nic nemožné! Já sám jsem již zpravil o tom tvé druhy a zde máš svůj zlatý pohár, jehož okraj je ozdoben diamanty, rubíny a smaragdy, abys mohl z něho pít víno s námi! Na dně je vyryto znamení tvého jména.“

9) Když to **mág** spatřil, pravit: „Jsme u cíle; neboť něco takového je jen Bohu možné! Zde nás očekává ještě něco nepředstavitelně velkého!“

10) Pravit **Rafael**: „Tu bys mohl mít dočista pravdu! Mne však nepovažujte za Toho, Kterého jste již tak dlouho hledali! Leč zde Ho můžete nalézt! Ale nyní již nic o tom dalšího!“

11) S tím byli mágové zatím spokojeni a přemýšleli náležitě o všem co bylo řečeno.

12) Poté, právě když slunce zašlo pod obzor, pravit náš **Lazar** mágům: „Přatelé, tyto zjevy zde jsou vám sice divné, ale já vám pravím, že to vše je jen zcela malý začátek všeho toho, co se při své nyní zcela dobře připravené mysli dozvíte. Avšak cvičte se hned v trpělivosti, mírnosti a opravdové pokoře, tak si odnesete odtud do své daleké říše mnoho požehnutí! Co však zde utratíte, to je již nejhojnější měrou zapláceno. „

13) Pravit **mág**: „Domáci pane, kdo za nás platil?“

14) Pravit **Lazar**: „Na to se neptejte; neboť to již zaplatil Ten, Jemuž patří všechny poklady Země!“

15) Pravit **mág**: „Také poklady naší velké říše?“

16) Pravit **Lazar**: „Ano, také poklady vaší velké říše!“

17) Pravit **mág**: „Copak ty znáš naše nezměrné pozemské poklady?“

18) Pravit **Lazar**: „Já sice ne, ale tento váš jinoch zcela jistě a Někdo jiný zde v této společnosti ještě mnohem lépe!“

19) Pravit **mág** Rafaelovi: „Kdypak jsi byl u nás, že můžeš vše tak zcela dobře vědět?“

20) Pravit **Rafael**: „Hle, máš doma velký diamant, podle vašeho pozemského oceňování neocenitelné hodnoty a tento kámen jsi uschoval v takovém prostoru, že mimo tebe nesmí o tom vědět nikdo v celé Indii!“

21) Tu vyvaloval **přední mág** oči a pravit: „Ano, to je pravda! Můžeš mně však, přespanilý jinochu, také popsat jak vypadá?“

22) Pravit **Rafael**: „Nejlepší popis bude asi takový, když sem ten tvůj cenný kámen okamžitě dopravím a když ti jej vložím, podobně jako předtím tvůj zlatý pohár do rukou! Dej však jen přesně pozor, jak dlouho budu při tomto zaměstnání nepřítomen!“

23) Pravit **mág**: „Jinochu, je-li ti to možné, pak již nejsi člověk, nýbrž Bůh! Neboť máme odtud jistě přes sedmdesát cestovních dní do naší země a ty mi chceš dát takřka v jediném okamžiku kámen zde do ruky?! Kdyby to bylo možné, pak by to byl zřejmě zcela čistý Boží zázrak!“

24) Pravit **Rafael**: „Nuže, jak dlouho jsem byl nepřítomen?“

25) Pravit **mág**: „Dosud ještě ani okamžik!“

26) Pravit **Rafael**: „Tu však máš nicméně svůj drahocenný kámen! Prohlédni si jej nyní jen zcela přesně, zda je týž, o kterém jsem ti říkal dříve!“

27) Tu odevzdal Rafael mágovi kámen a mág upadl téměř do mdlob, když se podíval na kámen, který mu byl až příliš dobře znám. Dlouho se nemohl vzchopit a žasnul a žasnul a po-

hlížel hned na kámen a hned zase na Rafaela a nemohl se nijak uklidnit.

---

103. CEST A K ŽIVOTNÍ DOKONALOSTI.

1) Po dosti dlouhé chvíli nehlubšího úžasu pravil **mág**: „Zázračně přemocný jinochu! Nejsi-li Bohem ty, pak si již nedovedu Boha představit; neboť tyto tvé dva skutky není s to žádný stvořený a z ženy zrozený člověk provést. K tomu je třeba právě Boží všemohoucnosti! To je můj pohár a převelice cenný velký diamant, jakých je asi málo. Musel sem zajisté přijít vzduchem a musel tedy proletět velmi dalekou dráhu rychleji nežli blesk. Ale při jeho přiletu muselo by přece být slyšet nějaké hučení! Ale z toho všeho nebylo nic; v největší rychlosti a tichosti byl kámen již zde! Ano, jak si to kdy může nějaký člověk představit? Krátce a dobře, my jsme v tobě konečně jednou našli věčně nám skrytého Boha! Ale nyní mimo tvou všemohoucí sílu nic nás také již od tebe nedostane!“

2) Pravil **Rafael**: „Ó, nyní moji přátelé a bratři, nepovažujte mě za nic více nežli jen za člověka milostí. Boží dokonalejšího nežli jste dosud nyní vy! Co jsem proti Bohu? Bezmocné nic ničeho! Co však konám, konám jen Duchem Božím, Jenž naplňuje mé nitro tak, že je plno lásky k Bohu a z ní také plno vůle Boží. Co tedy tato vůle Boží ve mně chce, to se děje; neboť slovo a vůle Boží jsou ono nejvlastnější opravdové něco, jsou bytím a trváním všech věcí a bytostí a jsou všude dokonáný skutek sám.“

3) Ve mně je jen jiskérka Ducha Božího; avšak tato jiskérka je ve spojení s věčně nekonečným Duchem Božím. A co chce věčně nekonečný Duch Boží, to s Ním také chce úzce spojená jiskérka ve mně, již jsem si vždy vědom a jež nemůže chtít nic jiného, nežli jen co chce Bůh a tak se také okamžitě děje, co chce ve mně Duch Boží.

4) Ve vás je sice také skryta táž jiskra, avšak ještě jako živý zárodek v semeni. Dokud však semeno nepřijde do půdy, zůstává jako mrtvé; teprve když odpadne v půdě vše vnější a hmotné a jen to jeho duševně substanciální se sjednotí s živým zárodečným duchem, začíná se tento duch stávat činný a koná zázraky, jaké jste viděli již nesčíslněkrát.

5) Tak tedy musí také hmotný člověk svou svobodnou duševní vůlí všechny hmotné snahy v sobě takřka usmrtit a zničit. Nesmí již na ničem světském určitou láskou lpět. Jeho snahou musí být: Boha vždy více poznávat milovat a zjevenou mu vůli Boží ve všem splňovat a kdyby to stálo duši a jejímu tělu sebe větší oběti.

6) Tím se pak stává Boží Duch v člověku činným, naplňuje brzy celého člověka, činí ho Bohu podobným a dává mu veškerou sílu a moc a věčný nezničitelný život.

7) Proto jsem vám však již dříve řekl, že člověk může Boha jako věčnou lásku, moudrost a pravdu nalézt také jen čistou láskou k Němu a pravdou z ní a jinak žádným jiným způsobem.

8) Pověs símě do vzduchu a nech je ozařovat sebejasnějším slunečním světlem a ono vyschne, nevzklíčí a žádný plod nepřinese! A hle, rovněž tak je tomu s člověkem, jenž hledá Boha ve vnějším světle světské moudrosti! Vyschne a přitom zakrní a všechna jeho marnivá námaha a práce byla neplodná.

9) Řekne-li se: „Je-li však símě dosud životně zdravé položeno do země“, pak praví tento obraz a podobenství vhodně tolik jako: Ať se člověk začne ve všech smyslových světských choutkách zapírat! Ať je pln pokory, mírnosti, trpělivosti, lásky a slitování k svým bližním, pak se z toho stane také pln lásky k Bohu! Je-li člověk tím, pak je jako símě schopné života a zárodku již v půdě pravého života. Jeho duch z Boha ho veskrze prostupuje a dává mu vzrůstat a uzrát k věčnému životu z Boha a k nazírání na Boha.

10) Kdo to vykoná na sobě, ten našel jinak věčně skrytého Boha a pak Ho také věčně nikdy neztratí. Tak jsem já to dělal a nyní jsem to co jsem a ti mnozí, které tu před sebou vidíte, jsou také již většinou to a také více nežli já. Budete-li jednat podle toho, dosáhnete téhož také vy; avšak to by u vás znamenalo ještě velmi mnoho světského ze sebe zcela vymýtít. - Porozuměli jste mi nyní dobře?“

---

104. VINA MÁGŮ.

1) Pravitel **hlavní mág**: „Ano, nyní začalo u mě poněkud svítati leč vnucuje se mi vždy otázka, proč jsme dopuštěním jednoho pravého a jistě vševědoucího Boha již dávno neobdrželi vše toto nejvznešenější a božsky pravdivé jako zjevení. již od nepamětných dob jsme úpěli v noci a ve velké temnotě, ač jsme vždy hledali, co jsme nyní našli. Jsme přece také lidé, vzývali a uctívali jsme vždy Boha pod významným jménem Delailama (tvoří a ničí) a nepřijali jsme nauku Zorouasto a přece jsme jako kněží neobdrželi nikdy nějaké zjevení, čehož důvodem bylo také to, že jsme právě my kněží přišli o veškerou víru, ačkoliv jsme udržovali lid ustavičně v pevné víře. Co tu tedy bylo vlastní základní příčinou? Spočívala tedy již odjakživa na nás určitá tajná kletba, anebo jsme byli nevolky sami toho vinni, anebo bylo toho vinno naše podnebí?“

2) Pravitel **Rafael**: „Ani nějaká stará kletba, ani vaše podnebí, zato však právě vy sami! Ne snad jednou, nýbrž velmi často a mnohokrát byli u vás probuzeni lidé, aby vám ukázali, že jste na falešných cestách. Co však jste s těmi lidmi učinili? Odsuzovali jste je a kdybyste se jich byli mohli zmocnit, pak by nebyla žádná mučednická smrt dost krutá, kterou byste je jako odstrašující příklad sprovodili se světa. Vinou toho byla vaše neomezená pýcha a vaše nikdy nenasytná vládychtivost.“

3) Bůh, Pán nekonečnosti měl se vám zjevit, abyste pak mohli podle své libosti podávat lidu po kapkách zjevení, tedy asi v jedné hodině sotva tolik, kolik vy jste v jediném okamžiku přijali pro celé tisíciletí. Avšak tu věru nebyl Pán Bůh s vámi nikdy srozuměn a dal vám místo světla z nebes temnotu pekla, v níž jste v největší části doposud. A toho nebyl ovšem vinen nikdo jiný, nežli jedině vy sami!

4) Neboť Bůh je ve Svě Prapodstatě Sama nejvyšší a nejčistší láska. Je v nejvyšším stupni blahosklonný, pokorný, shovívavý, pln trpělivosti, mírnosti a slitování. Opovrhne jakoukoli světskou okázalostí. Pýcha lidí je Mu ošklivostí a vládychtivost je obecním statkem pekla, o němž jste svému lidu kázali strašně mnoho zlých věcí; neboť také v pekle chce být dokonce každý zlý duch vládcem, neboť bez lži, podvodu, pýchy a vládychtivosti není pro ďábly v pekle bytí a život. A nyní se otázte sebe, zda bylo kdy u vás jinak! Protože tedy bylo tomu tak, jak se mohlo kdy u vás uplatnit nějaké božské zjevení?!

5) Vy jste se ovšem ve své blahé světské slepotě domnívali, že Bůh jako nejvyšší Bytost Se může zjevit jen domněle nejvyšším vládcům tohoto světa; neboť člověka z lidu jste cenili hluboko pod zvíře. Ale tu se velice mýlíte neboť Bůh je právě Sama pokora, mírnost, trpělivost, věčná láska a slitování a je oddán vždy jen těm, kdo jsou takoví jako byl od věčnosti On Sám a jeho věčně svaté heslo zní: „Nechte maličké a nepatrné ke Mně přijít neboť jejich je Království nebeské, kteréž je Království lásky, moudrosti, pravdy a věčného života!“

6) A hleděte, to vám maličcí z vašeho lidu ještě s hořících hranic hlásali a vy jste jim za to ústa kameny ucpali, aneb když byli ještě ve vašich opravných rukou v žalářích, tu místo abyste je poslouchali, vytrhovali jste jim žhavými kleštěmi jazyk z úst! Řekněte, co by tu měl Bůh pro vás ještě činit, když vaše neomezená vládychtivost takto nakládala s těmi, které Bůh probudil pro vás slepé! Kolik tisíců bylo u vás co nejukrutněji umučeno těch, které, jak řečeno, probudil Bůh pro vás a vy se ještě tážete, kdo anebo co je vinno toho, že jste teprve nyní a zde našli onoho Skrytého. - ovšem dosud jen ještě zčásti?!

7) Čtete své dějiny a shledáte ve vši pravdě potvrzeno to, co jsem vám nyní řekl! Potom však řeknete: „Ó, velký Bože, odpusť naší neomezené slepotě, že jsme se před Tebou vždy pekelně prohřešovali! Jedině my sami jsme vinni své dlouhé slepoty! Dej nám nyní Svě Světlo, abychom mohli Tebe, ó, Nejsvětější, nalézt!“, tak vám Pán odpustí hříchy a místo soudu vám dá milost! - Rozuměli jste mi nyní dobře?“

105. MÁG SE TÁŽE NA CESTU ZJEVENÍ.

1) Pravitel **mág**: „Ano, teprve nyní tomu lépe rozumíme; neboť dříve jsme ještě až příliš mysleli na naše navyklé lidské pojmy, podle nichž jsme uvažovali o věci tak, že Bůh jako nejvyšší snad nade všemi Hvězdami sídlící Bytost Se může také na této Zemi zjevovat jen lidem, kteří by Mu byli svým pozemským co nejvyšším postavením jaksi podobnější. Když pak nějaký zcela

nepatrný člověk předstíral, že přijal od Boha Samého zjevení, bylo takové sdělení knězi prohlášeno a odsouzeno jako nejvyšší trestuhodný zločin proti nekonečné svatosti a velebnosti Boží a takový obyčejný prorok musel tento zločin odpykat obyčejně smrtí. To je ovšem žal jen až příliš pravda.

2) Avšak Bůh zajisté také dobře věděl, že tomu tak je s našimi knězi! Nemohl se však jednou - snad veleknězi - takovým způsobem zjevit, že by velekněz musel uznat takové zjevení jako od Boha pocházející a že by Bůh v takovém zjevení vyjádřil jasně Svou vůli v tom smyslu, co má dělat kněz a co laik?! Kdyby se bylo něco takového stalo, pak by byl těžko kdy odsouzen k smrti chudý malý prorok pro zjevení dané mu Bohem; neboť tu by všichni kněží shora až dolů věděli, že také zcela obyčejný člověk, ba dokonce otrok anebo žena může obdržet od Boha zjevení a pak by takoví lidé již nikdy nebyli žádným knězem pronásledováni, nýbrž naopak byli by nanejvýš váženi a s největší vírou každým vyslechnuti. Nemůžeme se však věru upamatovat, že by kdy u nás nějaký velekněz obdržel nějaké takové zjevení a poučení od Boha.

3) Protože se však nikdy nestalo nic takového, museli jsme zůstat při tom, co jsme měli a jak to bylo u nás odjakživa zařízeno. Když o tom nyní při klidném rozumovém světle náležitě uvažuji, pak se mi zdá, že nejsme jedině my kněží zcela vinni naší zlou a dlouhou životní temnotou, nýbrž také téměř věčné zadržování vyššího zjevení jako úplně poznatelně od Boha vycházející a přicházející, - ovšem osobě veleknězově, králově anebo oběma zároveň, což by patrně bylo ještě účinnější.

4) To je ovšem jen tak mé mínění a jsem abych je chtěl tlumočit jako něco platného; věci svým lidským rozumem, tu si přece jen nyní velice dalek toho, ale uvažuji-li o této myslím, že by božské zjevení dané národu lidmi, kteří byli u něho již od nepamětných dob ve veliké vážnosti, zřejmě více působilo, nežli dává-li se většinou jen lidem, kteří stojí v národě na nejnižších stupních a také nemají prostředky, aby uvedli nějaké sebe pravdivější a správnější zjevení mezi ostatní lidi a nejméně již jako platné mezi kněze a krále. Kdyby zjevení šlo mezi lid shora dolů, bylo by tím jistě mnoho a vlastně již zcela všechno získáno. - Co tomu říkáš, mladý, božsky moudrý a mocný příteli ?“

106. VEDENÍ INDICKÉHO NÁRODA.

1) Pravil **Rafael**: „Že jsi zde nyní vyslovil takové ovšem nikterak nesmyslné mínění, pochází odtud, že jste si osvojili mnoho ostatně marnivých umění a věd; avšak na vašich dějepisných knihách leží jako ruka vysoká vrstva prachu a poněvadž považujete tento prach za svatý, nečtete své dějiny a tedy také nevíte, co vše se stalo před vámi.

2) Ale já ti pravím, že Se pravý Bůh na počátku vašeho trvání, nyní přes tisíc let zjevoval jen vašim starším a patriarchům. Někakou dobu to šlo zcela dobře; když se však starší a patriarchové stávali ponenáhlu příliš bohatými a vznešenými, začali vedle příkázání Božích zavádět také svá vlastní ustanovení jako Boží zjevení a lid jim věřil a podle nich se řídil.

3) Avšak jejich ustanovení světská začala až příliš brzy zcela zatlačovat ustanovení božská a to tak, že u kněží a patriarchů, kteří se stali příliš vládychtiví a lakotní, veškerá napomínání k obrácení se k pravému Bohu nic nepomáhala. Tu probudil Bůh v národě věštce a proroky, aby napomínali všechny velké a mocné, kteří pro své světské choutky odpadli zcela od Boha a pak světskými ustanoveními obtěžovali nad veškerou snesitelnou míru ubohý lid.

4) Avšak velcí a mocní uchopili proroky, z počátku je mrskali a vyhrožovali jim krutějšími tresty, kdyby se snad kdy opět odvážili vystoupit a kázat před nimi anebo také před jinými lidmi jako nějakým pravým Bohem probuzení a povolání věstci a proroci.

5) Věštci a proroci konali znamení a prorokovali, co se stane velkým a mocným, setrvají-li ve své bezbožnosti. Ale také to nic nepomáhalo. Věštci a proroci byli jati, mučeni a usmrceni; někteří však uprchli a Duch Boží je vedl na místa, kde je nemohl nikdo nalézt. Z nich pak vznikli vlastní Pirmani, ačkoliv jejich nepřístupná údolí byla také již dříve obydlena prostými přírodními lidmi.

6) A hle, tak tomu bylo již velmi dlouho před vámi a ježto jste takto Boha zcela opustili, opustil Bůh také vás, - a to je důvod vaší dlouho trvající noci soudu a smrti vašich duší!

7) Vy jste sice nyní našli pro sebe Světlo života; ale ve vaší zemi a řeči ještě dlouho ne-

bude svítlnou. Neboť budete-li jí vy kněží používat jen pro sebe, pak vám totiž tato svítlna málo prospěje; budete-li jí však chtít nechat přejít také na lid, pak se velmi srazíte s lidem a s jeho vládci. Nebudou vás poslouchat a budete-li trvat na svém, budete právě tak pronásledováni, jako vy jste pronásledovali všechny věstce a proroky.“

8) Pravit **mág**: „My poznáváme úplnou pravdu tvé řeči; leč my tři o sobě a naše družina nemáme jistě ani nejmenší vinu na tomto zhoršení naší nauky od Boha, neboť my jsme již dávno poznali to zlo a proto jsme šli do veškerého světa, abychom hledali a našli pravdu, kterou jsme zde nanejvýš obdivuhodným způsobem našli.“

9) Je-li to však s věcí v naší zemi a říši jistě tak zlé - o čemž nyní nemůžeme ani na okamžik déle pochybovat - pak je otázkou, co potom máme doma dělat. Máme to, co jsme zde našli. podržet jediné pro sebe, anebo máme z toho ve vhodné době a na vhodném místě něco sdělit našim druhům a soudruhům? Neboť známe-li nyní pravdu a chceme-li a budeme-li také jistě přesně podle ní žít a jednat a budeme-li se muset přitom doma přesto účastnit našeho neblahého nesmyslu, pak se staneme ještě horšími podvodníky lidu, nežli jsme kdy byli předtím, kdy jsme neznali pravdu.

10) Tehdy jsme mysleli, že lidu prokazujeme dobrodiní, když jej co nejhruběji podvádíme a obelháváme. Ale nyní se stala tato věc zcela jinou. Nyní známe a máme pravé a úplně správné Světlo života a přesto máme doma před lidem dělat staré lháře a podvodníky a jen pro sebe samé zcela potají kráčet dále po světlé cestě života? Ne, ne, příteli, to naprosto již neučiníme! Raději půjdeme se sebou vzatými poklady a ženami, dětmi a sluhy až na západní konec světa, abychom tam nerušeně žili podle poznání pravdy! - Co tomu říkáš, mocný a nejmoudřejší příteli? Dej nám tedy dobrou radu, božsky mocný a moudrý jinochu!“

11) Pravit **Rafael**: „No, moji nyní také již milí. přátelé, tu bude i pro našince vpravdě dobrá rada drahá! Ve vaší zemi a říši jsou sice ještě mnozí, kteří by chtěli to, co vy jste zde nyní aspoň z malé části již našli; ale když to od vás dostanou, pak také oni nebudou již mocni v indických zemích a říších vydržet. Neboť u vás je domovem úplné peklo a v pekle lze dosáhnout těžko nebe v člověku, protože člověk chtějící se obrátit k pravdě naráží na každém kroku na tisíc skrytě číhajících překážek, které se nejvýš nepřátelsky staví proti němu a tak ho pronásledují všestranně.“

12) Můžete se sice vrátit do své Indie a se vši obezřetností se pokusit u vašich druhů, které znáte s některé lepší stránky, zda snesou tuto pravdu. Kdo ji přijme, ať potom již dlouho neproděvá v zemi noci a soudu pekla, jinak jím bude hned zase pohlcen! Nechcete-li se však již odebrat do své země pro vaše vlastní životní zdokonalení, pak zítra a pozítří naleznete snadno množství východisek, kam se budete moci odebrat a usadit. To je nyní má rada, tak anebo tak a můžete pak činit, co se vám zdá být lepší.“

13) Pravit **mág**: „Tady nám nebude volba těžká! Jde-li našim druhům o pravé Světlo života tak vážně jako nám a mají-li také tušení, že toto Světlo lze nalézt někde na dalekém západě, pak je již také půjdou vyhledat; jde-li jim však o takové Světlo méně vážně nežli nám, ať si zůstanou ve své noci a ve své smrti! Ale jedno k jejich spáse nicméně učiníme: Máme u sebe mnoho sluhů; můžeme jich několik poslat domů. Dáme jim s sebou tajné dopisy v písmu, kterému mimo kněží nikdo nerozumí. Jestliže se pak naši druhové obrátí, ať nás následují a přijdou také ke Světlu; neobráte-li se však potom, ať si zůstanou ve své noci! - Soudil jsem správně či ne?“

14) Pravit **Rafael**: „Tentokrát jsi soudil správně! - Avšak vy přece máte ještě doma velmi velké pozemské poklady. Co se má s nimi stát?“

15) Pravit **mág**: „Božský příteli! Hlavní poklady máme u sebe,- největší poklad našli jsme zde a ten je nám milejší nežli všechny země, říše a poklady celé Země! Co však je ještě doma, to ať si vezmou sluhové, které posíláme zpět, do Indie a ať si to mezi sebou podle naší vůle rozdělí, aby nevznikl mezi nimi spor a svár; potom však mohou přijít zase za námi. Zde se dovědí, kam jsme se odebrali. A já myslím, že tak to bude zcela správné!“

16) Pravit **Rafael**: „Ovšem, to je zcela dobré! Učiňte tak a budete požehnáni! Nyní však přemýšlejte o tom, co jste ode mě slyšeli a připravte se v srdci na něco většího. Já a tento můj přítel však nyní půjdeme a postaráme se o dobrou večeři.“

17) Poté Rafael a Lazar odešli do domu a vše zařídili, neboť se již stmívalo.

---

107. ZJEVENÍ V INDII.

1) Tu pravil Mně **Agrikola**: „Ale Pane a Mistře, já jsem si pod Indií představoval zemi a říši zázraků a největšího vzdělání podle staroegyptského způsobu a zemi, v níž se to samým uměním a osvětou jen hemží. A nyní hle, je tu právě nejpříkřejší opak toho, co jsem si předtím myslelo velké Indii! Ó, Pane, kdy asi tento lid přijde ke světlu života?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Také o tento národ bude postaráno; ale nyní dávno ještě není pro to zralý. Obecný lid je však velmi poslušný a také velmi trpělivý a svým způsobem zbožný a má tu nejpevnější víru. Kdyby se tu nyní vzala tato víra, usmrtil by se tím a to by bylo pro jeho duše zlé. Proto je doposud lépe Indii před pravým časem ne příliš osvěcovat, zato však ať se jí občas dají a také se jí již daly kapky, pročť také má mezi sebou zcela zvláštní mudrce a věštce, jaké nyní nemají již ani sami Židé. A tito mudrci a věštci šíří také již mezi tak mnohými lidmi zcela dobré šero. Bez tohoto šera by sem tito tři nenašli tu dalekou cestu.“

3) Když jsem byl v ovčinci u Betlému zrozen do tohoto světa, přišli právě také tři mudrci z téže východní země a přinesli Mi prvý pozdrav a obětovali Mi zlato, kadidlo a myrhu a vrátili se pak opět do své země; a před nějakým časem přišli opět a tento hospodský a soused Lazarův je viděl a pohostil. Jsou tam již tedy také mudrci, ale je jich jen málo!

4) Mimoto indiští kněží nejsou nyní tak přísní k mudrcům a věštčům, kteří se drží spíše v ústraní, jako byli ještě před sto a ještě více, před třemi, čtyřmi až pěti sty lety; neboť několik velkých morů věštci předpověděných, jimiž byli Indové a zejména velcí a velmožní ze dvou třetin zachvázeni a velká zemětřesení, bouře a záplavy učinily kněze i s králi poněkud mírnějšími a trpělivějšími, ačkoliv v celku zachovávají ještě tytéž staré zásady netrpělivosti a krutosti co se týče pokání. A tak tedy pro tento smyslný národ dávno tu ještě není čas, nežli bude úplně zralý pro vyšší světlo.

5) Rafael jednal s oněmi třemi mágy zcela podle Mé vůle a pak je také brzy získal a to bylo dobré; avšak před zítřkem Mne nesmíte u nich úplně prozradit. - Nyní se však Lazar a Rafael také již vrací a zvou nás ihned k večeři. Po večeři se však vrátíme opět sem a budeme tu rozjímat o stvoření.“

6) Když jsem toto domluvil, byl Lazar také již u Mne a zval nás k večeři a Rafael vzal s sebou tři mágy. Když jsme se octli v domě ve starém pořádku u stolů, žasli mágové nad přeháňným zařízením velké jídelny, ještě více však nad stolem zvlášť pro ně uspořádaném, jenž oplýval pravou přebohatou indickou nádherou a na němž byly nejdrahocennější indické pokrmky k večeři.

7) **Hlavní mág** vstal a pravil Lazarovi: „Ale, přešlechtilý příteli, proč kvůli nám třem takové mrhání? Za ty peníze by mohlo být tisíc armád na mnoho let zaopatřeno! Cožpak nemáte ve své zemi v tomto městě chudé?“

8) Pravil **Lazar**: „Ó, ano, máme jich dost a já sám jich mnoho zaopatřuji! Hle, tamto u onoho dlouhého stolu u široké stěny tohoto sálu sedí jich hned asi sedmdesát a na mnohých jiných rovněž mně patřících usedlostech nalézají tisíce lidí přístřeší a slušné zaměstnání a zaopatření! A přijdou-li ke mně nové armády, najdou ve všech mých domech dveře otevřené. Nedělejte si proto starosti pro malou čest, kterou vám jako cizincům prokazují tím, že vás hostím vaším domáckým způsobem! Jen jezte a pijte do sytosti!“

9) Ti tři to nyní také učinili a převelice obdivovali mimořádnou chuť jídla a vína ujišťující stále, že něco tak vzácného ještě nikdy neměli v ústech.

---

108. TOUHA MÁGŮ PO PRAVÉM BOHU.

1) Také my jsme zcela vesele jedli a pili; jenže tentokrát se za jídla mluvilo velmi málo. Jen Římané hovořili o lecčems v latinském jazyce; jinak bylo u všech stolů zcela ticho.

2) Když jsme byli s jídlem hotovi, vstal opět **mág** a řekl Lazarovi: „Příteli, my tři jsme nyní převzácně pojedli a popili a to tedy musí být nyní také zapláceno! Řekni peníz a já ti jej beze

všeho vyplatím!“

3) Pravit **Lazar**: „Cožpak jste nedostali na chléb sůl?“

4) Pravit **mág**: „Ó, ano, zde ve zlaté nádobě je ještě zbytek!“

5) Pravit **Lazar**: „Nuže dobře, tím je také již vše zapláceno; neboť u nás je zvykem, že host, kterému zvlášť předložíme sůl, nemusí platit. Vzdejte proto chválu tomu jednomu pravému Bohu; neboť On mi zaplatí za vše ve věčnosti!“

6) Pravit **mág**: „Ano, příteli, máš zajisté pravdu! Jen kdybychom Ho také my již tak našli, jako jste Ho vy všichni již bezpochyby našli, pak bychom Ho chtěli ještě živěji chválit, nežli jsme to nyní s to! Jsme však již nadmíru spokojeni tím, že jsme zde aspoň nabyli úplnou jistotu, že je jedině věčně pravý Bůh; neboť bez takového Boha by nebylo onomu mladému, přespanilému člověku nikdy možné konat před našima očima ona dvě znamení, která je s to jen Bůh a nemohl by mít řeč, jakou jsme ještě nikdy neslyšeli ani z úst největšího mudrce.“

7) Ano, tento více vám nežli nám dobře známý a přelaskavý Bůh budiž ze všech našich životních sil vysoce chválen a veleben; neboť On nám jistě ukázal Svou svatou vůlí cestu sem a vámi Se nám slepým badatelům podrobněji a jasněji zjevil nežli kdy jindy za našeho dlouholetého pátrání po Jeho někde možné jsoucnosti.

8) Hleď, příteli, tvůj dům zde je také ve všem tak dobře opatřen, že se z toho musí soudit - i kdyby se také o tobě nevědělo - že tu někde musíš být jako velmi zámožný a velmi moudrý hospodář! Ale kdyby se někdo zeptal na tebe tvých lidí a oni by i při nejlepší vůli nemohli podat zprávu kde jsi, bylo by to jistě něco velmi nemilého a mysl zarmucujícího. Neboť přešel-li tento dům nepochybně do vlastnictví nějakého nejvyššího moudrého hospodáře a je zařízen tak, že je nad tím každý jasněji myslící člověk uváděn do největšího úžasu a údivu, pak je přece také zcela jasné a odpustitelné, jestliže se někdo snaží poznat důkladněji tak moudrého hospodáře. Ale pro takové snaživce je také tím trapnější, když po dlouhém hledání a bádání nenajde nic nežli jen nejneklamnější a výmluvné stopy existence takového nanejvyššího moudrého hospodáře, leč jeho samého nikdy a nikdy nenalézá.

9) Časem přichází člověk k pocitu syna, který nadevšecko miluje svého otce, který však jednou odcestoval na své mnohé statky a nevrací se. Synovi je den ze dne teskněji. Snaží se, pokud to jen jde, zapudit své hoře světskou jej obklopující společností; ale potom přichází jedna trpká noc za druhou a jeden den za druhým a přesto se otec ani v noci, ani za sebekrásnějšího dne nevrací domů k synovi. Tehdy je konečně synovi nesnesitelně teskno, takže se vydá na cestu, aby vyhledal svého tak vřele milovaného otce. Přijde na všechny statky otcovy a nachází nepopíratelné stopy, z nichž zřejmě poznává, že tu jeho otec musel být. Krátce, nachází vše, - jen otce nikde! Sestupuje do hlubin Země a vylézá na nejvyšší vrcholy hor a hlasitě volá: „Ó, milý otče, kde jsi? Proč, proč tě tvůj syn nesmí nikdy nalézt? Hřešil-li proti tvému zřídka slyšenému přikázání, pak mu ubohému, slabému, slepému odpusť a dej slyšet svůj svatý otcovský hlas!“

10) A hle, tak hledá syn otce a tak ho volá. Vše nachází a slyší šumění větrů v lesích, slyší hučení a burácení bouře nad nivami a moři, ano, slyší tisícerohlasou harmonii veselých pěvců vzduchu a vidí šlehat blesky z mraků; ale jen tvář otcova se nikde nevynořuje a jeho hlas se nevrací ozvěnou.

11) A hle, tak se již velmi dlouho daří nám synům velké Indie a nikdo z nás již neví, kdo dal lidem naši knihu knih Ta seat skrit! Ale jedno zůstává u knihy vždy pravdivé, že totiž velký Hospodář zůstává a také zůstane všem lidem naší říše stále stejně skryt; neboť nemohou-li Ho nalézt hledající, jak Ho potom najdou nehledající?“

12) My jsme zde však byli tak šťastni, že jsme se co nejvíce přiblížili ke stopě Jeho existence a již proto jsme přešťastní; jak šťastni bychom však teprve byli, kdybychom Ho našli, uviděli a mohli s Ním Samým ve vsí lásce a pokoře hovořit! Ale kdybychom neměli být takové milosti hodni - což nyní sami dobře poznáváme a chápeme - pak vás, všichni milí přátelé, prosíme, abyste na nás nezapomněli, až budete před Jeho svatou tváří!

13) A tímto budiž pro tento večer Jemu a také vám, Jeho přátelům, vzdána z nejhlubšího základu našeho srdce chvála a čest!“

109. VŠE V PRAVÝ ČAS! PÁN A TĚLESNÝ ŘÁD.

1) Tato řeč povzbudila ve vysoké míře všechny přítomné a **Petr** Mně potají pravil: „Pane, pohleď, jak po Tobě vzdychají! Proč Se jim stále ještě neukazuješ?“

2) Pravil jsem **JÁ**; „To vím Já a ty se o to starat nemusíš! Vy všichni se ještě velice podobáte nezkušeným dětem, které mají velkou chuť na ovoce stromu, nežli ještě náležitě uzrálo. Cožpak ještě nevíš, že na této Zemi vše má a musí mít pravý čas?! Já cítím v Sobě Samém velkou potřebu dát se těmto třem úplně poznat; ale láska ve Mně a věčná moudrost z ní praví: Ne před pravým časem! Neboť jen o okamžik dříve a leccos by se zkazilo, co by se pak mohlo teprve dlouho trávající zkouškou svobody vůle opět napravit. Dost na tom, že často hřeší slabost stvořených lidí; jak by to však potom dopadalo, kdyby také věčný Mistr tvůrčího neměnitelného řádu vystupoval proti Sobě z řádu?!

3) Věř Mně, že Já zde cítím a zakouším jistě více nežli ty a všichni, kteří jsou zde; avšak Já také znám Svůj věčný řád, proti kterému může sice v °jistém ohledu každý člověk a anděl hřešit, Já však věčně nikdy, protože by Mé vystoupení z Mého věčného řádu muselo mít v zápětí zároveň konec všeho stvoření. Neboť kde by padl základní kámen chrámu anebo domu, protože zpuchřel a se rozpadl, jaký by to pak mělo následek pro chrám a pro celý dům?!

4) Chválím v tobě tvou víru a také tvé srdce, - ale na tvé bolesti Mi před pravým časem zcela nic nezáleží!! Mysli a pociťuj se Mnou, pak budeš kráčet lehkým krokem!“

5) Když to Petr ode Mne uslyšel, neřekl již ani slovo a podržel tato slova hluboko v srdci.

6) **Mág** však postřehl, že jsem řekl toto Petrovi, obrátil se ihned k Rafaelovi a pravil: „Přespanilý zázračný příteli! Nyní jsem si povšiml jednoho muže úctu vzbuzující podoby, který mluvil s jedním starým mužem obzvláště významná slova. To je jistě velký mudrlec! Nemohl bys mi říci, kdo je tento muž? Neboť musím se ti otevřeně doznat, že mě a také mé oba druhy začíná velmi mocně k němu přitahovat cosi tajemného a nevysvětlitelného. S tímto mužem bych se rád za každou cenu důkladněji seznámil! Kdybys mi to mohl zprostředkovat, přinesl bych ti rád velkou oběť.“

7) Pravil **Rafael**: „Příteli, jen trpělivost; neboť nelze tu vše zařadit tak náhle, jako jsem ti sem dopravil tvůj velký diamant z Indie! Neboť kde má zavládat nejsvobodnější vůle člověka, tam mu nesmí vstupovat do cesty žádný nátlak všemohoucnosti. Proto měj jen strpení! Půjdeme nyní hned opět do přírody a tam se ti již dostane dost příležitosti, abys ještě důkladněji poznal tohoto tobě tak nápadného muže. Nyní však vyčkej vše s trpělivostí!!“

8) S tím se mág spokojil a my jsme vyšli opět do přírody a zaujali na výšině svá stará místa. Mágové byli však vzati mezi nás.

---

110. PRUDKÝ SEVERNÍ VÍTR A JEHO ÚČEL. MRTVÉ MOŘE.

1) Když jsme byli opět v dřívějším pořádku, začal od severu vát velmi chladný vítr a **Lazar** Mně tichým hlasem pravil: „Pane, bude-li vítr ještě horší nežli už je, pak se budeme muset hned opět odebrat domů!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, kdybych nechtěl, pak by tento vítr nevál; protože však tomu chci, vane také právě nyní tento vítr, který jsem povolal v Sobě. A je také dobrý, protože Já jej nyní chci; neboť vše, co chce Otec ve Mně, je dobré. Proto se také nemusí nikdo tohoto nyní poněkud chladného větru bát, a nikdo nemusí mít strach, že onemocní. Ostatně brzy pocítíš a také poznáš, proč nyní dávám vanout tomuto větru.“

3) Když jsem sdělil toto Lazarovi, začal vítr ještě prudčeji vanout a **Indové** se obrátili na Rafaela a pravili: „Poslyš, spanilý a velmi mocný a moudrý jinochu, že člověk podle tvé nám zvěstované nauky - totiž sjednocením s čistým životním Duchem z Boha - může silou a mocí vůle, spojí-li ji s vůlí Boží, provést opravdu zázračné velké věci, to jsme všichni velmi dobře pochopitelně a zřejmě shledali; ale ve velké přírodě světa se přesto vynořují občas zjevy, proti nimž by asi i ten nejdokonalejší člověk marně bojoval vši mocí své vůle! Zde na tomto nejvyšší nepřijemném větru měli bychom hned takový příklad! Nám se zdá, že živly jsou nejvyšší němé a že mají nejmenší zřetel k našemu sebesilnějšímu chtění.“

4) Pravit **Rafael**: „Pak se notně mýlíte! Musí-li se i nejtvrďší kámen v okamžiku podrobit moci s Bohem spojené nejněmňější vůle, oč mnohem více vzduch, který se skládá ze samých duševních specifických potencí a je tedy s vnitřním duchem jistě v nejbližším příbuzenství nežli nanejvýš hrubý hmotný kámen.

5) Pravím však vám, že tento vítr, jenž se vám nyní zdá být poněkud obtížný, fouká tak prudce právě proto, že jej tak chceme mít; proč však jej chceme nyní tak mít, to vám již ukáže výsledek. Pohleďte jen směrem, který má vítr a podle toho pak již brzy poznáte, proč nyní musí tento vítr vát se stále rostoucí prudkostí!“

6) Poté pohlédli nejen oni tři mágové, nýbrž všichni přítomní ve směru větru. Co však brzy zpozorovali v krajině Mrtvého moře, které je právě nepřilíš daleko od Jeruzaléma? Vystoupily velké masy mraků nejhustšího kouře a pokryly jižní obzor a občas bylo vidět plamenné sloupy, které však vždy brzy opět uhasly.

7) Když to zpozoroval **hlavní mág** se svými druhy, pravit Rafaelovi: „Co se to tam děje? Je to obec, snad město, které bylo zachváčeno požárem?“

8) Pravit **Rafael**: „Ó, ne, milí přátelé, tam je značně velké jezero, které zde nazývají Židé „Mrtvé moře“ proto, že se v něm a také sebevýše nad ním v našem atmosférickém vzduchu nemůže při tělesném životě udržet žádné zvíře ani hodinu.

9) Všechny ryby a ostatní vodní zvířata ve vodě onoho jezera umírají, rovněž i ptáci ve vzduchu nad tím jezerem, proto je také lze jen nejmň zřídka vidět létat nad oním jezerem. Ano, dokonce rostlinám a porostu jakéhokoli druhu se ani na jeho dně, ani na březích na delší dobu nedaří; neboť podkladem tohoto jezera je rozsáhlé a hluboko do nitra Země jdoucí ložisko síry a asfaltu, které se v určitých dobách zapaluje a místy - ovšem pod vodou - velkou mocí trhá jezerní dno, při čemž pak oheň mocně proráží vodu a nad vodu, avšak ihned opět musí uhasnout, protože do natržené šterbiny vniká voda a zabraňuje dalšímu hoření síry a asfaltu. Ale i když je také nějaká trhlina utlumena vodou a svým vlastním uzavřením, vznikají zato na jiném místě nové výbuchy, které ovšem podobným způsobem bývají brzy opět utlumeny.

10) Přejde-li oheň pod tímto značně velkým jezerem v činnost, trvá tato činnost ve své nejmňší prudkosti vždy několik hodin; ale pozdější účinek, který obyčejně záleží ve vření jezera na různých místech, při němž se vyvinuje kouř a pára, trvá při stálém zmenšování často ještě několik dní a tehdy není člověku radno, aby se v takové době a zejména proti větru přibližoval k jezeru, protože by velmi špatný vzduch, který se v takových případech vyvíjí nad jezerem, udušil přirozený život člověka a také každého zvířete.

11) A hleďte, ježto výbuch je nyní velmi prudký a silný, přišel by jedovatý dým až příliš brzy k nám a způsobil by velmi veliké nešťestí, proto dala všemohoucí vůle toho jednoho pravého Boha přijít ze severu studenému a na životní látky bohatému větru, který se předně stává tou měrou prudší, jakou ve zřejmém rozsahu přibývá podjezerního ohně a který zadruhé žene dým a páru daleko do pustin Arábie, kde zajisté nemůže způsobit nikomu velkou škodu, jelikož tam, zvláště ve větší blízkosti jezera, není tak snadno nějaká živá bytost.

12) Budete-li nyní o tom, co bylo řečeno, jen poněkud hlouběji přemýšlet, pak poznáte již důvod, proč nyní začal vanout chladný severní vítr a že mu nenapadlo jako náhodou od sebe, aby takto přišel, nýbrž že mu to poručila velmi moudrá a velmi mocná vůle. Je-li tedy tomu tak, pak je tedy také jasné, že s Bohem spojená vůle nějakého životně dokonalého člověka může také všem žvlům přikazovat a že se mu musí podrobit.

13) Tak můžeš také vidět moudrost a vůli Boha ukáží-li ti, že toto neblahé jezero má sice s několika stran přítoky, avšak na povrchu Země nemá žádný odtok. Ano, proč tedy tak? Protože toto, jakož i ještě několik takových jezer na Zemi potřebuje svou vodu předně k dušení pod ním se vyskytujícího ohně a zadruhé, protože vrchní pozemní odtok pravé jedovate vody by učinil zemi daleko neúrodnou a k obývání nevhodnou; a tak pečuje láska, moudrost a vůle pravého Boha i tam, kde to slepý člověk nepozoruje a také pozorovat nemůže.

14) Kdo však pozoruje tvory a ostatní zřízení světa očima ducha, objeví všude vládnout vůli Boží a takto snadno nalezne velkého a svatého Otce a Pořadatele Světů, lidí a duchů a v sobě samém bude moci vyzkoušet moc všemohoucí vůle Boží a pak již nebude mít důvod se tázat, zda může vůle člověka spojená s vůli Boží přikazovat také žvlům. Porozuměl jsi všemu tomu dobře?!”

111. POCHYBNOSTI INDICKÉHO MÁGA.

1) Pravidl **hlavní mág**: „Ano, porozuměl jsem tomu dobře, jako též oba moji druhové; ale bylo by dále ještě na leccos se zeptat, aby byl pojem o nejvyšší moudrosti jednoho pravého Boha bezvadný. Neboť ve velké přírodě vedle mnohých nadmíru moudře zařízených věcí jsou ještě věci, které jsou sice o sobě velmi moudře vybaveny, ale vzhledem k ostatním věcem nejsou ve zcela žádném pochopitelně moudrém účelném poměru.

2) A hle, spanilý mladý příteli, podobnými úvahami jsou sváděni na scestí většinou právě lidé, kteří se nejvíce obírají hledáním jednoho nejmoudřejšího a nejmocnějšího Boha a místo aby se stávali úplně bohoznalými, děje se právě opak, protože oni sice nacházejí sílu a moc, která vše obzvláště zcela zázračně uměle vytvořila a zařídila, avšak sama jaksi není s to vydat počet z toho, proč to a ono tak a tak zařídila a jak je tu snad jedno pro druhé!

3) Já uznávám, že je to ode mě jistě velmi neslušná otázka; ale kdo v sobě nikdy nepřichází k určitým pochybnostem, ten tím zřejmě ukazuje, že mu pramálo záleží na tom, zda je Bůh a jaký je a zda duše člověka po smrti těla jako sama sebe jasně vědomá bytost žije a dále trvá a jak a kde.

4) Protože já jsem však již starý hledač, jsem také starý pochybovač a jako takový pln otázek. A tak jsem shledal tvůj dřívější popis vašeho neblahého jezera, jeho podzemního ložiska ropy a síry, jeho občasného vznícení a pak příchodu nyní ještě prudce vanoucího chladného severního větru zcela v pořádku s mocí a moudrostí pravého Boha, jak je také vše velmi účelně zařízeno s neblahým jezerem, aby neškodilo jeho vypařování živým tvorům. To vše by bylo v sobě a o sobě již zcela v nejlepším pořádku; ale nyní přichází právě, pokud se týče toho neblahého jezera, zcela jiná otázka, na kterou si sami nikdy nemůžeme odpovědět.

5) Proč tak dobrý a moudrý Bůh stvořil tak neblahé jezero? Známe mnohé a velké říše a země, které takové jezero nemají. Proč musí být právě zde? K čemu slouží jeho velké podzemní ložisko ropy a síry a k čemu jeho jedovaté výpary, v nichž nemohou existovat ani lidé, ani zvířata, ani rostliny, ani stromy? Jsou taková neblahá jezera na Zemi nakonec ještě pro něco dobrá a vězí za nimi nějaký moudrý účel, anebo vznikla jen tak náhodou a učinil Bůh pro jejich existenci opatření, aby příliš neškodila sousedním ušlechtlejším tvorům?

6) Což nemohl nejvyšší moudrý a dobrý Bůh dosáhnout nějakého dobrého účelu jinak nežli jen neblahým prostředkem?! Hle, mladý, bohoplý moudrý a mocný příteli, začne-li se o tom stále víc a více přemýšlet a hloubat, přijde se nakonec často ke zcela zvláštním závěrům!

7) Jednou se může říci: Dobrý bůh nemůže nic zlého stvořit; neboť v medu není hořkosti. Musí tedy také být nějaký zlý protibůh, který je v ustavičném boji s bohem dobrým, avšak nikdy ho nemůže porazit, tak jako zase dobrý bůh ne zlého. Dobrý bůh tvoří ustavičně dobro, zlý však ničí stále díla boha dobrého.

8) Předpokládáme-li to však, potom je smutné být tvorem, zejména smutné být sama sebe vědomým člověkem, protože takový člověk má před očima stále své jisté zničení. Neboť jak mě má těšit život a existence s nadějí, že je v krátké době ztratím navěky a k tomu ještě za zápasu velkých bolestí a zoufalých úzkostí?!

9) Nakonec zavrhně člověk také tento předpoklad a řekne: Buď není vůbec Bůh anebo je jich tolik, kolik je tvorů a každý bůh tvoří svého tvora a o nic dalšího se nestará; anebo není vůbec Bůh, nýbrž je přírodní síla, která nevědouc, že je, přesto stále a stále působí, protože okolnostmi ze sebe samých slepě a nahodile se rozvinuvšími je nucena tak působit, podobně jako též vítr zcela slepě a beze vší inteligence vane a mění svůj směr, narazí-li na skalní stěnu, která jej pak přinutí, aby zaujal jiný směr. Takový zjev vidíme také u potoků a řek; musí měnit svůj směr tak často, jak často ve své slepotě narazí na předměty, které je nutí volky nevolky zaujmout jiný směr.

10) Jindy zase jedno semínko padne do dobré půdy a přináší hojný plod, zatím co stejně zdravé semínko padne do hubené půdy, zakrní v ní a nepřinese zcela žádný plod. Ani semínko, ani půda nejsou si své síly a způsobnosti vědomy; ale nějaká okolnost, která byla způsobena také opět jinými nahodilými okolnostmi, učinila jednu půdu tučnou a jinou hubenou a tato okolnost

způsobuje, že se semeni daří buď dobře anebo špatně.

11) Ať tedy budeme a přemýšlíme jak chceme, ať si nashromáždíme zkušenosti na celém okrsku zemském, nepřicházíme nikde na nějaký určitý, zcela dobře vypočítaný řád, nýbrž na samé nahodilosti, kde pak podmiňuje jedna druhou.

12) Nuže, při takových bádáních se pak člověku ztrácí Božství a nemůže potom být již tak snadno opět nalezeno. Ty jsi měl již zcela pravdu, když jsi řekl, že člověk přesným bádáním rozmanitých zjevů ve velké přírodě může nalézt jednoho jedině pravého, nejvyššího moudrého a všemohoucího Boha, - tomu také již tak bude; ale když někdo jako přesný badatel narazí konečně na věci, které nemají jak se zdá co činit se žádným dobře vypočítaným řádem a podezírají tedy jsoucnost jediného pravého moudrého, dobrého a mocného Boha, jako to ložisko smůly a síry pod neblahým jezerem, - co potom? Potom, příteli, si již nemůže člověk sám pomoci, nýbrž tu mu musí pomoci Bůh, je-li kde jaký; nepomůže-li mu však On, pak ve skutečnosti buď vůbec není, anebo Se o lidi nestará, anebo není schopen bez jistých předchozích podmínek člověku pomoci, jak to můžeme každodenně až z příliš mnohých zkušeností pozorovat.

13) Ráčiž mně proto tedy nyní vysvětlit důvod onoho neblahého jezera a pak budeme zcela snadno ještě dále o této velmi důležité věci rozmlouvat!“

112. RÚZNÉ UTVÁŘENÍ VŠEHO STVOŘENÉHO.

1) Pravit **Rafael**: „Víš, příteli, o této věci nebudeme moci zrovna příliš snadno spolu rozmlouvat; neboť tu jsi ještě příliš pozadu a ještě příliš naplněn svou staroindickou světskou moudrostí. Musel bych ti nyní ukázat celé vnitřní organické životní zřízení a odhalit úplně celý organismus světa i s jeho účelností a to přece nejde tak rychle, jak si to představuješ ve své indické fantasii; neboť k tomu je věru třeba více nežli vaší indické přípravné školy. Dám ti však nicméně několik pokynů, z nichž si již vezmeš určité domněnky a tak mně tedy ráčiž nyní věnovat pozorné srdce!

2) Poslyš! jsi člověk. Tvé tělo se skládá téměř z nesčíslně mnohých tobě zcela neznámých ústrojů. Bez takového organického zařízení tvého těla nebyl by v něm život tvé duše naprosto nikdy myslitelný. A přece nejdůležitější ústroje těla nevisí zrovna nikterak velmi spořádaně v tvém těle! Pohleď jen na své žíly! Jak nepravdělně se zdají křížit tvou ruku! A přece je v nich nejvyšší účelný pořádek. Pozoruj postavení svých vlasů! Hle, stojí zcela bez pořádku na tvé hlavě, tak jako chlupy na tvém celém těle a přece je Bohem každý spočítán a stojí také na pravém místě! A u jiných lidí stojí opět jinak nežli u tebe a stojí také na pravém místě, protože se Pánu v Jeho moudrosti zalíbilo dát téměř každému člověku jinou podobu a také jiné založení myslí, aby se navzájem snáze poznávali a pak se jako lidé milovali.

3) Tak dal Pán dokonce i domácím zvířatům poněkud změněné utváření, aby lidé svá domácí zvířata snáze poznali, kdežto divoká lesní zvířata jsou si všechna co možno podobná, protože si je člověk nepotřebuje ke svému užitku pamatovat. Pohleď také na ptactvo domácí a na divoké ptáky vzduchu a shleď u nich též poměr!

3) Předpokládejme však, že by si na Zemi všechny krajiny byly podobné jako oko oku a že by každý dům musel vypadat stejně jako každý jiný dům a že by také nesměl být větší anebo menší, pak bych se rád od tebe dověděl, zda bys mohl ještě kdy jednou nalézt z velké dálky svou domovinu!

5) Pohleď dále na ovocné stromy, které patří k jednomu domu a vedle toho také na ovocné stromy, které patří k jinému domu a objevíš v jejich utváření velkou rozmanitost, ačkoliv jsou jednoho a téhož druhu! A to je také Bohem dopuštěno proto, aby mohl každý vlastník své stromy podobně jako staré dobré přátele již z dálky zcela dobře poznat.

6) Nežli však přijdeme k hlavní věci, dám ti ještě jeden příklad a tak mě tedy poslyš! Hle, jak by to bylo, kdyby například všechna děvčata, stará nebo mladá měla navlas též obličej, tutéž velikost, stejné vzezření, též oděv jako ptáci ve vzduchu a jako divoká polní a lesní zvířata? Mohl bys pak rozeznat svou dceru od své ženy anebo od dcer svého souseda anebo od své matky anebo od svých sester?! Kdyby tvůj otec vypadal jako ty a jako tvoji synové, jak by se ti líbila tato věc jako myslícímu člověku?! Zcela stejné krajiny, pak zcela stejné lidské podoby a

tvary, krátce a dobře, vše mladé anebo. staré bylo by navlas stejné, zcela jedno a totéž, - jak by se ti jen to například líbilo?“

7) Privil **mág**: „Ó, příteli, něco takového by bylo pro našince smrtí ještě za živého těla! A, přestaň mi s takovými vražednými příklady! Á, pak by přestalo u člověka dej mě dočista veškeré myšlení, které bez přirovnání není vlastně vůbec možné! Nuže, já začínám již předem chápat, kam vlastně směřuješ! Ale pokračuj jen dále; neboť každé slovo z tvých úst má cenu tisíc tisíců liber nejčistšího zlata!“

---

113. NUTNOST RŮZNOSTI VŠEHO STVOŘENÉHO.

1) Privil **Rafael**: „Správně jsi odpověděl; neboť při takové stejnotvámnosti tvorů by přestal každý půvab života a s ním také veškeré myšlení. Vnější myšlení vychází přece z toho, že člověk zkoumá svými zdravými smysly různé věci a jejich nejvš se střídající různé tvary, porovnává je a přemýšlí a usuzuje o jejich účelných poměrech, mnohé různé tvary si zapamatovává a také jim dává různá jména, čímž vznikla lidská řeč ústy a později také značkami písma.

2) Kdyby však jednou krajiny, stromy, také zvířata a všichni lidé, mužové a ženy, rodiče a děti, mladí a staří vypadali navzájem úplně stejně, jakým půvabem by to působilo na smysly člověka? Jistě ani nejmenším! Přitom by si musel velmi málo pamatovat a ještě méně myslet; také s řečí by to vypadalo velmi skrovné a rovněž s písmem a hle, takový by byl nutný následek toho, kdyby všemohoucí Bůh stvořil všechny Světy a tvory podle tvého přísného pojmu o pořádku!

3) Ježto však je Bůh nekonečně moudřejší nežli si dovedeme představit, stvořil také vše v mnohem lepším pořádku, nežli jaký si dovedeme představit a je stálým Učitelem a Mistrem lidí již tím, že ve Svých tvorech uspořádal tak nekonečnou rozmanitost, aby člověk, kvůli němuž vše tu jest, mohl právě tak rozmanité všelike tvory zkoumat, snáze je rozpoznávat, pojmenovávat, o nich přemýšlet a pak je také ke své potřebě anebo škodě používat, - což by byl však, jak bylo ukázáno, podle tvého řádu nikdy zajisté nemohl.

4) Mohl bys snad kdy pojmout rozhodnou lásku k ženě, kdyby se všem ostatním ženám tak úplně podobala jako jedna domácí moucha druhé?! Nemohl bys si svou ženu vůbec zapamatovat, podobně jako bys si nemohl zapamatovat nějakou domácí mouchu a pak říci: „Hle, to je můj miláček!“ Neboť jakmile by se tvá zamilovaná moucha smísila s ostatními, nemohl bys ji pak jistě nikdy poznat jako svou a právě tak by se ti dařilo i s tvou ženou a tvé ženě také s tebou.

5) Z toho všeho můžeš však nyní již poznat, že právě v onom nepořádku, jaký se ti zdá být v oblasti tvorů Božích, jsou v podstatě mnohem větší a pravdivější důkazy pro jsoucnost a pro nejvyšší lásku a moudrost všemohoucího Tvůrce nežli v pořádku, který ty jsi již tak dlouho hledal a přece nemohl nalézt!

6) Již jsem tě upozornil na to, že žíly, které můžeš na svých rukou a nohou, jakož i na hlavě pozorovat a zcela dobře zkoumat, nejsou pod tvou kůží umístěny zrovna v onom úplně souměrném pořádku, jaký bys tak rád viděl, nýbrž jsou u tebe jakož i u každého jiného člověka zcela zřejmě různě umístěny. Ano, proč tedy takový nepořádek?

7) Hle, nesetkáš se snadno ani se dvěma lidmi, kteří by si byli zcela podobní! Jestliže tedy Pán Bůh utváří z důvodů tobě náležitě ukázaných také vnější tvary zcela různě, pak utváří také různé organismus lidí a s ním také talenty každé duše. Neboť kdyby měli všichni lidé navlas stejné talenty, pak by si byli brzy úplně postradatelní a láska k bližnímu by byla prázdným slovním zvukem.

8) Nyní jsi viděl, kterak onen tobě se zdávající nepořádek je nejvěrnějším svědkem Boží jsoucnosti a nejvyššího, nejmoudřejšího a nejvyšší láskyplného pořádku z Boha a tak se nyní můžeme opět vrátit k našemu neblahému jezeru!“

---

114. ZEMĚ JAKO ORGANISMUS.

1) **(Rafael:)** „Hle, zřízení tohoto a ještě jiných podobných jezer je Tvůrcem právě tak moudře zřízeno, jako je moudře zřízeno vše, co jsem ti nyní po této stránce ukázal a sdělil.

2) Máš tělo, které je pokrmem a nápojem a pravidelným vdechováním čistého vzduchu živeno, udržováno a přirozeně ožíváno. Součástí výživy jsou v pokrmech a nápojích právě tak jen skrovně obsaženy jako ve vdechovaném vzduchu. Vdechuješ vzduch, musíš však téměř právě tolik vydechnout, kolik jsi předtím vdechl; jen málo, sotva zvažitelná část byla odevzdána v tvých plicích krvi jako hlavní část potravy pro tvůj život, vše ostatní je opět vydechnuto. Jíš různé pokrmy a piješ rovněž různé nápoje. A co jsi požil, není napořád čistá výživná látka pro tělo, nýbrž jen její nositel; jen éterické minimum zůstává v tobě jako potrava, vše ostatní musí být určitou cestou z těla opět odstraněno.

3) Hle, jako je to však nejvyšší nutností u lidí, zvířat a dokonce u rostlin, protože jinak by se neudrželi při životě, rovněž tak je to také nejvyšší nutností u světového tělesa! Musí mu být propůjčeny ústroje, kterými může přebytečnou nečistotu ze sebe vyrazit na pokožku. A nyní se podívejme na naše neblahé jezero ještě jednou a shledáme, že je právě tak nutným ústrojím Země k vymycování vnitřní již nepotřebné nečistoty, jako je několik takových jistě ti neznámých ústrojů na lidském těle.

4) Země je právě tak dobře organická a dokonce také duševně živá bytost, jako jsi jí ty a každý tvor, který dýchá a je činný v nekonečném prostoru stvoření.

5) Zajisté tě však zkušenost poučila, že výmětů lidí, zvířat a rostlin může být velmi dobře používáno jako mrvy na pole, louky a vinice; já však pravím tobě: Co jsou výměty zvířat v malém, to jsou výměty Země ve velkém a v celku.

6) Úrodná půda Země, také hory a moře jsou v podstatě výměty Země; neboť to vše povstalo vnitřním životním ohněm Země, ale ovšem již v údobích tobě nepředstavitelně dlouhých. A vše, co se dopraví na povrch Země, jako síra, smůla, soli, voda a všeliké nerosty a kovy, slouží k vytváření úrodné půdy, bez níž by nemohla žádná rostlina, žádný strom a tedy ještě méně nějaké zvíře anebo dokonce člověk existovat.

7) Činí-li tedy Země svými vlastními ústroji a póry ještě dodnes to, co podle nejmoudřejšího uspořádání věčně velkého Stvořitele činila a činit musela již před nepamětně dlouhými časy, pak se to nemůže nazvat neblahým, nýbrž vše tu je dobré.

8) Je-li taková půda anebo jezero přirozenému životu rostlin a lidí nesnesitelné, proto ještě není špatné. Člověk má rozum a může se vyhnout místům, která nejsou k obývání ještě zralá. Země má velké množství krajín způsobilých k obývání a lidé mohou s nimi být již úplně spokojeni. Moře má však v celku mnohem větší plochu nežli suchá země. Kdo tu řekne: „Hle, jak nemoudře Bůh jednal, že neučinil raději větší část Země úrodnou půdou místo takové přílišné a nepotřebné vody! My lidé a jistě také mnohá pozemská zvířata a rovněž tak i mnohé rostliny měly by nadbytek jezer, veletoků, řek, potoků, pramenů a deště a sněhu!“

9) Ano, pravím já, to by bylo již vše správné, kdyby všechna jezera, veletoky, řeky, potoky, prameny a déšť a sníh měly svůj původ někde jinde nežli právě ve velkém světovém moři. Kdyby nebylo moře jaké je, nebylo by také na souši sladké vody.

10) Myslím, že jsem ti nyní zcela přirozeným způsobem opravil tvou pochybnost. Budeš-li toho dbát, pak budeš mít o jsoucnosti pravého Boha, o jeho lásce, dobrotě, moudrosti a moci úplně jasno a žádný zjev ve světě nebude tě již mást ve správné víře a ve správném poznávání pravého Boha!

11) Chce-li ti však někdo jistou výmluvností vnutit nauku jinou, pak mu ukaž vše tak, jak jsem ti to ukázal já. Přijme-li tvé poznání, považuj ho za člověka, který hledá pravdu a jedne s ním jako s bratrem; nepřijme-li však zřejmou pravdu, považuj ho za světla prostého, kterýž je pohan a kacír, protože nechce přijmout světlou pravdu a stěž se ho a jeho společnosti!

12) Také však třeba činit rozdíl mezi tím, kdo nechce pravdu přijmout a tím, kdo pro svou duchovní chudobu nemůže pravdu pochopit a přijmout. Prvý nezasluhuje delší trpělivost, kterou by s ním někdo chtěl mít, protože nechce přijmout pravdu z pýchy a domýšlivosti a chce jen, aby se vše řídilo podle něho. Ale s druhým měj trpělivost; neboť tomu nechybí vůle, nýbrž rozum! Stane-li se tvou trpělivostí a láskou rozumnější, pak již pravdu přijme.

13) Nyní jsem ti ukázal mnohé. Budeš-li si toho všimati, to větší již sám v sobě. Tvůj duch z Boha ti ukáže hloubky pravdy. Ale zeptej se nyní sám své mysli, zda jsi také dobře pochopil

vše, co zde bylo řečeno.

115. DOBRÝ ÚČEL JEDOVATÝCH STROMŮ V INDII. VÝVOJ ZEMĚ. PUTOVÁNÍ MOŘÍ.

1) Privil nyní **mág**: „Ve mně svítá jako za časného jitra před východem slunce; ale jsou věci, které ve mně musí zapustit teprve řádný kořen, nežli se stanou úplným vlastnictvím mého života. Že však je tomu tak, jak jsi mi to nyní ukázal, o tom již věru nepochybuji ani okamžik. Jen bych měl ještě zcela malou otázku. Není-li tvá velká trpělivost se mnou ještě úplně u konce, pak bych tě ovšem prosil, abys mi pro mé hlubší poučení co nejdobrotivěji odpověděl také ještě na tuto malou otázku!“

2) Privil **Rafael**: „Tak se zhosti také této své naléhavosti! Copak je to? Mluv!“

3) Privil **mág**: „Hle, přespanilý a nadmíru moudrý jinochu! U nás v Indii a to na jednom velkém ostrově, jakož i v několika pobřežních údolích, která by jinak mohla být velmi bujná, roste zvláštní keř, pravý postrach země. Tento keř je tak zlý a tak jedovatý, že svým vypařováním usmrcuje na dálku vše, co se k němu přiblíží. Je mnohem nebezpečnější nežli toto prve popsané jezero a nemůže být vyplněn. Neznalí lidé se přece jen občas octnou v blízkosti této rostliny a musí pak zemřít bídnou smrtí.“

4) Nuže, k čemu slouží takováto pravá pekelná rostlina?“

5) Privil **Rafael**: „Milý příteli, taková rostlina má velmi veliký a pro lidi dokonce velmi důležitý význam v zemi, v níž jí dává Pán nebe a této Země růst; neboť lidem oné země je dána jako věrný strážce, který je varuje, aby neobývali ony malé části Země, s nimiž Pán Bůh pro zachování Země spojil zcela jiný účel.“

6) Avšak již vašim praotcům bylo přesně zjeveno, že se mají oněch nemnohých údolí střežit a že je nemají obývat, protože dávno ještě nejsou zralá k obývání a že pod nimi vládnu ještě síly hrubých živlů, jakož i také to, že tyto keře jsou tu proto, aby přijímaly vypařující se jed z hlubin Země, aby neotrávil jiné a další části země a neučinil je neobyvatelnými.“

7) Bylo-li však toto lidem jednou oznámeno a učitelé po tisíc roků říkáno, pak? se zajisté již nikdo nemůže pozastavovat nad tím, jde-li někdo, nedbaje výstrahy, ještě na takováto místa, o nichž by měl vědět, že dávno ještě nejsou zralá k přijetí lidí a zvířat. - Rozumíš tomu nyní?“

8) Privil **mág**: „Ano, také tomu nyní rozumím! Ale jak to přijde, že se mnohé krajiny Země staly dříve zralými nežli jiné?“

9) Privil **Rafael**: „Ty jsi opravdu ještě velmi slepý! Viděl jsi již někdy člověka, u kterého by všechny jeho části těla pojednou úplně uzrály?! Jak dlouho třeba k tomu, nežli člověk jen tělem úplně uzraje a jak dlouho, nežli se jeho duše stane úplně životně zralou! Myslíš, že přemoudrý Bůh přeskakuje někde Svůj věčný řád? Ó, nikoli! Bůh je nejdokonalejší řád Sám a nanejvýš přesně ví, jak a proč co koná.“

10) Pohleď na vysoké hory kolem nás! Před mnoha tisíci lety byly více nežli jednou tak vysoké a údolní hlubiny více nežli jednou tak hluboké nežli jsou nyní, měřeno s vysokých hor dolů; ale tehdy byly takové údolní hlubiny ještě úplně neobydlené, jen jezera a zase jezera je vyplňovala s mnohými přebrovitými vodními zvířaty.“

11) Tu dal velký Pán a Mistr od věčnosti vládnout strašným bouřím s bleskem a hromem a velkým zemětřesením. Tím se vysoké hory roztříštily a jejich troskami byla vyplněna hluboká údolí. Místo velkých jezer valily se brzy přes vyplněné údolní roviny velké a mocné veletoky a svou mocí unášely dál a dále po dně menší horské zříceniny, které takto byly ještě více rozemlety a tedy velmi zmenšeny; neboť veškeren písek ve veletocích, řekách, potocích a mořích je nejvýš možným zmenšením kdysi v pravěku tak obrovsky vysokých pohoří. Když byla takovýmto způsobem vyplněna údolí, nechal Pán veletoky také víc a více vyschnout a zmenšit a jejich břehy se poněmáhla staly úrodnou zemí.“

12) A co se dalo v pravěku Země, to se děje také dnes, - byt ve zmenšeném měřítku. A tak vidíš, že Pán Bůh je v Sobě věčný řád Sám a není Mu věru třeba někde Se ukvapovat; neboť působí to právě jemu Samému nejvyšší blaženost, vidí-li, kterak v celé věčné nekonečnosti vše v největším pořádku vychází a vycházet musí jedno z druhého. je-li tedy tomu tak, pak tvá otáz-

ka, proč krajiny na pevné Zemi nejsou učiněny najednou obydlitelnými, byla skutečně zcela zbytečná!

13) Hle, ještě něco ti řeknu! Velké moře se posune vždy as za 14.000 let od jihu Země k jejímu severu a opět za 14.000 let zase zpět! Ode dneška asi za 8 až 9.000 let bude nad horou, na níž nyní stojíme a o níž mluvíme státi vysoko velké moře. Zato na jihu budou opět vysušena velká území a lidé a zvířata najdou tam dostatečnou potravu. Při této události se pak již zase stanou mnohá, nyní ještě nezralá a neobydlitelná místa severní poloviny Země pro příští generace lidstva zralá a obydlitelná, to jest až severní polovina Země uvolní opět moře.

14) Nyní myslím, že jsem ti jako přírodovědci řekl více nežli dost a mohl jsem ti to zajisté říci proto, že vím, že vy mudrci od východu znáte sami dobře podobu a podstatu celé Země, ačkoliv tuto svou znalost chováte před ostatními lidmi vždy v tajnosti. - Máš nyní také ještě nějakou otázku?"

15) Privil **mág**: „Ne, mladý, mně úplně nepochopitelný mudrci! Ty mluvíš o celé Zemi právě tak, jako bys byl od prvopočátku při jejím stvoření a viděl vše, co se s ní dělo! A nejzvláštnější z nejzvláštnějšího jest, že ti nemůžeme ani při našem nejlepší vědomí a svědomí nijak odporovat! Neboť podle našich mnohých zkušeností na širé Zemi je tomu právě tak, jak jsi mluvil nyní a jsoucnost pravého věčného Boha je nám nad slunce jasně dokázána a dalšího nám není nyní třeba, jelikož víme od tebe také, co máme činit, abychom opravdu našli Boha Samého.

16) Jak rádi bychom tě více než královsky odměnili za tuto tvou velkou dobrotu, kdybys přijal od nás odměnu; ale ty jsi se proti tomu již co nejslavněji ohradil a tak nám nezbyvá nic jiného, nežli abychom ti z nejhlubšího základu srdce poděkovali a také tě však opět prosili, abys na nás pamatoval, až budeš v přítomnosti Boha, věčného Pána.

17) Nyní bych však ještě rád promluvil několik slůvek s oním mužem, který mě předtím u večere tak velice upoutal; pak rádi veselí a velmi potěšení opustíme tuto horu a odebereme se dolů k našim a také jim řekneme a dokážeme, že jsme konečně ve vší úplnosti našli, co jsme tak dlouho marně hledali. Smím si tedy promluvit s oním mužem několik slůvek?"

116. OTÁZKA PO PRAVDĚ.

1) Privil jsem nyní **JÁ**: „Ó, ano, přístup jen blíže! I když je tato noc poněkud temná, lze se nadít, že se také v noci seznámíme trochu důkladněji! Co tě vlastně přivádí ke Mně? Co ještě chceš více ode Mne nad to, co ti řekl a ukázal Můj domněle mladý sluha? Mluv, - ale nenadělej mnoho řeči!“

2) Privil **mág**: „Ty jsi opravdu a jistě velký a moudrý muž. Byl jsi mi v sále nápadný a mé srdce bylo tvým pohledem tak velice dojata a upoutáno, že jsem se sám musel velice mírnit, abych neskočil k tobě nezpůsobně prudce a vší mocí tě nepřitiskl na svou hrud. Byl to pocit, jaký jsem předtím ještě nikdy nepocítil a tak jsem se tě chtěl nyní otázat, proč jsme byli já a také oba moji druhové tak mocně sebou připoutáváni, zatím co jsme mohli tvého přespanilého sluhu velmi klidnomyslně jen obdivovat. Ó, milý muži, rozřeš nám přece tuto záhadu!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Světlo probouzí světlo, láska lásku a život, život“ neboť mrtvý nemůže mrtvého probudit a slepý nemůže slepému dělat vůdce. Tu máte důvod toho, co jste u Mne pocítili. To ostatní se ještě dozvíte později.“

4) Tato slova učinila na ony tři hluboký dojem. Poté umlkli a velmi o tom u sebe přemýšleli; my však jsme pozorovali onen zjev na jihu klidně dále.

5) Po chvíli hlubokého přemýšlení o těchto nemnohých slovech, která **mág** uslyšel z Mých úst, privil svým dvěma druhům: „Poslyšte, to musí být velmi velký mudřec; neboť několika málo slovy řekl tak nesmírně mnoho, že by se o tom mohlo myslet a mluvit po mnoho let. Ó, kdyby nám byl řekl aspoň ještě několik slov, jak blažení bychom pak byli! Leč zdá se být jako všichni velcí mudrci nemluvný; neboť jim je nezřídka příliš pošetilé a malicherné, nač my se jich jako ještě nemoudří lidé tážeme, i když se také naše otázky zdají být našemu rozumu něčím moudrým. Ale vždyť řekl sám, že láska probouzí opět lásku a my ho nyní již velice milujeme a proto nežli se odebereme dolů do naší hospody, ještě se ho na něco zeptám.“

6) S tím byli ostatní dva srozuměni a **mág** se přiblížil opět ke Mně a řekl: „O, milý moudrý

muži, ježto jsem vyrozuměl z tvých slov, že jsi velmi velký mudrc, nemohl jsem svému nejnvnitřnějšímu puzení srdce déle vzdorovat a musel jsem k tobě přijít, abych tě obtěžoval ještě jednou malou otázkou; řekl jsi přece, že láska probouzí opět lásku a z toho soudím, že nás máš rád a tvá láska k nám probudila pak také jistě naši vroucí lásku k tobě, jinak bychom tě nemohli tak velice milovat, jak tě milujeme! Miluješ-li nás však, jak také my velice milujeme tebe, pak se nebudeš na nás hněvat, budu-li tě obtěžovat ještě jednou malou otázkou?!"

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, naprosto ne; neboť máte ještě dosti kdy, abyste se Mne otázali na cokoli a máte také dosti kdy, abyste Mne vyposlechli, jako Já mám kdy, abych vám odpovídal. A tak se tedy můžeš tázat a Já vám Svým způsobem odpovím.“

8) Taž se však na věci, které jsou hodny pravého člověka! Neboť o příliš mnoho pečuje a se stará často člověk; a přece je jen jedno, čeho je mu třeba a toto jedno je pravda. Kdyby člověk měl vše a chyběla by mu pravda, byl by nicméně nejchudší bytostí na světě.

9) Proto ať člověk hledá především pravdu, která je pravým Královstvím Božím na Zemi! Nalezl-li to, našel tím také již vše. Proto se netaž na nic jiného nežli na pravdu; neboť jedině té je vám zapotřebí!"

10) Pravil nyní **mág**: „Ano, ušlechtilý moudrý muži, mluvil jsi velmi správně a moudře! Pravda ve všech věcech a sférách je opravdu nejvyšší dobro myslícího a svého bytí dobře si vědomého člověka. Každý jiný nedostatek pociťuje myslící a hledající člověk méně nežli nejsmutnější nedostatek pravdy. Ale kde najde tuto pravdu?"

11) My hledáme pravdu již plných 30 let a teprve právě zde jsme přišli na její stopu, dosud jsme ji samotnou však nikdy nenalezli v hojnosti jejího světla. Proto se nyní táži tebe, jenž jsi jak se zdá již pravdu našel v celé její hojnosti: Co pravda je, kde je a kde ji nalezneme?"

12) Málo anebo často také zcela nic nemyslíci člověk je ovšem brzy uspokojen; neboť ten bere také lež za pravdu. Věří a jeho slepá víra ho činí spokojeným a blaženým. Ale zcela jinak se daří myslícímu a hledajícímu člověku. Ten nemůže věřit slepě. Musí ve světle zřít a pravdu rukama hmatat má-li mu život něčím být; neboť bez takových úplných důkazů pro pravdu je myslitel a hledající nejubožejší bytost ubožejší nežli v prachu nicoty rozšlápnutý a se kroučící červ, který asi jistě sotva pociťuje že je tu.

13) My jsme myslící a hledající a jsme velmi ubozí, protože nemůžeme pravdu nalézt. Jelikož jsme však zde byli mladým, moudrým a vpravdě božsky moudrým člověkem přivedeni na stopu pravdy a také ty jsi nás nyní upozornil na to, že máme jedině o pravdu pečovat a se starat a že bychom měli vše, kdybychom dospěli k vlastnictví pravdy, tážeme se tedy ještě jednou řkouce jako předtím: Co pravda je, kde je a kde ji nalezneme?"

117. PODSTAT A SÍDLO PRAVDY. PÁTRÁNÍ TŘÍ MÁGŮ PO PRAVDĚ

1) Pravil jsem **JÁ**: „Stojíte na prahu chrámu, v němž přebývá pravda. Neboť je-li pravda, musí se projevovat v životě a nikoli ve smrti; neboť smrti pravda neprospívá. Správný a pravý člověk je však pravým chrámem pravdy. V srdci je její sídlo.“

2) Hledá-li člověk pravdu, musí ji hledat v sobě a nikoli mimo sebe; neboť pravda je život a život je láska. Kdo má lásku bez falše k Bohu a k bližnímu, ten má také život a tento život je pravda a sídlí v člověku.

3) Proto jsem předtím řekl, že stojíte na prahu chrámu pravdy, a je tedy člověk v sobě pravda, cesta k ní a život. - Rozumíte tomu dobře?"

4) Pravil **mág**: „Ano, ano, moudrý muži, máš tu již zcela pravdu, ale jen vzhledem ke své nanejvýš vlastní osobě. U nás tomu však dávno ještě tak není. My víme z úst jinocha a nyní také z úst tvých, co máme činit, abychom našli Boha a s Bohem veškerou pravdu. Máme již pšeničné zrno a také je vložíme do půdy našeho srdce. Ale jak vzejde a jaké plody ponese, uvidíme teprve v budoucnu; neboť nelze sklízet dříve, dokud se nezaselo.“

5) V nás není tedy ještě ani život, ani pravá láska a tedy také ani pravda. Nás těší nyní jen myšlenka, že vy jako lidé jste našli pravého Boha a tedy úplnou pravdu, jak nám to jasně ukázaly jinochovy skutky, jakož i neméně jeho slova. Tak můžeme také my toho s náležitou pílí do-

sáhnout; ale nyní jsme toho ještě nedosáhli. Ukaž tedy ty nám snad ještě kratší cestu k cíli a my ti budeme navždy vděční!“

6) Privil jsem **JÁ**: „Četli jste v Babylonii Písmo Židů a obdivovali jste moudrost Mojžíšovu. Znáte zákon Židů a říkáte: „Ano, to je pravý zákon! Kdo jej zachovává, stane se blaženým.“ Zachovávejte jej tedy také vy a stanete se blaženými!“

7) Privil **mág**: „Příteli, cožpak ty jsi nás již jednou viděl a poznal ve starém Babyloně, který byl prý kdysi největším městem světa? My si na to věru nemůžeme vzpomenout!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Věděl-li Můj sluha, kde jsi měl doma uschovaný velký diamant, tím více vím Já jako Jeho Pán, co jste před deseti lety dělali právě touto dobou v Babyloně, aniž Mně bylo třeba v onom zničeném městě kdy být.“

9) Pravím vám, že člověku, jehož duch prostoupil duši, není třeba být všude osobně přítomen, aby věděl o tom, co se děje někde, nýbrž sjednotil-li se s Duchem Božím, pak je v tomto Duchu a tímto svatým Duchem všude osobně přítomen a vidí a slyší vše a ví pak také vše. To vám sice řekl již Můj sluha; ale Já vám to říkám ještě jednou, aby to zůstalo ve vás, abyste toho dbali a jednali podle toho.

10) Co však máte konat, to víte a tak vám tedy nyní nemám dále již co říci. Máte-li však jinak ještě nějakou prosbu, pak můžete vždy ještě otevřít ústa!“

11) Privil **mág**: „Že jsi v podstatě moudrý muž, to jsme již úplně poznali, neboť s takovou vševědoucí a všemohoucí vlastností jsme se sešli ve vysoké Indii jen jednou u jednoho Pirmana, který však nám nepověděl, jak je to člověku možné. Příležitostně jsme se na to ovšem tázali; ale on nám odpověděl: „Nejste k tomu zralí a nemáte poznání o vnitřním životě v člověku. Ale cestujte tam, kde zapadá Orion a ostatní Hvězdy, které jej ve stále stejném věčném řádu doprovázejí, tam sami sebe blíže poznáte!“ To však také bylo vše, co jsme mohli dostat z tohoto mudrce.“

12) Potom jsme také brzy cestovali na západ a to s velkou námahou a s mnohými nebezpečími a po dlouhém hledání jsme našli nyní vás, kteří jste nám mnohem podrobněji označili cestu k dosažení vnitřní moudrosti. Budeme-li nyní snad cestovat ještě dále na západ, pak bychom mohli za naši námahu přece snad zcela nalézt vnitřní moudrost lidí a také ji pro sebe dosáhnout.

13) Neboť cestovavše podle hvězd jsme pozorovali, že při svém pronikání na západ jsme se setkávali stále s moudřejšími a zázračně mocnějšími a přitom také stále s lepšími lidmi a že jejich učebnice obsahovaly také vždy hlubší i když často velmi skrytou moudrost, jak jsme to zjistili před 10 lety v Babyloně z knih, do kterých jsme mohli nahlédnout u jednoho muže vašeho kmene.

14) Byly ovšem psány ve starohebrejském jazyce, který nám není tak běžný jako jazyk, kterým tu mluvíte vy; ale podobal se velice našemu starému jazyku a tak jsme mu rozuměli a mohli jsme také v písmu zcela dobře číst, protože se velice podobalo písmu našemu.

15) Také jsme v nich našli proroctví, že právě vám je Duchem Božím zaslíben Mesiáš (prostředník) mezi Bohem a vámi Židy. Dotazovali jsme, se na to onoho muže velmi naléhavě. Ale mohl nám o tom povědět málo; neboť řekl nám, že doba a hodina je vyslovena velmi temně a neurčitě a že je také psáno, že před Bohem 1000 let je zrovna sotva jeden den. Tak tedy budou asi Židé čekat na slíbeného Prostředníka ještě dlouho. On sám však myslel, že prorok ve své obrazné řeči mínil něco zcela jiného, nežli skutečný příchod budoucího bohopodobného Prostředníka.

16) Ježto jsme se tu však již dostali jednou o tom do řeči a na druhé straně jsme se také již v několika hodinách dostatečně přesvědčili, že vy jste zde vpravdě nepochopitelně z jádra moudrých lidí a zejména zcela jistě ty, pak bych také nyní od tebe rád slyšel mínění o onom vám zaslíbeném Prostředníku. Co je s ním? Jak rozumět Písmu a proroctví onoho starého věštce?“

118. PORADA MÁGŮ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Při zrození onoho Prostředníka byli zde ostatně již před 30 lety mudrci z vaší země a přinesli Mu darem zlato, kadidlo a myrhu. Neslyšeli jste nic o nich?“

2) Pravitel **mág**. „Ano, ano, máš zcela pravdu. Tehdy jsme byli ještě mladí a byli jsme také ještě učni, kteří se málo starali o takové věci a mimoto tito mudrci podali o tom jen velmi nemnohým sobě rovným zprávu, která však neučinila u nich jistě takový dojem, jaký očekávali oni tři hlavní mudrci a také my jsme se o tom mohli jen velmi málo dovědět. U nás se jen říkalo, že se onomu kdysi tak velkému a mocnému národu na západě narodil nový král, jeho rámě spoutá a vyžene nepřátele a utiskovatele tohoto národa; leč o tom, že onen novorozený král má být zároveň slíbeným Prostředníkem, jsme slyšeli pramálo.“

3) Že se oni tři mudrci za několik let poté vydali opět kamsi na cesty, to víme leč od té doby jsme o nich již nic neslyšeli kam přišli a jakými účinky byly jejich cesty provázeny. Víme jen to, že co do vnějšího zdání cestovali zcela tak jako my a že jako mágové byli prý velmi dovední.

4) Co jsem ti zde, milý velemoudrý muži, sdělil, je úplná a čistá pravda a najdeš v tom omluvu, proč jsme se kvůli vašemu vám zaslíbenému Prostředníku obrátili nyní na tebe. Chceš-li nám o tom říci něco podrobnějšího, budeme jistě v našich srdcích velmi vděční.“

5) Pravitel jsem **JÁ**: „Nuže, poslyšte tedy! Onen vámi míněný novorozený král byl právě oním zaslíbeným Prostředníkem, který přišel do světa, aby přinesl nejen Židům, nýbrž všem lidem Země, kteří jsou dobrého ducha právě Světlo Života z Boha.“

6) Od Něho a Jím budou všichni národové oblaženi a řeknou: „Sláva Tomu, Který přichází oděný rouchem věčné lásky, pravdy a spravedlnosti; neboť On Se jistě slitoval nad našimi vadami a vysvobodil nás od krutého jha soudu a smrti!“

7) Kdo Ho poslechne a bude jednat podle Jeho nauky, ten bude v sobě sklízet věčný život! Hleďte, jsme tu a před námi je odhaleno ono velké zaslíbení! Slunce nebes a věčného života vzešlo národům a mnozí tisícové se již ohřívají na jeho všeoživujících paprscích a vy jste přišli z dalekého východu, protože i vy jste v sobě postřehli úsvit vycházející z tohoto Slunce.

8) Ježto však je vaše srdce ještě slepé, pátráte ještě po Slunci života nemohouce poznat kde stojí; avšak váš slabý úsvit vás přece již přivedl blíže a tak otevřete oko svého srdce a tažte se svých Hvězd, aby vám ukázaly postavení onoho Slunce!“

9) Pravitel **mág**: svým druhům: „Poslyšte, ten člověk mluví podivně! Jistě ví, jak se mají věci! Ten může a bude s to podat nám podrobnější zprávu o tom, co mínil o onom nám blízkém postavení zmíněného Slunce života. V tom asi spočívá vše!“

10) Hvězd bychom se měli tázat, aby nám ukázaly postavení onoho Slunce, kterému jsme se přiblížili, z kterého jsme však pro slepotu našeho srdce nemohli nic postřehnout. Co nám řeknou ony němé Hvězdy?! I když se jich budeme věčně tázat, přece nedostaneme od nich odpověď! Myslím, že bychom se spíše dověděli od tohoto obzvláště moudrého muže něco určitého o stavu onoho jím označeného Slunce života nežli od Hvězd, které nám ještě nikdy nic neoznámily, ač se nás při našich produkcích často dotazovali na věci a poměry, o kterých jsme věděli již dávno dříve a pak jsme říkali s vážnou moudrou tváří lidu, že jsme to četli z Hvězd. Ano, slepý lid tomu ovšem uvěřil, jen my sami ne a ti by nám to tedy také tím méně uvěřili, protože jsou v nejuplnějším Světle pravdy.

11) S dotazováním Hvězd není tedy nic, - ježto jen až příliš dobře víme, jak je to s Hvězdami; ale z dotazování se těchto mudrců může něco být, - jen to musíme nejvýš chytře nastrojít, jinak se nakonec dozvíme od nich právě tolik, jako od Hvězd!“

12) Pravitel **druhý mág**: „Chytře to nastrojít bylo by již v pořádku, jen kdybychom to také dovedli! Co chceme se vši naší slepou moudrostí?! Tito mudrci vědí to již dávno předtím, nežli nám ta moudrost přišla na mysl. Myslím tedy, že by bylo pro nás nejmoudřejší, kdybychom se spokojili s tím, co jsme se dověděli dosud a to další přenechali jejich dobré vůli; neboť nějakým nucením z nich příliš mnoho nevytáhneme. A mimoto nyní již sám zcela jasně poznávám, že my dávno ještě nejsme zralí pro vyšší a hlubší pravdy o jedné a jediné pravé božské Bytosti a o nejnvtirnějším duchovním životě člověka.“

13) Můžeme je však poprosit, aby nám co nejdobrotivěji ukázali pokud možno nejkratší cestu k dosažení vnitřního světla pravdy a života. Neboť víme přece z vlastní zkušenosti, že vlastním myšlením a hledáním může to člověk přivést také k mnohým a velkým schopnostem; ale s pomocí moudrého a náležitě zkušeného vůdce dospěje jistěji a spíše k všelikým znalostem a dovednostem. A tak tedy míním, že také zde by nám nějaký zcela krátký, ale zcela důkladný návod více prospěl nežli množství neužitečně položených otázek, jejichž zodpovězení by bylo

sebelepší a pravdivější, jen málo nám může prospět, poněvadž mu nerozumíme. Dokonce se nemůžeme tázat ani na to, čeho je nám třeba, protože neznáme sami sebe a tudíž také nevíme, co nám vlastně chybí. Tito mudrci nás jistě lépe znají nežli my a tak tedy myslím, abychom to přenechali jejich mnohem moudřejšímu názoru.“

14) Privil **prvý mág**: „Ty jsi ve své dávno mně známé prostotě věru moudřejší nežli já i se vším svým věděním a se svou dovedností! Při tvém názoru a mínění tedy také zůstaneme; neboť prošením se přijde vždy dále nežli jistým požadováním. Ale nyní půjde ještě o něco, totiž, zda se zde máme ještě déle zdržet anebo se odebrat dolů do města.“

15) Privil **předtím mluvící mág**: „Podle mínění vysloveného jinochem, měli bychom vlastně zůstat, protože naši lidé již vědí, že jsme pro dnešek zaopatřeni; ale ty jsi vrchní hlava a máš právo určit, co máme v tomto případě dělat.“

16) Privil **prvý mág**: „Ať tedy určí jedině náš rozum, co máme učinit! Jsou-li zaopatřeni naši doma, pak zde můžeme přes dosti již citelné chladno zůstat - a to nejméně tak dlouho, dokud se tito mudrci sami neodeberou k odpočinku svých údů - a v této době můžeme u nich ještě leccos získat.“

17) Privil **druzí dva**: „Tohoto mínění jsme také my; ale jen se již nesmíme na nic ptát, nýbrž při vhodné příležitosti prosit, aby nám naznačili, čeho je nám třeba k poznání čisté pravdy!“

18) S tím byli nyní všichni tři srozuměni a odebrali se ke spánku

119. SOPEČNÉ ZJEVY V KRAJINĚ MRTVÉHO MOŘE.

1) Občasné vynořování se světla v krajině Mrtvého moře stávalo se stále silnější a prudší a opakovalo se častěji nežli na počátku. Tento přírodní zjev se podobal dalekému a silnému blýskání. Bylo proto mnoho látky na všeliké hovory.

2) Lazar sám mínil, že ještě neviděl něco takového v takové prudkosti; také Židořekové tvrdili totéž. Chudí sluhové a dělníci s dosud ještě přítomnou cizoložnicí a krásnou Helias s jejími příbuznými říkali totéž a všichni se velice podivovali tomuto zjevu.

3) Jen Římané pozorovali tento přírodní zjev se zcela lhostejnými očima a **Agrikola** Mně pravil: „Pane, na tento přírodní zjev není špatná podívaná; ale naše hořící hory jsou přece jen ještě něco zcela jiného!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ano, to zcela jistě, - avšak pamětihodnější nejsou nežli je toto jezero; neboť v tomto jezeře jsou pohřbeny smutné dějiny lidstva, podobně jako v moři Kaspickém, vám Římanům již zcela dobře známém. A proto jsou tyto zjevy mnohem pamětihodnější nežli zjevy vašich hořících hor, které znám zcela dobře a vím také zcela dobře, že teprve před několika desítkami let bylo zcela zasypano prudkým výbuchem vašeho Vesuvu několik měst.“

5) Ale tento zjev je nicméně mnohem pamětihodnější; neboť tohoto přírodního boje se účastní mnoho tisíc lidských duší, které jsou přírodními duchy strhovány k marnivému boji proti Mně, kdežto u vašich hořících hor bojují jen přírodní duchové proti zákonům Mého řádu. A hle, v tom je velký rozdíl!

6) Abys si toho však všiml ještě přesněji, otevřu ti na několik okamžiků vnitřní zrak a pak uvidíš zcela zvláštní věci!“

7) V tomto okamžiku měl již **Agrikola** druhý zrak a ihned hlasitě zvolal: „Pane, vysvobod mě z tohoto zření; neboť vidím tu ošklivost na ošklivost! Ó, jaké to postavy! Co by proti nim byli naši domnělí bésové! Tu je nesčíslnými pitvorami zcela naplněno celé jezero i vzduch daleko nad oblačnými končinami! Ó, tu je velmi pustošící válka a to s tak neslýchanou ukrutností, jaká ještě nebyla mezi lidmi na Zemi! A čeho tím chtějí dosáhnout tyto bytosti?“

8) Také však vidím spěchat tam rovněž tak velké množství bílých a vážných krásných bytostí, před nimiž ony opravdové obludy prchají. Kdo jsou tedy tyto lidské postavy, které spěchají sem k místu ohavnosti ohavností?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Ty ošklivé postavy jsou někdejší Sodomité. Bojem, který chtějí proti Mně vést, budou víc a více umírňováni a bílými duchy, kteří spěchají za nimi a které budeme nazývat duchy pokoje a řádu, budou uváděni do většího pořádku.“

10) Vítr však, který nyní vane od severu a podle vnějšího pocitu se jeví být zcela chladný,

není právě nic jiného nežli oni mnozí bílí duchové, před nimiž prchají zuřiví a zlí ohniví duchové, kteří přicházejí z jezera. Když jsi se nyní dosyta vynadával, buď tedy opět přirozeně bdělý!“

11) Tu byl **Agrikola** ihned opět ve zcela přirozeném stavu a řekl Mi: „Pane, Pane, od té doby co zanikla Sodoma a Gomora s ostatními deseti městy, uplynulo již jeden a půl tisíce let a duše, které tehdy žily, nedospěly v říši duchů ještě k žádnému světlejšímu poznání?“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, milý příteli, nyní jsi tu viděl skutečně sám zcela malý důkaz, jak těžko lze na onom světě zcela zkaženou duši aspoň potud polepšit, aby přišla k nepatrnému uznání a poznání, že je tak zlá a že jako taková nemůže nikdy přijít do svobodného a blaženého stavu.“

13) Když to duše začíná poznávat, pak se sama znepráteleje se svou starou zlomyslností, začíná jí opovrhovat a ošklivit si ji a hledí se v sobě samé polepšit. Upadne-li občas také ještě do starého hříchu, nesetrvává v něm, nýbrž lituje ho a netouží opět se ho dopustit. Tím se ponenáhlu její zlé vášně zmenšují a ochlazují a tak se tedy stává v takové duši také světleji a jasněji.

14) A jelikož o takovéto polepšení zlé duše pečují především oni tebou vidění bílí duchové pokoje, přechází pak taková v sobě polepšená duše nejprve k těmto duchům a cvičí se tu v trpělivosti a v dobrém řádu a klidu.

15) Stala-li se v tom brzy sama životně zcela pevná, může pak také přejít do ještě lepšího stavu, který se jí však nesmí jevit jako nějaká odměna za její polepšení, nýbrž jako zcela přirozený důsledek jejího vnitřního řádu. Neboť kdyby si duše tímto způsobem zcela nepozorovaně polepšená uvědomila, že její lepší stav jí byl dán Mnou jako odměna za její námahu v sobě, jak tomu také vpravdě je, probudilo by se v ní ihned staré sobectví. Snažila by se pak sice ještě více státi se lepší a světlejší, ale to jen proto, aby dostala brzy ještě lepší odměnu, ne však proto, aby se stala v sobě čistší a lepší pro dobro samé.

16) Z těchto snadno pochopitelných důvodů jde to tedy s pravým polepšením nějaké zvrhlé duše na onom světě opravdu velice pomalu. Neboť má-li taková duše být udržena v existenci, smí Má všemohoucnost na ni působit jen potud, aby se dostala do takových stavů svého života, které se jí musí jevit jako nutný důsledek jejího zlého jednání. A jen právě tím je možné takovou duši v sobě a ze sebe opravdově a živě polepšit. Zda dříve nebo později, to je nakonec přede Mnou jedno v porovnávání s věčností, v níž se úplně vyrovnávají všechna minulé a budoucí údobí a jako je přede Mnou také jedno, zda člověk žil v těle na této Zemi o mnoho tisíc let dříve či později; neboť ve věčnosti nebude první člověk této Země v ničem ve výhodě před člověkem, který se do tohoto světa zrodil poslední.

17) Ale pro duši samu je nicméně nevyslovitelně mnohem lépe, jestliže se její životní zdokonalení stane co možno brzy, protože přitom předně jistě méně vytrpí a zadruhé proto, že horlivá duše je na tom mnohem lépe nežli líná a pokulhávající, jako také již zde na Zemi poutník, jenž započne svou pout se vší horlivostí o mnoho dní dříve nežli druhý liknavý a líný člověk, jenž se k takové pouti nemůže dlouho rozhodnout. Zatím co horlivý již dávno v plné míře požívá velké výhody své horlivosti a píle, pokusil se lenivý sotva o prvý krok na daleké pouti a přitom se také ještě vždy ohlíží a uvažuje, zda má také učinit druhý krok anebo zda má snad ještě déle prodlévat doma. Ano, musí-li pak takový lenivý podnikavý duch dlouho strádat a úpět ve velké chudobě, zatím co ho jeho horlivý soused předstihl a nabyl velikých statků, pak není přitom lenivý jistě v nějaké záviděníhodné výhodě vůči horlivému, nýbrž právě naopak; neboť kdo je jednou vpředu, zůstává pak již také na věky vpředu a pokulhávajícími nebude nikdy dostižen.

18) Přede Mnou Samým je to ovšem jedno – neboť Já jsem a zůstávám Ten, Který věčně byl - ale mezi stupni blaženosti duchů jsou zajisté nekonečně velké rozdíly.. - Rozumíš tomu, milý příteli?“

---

120. OTÁZKY AGRIKOLOVY PO VEDENÍ LIDÍ.

1) Tu vyvalil **Agrikola** oči a řekl: „Pane, jen Ty, jako nejsamostatnější a nejsvobodnější Bytost celé nekonečnosti, můžeš k nám lidem mluvit taková slova! Je pravda; stanu-li se po nepředstavitelně dlouhých dobách v určitém stupni blaženým a budu pak mít nicméně věčnou bla-

ženou budoucnost před sebou, pak je neblažené bytí, které trvá nesčíslný počet pozemských let, přece jen nakonec tolik jako nic; ale jeden žalostný den, který mne soužil a trápil, je tedy také něco pro konečného člověka a při zbylé vzpomínce je pak velmi velkou otázkou, zda mi věčnost může být anebo bude náhradou za přestálá utrpení.

2) Neboť člověk se stal ubohým. občanem tohoto světa pouze Tvou všemohoucí vůlí. Přišel mezi dravá lidská zvířata, nedostalo se mu žádné výchovy, leč jen sobeckého a vládychtivého pohanství, klamu nesčíslného počtu lží a všelikého podvádění, jež musel přijímat jako svaté pravdy a kdyby je byl při zralejším a ujasnělejším rozumu nepřijal a snad se jim vzepřel, byl by jako bídný hmyz zahuben; neboť tisíce takových nejvyšších křiklavých příkladů jsou mi jen až příliš dobře známy.

3) Při takovéto nejvyšší bezduché a bezbožné výchově nemohu se nakonec sám ničím jiným stát nežli divokým dravým zvířetem v lidské podobě. Nuže, jelikož jsem se jím tedy stal a nemohl jsem se vlastně stát ničím jiným, jsem proto Tebou na nepředstavitelně dlouhou dobu zcela zavržen a nemám také žádné prostředky, abych si ve své velké nesnázi mohl pomoci.

4) Lze Ti tedy, jako jednomu pravému Bohu nadhodit velmi závažnou otázku, proč jsem se tedy musel Tvou všemohoucí vůlí stát na této Zemi člověkem. Byl jsem přece předtím úplně nic, nikdy jsem nebyl a také jsem nikdy být nechtěl. Pročpak jsem se stal?

5) A protože jsem se tedy již jednou stal - ne svou, nýbrž jedinečně Tvou všemohoucí vůlí - táži se, pročpak jsem nepřišel Tvou nejmoudřejší péčí na svět hned do takových poměrů, kterými bych byl ihned podle Tvého řádu utvořen a postaven jako pravý člověk. Pročpak jsem se musel stát dříve dravým zvířetem, horším nežli všichni lvi, pardálové, tygři a hyeny?

6) Hle, Pane, to je velmi závažná otázka! Je sice pravda, že všichni lidé musí jednou okusit smrt těla; ale nejsmutnější z nejsmutnějšího je přitom to, že pak musíme zato na onom světě snášet téměř nekonečně dlouhou duševní smrt, která je nám ubohým smrtelníkům neodvolatelně přisouzena Tvou všemohoucností. Mé dosud nanejvyšší krátkozraké moudrosti to připadá opravdu nanejvyšší zvláštní! Neboť já jako nejvyšší soudce v Římě bych podle svých rozumových zásad nemohl úplně odsoudit dítě, které se nějak provinilo proti svým rodičům a to tím méně, že to jistě nezáleží na dítěti, dostalo-li bez viny špatnou a často velmi bídnou výchovu. Kdyby je byli rodiče jen jinak a - řeknu správně vychovali, jednalo by dítě vůči nim také jistě jinak! Ale nakonec také ubozí rodiče mohou za to pramálo; neboť oni sami nedostali nikdy lepší výchovu a nemohou tedy svým dětem dát něco lepšího, nežli co mají sami.

7) Ale Ty, můj Pane a můj Bože, máš od věčnosti to neskonale nejlepší a mohl bys ubohým lidem, Svým tvorům, Svým dětem dát pro jejich srdce a pro jejich duši také to nejlepší; avšak to Ty moudře nečiníš, nýbrž lidé se musí napřed stát nejošklivějšími dravci, pak je teprve navštívuješ Svými přísnými soudy a jen velmi nemnozí mohou říci: „Pán nebe a Země Se konečně zase jednou nad námi smiloval!“

8) Pane, odpusť mi, že jsem mluvil nyní tak zcela volně od plic; ale vedlo mě k tomu Tvé opravdu tajuplné chování k oněm třem mágům! Mohou oni za to, že jsou tací, jací jsou?! Hledají tě již dlouhý čas a nemohou Tě nalézt a nyní jsou v Tvé blízkosti a Ty se jim dosud ještě nezjevuješ! Ó, Pane, řekni mi přece, proč tomu tak z Tvé neomezené moudrosti musí být, když přece na druhé straně Tvá otcovská láska. mírnost a dobrota přece chce, aby byli všichni lidé šťastni, moudří a blažení! Neboť při tomto neustálém vztekání a zuření lidí navzájem není přece myslitelné, aby kdy mohli dospět k životnímu cíli, který jsi jim vytýčil. - Pane, prosím Tě tu o vysvětlení!“

---

121. VEDENÍ LIDSTVA.

1) Privil jsem **JÁ**: „Kdyby tvá paměť byla silnější, pak bys se zcela jistě upamatoval, že byla již častěji přetřásána právě tato věc a Mnou také vždy vysvětlována lehce srozumitelným způsobem. Ale tvá paměť se stala již poněkud slabší nežli byla kdysi a tak jsi zapomněl, co jsem již

častěji řekl o těchto otázkách. Ale to nic nedělá; máme ještě kdy a mohu vám všem ještě jednou něco o tom říci. A tak tedy poslyšte!

2) Kdo ještě nikdy nestvořil Slunce, Měsíc, obydlitelnou Zemi, rostliny, zvířata a lidi, ten jistě také neví, kterak všechny tyto tvory vést, udržovat a k jejich konečnému hlavnímu určení přivádět. Já však vše to vím a stanovil jsem věčný řád, mimo který nemůže nikdo nikdy něčeho dosáhnout a docílit.

3) Člověk však, jako Můj nejuplněnější obraz, musí však také mít úplně svobodnou vůli, kterou se musí sám ve své duchovní části. Přetvořit, upevnit a od Mé všemohoucnosti osvobodit, aby tu jednou jako silná, svobodná, samostatná a sebe mocná bytost stál, žil a jednal blažený vedle Mne.

4) Hle, všichni tvorové jsou pod Mými zákony musu a také člověk svým tělem - jenom ne člověka duše a duch to jest co se týče vůle a svobodného poznávání! Tvar a životní zřízení duše ve všech jejích částech je ovšem také ode Mne vycházející dílo musu, nicméně však jen tak potud, že totiž svobodnou vůlí v člověku může být buď velice zušlechtěna a upevněna, anebo také velmi nezušlechtěna a zeslabena.

5) Avšak svobodná vůle by člověku pramálo prospěla bez schopnosti svobodného poznávání a bez rozumu z tohoto poznávání odvozeného, který teprve ukazuje vůli, co je dobré a pravdivé a co falešné a zlé.

6) Teprve když si člověk nashromáždil poznatky a zbystřil a probudil rozum, tu pak teprve přichází k tomu zjevení Boží vůle, která člověku ukazuje pravé cesty k věčnému životu a k Bohu. Člověk může pak takové zjevení přijmout anebo ne, protože musí mít úplně svobodnou vůli také vůči Bohu, bez níž by nebyl člověkem, nýbrž zvířetem, které nemá vlastní svobodnou vůli, nýbrž jen pud (instinkt), kterému nemůže odporovat.

7) Na počátku byl však na tuto Zemi uveden jen jeden lidský pár a muž se jmenoval „Adam“ a žena „Eva“. Tento lidský pár byl Bohem vyzbrojen všelikými schopnostmi; měl hluboké poznatky, nejvyšší jasný rozum a nejvyšší mocnou svobodnou vůli, již se museli podrobit všichni ostatní tvorové.

8) K těmto schopnostem obdržel také z úst Božích nejvyšší jasné a náležitě srozumitelné Zjevení, které mu zcela svobodně a otevřeně ukazovalo, co má činit, aby dosáhl na nejkratší a co nejschůdnější cestě určení, které mu bylo Bohem stanoveno. Ale vedle toho mu Bůh také oznámil, že je zcela svobodný a že může jednat také proti zjevené vůli Boží, chce-li totiž jednat podle puzení těla a hmoty světa; ale tím si pak také sám připraví soud a s ním také smrt.

9) Nějaký čas to šlo zcela dobře ale až příliš brzy zvítězila smyslná touha – Mojžíšem symbolizovaná hadem - nad poznáváním dobrého a pravdivého v božském Zjevení a Adam a Eva přestoupili příkázání, aby se dověděli, co z toho bude.

10) A hle, co učinil tento prvý lidský pár, to činí nyní téměř všichni lidé.

11) Bůh ještě nikdy nešetřil velkými a menšími zjeveními, ale proto nicméně nikdy člověka nenutil, aby jich dbal. Blaze však tomu, kdo jich dbá a zařídí svůj život podle nich!

12) Prvý lidský pár obdržel od Boha jistě tu nejčistší a nejlepší výchovu a také ji mohl nefalšovaně přenést na všechny své potomky; leč pohlédni na lidi o 2000 let později za času Noema a uvidíš je přeměněné v nejhorší ďábly!

13) Měli snad někdy první lidé Země nedostatek té nejlepší výchovy? Ó, nikoli! Nedali ji snad také svým dětem? Ó, ano a vždy v nejčistším smyslu! Ale lidé cítili v sobě také nutkání jednat proti příkázáním Božím, protože to lahodilo, jejich tělu a tím klesali do největší životní záhuby a do největší bohaprázdnosti. A když jim Bůh vyslal muže a velmi otcovsky je napomínal, aby se opět vrátili k Němu, byli tito mužové dáni ihned do klatby, zapuzeni a někteří dokonce často co nejkrutěji usmrceni.

14) Posléze se lidé od Boha odpadnuvši pustili dokonce do ničení Země a tu byla jejich míra naplněna. Oni sami otevřeli stavidla podzemních velkých vod, které se pak na tyto provinilce vyhlily a všechny je utopily.

15) To však nebyl snad z vůle Boží striktně (zcela) vzešlý soud, nýbrž jen soud dopuštěný, který tedy musel následkem vnitřního zřízení Země takto následovat; neboť skočíš-li s vysoké skalní stěny, roztrčíš se a nemine tě smrt a to je také nad tebou vyneseno soud, ale nikoli z vůle Boží, nýbrž ze zřízení a složení Země, z čehož člověk může svým rozumem zcela dobře

poznávat, že vše, co je těžké, musí se řídit dolů.

16) Není tedy nikdo na Zemi tak opuštěn, aby si nemohl pomoci, kdyby jen řádně chtěl; ale když tomu již hned od svých dětských let nechce, pak si tedy musí sám přičíst, přijde-li do bídy. A co tu pravím o člověku, to platí také o celém národě.

17) Není na celé Zemi národ, který by si nemohl zcela dobře pomoci, kdyby jen chtěl. Ale kde je vůle?! Ano, ke zlému a ke špatnému má vůle až běda dost; ale k čistě duchovně dobrému a pravému chybí mu dobrá vůle, protože toto neotročí smyslům těla a duše člověka prostého takové dobré vůle podobně jako duše celého národa přechází v soud a ve smrt hmoty a pak nedovede a nemůže již nic postřehnout, pojmout a pochopit z toho, co je ducha, jeho světla a života. A chce-li někdo takové tělesné duše zatřepáním vzbudit z jejich spánku, tu se rozvzteklí, divoce rozzuří, vrhnou se na buditele jako vlci na jehňata a beze všeho šetření a slitování je zardousí a roztrhají.

18) Je pak snad také Bůh vinen toho, octnou-li se tací lidé z uvedených důvodů v největší a nejbohaprázdňější duševní slepotě a v ní pak setrvávají po tisíciletí?! Dopouští-li pak Bůh na takové lidi napomínající soud, pak je to zajisté otcovsky dobré a moudré; neboť jen velká nouze těla může odvrátit duši od hmoty a přiklonit k duchovnu. - Rozumíš tomu?"

19) Privil **Agríkola**: „Ano, Pane, to se mi stalo nyní zcela jasné; prosím Tě však za odpuštění, že jsem se odvážil předtím takto Tě pohánět k odpovídání, neboť byl jsem ještě velmi slepý.“

20) Privil jsem **JÁ**: „Já miluji lidi tvé povahy; neboť jim jde vážně o pravdu! - Nyní však pozorujme opět oheň!“

21) Tu nastal opět klid; tři mágové ustoupili však poněkud stranou a rozhovořili se o Mně.

122. MÁGOVÉ POZNÁVAJÍ PÁNA.

1) **Hlavní mág** pravil ostatním: „Budme klidni! Zdá se mi, že jsme v tomto moudrém muži našli Ducha Božího; neboť tak jako on nemluvil ještě nikdy člověk ze sebe.“

2) A takto hovořili ještě chvíli mezi sebou o Mně. My pak jsme odpočívali a stále pozorovali střídající se ohnivé výjevy.

3) Když jsem pak začal o lecčems mluvit, přišli opět mágové a naslouchali Mým slovům o zřízení Země a o rozmanitých zjevech na ní a v ní.

4) Když jsem však ukončil tyto již častěji se vyskytující výklady, pravil **mág** svým druhům: „To může s takovou jasností vědět jen Ten, Jenž stvořil Zemi a tudíž ji zná jak z nitra tak i zvenčí!“

5) Avšak nyní by se byl mág rád obrátil na Mne s několika otázkami; leč neměl odvalu. Já však jsem ho povolal k Sobě a dal jsem mu svolení, aby se Mne otázel na co chce, že mu odpovím.

6) Tu přistoupil (**mág**) pln úcty ke Mně a pravil: „Pane. Pane, na co bych měl, na co bych se Tě měl, na co bych se Tě mohl nyní ještě tázat?! Všechny mé dřívější otázky směřovaly jen k tomu, aby byl onen jeden pravý Bůh nalezen, poznán a v srdci pak uctíván. Já však myslím, že jsem nyní právě v Tobě našel onoho dávno marně hledaného a tak nemám se dále již co tázat, zato však Tě prosit, abys zjevil také nám cizincům Svou vůli. Ji co nejpřísněji následovat bude naším nejsvětějším životním úkolem.“

7) Co máme činit, abychom byli hodnými Tvého slitování a Tvé milosti a byli pak po smrti těla účastni věčného života našich duší? Ó, Pane, jen o to Tě prosíme!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Jste tím tedy již tak zcela jisti, že je ve Mně Ten, Kterého jste již tak dlouho hledali a přece nalézt nemohli?“

9) Privil **mág**: „Mně to již dříve pravil můj pocit, když jsi Se Sám ve Své svaté řeči s mužem vedle Tebe otevřeně vyslovil, kdo jsi. A tak ve mně nyní již není vůbec pochybnost o tom, že jsi Ten, Kterému jsme se nyní ve svých srdcích klaněli.“

10) Ne nadarmo nás Tvůj mladý sluha již předtím upozorňoval na to, že jsme se přiblížili velké a světlé pravdě! Ty Sám jsi ta velká a nejsvětější Pravda a jsi Sám Prostředníkem mezi Svým Duchem a lidmi. Kdo má Tebe, má vše: Světlo. Život, Moudrost a Sílu!

11) Tebe však lze mít jen tím, že člověk poznal Tvou vůli a podle ní se stal činným. Neboť Tvou podstatu nemůže mít nikdy stvořený konečný člověk, protože jsi v Sobě Bůh od věčnosti do věčnosti; avšak Tvou svatou člověku zjevenou vůli může člověk mít a ze všech svých sil být podle ní činný. Je-li člověk to, pak má v sobě Tebe Samého, poznává Tě, miluje Tě, klaní se Ti.

12) A tak Tě ještě jednou co nejsnažněji prosím, abys nám zjevil Svou svatou vůli, abychom pak mohli živě říci: Ó. Pane a Otče od věčnosti, Tvá svatá vůle se staň také v nás a pro nás, aby Tvé svaté oko mohlo nalézt zalíbení na nás Tvých tvorech a dětech Tvé lásky !“

13) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, Můj milý příteli, zcela pravdivě a správně jsi myslel a nyní také rovněž správně mluvil; ale ty považuješ Mne, tobě zcela podobného pozemského člověka za jediného pravého Boha! Nepozoruješ tedy, že Já jsem byl také zrozen a že jsem z těla a krve a duše tobě rovný člověk? Cožpak Bůh měl kdy počátek a mohl kdy být jako člověk zrozen?“

14) Privil **mág**: „Věčný Bůh, Jehož plnost moci Ducha zřejmě sídlí v Tobě, neměl ovšem nikdy a nikdy začátek a nemohl být nikdy jako člověk z ženy do světa zrozen; avšak tento Bůh Tě nicméně přioděl tělem, vyslal do tohoto světa jako pravého Prostředníka a naplnil Tě hojností Svého Ducha.

15) Kdo tedy nyní vidí a poznává Tebe, vidí také Toho, Jenž je v tobě; a kdo plní Tvou vůli, ten Ho také brzy pozná v sobě samém. Ty jsi již zcela Ten, Kterého jsme my tři tak dlouho marně hledali a od tohoto předpokladu již neustoupíme.

16) Mimoto s oním přítelem, který se zdá být Římanem - neboť také v jiných místech jsme viděli takové muže s jménem Římanů - , jsi předtím mluvil tak, jak může jedině Bůh mluvit a to potvrzuje ještě více pravdu našeho předpokladu a staví nyní jeho nejsvětější pravdu mimo veškerou pochybnost. Ty máš asi Svůj přemoudrý důvod, z kterého Se nechceš před námi ještě úplně odhalit. My to také nyní nežádáme, protože se ještě dávno nepovažujeme být toho dosti hodni a nežádáme od Tebe, ó, Pane, také žádné znamení, kterým bychom si snad ještě více mohli ujasnit, že jsi právě Ty onen námi tak dlouho hledaný a úplně nalezený.

17) Je dost znamení, co tvůj mladý sluha před námi mluvil a konal; ale největší a pro nás nejplatnější znamení jsou Tvá více nežli svatá slova, která jsme slyšeli z Tvých úst. Neboť tato slova nám pravila jasně a zřetelně: Takto nemůže žádný člověk, nýbrž jen Bůh ze Sebe mluvit!

18) Ježto však toto tedy nyní zcela jasně poznáváme, prosíme Tě, vzdor naší velké nehodnosti, abys nám zjevil co máme dělat, bychom se mohli učinit účastnými věčného života našich duší a Tvé milosti.“

19) Privil jsem **JÁ** „Nuže tedy, věřte-li již naprosto, že Já jsem Pán, pak čiňte co vám předtím řekl Můj sluha, tak budete žít a stanete se blaženými! Milujte Boha nadevšecko a své bližní jako sebe samé a učte tomu také své děti a příslušníky; nepovažujte se jako lidé pro své velké pozemské poklady za vyšší nežli jsou vaši bližní; čiňte jim to, o čem rozumně můžete chtít, aby rovněž oni činili vám - a budete žít a Boží milost bude povždy s vámi!

20) Znáte-li však již zákon Mojžíšův, zachovávejte jej ve všech jeho částech; neboť V tomto zákoně je člověku oznámen nejčistší řád životní. Zachováváte-li jej, milujete také Boha nadevšecko a bližního jako sebe samého. V těchto zákonech je však podána veškerá životní moudrost, z níž jiní a starší mudrci dali lidem předem okusit jen zčásti něco.

21) Jelikož vám za nejvyšší znamení Mého božského poslání platí slovo, zůstávejte tedy také při slově a staňte se jeho uskutečňovateli, tak budete žít! Já však nemyslím časný, nýbrž věčný život vašich duší. Rozumíte tomu dobře?“

123. PŘIJETÍ SLOVA PÁNĚ V INDII.

1) Privil **mág**: „Protože jsi nám to řekl Ty, ó, Pane, věříme tomu také nyní pevně a budeme jako snad žádný národ na Zemi, přesně podle toho činni! Ale nyní zůstává ještě jiná otázka, totiž: Máme se nyní vrátit opět do Indie, anebo se máme této staré neřestné zemi, stranit jako svých nejhorších nepřátel, anebo se máme navrátit domů a ukazovat slepým světlo, které jsme konečně jednou našli svým dlouhým hledáním? Rozhodli jsme se sice, že se budeme vyhýbat navždy otčině, jejíž poměry známe až příliš dobře a že dokončíme svůj život mezi cizími národy; jelikož jsme však v Tobě našli nyní Toho, kvůli Němuž jsme již dávno opustili svou zemi, mění

to naše prvé rozhodnutí a my bychom také rádi v tom následovali úplně Tvou vůli.“

2) Privil jsem **JÁ**; „Zapamatujte si: Prorok není nikde méně vážen nežli ve své vlasti! Vy jste svým druhům známí jako poněkud přepjatí lidé. Vyslali vás na daleké cesty proto, že jste jim mnohdy trochu příliš mluvili do svědomí. Kdybyste nyní přišli s pravým světlem domů, došli byste u nich špatného ohlasu a u nadmíru zhlouplého lidu ještě (něčeho) horšího. Proto Je pro spásu vaší duše lépe, zůstanete-li při svém jednou pojatém rozhodnutí. Vyšlete své sluhy do vaší země, aby vaším jménem vyřídili vaše záležitosti a pak ať se k vám opět vrátí! O to další se nestarejte; neboť vaše země je pro Mé světlo ještě téměř o 2000 let mladší, to jest příliš slepá a příliš hloupá. Avšak na západě se setkáte s lidmi, kteří se budou o Mé světlo více zajímat váš lid doma; těm můžete sdělit, co jste přijali zde!

3) V budoucnosti bude tomu tak, že starý východ, kterému bylo kdysi dáno jasné světlo, se bude ve dlouho trvající noci plahočit a světlo života bude vylito na západ. I toto místo, v němž nyní vzešlo světlo života, bude ještě do nejzazší noci a temnoty vystrčeno; neboť také tento národ až na jen nemnohé lidi nepoznává dobu svého nejvyššího a nejblahodárnějšího navštívení. Proto běda mu, bude-li mu světlo vzato a dáno pohanům!

4) Vy jste cizinci z dalekého východu a našli a poznali jste Mne; a byli to též cizinci z vaší země, kteří mne, když jsem Se přioděl tělem tohoto světa, při mém prvním vstupu do tohoto světa vyhledali jako první lidé a poznali již v novorozeném Dítěti. Ale z tohoto odedávna vyvoleného národa mne jen málokterí ještě poznali, ale zato mne někteří až do této doby pronásledovali, jak a kde Mne jen mohli pronásledovat; proto však jim bude světlo vzato a dáno pohanům.

5) Dříve však, nežli toto světlo vnikne do těchto krajů, dostane se do vaší země u velkého moře. – rozumíte tomu všemu?“

6) Privil **mág**. „Tomu rozumím, ó Pane; ale je mi podivné, že Tě děti této země nepoznávají a my cizinci jsme Tě přece velmi snadno a velmi vrzy poznali! Jistě jsi před dětmi této země znal již velká znamení – a ony Tě nepoznaly?! Ó, to by moji nejhloupější krajané věru nebyli tak slepí! U mnohých, podobně jako u nás, by stačilo jedině tvé slovo! A kdyby viděl sám náš nejvyšší kněz také znamení, jako jich předtím vykonal několik Tvůj sluha, přijal by také on toto světlo, ačkoliv by je lidu sotva dále kdy také dopřál; neboť lid je již od nepamětných dob ve své slepé víře a proto není schopen přijmout toto světlo. Leč toho nejsme vinni my, nýbrž doba a velké množství našich nanejvýš sobeckých předchůdců. Krátce, slepota našeho národa je vysvětlitelná, ježto v jeho středu sotva kdy svítilo takové světlo; ale slepota tohoto národa je nevysvětlitelná, neboť má nejvyšší Slunce v zenitu a přitom hledá noc, s kterou se lze setkat jen ve velkých horských jeskyních Země.

7) My jsme hledali se vši námahou světlo a nyní se převelice radujeme, že jsme je konečně (jednou) našli – a tito lidé je mají v zemi před svýma očima a varují se ho, opovrhují jim a pronásledují je! Ó, to musí být velmi zlé a také úplně slepí lidé, kteří věru nezasluhují jména člověk! Jelikož je to s těmito lidmi takové, pak je také zcela správné, že jim, ó Pane bereš veškeré světlo a dáváš je zřejmě hodnějším pohanům; neboť z toho vyzírá Tvá věčná spravedlnost plná nejjasnějšího světla a pro nás je to opět nový důkaz, že jsi to právě Ty, Kterého jsme tak dlouho marně hledali.“

8) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, tak je tomu žel s tímto národem! Proto Si již nyní a ještě více v budoucnosti probudím jiné národy; ale bude se vždy stávat, že mezi mnohými povolanými národy se budou vyskytovat jen málokterí vyvolení.

9) Privil **mág**: „Ó, Pane, jak tomu máme rozumět? Povolaných bude vždy mnoho, ale vyvolených jen málo?! To jakožto slovo z Tvých úst nezní pro budoucí štěstí lidí zrovna velmi potěšitelně, vezme-li se tak jak je vysloveno; neboť nemnohými vyvolenými rozumím lidi, jimž bude pravé životní světlo stále jasně svítit, mnohými povolanými však všechny lidi, kteří sice přijdou také ke světlu, ale tisícerými okolnostmi a příčinami bude jim v tom zabraňováno a tak se, podobně jako naši krajané, nikdy nedostanou k pravému světlu.

10) My nanejvýš nemnozí můžeme se tedy nyní také považovat za vyvolené; ale velký počet našeho lidu, žel nešťastného, nepatří ani do řady povolaných! Jaký bude jednou jejich osud po jistém odpadnutí těla?

11) Tento lid zde patří zřejmě k povolaným a má mezi sebou stále některé vyvolené, u nichž se může poradit, potřebuje-li toho; ale u nás není vyvolených a také ne povolaných a pro-

to osud velkého indického národa je velmi politováníhodný, má-li se totiž Tvému poslednímu výroku rozumět tak, jak byl tebou vysloven jaksi pro všechna místa a pro všechny časy.“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi Můj určující, výrok správně nepochopil a tak ti jej musím vysvětlit ještě podrobněji.“

124. POVOLANÍ A VYVOLENÍ.

1) (**Pán:**) „Hle, tu věc třeba takto pojímat a chápat: Povoláný a pro světlo a život určený je každý člověk na této celé Zemi; ale vyvolený za učitele lidí nemůže být každý, protože by to ani nebylo pro lidi vůbec dobré. Bylo by dobré pro lidi - jejichž hlavní určení záleží v tom, aby si sloužili navzájem - kdyby měl každý člověk všechno a byl s to všechno udělat?! Tím by byl člověk člověku zcela postradatelný a láska k bližnímu by přitom nebyla nic jiného, nežli marnivé prázdné slovo, jak jsem to také již častěji ukázal Svým učedníkům. Ano, lidé by přitom dokonce ani nepotřebovali řeči! K čemu by jim sloužila řeč, kdyby druh druhu nemusel uvádět nějakou potřebu?“

2) Pravím tobě, že při takové úplné rovnosti talentů, schopností, podob, bydlišť a držebností, při veškeré stejné jasnosti světla byli by však lidé úplně na stupni zvířat a vlastně ještě pod nimi!

3) Aby však lidé byli lidmi a ne zvířaty, mají mezi sebou vše nejvýš různě rozděleno. Jeden má to a druhý ono, a tak musí přicházet druh k druhu a druh druhu být v tom či onom mistrem anebo pomocníkem.

4) A tak musí být i ve sféře poznávání vnitřního životního světla zvláště vyvolení, kteří mnohým povoláním ukazují pravé životní světlo a povolání mají pak poslouchat, věřit a jednat podle toho, čemu je učí vyvolení vlastníci světla.

5) Přijmou-li pak povolání s vírou to, čemu jsou určeni, pak jsou na tom právě tak dobře a často ještě lépe nežli vyvolení; neboť takový vyvolený, jenž nosí v sobě živé světlo, ale přesně nekráčí podle něho, bude muset jednou vydat přesnější počet z talentů, které špatně užíval, nežli pouze povoláný, který má jen poslouchat, věřit a podle toho ochotně jednat.

6) Hle, vyvolení jsou Moji sluhové a povolání Moji služebníci a děti!

7) Abys však mohl ještě jasněji seznat, že vyvolený na této Zemi není na tom nikterak lépe nežli povoláný, učiním ti to podobenstvím ještě jasnější. A tak Mne poslyš!

8) Byl jeden král, který měl pro svou domácnost deset hlavních sluhů. Tento král musel se však jednou odebrat do ciziny, aby tam převzal novou připadlou mu říši.

9) Nežli však odcestoval, povolal k sobě oněch deset sluhů, odevzdal jim deset liber a řekl: „Počítejte si s nimi dobře, nežli se vrátím!“

10) Když se však dověděli o tom jeho občané (povolání), reptali, stali se královými nepřáteli, protože je opustil a neodevzdal jim při svém odcestování do správy také libry a talenty.

11) I poslali za králem dokonce posly se vzkazem: „Nechceme, aby tento král vládl budoucně nad námi; neboť proč my mu máme být méněcenní nežli jeho sluhové, když jsme mu sloužili právě tak jako oni?!“

12) Stalo se však, že král přijav novou říši se vrátil. Když vtáhl do svého hradu, povolal k sobě ihned tytéž sluhy, kterým svěřil při svém odchodu peníze, aby viděl, co jimi každý získal.

13) Tu přistoupil k němu první a řekl: „Pane, hleď! Tvá libra mi vynesla deset liber!“

14) I řekl jemu král: „Aj, dobrý sluho! Protože jsi mi byl v nejmenším věrný, budeš nyní mít moc nad deseti městy!“

15) Poté přišel druhý a pravil: „Pane, tvá libra mi vynesla pět liber!“

16) A král řekl jemu: „Proto budeš postaven nad pěti městy!“

17) I přišel pak třetí a poslední z deseti sluhů a řekl: „Pane, hle, tvou svěřenou libru jsem uschoval v šátku na utírání potu, nežli se vrátíš! Báť jsem se tě, jelikož jsi krutý muž; neboť bereš, co jsi stranou nepoložil a sklízíš, kde jsi nezasel.“

18) I řekl jemu král: „Poslyš, z tvých úst tě soudím! Ty jsi šibal! Věděl-li jsi, že jsem krutý muž a že беру kde jsem nic nepoložil a sklízím kde jsem nezasel, - proč jsi tedy nedal mé peníze do směnárny, abych až přijdu obdržel své peníze zpět i s úroky?!“

19) Poté řekl král dále těm, kdož byli u něho jako sluhové: „Vezměte od tohoto líného šibala libru a dejte ji prvému, který má již deset liber!“

20) A sluhové pravili pánovi: „Ó, králi, ten již má beztoho deset liber! Nač mu odevzdávat ještě tuto jednu libru?“

21) Já Sám však pravím poté nyní vám všem: Kdo má, tomu bude ještě přidáno, aby pak v hojnosti měl; kdo však nemá, tomu také bude vzato co měl. Ti však, kteří nechtěli, aby nad nimi vládl král, hřešili a proto budou vši nocí a temnotou soudu a smrti duše zardoušeni!

22) Hle, milý příteli, tak se mají neměnitelně věci u Mne! Kdo má, tomu bude ještě mnohem více dáno, aby měl v hojnosti! Kdo však nemá, tomu bude vzato také to málo, jež mu bylo svěřeno a bude dáno tomu, kdo má již beztoho mnoho.

23) Mnozí povolání však, kteří si nevšímají hlasu sluhů a nechtěli mít Pána Světla a Života, aby vše oživuje vládl nad nimi, budou zardoušeni nocí svého vlastního srdce; lenivý sluha bude však muset dlouho čekat, nežli mu bude zase svěřena libra.

24) A nyní Mi řekni, jak se ti zamlouvá toto podobenství! - jsi s tím králem srozuměn anebo ne?“

125. POCHYBNOSTI MÁGOVY O PŘIROVNÁNÍ K LIBRÁM.

1) Privil **mág**: „Pane, tu jsem nyní na bodě u kterého vypovídá rozum člověku služby a dokonce i nejtrpělivějšímu se začínají ježit vlasy! Ty přece nejsi králem, který jako tyran bere tam, kam nic nepoložil a chce sklízet kde nezasel?! Neboť mně to nyní připadá tak, že vše pochází právě od Tebe a že právě Ty jsi všude zasel a proto také všude můžeš brát a sklízet, protože vše je Tvé a také musí být Tvé.

2) Že zločinci jsou trestáni, shledávám zcela v pořádku; neboť nesnesitelná je tu právě božská shovívavost, kterou zlý získává vždy více času a místa k vykonání ohavnosti, zatím co zcela řádný člověk klesá do stále větší bídy, nakonec ztrácí veškerou víru a je nucen vrátit nepoškozeně a čestně libru jemu svěřenou v šátku na utírání potu své bídy přísnému a nemilosrdnému pánu. Ano, za takových okolností je ovšem lépe být povolaným nežli sluhou!

3) Je již zcela správné, že je činný sluha odměňován také podle svého skutku; ale že poněkud lenivější a bázlivější sluha musí za nepoškozené vrácení své libry vyjít zcela naprázdno, to mi připadá od Tvého krále velmi kruté!

4) Já jsem lidumil a nemohu vidět nikoho trpět, zvláště když si náležitě nezasloužil svá utrpení jako nějaký arci zlosyn. Sluha s jednou librou, který ji v šátku na utírání potu vrátil opět pánovi tak, jak ji byl přijal, neměl zřejmě poznání a rozum sluhy prvního a také ani druhého, který s jednou librou vyzískal pět. Neboť kdyby také on měl stejný rozum, byl by také mohl vyzískat deset anebo aspoň pět liber; ale z nedostatku světla, pravého rozumu a k tomu náležité odvahy, netroufal si udělat z jedné libry nic jiného, nežli jen to, že ji zcela neporušeně opět navrátil svému pánovi. V tomto jednání věru neshledávám nic zločinného a velice rád bych se Tě otázel, co se stalo dále s tímto sluhou, kterého jeho král nazval šibalem.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Zůstal tím, čím byl předtím: zcela prostým a obyčejným sluhou, protože sám ze sebe neměl pro vyšší služební úkol žádnou schopnost! Neboť i vyvolený dostává jako každý jiný člověk jen schopnost anebo talent, který má pak sám vypěstovat, aby jeho svobodná vůle neutrpěla škodu.

6) Kdo takový jemu propůjčený talent se vši pilí pěstuje, ten má potom také onen pravý poklad, ke kterému mu bude vždy ještě více přidáno; kdo ho však pěstuje nechtěje se odtrhnout od své lenosti, ten si pak musí jen sobě samému přičíst, když se nakonec stane i se svou v šátku na utírání potu uschovanou librou hloupější nežli ti, kdož nechtěli, aby nad nimi vládl Král Světla.

7) V tom je tedy důvod, že tací leniví sluhové nepostupují a že povolání sluhové zůstávají ležet ve své noci a že pro ně nakonec nemůže být nic horšího, nežli když je budí lomoz nejjasnějšího dne z jejich lenivě sladkého spánku. Nebo mělo snad Slunce poslat napřed sluhy k dlouho spícím a otázat se jich, zda je jim příjemné, že stoupá nad hory?! Hle, Slunce to následkem všeobecného, světy udržujícího řádu právě tak neučiní, jako to neučiní Král Světla a Živo-

ta!

8) Kdo obdrží onu libru, obdržel takměř také Králův řád. Zařídít se podle něho spočívá ve sluhově svobodné vůli a Král tu není vinen leností sluhovou, nýbrž sluha sám, protože Král Světla ví až příliš dobře, jaké schopnosti propůjčil sluhovi. A tak je vždy Král a nikdy shnilý a lenivý sluha ve svém náležitém a nikoli domnělém právu.

9) Přemýšlej nyní zrale o tom, pochop dobře tento obraz a pak mi řekni, zda je pak ještě Král nemilosrdným tyranem! - Porozuměl jsi Mi však také nyní dobře?"

10) Pravil **mág**; „Ano, ó, Pane, tomu jsem nyní dobře porozuměl a to Tvé podobenství dostalo tím plnou světlou stránku, zatím co jako pouhý obraz bylo je těžko pochopit. Kdo tedy v sobě cítí nějaký zvláštní talent, má jej se vší pílí pěstovat a to jakoby sebou a ze sebe. Učiní-li to, tak to další již obdrží od Krále Světla a tehdy se pak bude tak moci stát a být pravým učitelem mnohých lidí, které jsi označil jako povolané. Neboť kdo byl již jednou pravým učitelem sám sobě, ten se pak také snadno stane a bude učitelem mnohým jiným; kdo však byl již pro sebe lenivý, bude jím pak také tím více pro jiné a tak nebude mít nic, co by mohlo jeho bližní nějak poučit a proto je nejvyšší pravdivé a správné, že tomu, kdo má, bude ještě mnoho přidáno, aby pak měl v hojnosti. Kdo však nemá, tomu bude také vzato ještě to, co měl. To je mi úplně jasné, - avšak vězí za tím ještě jisté něco, co mi není ještě náležitě jasné a proto si dovoluji před Tebou, ó, Pane, vyslovit ještě tuto svou temnou námitku.

11) Hle, náležitá píle a horlivost ve všem dobrém a pravdivém není nikdy dost vychválenou ctností a lenost je základem všech možných nepravostí! Ale kdo dává jednomu člověku píli a horlivost a kdo druhému lenost? Já myslím, že ani jedno, ani druhé není vydobyto člověkem samým, nýbrž že mu to může být dáno jen vyšší božskou mocí vůle.

12) Já sám mám několik dětí a nabyl jsem u nich tu zkušenost, že dvě z nich a to můj nejstarší syn a dcera jsou bez mého pohánění v učení se uměním a vědám neobyčejně pilní, kdežto ostatní děti jsou shnilé a líné a musí být se vší vážností přidržovány k učení. Jsou to přece i děti týchž rodičů, mají všechny zdravou přirozenost, požívají také stejné vyučování a přesto je velký rozdíl v jejich talentech a ještě více v jejich horlivosti v učení se. V čem tu tedy spočívá důvod? V nás rodičích být nemůže, protože jsme zacházeli s každým z našich dětí zcela stejně a se žádným jsme se nijak nemazlili; v přirozeném zdraví našeho těla a dětí to také být nemůže, neboť - Tobě, ó, Pane, budiž veškeren dík! - že jsme úplně zdraví a silní a všichni požíváme také vždy stejnou stravu: a přece tak velmi nápadné rozdíly v jedné a téže rodině! Pane, jak si to mám tedy vysvětlit?"

126. VŠEOBECNÉ PŘEDBĚŽNÉ VZDĚLÁVÁNÍ DĚTÍ.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Není nic snadnějšího nežli to a to z toho, co jsem ti dříve ukázal, že totiž mezi lidmi musí být všeliké rozdíly, aby byl druh druhu potřebný a druh druhu mohl v tom či onom sloužit.

2) Kdyby byli všichni lidé stejně pilní, a měli také stejné talenty, stali by se brzy navzájem úplně postradatelní; ale tak mají již děti jedněch a týchž rodičů různé talenty a různé schopnosti. Vychovatel musí je ovšem umět posoudit a pak také dětem podle jejich talentů a schopností udílet vyučování a tehdy budou přivedeny všechny k pravému cíli.

3) Chceš-li však u různých talentů a schopností svých dětí, aby byly na příklad samí tvořitelé oděvů anebo samí tkalci, pak shleďáš ovšem náležitou píli a horlivost jen u těch, které mají také talent pro to, čemu se učí. Děti, které však mají pro to buď malé anebo často nemají vůbec nadání, projeví k tomu také málo horlivosti. Když se pak takové děti stanou později samostatnými lidmi, vykonají také pro blaho svých bližních málo prospěšného, protože bez pravého nadání nebudou si moci nikdy tak důkladně a dovedně osvojit to, čemu se s námahou naučily jako děti, které mají pro to, čemu se učily, již od narození náležité nadání.

4) Důvod větší anebo nepatrnější horlivosti dětí spočívá tedy což lze rukama nahmatat - hlavně u rodičů a ostatních učitelů mládeže. Réva přináší jako plod hrozny a smokvoň fíky a oba plody sladce chutnají; budeš-li však se smokvoní právě tak zacházet jako s vinnou révou, ponese málo ovoce a necháš-li vinnou révu růst neofezanou, jako roste smokvoň, pak vinná

réva brzy zakrní a dá ti málo hroznů. - Rozuměl jsi tomu nyní dobře?“

5) Privil nyní **mág**: „Ó, Pane, děkuji za toto velké a přenádherné vysvětlení! Ano, tu teprve může člověk poznat, jak slepý a hloupý je při vši své osobivé moudrosti! Co si leckterý světský mudrc o sobě domýšlí a nakonec pro samé stromy nevidí les. A je to člověku, kdyby chtěl jen trochu oči otevřít, tak velmi blízko! Každé dítě má zřejmě jinou podobu; jedno je větší než druhé; jedno je hrubší, druhé zcela jemné a něžné a tak mezi dětmi jedněch a těchž rodičů jsou velmi velké rozdíly již vnějšně. jaké teprve rozdíly jsou pak vnitřně!“

6) Neměly by tedy vnější znaky myslícímu člověku postačit, aby podle jejich růzností soudil také na různost talentů a schopností v člověku, aby domněle moudrý učitel a mistr upozornil člověka na jeho talenty a pomohl mu radou a skutkem, aby ušlechtilým a úspěšným způsobem vypěstil své talenty? Ó, ne, to slepému mudrci, jakým jsem byl a dosud jsem i já, naprosto nestačí! On chce mít všechny lidi stejné; všichni mají myslet a jednat jako on a mají na sebe ochotně nakládat břemena, k jejichž nošení jim chybí síla a tak jsou lidé nezřídka vzdělávání místo v pravé mudrce jen v blázny, kteří nemohou být k užtku ani sobě, aniž komu jinému. Za toto poučení Ti, ó, Pane, ještě jednou z nejhlubšího základu svého srdce děkuji; neboť použijeme ho především u svých dětí jistě s prospěchem.“

7) Privil poté **Agrikola**: „Ano, to je opravdu zlatá nauka a také my Římané ji s prospěchem použijeme a já již obzvláště; neboť“ předně mám sám děti a za druhé mladí lidé, které vezmu s sebou odtud do Říma, budou vzdělávání tak, jak mi to ukáží jejich vlohy. Ovšem u všech musí předcházet určité základní vzdělání jako: čtení písem, psaní a počítání, jakož i znalost řečí, kterými mluví lidé v celé římské říši; neboť“ bez těchto nutných předběžných znalostí se nedá z člověka mnoho udělat. Potom však bude každý člověk vzdělávám podle svého nejvýznačnějšího talentu. - Pane, je to tak správné?“

8) Privil jsem **JÁ**; „Ovšem; neboť napřed musí všichni lidé chodit, rukama chápat, očima zřít a ušima slyšet, nežli budou schopni vykonat nějaký čin. A tak jsou určité tebou označené předběžné vědomosti člověku také nutné aby s jejich pomocí snáze mohl dospět k pravé životní moudrosti. Má se však při tom nicméně hledět k tomu, aby lidé neučinili tyto předběžné znalosti a jejich učení věcí hlavní aby se o celý život neobírali studiem písem a řečí a přitom zapomínali na vnitřní, ducha probouzející vzdělání, v němž spočívá přece jen nakonec jedině veškerá cena života. Neboť co by prospělo člověku, kdyby dovedl všechna písma světa psát a jim rozumět a jazyky všech lidí mluvit, ale ve své duši by škodu utrpěl?!“

9) Proto hledejte především Království Boží na Zemi hledejte je v sobě, - vše ostatní bude vám pak již s Královstvím Božím ve vás dáno; ale bez něho - a kdyby měl člověk i všechny poklady Země a kdyby měl v sobě vědy všech světských mudrců - má právě tolik jako nic.

10) Vlastník Království Božího ve svém srdci má však vše. Má všechny a to nejvyšší vědy v sobě a má věčný život a jeho sílu a moc a to je přece více nežli vše, co kdy lidé na tomto světě uznali za velké a nejcennější.

11) Zítřa se v Emausích všichni přesvědčíte, co to znamená být dokonalým člověkem. Právím vám: jeden opravdu dokonalý člověk zmůže více nežli všichni ostatní nedokonalí lidé celé Země.

12) Proto se především přičiňujte, abyste se stali dokonalými lidmi! Budete-li jimi, pak jste vše a máte vše.

13) Ale také vám pravím, že dosažení Království Božího potřebuje nyní násilí. Ti, kdož je chtějí mít, musí je násilím řádně na sebe strhnout; ti však, kdo to neučiní, stěží je obdrží již zde na Zemi úplně do svého vlastnictví.

10) Vlastník Království Božího ve svém srdci má však vše. Má všechny a to nejvyšší vědy v sobě a má věčný život a: jeho sílu a moc a to je přece více nežli vše, co kdy lidé na tomto světě uznali za velké a nejcennější.

11) Zítřa se v Emausích všichni přesvědčíte, co to znamená být dokonalým člověkem. Právím vám: Jeden opravdu dokonalý člověk zmůže více nežli všichni ostatní nedokonalí lidé celé Země.

12) Proto se především přičiňujte, abyste se stali dokonalými lidmi! Budete-li jimi, pak jste vše a máte vše.

13) Ale také vám pravím, že dosažení Království Božího potřebuje nyní násilí. Ti, kdož je

chtějí mít, musí je násilím řádně na sebe strhnout; ti však, kdo to neučiní, stěží je obdrží již zde na Zemi úplně do svého živého vlastnictví.“

127. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ.

1) Privil na to **mág**: „Ó, Pane, jak se to tedy může stát, jak může slabý a nicotný člověk učinit království Božímu násilím a řádně je na sebe strhnout? A dále vzniká ještě otázka, kde je ono pravé království boží, aby je mohl člověk uchvátit a strhnout na sebe?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní v krátké době několika hodin slyšel přece již leccos, ano dokonce Mne poznal a doposud ještě nevíš co je Království Boží a v čem záleží?“

3) Dokonalé následování poznání vůle Boží je to pravé Království Boží ve vás! Ale následování poznání vůle Boží není nyní zrovna tak snadné, jak si to představuješ; neboť světští lidé se tomu velice vzpírají a pravé uchazeče o Království Boží pronásledují. Proto ten, kdo si chce osvojit Království Boží úplně, nesmí se bát těch, kteří usmrcují jen tělo člověka, ale duši uškodit nemohou; ať se člověk bojí spíše Boha, Jenž může podle Svého neměnitelného řádu uvrhnout duši i do pekla!

4) Kdo se Boha více bojí nežli lidí a přes pronásledování, které mu mohou lidé způsobit plní poznání vůle Boží, tenť jest, jenž strhuje Království Boží násilím na sebe; kdo to koná, ten je také nepochybně obdrží.

5) K tomu však přistupuje ještě něco, co náleží též k násilnému přitahování Království Božího na sebe, totiž, že člověk zapírá sama sebe co nejhluběji ve všech věcech světa, všem, kteří ho urazili, ze srdce odpouští, k nikomu zášť ani hněv nechová, modlí se za ty, kteří mu zlořečí, prokazuje dobro těm, kdo mu činí zlo, nad nikoho se nepovyšuje, trpělivě snáší pokušení časem na někoho přicházející a zdržuje se hltavosti, obžerství, smilstva a cizoložství. Kdo to u sebe provádí, ten činí království Božímu násilím a strhuje je násilím na sebe.

6) Kdo však sice také boha poznává, nadevšecko si Ho váží a Ho miluje a rovněž svého bližního jako sebe sama, ale přitom si přece jen také váží světa a bojí se ho a neodvažuje se otevřeně vyznat Mé jméno, protože by mu to mohlo přinést nějakou světskou nevýhodu, ten nečiní Království Božímu násilím a takovým způsobem je na tomto světě také úplně neobdrží a na onom světě mu bude ještě podstoupit leckteré boje, nežli se stane dokonalým.

7) Kdo ví a věří nyní, že Já jsem ten zaslíbený Mesiáš, musí také konat to, čemu učím, čemu jsem učil a ještě budu budoucně učit, jinak Mne není hoden a Já mu při zdokonalování jeho vnitřního života nebudu obzvlášť nápomocen. Já jsem však život duše Mým Duchem v ní, a tento duch se jmenuje láska k Bohu. Kdo tedy miluje Boha nadevšecko a proto také plní vždy Jeho vůli, toho duše je naplněna mým Duchem a tento Duch je dokonalost a věčný život duše.

8) Zná-li Mne však někdo, ale přitom se přesto bojí světa a u sebe si říká: „Ano, já sice Mesiáše velmi dobře poznávám a potají věřím čemu učí a také to konám; protože však svět je jednou již takový a člověk s ním musí žít, nedám navenek před světem znát nic z toho, co v sobě skrytě vyznávám, aby nemohl na mě nikdo nic zlého říci!“, ten není pravým vyznavačem Mé Bytosti a Mého jména a nemá ještě pravou a zcela životaplnou lásku k Bohu a takovým způsobem v tomto pozemském životě stěží v sobě obdrží hojnost Království Božího; neboť hojnost Království Božího záleží právě v nejvyšší lásce k Bohu a tato láska nemá bázeň anebo ostýchavost před světem.

9) Kdo Mne vyzná, je-li toho třeba, před světem, toho vyznám také Já před Otcem v nebi; kdo Mne však nevyzná, je-li toho třeba, před světem, toho také Já nevyznám před Otcem v nebi.“

10) Tu se ihned otázal **mág** řka: „Pane, kdopak je Tvůj Otec a kde je nebe? Cožpak Ty, jako Pán věčnosti můžeš mít také Otce?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Věčná láska v Bohu je Otec a Jeho neomezená moudrost je nebe!“

12) Kdo miluje Boha nadevšecko, ten vyznává Boha a tedy Mne přede vším světem a Já

také ve Své lásce vyznám jeho a v tom záleží pravý věčný život duše člověka. A protože člověk právě takovouto živou láskou k Bohu dospívá a také musí dospět k nejvyšší moudrosti - jíž však je nebe anebo Království Boží - tím také člověk obdržel v sobě Království Boží, které mu pak již nemůže být věčně vzato! Toto jsem vám nyní vysvětlil; podržte to, запиšte si to do svých srdcí a jednejte podle toho, tak budete mít v sobě věčný pravý život! - Nyní Mi však dopřejte malý a krátký odpočinek a rozvažujte o tom, co vám bylo nyní řečeno a ukázáno!"

---

128. MÍSTNÍ POVAHA NEBES.

1) Zde nastal pak všeobecný, avšak jen krátce trvajícím klid. Ale u takového množství lidí se nemůže tak snadno docílit delší klid, zejména v noci, v níž lze všelicos vidět a tak začali známí Židořekové ihned spolu rokovat a každý z nich Mi chtěl rozumět nejlépe.

2) **Jeden** mezi nimi pravil rokujícím: „Poslyšte! Kdo tu říká že slovům a naukám Mistrovým rozuměl nejlépe, ten Mu rozuměl nejméně; neboť v Jeho slovech se také pravilo, že se nemá druh nad druhu vyvyšovat, nýbrž že má být ve všem pokorný a skromný. Kdo však řekne svému bratru: „Hle, tomu ty nerozumíš!“ anebo „Tomu jsi nesprávně rozuměl“, ten se právě proti nauce. Páně povyšuje nad svého bratra a ukazuje, že právě on špatně rozuměl nauce anebo vůbec nerozuměl.

3) Něco zcela jiného je, řekne-li někdo svému bratru: „Poslyš, ta a ona slova jsem náležitě nepochopil! Jak jsi je pochopil ty?“ Řekne-li tento bratr nyní ve vsí lásce a skromnosti, jak on vše pochopil, pak to není jistě povyšování vlastního jasnějšího rozumu nad rozumem bratrovým, nýbrž dílo pravé lásky k bližnímu. Ale s vašimi disputacemi nejsem a nemohu být srozuměn."

4) Po tomto velmi dobrém napomenutí byl opět zjednan klid a Židořekové uznávali, že řečník měl zcela pravdu a mohli se pak mnohem snáze dorozumět.

5) Naši **tři mágové** měli také ještě něco, co jim nechtělo podle Mé nauky jít do hlavy a to byla místní povaha nebi; neboť pravili: „Že úplné poznání Boha, Jeho vůle a Jeho lásky a moudrosti a život a jednání podle poznané vůle Boží tvoří o sobě Království Boží, to je podle nauky Páně nyní zajisté jasné, jakož také to, že člověk, jenž provedl to vše v sobě, je svou duší úplně v Království Božím, má věčný život a stojí tu tedy jako dokonalý člověk; avšak kde je místo, na kterém se octne duše, až bude jednou vyvtělenu?"

6) Prvý mág chtěl se proto obrátit s touto otázkou na Mne.

7) **JÁ** jsem ho však předešel a řekl: „Já již vím, co vás tlačí a co bys rád věděl! To bys nyní ještě nepochopil, protože tvá duše je ještě až příliš málo uvolněna od hmoty těla; až bude však jednotnější s Duchem Mé lásky v tobě, pak ti již tvůj vlastní duch ukáže povahu místa oné Říše v níž pak bude tvá duše věčně ve své nejvyšší blaženosti žít, být a působit. Tvé tělo nemůže toto nyní ještě pochopit.

8) Kde jsem nyní Já Sám? Hle, ve světě stvořeném ze Mne Samého! Až však dospěješ k pravé vnitřní dokonalosti života a bude ti odňato tělo, jako Můj soud anebo jako Můj mus vycvičující tě v zájmu vnitřního života, budeš si pak moci hned jako Já vše ze sebe stvořit a budeš jako Já v tom světě a v povaze místa žít a existovat, jak si to stvoříš ze sebe samého.

9) Že dokonce i v tvé ještě velmi hmotné duši je tvůrčí síla, to můžeš zcela snadno zjistit ze svých snů. Neboť kde je svět, který obýváš ve svých zlých snech? Je Jen v inteligenci a ve vůli tvé duše, která také ve snu chce, ačkoliv za dne ve svém těle považuješ tuto věc spíše za něco náhodného. Rozvažuj o tom a bude pak v tobě také ještě po této stránce poněkud jasněji! - Avšak pro tento den je nyní Má práce u konce a nyní se neodebereme ke spánku až do rána do domu, nýbrž do dobře zřízených stanů. Teprve zítra budou pak následovat větší odhalení."

10) S tím jsem se Svými učedníky vstal. Nocovali jsme ve velkém stanu a všichni se odebrali k nočnímu spánku.

---

129. POLE PŮSOBNOSTI APOŠTOLŮ A BOŽÍCH DĚTÍ NA ONOM SVĚTĚ.

1) Všichni jsme si ve stanech velmi dobře odpočinuli a jitro nadcházejícího dne bylo jasnější. Já a Petr, Jan a Jakob jsme byli již dobrou půl hodinu před východem slunce na nohou a konalni jsme pozorování přírody probouzející se ze spánku. Ptáci byli již velmi čilí a svým rozmanitým zpěvem pozdravovali hned vycházející slunce; na východě se skvěly růžové, zlatými okraji lemované mráčky; vrcholy vysokého pohoří se rozžhavovaly a v údolí Jordánu ležely bílé mlhy, které se ponenáhlu začaly zvedat. Také velmi dobře uspořádané hejno jeřábů sem přicházelo z Galileje, brzy zahnulo však ihned na západ; neboť zápach Mrtvého moře, které ještě mocně dýmalo, nutil velmi důvtipná zvířata vzduchu, aby se obrátila k moři na západ. A tak tu bylo ještě několik výjevů a zjevů provázejících krásné podzimní jitro, z nichž ospalci nic neviděli, ježto něco podobného předchází obyčejně jen vycházejícímu slunci.

2) **Jan** pravil, nádherným jitem zcela uchvácen: „Pane, budou jednou v Tvých nebesích také tak nádherná jitra?“

3) Pravil jsem **JÁ** „Taková právě sice ne, avšak nevýslovně nádhernější a trvalejší; neboť toto jitro nemůžeš prodloužit, - nebeské jitro může však být a bude věčné. Neboť pravím vám, co jsem vám již často říkal: tělesné oko nikdy nevidělo a srdce nepocítilo žádné blaženosti připravil Bůh těm, kteří Ho milují. V tomto svém pozemském stavu byste také nemohli ani to nejmenší snést; až vás však jednou prostoupí zcela Můj Duch, pak již budete s to s nesmírnou slastí snášet také jitro Mých nebes!“

4) Pravil **Jan**: „Pane, uvidíme také v nebi tuto Zemi?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Nejen tuto Zemi, nýbrž také ještě nekonečně mnohé jiné; neboť vám jako Mým dětem a podle těla bratřím se dostane toho, že budete řídit se Mnou celý nekonečný vesmír a budete muset zřejmě vidět co budete řídit!“

6) Pravil ještě **Jan**: „Pane, jací Tebou ustanovení duchové vládnou nyní nad nekonečností Tvých stvoření? Hlavním a původním Vládcem jsi zřejmě Ty; avšak po Tvém boku stojí podobně jako náš Rafael nesčíslné zástupy nejmocnějších andělů. Jsou to ti, kteří Ti podle vůle Tvé slouží v obstarávání Tvých nekonečných stvoření, anebo je ještě nekonečně mnoho jiných? Co budou dělat, až jednou my budeme mít milost spolu obstarávat po Tvém boku nekonečné stvoření?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, Můj nejmilejší Jene, ty jsi ještě slabý a tak opravdu dětský ve věcech Království Božího! Cožpak není Duch Mého Otce, jenž je ve Mně, Vládcem nekonečnosti od věčnosti do věčnosti? Všichni andělé jsou naplněni tímto Duchem“ Jenž je a mus být všude vše ve všem! Až se stanete dokonalí, budete se moci stát dokonalými snad nějakým jiným duchem nežli jen Duchem Mým?!

8) Hleděte, je sice nekonečné množství stvořených duší; avšak všechny dokonalé duše proniká jen jeden Duch a ony mají tímto Duchem věčný život, moudrost, lásku, moc a sílu, kterou pak stejně jako Já působí v nebesích, jako spolusprávci Světů a jejich tvorů v hmotných a nekonečných prostorových oblastech.

9) Avšak to vše a ještě nekonečně mnoho jiného poznáš a pochopíš teprve tehdy, až budeš dokonalý, což se stane brzy potom, až vstoupím s tohoto světa do Svého úplně božského a také do vašeho božského anebo ke Svému a do Svého Boha a k vašemu a do vašeho Boha.

10) Nebo napřed musím Já Sám být úplně v Sobě jako Bohu, jako Otci od věčnosti, abych vám pak mohl seslat a dát Svého Ducha. Teprve až On přijde, uvede vás do veškerých nyní vám ještě nepochopitelných pravd a vy budete pak činit to a ještě větší věci, nežli nyní konám Já Sám. Jak to však bude možné o tom vás poučí právě Můj Duch, Jenž promění vaše duše.

11) Nyní se však začínají také ostatní přítomní hýbat a budou také hned na nohou a slunce se právě vynořuje nad obzor; proto zachovejme nyní poněkud klid a uvažujme o zjevech, které se sice často vyskytují za vycházejícího Slunce, avšak přítom mají v sobě vždy ráz novinek a zvláštností jako sotva který jiný zjev v přírodě této Země!

12) Tamto přicházejí zdola také již tři mágové, kteří, když jsme se odebrali k nutnému spánku, odešli dolů ke svým (druhům) do města a ještě dvě hodiny jim vyprávěli o tom, co vše zde viděli, zakusili a slyšeli. Tito tři lidé vykonají nám dnes ještě zcela dobré služby vůči některým slepým farizeům, kteří přijdou dnes odpoledne jako nezvaní hosté z Jeruzaléma do Emauz a stanou se zcela dobrými přáteli s oním dokonalým člověkem z hlubokého Zadního Egypta.

Avšak nyní trochu klidu!“

13) My jsme se nyní chovali zcela klidně a ostatní hosté se stávali vždy bdělejší a neklidnější.

130. ODCHOD DO EMAUS.

1) Nyní také vyšel z domu náš Lazar ve společnosti Rafaelově. Šel nyní ihned k nám a chtěl mluvit; ale Rafael mu dal pokyn říka, že si chci ještě trochu odpočinout. I ustal Lazar a vyčkával, až Mi to bude vhod. Ale Můj klid trval už jen několik okamžiků a Já pak jsem Sám zavolaL Lazara k Sobě a zcela prostě jsem mu řekl, aby se nyní především postaral o dobrou a zcela čistou snídani. To on také bez odkladu učinil a uvedl svůj celý dům do nejúplnějšího pohybu. A za celou hodinu byla snídane připravena.

2) Rafael ho při této příležitosti velmi podporoval, avšak tentokrát mnohem přirozenějším způsobem nežli jindy a tak to také šlo Lazarovi rychleji než jindy, kdy zcela přirozenou cestou pořizoval tak znamenitou snídani.

3) Avšak zcela nadsmyslovým způsobem se to dnes nesmělo stát kvůli mágům, protože oni nyní upírali bystré oko na vše, kde zpozorovali, že by věc mohla nějak vycházet z pozadí ode Mne.

4) Když byla snídane v nejlepším pořádku na stolech, přišel Lazarův hospodský a pokynul mu, že je snídane již na stole.

5) Lazar však dal pokyn Mně; leč **JÁ** jsem mu řekl: „Bratře, to bych byl pochopil i bez tvého pokynu; ale ten pokyn byl nicméně dobrý kvůli cizincům a tak vstaňme a pojďme do domu, abychom posnídali!“

6) Když jsem to byl řekl, vstal jsem tedy také ihned s třemi předem jmenovanými učedníky, šel jsem do velké jídelny a všichni přítomní následovali na vyzvání Lazarovo Mého příkladu.

7) Několik Mých učedníků se mezi sebou dohadovalo, co asi zamýšlím dnes, že se tu nyní vše děje s jakýmsi spěchem. Avšak na tyto prázdné otázky nedostali ode Mne vůbec odpovědi, - krátce, seděl jsem u stolu, jedl a pil a neodpovídal nikomu na jakoukoli otázku.

8) Když jsem byl brzy hotov se snídání, tázal se Mne také náš **Agrikola** říka: „Ale, Pane a Mistře, já Tě dnes vůbec nechápu. Jindy jsi byl vždy tak klidný a trpělivý, avšak dnes jde u Tebe vše s takovým chvatem, že Si nedáš ani natolik pokdy, abys posnídal se Svým mně již známým klidem! Co tedy dnes vlastně zamýšlíš?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Již jsem vám přece včera řekl, že chci být dnes u Nikodéma v Emausích a že tam také musím být z důvodů jedině Mně známých. Ale cesta tam pro tak mnohé, jak tu nyní jsme pospolu, je trochu obtížná; neboť z moudrých důvodů smíme tam jít jen po různých cestách ve skupinách nanejvýš 10 osob. Půjdeme-li tam najednou v karavaně, prozradí se to brzo templářům a Já budu rušen ve výkonu toho, co je Mi dnes vykonat. Proto půjdu se Svými učedníky, ale jen s těmi třemi napřed, a to zcela neobvyklou cestou, abych jistě nebyl zpozorován těmito templáři; vy však se rozdělte ve skupiny, jak jsem vám to oznámil a jděte tam po různých cestách a za dvě hodiny budeme všichni pospolu v domě Nikodémově.“

10) Opakuji vám všem ještě jednou a pravím: Buďte chytří jako hadové, ale přitom v srdci prostní jako holubice; neboť tam dole řadí pravé plémě hadí a pokolení ještěřcí a musí být sobě rovnými zkroceni! Rozumějte tomu a pochopte to všichni dobře a všichni se podle toho zařídte a prožijete dnes nejblaženější den pro největší požehnání vašim duším! Já nyní ihned odejdu. Se Mnou půjde Petr, Jakub a Jan. Naše učedníky tam povede Můj sluha Rafael, naši mládež otroků pak Lazar. Chcete-li vy tři Indové jít nyní také hned se Mnou, můžete se vydat ihned na cestu!“

11) Když to tito tři uslyšeli, vstali co nejradostněji se svých sedadel a vydali se ihned se Mnou na cestu.

12) Když to uviděl **Agrikola**, tázal se Mne, zda je možné, aby také on mohl jít ihned se Mnou do Emaus; ostatní Římané by tam šli však sami jinou cestou.

13) Privil jsem **JÁ**: „Jak je ti libo; ale pak také bude náš počet již dosti veliký.“

14) Z toho měl Agrikola velkou radost.

15) Nyní jsme ihned odešli, sešli jsme dolů s hory Olivové a octli jsme se brzy na velké silnici vedoucí do Emaus, která toho dne, bylo to v pátek, byla velmi málo navštívena.

131. NA CESTĚ DO EMAUS.

1) Když jsme měli Jeruzalém úplně za sebou a přišli jsme do blízkosti sloupu postaveného Rafaelem, potkali nás dva chudí lidé, kteří šli do Jeruzaléma, aby si tam vyžebřali almužnu. Jeden z nich byl úplně slepý, druhý však byl vidoucí a vedl slepého, Oba však vypadali velmi bídne a prosili nás, zda bychom nebyli ochotni dáti jim almužnu; neboť jsou velmi chudí a nuzní.

2) **JÁ** jsem jim řekl: „Řekněte Mi: Co by vám bylo milejší, zdraví a síla, abyste pak místo žebřání mohli opět pracovat a vydělávat si chléb, anebo abychom vám dali přiměřenou almužnu?“

3) Právili **oba**: „Pane, my tě neznáme! Kdybys byl s to dáti nám to prvé, bylo by nám to mnohem milejší; protože je to však zcela jistě nemožné, prosíme vás tedy podle vaší libosti o almužnu.“

4) Právil jsem **JÁ**: „Kdybyste mohli uvěřit, bylo by u vás také i to prvé možné!“

5) Právil **slepý** „Že u Boha jsou všechny věci možné, to oba víme a tomu věříme; ale Bůh nyní již zázraky nekoná, protože lidé se stali až příliš špatní a zlomyslní, počínajíc od velekněze dolů až k nám. Neboť Boží přikázání byla zavržena a za ně byla učiněna a dána přikázání jiná, špatná a ubohá; jsou-li však zákony špatné, pak se stávají špatnými také lidé, kteří musí zachovávat špatné zákony, - neboť jaká je nauka, taková je víra a takové jsou také poznatky lidí. Lidé tedy Boha zavrhlí a uctívají nyní opět zlaté tele a tak také Bůh zavrhl je a brzy nad nimi vynese neblahý soud; neboť tento můj vůdce, jenž je vidoucí, popsal mně znamení z předčerejší noci a tato znamení nevěštila věru nic dobrého pro lidi úplně odpadlé od Boha. A tak vidíš, podle svého hlasu vlídný muži, že Bůh v této zlé době jistě nechce, nemůže a nebude konat zcela žádné zázraky.

6) Právil jsem **JÁ**: „Člověče, ty jsi sice ztratil světlo svých očí již před deseti lety zlomyslností svého žárlivého souseda, jakož i jeho zlými pletichami také všecko jmění, ale světlo svého srdce jsi si uchoval a tak dostaneš nyní také světlo svých očí! Chci, abys nyní opět viděl a nabyl svou úplnou tělesnou sílu!“

7) Vtom okamžiku slepý úplně prohlédl a nabyl také opět své mužné síly. Byl tak překvapen, že se nemohl téměř vzpamatovat.

8) Po několika okamžicích padl přede Mnou na kolena a pravil hlasem velmi pohnutým, ale přece mužným (**uzdravený slepec**): „Pane, kdo také jinak jsi, nevím; ale že jsi mě nyní učinil vidoucím, to vím! K tomu je však třeba více, nežli být jen po našem lidském způsobu lékařem. Ty jsi žádné masti nepotřeboval, také jsi se mých očí ani prstem nedotkl, nýbrž pouze jsi chtěl a stal jsem se vidoucí. Pane, to znamená tolik jako: být naplněn jako staří a největší proroci Duchem Božím. Ano, Pane, ty jsi mi nyní učinil zázračně toto; co ti však mám naproti tomu učinit já chudák?!“

9) Právil jsem **JÁ**: „Nic jiného nežli: Zachovávej Boží přikázání a jdi a pracuj, zůstaň v zemi a poctivě se živ! A ty, Jeho bývalý průvodce, učiň rovněž tak a buď tedy silný a zdravý.“

10) Také tento (muž), jenž byl poněkud chromý, cítil se náhle úplně zdravý a silný, děkoval Mi také na kolenou a otázal se Mne pak řka (**uzdravený chromý**) „Pane, ty zázračně velký proroku, ježto konáš tak zázračné věci a dobře jsi věděl, jak můj druh přišel o zrak, budeš nám moci také povědět, kam se máme nyní obrátit, abychom dostali za mírnou mzdu práci!“

11) Právil jsem **JÁ**: „Jděte do Betanie k Lazarovi a řekněte oběma jeho sestřím, které jsou nyní samy doma, co vás potkalo a že Já vás tam posílám a budete potom ihned přijati a obslouženi! Nyní však vstaňte a učiňte co jsem vám poradil!“

12) Poté oba ještě jednou poděkovali, vstali se země a šli dále.

13) Na cestě do Betanie se velice radili o Mně, jakož i o těch, kteří byli se Mnou, kdo asi jsem a co a kdo jsou ti ostatní. O Mně soudili, že jsem nějaký velký prorok, snad opět přišedší Eliáš. Avšak velmi příznačnou spolu přítomnost Mých druhů nemohli pochopit a odložili vše na příchod do Betanie.

14) Já jsem však měl pravou nesnáz s třemi mágy; neboť pro ně to bylo prvé znamení, které Mne viděli vykonat.

15) A **prvý mág** pravil: „Pane, nyní vidím, že Ty musíš být Bůh; neboť takový skutek je jen Bohu možný!“

16) **JÁ** jsem však řekl na té cestě do Emaus: „Budte přece klidni, mluvíte nyní tak proto, že nevíte, co je v člověku; ale v Emausích to ještě dnes již důkladněji poznáte!“

17) A ti tři se na nic dalšího netázali.

---

132. PÁN A ŽEBRAČKA.

1) Poblíž Emauz přišla nám opět vstříc jedna žebračka a jala se žalostně křičet, že je to jak vidíme, nejvyšší chudá vdova a matka dvou dětí, které musí od místa k místu žebrajíc stěží na rukou nosit, aby dostala tolik almužny, aby opatřila sobě a dvěma svým dětem aspoň tu nejpotřebnější potravu. Snad jí přece nenecháme neobdarovanou odejít.

2) Pravil jsem jí **JÁ**; „Ale pročpak tak zcela nevázaně křičíš? My přece nejsme hlší a můžeme ti také tehdy něco učinit, předneseš-li svou prosbu skromněji a tišeji!“

3) Pravila **žena**: „Pane, to jsem také učinila; ale nyní u většiny lidí jsou srdce jako kámen tvrdá a hluchá a skromnosti chudoby nikdy nedbají. Jen lomozící prudkostí se vymáčkne od někoho ještě skrovná almužna a to je důvod, proč jsem k vám přednesla svou prosbu tak hlasitě.“

4) Pravil jsem **JÁ** „Ty se Mně jako skutečně chudá sice líbíš, ale tak zcela náležitě dávno ještě ne a to proto, že žebrať je ti milejší nežli pracovat. Neboť hle, není ti dávno ještě ani třicet let, jsi silná a zdravá a mohla bys zajisté ještě pracovat a sobě a svým dvojčatům chleba vydělávat; ale tobě se žebrota líbí lépe nežli práce a do svého řemesla jsi se zcela dobře vpravila, abys vylákala od obyčejných světských lidí almužnu. U Mě však taková umění oznamovat chudobu zcela nic neplatí, nýbrž zcela jedině jen světlá pravda. Mimoto ti však musím ještě něco říci!“

5) Pravila **žena**: „No, předobry příteli, tu bych věru nevěděla, co bys mně měl ještě říci!“

6) Pravil jsem **JÁ** vlídným vážným hlasem: „Ó, Má milá, ještě leccos a velmi mnoho! Chci ti sice pomoci, polepšíš-li se a zanecháš-li hříchů, - neučiníš-li to však, pak ti také věru nepomohu! A i kdybys stokrát více křičela, nežli jsi křičela tentokrát, přece bych tě již nikdy nevyslyšel! - Rozuměj Mi dobře co ti nyní řeknu!“

7) Hleď, nosíš na zádech raneček. Co je v něm skryto? Hle, máš tam zcela krásný šat z perského hedvábí, který tě stál libru čistého stříbra v době, kdy jsi byla ještě zámožná! Když přijdeš do hospody, uložíš svá dvojčata ke spánku, oblékneš pak krásný šat, objevíš se pak jako velmi půvabná a bujná žena a hledíš se jako cizinka někomu prodat. Když se však potom probudí nový den, vypadáš opět právě tak jako nyní a voláš na všechny lidi o almužnu. Řekni nyní sama, zda to může kdy být před Bohem a před lidmi správné! Já, tě však proto ještě neodsuzuji, nýbrž táži se tě na tvůj zcela vlastní úsudek. Mluv! Co Mně na to můžeš odpovědět?“

8) Po tomto Mém oslovení byla tato nestydatá žebračka zcela v rozpacích nevědouc, co by na to odpověděla.

9) Když se za malou chvíli vzchopila ve své poněkud oplzlé mysli, pravila (žebračka): „Ale Pane, já jsem tě ještě nikdy neviděla a nikde s tebou nemluvila! Jak to tedy můžeš vědět? Jistě jsem u tebe asi byla dvěma tajnými u tebe právě jsoucími zákazníky prozrazena! Ano, ano, žel je tomu asi tak; ale může chudá opuštěná vdova zato, když se mnohdy v nouzi podvolí k věcem, které ovšem nemohou být před Bohem v pořádku?! Ale proto chudá vdova v mé osobě dávno ještě není špatná; neboť ať se někdo podívá na ženy farizeů, zákoníků a také dokonce levitů, které přece mají být před Bohem čisté a dostane zcela jiné důvody, aby spíše napravoval je nežli mě, která bývám nouzí často tak soužena, že si o tom nedovedeš snadno učinit pojem! Ostatně já zcela otevřeně doznávám, že jsi mluvil o mně úplnou pravdu; ale pomoz mně a já nikdy již nevezmu útočiště k takovým bídným prostředkům na výživu! Příteli, soudit a také trestat je snadné; ale pomoci nechce nikdo!“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Věřu, Já tě nechci ani soudit a ještě méně trestat, ačkoliv bych k tomu měl moc; ale chyba je na tobě, že ti trochu těžší práce tak nechutná jako takový nepořádný a

bezúčelný život! V tom je tedy hlavně důvod, že jsi nyní tak chudá a nuzná a právě proto jsem ti to vytýkal, abys se už jednou vážně polepšila; neboť tak nerozhodným srdcím Bůh nepomáhá. Neprosila jsi tedy Boha ještě nikdy náležitě a důvěřivě, aby ti pomohl?“

11) Pravila **žebračka**: „Ach, příteli, jen mi přestaň s tím hluchým a nemilosrdným Bohem Židů; neboť spíše kámen vyslyší našince nežli Tvůj Bůh! Volám-li často i sebe nemilosrdnějším lidem o almužnu, jsou na mě upozorněni a darují mi nějaký ten peníz na stravu; ale tvůj Bůh je hlušší nežli kámen!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Ó nikoli, takový Bůh naprosto není; ale ty jsi Boha ještě nikdy náležitě nepoznala a v Něho nevěřila a ještě méně Ho kdy milovala a proto jsi se také na Něho nikdy vážně s pravou prosbou neobrátila, aby ti pomohl z tvé nesnáze. A právě proto tě Bůh navštívil nouzí, abys v nouzi hledala Boha; a když si to nejméně pomyslíš, přichází ti Bůh vstříc, aby ti opravdu pomohl - a přece říkáš, že je Bůh tvrdší a hlušší nežli kámen!“

13) Hle, tu děláš Bohu křivdu a On tě přesto za to nesoudí, nýbrž chce ti opravdu pomoci - tělesně a duševně - abys navždy nezahynula také na duši!

14) Když jsi byla ještě svobodná a tvoji rodičové ještě žili, byla jsi velmi hodné a také opravdu věřící bohabojné dítě a Bůh a tvoji rodiče měli z tebe opravdovou radost. Stala jsi se zralou a jistý velmi hodný muž se o tebe ucházel a pojal tě za ženu. Avšak jako žena nebyla jsi až příliš brzy již to, co jsi byla předtím jako děvče.

15) Svého muže jsi nemilovala, stala jsi se také ke svým rodičům tvrdá a činila jsi jim výčitky, že ti dali za muže člověka, kterého jsi nemohla milovat. To velice trápilo tvé beztoho již staré a nemocné rodiče, takže zemřeli. Potom jsi byla ke svému muži ještě příkřejší, takže také - on tím ochuravěl, oddal se pití, tím také upadl do chudoby, nemoci a zemřel a tak jsi se stala chudou vdovou.

16) Tuto tísnivou chudobu dopustil však Bůh na tebe proto, že jsi předně porušila přikázání Boží, které velí dětem, aby své rodiče ctily a milovaly, aby dlouho žili a dobře se jim vedlo na Zemi a za druhé, že jsi hodného, rodiči ti uděleného muže nemilovala a ztrpčovala mu hodinu za hodinou.

17) Od té doby uplynul nyní již rok a ty jsi ještě nepomyslela na to, abys poznala své chyby, lítovala je a prosila Boha za jejich odpuštění. A přesto pravíš, že je Bůh tvrdší a hlušší nežli kámen a že Se nad člověkem neslitovává i když se k Němu sebe vytrvaleji modlí. - Nuže, co soudíš nyní o nemilosrdenství Božím ?!“

18) Pravila zcela zkroutěně **žebračka**: „Pane, buď si kdo buď, tebe mně opravdu Bůh poslal! Ty jsi mi nyní rozžehl pravé Světlo a nyní vím co udělám: Tento bídný šat ve svém ranečku prodám a za ty peníze si koupím šat kajícnice; neboť dokud si neodpykám tyto své hříchy, nemůže Bůh vyslyšet mé prosby!“

19) Pravil jsem **JÁ**: „Šat kajícnice tvé hříchy nezahladí; hedvábný šat již můžeš prodat a zato si opatřit chléb. Tvůj žebrácký šat je již beztoho několikanásobným kajícím šatem; jen v něm lituj své hříchy a zdržuj se hříchů příštích, pak ti také již Bůh odpustí tvé staré hříchy, které již nemůžeš odstranit!“

20) Pravila **žebračka**: „Řekni mi však nyní také, příteli, kdo jsi, že jsi mohl tak zcela přesně poznat mou životní dráhu a že jsi mně mimoto mohl ještě také říci, co mám činit, aby mně Bůh odpustil mé hříchy! jsi snad kněz anebo nějaký prorok anebo dokonce snad Esejec, o nichž se praví, že o každém člověku, který k nim přijde, přesně vědí co učinil a spáchal, že také zbavují člověka všech hříchů, že mohou uzdravovat nemocné a dokonce probouzet mrtvé? Ráda bych to věděla proto, abych ti mohla vzdát náležitou úctu!“

21) Pravil jsem **JÁ**: „To od tebe nepotřebuji! Učiň jen, co jsem ti radil, tím Mne uctíš nejlépe, ať už jsem cokoli! A nyní jdi v pokoji dále!“

22) I poděkovala za toto ponaučení, načež ji náš Agrikola a také oni tři mágové obdarovali a ona se odebrala do Jeruzaléma. My šli dále a přiblížili jsme se ke zdem emauským.

133. ŽEBRAVÉ DĚTI Z EMAUS.

1) Když jsme byli poblíž vstupní brány, šlo nám z této obce vstříc sedm téměř zcela nahých

děti ve věku 6 - 11 let a prosily nás o chleba, neboť byly velmi hladové.

2) **JÁ** jsem jim však řekl: „Milé děti, odkud máme vzít na veřejné silnici chléb, abychom vám jej dali?“

3) Právilo nejstarší dítě, **jeden chlapec**: „O, milý, dobrý otče, kdybys se jen chtěl nad námi smilovat, mohl bys nám již také zde opatřit chléb a také šat. V této obci je velké množství chleba; ale jdeme-li k někomu a prosíme-li o chléb, zažene nás pruty a chléb nám nedá. Ale ty a ti, kdož jsou s tebou, vypadají tak dobří a proto vás prosíme, abyste nám opatřili chléb!“

4) Právil **Agrikola**: „Milé děti, cožpak nemáte rodiče, aby vám dali chléb?“

5) Právil **chlapec**: „Rodiče máme, otce i matku; ale jsou oba velmi nemocní a nemohou si nic vydělat a tak musíme chodit pro sebe a pro ně prosit, abychom my i oni zcela nevyhladověli. Ó, milí otcové, je velmi smutné být tak chudý! Bez příbytku, bez chleba a bez oděvu!“

6) Právil **Agrikola**: „Kde se tedy vaši nemocní rodiče zdržují, nemáte-li příbytek?“

7) Právil **chlapec**: „Tamto za obcí stojí stará ovčácká chata, patřící jednomu zdejšímu občanu; ten už ji nepoužívá, protože si postavil novou a on nám dovolil obývat tuto starou. Pojdte jen s námi a přesvědčte se sami o naší velké nouzi!“

8) Právil opět **Agrikola**: „Ale bydlí tu přece jistý Nikodém, který je prý dobrým otcem! Nebyli jste ještě nikdy u něho?“

9) Právil **chlapec**: „Ano, známe ho dobře a slyšeli jsme o něm mnoho dobrého; ale netroufáme si k němu, protože je to příliš vysoký a velký pán. Je tu ještě několik tak velkých pánů, kteří jsou jistě asi také velmi dobří otcové, ale to nám nic neprospívá, protože si netroufáme k nim jít!“

10) Právil **Agrikola**: „No, my bychom přece mohli být také velkými pány a přece jste se odvážily nás oslovit!“

11) Právil **chlapec**: „K tomu nás dohnal velký hlad a protože máte velmi laskavé a soucitné vzezření! Kdybychom také jednou potkali na silnici Nikodéma, pak už bychom ho také oslovili; ale on je většinou ve městě a my nevíme kde bydlí a také se neodvažujeme v naší nahotě do města, neboť by se nám tam mohlo stát bezpráví.“

12) Právil jsem **JA** dětem: „Nebojte se, dětičky, bude vám pomoheno! Zaveďte nás však nyní k svým nemocným rodičům! Já jim pomohu a také se postaráme o chleba a řádný oděv!“

13) Právily **všechny děti**: „My jsme se po všechny dny modlily k Bohu, aby nám pomohl a když jsme se dnes ráno opět modlily, zdálo se nám, jako bychom slyšely hlas, který pravil: „Ještě dnes vám bude pomoheno!“ Vypravovaly jsme to nemocným rodičům a oni řekli: „U Boha je vše možné; ale nám nejjistěji pomůže jen smrt!“ Těšily jsme ubohé rodiče, jak jsme jen dovedly a vydaly jsme se na žebrotu a hledte, milí dobří otcové, nadarmo jsme se nemodlily; neboť poslal vás k nám velký, svatý a milý Otec v nebi. Ó, musíme však nyní hned, dříve ještě nežli učiníme krok zpět ke svým rodičům, poděkovat milému Otci v nebi, že Se nad námi tak milostivě smiloval!“

14) Tu děti poklekly a takto se, se zdviženými rukama k nebi modlily: „O, velký, milý, dobrý a svatý Otče v nebi, děkujeme Ti, že jsi nám v naší nouzi pomohl v těchto otcích Tebou nám poslaných! Přijmi milostivě tento náš dík, ó, milý, dobrý, svatý Otče!“

15) Poté vstaly a prosily nás, abychom šli za nimi.

16) Hluboce dojati děkovnou modlitbou dítek šli jsme za nimi a dospěli jsme brzy k předem označené chatě, která byla pod značně přečnivající skalou. Dospěvše tam, našli jsme oba rodiče schoulené na holé zemi a téměř na kost vyhublé.

17) Když **Agrikola** spatřil v největší bídě tyto dva lidi, tu se zcela rozčilil a pravil: „Ne, něco takového u nás pohanů, kteří jsme rozkřičeni jako krutí a nemilosrdní, přece jen se nenajde! Cožpak tito leniví Židé nemají ani tolik času, aby si občas dali tu práci a poohlédli se, zda se tu nezdržuje nějaký nuzný a pomoci potřebný člověk? Jsou přece nablízku také pastýři; nemohli by se aspoň oni jednou podívat, co zde dělají tito lidé, jelikož přece musí vidět tyto děti vycházet a vcházet?! Ach, s takovou necitelností jsem se ještě nikdy nesešel!“

18) Právil jsem **JÁ**: „Příteli, nyní nejprve pomůžeme těmto lidem a teprve potom promluvíme o dalším!“

134. PÁN U CHUDÉ RODINY.

1) Poté jsem Se obrátil k nemocným a řekl jim: „Jak jste se dostali do takové bídy? Řekněte to pro ty, kteří sem přišli se Mnou!“

2) Privil **muž** dnou celý zmrzačelý: „Pane, my jsme byli vždy chudí lidé a vydělávali jsme si chléb prací svých rukou a dařilo se nám přitom zcela dobře; ale před třemi roky jsme onemocněli dnou, nejprve já, později také tato má žena, protože se musela prací příliš namáhat. Až do velikonoce tohoto roku jsme měli přístřeší v obci; ale náš dobrodinec zemřel a do domu přišel jiný pán, který nás jako jemu neužitečné lidi nechtěl déle v domě podržet. Pokoušeli jsme se vyžebrot si u jiných lidí jiné přístřeší; avšak pro naši nemoc a pro děti nechtěl nás nikdo vzít. Nezbyvalo nám nic jiného, nežli nastěhovat se do této nám propůjčené chaty, abychom nebyli docela venku a měli aspoň ochranu proti dešti a jiným nepohodám. Že se nám v této chatě naše nemoc nezlepšila, nýbrž spíše den ode dne zhoršovala, to ukazuje náš zevnějšek. Že jsme téměř zcela zbaveni všeho oděvu, to pochází od toho, že to málo, co jsme ještě měli, jsme museli prodat, abychom si mohli opatřit trochu chleba. Ale nyní jsme se vším hotoví a vystaveni smrti hladem, nepřijde-li pomoc. Bohu všemoudrému a všemohoucímu budiž to vše obětováno; On zajisté ví, proč nás nechal přijít do takové bídy!

3) Job podle popsání musel mnoho vystát, ale my jistě ještě více! Neboť trpět jsme museli již od dětství a veselých dnů jsme prožili málo; a nyní, když jsme od přirozenosti již poněkud starší a vyčerpanější, dospěli jsme vlastně teprve na nejvyšší stupeň všeho pozemského neštěstí! Můžete-li, milí pánové, jen trochu nám pomoci, slitujte se nad námi a pomozte nám! Pán v nebi vám to jistě odplatí!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Právě proto jsme sem přišli, abychom vám přispěli ku pomoci, po níž toužíte! Zapamatujte si však toto: Ty, které Bůh miluje a které určil k velkým věcem v říši duchů. zkouší také mocněji a silněji nežli nějakého jiného člověka, kterého určil jen pro malé věci.“

5) Ale nyní jste skončili dobu své pozemské zkoušky a budete tedy také ještě na této Zemi šťastni a svých sedm dětí, které jsou nyní ještě andělsky čisté, dobře vychovávejte, aby se v pozdější době jako mužové nestaly nečisté. S tím vám však nyní též pravím: Vstaňte a chodte“.

6) V tom okamžiku oba rodičové vstali jako zcela dokonale zdraví lidé a nabyli také ihned zcela přirozeně dobrého vzezření.

7 Neobyčejně žasli a **muž** pravil: „Ó, zázračný muži! Co jsi to nyní s námi učinil? Neboť tak zdraví a silní jsme předtím ještě nikdy nebyli! Ó, kdo a co tedy vlastně jsi, že jsi toto s to? Buď jsi velký, Bohem vyslaný prorok, anebo jsi vtělený anděl; neboť toto v Izraeli nebylo dosud ještě slyšáno. Jakých léků již používali mnozí dnou stížení a přece jim nebylo lépe - a ty jsi nám jenom řekl: „Vstaňte a chodte!“ a my jsme byli okamžitě uzdraveni. Ó, chvalte všichni Boha izraelského, že dal člověku takovou čistě božskou moc.“

8) Oněch sedm dětí plakalo také radostí, když před sebou viděly rodiče tak úplně zdravé, jako ještě nikdy předtím a **nejstarší chlapec** pravil: „O, hleďte, milí rodiče, já jsem slyšel a také jsem. vám často řekl: Když je nouze nejvyšší, tak je také pomoc Boží těm kteří ji u Něho hledali, nejbližší. A právě dnes dostoupila naše pozemská nouze nejvyššího vrcholu - a pomoc od Boha je také již zde! Jemu jedinému, dobrému a svatému Otci v nebi platí všechnen dík, všechna chvála a všechna čest! Při štěstí, že jsou moji rodiče opět zdraví a silní, nás úplně přešel dříve tak velký hlad! Ó, kdybychom nyní měli ještě nejnnutnější oděv, mohli bychom si velmi brzy opět vydělat dobrý kus chleba!“

9) Privil jsem **JÁ** chlapci: „Jdi na skálu, jejíž jeskynní výběžek vám dosud sloužil za příbytek! Najdeš tam tři uzlíky; dones je sem a budete se moci ihned zcela dobře obléci!“

10) Když to chlapec uslyšel, pospíšil ven, provázen svými sourozenci a přinesli do chaty tři uzlíky. Rodiče je snadno rozvázali a našli v nich šaty pro sebe a pro své děti. I byla hojnost díků, chvály a slz radosti a nechyběl. také se všech stran obdiv.

11) Ale tito lidé také již téměř dva dny nic nejedli a byli tudíž hladoví.

12) A **JÁ** jsem pravil opět dětem: „Dětičky, jděte nyní ještě jednou tam, kde jste našly uzlíky s oděvem! Najdete tam také chléb a víno; přineste vše dovnitř a posilněte a nasycíte se tím!“

13) I pospíšily děti opět ven a našly v koši několik bochníků nejlepšího chleba a několik džbánů plných právě také nejlepšího vína. Brzy přinesly také tento nález do chaty a nasycily a

posílily se jím. Rodiče pravili za mnohých slz radosti a díků, že takový chléb ještě nikdy neokusili a tak dobré víno ještě nikdy nepili. Ten chléb a víno byly sem asi jistě doneseny z nebes Božích andělem; neboť na Zemi neroste a nedaří se něčemu tak čistě nebesky dobrému nikdy, protože k tomu jsou lidé již příliš špatní a bezbožní.

14) **JÁ** jsem jim však řekl: „Milé děti, jezte a pijte nyní jen zcela bez starosti a buďte veselé myslí; neboť Bůh vás silně zkoušel a vy jste bez reptání v úplné odevzdanosti do vůle Boží snášely vše, co na vás přišlo. Bůh vám však také nyní, kdy vaše nouze dostoupila vrcholu, zázračným způsobem rychle pomohl a tato pomoc zůstane u vás nejen časně až do konce vašeho pozemského života, nýbrž také za hrob navěky! Proč jste však byly na této Zemi Bohem tak silně zkoušeny, poznáte teprve v jiném životě.“

135. AGRIKOLA A PASTÝŘI.

1) Když jsem toto mluvil k těmto chudým, přišlo k chatě několik pastýřů, aby se podívali, zda nemocní snad již nezemřeli.

2) Když však nás spatřili, chtěli se ihned opět vzdát; avšak náš **Agrikola** vystoupil rychle z chaty, oslovil pastýře a pravil: Přinesli jste snad těmto chudým pokrm a nápoj, anebo jste jim chtěli jinak pomoci anebo je potěšit?“

3) Pravili **pastýři**: „Pane, ani to, ani ono, nýbrž přicházíme jako sluhové našeho pána, který je přísný muž! Poručil nám, abychom se dnes podívali, zda tu bydlí ještě tato rodina, či zda snad již zemřela. V každém případě musí být tato stará chata ještě dnes vyklizena, protože na první den po sobotě již objednal stavební dělnictvo, které má tuto starou chatu přestavět, protože tato chudá a nahá pakáž musí ven.“

4) Pravil **Agrikola**: „Že jednáte podle vůle vašeho službodárce, nemohu vám zazlívati ale zajisté jste věděli, jakou bídou trpěla tato rodina! Proč jste této ubohé rodině neučinili nikdy nic dobrého?“

5) Pravili **pastýři**: „Pane, my máme dost starostí o sebe, abychom uhájili svůj život! Jak se tu máme ještě starat o ostatní chudé? Náš zaměstnavatel je velmi skoupý člověk, než aby dal nám, svým sluhům tolik, abychom z toho mohli ještě něco dát jiným chudým. My sami sotvaže žijeme, jak bychom tu měli ještě jiným dávat žít!“

6) Pravil **Agrikola**: „Je mně vás velice líto! Poslyš mluvčí, této rodině je nyní pojednou více než královsky pomoheno - a každému z jejích dobrodinců bylo by bývalo rovněž navěky pomoheno! Ale ježto jste byli tak jako váš zaměstnavatel tvrdého a bezcitného srdce, nemůžete očekávat od nás žádnou mzdu. Ostatně řekněte také svému zaměstnavateli, že kdyby byl lépe započítal tuto chudou rodinu, byl bych mu zde dal jako nejvyšší, nejbohatší a nejmocnější Říman z Říma postavit místo nové chaty královský palác a mimoto bych mu byl ještě daroval 10.000 jiter půdy! Nyní se však může za své milosrdenství dělit s vámi o odměnu, kterou jste dostali vy. Styďte se vy, Židé, kteří se nazýváte „dětmi Božími“, že my pohané vás nebetyčně předstihujeme v milosrdenství! Jak se jmenuje ten váš čistý pán, a čím je?“

7) Pravil zcela zaražen **jeden pastýř**: „Náš pán je přebohatý občan jeruzalémský a jmenuje se Barabe; jinak není nic.“

8) Pravil **Agrikola**: „Zcela dobře! Řekněte mu, že tato bývalá chudá rodina půjde nyní s námi dále a vy a váš krásný pán si pak můžete s touto chatou dělat co chcete; že však s ní nebudete mít štěstí, za to už vám ručím! A nyní ještě trochu posečkejte, abyste viděli tu chudou rodinu odcházet a mohli podat zprávu vašemu krásnému zaměstnavateli, že tato chata je úplně vyprázdněna!“

9) **Agrikola** vstoupil nyní opět do chaty; pastýři však pohlíželi s údivem na sebe a **jeden** pravil: „Podívejte se! Vy jste se mi pro můj vám vyprávěný sen této chudé rodiny vysmáli a ještě jste se na mě hněvali, když jsem se dvakrát rozdělil s nahými dětmi o svůj skoupě odměřený chléb a později, když chtěly opět přijít ke mně, jste jim vyhrožovali a je zahnali. Tu to nyní máte! Já jsem vždycky říkal: S touto rodinou se stane ještě zázrak a bylo by dobře udělat jí nyní něco dobrého! Ale tu jste se smáli; a nyní se smějí já pouze proto, že jste dostali za svůj skvělý rozum tak dobrou odměnu!“

10) Takovým způsobem mluvili pastýři ještě chvíli, nežli jsme se vydali s celou nyní dobře oděnou rodinou z chaty na cestu. Když pastýři spatřili nyní zcela dobře a znamenitě vypadající rodinu, podivili se velice; neboť úplné uzdravení jim bylo nápadné.

11) **Nejstarší chlapec** však přistoupil k dobrosrdečnému pastýři a řekl: „Co v chatě nalezneš, to patří tobě!“

12) V chatě zbyl totiž koš ještě s jedním bochníkem chleba a se džbánem plným vína a v šátcích, v nichž byly svázané šaty, bylo zavinuto několik zlatých penízů veliké hodnoty.

13) Když jsme postoupili několik kroků dále, chtěli také ostatní pastýři vejít do chaty, aby se podělili o pozůstalost (s dobrosrdečným pastýřem; vyd.).

14) **Agrikola** to zpozoroval, rychle se obrátil a řekl drzým pastýřům: „Opovázíte-li se tomuto dobrosrdečnému pastýři vzít jen jeden drobek, dám vás ještě dnes ukřižovat! Rozumějte mi dobře! Říman dostojí svému slovu!“

15) Když pastýři tento výrok uslyšeli, prchali odtud.

16) K dobrosrdečnému pastýři však **Agrikola** pravil: „Vezmi co najdeš a jdi do městečka; neboť budoucně ti již nebude třeba sloužit!“

17) Poté se odebral Agrikola opět k nám a nyní jsme odešli do městečka. U brány čekali již mnozí, kteří šli s Olivové hory za námi a pozdravovali nás.

18) **Agrikola** však pravil ukazuje hned na chudou rodinu: „Kroky Páně jsou vždy plné zázraků a dobrodiní!“

---

136. ROZMLUVA PÁNĚ S NIKODÉMEM O CHUDÝCH.

1) Zde nás spatřili také Nikodém a jeho přítel Josef z Arimatie i spěchali nám vstříc.

2) Když přišli oba ke Mně, pozdravili Mne co nejlívdněji a **Nikodém** pravil: „O. Pane. - jaké požehnání pro toto městečko, že také Ty je navštívuješ! Měl jsem tušení, že bys mohl dnes přijít sem - a hle, mé tušení se splnilo! Ó. Pane. směl bych Tě pozvat k sobě do svého domu. abys poobědval u mě?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli. je nás mnoho a v tvém domě bychom sotva našli dostatek místa; mimoto tě odpoledne navštíví zase několik farizeů s nimiž bych se nechtěl sejít a tak se ubytuji ve velké hospodě, která náleží též tobě. Můžeš tam také přijít se svým přítelem Josefem z Arimatie a se starým, počestným rabínem, jakož i se svou ženou a dětmi, aby také oni viděli spasení světa. Oba Římané však beztoho bydlí ve svém vlastním domě hned vedle tvé hospody a přijdou také jistě ke Mně, protože jsem sem přišel hlavně kvůli nim.“

4) Pravil **Nikodém**: „Ó. Pane, máš tu ve všem pravdu; ale já bych přesto byl rád, abys také Svými svatými nohama vstoupil do mého domu, aby byl i šlápějemi Tvých nohou požehnan!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Proto tvůj dům nebude požehnanější, - a kdybys tomu věřil, pak by to byla marnivá pověra. Ale nicméně vstoupím také do tvého domu, ale teprve tehdy, až se odpoledne vrátí farizeové opět domů. Nyní však třeba očekávat zde ty, kdož přichází za námi. aby věděli kde budu dnešního dne prodlévat.“

6) Tázal se Nikodém, kdo všechno ještě přijde.

7) Pravil jsem **JÁ**: „Až na celníky, kteří byli předevočirem také na hoře Olivové. přijdou všichni. které jsi tam viděl! Také Lazar a Rafael s mnohými dětmi otroky sem přijdou brzy, jenže po jiné cestě! A tak během jedné hodiny bude zde v Emausích několik set lidí, kteří by nemohli být v tvém domě tak snadno umístěni, zato však v tvé hospodě, v které by bylo dost místa pro dva tisíce lidí; a tak tedy zůstaneme při tom!“

8) Poté se vyptával Nikodém na rodinu, která byla nyní u Mne a **JÁ** jsem řekl Nikodémovi: „Příteli, tato rodina by měla právo trpce si stěžovat na vás emauské; neboť ježto vašim očím nemohlo ujít, že jistě již častěji nahé a hladem plačící děti prosily zde v okolí u lidí o chléb, mohli jste se také zeptat, odkud tyto děti přichází a jaká může být příčina toho, že tu tyto děti bloudí tak velice opuštěné. Ale to jste neučinili a to vám věru neslouží k žádné zvláštní cti a k žádnému

vyznamenání přede Mnou! Ty sice méně za to můžeš, poněvadž nyní žiješ většinou ve městě, jako též tvůj přítel Josef z Arimatie, ale je zde ještě mnoho občanů, kteří také nejsou chudí a ti by již mohli chudou rodinu zcela snadno zaopatřit. Leč neučinili to a tak také Já jim nic neučiním, ačkoliv jsou zde mnozí, jimž by má pomoc jistě přišla velice vhod.

9) Znáš venku tu starou rozpadlou ovčáckou chatu jistého Barabe, který je v Jeruzalému. Hle, ve zmíněné chatě jsem zastihl právě tuto rodinu opravdu v největší bídě! Muž a žena se choulili na vlhké zemi plni dny a nemohli si snadno pochopitelně již nic vydělat; jen sedm zcela nahých dětí žebralo u nemilosrdných Emausanů o chléb. Poslední dva dny již ani chléb nedostali a dnes jim bylo ještě mimoto bohatým Barabem oznámeno, že mají také onu starou chatu opustit. Kdybych sem byl nepřišel a nepomohl jim, pak se vás táží. co by si byla tato rodina počala při vaší zatvrzelosti. Nyní je jí ovšem navždy pomozeno; ale zato nemilosrdným Emausanům nebude pomozeno. jak je to s touto rodinou!“

10) Privil zcela zesmutnělý **Nikodém**: „O, Pane, kdybych byl měl o tom jen tušení, byl bych se této rodiny rád okamžitě ujal! Ale nyní jsem ochoten učinit pro ni vše, abych aspoň poněkud napravil chybu!“

11) Privil jsem **JÁ**; „Není ti třeba chybu napravovat, protože jsi se v podstatě chyby nedopustil! Tato rodina je nyní již zaopatřena a nepadne již nikdy žádnému Emausanovi na obtíž; ale dáš-li později pátrat, najdeš v blízkosti odtud, jakož i v blízkosti Jeruzaléma, ještě leckteré rodiny, kterým bude tvá pomoc jistě velmi vítána. - Leč nyní o něčem zcela jiném!“

12) Jak je to s oněmi dvěma zde žijícími Římany? Máš-li příležitost jim sdělit, že je zde Říman Agrikola a že také brzy přijdou jeho druhové, učini tak! Řekni jim však, že za hodinu se také dostaví Hornoegyptané, s nimiž již jednou měli co činit na místě samém! Ale o Mně a o Mé Bytosti jim zatím ještě nic neříkej; neboť mám pro to Svůj tajný důvod, který vám pak již bude oznámen sám sebou! Ale nyní to zaříd', aby ti dva Římané přišli brzy k nám; neboť rád bych s nimi dříve ještě něco zcela otevřeného promluvil!

13) Dnešní den bude ještě dnem velkých a vámi zcela nikdy netušených zjevení; proto jdi a dej vše do náležitého pořádku!“

14) S tím odešel náš Nikodém rychle k Římanům a zpravil je o všem, co jsem mu řekl a oba Římané neměli nyní také činit nic spěšnějšího, než že se odebrali s Nikodémem k nám.

---

137. ZVĚDAVÍ OBČANÉ EMAUS.

1) Když oba Římané přišli k nám a spatřili dobře jim známého Agrikolu, nevěděli samou radostí co činit. Neboť za veškeré své pozemské štěstí měli co děkovat jen Agrikolovi a proto také přišli do země judské, aby tu podrobněji poznali pravého Boha a jeho vůli. Vypravovali mu ihned spoustu věcí, které se již dověděli; ale Agrikola jim řekl, že to vše je zcela nic proti tomu, co ještě dnes uslyší, uvidí a zakusí. To ovšem oba Římany nanejvýš zarazilo a tázali se ho nyní, zda snad ví, že sem právě dnes přijde několik Hornoegyptanů.

2) **Agrikola** neřekl však dále nic jiného nežli: „Moji již staří přátelé, co vám bude dnes řečeno, tomu skálopevně věřte; neboť vše se tu co nejpřesněji vyplní a vy se až příliš brzy o tom přesvědčíte, až sem nyní přijdou ti podivní Hornoegyptané!“

3) Pravili **oba Římané**: „Ne, my bychom se dnes mohli všeho jiného spíše nadít a si představit, nežli že nás právě dnes potká něco tak nejvš překvapujícího a zvláštního!“

4) Ještě leccos se zde na volném náměstí mluvilo; ale přišel nyní také čas, v němž začali přicházet po částech ti ostatní a na volném náměstí začalo být živo. Konečně přišel také náš Lazar s Rafaelem a s mnohými dětmi otroky, jejichž půvabu a kráse se oba Římané nemohli dost vynadivit; Rafaela považovali dokonce za Boha.

5) Ale **Agrikola** a nyní také **ostatní** již přítomní **Římané** pravili: „To se sice tak zdá, - ale věc se má zcela jinak! Ale nyní se zcela na nic netažte; neboť v pravý čas budete již o všem poučení!“

6) A oba Římané se podrobili, nicméně se však tázali, zda by nebylo vhodnější uchýlit se do nějaké hospody; neboť tolik lidí venku v neobvyklou dobu budí v malé obci příliš mnoho pozornosti. Bylo by tudíž spíše radno odebrati se do nějaké velké hospody.

7) Tento návrh byl dobrý, i odebrali jsme se do velké hospody Nikodémovy.

8) Avšak někteří občané nicméně zpozorovali, že jsme se odebrali do velké hospody a proto také tam jeden po druhém přicházeli, aby viděli, co se bude dít.

9) Ale náš **Nikodém** jim pravil: „Přátelé, dnes tu pro vás není nic; neboť vidíte, že vysoce postavení Římané tu chtějí konat velkou a důležitou poradu, při které já a ještě několik předních Židů smíme sice být přítomni, vy však nikoli!¹⁹⁾ A proto tedy ihned všichni hezky skromně odejděte, jinak by vás mohlo potkat něco nepříjemného a to tím spíše, že si vás Římané kvůli známé okolnosti naprosto - pokud jsem slyšel - neváží! Odejděte tedy jen co nejrychleji a nedávejte se po celý den nikde vidět!“

10) Po této domluvě Nikodémově odešli co nejkvapněji zvědavci a my jsme byli po celý den osvobozeni od návalu zvědavců; neboť jakmile Emauští zaslechli něco o vysokých Římanech, stáhli se jistě tak, že dokonce na celý den odcestovali a teprve pozdě v noci se vrátili domů.

11) Když **Nikodém** takto zaplašil zvědavé občany z Emaus, vrátil se a pravil: „Nyní se zde již můžeme pohybovat volněji; neboť tito zvědavci jsou nyní již na celý den vzdáleni a žádný se nedá ani zdálky spatřit. Zda jsem však učinil dobře, že jsem je na celý den vzdálil spíše chytrou lstí nežli čistou pravdou, nuže, to je ovšem zcela jiná otázka! Ale soudím u sebe takto: Dosáhne-li se ne právě veskrze zcela špatným prostředkem dobrého účelu, má se ho beze všech pochybností ihned použít; neboť jak často musí rozumní a moudří rodičové všelikými lstmi a úskoky vésti své vlastní děti, chtějí-li z nich mít pravé lidi! Se zcela čistou a holou pravdou by se u dětí pochodilo špatně!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Tvůj prostředek byl tu ostatně zcela dobrý a také pravdivý a dosáhl jsi jím pro dnešní den také zcela dobrý účel! Kdo chce dospět k úplnému životnímu světlu pravdy, musí dříve projít polem lží a klamů; bez toho nepřijde nikdo k úplné pravdě.“

13) Hle, celý svět. ano dokonce tělo člověka a vše tělesné je pro duši a ducha klamem a tedy také lží; ale bez ní by nemohla žádná duše dospět k úplné životní pravdě! Ale v hlubší podstatě není opět ani tělesný svět klamem a lží, nýbrž rovněž úplnou pravdou; leč tato pravda není otevřená, nýbrž je uvnitř skrytá a může být nalezena jen obdobami (podobenstvími).

14) Tak tedy také tvá domnělá lež nebyla v podstatě lží, nýbrž pravdou; neboť jde tu hlavně o získání pohanů a ne o získání Židů, kteří beztoho již od Mojžíše mají pravé světlo. Nechtějí-li ho použít, pak jsou si jen sami vinni, když se hubí ve své volné noci. A hle, podle toho jsi mluvil správně, řekl-li jsi občanům, že se tu jedná o poradu Římanů a vyřídil jsi tedy svou věc zcela dobře. Ale právě dorazilo do této obce sedm Homoegyptanů; řekni Římanům, aby se připravili na jejich přijetí!“

15) Nikodém šel nyní ihned k Římanům, kteří se usadili u stolu a řekl jim to. Oba Římané co nejrychleji vstali a tázali se Nikodéma, kdo mu to oznámil.

16) A **Nikodém** pravil: „Ten, jenž to a ještě nekonečně mnoho jiného ví a s Kterým se také ještě dnes seznámíte podrobněji! Nyní se však na nic dalšího netažte, nýbrž jděte ven a přijměte příchozí!“

---

138. PŘÍCHOD SEDMI HORNOEGYPTANŮ. HLUBOKÝM POZNÁNÍM NAPLNĚNÁ ŘEČ EGYPTANA K PÁNU. O SPRÁVNEM POŽÍVÁNÍ POTRAVY.

1) Poté spěchali oba Římané ven a když vstoupili na práh dveří, stálo také již sedm Homoegyptanů u předsíně velkého hospodského domu a prvý, který jak známo, nedal římské výpravě před několika lety dále proniknout, přistoupil k dobře mu známým Římanům, podal jim svou tmavohnědou ruku a pravil (**Egyptan**): „Pozdravuji vás nyní jako své přátele, jak jsem vás také před několika lety v hlubokém Horním Egyptě jako přátele propustil. Vy jste na mě velmi často vzpomínali a na základě toho, co jste ode mě slyšeli, přišli jste sem, abyste hlouběji zbadali a v

sobě samých poznali podstatu pravého člověka; ale neměli jste ani tušení o tom, že také mě jednou v této zemi uvidíte.

2) Já jsem však nyní sem přišel ne tak velice kvůli vám jako spíše kvůli Člověku, Kterého vy ještě neznáte, aby On také nás pokřtil ohněm věčné pravdy Svého Ducha. On Sám již včera oznámil Svým mnohým učedníkům, že přijdeme a vydáme o Něm pravdivé svědectví. A také sem přišel dnes se Svými učedníky protože dobře věděl, že sem přijdeme, protože nás právě sem obeslal Svou všemohoucí vůlí. Nechte nás tedy vstoupil do této hospody a sklonit se hluboce před Tím, jehož jsme ještě velmi bezmocnými dětmi!“

3) Pravili **oba Římané**: „Míníš snad dokonce slavného Spasitele z Galileje, o němž jsme slyšeli velmi zvláštní věci, ačkoliv jsme ho osobně ještě neviděli?“

4) Pravil **Egypt'an**: „Ano, ano, přátelé, Toho míníme! Pusťte nás tedy jen k Němu!“

5) Poté otevřeli Římané dveře velké jídelny a oněch sedm Egypt'anů vstoupilo s velkou uctivostí do sálu, přistoupili ihned ke Mně, poklonili se hluboce přede Mnou a **prvý** pravil: „Tak, ó, Pane věčnosti, se Ti zalíbilo přidat Se tělem Svých lidí! Buď za to navěky veleben veškerým stvořením, kterému jsi nyní otevřel velkou bránu, aby mohlo vejít do Tvé věčné velké Říše Života!“

6) Když jsi ve Svém pravěčném Duchu mocně naplňoval celou nekonečnost a stvořil ze Sebe nezměrný počet bytostí, tehdy nebyl žádný tvor Tvé moudrosti a moci svoboden, nýbrž byl spoután Tvou vůlí. Nyní jsi však Ty Sám Sebe spoutal tělem lidí, Svých tvorů, abys Ty Sám veškeré stvoření osvobodil a mohl je uvést do Říše Svého věčně nejsvobodnějšího života Božího. Proto buď, ó, Pane od věčnosti, opět nadevšechno v sobě veleben a blahoslaven!

7) Tak svobodně a samostatně jsi nyní stvořil Své tvory, že slyší Tvé slovo a jsi jim dokonce jako jejich Tvůrce Učitelem a učíš je cestám, po kterých krácejíce mohou se Ti stát úplně podobnými. Ó, proto veleb Tě věčně každý atom Tvé věčné nekonečnosti; neboť také ten je nyní povolán vejít jednou do svobodného života!

8) Nyní však, velký věčný Bože, Pane a Stvořiteli, nech nás nějakou dobu pohlížet na Tvou tvář! Neboť poslyšte, tvorové, poslyšte všichni lidé: Věčnosti za věčnostmi plynuly, a vzešli z Něho nesčíslní tvorové, které ohledával jakožto Své myšlenky a vplynuly zase do Něho zpět. Avšak nikdy oko tvora nevidělo svého nekonečného a věčného Tvůrce a nyní jelikož se Mu podle Jeho věčného úradku zalíbilo, aby učinil Sebe Sama ve Své celé věčné bytostnosti Svým tvorům viditelným a pochopitelným, je Tento Věčný, Nekonečný beze změny Své moci a velikosti jako viditelný Bůh v podobě lidské mezi vámi a vy Ho vidíte a s Ním mluvíte - a přece nechápete a nevnímáte, koho máte ve svém středu! Ó, uvažte, co jsem vám nyní řekl a řekněte pak všichni: Ó, Pane, já jsem ze sebe věčně nehodný, abych byl s Tebou pod jednou střechou; ale promluv ke mně jen jedno slovo a má duše bude mít z Tvého jednoho slova věčný život!“

9) Poté položil Egypt'an ruce křížem na prsa a pln převelikých myšlenek od hlavy až k patě Mne pozoroval a totéž činili Jeho druhové V tomto okamžiku se neodvažoval nikdo ani slůvko promluvit a oči všech byly upřeny pevně na Mne.

10) Po chvíli jsem však řekl **JÁ** Egypt'anům: „Bud'te Mně srdečně vítáni, Moji přátelé, přicházející sem z daleké země! Dnes Mně učiníte ještě velmi prospěšné služby pro hlubší poučení těchto vašich bratří a pro posílení jejich duší! Avšak vy jste již téměř po dva dny putovali bez pokrmu a byli jste živeni jen duchem; nyní však musí také vaše tělo dostat jednou skutečnou posilu z plodů této země a té se vám brzy dostane v chlebě a víně!“

11) Egypt'an se sice velice omlouval a pravil, že Můj pohled ho posílil více než dostatečně.

12) Ale **JÁ** jsem pravil: „Vím velmi dobře, že duše naplněná duchem nepociťuje hlad těla; ale proto přece musí tělo obdržet svou přirozenou potravu, protože by jinak nemohlo být duši časem dokonalým nástrojem. A tak musíte nyní také vy požit napřed řádnou potravu, abyste se pak stali tím silnějšími, abyste Mi prokázali dobré služby pro vaše bratry!“

13) Po těchto Mých slovech konečně rádi svolili k požití potravy a Nikodém se také okamžitě postaral o to, aby bylo ihned opatřeno nejlepší víno a také nejlepší chleba a sůl!

14). Když byly chléb, víno a sůl na zvláštním stole, pravil jsem opět **JÁ**; „Zde se, děti zdaleka, posad'te, jezte a pijte!“

15) I posadilo se oněch sedm ihned ke stolu a s chutí jedli a pili; neboť teprve nyní začali pociťovati, že jsou skutečně hladoví a žizniví. Dobrotu chleba a vína si nemohli ani dost vyna-

chválit a prohlašovali je za životní pokrm z nebes.

16) **Prvý** pravil, zatím co ještě jedl a občas také pil: „Ve své duši jsem často takový chléb a nápoj ochutnával, ale přes můj tělesný jazyk ještě nikdy nepřešla taková tělesná potrava! V ní jsou věru v nejkrajnější formě spojeny všechny životní látky a posilují nejen tělo, nýbrž také duši!

17) Ó, jak daleko a jak hluboko by to mohli lidé ve sféře vnitřního života při takové potravě přivést, kdyby věděli co požívají a co tato strava obsahuje! Ale oni to neví a pro samé světlo nevidí také den; avšak oni již poněmhu také poznají, že v této Boží stravě požívají živé slovo Boha a Jeho vůli. Kdyby to dovedli v sobě rozebrat a pochopit, pak by teprve byli dokonalými lidmi; protože to však ještě dávno nedovedou, musí tak dlouho být a zůstat učeníky, dokud to nepochopí a neuvedou v život.“

18) Všichni přítomní se velice zarazili nad těmito poznámkami Egyptana, který to vše vyslovil zcela prostým a nejvyšším nenáročným způsobem. Také Mým starým učedníkům začalo přitom vzcházet zcela nové a jasné světlo; ale žádný z nich neměl odvahu vyměnit slova s Egyptanem.

19) Naši **tři mágové** pravili u sebe: „Nyní teprve jasně vidíme, co vše nám ještě chybí! O, jaký to rozdíl mezi námi a těmito sedmi lidmi!“

20) **Lazar** přistoupil zezadu ke Mně a pravil: „Ó, Pane, moudrost tohoto člověka mě činí zcela malomyslným! My jsme nyní u pravého Zdroje a jak nesmírně daleko on je před námi!“

21) Pravil jsem **JÁ**: „Z toho si nic nedělej, však vy tam také a ještě dále přijdete; ale musíte mít trpělivost a horlivost, neboť jednou ranou žádný strom v lese nepadne! Já jsem nepovolal sem tyto pravé, ale ovšem velmi ne mnohé lidi k vašemu zahanbení, nýbrž jen k vašemu pravému poučení. Tady uvidíte, co dovedou opravdoví lidé a co pak také dovedete vy, budete-li zachováním Mé nauky přetvoření v opravdové lidi.“

22) Ale nyní je ještě nechme jíst a pít; neboť oni opravdu asi dva dny nic nejedli a také málo pili. Nikodém by se však mohl nyní již starat o to, abychom také my dostali brzy něco k jídlu a pití a také naše mládež ve vedlejších pokojích, kde jste je Rafael a ty umístili.“

23) Když jsem toto řekl Lazarovi, byl ihned u Nikodéma a sdělil mu to a Nikodém uvedl ihned v největší činnost celou velkou hospodu.

139. OBA ŘÍMANÉ POZNÁVAJÍ PÁNA. NAPOMENUTÍ PÁNĚ, ABY NEBYL VYZNÁVÁN PŘED SVĚTEM.

1) Nyní přišli také ke Mně oba Římané jménem Agripa a Lais vedeni Agrikolou, hluboce se poklonili a **Agrippa**, jenž byl také velmi vznešeným Římanem jaksi královského původu Mi řekl: „Pane, nám bylo zcela divně u srdce, když jsme slyšeli slávu, kterou Ti projevovali dobře nám známí Hornoegyptané! Opravdu, kdyby to byli jiní Egyptané nežli právě ti, které jsme poznali před několika lety tam v jejich nejvyšší chudé otčině, byli bychom se domnívali - což je ve světě ke klamání lidí zajisté také možné - že jsi byl někdy s nimi pohromadě a že jsi je nyní sem za dobrou odměnu objednal jako dobré svědky pro sebe! Ale s těmito lidmi by bylo nemožné takovou smlouvu uzavřít; neboť jsou to páni přírody, která jim musí dát vše co potřebují a oni pohrdají každou obyčejnou mzdou od lidí.“

2) Já sám je vylíčil včera, když někteří slepí farizeové byli na Tebe velice zlí a až příliš otevřeně projevovali slova a smýšlení o Tvém pronásledování, jako vzor výše nadaných a dokonalých lidí, protože jsem chtěl těmto farizeům učinit z oblasti svých zkušeností pochopitelným, že Ty můžeš být zcela dobře také takovým dokonalým člověkem, proti kterému my lidé se svými zbraněmi nic nesvedeme. Tím jsem přiměl já a tento můj bratr Laius ty černé (to jest farizeje; vyd.) aspoň trochu k přemýšlení, což bylo jistě dobré. Ale nikdy bych si nebyl pomyslel, že se shledáme s těmito lidmi u nás zde v Emausích a že dokonce Ty Sám - podle učiněného nám nyní sdělení našeho nejváženějšího přítele Agrikoly - budeš přesně doslova vypravovat Svým

učedníkům na hoře Olivové u Jeruzaléma naše celé, farizeům zde učiněné sdělení o těchto dokonalých lidech a to v témž okamžiku, když jsem já je zde činil v Emausích farizeům?!

3) Z toho jsme však nyní také oba usoudili, že musíš být přes Svůj nyní lidský tvar a podobu ve Svém vnitřním Duchu nezvratně pravý Bůh a Tvůrce všech bytostí od věčnosti. Neboť kdybys nebyl Sám ve Svém Duchu od věčnosti, tedy úplně bez počátku, pak by tu musel být jiný, z něhož Ty Sám bys vzešel, což by pak znamenalo, že je jeden pravěčný a jeden v čase vzniklý Bůh, což se nám však zdá být nemožné, protože Prabytí pravého Boha obsahuje také samo v sobě podmínku prasíly a vše síly a vše moci, která podle toho, co jsme se již o Tobě dověděli, je nepopíratelně v Tobě. A protože je tomu s touto podivuhodnou věcí tak a tito dokonalí lidé ji také hned takto vši bystrostí svého ducha poznali, pospíšili jsme tedy nyní také my oba sem k Tobě, abychom Tě pozdravili jako věčného Pána, Boha, Tvůrce a Otce světa slunci a duchů a abychom před Tebou a všemi přítomnými živě opravdově vyznali, že úplně věříme, co jsme o Tobě nyní otevřeně vypověděli. Pane, odpusť nám, jestliže jsme se nyní dopustili nějaké chyby!“

4) Privil jsem **JÁ** s vlídnou tváří: „Ó, Moji milí přátelé, kdo přichází ke Mně, jako jste přišli nyní vy, nedopouští se přede Mnou věčně žádné chyby a Já mu pak jistě také nemusím chyby odpouštět! Ale co vy víte nyní jako mužové, to zatím držte ještě u sebe neboť svět není ještě zralý aby pochopil tak hluboké pravdy. Kdyby se něco takového řeklo, upadl by tím Jen do veliké zlosti a poté by se stal temnější a horší.“

5) Až však uslyšíte, že vstoupím opět do Svých věčných nebes, pak také na vás vyleji Svého Ducha a budete pak moci hlasitě všem lidem zvěstovat, co jste zde nyní otevřeně doznali přede Mnou!

6) Nyní však mluvmě spolu jako zcela přirození lidé, jakoby mezi námi nebyl žádný rozdíl, leč jen ten, že vy jste Moji učedníci a Já váš Mistr! Avšak žádný učedník, dokud se ještě musí učit, není tak dokonalý jako dokonalý je jeho Mistr; když se však učedník všemu naučil od Mistra, stává se pak také dokonalý jako jeho Mistr. Já jsem však přišel do tohoto světa právě proto, aby se lidé ode Mne učili státi se tak dokonalí jako dokonalý je Otec v nebi.

7) Neboť jsou-li lidé této Země určeni a povoláni státi se dětmi Božími, pak musí také být ve všem Bohu úplně podobní; neboť kdo nebude Bohu ve všem podobný, nebude také Božím dítětem a nepřijde k Bohu, dokud nebude Bohu úplně podobný.

8) Proto je však nyní Má nauka pravé evangelium, neboť zvěstuje a ukazuje lidem cesty, jak mohou dospět k bohopodobnosti. Kdo tedy slyší Mé slovo, věří mu, podržuje v sobě a jedná podle něho, ten tím dospěje k bohopodobnosti, bude mít v sobě život věčný a bude věčně nejvyšší blažený.

---

140. URČENÍ ČLOVĚKA. ÚČEL ZČLOVĚČTĚNÍ PÁNĚ.

1) (**Pán:**) „Nesmíte si to však představovat tak, že toho lze snad nadmíru těžko dosáhnout, nýbrž právě naopak, - tedy zcela snadno; neboť Mé jho, které vám kladu na šiji Svými příkázáními, je sladké a jeho tíhu lze snášet snadno. Ale za dnů této temné doby snáší Království Boží násilí a kdo je chtějí mít, musí je také na sebe strhnout mocí, což značí tolik, že nyní je těžko se zhostit všech starých a zakořenělých zvyků, které zapustily v člověku kořeny z ponoukání a svádění světa a tedy zcela svléci starého člověka jako staré roztrhané roucho a z Mé nauky obléci zcela nového člověka.“

2) Budou-li však v pozdější době již děti dobře vychovávány v Mé nauce, pak jim bude jako mužům naplněným dobrou a silnou vůlí, z Mé nauky lehké jho snášet.

3) Mou nauku lze však o sobě zcela krátce a snadno pochopit; neboť nežádá od člověka nic jiného nežli aby věřil v pravého Boha a aby Ho jak dobrého Otce a Tvůrce nadevšecko miloval a svého bližního jako sebe sama, to jest aby činil jemu vše to, co si rozumně může přát, aby bližní činil také jemu. Nuže, tolik sebelásky má tedy jistě každý člověk, že si nebude přát, aby mu činil jeho bližní něco zlého, - a tak ať tedy také on to nečiní svému bližnímu!

4) Nesplácejte nikdy zlo zlem, nýbrž čiňte dokonce svým nepřátelům dobro a učiníte veliký pokrok k tomu, abyste se stali podobni Bohu, Který dává vycházet a svítit Svému Slunci stejně

na dobré jako na zlé! Hněv a pomsta musí ustoupit z vašich srdcí; na jejich místo musí nastoupit milosrdenství, dobrota a mírnost. Kde je tomu tak, tam již není daleko úplná bohopodobnost, kteráž je cílem, k němuž jedině máte se všichni snažit.

5) Ale jak již řečeno, v této době není tato věc zrovna tak snadná, jak by si to někdo představoval. Bude to stát každého jistou a nevyhnutelnou námahu! Avšak kdo tu zmužile bojuje, bude také jist svého vítězství a odměna vítězi nedá na sebe čekat; kdo se však ukáže být bojácny zbabělec, ten bude také sklízet odměnu zbabělce. Tu se pak také řekne: Kdybys byl bojovav, byl bys také zvítězil; protože jsi se však boji vyhýbal, nemůžeš si také činit nárok na odměnu vítěze a musíš si sám připsat, že musíš jako zbabělec bez odměny s pole života odtáhnout.

6) Já však myslím, že by se neměl nikdo vyhýbat boji tam, kde cena vítěze je tak veliká.

7) Já jsem to, Který vám to říká a myslím, že nepotřebujete vyšší důkaz, věříte-li v sobě, že Já jsem Ten, za Kterého jste Mne uznali sami.“

8) Právili **oba Římané**: „Pane, mohou být zajisté zbabělci a my sami jich známe několik; ale my, kteří jsme již tak často zápasili se smrtí, ztratili jsme z ní všechnen strach! Kdo jde do boje a bojí se smrti, ten je špatným bojovníkem; kdo však smrtí a její bolestí pohrdá, ten je opravdovým hrdinou, většinou zvítězí a odměna ho nemine. O, Pane a Mistře ve Svém Duchu od věčnosti, mluvili jsme správně anebo ne?“

9) Právil jsem **JÁ**: „Úplně správně; ale jsou velmi mnozí ve světě, kteří se velice bojí smrti těla a proto raději ulpívají na lži a klamu světa, jen aby se dostalo štěstí jejich tělu! Bojí se těch, kteří usmrcují tělo, ale duši pak dále již nic učinit nemohou, ale Toho, Jenž může také jejich duši uvrhnout do pekla anebo do pravé věčné smrti, se nebojí.“

10) Ale nechme toho; neboť Já jsem nepřišel do tohoto světa, abych tu soudil, nýbrž abych učinil blaženým a živým každého, kdo věří ve Mne a žije podle Mé nauky. Jednou však bude mnoho těch, kteří budou ke Mně volat „Pane, Panel!“; ale Já jim v jejich srdcích řeknu: „Co voláte cizinci? Neznám vás! Jestliže jste věděli že Já jsem Pán a znali jste Mou vůli, - proč jste tedy nejednali podle toho?“

11) Proto vám nyní pravím: „Nepostačí, že Mne člověk zná a věří, že Já jsem Pán, nýbrž musí také konat to, čemu vás učím; teprve skutkem dospěje člověk k úplné bohopodobnosti.“

12) Jednání podle Mé nauky nebude však jistě těžké pro toho, kdo Mne dobře poznal a miluje Mne více nežli vše ve světě; kdo Mne však takto miluje, ten Mne také již nosí duchovně v srdci a tím také dokonalost života, tedy také úplnou bohopodobnost a ve vší blaženosti věčný život.

13) Hledte, tu jsem vám nyní zcela krátce ukázal, jak se mají věci se Mnou a s vámi lidmi! Kdo bude podle toho jednat, bude v sobě mít věčný život! - Ale nyní před obědem nic dalšího o tom!“

---

141. BOŽÍ BLAHOSKLONNÁ LÁSKA K LIDEM. POSTAVENÍ ČLOVĚKA K BOHU. PRAVÁ POKORA. PRAVÉ KLANĚNÍ SE BOHU. ODPUŠTĚNÍ HRŮCHŮ.

1) Právil **Agrippa**: „Ó, Pane, nekonečně moudrý Mistře od věčnosti, jak velká musí být Tvá láska k nám lidem, Tvým tvorům, že jsi Se mohl tak hluboce snížit, sestoupit v naší lidské podobě ze Svých nebi k nám do tohoto špinavého světa a učit nás a ukazovat cesty, po kterých je nám kráčet, chceme-li dosáhnout věčný život?“

2) Právil jsem **JÁ**: „Milý příteli, příznakem této tvé otázky je výlev tvého srdce a je dobrý, protože je také tvé srdce dobré; ale v tvém rozumu se teprve nyní začalo poněkud rozednívat a láska Boha k vám lidem připadá ti jako něco poněkud nepochopitelně podivného proto, že si představujete Boha jako největšího a nejmocnějšího císaře, který se jen nejjvyš zřídka ukazuje obyčejným lidem a ještě řídkěji promluví s nějakým nepatrným člověkem.“

3) Posuzujete-li Boha s tohoto hlediska, pak se mocně mýlíte; neboť Bůh je Tvůrcem všech věcí a bytostí a nikoli nějakým nesmírně pyšným, na zlatém trůně sedícím císařem, jenž považuje všechny své poddané za pouhé ošklivé a opovržené hodné červy a každému hrozí smrtí, kdo by se opovážil přiblížit se bez předem vyprošeného a daného svolení k trůnu císařovu.

4) Jsou-li však všechny bytosti jistě díla Boží; pak jsou to také díla Jeho lásky, která je jejich

bytím a díla nejvyšší božské moudrosti, která jim dává příslušný tvar a je také udržuje. Ježto by však bez Boží Lásky a Moudrosti věčně nikdy nějaký tvor netrval, proč ti tedy připadá tak divné, když Bůh tak velice miluje vás lidi?!

5) Vždyť jste přece jen pouhá láska z Boha a v Bohu a vaše bytí samo je o sobě Vůlí Boží Lásky jen ztělesněná Boží Láska! Je-li však nezvratně tomu tak, proč je vám potom tak divné, že vás Bůh tak velice miluje, že přišel k vám Sám v podobě lidské a učí vás nyní cestám ke svobodnému a jako z vás samých vyšlému bohopodobnému samostatnému životu?! Cožpak nejste díla Boží? Ano, to jistě jste!

6) Bůh však je od věčnosti nejdokonalejší Mistr jak v tom největším tak i v tom nejmenším, nebyl nikdy břídílem a hudlařem a nemusí Se tedy stydět za Svá díla. Člověk je však nejdokonalejší z nescílně mnohých a nekonečně různých tvorů, vrcholný bod Boží Lásky a Moudrosti a je určen, aby sám se stal bohem. Proč by se měl Bůh za toto :Své nejznamenitější dílo stydět a považovat je za příliš nehodné, aby Se k němu přiblížil?!

7) Hle, milý příteli, od takovýchto čistě vnějších světských idejí o Bohu musíš upustit. Jsou předně falešné a zadruhé neslouží k tomu, abys se jimi mohl k Bohu víc a více blížit, nýbrž takové falešné ideje by tě od Boha jen vždy víc a více vzdalovaly a to časem tak, že bys se samou falešnou úctou již vůbec neodvažoval milovat Boha, – jak je nyní takových lidí a národů na Zemi převeliké množství, kteří jsou sami viditelná díla Boží Lásky a Moudrosti, mají ovšem v základu falešnou víru a rovněž falešně odůvodněný názor, že Bůh je nad Své tvory tak nekonečně povznesen, že se k němu smí přiblížit jen nejvyšší kněz v jistých dobách s jistými modlitbami za nejskvělejších a nejokázalejších obřadů. A po takovém přiblížení považuje se velekněz již za tak nekonečně povzneseného a posvěceného, že se k němu nesmí ani nižší kněz – neřku-li jiný neposvěcený člověk – přiblížit, protože myslí, že se nejvyšší svatosti Boží nesmí a nemůže nic nesvatého přiblížit, protože by tím byla znesvěcena nejvyšší svatost Boha – z čehož by se pro ubohého a slepého člověka vytvořil takový hřích, který by se musel potrestat smrtí ohněm. Ó, jaká to dobrovolná a přehloupá slepota lidí!

8) Pohledte sem! Já jedině jsem Pán od věčnosti – a jak tedy jsem nyní mezi vámi? Hle, nazývám vás dětmi, přáteli a bratry a co jste ke Mně vy, tím je podle určení každý člověk a není tu žádný méně a žádný více! Neboť každý člověk je Mým dokonalým dílem, které se má také jako takové poznávat a náležitě sebe vážit, ale nikoli zcela neuznávat a pod všechny netvory se opovrhovat; neboť kdo opovrhuje sebou, jako přece poznatelně Mým dílem, ten také nutně opovrhuje Mnou, Mistrem. A k čemu by to pak mělo potom být dobré?!

9) Přátelé, pokora člověka v srdci je jednou z nejnnutnějších ctností, kterou může člověk co nejdříve dospět k vnitřnímu Světlu života! Ale tato ctnost záleží vlastně jen v opravdové lásce k Bohu a k bližnímu. Je to něžná trpělivost srdce, kterou člověk sice poznává svou znamenitost, ale nikdy se vládcovsky nepovyšuje nad své ještě mnohem slabší bratry, nýbrž je jen tím větší láskou objímá a snaží se je naukou, radou a skutkem povznést k vlastní poznané vyšší dokonalosti. V tom záleží vlastní a jedině pravá pokora; ale v pohrdání sebou samým věčně nikdy ne.

10) **Já Sám** jsem z celého srdce pokorný a mírný a Má trpělivost přesahuje všechny meze; ale ještě jste u Mne nikdy nezažili, že bych kdy před lidmi opovrhoval Sám Sebou. Kdo si náležitě neváží sama sebe jako díla Božího, nemůže si vpravdě vážit ani svého bližního a ani Boha, leč jen podle nějakého v podstatě zcela falešného odůvodnění.

11) Jako je pochybené, když se člověk přeceňuje a tak se brzy a snadno stává pronásledovatelem a potlačovatelem svých bližních a přitom je prost lásky jako božského živlu života, rovněž, tak je však také pochybené, když se člověk podceňuje. Důvod toho jsem vám ukázal a tak tedy zůstaňme jen hezky rovnými a buďme veselé mysli; neboť kdybyste se nyní začali přede Mnou poznávše Mne chovat příliš uctivě a příliš malomyslně, pak byste již nebyli vůbec schopni snést ode Mne ještě nějaké poučení.

12) Proto považujte Mne za dokonalého člověka, jenž v sobě chová úplnost Božího Ducha a proto je nyní vaším Mistrem a Učitelem, tak se Mnou pochodíte nejlépe a pro sebe nejužitečněji! – Porozuměli jste tomu všemu dobře?“

13) Pravit **Agrippa**: „Pane a Mistře, tomu jsme zcela jistě porozuměli; neboť tu je všude zcela prostá a holá pravda. Ale co si máme myslet o mnohých modlitbách a žalmech, které jsou u Židů zcela běžné? Nechceš tedy být nyní uctíván jako poznaný jedině pravý Bůh?“

14) Privil jsem **JÁ**: „Praví se sice v Mojžíšovi: „Sobota je den Páně; toho dne se zdržuj těžké otročké práce a modli se s čistým srdcem k Bohu, svému Pánu!“ Já však nyní pravím, že od nynějška je jistě dnem Páně každý den, ve kterém pravý člověk podle Mé nauky má konat dobro! Kdo však podle Mé nauky koná dobro, ten svěťí pravý sobotní svátek a modlí se vpravdě k Bohu bezustání a Já na něm budu mít zalíbení.

15) Je-li si někdo vědom, že zhřešil, ať se vyrovná s tím, proti komu zhřešil a budoucně již nehřeší, tak mu budou také jeho hříchy odpuštěny; ale určitým modlením, trýzněním a postěním nebudou nikomu hříchy odpuštěny, dokud sám svých hříchů nezanechá.

16) Dokud však vězí někdo v hříších, není způsobilý pro přijetí do Mé Říše pravdy, protože hřích patří vždy do oblasti lži a podvodu. Hleďte tak se má tato věc! – Ale nyní přichází na řadu oběd; poobědváme a teprve pak budeme pokračovat na cestě pravdy dále!“

142. TVAR A DUCH TVORŮ.

1) Na stoly byla pak přinesena dobře připravená jídla. Všichni se v náležitém pořádku posadili ke stolům a jedli a pili. Sedm Hornoegyptanů sedělo podle Mé vůle u Mého stolu a jedli též. Měli jsme tu opět ryby a to nejušlechtilejšího druhu z řeky Jordánu, které byly obzvláště dobře a chutně připraveny a všem hostům velmi dobře chutnaly. Sedm Egyptanů nemohlo tuto přípravu ani dost vynachválit a jedli s náležitou chutí ryby, ačkoliv předtím již požili trochu chleba a vína.

2) Když jsme tak malou chvíli jedli a pili, přišel k Mému stolu také Lazar s Rafaelem a oba jedli a pili zcela s chutí s sebou; neboť postaravše se o naši mládež, odebrali se pak k nám.

3) **Prvý Hornoegyptan** měl velké zalíbení v Rafaelovi, pozoroval ho od paty až k hlavě a pravil Mně: „Pane a Mistře od věčnosti! Když tento Tvůj sluha kráčel ještě před 4000 pozemskými lety v těle po Zemi, nevypadal svou podobou tak nepochopitelně krásný jako nyní ve svém čistě duchovním stavu. Kdybych byl jednou také shledán hodným vejít do Tvého Království, dostanu pak také ušlechtilejší podobu? Musím doznat, že má podoba je proti podobě, jakou má tento Tvůj sluha, nevýslovně ošklivá; hodí se sice pro naše podnebí, ale krásná a ušlechtilá není. Víím také, že na tomto světě zcela nic nezáleží na vnější podobě, nýbrž vše jen na dokonalosti duše; ale v Tvém Království musí tedy přece také mnoho záležet na podobě a vnější formě, jinak by čistí duchové nebyli vídáni v tak přeušlechtilých a překrásných podobách! Na tomto světě nemá barva kůže a zevní podoba pro vnitřní hodnotu člověka ovšem žádný význam; ale v Tvé nebeské Říši znamená asi mnoho. Já bych rád nyní také to věděl. Mám o tom sice již jakési malé tušení, ale k úplné jasnosti jsem to v této sféře přece ještě nemohl přivést.

4) Ve své duši vidím sice stále celou Zemi, její tvory a jejich vztahy, znám bezuzdné jednání lidí, vidím vše až do středu Země a myriády duchů. ve všech živlech jakož i vlévání Tvého věčného Ducha do všech bytostí není mi neznámé; ale důvod tak různých tvarů v Tvé hmotné a zejména v Tvé čistě duchovní tvůrčí sféře jsem nemohl dosud nalézt. Chceš-li nám Ty, ó, Pane a Mistře, dáti o tom malé světélko, pak by to velmi uklidnilo naše duše.“

5) Privil jsem **JÁ**; „Milí přátelé, vás stálo hledání a nalezení pravdy mnoho úsilí a práce; ale odvážným bojem jste hledaného cíle přes mnohé obtíže, s nimiž vám bylo bojovat z největší části šťastně dosáhli a to je vlastní hlavní věc života.

6) Co se týče jiných věcí, zejména věcí, na které jsi se předtím tázal, na těch spása duše zrovna nezáleží a vše to bude duši ujasněno, až bude úplně v Duchu ze Mne znovuzrozena a s ním sjednocena. Ale přesto vám dám o tom pokyn; to další se vám pak již stane samo sebou jasné.

7) Hleďte, lidé si již od starodávna vyráběli nástroje k vyluzování určitých tónů, - jako jsou u nás harfa, flétna (moldánky), pozoun a cimbál, u Řeků lyra, píšťala a harfa Eolova! Jsou-li tyto a ještě jiné takové hudební nástroje dobře a čistě naladěny, dávají při použití čistou melodii a k tomu nadmíru libozvučnou harmonii; jsou-li však tyto hudební nástroje rozladěny, to jest nejsou-li tóny navzájem v dobrých poměrech, nelze z nich vytvořit ani melodii a ještě méně čistou harmonii.

8) Nyní si představ duši člověka! Je-li tato duše v dobrých a pravých poměrech ke svému tělu, je také ve správné životní harmonii a tato harmonie dává pak duši její krásu, která bude ovšem v plné míře viditelná teprve tehdy, až se octne duše mimo tělo v Mém Království. Kdo však také již v těle na tomto světě pohlédne pozorně na dobré a vedle toho také na zlé lidi, ten brzy a snadno postřehne, že dobrý člověk staví na odív vždy také co do tvaru půvabný a příjemný zevnějšek, kdežto zlý člověk ukazuje již zdaleka potkávajícímu něco odpuzujícího, nevlídného a tedy také ošklivého a nemůže se před tím snadno skrýt. Důvod toho spočívá ve vnitřním duševním souladu anebo - u zlých lidí - v duševním nesouladu.

9) Takové rozdíly můžeš nalézt také již v říši zvířat a dokonce v říši rostlin. Ovšem všechny tyto rozdíly podob a tvarů se nejvýznačnějším způsobem objevují teprve v říši duchů, zatím co ve světě těl jsou jen v náznacích. Budete-li to v sobě příležitostně náležitě zkoumat, naleznete také vy snadno samo sebou vše další. Jste moudří a se silami přirozeného světa a jeho živlů beztoho dobře obeznámení lidé a dovedete také v této sféře vnitřní duševní inteligence snadno nalézt příčiny a účinky, chcete-li se tím nějak obírat. Ale toto a nekonečně mnoho jiného pozná člověk úplně teprve tehdy, až bude ve své duši v Duchu ze Mne úplně znovuzrozen.

10) A tak nebudeme tedy také o tom již ztrácet slova, nýbrž nyní dojdeme a dopijeme ještě náš oběd a po obědě se pak již ukáže, co budeme dále dělat!

11) Po tomto Mém poučení bylo oněch sedm v sobě zcela spokojeno a **první** pravil: „Ó, Pane a Mistře, děkujeme Ti za toto Tvé poučení; postačí nám úplně a nyní zcela dobře víme, jak jsme na tom také v této sféře a jak máme tuto věc zkoušet a bádát.“

12) Poté jsme dojedli a dopili ještě zbytek našeho oběda, vstali jsme od stolů a Já jsem všem zde přítomným požehnal.

---

143. NA PAHORKU U EMAUS.

1) Poté se Mne Lazar tázal, co začnu nyní.

2) Pravil jsem **JÁ**: „Nyní půjdeme všichni ven a utáboříme se na pahorku, který je odtud na východ; tam se dozvíme a podle našeho lidského způsobu tohoto světa zažijeme ještě dnes zcela mimořádné věci.“

3) S touto odpovědí byli všichni až na Nikodéma úplně spokojeni; neboť on věděl, že ho dnes odpoledne navštíví dva farizeové.

4) Proto se obrátil na Mne a pravil (**Nikodém**): „Pane a Mistře, Ty vidíš do mého srdce a víš, jak nekonečně rád bych byl přítom všem svědkem na vlastní oči a uši! Půjdeš-li již nyní ven na pahorek, jenž je ovšem také ještě mým vlastnictvím – to jest dokud budu žít - rád bych šel s Tebou; ale nyní kvůli ohlášeným dvěma farizeům musím zůstat doma a pro svou duši ztratím nespočetně mnoho. Pane, co tu nyní dělat? Na jedné straně je mi sice vhod, že jdeš oněm černým lidem (farizeům; vyd.) s očí, ale že Tě proto k prospěchu mé duše nebudou moci také mé oči již vidět a mé uši slyšet, to mi věru není nikterak vhod!“

5) Táže se proto ještě jednou, co by se tu správně mělo dělat. Nemám nakonec vůbec oba farizeje vyčkávat a jít s vámi na pahorek, anebo mám se zde zdržet, abych se dověděl, s jakou záležitostí sem přijdou? Ale tohoto není myslím vůbec ani třeba; neboť Tobě, ó, Pane, je beztoho již vše známé a tedy také to, co by asi mohlo oba farizeje dnes odpoledne ke mně přivádět. Kdyby se nejednalo o nic zvláště důležitého, nechal bych oba farizeje přijít - a opět odejít! Jde-li však o něco, co se týká Tebe, bylo by přece jen zase dobré, kdybych zůstal doma. - Co tomu říkáš, ó, Pane a Mistře?“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Půjdeš s námi; oba farizeové se již dozví, kam jsme šli a přijdou pak brzy za námi! Na místě samém pak se již dozví, jak je to se Mnou; neboť chci to právě tak mít, aby viděli, co vše se bude dít tam venku na pohodlném pahorku a jejich ústa jim budou zcela zvláštním způsobem zavázána. Já Sám tu budu činit pramálo a dám ony dva zpracovat pouze oběma jim již známými Římany, Rafaelem a sedmi Hornoegyptany a oba budou mlčet jako hrob. Mne však nepoznají a také se budou na Mne málo tázat; neboť mezi několika sty lidmi se tak brzy jeden nenajde.“

7) Ty však nemusíš ve svém domě také ani nechat zprávu, kam jsi šel; dovědí se v tomto

městečku velmi brzy od dětí, služebníků a služebnic, kam jsi šel a budou tě hned v patách následovat. Ale neměj z nich vůbec žádný strach; ani ti věru zrádce dělat nebudou! Těm však, kteří budou mluvit a jednat místo Mne, bude již vnuknuto, co mají mluvit a činit a tak buď nyní zcela beze všech obav a starostí a pojď nyní s námi se zcela dobrou myslí ven na krásný pahorek, který jsem před chvílí navrhl!“

8) Když to Nikodém ode Mne uslyšel, zcela se rozveselil a poručil svým lidem, aby as za tři hodiny přinesli na pahorek náležité množství chleba a vína.

9) Poté se tázal Lazar, co se má zatím stát s mládeží.

10) Pravil jsem **JÁ**; „Také mládež musí s námi na pahorek; neboť chci, aby nyní také tato mládež učinila vyšší zkušenosti a tak ať nás v náležitém pořádku následuje!“

11) Nyní bylo vše připraveno k odchodu a my jsme vstali a vyšli pozorováni jen několika dětmi na určené místo, které jsme dosáhli velmi brzy, neboť nebylo daleko od městečka.

12) Pahorek se zvedal v celku jen as 30 mužských výšek nad městečkem Emausy a na vrcholu měl velké a volné místo, které bylo hojnou travou porostlé a k severu poněkud zalesněné. Téměř uprostřed velkého prostoru na pahorku čněla nad travnou půdou skalní skupina, která byla vysoká jednu až dvě výšky muže a byla se všech stran dobře schůdná. Na nejvyšším místě této skupiny byla podle vkusu doby a tohoto městečka Nikodémem postavena velmi vkusná a prostorná chata, z které byla podobně jako s hory Olivové velmi krásná vyhlídka.

13) S několika Svými učedníky jsem vešel ihned do zmíněné chaty, která poskytovala na všechny strany volnou vyhlídku; všichni ostatní se utábořili kolem skalní skupiny a dávali dobrý pozor na vše, cokoli by se nad někde událo, anebo co asi budu dělat anebo mluvit.

14) Po malé chvíli, když se všichni přítomní víc a více uspořádali kolem skalní skupiny, povolal jsem k Sobě Nikodéma a řekl mu: „Dej nyní dobrý pozor; neboť oba farizeové, provázeni dvěma levity budou nyní také hned u nás! Co vám bude Lazare, Římané, Rafaeli a vám sedmi Hornoegyptanům mluvit a konat, bude vám vloženo do úst a do mysli vašeho srdce; o Mně však těm slepým zatím nic neříkejte!“

15) S tím se odebral Nikodém opět na své místo, které zaujal s Josefem z Arimatie, s Lazarem, Římany, Rafaelem a sedmi Hornoegyptany a očekával oznámené, kteří nyní také již v mrzuté náladě přicházeli na plochu pahorku.

144. FARIZEOVÉ NAVŠTĚVUJÍ NIKODÉMA.

1) Když **ti čtyři farizeové** spatřili Nikodema, šli ihned k němu a oslovili jej takto: „Jelikož jsi věděl, že tě dnes odpoledne navštívíme v důležité záležitosti, měl jsi nás jak se sluší a patří očekávat doma! Protože však vidíme, že máš kolem sebe velké množství cizích hostí, jimž zde chceš zřejmě připravit radostné odpoledne, budeme tě tedy před námi považovat za omluvena. Kdo však jsou všichni ti mnozí cizinci? Ostatní, kteří jsou odtud z Jeruzaléma a okolí, známe dobře; ale kdo a odkud jsou ti mnozí cizinci? Je dnes zde v Emausích slavnost, o níž nám nebylo nic oznámeno?“

2) Pravil **Nikodém**: „Jsou zde vysocí Římané, Řekové, Egyptané a Indové, kteří dnes přišli do mého hostince a které jsem nyní všechny zavedl na tento můj zamilovaný pahorek, aby za tohoto krásného dne užívali vyhlídku a mohli se na tomto volném vzduchu obveselit. Chcete-li však vědět ještě více, pak mluďte s nimi sami; neboť znají všechny jazyky!“

3) Tu přistoupil **Agrikola** a pravil: „Když už jste sem přišli jako vyzvědači chrámu, pak vám také jistě leží velmi na srdci, abyste se zde dověděli co možno hodně mnoho a mimořádného a to se také dozvíte!“

4) Hle, já, který zde nyní mluvím s vámi, jmenuji se Agrikola, jsem z Říma a první služebník císařův a jsem opatřen veškerou plnou mocí! Mohu nyní ve jménu císaře vše možné nařídit a zařídit a musí se stát, co poručím ve jménu císaře. Ti, kdož nás obklopují za námi, jsou moji průvodci a též mocní služebníci císařovi. Mé oba přátele zde, Agrippu a Laia, ostatně znáte. Tamto za skalní skupinou vidíte několik set mladých lidí obého pohlaví; patří k mé tělesné strážce a ostatní muže chovám rovněž ke své ochraně. Zde vpředu vidíte tři mudrce z Indie, jejichž velká družina je ubytována v blízkosti města; také oni patří nyní ke Mně. Tu je, jinoch, který svou

vůli dovede více nežli všechny mocnosti Země. A zde hned vedle nás stojí právě oni zázračně mocní Hornoegyptané, o jejichž síle vám včera v poledne vyprávěli oba Římané zcela zvláštní věci; přišli, aby zde navštívili oba Římany.

5) A tak nyní vidíte, v jaké společnosti se ocitáte a kdo a odkud jsme a co dovedeme. Chcete-li se však s oněmi zvláštními a dokonalými lidmi sami podrobněji seznámit, obraťte se přímo na ně samé; neboť jim se nemůže a nesmí nic přikazovat, protože oni sami jsou úplnými pány a veškerou moc mají ve své vůli. Domluvil jsem, a nyní přichází řada opět na vás!“

6) Poté oba farizeové pohlédli k chatě, postavené na nejvyšším místě skalní skupiny a tázali se Nikodéma, kdo je v té chatě.

7) **Nikodém** však pravil: „Psáno, jest, že není dobře, ví-li člověk zcela všechno a tak můžete této zásady nyní použít také u sebe, jde-li vám o to, abyste si neroztrpčili proti sobě tyto dva nejvyšší Římany; neboť pokud jsem zjistil z jejich slov, není u nich chrám zrovna v nejlepší vážnosti.“

8) Po této odpovědi se farizeové již více netázali, kdo je asi v chatě. Obrátili se však nyní na prvního ze sedmi Hornoegyptanů a tázali se ho, zda je to týž člověk, o kterém jim včera oba Římané vyprávěli tak zázračné a sotva uvěřitelné věci.

9) Pravil **Hornoegyptan** zcela silným hlasem: „Ano! Co chcete ode mě vy, kteří prosti jakékoli jiskry Božího Ducha pronásledujete všechny lidi, kteří byli naplněni Duchem Božím a ostatním lidem ukazovali cesty světlé a živé pravdy? Mluvte, co chcete abych vám učinil!“

10) Tato velmi vážná řeč Hornoegyptana se oběma vysokým farizeům zrovna nejlépe nelíbila. Pomýšleli nyní na to, zda by bylo radno, požádati ho o vykonání nějakého znamení.

11) Teprve za chvíli řekli Hornoegyptanu (**farizeové**): „Milý muži, chtěli jsme tě jen prosit, zda by ti nebylo libo, vykonat také zde před námi znamení, vycházející z moci tvé víry a vůle. Neboť když jsme hodnověrnými svědky slyšeli o tobě již tak zázračné věci a nyní jsi zde přítomen sám, pak bychom tedy také rádi nabyli skutečné přesvědčení o tvé vnitřní moci. Vykonej tedy před námi nějaké znamení!“

12) Pravil **Hornoegyptan**: „Ano, ano, vykonám, ale dříve mně musíte sdělit, z jakých důležitých důvodů - jak jste to sami hned z počátku sdělili Nikodémovi - jste sem dnes přišli se svými pomocníky, ač byste měli pro zítřejší sobotu zůstat doma, abyste pro zítřejší den učinili všeliké přípravy, protože v sobotu nesmíte nic dělat. Řekněte mi jen zcela jasně a pravdivě důležitý důvod vašeho dnešního příchodu sem a já vám pak vykonám znamení, - leč ne k vaší spáse, nýbrž k vaší záhubě!“

13) Pravil poté **jeden farizeus**: „Já již vidím, že s tebou nelze mluvit záludně a tak se také zcela neostýchám, vyslovit zde otevřeně úplnou pravdu.“

14) Hle, v Galileji, která patří také Židům a je pod Jeruzalémem, povstal prorok, který koná všeliká znamení a rozsévá novou nauku proti chrámu a proti nám! Svádí lid a pobuřuje jej proti nám. Ano, my víme, že se vydává za Syna Božího, dává se oslavovat jako zaslíbený Mesiáš a postupuje všude nanejvýš nepřátelsky proti nám, kteří jsme při staré nauce Mojžíšově. My však až příliš dobře víme, že je to syn starého tesaře, jenž byl i se svou ženou zcela přirozeným člověkem. Protože zmíněný prorok nás všude pronásleduje, pak je snad také zcela v pořádku, že i my ho pronásledujeme a po něm pátráme.

15) Několika našimi vyslanými vyzvědači jsme se již uplynulé noci dozvěděli, že se nyní se svými mnohými učedníky potlouká ještě v krajině jeruzalémské a provozuje nám nepřátelskou činnost, což nám naprosto nemůže být lhostejné. Ujišťovali nás, že Nikodém, náš druh v úřadě, má jistou zprávu o jeho pobytu a právě proto jsme vyšli, abychom si o tom s Nikodémem promluvili a se poradili, jak je to a co tu správně dělat. Hle, toť onen zcela důležitý důvod, pro který jsme vyšli!“

16) Pravil s velmi vážnou tváří **Hornoegyptan**: „A co byste s tímto prorokem učinili, kdyby se vámi dal chytit?“

17) Pravil **farizeus**: „Odevzdali bychom ho ihned soudu, dali bychom ho přísně vyšetřit a proti němu svědčit a dosvědčit, kterých zločinů se dopustil proti nám. Provinil-li se příliš mocně proti nám, proti chrámu a proti ustanovením - o čemž jsme z větší části již úplně přesvědčeni, - pak by musel podle zákona zřejmě být odsouzen k smrti.“

145. HORNOEGYPTĀN ODHALUJE MYŠLENKY FARIZEŮ.

1) Pravit **Hornoegypt'an**: „Hled'te, já jsem ještě zcela dokonalý přírodní člověk a mám ještě od Boha ony dary, jimiž se člověk jako závěrečný a dovršující bod celého stvoření stává skutečným pánem celé přírody, jejích duchů a živlů a dovedu mnoho, znám všechny lidské, zvířecí, rostlinné a nerostné věci celé Země od jejího vzniku až k jejímu příštímú úplnému zničení, znám dokonce všechny mravní, theosofické a státní poměry a rozumím také všem jazykům, dokonce zvířat, aniž jsem se jim byl kdy učil z nějakého písma; neboť všemu tomu učil mě můj duch, který mně byl Bohem dán již v mém devatenáctém roce.“

2) A tak vám mohu říci, že vy sami jste svého Mojžíše již odedávna úplně zrušili a z příliš velké touhy vládnout nad vašimi bližními a z příliš velké náklonnosti k lenivosti, k blahozítí a ke smilstvu a k cizoložství jste si učinili sami ustanovení, kterými trápíte a soužíte své bližní. Ukládáte jim nesnesitelná břemena, kterých se však sami pro Boha ani prstem nedotknete, protože sami již v Boha nevěříte. Neboť kdybyste ještě věřili v Boha, jako kdysi věřil váš praotec Abraham, pak byste jistě nezrušili zákony Mojžíšovy, nepřekrucovali jeho Bohem mu dané zákony a nekamenovali byste proroky, které Bůh probudil mezi vámi, aby vám vždy oznamovali, jak daleko jste se odchýlili od Jeho cest.

3) Nyní povstal opravdu nejvyšší a pro vás také poslední Prorok právě v době, jak vám ji vaši proroci prorokovali. Učí pravdě a ukazuje vám, že pro vaše velké a hrubé hříchy proti vůli Boží nejste již děti Boží, nýbrž děti ďáblovy. To vás naplňuje pochopitelně vztekem a zuřivostí proti Němu a proto se snažíte, abyste Ho jali a usmrtili.

4) Já jako cizí mudřec vám však pravím, že z Jeho dopuštění bude vám také ještě to možno provést a také to podle své v podstatě zcela zlé vůle provedete. Leč zničíte jen na tři dny Jeho tělo; ale Jeho věčný a všemohoucí Duch, Kterého nebudete s to s tělem zničit, Ho opět a to již ve třech dnech probudí. Potom blaze všem, kdož v Něho uvěřili; ale tisícero násobné běda vám zlým pokrytcům, podvodníkům a potlačovatelům lidí! Stane se s vámi to, co vám bylo v předvěčejší noci na obloze ukázáno! - Porozuměli jste mi?“

5) Pravit **farizeus** s tváří zcela rozezlenou: „Jak se odvažuješ ty, cizinec, něco takového nám říci do očí?! Znáš naši moc? Neznáš při své vševědoucnosti naši moc?“

6) Pravit **Hornoegypt'an**: „Řekl jsem vám to právě proto, že až příliš jasně a příliš dobře znám úplnou nicotnost vaší moci a neúplnějši pravdivost mé moci, která by se nezachvěla ani před tisíckrát tisíci bojovníky! Řekl jsem vám jen pravdu. Proč ji nechcete pro svou ještě vždy možnou spásu slyšet? Protože již nejste dětmi Boha, nýbrž dětmi vašeho nejvyš pravého ďábla! Proto vás nyní zlobí, co jsem vám řekl a proto chcete svého Boha usmrtit! Ale věřte mi, že já skutečně nemám strach z vašich hněvem rozpálených tváří; a proč, to vám ukáže ihned znamení, které vykonám! Vidíte tam nahoře vysoko v ovzduší vznášeti se několik obrovských orlů?“

7) Farizeové a také levité pohlédli vzhůru a spatřili také ihned dvanáct těchto obávaných obrovských orlů a **jeden farizeus** řekl: „A co mají znamenat tato zvířata?“

8) Pravit **Egypt'an**: „Tato zvířata jsem povolal sem právě za tím účelem, abych vám ukázal, kterak dokonalý člověk je pánem veškeré přírody. Já je však nyní také ihned všechny svolám dolů, abyste je mohli v úplné blízkosti přesněji pozorovat!“

9) Poté mávnul Egypt'an pravicí a obrovští orlové slétli střelhibitě dolů a obklopili templáře. Templáři se mocně ulekli a prosili Egypt'ana, aby těmto velmi divokým a zuřivě se tvářícím zvířatům také tedy přikázal, aby jim neublížili!

10) Pravit **Egypt'an**: „Bojíte se již tak velmi mocně těchto zvířat? Jak to tedy přijde, že se nebojíte Toho, Kterého stiháte a Jenž je s to nekonečně více nežli já?“

11) Hled'te, jak jste strašně slepí, hloupí a blbí a tím také v nejvyšším stupni zlí a pomstychtiví! Opravdově moudrý takovým nikdy není, ačkoliv může bláznům přísně zakázat jejich nezpůsob a vrhnout je do trestného soudu, stali-li se již jednou tak zatvrzelí, zlí a špatní, že pro jejich polepšení nelze k nim již rozumně přistoupit, jako tomu je zcela u vás templářů. Co by se mi mohlo stát, kdybych vás nyní dal těmito mně velmi poslušnými zvířaty rozsápat? Pravím vám: ani to nejmenší!

12) Vy ovšem máte za to, že s vámi čtyřmi bych byl brzy hotov, - ale co potom, kdyby mě

obklopilo ozbrojené vojsko a střílelo na mne ostrými šípky? Pak bych s celým vojskem učinil to, co nyní učiním a již jsem učinil, abych vám podal důkaz, pouze svou vůlí na několik okamžiků s vámi! Zkuste nyní jít dále anebo použijte svých rukou! Jen vašemu jazyku dávám úplnou svobodu, jinak se však podobáte solnému sloupu, kterým se svou neposlušností stala žena Loto-va.“

13) Poté se oni čtyři pokusili pozvednout nohy od země a pohybovat rukama, což však nebylo možné. Proto co nejnaléhavěji prosili Egyptřana, aby je z tohoto nejvyššího strastiplného stavu osvobodil; neboť mají v úmyslu své smýšlení změnit.

14) Privil **Egyptřan**: „To stěží učiníte; ale já vás přesto osvobozuji!“

15) Poté mohli opět nohama a rukama volně pohybovat a **ten jeden farizeus** pravil: „Poněvadž máš tak nepochopitelnou moc, mohl bys se již dávno stát nějakým nejmocnějším vládcem nad celou Zemí. Kdo by ti mohl odporovat?“

16) Privil **Egyptřan**: „Já však nejsem slepý blázen světa, jakými jste vy; u mě záleží vše jen na pravém poznání jednoho pravého Boha, na Jeho živé milosti a lásce a na tom, že přesně poznávám svatou vůli věčného Otce, abych jednal přesně podle ní, - a hleďte, to je nekonečně více nežli všechny poklady Země!“

17) Kdybyste vy domnělí kněží činili také totéž, prospělo by vám to více nežli všechno to vaše mnohé zlato a stříbro a všechny vaše drahokamy.

18) Dokud neseděl váš někdejší král Šalomoun na zlatém trůně a neobýval zlaté komnaty, byl moudrý a v jeho vůli byla velká moc; když však brzy poté byl obklopen leskem zlata, ztratil moudrost a moc a pozbyl velkou milost Boží. Co prospěly pak tomuto slabochu jeho nezměrné světské poklady, když začal nakonec pochybovat i o jsoucnosti Boží? !

19) Ale Šalomoun byl při všech svých pochybnostech v poslední své době nicméně mnohem lepší, nežli jste nyní vy. Jeho touha po nádheře a velká touha po ženách způsobily Šalomounovi nelibost u Pána, protože Šalomoun na Něho nedbal, ačkoliv se mu dvakrát zjevil, mluvil s ním a varoval ho, aby se od Jeho cest nikdy neodchyloval. Následek toho byl ten, že jeho velká říše byla rozdělena a jeho synu bylo ponecháno jen malé území kolem Jeruzaléma; a tato milost byla udělena Šalomounovi jen kvůli jeho otci Davidovi. Vám se však již nedostane vůbec žádné milosti, nýbrž zahynete v močálu svých nesčíslně mnohých hříchů a své úplné nepolepšitelnosti!“

146. POTRESTÁNÍ BOHATÉHO BARABEHO.

1) Privil **ten jeden farizeus**: „Jak to můžeš o nás tak určitě tvrdit? Proč bychom se nemohli také my, když už jsme tedy tak velcí hříšníci, též polepšit?! Dejte nám jen úplnou pravdu, abychom viděli a poznali, že prorok z Galileje je skutečně spasení Židů a my v něho uvěříme!“

2) Privil **Egyptřan**, ukazuje na oněch dvanáct orlů; „Pohleďte! Tito divocí dravci spíše v něho uvěří nežli vy! Což neučil již častokrát u vás v chrámu a nekonal před vašimi očima ta největší znamení?! Proč tedy v Něho nevěříte?! Čím více učil, čím větší znamení konal, tím více se stupňoval váš hněv a vaše pomstychtivost vůči Němu! Je-li tedy tomu u vás nesporně tak, jak potom můžete říci, že to činíte jen proto, abyste poznali úplnou pravdu a byli si jisti toho, že On je ten Spasitel Izraele, v kterého byste uvěřili? Já se vás však táži, kdo ve světě má vás Ho lépe učit znát nežli právě On Sám. Nevěříte-li Jemu, - komu potom chcete věřit a tedy se polepšit?“

3) Privil **farizeus**: „Často se spíše uvěří svědkovi proroka nežli proroku samému!“

4) Privil **Egyptřan**: „Také svědkové vám nechyběli; neboť počínajíc Mojžíšem svědčili pro Něho všichni proroci a také v této době jste měli živých svědků dost. Proč jste jim tedy nevěřili? Oni vám Ho zvěstovali a vy jste je ukamenovávali a poslednímu jste dali utnout sekyrou hlavu. A říkáte: „My uvěříme spíše svědkům nežli proroku samému?! Kde nepořídí nic Mistr, co si potom počnou jeho slabí svědkové? !“

5) Ano, ano, ze mě máte nyní pekelný strach, protože jsem vám jako úplně cizinec ukázal, co dovede dokonalý člověk; ale z prvního a největšího Člověka, Kterýž je Bůh, strach nemáte, protože On ve Své nezměrné lásce, trpělivosti a slitování s vámi dosud ještě vždy jednal jako se Svými prvými dětmi. Ale pravím vám, že já jako dokonalý člověk jsem naproti Němu zcela nic;

neboť jedině On je Pánem mého a vašeho života a štěstí. To je a zůstává věčnou pravdou.

6) Váš hněv a zloba proti Němu se věčně nezmenší. Pohledte zde na má zvířata! Kdykoliv se o Něm jen zmíním, sklání své hlavy až k zemi, - a ve vašich prsou se přitom zvětšuje neuhastitelná zášť! Tato zvířata zahanbují tedy vaši moudrost a důstojnost; vy však klesáte stále hlouběji do močálu své záhuby. A vy ještě říkáte, že byste se polepšili, kdybyste poznali pravdu?! Jak může však slepec zřít a chápat světlo, nevládne-li a nemůže-li vládnout světlo v něm, ježto je úplně slepý?! Právě tak nemůžete pochopit pravdu vy, protože ve vás ještě nikdy pravda nebyla.

7) Kdo chce pojmout a pochopit pravdu, ten musí napřed sám vzejít z pravdy. Vy jste však byli již od svých prarodičů dětmi lži, - jak chcete nyní najednou pojmout a pochopit největší a nejsvětější všech pravd?! Krátce, zůstáváte ve svých starých hříších a obdržíte také za své skutky odměnu!"

8) Tu začali obrovští orlové kolem farizeů dělat velmi podezřelé pohyby, takže farizeje pojala úzkost a znovu prosili Egyptřana, aby způsobil, by jim orlové neublížili.

9) Pravitel **Egyptřan**: „Věru, vaše bídné tělo by bylo pro tato ušlechtilá zvířata až příliš špatné! Ale hleďte, tam dole se pase stádo ovcí až k úpatí tohoto pahorku! Patří jistému Barabemu, převelice bohatému občanu jeruzalémskému, který tamto v oné již velmi zchátralé ovčácké chatě nechal přijít úplně na mizinu nanejvýš chudou rodinu, která kdysi byla dokonce v jeho službách. Dal jí sice na krátkou dobu právo bydlet v oné špatné chatě; jelikož však jejich zlá nemoc trvala příliš dlouho a v této době se zhoršila tak, že pro něho nebyla vůbec již naděje, že jednou tak jako tak skončí, stala se mu věc příliš mrzutá a dokonce velmi povážlivá a tak také pod záminkou, že ona chata musí být uvedena následkem rozmnožení jeho stád zcela nově do dobrého stavu, rozkázal, aby se ona chudá rodina ještě dnešního dne polomrtvá vzdálila z chaty beztoho nanejvýš bídné. Ó, jaký to ušlechtilý a milosrdný syn Abrahama, Izáka a Jakoba!

10) Tu však přišel vševědoucí a vámi tak velice nenáviděný prorok z Galileje ke zmíněné chudičce a zcela opuštěné rodině, jejíž nahé děti žebraly o chleba a nic nedostaly, ačkoliv tato obec je chlebovou pecí téměř celého Jeruzalému a tento Prorok dal rodičům svou všemohoucí vůlí zdraví, pak chléb, víno a zcela slušný a dobrý oděv a vyvedl je oním vysokým Římanem z jejich nanejvýš bídného útulku. Tamto uprostřed vysokých zmíněných Římanů stojí rodiče a jejich chudé děti a jsou nyní již co nejlépe zaopatřeni. A hleďte, to vše učinil váš nenáviděný Prorok!

12) Vy jako domnělí kněží Boží nemáte však nyní nic horlivějšího a nutnějšího na práci, nežli se dnem i nocí ve své loupežnické skrýši a úkrytu vrahů v božím chrámu radit, jak byste tohoto největšího Dobrodince ubohého lidstva usmrtili a zničili!

13) Řekněte sami: Ke kterým dravým šelmám lesů a pouští lze vás přirovnat?! Věru, občan Barabe je bídný a špatný; vy však jste ještě tisíckrát horší! Neboť Barabe bude onomu velkému Proroku dokonce ještě vděčný, že mu vyprázdnil jeho chatu; avšak ve vás vzrůstá jen ještě více skrytá zloba, protože vás tento velký Prorok nekonečně předstihuje ve vaší nejnicotnější síle, moci a milosrdenství! A tak bude nyní Barabe také mírněji potrestán za svou velkou nemilosrdenost!

14) Pohledte na obrovské orly! Jelikož vy byste jim byli - jak jsem již poznamenal - za pokrm až příliš bídní a špatní, ať se nasytí stádem tak velice dobrosrdečného Barabeho a aby byli se stádem snáze hotovi, budou podporováni právě tolika vlky a medvědy! Chci a tak se to staň!"

15) Když Egyptřan toto vyslovil, zvedli se náhle obrovští orlové, vrhli se dolů na pasoucí se ovce a každý zvedl jednu a drže ji pevně v drápech odletěl s ní k horám. Zároveň bylo také vidět dole na pastvině již mnoho vlků a medvědů, jimiž bylo pak celé stádo úplně zničeno a hltavě sežráno, - při kteréžto příležitosti se dali pastýři co nejrychleji na útěk.

16) Tu pohlíželi oni čtyři templáři zcela zaraženi do údolí a žádný se neodvažoval vyslovit ani jediné slovo pro anebo proti.

1) **Egypt'an** se jich pak otázal řka: „Nuže, jak se vám například líbí tato mnou nyní konaná znamení?“

2) Nikdo se již neodvažoval dáti tomuto divotvůrci odpověď; neboť jsouce si vědomi svých zločinů, měli z něho příliš velkou úzkost a strach!

3) **On** však pravil: „Ó, vy bídní pokrytci! Ze mě máte nyní strach, protože jste toto u mě viděli a zakusili; přitom však hledíte zajmout a usmrtit Toho, jehož všemohoucí, mně známou vůli jsem nyní vše to vykonal! Ó, bídní, slepí blázni! Kdo je tedy více: Pán anebo sluha, Mistr anebo slabý učedník?! Chvějete-li se nyní již tak velice přede mnou, jak tedy obstojíte před tváří Jeho?!“

4) Pravili **farizeové** zcela bázlivým hlasem: „Ano, ano, přemocný pane, nyní jsi zcela správně a pravdivě promluvil; ale my přece konec konců nemůžeme za to, že se chrám tak velice nepřátelsky staví proti tomu Proroku z Galileje! Chrám se svými zřízeními je ještě vždy světsky mocný proud; my jsme uprostřed tohoto proudu a proti jeho vlnám nemůžeme plavat! Jestliže však ani tento mocný Prorok nemůže a nechce přeměnit chrám, co potom zmůžeme proti němu my, jeho bezmocní členové?! Ano, kdybychom měli tvou nám nevysvětlitelnou moc, pak bychom Vysokou kněžskou radu brzy přemluvili; ale jedině pouhými slovy je to nemožné. Budoucně se můžeme nanejvýš zdržet hlasování proti tomuto velkému Proroku anebo také chrám opustit, to jest můžeme se, se svými prostředky uchýlit spíše do soukromého života, - ale změnit chrám nemůžeme, což zajisté se svou vpravdě velkou moudrostí uznáš. Naproti tomu mohl bys již ty a ještě více ten velký Prorok takovými znameními chrám a jeho sluhy přeměnit; ale my sami to nejsme sto.“

5) Pravil **Egypt'an**: „To, co jste tu nyní přednesli na svou omluvu, znám až příliš dobře; ale také vím, že jste a byli jste to právě vy, kteří jste přesně po boku svého velekněze vytvořili vlastní jádro nejpříkřejšího nepřátelství proti tomuto největšímu Proroku, Kterého kdy Země nosila, - a to je od vás zlé a špatné.“

6) Já vám však podle věčné Boží moudrosti v sobě pravím: Velký Mistr, naplněný Duchem Božím a vší jeho silou a mocí, nechce uvádět lidi na cestu Světla a Života pouhými znameními, nýbrž spíše Svou nejčistší a nejmoudřejší naukou, protože znamení nutí sice lidi, aby uvěřili v Něho a v Jeho slovo - ale nikomu nezjednávají o veliké pravdě vnitřní svobodné a živé přesvědčení; dokud však chybí člověku přesvědčení, které může nabýt jen přesným jednáním podle nauky, dotud ho lze také ještě považovat za duševně mrtvého. Neboť pouhá slepá a vynucená víra nedává člověku žádný vnitřní opravdový život, nýbrž (ten dává) jen světlá a jedním živá víra a té nedosáhne člověk nikdy a nikdy vnějšími zázračnými znameními, nýbrž jen živým slovem věčné pravdy z Boha a který je jako takovou pravdu přijímá a podle toho je činný.

7) Ježto však Velký Mistr z Galileje zajisté co nejjasněji ví a poznává, co je třeba jeho lidem k opravdové spáse, koná otevřeně před světem také Sám jen málo znamení, nýbrž učí jen v plné pravdě poznávat vůli Boží a povzbuzuje je, aby ji také plnili; znamení však koná jen tam, kde dobře poznává, že nemohou nikomu uškodit na duši.

8) Proto také nechce ani na chrám činit nátlak a nechává jej svobodně působit; jestliže však chrám nepřestane, bude i se všemi svými přívrženci přenechám soudu a zániku. To si dobře zapamatujte a запиšte za uši! Neboť Bůh, Kterýž je, věčně byl a věčně bude, nedá se Sebou žertovat, protože On Sám ve Své nejvyšší božské vážnosti určil lidi k pravé věčné blaženosti.

9) Neboť kdyby šlo u člověka o něco zcela nepatrného, nebyl by ho Bůh předně zázračně moudře a umělecky zařídil, takže již svým tělem je nejvyšší mistrovské dílo veškerého hmotného stvoření a zadruhé nebyl by mu dal duši, která se může stát jemu, Stvořiteli Samému ve všem podobnou, jestliže to jen sama vážně chce, - a zatřetí nebyl by již tak často Sám k lidem mluvil a je poučoval, co je Jeho vůle, jaké má úmysly s lidmi a co mohou dosáhnout.

10) Když si to nyní dobře rozvážíte a naproti tomu uvážíte svůj zcela zvrácený život, pak zajisté uznáte, jak velice jste vždy slovem a skutkem jednali proti Boží vůli a z toho také zajisté poznáte, že právě proto, že jste se vždy protivili Boží vůli, nyní tedy také tak nenávidíte a pronásledujete velkého Mistra z Galileje On vám až příliš jasně ukazuje, že všechny vaše skutky jsou proti vůli Boží a tedy úplně zlé! - Rozuměli jste mi dobře? I“

11) Právili **farizeové**: „Ó, ano, rozuměli jsme ti již a mluvil jsi také zcela pravdivě; ale žel také poznáváme, že v chrámu nezpůsobíme velkou změnu, i když také přesně povíme v Radě vše to, co jsme zde prožili. Ostatně Vysokou radou si nedáme jazyky vázat a naše pochybnosti jí vyložíme zcela otevřeně. Sami však již budoucně nebudeme odpůrci velkého Galilejce; neboť vidíme nyní již na tobě, jak daleko to může člověk přivést, zná-li cesty a má-li úplně vážnou vůli. Přivedl-li jsi to ty jako člověk tak daleko, - proč by to ten Galilejec nepřivedl ještě dále?! Jeho nauku, z níž již leccos víme, jelikož on již častěji učil v chrámě, budeme sami pro sebe porovnávat s Písmem a zkoumat a pak ji učiníme směrnicí našeho vlastního života. Je to tak správné?“

12) Tu přistoupil **Rafael** a pravil: „Tu však budete muset velmi mnoho napravovat, o špatného a zlého jste učinili ubohému lidstvu! Bez toho není pro vás možné odpuštění vašich hříchů; neboť když vám lidé neodpustí, co jste jim povinni, pak vám to také nemůže odpustit ani Bůh!“

13) Právil **farizeus**: „A co jsme tedy tak velice zlého lidstvu způsobili? Jednali jsme sice přísně podle zákonů chrámu, ale jinak opravdu nevíme, co bychom byli mimoto tak zlého lidstvu způsobili!“

14) Právil **Rafael**: „Počkejte nyní, - Nikodémovi lidé přináší právě posilu pro tělo; až bude požitá, pak již vám podám několik důkazů, které vám ukáží, co jste s ubohým lidstvem natropili! Ale nyní malé strpení!“

14) Právil **farizeus**: „My již budeme mít trochu strpení; zda však požijeme také něco pro posilu těla, o tom velice pochybuji, - neboť ty jsi nám nesdělil zrovna nic potěšitelného a radostného. Vše, co nám tento mocný Egyptan řekl a učinil, se nás nedotklo tak, jako právě to, co jsi nám řekl ty!“

16) Je již pravda, že se chrám dopustil velmi mnohých útisků, které jsme museli nařídít, protože patříme k nejvyšším zplnomocněncům chrámu; ale zákony, jimiž jsme vládli a jichž jsme používali, byly již dávno před námi. My tu opravdu nemůžeme za to, že jsou u nás takové zákony! Jestliže jsme však zákonitou cestou způsobili nějakému člověku škodu, což právě nebylo zrovna nic zvláštního, - pak je velkou otázkou, zda také máme takovou škodu opět napravit!“

17) Právil **Rafael**: „Jen malé strpení, nežli požijeme chléb, víno a několik ryb, pak již odpovím!“

18) Poté byly před různé skupiny hostů postaveny košíky s chlebem, vínem a rybami. Všichni se posilovali.

19) Jen oni čtyři templáři se toho nechtěli přes veškeré domlouvání účastnit; neboť **jeden** z nich pravil: „Je-li Žid hříšníkem, musí se postit, modlit a kát se v žíní a v popelu a nejíst a nepít jako ostatní počestní lidé, kteří jsou před Bohem a přede všemi lidmi čistí a spravedliví. Nebudeme jíst a pít, dokud se nedovíme, jak a čím jsme se stali hříšníky.“

148. RAFAEL ODHALUJE HŘÍCHY FARIZEŮ.

1) Když **Rafael** před očima lidí požil chléb, několik ryb a také číši vína, přistoupil rychle k oněm čtyřem a řekl: „Hledte, já jsem již hotov a nyní vám hned pomohu z vašeho snu o spravedlnosti!“

2) Vy jste se předtím omlouvali přísnými zákony vašeho chrámu, které jste nedělali a nepsali; ale kdo vám tedy dal zákon, podle kterého jste vyslali k lidem své všelijak přestrojené náhončí, aby byli všelikou lstí a jinými lákadly svádění proti Bohu, proti vám a proti chrámu? Dal-li se jimi někdo svést, pak vám ho svůdcové udali, a vy jste pak ihned vyslali své bičice a pochopy. Ti ho k vám přivedli a vy jste mu nadiktovali, byl-li zámožný, závratné tresty. Na usmířenou za své hříchy musel vám dát ovce, telata, krávy, voly, býky, osly, obilí, kuřata, víno, a peníze; měl-li také nějakou krásnou dceru, musel ji buď obětovat chrámu, anebo za ni zaplatit velké výkupné. Řekněte sami, zda to nebyl hřích, který jste způsobem do nebe volajícím páchali na li-dech!

3) Ale v poslední době jste si to ještě lépe zařídili! Nyní již nepotřebujete zcela žádné svůdce, kteří by se tu potulovali, aby sváděli lidi k všelikým hříchům, nýbrž vysíláte nyní pouze a

ihned své dráby a pochopy. Musí lidem, kteří něco mají, ihned uložit výpalné a pod záminkou, že se chrám úplně dověděl, že se prohřešili hrubě a velmi prokuratě proti Bohu a proti chrámu, berou jim hned veškeré jejich jmění, - a kdo by se tu vzpíral, má být ihned tělesně potrestán!

4) Je snad takovéto vaše počínání s ubohým lidstvem také nějakým Mojžíšovým zákonem přikazováno, či není to snad žádný hřích proti lidstvu a proti Bohu?!

5) Když jste se dověděli o nějaké roztomilé ženě, pak jste ji svedli k cizoložství - a stala-li se vámi cizoložnicí, pak ví nyní již každý, co jste s ní dále prováděli.

6) Krátce, pravím vám, tak zlé jako u vás v chrámě to nebylo ani v Sodomě a Gomoře a přece se mi odvažujete říkat do očí, že jste postupovali proti lidu jen podle zákona, který jste nedělali vy!

7) Můžete omluvit svůj krevní obchod u neplodných žen na nejzazších trzích země judské a nevíte o oněch ve vašem žoldu jsoucích lupičích, kteří již častokrát v oděvu římských sluhů a úředních osob vzali bohatě vypraveným karavanám poklady a podrželi je pro sebe, to jest pro vás a pro chrám?!

8) Také tento váš způsob jednání není, pokud vím až příliš jasně v žádném zákoně; zato však je psáno, že třeba být také k cizincům spravedlivý a že se mají nechat jít po cestách, nevstupují-li na ně jako nepřátelé. Jestliže jste se však jako Židé dopouštěli jak na lidech domácích, tak i na cizincích takových nespravedlností, jak chcete napravit a jak napravíte tyto a ještě tisíc jiných nespravedlností, kterých jste se velice drze dopouštěli na ubohém lidstvu?

9) Jak vám kdy odpustí ti, které jste co nejukrutněji duchovně a tělesně usmrtili a jak navrátíte mnohým cizincům uloupené jim statky a všem mnohým domácím lidem nespravedlivě odňaté smírné oběti za hříchy, které jste jim přibájili?

10) Domluvil jsem; co mně můžete nyní odpovědět, dodám-li vám ještě, že vy a vaši předchůdci jste se vždy co nehorlivěji namáhali pronásledovat a usmrcovat proroky jen proto, že vám vytýkali vaši ohavnost a varovali lid před vašimi falešnými a lživými naukami a ustanoveními a že vy sami se nyní ze zcela stejného důvodu snažíte zahubit také největšího Proroka z Galileje proto, že proti vám svědčí podobně jako já a tento cizinec z Horního Egypta? Mluvte nyní a omluvte se přede mnou; neboť také já jsem sluha Boha, Pána od věčnosti!“

11) Pravitel **farizeus**: „Můžeš jím být, ale já jen nechápu, jak jsi to sotva ještě jinoch, přivedl k takové moudrosti! Jsi asi také Galilejec a naučil jsi se to vše od velkého Proroka, že proti nám tak otevřeně před lidmi vystupuješ, - ač jsme ti, pokud víme, nikdy neublížili!“

12) Obvinil jsi nás nyní dokonce před velkými a vysokými Římany z velkých a do nebe volajících nespravedlností, které nemůžeme ani při nejlepší vůli napravit; vezmeš-li však mimoto v úvahu žalostné světské poměry, v nichž žijeme, pak také ty se svou moudrostí nahlédneš, že žádný člověk nemůže plavat proti proudu a že každý člověk musí svůj plášť řídit podle větru.

13) Zázračným mužem z Horního Egypta a nyní také tvou tvrdou řečí, vysoký, vznešený jinochu, přišli jsme nyní přesvědčivě na to, že v člověku je opravdu nějaký vyšší život. Nuže dobře, člověk, který má v sobě co nejživěji toto přesvědčení, může ovšem snadno mluvit a jednat; ale my jsme dnes poprvé prožili věci, které nám pravily, že Mojžíš a také všichni ostatní proroci nejdou žádné přízraky rozpálené lidské fantasie, nýbrž skutečné pravdy, o nichž jsme dříve neměli ani tušení. A tak teprve nyní také poznáváme, že jsme se podle čistého zákona Mojžíšova strašně prohřešili na lidstvu. Ale nyní to již nemůžeme napravit, jako je také zcela nemožné, abychom mohli jako přišedší nyní sami k poznání celému chrámu a všem farizeům v celé zemi židovské sdělit svůj názor jako živou pravdu.

14) Pán v nebi zajisté ví, proč nás tak dlouho trestal největší slepotou; ale jsem právě také toho mínění, že nás po právu nemůže odsuzovat, že jsme se jako slepí zřítili do propasti. Učiníme podle svých sil a prostředků zajisté vše, co se jen dá učinit; ale vše, co špatného a zlého bylo způsobeno naší slepotou, nelze napravit - leč jen vůlí.

15) Budeme tedy také působit v chrámu v tom smyslu, abychom aspoň my již nepronásledovali velkého Proroka tím, že se již nebudeme účastnit Vysoké a nyní vlastně zlé rady; zda však Vysoká rada upustí od pronásledování Velkého Proroka, to věru nevíme! Ale podle toho, co jste o Něm ty a velký zázračný muž z Horního Egypta vypověděli, bude se před Vysokou radou jistě ještě méně bát nežli vy dva. Neboť co může pořídít Vysoká rada se všemi svými úskoky a rozhodnutími proti moci člověka, který je vyzbrojen vší mocí Božího Ducha?!

domluvil a je na tobě, abys nám řekl, zda jsem mluvil správně. „

149. RAFAELŮV PŘESVĚDČUJÍCÍ ZÁZRAK.

1) Privil **Rafael**: „Mluvil jsi zcela dobře a správně a proti tvé čisté řeči nemohu ti tu nic namítat; ale u nás dokonalých lidí je pro vás osudným jen to, že my vidíme též vaše nejvnitřnější myšlenky a tyto myšlenky nesouhlasily s tvými slovy!“

2) Privil **farizeus**: „Jak to může být? Jak je snadno možné jinak mluvit a jinak myslet? Vždyť slovo samé není přece ničím jiným nežli jaksí vtělenou myšlenkou!“

3) Privil **Rafael**: „Ano, ano, mělo by to být; ale u vás tomu ještě nikdy nebylo a také tentokrát není! Je-li tvé slovo hlasitým výrazem tvých nejvnitřnějších myšlenek, pak je to pravda; vyslovuješ-li však ústy vyznání, ale ve své mysli zcela jinak myslíš, pak tvé slovo není již pravda, nýbrž lež, kterou sice můžeš lidem tvého druhu vnutit jako pravdu, ale lidem našeho druhu ne, - neboť my máme schopnost, že také vidíme a slyšíme myšlenky lidí a tu se, se lží nic nepořídí!“

4) Ty jsi sice v této věci řekl něco pravdivého a to, že se již neúčastníte Vysoké rady, budete-li se někdy jednat o pronásledování velkého Proroka a dále, že všechno to zlo, které jste způsobili, byste nemohli nikdy odčinit, avšak co byste ještě nějak mohli, že byste také chtěli odčinit ale to vše chcete učinit jen proto, že nás i s Prorokem považujete za arci-kouzelníky a ne za pravé Boží posly. Před námi jako před arci-kouzelníky máte však nyní velký strach a proto nechcete být proti nám. Já však pravím vám, že my nejsme žádní kouzelníci, nýbrž skuteční Boží poslové ale velký Prorok z Galileje není vlastně prorok, nýbrž je to, co o Něm prorokovali proro-ci!

5) Kdybyste v Něho uvěřili, pak byste také mohli dosáhnout odpuštění svých hříchů; jestliže však v Něho nevěříte, Jeho nauku nepřijímáte a také podle ní nejednáte, zůstává váš hřích ve vás a s ním také věčná smrt. On jediný je Pán, jak to o Něm prorokovali všichni proroci a proto může každému, kdo přijde k Němu, hříchy prominout; ale jako nějaký hlavní kouzelník, za kterého jej považujete, vám vaše mnohé hříchy nepromine a neodpustí!

6) Že my však nejsme kouzelníci, za jaké nás považujete, to vám ihned ukáži. Pohledte na mě, zda mám u sebe něco jiného nežli jen tuto svou zcela lehkou řasnatou suknicí! Já se vás však nyní táži: Co chcete, abych nyní vykonal pouze svou vůlí? Ale volte něco dobrého, pravdivého a tedy rozumného!“

7) Tu přemýšleli oba farizeové, co by měli volit, aby to domnělému mladému kouzelníkovi nebylo tak snadno možné.

8) Po chvíli pravili (**oba farizeové**): „Dobrá, spanilý příteli, postav nám sem tedy hojným ovocem opatřený a úplně vzrostlý fíkovník a to tak, aby zůstal po léta dále a nesl plody! My však plod také ihned ochutnáme!“

9) Privil **Rafael**: „Je sice psáno: „Nepokoušej Boží všemohoucnost, nýbrž služ Bohu!“; ale jelikož se tu jedná pouze o to, abych vám ukázal rozdíl mezi kouzelníkem a člověkem, který působí Duchem z Boha, bude také vaše žádost ihned splněna! Kde chcete, aby strom stál?“

10) Privil **farizeus**: „Hle, tamto kde leží směrem k pahorku hnědý kámen, právě tam jej můžeš postavit!“

11) Privil **Rafael**: „Dobrá, chci tedy, aby podle vaší vyslovené žádosti ihned stál na označeném místě fíkovník! Staň se!“

12) V tom okamžiku stál také již fíkovník na označeném místě. I ulekli se farizeové a levité tak velice, že se pro samou úzkost a úžas sotva odvážili promluvit.

13) **Rafael** jim však řekl: „Nuže, strom vámi požadovaný je na svém místě, celý obsypaný zralým ovocem; jděte a ochutnejte fíky a posuďte, zda jsou nicotným kouzelnictvím anebo úplnou pravdou!“

14) Poté pravil **farizeus**: „Ó, nanejvýš všemohoucí posle Jehovův, nyní již vidíme, že to věčně není nějaké kouzelnictví, nýbrž moc a síla Božího Ducha v člověku! Kéž nám Bůh odpustí, že jsme se rouhali Jeho všemohoucností! Neodvažujeme se okusit plod, který nyní tak zá-

zračně stvořila Boží všemohoucnost; neboť to by znamenalo Boha ještě více pokoušet!“

15) Privil **Rafael**: „Ó, ó, tak zbožní dávno ještě nejste! Bojíte se jen, že by vám tento plod mohl uškodit a jen proto se neodvažujete jej okusit! Ať jdou napřed jiní lidé a okusí plody; pak aspoň uvidíte, zda vám plody uškodí?“

16) Poté se Nikodém, Josef z Arimatie a ještě někteří odebrali ihned ke krásnému stromu, utrhli ihned několik fíků s haluzí, s velkou chutí je požili a velice chválili dobrou chuť. I šli také farizeové, aby okusili nádherně vypadající a k požívání velice vábíci fíky a nemohli jejich dobrou chuť ani dost vynachválit.

17) Když požili několik fíků, šli celí užaslí opět k andělovi, pozorovali ho od hlavy až k patě a po chvíli pravili (farizeové): „Jsi mladý člověče, skutečně také jen člověk jako my, anebo jsi nějaká vyšší bytost?“

18) Privil **Rafael**: „Ano, já jsem až příliš člověk, ale ne ovšem vám podobný; neboť vy dosud nejste vlastně ještě praví lidé, nýbrž jen zpola oživené lidské tvary, kterým však chybí ještě mnoho, nežli se stanou dokonalými lidmi. Co chcete, abych vám ještě ukázal?“

19) Privil **farizeové**, kterým nyní konečně už vzešlo světlo: „Ó, milý, jistě jako Samuel a David Duchem Jehovovým naplněný jinochu, toto znamení nám postačí! Litujeme, že jsme pokoušeli Boha a požadovali od tebe znamení; věříme nyní již úplně, že to není žádné kouzelnictví, nýbrž čistý Boží zázrak. Bylo by zločinem, kdybychom od tebe, jak řečeno, žádali ještě další znamení; ty sám však jako jinoch jsoucí ve vši Boží milosti, můžeš podle své vlastní vůle činit, co je ti libo.“

20) Nám se nyní ostatně zdá, že ty jsi také zázračným budovatelem onoho velkého polního sloupu, který lze odtud ještě zcela dobře vidět. Neboť nedostal se tam přirozeným způsobem, protože nelze objevit ani nejmenší stopu zpusťování půdy a trávy, způsobenou nutně stavbou tak těžkého sloupu; vznikl tedy jistě zázračně. A je-li ti milostí a silou Boží v tobě možno stvořit v nejrýchlejším okamžiku strom plný zralých a nanejvýš chutných fíků, - proč by ti nemělo být možné právě tímž způsobem povolat v jsoucnu rovněž onen sloup?!

21) Neboť u Boha, který stvořil z ničeho celou Zemi i se vším co nosí a živí, musí být všechno možné; v tobě však působí také milost Boží a moc a tak tedy také tobě musí být všechno možné. Stačí, abys jen pevně chtěl a je tu již vše, co chceš! O tom jsme nyní již úplně přesvědčeni a nepotřebujeme od tebe již jiné znamení. Ale ty máš moudrost a moc a proto tedy můžeš činit, co je ti libo.“

---

150. VNITŘNÍ PODSTATA ČLOVĚKA.

1) Privil **Rafael**: „Nuže dobře tedy, budu to také tak dělat! Jelikož jste nyní předpokládali, že jsem též budovatelem a stavitelem tamtoho polního sloupu na cestě do Jeruzalému, pravím vám nyní, že je také tomu tak. Tím je však prokázáno, že věc, s kterou je to tak, představuje jistotu, že nejnvnitřnější duch v člověku je a musí také být pánem všech přírodních sil, které vládou ve všech živlech, protože bez tohoto ducha, který je z Boha a všude působí, by tu vůbec nebyly; je-li však nepopíratelně tím, pak mu také musí být podle věčných norem Božího řádu vše možné.“

2) Nežli však člověk dospěje anebo bude moci dospět k takové způsobilosti, musí si nejpřesnějším následováním vůle Boží, která mu byla zjevena Mojžíšem a proroky, právě tuto vůli Boží tak velice osvojit, že pak svobodně ze sebe nemůže jednat jinak, nežli jak mu to v jeho srdci oznamuje vůle Boží, - což tomu, kdo poznal Boha a nadevšechno Ho miluje, není zrovna nic těžkého, protože láska k Bohu mu propůjčuje stále k tomu sílu v té míře, v jaké vzrůstá v srdci v lásce k Bohu a v této lásce také v lásce k bližnímu.

3) Když se člověk sjednotil takovýmto způsobem s Bohem, je také již naplněn Duchem z Boha; neboť láska k Bohu a plnění Jeho svaté vůle je právě již úplně činný Duch Boží v člověku, protože jeho nová vůle není již slabá a malomocná vůle lidského těla, nýbrž všemohoucí čistá vůle Boží.

4) Kdo tedy v sobě má úplně tuto vůli, tomu musí také zřejmě být možné vše, co chce; neboť co chce potom on, to chce také Bůh v něm, - Bohu je však jistě možné vše!

5) Proto se zrovna tak velice nedivte, když staří proroci velmi často konali velká znamení. Neboť jako pouzí lidé nekonali ze sebe právě tak znamení, jako jste pravá znamení nekonali nikdy vy; protože však byli svým čistým životem často již od kolébky naplněni Duchem z Boha, konal tento všemohoucí Duch ona velká zázračná znamení a tento Duch naplňoval také jejich srdce světlem vši moudrosti z Boha a co oni pak z této moudrosti mluvili k lidu, to nebylo již slovo lidské, nýbrž slovo Boží.

6) Protože jsem tedy já, jakož i ještě někteří z těchto lidí zde naplněn rovněž také tak Duchem a vůlí Boží, musí se mi dít vše, co chce vůle Boží ve mně a nemůže se mi nic postavit na odpor. Kdybych chtěl tuto celou Zemi rozdrtit a úplně zničit, pak by se to, kdybych vážně chtěl, podařilo rovněž tak jistě, jako se mi nyní podaří v jediném okamžiku zničit tamto z dosti vzdáleného pohoří vyčnívající skálu.

7) Pohledte, tamto mezi severem a východem je právě zmíněná silně vyčnívající skála, jejíž zničení zajisté nepřinese nikomu škodu, ježto je beztoho majitelům oné „hory a jejich lesů spíše na škodu nežli k užtku. Chci. - a hledte, skála již neexistuje! Její všechna hmota je nyní již asi tisíc dní cesty daleko odtud v hlubině velkého moře!“

8) Právili **farizeové** zcela udiveni: „Ale my jsme ji neviděli odtud se zvedat a letět vzduchem!“

9) Právili **Rafael**: „Však jste předtím přece také neviděli tento strom pomalu ze země vyrůstat! Co Duch Boží chce, tak se děje, jak chce; neboť čas a prostor nepřichází u Něho v úvahu. Chce-li však, aby se tu vše dělo v časově důsledném řádu, jak to vidíte na přirozenosti věcí této Země, pak se to také děje tak, jak tomu chce; neboť čas a prostor jsou také věci, které vycházejí stále a věčně z Jeho vůle a z Jeho řádu!“

10) Cedr roste podle Jeho vůle často po mnohá staletí, nežli dospěje ke své největší velikosti a síle, jetelovitá rostlina je se svým dokončením hotova v několika dnech; vidíš-li však letět blesk z mraků, potřebuje velmi málo času pro svůj slet z mraků k Zemi a z toho vidíte, že Duchu Božímu jsou všechny věci možné. - Chápete nyní z toho něco?“

11) Právili ještě stále nejvyš zaražení **farizeové**: „Ano, ano, chápeme to nyní již tak, jak to dovedou lidé naší staré slepoty chápat; ale nesmírnou rychlost úspěchu Boží vůle v člověku, jako nyní v tobě, těžko asi kdy pochopíme! Ono jistě zároveň „zde“ a „tam“ nechápe věčně žádný sebejasnější lidský rozum.“

12) Právili **Rafael**: „Pročpak ne? Nemůžete se ve svých myšlenkách, nyní ihned například přenést do svých příbytků?“

13) Právili **farizeus**: „Ó, ano, to jistě - ale ovšem bez nejmenších účinků!“

14) Právili **Rafael**: „To jistě; protože nejste jedno s vše naplňujícím, vše prostupujícím a všude působícím Duchem z Boha! Tento Duch dlí sice v nejnitřnějším středisku vaší duše, ale je tu ještě zcela izolován od všeobecného Ducha, protože vaší příliš nepatrnou láskou k Bohu má také příliš nepatrnou potravu, aby se mohl v duši rozšířit, ji prostoupit a takto se vaší celou bytostí rozšířit, to jest ne snad prostorově, nýbrž ve sféře způsobivosti vůle, kterážto způsobivost je v něm právě tak jako v Bohu Samém, jímž byl jako nezničitelná životní jiskérka vložen do srdce duše.“

15) Rozšiřovat ve sféře vůle však znamená, že duše sama úplně podřizuje svou vůli úplně poznané vůli Boží a dává se jí zcela dobrovolně ovládat.

16) Stane-li se, že se duše nechává téměř jakoby zvenčí dovnitř poznanou a přesně následovanou vůli Boží až do svého nejhlubšího nitra prostoupit, pak tato poznaná a následovaná vůle Boží probouzí v nejhlubším nitru duše dlícího a dřímajícího Ducha z Boha. Tento Duch se pak ihned spojuje s jemu rovným, celou duši prostoupivším Duchem vůle, jenž je vlastním Božím Duchem, je pak s ním ve všem zajedno, tak jako také Bůh - byť o Sobě ještě v nekonečně vyšším stupni - je a zůstává ²⁰⁾ zajedno téměř jako jedno oko s druhým, ač u člověka také jedno oko vždy vidí ostřeji a snáze nežli druhé.

---

² ⁰ Tato věta je v původním rukopisu Lorberově jím samým dodatečně takto přepracována: „Tento Duch se pak ihned spojuje s jemu rovným, celou duši prostoupivším Duchem vůle, Jenž je vlastním Duchem Božím; tak je vnitřní duch v člověku také jedno ve všem s Bohem, tímž také v Bohu, byť o sobě také tak je a zůstává ve stupni již nekonečně vyšším.....“ Vydavatel.

17) Přivedl-li to člověk tak daleko, pak jeho myšlenka, s kterou se přenesl na nějaké sebevzdálenější místo, není prázdná a neúčinná, nýbrž staví duchovně na toto místo celou bytost takového dokonalého člověka, která je s to vše dokázat. Tato bytost vidí, slyší a vnímá vše, protože vše prostupuje a ovládá nekonečným Duchem vůle, aniž tím i jen na okamžik ztrácí svou individuální samostatnost. Protože však tato bytost vše prostupuje a ovládá, může také jako pravým Duchem Božím naplněná myšlenka v okamžiku provést, co dokonalý člověk chce.

18) Ale dokud člověk nedosáhl tohoto nejblaženějšího a jedině pravého životního stavu, do- tud může přivést své myšlenky a ideje k nějakému nejvyš nedokonalému uskutečnění jen svými tělesnými údy a to jen v souzené přirozenosti. Myšlenka o sobě není pak nic jiného nežli tvůj obraz v zrcadle - bez podstaty, bez síly a beze vší moci. Ale nicméně ti to praví, že se v ní můžeš okamžitě octnout v sebe vzdálenějším místě i když také podle vysvětlení tobě učiněném beze všeho účinku.

19) Nyní zajisté pochopíš, kterak mi bylo možné rozplynout onu skálu na dosti vzdáleném pohoří a ponořit ji do hlubiny nejbzdálenějšího moře!

20) Já jsem však nekonal tato znamení před vámi proto, abych vás uvedl před námi do strachu, nebo abych vás nutil k přijetí nové nauky, která je vlastně nejstarší naukou na Zemi, nýbrž znamení jsem konal jen proto, abych vám ukázal správnou cestu k získání opravdové a dokonalé životní síly z Boha, bez níž je člověka považovat v jeho duši tak dlouho za opravdu mrtvého, dokud se způsobem, který jsem ti ukázal, úplně nesjednotil s vůlí Boží."

151. BOŽÍ VEDENÍ LIDÍ.

1) **(Rafael:)** „Vy jste však se svým zcela zvráceným a od Boha úplně se odchýlivším tem- plářstvím ještě však nadmíru toho vzdálení a vždy ještě více se budete od toho vzdalovat! Vy doufáte ve světského Mesiáše, který vás má osvobodit z nadevše vámi nenáviděného područí Římanů a učinit vás opět velkým a obávaným národem; ale takový Mesiáš k vám věčně nepři- jde.

2) Přišel k vám však zaslíbený pravý Mesiáš v osobě vámi tak velmi nenáviděného Galilejce a chce u vás založit Duchovní Říši na Zemi a dáti vám ztracený ráj, jímž je u vás zcela se ztrati- vší poznání jednoho opravdového Boha a Jeho vůle a to stojí nekonečně výše nežli všechny říše a poklady Země, leč vy ho nechcete a pronásledujete Nejsvětějšího vší svatosti v Bohu a chcete Ho dokonce chytit a usmrtit.

3) Sudťe sami, zda tímto svým způsobem myšlení a jednání budete moci kdy dospět do stavu pravého a dokonalého života člověka! Mluvte nyní a dejte mi náležitou odpověď!“

4) Privil **jeden farizeus:** „Ano, ano, ty jsi opravdu ve všem správně mluvil a my nyní po- znáváme velkou pravdu, že jsme se svou zcela vlastní vinou tak nekonečně oddálí-li od pravé- ho cíle lidského života; ale také nyní vidíme, že tímto způsobem jsme přímo nezachranitelně ztraceni. Neboť chrám ve svém převelikém zaslepení nezmění své smýšlení a tak jsme ztraceni a význam znamení na nebi minulé noci se nám teprve nyní stal opravdu nad slunce jasný.

5) Co se nás čtyř zde týče, my ovšem začneme všemi svými silami kráčet po cestách, které jsi nám ukázal; ale je nás několik tisíc, kteří jsou mnohem temnější a horší, nežli jsme byli kdy my, u nich toto světlo nikdy nezasvítí. Co bude z nich, setrvají-li tvrdošijně ve své zlomyslnosti?“

6) Privil **Rafael:** „Příležitost je tady a ještě krátký čas u vás potrvá. Kdo přijde dobrovolně, bude přijat; kdo však nepřijde, nýbrž setrvá ve své slepotě, zahyne. Neboť nauka k získání vnitřního života nebude vnucována nikomu, protože by to také jeho duši nic neprospělo. Přiro- zený život na této Zemi se sice člověku dává, - ale vnitřní život si musí vydobýt vlastní činností.

7) Pravím vám: „Tajemství a potřeba vnitřního dokonalého života je každému člověku tak blízko a tak jasně na dlani, že by věru slunce za nejjasnějšího poledne nemohlo zářit jasněji! Ale při nutném svobodném ponechání sebeurčení lidské duši to nakonec nicméně mnoho ne- pomáhá, protože člověk je od přirozenosti lenivý a tedy nečinný, což je tedy také opět nutné, neboť člověk by jinak neměl příležitosti, aby se probudil sám k životu a tímto způsobem se stal ihned samostatným pánem svého pravého života.

8) Ale největší počet lidí této Země se nedá ze svého sladkého lenivého spánku ani tak da-

lece zatřepáním probudit, aby se aspoň jednou dověděl, jak nejvýš divuplně mile začíná nastávající den. Spí raději do polovice dne a probudí-li se pak konečně, tu se teprve velice zlobí, že již nastal nejjasnější den, který je ještě nenechal nějakou dobu zcela klidně spát.

9) Tu se táží ve jménu Páně: K čemu se pak má takové pokolení lidské přirovnat? Zvířata mají čas ke klidu a ke spánku. Bdí-li, jsou svým způsobem činna jako mravenci a včely a pečují věrně o svou budoucnost - neboť to spočívá v jejich instinktu -; ale člověk, máje nutně zcela svobodnou vůli, si libuje přes veškeré zjevení ve své lenosti a nechce světlo, nýbrž jen noc a nejúplnější temnotu, aby se mohl ustavičně tím pohodlněji dále oddávat svému smrtonosnému spánku.

10) A co jiného tu může učinit Bůh, který již nemůže a nesmí Svou všemohoucností zasahovat do života člověka tak jako u rostlin a zvířat, aby ze života člověka, který má být nanejvýš svobodný a úplně samostatný, nevytvořil souzený život zvířat nebo rostlin, nežli co činí svým ospalým dětem starostliví rodiče, jimž leží na srdci štěstí a blaho jejich dětí?

11) Pokouší se probudit děti všelikým lomozem; a nechtějí-li děti stále ještě opustit lůžko, musí se rodiče chopit metly a udělit dětem příliš ospalým několik poněkud nepříjemných rad, které jim hmatatelným a účinným způsobem poví, že je již svrchovaný čas vstávat a věnovat se záležitostem jasného dne.

12) A hleďte, totéž koná právě nyní, tak jako vždy, Pán s lidmi! Často a často je Svými osvěcenými posly volá, aby se již probudili za zcela jasného dne; ale děti volání poslů nedbají, dokonce je tupí, vyhodí z domu; ano jim i ubližují. Tu přichází Otec Sám a hlasitě řekne: „Ale děti, již nastal jasný den; vstaňte a jděte ke svému lehkému dennímu zaměstnání!“

13) Tu dělají děti, jako Izraelité za dob Mojžíšových, jakoby se chtěly naráz probudit a vstát do lehkého denního zaměstnání. Když však Otec opět opustí na krátkou dobu ložnici, tu děti jeho volání již nedbají, nýbrž ihned zase usnou. a spí ještě hůře nežli předtím.

14) Otec posílá opět posly, aby se poohlédli, zda nejsou děti ještě v posteli; ale poslové se vrací říkajíce: „Otče, Tvé děti nyní spí ještě hůře, nežli kdy předtím!“ Tu řekne Otec: „A, to nejde! Od toho je musíme odvrátit; neboť jinak Mně ještě všechny zahynou. Nyní musí být použito metly!“

15) I přichází Otec opět Sám s metlou. A hle, několik dětí vyskočí sice z bázně před metlou z postele smrti, obléknou se a jdou ještě zcela rozespalí za svým denním zaměstnáním a reptají, že je Otec probudil k bdělosti a k práci metlou; ale největší část dětí nechává nad sebou mávat metlou, octne se ve slepém hněvu, prudce vstane, vrhne se pak na Otce a rdousí Ho. Co potom zasluhují takové děti?“

16) Říkají **farizeové**: „Ó, běda takovým dětem! Nad těmi se hluboce uražený Otec ocitne v mocném hněvu, vystrčí je ze Svého domu a nikdy je za Své děti neuzná. Budou muset v cizině a v pustinách Země jako psi mezi krutými pohany bloudit a tu a tam konat službu nejbídnějších otroků. Kdo se tu potom nad nimi smiluje?!“

17) Právil **Rafael**: „Jen Otec Sám. jestliže se kajícně opět navrátí k Němu; ty však, kteří se nebudou chtít navrátit, nedá Otec nějak zvlášť vyhledat a k obrácení napomínat, nýbrž budou ponecháni v bídě tak dlouho, až je bída sama přinutí k obrácení.“

18) Vy však patříte nyní k oněm dětem, které se přece ještě daly, byť po mnohém Otcově úsilí a za mnohého reptání vypudit za nejjasnějšího dne z postele. ježto jste jednou z postele, nechodte již do ní, nýbrž zůstaňte na otevřeném poli za dne Otcova, tak si vás Otec oblíbí a pomůže vám při práci na zdokonalení vašeho života; vrátíte-li se však do své staré postele, budete odevzdáni necitelným vychovatelům, kteří jsou: chudoba, nouze, bída, slepota, opuštěnost, bol a zoufalství!

19) Neboť člověk chová v sobě sedm Božích Duchů, kteří v něm připravují nanejvýš blažený život věčný. Rovněž tak má také v sobě sedm duchů pekla, jak jsem je pojmenoval předtím. Tito duchové připravují v něm za svých podmínek věčnou smrt a její muka.

20) Co jsem vám však nyní řekl, je věčná pravda z Boha. Obrátíte-li se podle toho, budou vám vaše hříchy odpuštěny a dospějete k dokonalosti života svých duší.“

1) Poté se otázal **druhý farizeus**: „Ó, mladý, Duchem Božím zcela naplněný a - pravím - druhý Samueli! Kdybychom přece snad mohli dospět k dokonalosti vnitřního života, dospěli bychom také k vnitřní síle, kterou jsme vyzkoušeli na tobě, podobně jako předtím na tom dokonalém člověku z Horního Egypta?“

2) Privil **Rafael**: „Není dokonalosti života, s níž by také nebyla úzce spjata vnitřní síla, protože dokonalý život je též dokonalá síla sama. Avšak dary Ducha z Boha lidem jsou podle vnitřní zvláštnosti lidí také nutně různé a tato různost je tu proto, aby si blažení duchové mohli podle míry své lásky k Bohu a z této lásky navzájem k sobě sloužit.“

3) Proto v dokonalosti svého vnitřního života obdrží jeden dar předvídání, jiný dar moudrosti ve výrazu slova a řeči, jiný dar vynalézání a tvoření, opět jiný dar síly vůle, jiný sílu lásky a opět jiný dar v moci vážnosti, jiný dar trpělivosti a opět jiný zvláště dar moci slitování a opět jiný dar moci pokory. A tak to jde dále až do nekonečna, u jednoho převládá to, u druhého ono, aby mohl jak bylo řečeno, duch ducha v tom neb onom podporovat; avšak v čas potřeby spojuje také každý duch v sobě všechny schopnosti a může působit v každém pomyslitelném a v sebe zvláštějším daru Ducha z Boha.

4) Jestliže se při možné dokonalosti vašeho vnitřního života nedomůžete na této Zemi zrovna úplně mého daru, pak se domůžete jiné milosti a daru a budete jím moci svým bližním právě tak sloužit, jako jsem já vám nyní posloužil dary svými. Kdo bude však jednou mimořádnou měrou účasten zvláštní milosti a daru, ten nebude macešsky odbyt ani ve všech ostatních darech.

5) Že je tomu tak, to můžete již soudit z nekonečně různých talentů, schopností a vlastností lidí na této Zemi. Jeden je obzvláště dobrým řečníkem, jiný malířem, jiný pěvcem, opět jiný výborným počtářem, jiný mechanikem, ještě jiný stavitelem; jeden je tkaninář, tkadlec, jiný lékárník, jiný horník. A tak je každý již od přirozenosti nadán nějakým zvláštním talentem; ale přes jemu vlastní zvláštní talent je také obdařen všemi ostatními lidskými schopnostmi, byť i v menší míře a každou z nich může úsilím a pílí vypěstovat k opravdové dokonalosti.

6) Jako však musíte tuto různost postřehovat nyní již zde, tak také uznáte, že různost darů Božího Ducha u životně dokonalých zajisté je a být musí nevýslovně mnohem určitější, protože bez takové různosti by nebyla žádná opravdová a nejvyšší žijící blaženost možná.

7) Ano, cesta k životní dokonalosti je pro každého stejná. Podobá se úplně výlevu světla ze slunce a padání deště z mraků. Avšak pohlédni potom na nesmírně různý účinek téhož slunečního světla a rovněž stejného deště jak v říši nerostné, tak i rostlinné a zvířecí! Jako však musíš pozorovat nekonečnou různost již ve stvoření hmoty, tak se teprve tím větší různost vyskytuje v životně dokonalé říši nejblaženějších andělů. A to Boží nejvyšší moudrost a láska zařídila tak proto, aby byla blaženost duchů tím větší.

8) Proto se netažte, zda také vy obdržíte ve své možné životní dokonalosti mé vlastnosti, nýbrž kráčejte jen ve vši pokoře a lásce na oznámené vám nyní cestě světla nezadržitelně dále a pak již zcela jasně a živě poznáte, k jakému daru ducha z Boha dospějete!

9) Tělo člověka má zajisté také nejvyšší různé části a údy, které jsou všechny živé a svým způsobem činné k zachování celého člověka; slyšeli jste však již někdy v sobě, že by si části a údy vašeho těla naříkaly, že by levá ruka byla raději pravou, anebo noha raději hlavou, anebo oko raději uchem anebo naopak?!

10) Je-li tělo zcela zdravé, pak je také každá jeho část a každý úd zcela spokojen se svým postavením, polohou, určením a vlastností a věčně si žádné záměny nepřeje.

11) A hleďte, právě tak je tomu ve společnosti lidí a duchů, která se ve svém celku podobá také člověku! Jedna část tu zastupuje oči - to jsou vidci -, jedna část uši - to jsou slyšící, jedna část ruce - to jsou činní, - jedna část nohy - to jsou stále kupředu k vyššímu světlu kráčejíci, jedna část srdce - to jsou mocní v lásce, - jedna část žaludek - to jsou příjemci dobrého a pravdivého z Boha, kteří tím vyživují celou společnost, - jedna část se opět podobá mozku - to jsou moudří, kteří tu stále pořádají celou společnost - a tak to jde dále od nejmenšího až do největšího do nekonečna a každý sebenepatrnější úd a každé jednotlivé vlákno společnosti je svým způsobem úplně mocné a blažené a účastné schopností a vlastností celé společnosti, jako tu také tvé nohy jsou úplně účastné světla tvých očí a tvé oči schopnosti tvých nohou. Tvé oko se raduje, že je i s celým tělem nohama dále neseno tam, kde spatřuje nové divy a věci a v srdci

se z toho těší; ale tato radost je pak také sdělena noze tak, jakoby noha byla sama úplně okem, uchem, rozumem a srdcem.

12) Když to náležitě rozvážíte, budete také moci jistě být více než úplně spokojeni s kterýmkoli darem Božího Ducha, kterého se vám dostane. - Rozuměli jste mi však také nyní dobře?"

13) Pravili **farizeové** v největší míře užaslí moudrostí Rafaelovou: „Ó, pravý nebeský Samueli! jak převelice jsi moudrý! Nyní jsme ti teprve zcela porozuměli! A to vše jsi obdržel od toho velkého a nejmoudřejšího Galilejce?"

14) Pravil **Rafael**: „Věčně vše jen od Něho!"

15) Pravili **farizeové**: „Nyní teprve bychom ho sami rádi viděli a s ním si promluvili! Nyní již nejsme jeho nepřátelé, nýbrž velmi kající přátelé. Sděl nám, kde se zdržuje, abychom tam šli a vzdali mu náš nejvnitřnější dík! Necháme chrám chrámem a budeme ho následovat!"

153. USMÍŘENÍ FARIZEŮ.

1) **Rafael** však místo aby odpověděl oběma farizeům na jejich dotaz po Mně, povolal k sobě Lazara a Nikodéma a teprve poté pravil oběma farizeům: „Znáte tohoto muže, kterého jste zejména vy začali nejvíce pronásledovat, protože vám nakonec již nemohl a nechtěl dělat, co vše jste od něho požadovali?"

2) Pravili **oba farizeové**: „Ó, přebohatého Lazara známe jistě velmi dobře a také víme, čeho jsme se na něm dopustili! Co mu budeme s to nahradit, to mu také co nejdříve z našeho vlastního soukromého pokladu nahradíme. My jsme dali jeho hospodu na Olivové hoře do klatby, která je zanesena v chrámě; tuto klatbu nebudeme moci z černé knihy vymazat jinak, nežli jen značným výkupným. My však dáme dobrému Lazarovi peníze ze svého pokladu a jimi bude moci obtížnou klatbu již vymazat!"

3) Pravil **Rafael** Lazarovi: „Jsi spokojen s tímto návrhem?"

4) Pravil **Lazar**: „Jsem s ním zajisté zcela spokojen, ačkoliv já tu také upřímnou vůli přijmu již za skutek a chci také vám oběma být a budu nejlepším přítelem. Ostatně musím se vám, milí přátelé, otevřeně přiznat, že vaše klatba mně mnohem více prospěla nežli nějak uškodila; neboť všichni cizinci ke mně přímo proudili, když se dověděli od celníků, že chrám pod pokutou zakázal mou hospodu. Cizinci tu soudili totiž takto: „Hospodští města, jimž byla známá nejlepší a nejlacinější hospoda na hoře již dávno trnem v oku, jistě se schovali, jednak všelijakými oběťmi a jednak také všelikými lživými pomluvami, za chrám, který je jak známo chtivý obětí a způsobili to! Nyní teprve budeme chodit jedině do této horské hospody a dáme jí naše peníze za její jistě nejlacinější a nejlepší pohoštění!"

5) A tak vidíte, milí přátelé, že jste mi klatbou nejen neuškodili, nýbrž jen velice prospěli a že tedy nemám zcela žádný důvod, proč bych se na vás hněval! Také není vůbec třeba nechat klatbu z knihy vymazat, protože slouží mé hospodě zřejmě k největšímu užitku.

6) Mimoto však je ještě třeba uvážit to, že mě může potkat zcela totéž, co potkalo již některé: oni také klatbu vykoupili, - ale po uplynutí roku a často ještě dříve, nalezl chrám již opět důvod, aby dal jejich hospodu znovu opět do klatby a klatbou postižený musel pak zaplatit dvojnásobné výkupné, chtěl-li být zbaven klatby. Neboť ve vašem ustanovení se praví: Je-li prvá klatba vykoupěna obětí, ale z určitých důvodů dá chrám tutéž věc znovu do klatby, pak nová klatba uvádí znovu v platnost klatbu starou a proto musí být vykoupěny klatby dvě. A takovým způsobem se může věc stupňovat až do desáté klatby.

7) Aby se však uniklo těmto nanejvýš nepotřebným velkým peněžním vydáním, nechá se prvá klatba klatbou, zejména když více prospívá nežli škodí a člověk se stane pevným římským občanem a chrám si pak může čas od času spočítat v černé knize peníz a dívat se naň, jak dobře by bylo uložit jej do velké obětní skříně, kdyby jej někdo zaplatil!

8) A tak místo toho, abyste nyní, milí přátelé, dali ze svého pokladu výkupné, učiňte jiným ostýchavým chudým dobro, protože já mohu chrámovou klatbu skutečně velmi dobře potřebovat! Takto můžete tedy naložit s oněmi penězi, které jste ochotni dát za způsobenou škodu; ne-

boť já jsem - Pánu budiž všechna chvála - již dávno na všechno více než tisícronásobně odškodněn. A tak zůstaneme, budete-li ve vsí vážnosti chtít učinit, co jste slíbili tomuto mladému příteli, také navždy nejlepšími přáteli!“

9) Privil **ten jeden farizeus**: „To chceme; neboť zde jsme prožili věci, které nás uvedly do největšího úžasu a které jsou v každém směru nejčistší pravdou, zatím co naproti tomu celé naše templářství je již zcela satanovo. Proto se co nejdříve vzdálíme zcela z chrámu, jako to již někteří učinili a pak budeme žít zcela podle našeho vnitřního přesvědčení.“

10) Tento mladý, bohopodobný přítel, před nímž nejsou jisté ani naše nejvnitřnější myšlenky, může ti říci, že jsme k tomu skálopevně odhodláni; ale jen bychom rádi ještě dříve viděli a si promluvili s oním proslulým Galilejcem a přijali z jeho úst některé pokyny, co asi máme dříve ještě činit, abychom dospěli aspoň k nejmenšímu stupni vnitřní životní dokonalosti, nežli zaměříme časné s věčným.“

11) Privil **Lazar**: „Ale vždyť vám přece mladý přítel, pravý sluha Páně, beztoho vše ukázal a pověděl, co máte činit k dosažení vnitřní životní dokonalosti; více vám ani Pán Sám nepoví!“

12) Privil **farizeus**: „Příteli, máš ovšem zcela pravdu - neboť pravda může být jen jedna -; ale tohoto velkého muže Božího jen vidět, musí probudit u toho, kdo v něho začal věřit, přece jen také již větší důvěru, nežli mluví-li se pouze s jeho sluhy a učedníky! U nás to věru není marnivá zvědavost, chceme-li ho vidět a s ním mluvit; nýbrž protože jsme toto o něm slyšeli a nyní také viděli, probudila se v nás velká a mocná láska k němu a právě proto bychom ho sami někde chtěli vidět a s ním mluvit. Bohem naplněný mladý přítel jistě zcela přesně ví, kde se nyní zdržuje tento Boží Posvěcenec! Kdyby byl nyní i někde v Galileji, šli bychom ihned za ním, abychom ho vyhledali a poprosili o učení a radu.“

13) Privil **Lazar**: „Vždyť přece již častěji učil v chrámu lid! Cožpak jste Ho tam neviděli a s Ním si zcela snadno nepromluvili?“

14) Privil **farizeové**: „Ty přece beztoho víš, že tak zvanou Vysokou radu nelze v části chrámu určené pro lid téměř vůbec spatřit, protože tu nemá co dělat a tak jsme sice slyšeli, že byl v chrámě a konal tam velká znamenání - ale neviděli jsme ho a nemluvili jsme s ním! A proto bychom ho tedy právě nyní rádi vyhledali, viděli a možno-li si s ním promluvili!“

15) Privil **Lazar**: „Ale já přece vím, že mnozí farizeové, zákoníci a starší Ho v chrámu viděli a s Ním mluvili a že o Ném smýšleli nejvýš nepřátelsky, protože jim před lidem vytýkal jejich nepravdu a podvody! To je tím podivnější, že jste se nyní ve Vysoké radě na ničem tak horlivě neusnáseli jako na tom, jak byste mohli Pána uvěznit, potom však také ihned usmrtit! A že byste Ho vy, po veleknězi první držitelé moci, skutečně dosud ještě neviděli a s Ním nemluvili?! Věřu, to zní přece jen trochu podivně!“

16) Privil **farizeus**: „To jistě a přece je tomu tak Já ti nyní dokonce pravím, že tento velký spásný muž by mohl nyní dokonce být mezi vámi a jistě bychom ho nepoznali, kdyby se nám sám nedal poznat! My jsme již skrytě považovali tohoto druhého Samuela za něho; jenž se nám zdál být přece jen poněkud příliš mladý, neboť jsme slyšeli, že velkému spásnému muži je již asi třicet roků, což nám však také není zcela přesně známo. Ale nyní máme jen největší touhu, abychom ho sami viděli a s ním mluvili! Proto nám řekni, kde ho můžeme vidět a s ním mluvit!“

17) Poté Lazar umkl, neboť zpozoroval, že jsem při této příležitosti Sám vystoupil z chaty a šel dolů k němu.

154. PÁN A FARIZEOVÉ.

1) Poněvadž Lazar nedával farizeům odpověď obrátili se opět k Rafaelovi řkouce (**farizeové**): „Ale řekněte nám přece! Proč se nesmíme od vás dovědět, kde se nyní, onen velký spásný muž z Galileje zdržuje!“

2) Tu jsem předstoupil **JÁ** před farizeje a řekl: „Zde jsem Já, dobrý pastýř mezi Svými jehňaty a neprchám, blíží-li se k Mému stádu vlci; neboť tato jehňata jsou Mé vlastnictví. Já nejsem nájemce, jenž se dá na útěk, když vidí přicházet do svého stáda vlka. Nájemce prchá, protože ovce nejsou jeho vlastní. Co je mu do majetku jeho zaměstnavatele?“

3) Já však jsem Pán Sám, mám rád Své ovce, protože jsou Mé vlastní, znají Mne a dobře

vždy slyší můj hlas, když je volám.

4) Vy jste sice také pastýři; ale ovce nejsou vaším vlastnictvím. Máte-li jen od nich vlnu, pak se již málo staráte o to, zda budou ovce často již stříhané roztrhány vlky anebo medvědy; neboť maso ovcí není beztoho vaše.

5) Vy jste z počátku také přišli do tohoto Mého stáda jako draví vlci, - ale Já jako jejich dobrý Pastýř jsem proto neprchl a toto Své stádo neopustil, neboť spíše bych dal za ně Svůj život než abych je opustil. Učinili byste to také vy za své stádo?“

6) Privil **jeden farizeus**: „Pane a Mistře, věru, do této chvíle bychom to nebyli učinili; ale nyní, ježto jsme se stali účastni velké milosti tím, že jsme tě osobně poznali, dali bychom jako také jen tvoji poslední spolu pastýři také věru v sázku svůj život za zajištění Tvých ovcí! Ano, my sami jsme nebyli vůči lidem dosud nic jiného nežli draví vlci v beránčích kožiších! Ale zde nám vzešlo veliké světlo, změnili jsme zcela své smýšlení a od nynějška chceme být také tvými učedníky. Neboť v naší nauce chrámové nevládne nic jiného nežli smrt a soud a největší noc a temnota života; ale v tvé nauce je Světlo, Život s jeho nikdy nepřemožitelnou silou, jak jsme viděli nejvyšší přesvědčivé důkazy toho.

7) Proto jsme tedy také pojali pevné rozhodnutí, že chrám navždy opustíme a že se budeme zcela řídit podle tvé nauky, abychom tím dosáhli snad aspoň ještě nejnepatrnější stupeň pravé vnitřní životní dokonalosti, k čemuž nám ukázal zcela jasně osvětlenou cestu tvůj mladý sluha, jakož i předtím také tento muž z Horního Egypta. My jsme však nicméně chtěli také ještě tebe samého důkladně poznat, abychom od tebe samého snad ještě obdrželi další podrobnější poučení, co vše máme dělat, abychom byli účastni aspoň ve zcela nepatrné míře tvé milosti.

8) Opuť nám však dříve také naše mnohé a velké hříchy, zejména hříchy, které již nemůžeme nijak odčinit! Co však ještě můžeme odčinit, to se také budeme snažit co nejhorlivěji z lásky k tobě odčinit, jak nám to dobrotivě a milostivě naznačíš. Zároveň tě však prosíme, ó, Pane a Mistře, také za odpuštění, že jsme se ti zde stali obtížnými!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, to by bylo nyní od vás již vše správné, kdybyste byli tolik a tak nesevdomitě nehřešili! Takové a mnoholeté neustálé prohřešování proti Bohu, proti všem bližním a dokonce proti veškeré přirozenosti oslabilo a úplně znetvořilo vaši duši tak, že to bude vyžadovat velké úsilí, nežli vaše duše ve vás obdrží lidské vzezření.

10) Vy jste ve své vysoce naduté světské slepotě ovšem nevěděli, co jste činili a jen proto lze vás poněkud omluvit; ale nechyběla také nikdy Má potají do srdce vám vkládaná napomenutí, která vám hlasitě říkala: „Boj se Boha-a nečiň lidem bezpráví!“ Ale vy jste těchto napomenutí nedbali a druh druhu předestíral vaše zlá lidská ustanovení a říkal: „Je chytřejší jednat přesně podle jednou daných ustanovení, nežli se v nevhodné době oddávat svým vlastním pocitům milosrdenství a pak být ku posměchu vznešeným a mocným země!“ To vás konečně učinilo zcela nelidskými a ve svých duších jste se stali nejdivočejšími a nejdravějšími dravci. A hleďte, to nyní vězí ve vás! Jak nyní učiníte ze svých krvežiznivých pravých zvířecích duší duše lidské!?“

11) Privil spíše sklíčeně **oba farizeové**: „Ano, Pane a Mistře, který nás prohlédáš také vnitřně, to vše bude jistě co nejpřesněji tak, jak jsi nám to nyní co nejmilostivěji zjevil; ale právě proto bychom rádi obdrželi od tebe radu, jak by nám bylo možno pomoci. Jak jsme se dověděli od tvých sluhů, jsou ti přece všechny věci možné a my máme tedy také nyní úplnou důvěru, že také nám budeš moci jistě pomoci, budeš-li jen chtít. Opravdu, Pane a Mistře, my jsme co nejpevněji připraveni učinit vše, cokoli nám poradíš_k polepšení naší duše.“

155. TŘI STUPNĚ VNITŘNÍ ŽIVOTNÍ DOKONALOSTI.

1) Privil jsem **JÁ**: „Slibovat je mnohem lehčí, nežli slíbenému dostát! Vy lpíte ještě příliš na světě a na svých velkých pokladech, na nichž lpí mnoho krve vdov a sirotků; a to je pro světské lidi vždy ona velká propast, přes kterou nejvyšší těžce přecházejí.

2) Jako jsou však u Boha všechny věci možné, tak je také i sebe zatvrzelejšímu světskému člověku a hříšníkovi možné, brzy a účinně se změnit, koná-li vážně v plné víře a důvěře v Boha co mu radí Boží moudrost. Náhlým obratem své vůle musí na sobě samém vykonat pravý zázrak a to v úplném sebezapírání, stran všech jeho dřívějších slabostí, zvyků, choutek a zlých

vášni, které vstupují z nevykvašených a velmi nečistých přírodních duchů jeho těla do duše a duši znečišťují a znetvořují.

3) Jen počítejte, jak mnohými všelikými vášněmi jste stíženi. Pojměte nejvážnější vůli všechny je opustit a pak Mne následovat! Můžete-li to, pak budete moci také brzy dospět k vnitřní životní dokonalosti; ale bez toho je to velmi těžké a velmi namáhavé.“

4) Právili **farizeové**: „Co se týče vážné vůle, ta by nám nechyběla; neboť měli-li jsme v hojně míře nejvážnější vůli k hříchu, proč bychom jí také neměli mít ke konání dobra?“

5) Právil jsem **JÁ**: „Ano, ano, tu jste zrovna nemluvili nesprávně! Ale vůle ke hříchu nachází v člověku vždy velkou podporu a to v ponoukání a ve vášních jeho těla; ale pro vůli k dobru nenachází ve svém těle zcela žádnou podporu, nýbrž jedině ve víře v jednoho pravého Boha a zvláště v lásce k Němu a k tomu také v naději, že zaslíbení Bohem mu učiněná dojdou úplného splnění.

6) Kdo tedy dovede pevnou a živou vírou, láskou k Bohu a k bližnímu a nepochybnou nadějí všechny zlé vášně svého těla potírat a stává se tedy úplně pánem nad sebou, ten se pak také brzy stává pánem celé vnější přírody a právě tím, že se stal úplně pánem nad sebou, je již také v prvním stupni pravé vnitřní životní dokonalosti, ačkoliv tu ještě často nebudou chybět všeliká pokušení, která ho budou ponoukat k tomu či onomu lehkému hříchu.

7) Dovede-li nyní také uzavřít se všemi svými smysly pevnou smlouvu, že se tyto smysly odvrátí ode všeho pozemského ponoukání a obrátí se pouze k čistě duchovní podstatě, pak je to již jistým a životně světlým znamením, že vnitřní duch z Boha prostoupil zcela duši a člověk se pak ocitá v druhém stupni vnitřní pravé životní dokonalosti.

8) V tomto stupni si také člověk osvojil takovou sílu a životní svobodu, že jsa ve své duši naplněn zcela vůlí Boží, může jen podle této vůle jednat a tak se již nikdy nemůže dopustit hříchu; neboť stal-li se sám čistý, je mu také vše čisté.

9) Ale, ačkoliv je člověk nyní již dokonalým pánem veškeré přírody a má v sobě nejjasnější přesvědčení, že již nemůže chybit, ježto veškeré jeho konání je řízeno pravou moudrostí z Boha, je a zůstává tím jen v druhém stupni vnitřní životní dokonalosti.

10) Je však ještě třetí a nejvyšší stupeň vnitřní životní dokonalosti.

11) V čem však záleží tento stupeň a jak ho může člověk dosáhnout?

12) Tento stupeň záleží v tom, že dokonalý člověk, dobře věda, že nyní jako mocný pán celé přírody, může bez hříchu konat cokoli jen chce, přesto však drží sílu své vůle a svou moc pokorně a tiše na uzdě a při veškerém svém chování z nejčistší lásky k Bohu nic dříve nekoná, dokud k tomu není bezprostředně – Bohem ustanoven, což právě pro dokonalého pána přírody je také ještě velmi těžký úkol, protože ve své úplné moudrosti vždy poznává, že může správně jednat jen podle vůle z Boha, v němž samém přebývájící.

13) Ale ještě hlouběji jdoucí poznává také to, že mezi zvláštní vůli Boží v něm a nejsvobodnější a nekonečně nejvšeobecnější vůli v Bohu je ještě veliký rozdíl, pročež pak svou zvláštní vůli podřizuje nejvšeobecnější vůli Boží, a z vlastní síly koná vždy něco již jen tehdy, je-li k tomu pověřen bezprostředně jedinečnou a nejvlastnější vůlí v Bohu. Kdo to koná, dospěl v sobě k nejvnitřnější a nejvyšší životní dokonalosti stupně třetího.

14) Kdo dosáhne této dokonalosti, ten je také úplně jedno s Bohem a má jako Bůh nejvyšší moc a vládu nade vším v nebi i na Zemi a nikdo mu ji už věčně nemůže vzít, protože je úplně jedno s Bohem.

15) Ale k tomuto nejvyššímu stupni životní dokonalosti, na němž jsou archandělé, nemůže nikdo dospět. Dokud nedosáhl stupně prvního a druhého.

16) Každý archanděl má však moc dokázat v jediném okamžiku vše to, co může nekonečně vše dokázat Bůh Sám; přesto však nekoná žádný archanděl nic pouze pro sebe, nýbrž teprve tehdy, byl-li k tomu pověřen Bohem Samým. Proto i nejvyšší archandělé prosí vždy Boha, vidí-li ty nebo ony nedostatky, zejména u lidí této Země, aby je Bůh pověřil to neb ono učinit.

17) Pohleďte na tohoto jinocha! Je úplně ve třetím stupni vnitřní životní dokonalosti a jeho vůle je již jako vykonaný skutek; ale nicméně nekoná nic ze sebe a pro sebe, nýbrž koná jen to, co chce Já. Řeknu-li mu však: „Nyní jednej pouze ze sebe a pro sebe!“, pak to také učiní a ukáže co je v něm.“

156. POŠETILOST ŽIVOTA KLÁŠTERNÍHO A POUSTEVNICKÉHO. ÚČEL POKUŠENÍ.

1) Právili **farizeové**: „Pane a Mistře! Slyšeli jsme nyní z tvých, vpravdě božských úst o obtížích k dosažení vnitřní životní dokonalosti, avšak také o nekonečných výhodách. Obtíže nám nevzaly odvahu učinit vše, cokoli nám jen předepíšeš. A kdybychom se měli i za největších bolestí tělesně zmrzačit, i k tomu jsme v úplné vážnosti připraveni“

2) Právil jsem **JÁ**: „Ó, to by byla ta největší pošetilost; neboť kdo chce opravdu zvítězit nad nějakým nepřítelem, musí se proti němu postavit v otevřeném poli a ne se ohradit všelijakými hradbami. Neboť vidí-li nepřítel hradby, ustoupí ovšem na chvíli od otevřeného útoku, protože poznává, že proti tak dobře opevněnému nepříteli svou mocí nic nepořídí; ale dobře opevněného odpůrce oblehne a se všech stran pak k sobě stáhne posily. Když se pak cítí dosti silný, napadne ještě vždy dobře opevněného nepřítele a bez velké námahy nad ním zvítězí.“

3) Já však předpokládám dokonce případ, že nepřítel nebude moci na dobře opevněného odpůrce, dokud zůstává uvnitř svých silných opevnění. Avšak odpůrce nebude moci z bázně před silnějším nepřítelem věčně zůstat uvnitř svých hradeb. Konečně je bude muset přece jednou opustit a vstoupit na otevřené pole. Jak se mu však bude potom dařit, napadne-li ho někde tajně číhající nepřítel? Právím vám: tento druhý otevřený boj se mu pak stane mnohem obtížnější, nežli kdyby byl hned poprvé otevřeně napadl nepřítele!

4) Člověk se může na tomto světě ovšem zcela od světa odloučit jako poustevníci Karmelu a Sionu, kteří se na ženu ani nepodívají a živí se nuzně kořeny, všelijakými bobulemi, divokým medem a svatojanským chlebem. Také se dokonce vyklešťují pro Království Boží, protože se pak nemohou octnout v pokušení, v němž by mohli přestoupit nějaké přikázání Mojžíšovo. Proto nemají žádné vlastnictví, nemají rodiče, nemají ženy a děti, ba nemají ani mužskosti. Obývají divoké skalní sloje, aby je nevábila krása bujných zemských niv; mezi sebou nemluví, aby někomu nevyklouzlo z úst slovo, které by mohlo pohoršit jeho anebo jeho souseda.

5) Za takovýchto nejhoupějších abstraktních životních poměrů a opatření proti možnosti dopustit se hříchu, zachovávají ovšem zákony Mojžíšovy; ale k prospěchu a užitku koho? Právím vám: To neprospívá jim nic a ostatním lidem také nic! Neboť Bůh nedal člověku různé síly, vlohy a schopnosti proto, aby je jako poustevník prospal v nějaké poustevně, nýbrž, aby byl činný podle zjevené vůle Boží a tím prospěl sobě a svému bližnímu.

6) Tak také nikdy neřekl Bůh lidem: „Zmrzač a vyklešti se, aby tě nevánilo tělo ženy a abys se zdržel smilstva a cizoložství!“, nýbrž když Bůh dal Adamovi ženu, řekl jim jen: „Jděte, množte se a zalidňujte Zemi!“ A u Mojžíše se praví: „Nesmilni, nežádej manželku bližního svého a necizolož!“

7) Člověk musí tedy ve světě působit a dobrovolně zlým svodům světa vzdorovat. Tím jeho duše zesílí a pronikne ji síla Božího Ducha. Avšak životem lenochoda nepřichází žádný člověk nikdy k pravému věčnému životu, který v sobě podmiňuje nejvyšší a nejdokonalejší činnost ve všech nesčíslně mnohých životních vrstvách a sférách.

8) Tací lidé hřeší ovšem právě tak málo, jako hřeší nějaký kámen; ale je to snad zásluhou kamene?! Duše však musí odložit své zmrzačené tělo; co bude pak dělat v záhrobí ve své nejúplnější slabosti a úplné nečinnosti?

9) Tam potom na ni přijdou všeliké zkoušky, které ji budou pobádat k plné a pravé životní činnosti a tyto zkoušky budou pro duši vybavenou ovšem pozemskými schopnostmi přiměřeně zcela tytéž, které byly zde, ale pro pouhou duši budou jistě nutně silnější nežli zde, protože co na onom světě duše myslí a chce, to se také již před ní staví jako ve skutečnosti.

10) Zde má co činit jen se svými neviditelnými myšlenkami a ideami, které může snáze přemáhat a jichž se také může snáze vzdát; ale tam, kde se myšlenky a ideje stávají viditelnou skutečností, jak bude slabá duše přemáhat svůj vlastní vytvořený svět?! Je-li zde pouhá myšlenka například na krásnou mladou sousedovu ženu naplněna již všemi palčivými vášněmi, jak se bude dařit člověku potom, když se mu myšlenka na sousedovu ženu představí zcela podle jeho přání a vůle v nejúplnější i když jen zdánlivé skutečnosti?!

11) Proto tedy na onom světě se to bude s pokušeními mnohem hůře utvářet nežli zde. A co bude moci duše dát za to, aby se osvobodila z tuhého vězení svých vlastních zlých vášní?! A

přece se bude muset duše stát na onom světě samostatně mnohem činnější, aby se osvobodila z blouznění svých vlastních myšlenek, idejí a obrazů; neboť dokud nepřiloží především sama ruku k dílu, nepřispěje jí žádná pomoc nějakým bezprostředním slitováním Boha anebo jiného ducha, jako je tomu také většinou již zde na Zemi.

12) Neboť kdo nehledá vážně Boha, nýbrž jde zcela za choutkami světa, ten ztrácí Boha a Bůh mu nedá znamení, z nichž by mohl poznat, jak hluboko a daleko se již odchýlil od Boha. Teprve když z vlastního popudu a potřeby začne opět hledat Boha, začne se k němu blížit také Bůh a dá Se také hledajícímu nalézt, pokud jde hledajícímu vážně o to, aby našel a poznal Boha.

13) Proto tedy ze zmíněné zbožné lenosti není zcela nic; neboť ta přede Mnou nemá žádnou životní hodnotu!“

157. PRAVÁ LÍTOST A PRAVÉ POKÁNÍ.

1) (**Pán:**) „Kdo Mně říká: „Pane, Pane!“, ten je ještě vzdálen pravého Království Božího; kdo však věří ve Mne a koná, co jsem ho učil konat, ten také dosáhne toho, co je mu zaslíbeno a oznámeno a teprve konáním zpozoruje v sobě, že slova, která jsem mluvil, nejsou slova člověka, nýbrž opravdu slova Boží; neboť Má slova jsou v sobě sama Láska, Světlo, Síla a Život. Má slova vám otevřeně oznamují Mou vůli. A kdo Mou vůli přijme a bude podle ní jednat, bude mít v sobě život věčný a bude žít stále a stále, byť i tělem, kdyby to bylo možné, mnohokrát zemřel.

2) Máte-li však již tak velkou vážnost, abyste co možno brzy dospěli alespoň do prvního stupně životní dokonalosti, pak jděte domů, rozdělte své velmi přebytné velké poklady mezi velmi mnohé chudé a přijďte pak a následujte Mne, tím si svou pro vás ještě velmi dlouhou a dalekou cestu do Království Božího velmi zkrátíte! Následujte Mne, kráčejte však rovněž tak prostě oděni jako vidíte nejvyšš prostě oděné také Mne a všechny Mé pravé učedníky. Netřeba vám hole a kapes v sukničce a plášti, nýbrž třeba vám jedině ochotné a otevřené srdce: o vše ostatní se již Otec v nebi postará!“

3) Při této radě se oni dva farizeové, jakož i dva levité tvářili velmi kysele a **ten jeden farizeus** řekl: „Pane a Mistře, já sice poznávám, že jsi mluvil nejvyšš pravdivě a správně; ale považ, že máme ženy a děti, které přece musíme dříve uvést do jistého pořádku a tím nejnutnějším opatřit! Až to co nejdříve vyřídíme, pak již rozdělíme přbytek mezi chudé a budeme Tě pak s radostným srdcem následovat.“

4) Privil jsem **JÁ:** „Cožpak vaše ženy a děti jsou na tom lépe nežli ony velmi mnohé vdovy a sirotci, které jste připravili o veškeren majetek a uvrhli do největší nesnáze a do největší bídy?! Musí-li si nyní ony těžkou denní prací vydělávat skrovný chléb, zatím co vaše ženy a děti hodují v nespravedlivém nadbytku a mimoto samou pýchou již nevědí co dělat a opovržlivě plijí tam, kde za skrovnou mzdu pracuje chudá vdova se svými hladem vysílenými dětmi, jejichž statky jste nejvyšš nespravedlivě a necitelně pohltili, - co by tu pak bylo snad nespravedlivého, kdyby také vaše pyšné a zpupné ženy a děti jednou v tomto světě strádaly a tím přišly pro své duše k nejvyšš blahodárnému poznání, jak asi bylo chudým vdovám a sirotkům, před nimiž se často vyplily a které nazývali otrhanou holotou, která je sotva hodna, aby na ni svítilo slunce?!“

5) Avšak tím vás nechci nikterak nutit, abyste to učinili; neboť vůle vaše je právě tak svobodná jako vůle Má; jelikož jste se Mne však tázali na radu, co byste měli dělat, abyste tím dříve dospěli k vnitřní životní dokonalosti, dal jsem vám také zcela správnou a úplně pravdivou radu.

6) Řekl jsem vám však také již předem, že dát slib je mnohem lehčí nežli jej splnit. Pravím vám však ještě mimo to: Kdo pro jméno Mé nemůže opustit dům, ženu a dítě, není Mne také dávno ještě hoděn: a kdo přiloží ruce k pluhu Království Božího, přitom se však ještě ohlíží po věcech světa, ten se ještě dávno nehodí pro Království Boží! To nyní vězte; číňte co chcete!“

7) Privil **farizeus:** „Ale, Pane a Mistře, hle, tvůj jistě pravý přítel Lazar, jakož i Nikodém a Josef z Arimatie jsou jistě mnohem bohatší lidé, nežli jsme my! Proč tedy nežádáš od nich, co jsi žádal od nás?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Mezi statky jejich a statky vašimi je ohromně velký rozdíl! Jejich statky jsou veskrze přísně spravedlivým majetkem. Jsou to spravedlivé statky rodové a vpravdě královské a velké poklady, které obsahují, jsou plodem pravé a nevyšší nezištné píle a účinného požehnání z nebes Božích. Tito tři jmenovaní jsou nyní téměř jediní podporovatelé mnohých tisíců, kteří vašim bezbožným počínáním upadli do chudoby a bídy. Oni jsou tedy ještě praví správci Boží svěřených jim statků na Zemi a své statky nepovažují také za nic jiného nežli jen za to, čím jsou jako dar shora, který je jim spravovat a opatrovat k zaopatření mnohých chudých.

9) Je tomu snad také tak s vašimi uloupenými statky?! Taci lidé by měli mít a také by nej-spravedlivějším a Bohu nejlíbivějším způsobem mohli mít ještě více, kdybyste jim všelikou lstí, podvodem a také násilím nevzali dobrou polovinu. Vy jste se tím pak krmili a oni proto museli leckterého chudého skrovněji podělit. Bylo to potom snad také bohulibé jednání od vás a mohl kdy Bůh žehnat takovému vašim statkům?! Ano, požehnání pekla spočívá na nich, ale požehnání Boží jistě ne; neboť kdyby na nich spočívalo požehnání Boží, pak bych vám o tom mohl podat Já zajisté nejvyšší pravdivou zprávu!

10) Proto se nepřirovnávejte k těmto třem a také ne k těmto vysokým Římanům, kteří jsou též převelice bohatí; neboť jejich bohatství je spravedlivé! Také oni jsou dobrodinci mnoha tisíců a mají hojné požehnání shora, ačkoliv to jsou pohané; ale oni jako takoví jsou Bohu nevýslovně blíže nežli vy jako Židé.

11) O takových světsky bohatých lidech, jakými jste vy, pravím vám ve Své nejplnější božské moci a síle, jako jsem to již jednou řekl jednomu velmi vám podobnému boháči: Snáze projde velbloud uchem jehly nežli takový boháč do Království Božího! - Rozuměli jste tomu nyní?“

12) Privil nyní **farizeové** : Ó, Pane a Mistře, nyní až příliš poznáváme pravdu tvých slov a také jsme již pojali v sobě úplné rozhodnutí, avšak prosíme tě, abys nám k tomu ráčil udělit příslušnou sílu a náležitou odvahu! Neboť teprve nyní si začínáme náležitě uvědomovat, jak těžko je duši, která je uchválena mocí pekla vyprostit se z této moci. Nepomůžeš-li, ó, všemohoucí Pane a Mistře, zajatému ty, zůstane zajat navěky!“

13) Řekl jsem **JÁ**: „Ovšem, to jste mluvili správně; proto nahradte každý nespravedlivý haléř tomu, koho jste o něj podvedli! Neboť neučiníte-li to, nebudete moci do Království Božího vejít a jako vy tak ani nikdo druhý.

14) Jelikož však velmi mnohým z těch, které jste podvedli, nebudete moci způsobenou škodu nahradit, rozdělte vše co máte s dobrou vůlí a srdcem chudým a nemějte proto žádnou bázeň před světem, pak vám budou vaše mnohé hříchy prominuty a pak můžete přijít a Mne následovat! Kde však budu, to se velmi snadno dovíte, půjde-li vám vážně o to, abyste Mne následovali. Bude vás to ovšem stát tuhý boj; ale kdo bojuje spravedlivě a moudře, ten také jistě zvítězí a jisté vítězství je zajisté také vždy hodno boje.

15) Nyní jsem vám řekl vše co máte dělat a nemůžete se nikdy omlouvat nevědomostí. Od nynějška záleží na vaší vůli a na vaší chytrosti.“

158. O NÁLEŽITÉ CHYTROSTI A OBEZŘETNOSTI.

1) Privil **jeden farizeus**: „Pane a Mistře, smíme tedy podle tvého slova použít náležitě chytrosti a obezřetnosti při rozdělování našich pokladů chudým?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Co jsem jednou řekl, to je řečeno pro věčnost; neboť toto celé viditelné nebe a tato Země pomínou ale slova Má věčně nikdy nepomínou.

3) Kdyby však někdo i nejlépe jednal, ale věc by zařídil hloupě, pak takové jednání nemá cenu, protože se jím nedosáhne dobro. Chce-li však někdo učinit svému bližnímu něco dobrého ať to nečiní před očima světa a nedá se za to veřejně chválit a velebit, nýbrž ať to učiní potají tak, že jeho pravice téměř neví co činí levice a Bůh vidí i to nejtajnější, odmění takové skutky Svým požehnáním!

4) Bylo by to však moudré, kdybyste své poklady odevzdali chrámu proto, aby je chrám rozdělil chudým? Chrám by vás za to sice veřejně přede vším světem blaženě velebil, ale chudým by tím vpravdě pomozeno nebylo!

5) Ale vyhledejte si nějakého spravedlivého prostředníka a tehdy budete jednat nejlépe; vaše jména zůstanou neznáma, uniknete chvále a slávě světa a chudým tu bude pomoženo nejlépe! Neboť lépe je u nějakého spravedlivého prostředníka učinit podle správného dle, míry a potřeby opatření pro mnohé chudé, nežli abyste dali tomu či onomu chudému najednou do ruky mnoho peněz; neboť to by mohlo velmi snadno chudého, již velmi upokořeného člověka učinit pyšným a zkazit jeho trpělivou a Bohu oddanou duši.

6) Takového prostředníka však již snadno najdete. Já vám jich mohu zde ihned oznámit pět. Tu je Nikodém anebo Josef z Arimatie, přítel Lazar anebo tu hospodský v údolí Dolní Betanie anebo vedle něho stojící velký hospodský u velké vojenské silnice nedaleko Betlému.

7) A tak jsem vám tedy ukázal také tuto cestu; kdyby snad ti vaši strádali, pak by také u nich jistě co nejdříve našli potřebné a Mně Samému libé zaopatření těla i duše.“

8) Pravili **farizeové**: „Pane a Mistře, děkujeme ti, že jsi nám dal také tuto radu! Dílem ještě dnes, zcela jistě však prvního dne po sobotě bude uskutečněna! Ó, touto tvou radou byl nám vzat s prsou těžký kámen! Ano, nyní je nám snadné jednání a provádění!

9) Což kdybychom, Pane a Mistře, odevzdali každému z přátel nám oznámených část svých pokladů, aby jeden neměl příliš velkou námahu ze zaopatřování?“

10) Prvil jsem **JÁ**; „To záleží nyní na vás; tu je dobré to i ono!“

11) Tím byli oba nyní zcela obrácení farizeové úplně spokojeni, odešli k oněm pěti a rozmlouvali s nimi.

12) Avšak tu přistoupili ke Mně také **oba levité** a pravili: „Pane a Mistře a co my máme učinit? Naše jmění je ještě malé a co máme, to jsme zdědili, máme tedy snad v rukou spravedlivý majetek. Smíme-li tě však také my následovat, pak bychom také rádi učinili to, co činí oba představení.

13) Prvil jsem **JÁ** Čiňte podle libosti. Ale pohledte na tyto Mé staré učedníky: také oni mají doma zcela spravedlivý majetek, a mají ženy a děti - a přesto pro Království Boží opustili vše a následovali Mne! To můžete také vy učinit.

14) Ale pravím vám také toto: Ptáci mají svá hnízda a lišky svá doupata; ale Já, tělem na této Zemi také Syn člověka, nemám ani tolik vlastního majetku, abych na něj mohl položit jen Svou hlavu.“

15) Pravili oba levité: „A přece je nebe Tvůj trůn a tato Země podnož Tvých nohou!“

16) Prvil jsem **JÁ**; „To vám nevniklo vaše tělo" nýbrž váš vnitřní duch! Zůstávejte v tomto poznání a shromažďujte si trpělivost, tak dospějete snadno k vnitřní dokonalosti života! Jděte tedy a promluvte si také s Lazarem samým!“

17) Oba levité ihned uposlechli a šli k Lazarovi.

---

159. DUCHOVNÍ VIDĚNÍ HORNOEGYPTĀNA.

1) Tu však přistoupil ke Mně **Nikodém** a pravil: „Pane, děkuji Ti! Úplným obrácením těchto dvou představených byla se mne sňata veliká úzkost; neboť právě z nich jsem měl vždy největší strach.“

2) Prvil jsem **JÁ**; Zanechme toho nyní! Nyní si trochu odpočinu a pak také dám oběma znamení; teprve poté nabudou úplné pevnosti víry ve Mne. Nyní si však pohovořte!“

3) Poté jsem šel do chaty a trochu jsem Si odpočinul.

4) Zůstal jsem malou půlhodinu odpočívát v chatě, avšak Petrovi, Janovi a Jakubovi, kteří byli se Mnou v chatě jsem přikázal, aby šli dolů k sedmi Egypťanům a oznámili jim základy evangelia a aby byli připraveni na znamení, které budu konat.

5) Tito tři učedníci to učinili a byli oněmi sedmi velmi dobře přijati. Petr se však převelice podívoval, když poznal, že zvláště ten prvý věděl ze všech Mých mnohých nauk a skutků a dokonce z Mého mládí mnohem více nežli on sám. Jakub a Jan, kteří byli poučeni o všem z Mého mládí nejvíce ze všech, protože vyrostli se Mnou, museli sami s mnohým obdivem dát Hornoegyptanům zcela za pravdu.

6) **Petr** si však pomyslel potají u sebe: „Tu nás Pán nechal zase notně se chytit! Máme jim vštípit evangelium, - a oni je znají beztoho lépe nežli my všichni tři dohromady! Pročpak nám to Pán učinil?“

7) **Hornoegypt'an** však v sobě dobře postřehl, co si myslel Petr a proto pravil: „Co přemýšlíš nyní tak horlivě o tom, proč vás Pán poslal k nám, když my Jeho nauku beztoho lépe známe a lépe jí rozumíme nežli vy?! Ó, hledte, milí bratři, Pán věděl a to v největší jasnosti, že jste začali již leccos zapomínat a právě proto vás poslal na půlhodinovou rozmluvu k nám, abyste znovu obdrželi u nás to nemnohé ztracené!

8) Vždyť je přece také ve vašich knihách zaznamenáno: „Ti však, kdo jsou s Pánem, leccos ztratili. Tu však přišli z dalekých zemí cizinci a vrátili dětem ztracené perly a drahokamy neoceňitelné hodnoty. A Pán je proto velmi vlídný také k cizincům a přijímá je do příbytků Svých dětí.“

9) Hledte, milí bratři, také tento vedlejší případ, který se vám zdá být zcela nepatrný, byl Pánem již dlouho předvídan; a ježto musí být od nejmenšího do největšího naplněno vše, co proroci o Něm prorokovali, tak nemohlo a nesmělo ani toto malé proroctví zůstat nesplněno.“

10) Poté pravil **Petr**: „Ó, milý příteli, řekni mi, jak jsi si to vše mohl tak nejvyšš přesně osvojit.“

11) Pravil **Hornoegypt'an**: „Až bude tvůj duch a tvá duše jedno - čehož se vy všichni Jeho vyvolení brzy dočkáte - pak to již zcela jasně poznáš; ale duše, která je ještě silně poutána ke svému tělu, nemůže to poznat a pochopit.“

12) Já však znám nejen to, co je psáno ve vašich knihách, nýbrž znám také staré spisy Egyptanů, Parsů, Geberů, Indů, Sinesů a spisy starého Meduheda u lhyponesů. Krátce, co je a trvá na této Zemi od severního až k jižnímu pólu, je mi tak jasně známé jako tobě doma tvá rybářská chata poblíž města Kafarnaum, v němž Pán vykonal již tak mnohá znamení, ač přesto jen velmi málokterí v Něho věří, protože to jsou slepí kramáři, dohazovači a peněžní lichváři. Tedy, co tato Země nosí, obsahuje a objímá, to je mi dobře známé; ale nad Zemi vidím ještě slabě.

13) Zním sice porůznu stálice a oběžnice a dovedu si vypočítat běh a postavení oběžnic, neboť již od svého časného mládí jsem se vyznal ve staroegyptském zeměměřičství, také se pevně domnívám, že oběžnice jsou Světy podobné této Zemi; ale dosud jsem nemohl ve svém duchu proniknout až k nim. Leč Pán mi také ještě zde dá tuto schopnost a pak budu přešťasten.

14) O tom jste již obdrželi od Pána jeho slovem nejvyšší a vpravdě nejúplnější vysvětlení a poučení. A já je také znám a tak mi také ani nic nechybí z vědění o hvězdnatém nebi v této nové době; ale chtěl bych to vše ve svém duchu také jakoby svými vlastníma očima tak ohledat, jako mohu ohledat celou Zemi. Toho se mně a také mým šesti druhům také zde dostane. Pak, příteli teprve budu dokonalý; neboť pak teprve budu vždy víc a více chápat věčnou velikost Páně.“

---

160. VĚŘIT A ZŘÍT. DUCHOVNÍ POSTUP VÝVOJE HORNOEGYPT'ANA.

1) Pravil **Petr**: „Ano, příteli, víš-li to, co víme my, co potom chceš ještě více? Cožpak „pevně a nepochybně věřit“ není právě tolik jako „zřít v duchu?“

2) Pravil **Hornoegypt'an**: „Máš tu sice pravdu, ale zcela přece ne! Pevná a nepochybná víra duše probouzí zajisté v člověku úplnou snahu, aby mohl to, čemu věří, také jednou ve skutečnosti zřít s důvěryplnou nadějí, že to také uzří; se vzrůstem síly a pevnosti víry vzrůstá pak také ona žádost a touha, aby to, čemu věřil, také jednou ve své dokonalosti zřel a tím v nejvyšší životní míře požíval. A hle, příteli, podle toho stojí zajisté zření nepopsatelně výše nad pouhou vírou; neboť zření je právě věčnou korunou víry!“

3) Pravil **Petr**: „Ano, máš zajisté již úplně pravdu; ale Pán není co do daru zření zrovna velmi štědrý. Na okamžiky nám časem také zření dopřál; ale o trvání této nejvyš oblažující schopnosti duše nebylo dosud ještě ani řeči.“

4) Pravil **Hornoegypt'an**: „Á, to myslím také! Avšak přece vám je již častěji slíbil. Tuto schopnost obdržíte však také teprve tehdy, až budete v duchu z Něho úplně znovuzrozeni. A ani pak to nesmíme my zde jako ještě v těle krácející bráti tak, jako bychom pak neměli nic jiného na práci, nežli jen neustále pozorovat divy Jeho nekonečných stvoření; neboť z lásky k Ně-

mu a z lásky k bližnímu je nám na této Zemi splnit ještě velmi mnohé povinnosti a tu pak platí, nikoli neustále zříť. Ale člověk si má také občas dopřát klidu soboty a tu může a má zříť anebo se aspoň ve vnitřním duchovním zření cvičit. Trvalé úplné zření dostává člověk teprve po odložení těla. - Nejsi také ty tohoto mého názoru?“

5) Privil **Petr**: „Nyní jistě zcela úplně; jen se velice divím, jak jsi dospěl ve vaší pustině k takové vnitřní pravé životní moudrosti! Kdo byl tvým učitelem?“

6) Privil **Hornoegypt'an**: „Většinou já sám svým neúnavným hledáním a bádáním! Avšak můj otec byl zeměměřič v Memfidě, Thébách a Diathiře, kterémuž umění jsem se také naučil od něho. Když jsem si však již úplně osvojil toto umění, začal mě zasvěcovat do velkých a skrytých tajemství chrámu v Ja-bu-sim-bil; ale zemřel, nežli jsem ještě byl do všeho zasvěcen.“

7) Jeho smrt byla pro mne ztrátou tisíce životů. Proto jsem odešel se svými druhy k hornímu toku Nilu, jak daleko to jen bylo možné. Tam jsme našli jeskyně, které nám poskytovaly dostatečnou ochranu před žhoucimi slunečními paprsky. Jeskyně byly těsně u Nilu, který se v tisícových vodopádech vine mezi mocnými skalními stěnami. Dále nežli tam nebylo již možno podle řeky postupovat, leč bychom byli zahnuhli od řeky mnohem dále dolů napravo do velké pustiny a šli dále cestou Nubijců leč tam bychom i s kozami, které jsme vzali s sebou, bez vody brzy zahynuli. Krátce, u našich jeskyní jsme našli ještě jedno poslední místočko jedině drnem obstojně porostlé, na kterém naše zvířata našla zcela postačující píci. A tak jsme se rozhodli, že tu se svými malými rodinami zůstaneme.

8) Když jsem nocoval v jeskyni první noc odevzdav se do ochrany velkého Boha, tu se mi objevil ve snu můj tělesně zemřelý otec a poučoval mě co mám dělat a jak se mám zachovat, abych tu mohl žít dále. Také mi oznámil, že v této krajině žije mnoho dravých zvířat jako lvů, pardálů a obrovsky velkých orlů a poučoval mne, jak bych se mohl stát také beze zbraní pouze pevnou důvěrou ve velkého Boha a pevnou, zcela neohroženou vůlí pánem všech takových zvířat.

9) Když jsem se zrána probudil a vystoupil z jeskyně pod širé nebe, tu přišel také skutečně mocný lev zcela klidně k jeskyni, která byla jistě jeho příbytkem. Když mne spatřil, zastavil se a jal se svým ohonem šlehat mocně do vzduchu. Šel jsem mu s neohroženou pevnou vůlí vstříc a pevným pohledem jsem mu přikázal, aby opustil navždy tuto krajinu. A hle, lev se obrátil a ztratil se kamsi do pustiny! Totéž se brzy poté stalo s dvěma pardály a téhož dne s jedním obrovským orlem, kterého píchaly do očí naše pasoucí se kozy.

10) Tak jsem se tedy přesvědčil již tohoto prvního dne, co vše člověk může dokázat v pravé důvěře v jednoho pravého velkého Boha a svou neomezenou pevnou vůlí. K večeru jsem se postavil před jeskyni, odevzdal jsem vše do ochrany všemohoucího velkého Boha a přikázal jsem veškeré přírodě, aby nás nechala na pokoji. To se tedy také stalo.“

---

161. VNITŘNÍ ZJEVENÍ HORNOEGYPT'ANA.

1) (**Hornoegypt'an**): „V noci však přišel otec opět ke mně a řekl mi, že jsem si počínal zcela správně, ale zároveň mě seznámil s vůlí velkého Boha a vyzýval mě, abych co nejpřesněji následoval tuto vůli a tím ji učinil vůlí svou tím že se pak stanu úplným pánem přírody a jejích živlů, jako byli také první lidé tehdy ještě mnohem nebezpečnější Země.“

2) Když jsme se ráno opět probudili, vypravoval jsem všem tento sen a vyzval jsem je, aby poděkovali ve vší vážnosti velkému Bohu za ochranu, aby Ho však také co nejrůzněji prosili, by nám neodepřel nikdy Svou ochranu. To se stalo a já jsem poté sdělil všem vůli Boží odhalenou mně duchem mého otce a všechny jsem vyzval, aby ji plnili co nejpřísněji s největší láskou, úctou a vděčností k Bohu.

3) Všichni mi to slíbili a hle, tu se v naší jeskyni, která byla i za dne velmi tmavá, náhle zcela rozjasnilo a my jsme v ní spatřili ještě několik chodeb, které jsme zmužile prohledávali, při čemž jsme našli jeskyně jiné, které měly dále nahoru směrem proti proudu více méně pohodlné východy! A tak jsme našli množství dobrých příbytků, které byly později obydleny mými druhy. V těchto jeskyních jsme také našli několik zcela čistých naftových pramenů. Naplnili jsme si s sebou přinesené lampy, jimiž jsme pak mohli zcela dobře osvětlovat naše přirozené příbytky.

Všichni jsme poznali; že tento nález byl zcela zvláštní milostí shora, pročež jsme se vši vroucností děkovali velkému Bohu.

4) Když jsme Mu vzdávali dík, tu jsme slyšeli jasný hlas, který nám pravil v dobře slyšitelných slovech toto: „Čiňte všichni Mou vám zjevenou vůli a všechna zvířata této pustiny vám budou sloužit podle vaší vůle! Žádejte však od nich jen to, co nutně potřebujete k výživě vašeho těla; proto si však také zásoby nedělejte!

5) V prostřední jeskyni najdete velké množství soli; solte si jí ryby, které vám budou přinášet z Nilu orlové! Položte je na kamenné sluncem silně rozpálené desky a pak je požívejte! U východu prvé jeskyně je pod jedním šedavým kamenem čerstvý vodní pramen; prorazte tento měkký kámen a obdržíte ihned náležité množství dobré pitné vody! Lvy a pardály, jakož i jiná zvířata této krajiny nepronásledujte a za to vám budou sloužit, budete-li jejich služby potřebovat!“

6) Poté hlas umlkl; my však jsme děkovali opět Bohu za toto zjevení a také jsme z něho poznali, že je to skutečně vůle Boží, že jsme zvolili tuto krajinu za své bydlíště.

7) Toto vše působilo mocně na mé srdce a na mou mysl, protože se tu potvrdilo skutkem vše, co mi bylo zjeveno. Poté jsem začal bádát dále, dostal jsem vnitřní slovo a jednal jsem pak podle toho, co jsem slyšel v sobě samém. Podařily se mě velmi mnohé věci; jen když občas vystala ve mně malá pochybnost o zdaru, nepodařilo se mi to a musel jsem se také úplně zhostit i té nejmenší pochybnosti, načež se mi pak podařilo vše tak, že jsem budoucně nemohl pak již myslet na zcela žádnou pochybnost a v několika letech jsem postřehoval v sobě to, co dříve říkal duch Enochův farizeům. Neboť kamkoli jsem se na celé Zemi přenesl svými myšlenkami, tam jsem také již působil očima, ušima, ústy, nosem, rukama a nohama.

8) Moji druhové - až na jednoho - to ovšem ještě tak daleko nepřivedli; ale všichni jsou na nejlepší cestě k tomu a já jsem je sem vzal s sebou také proto, aby zde uslyšeli to Nejvyšší a aby zde v osobě nám podobného člověka zřeli a slyšeli velkého Boha, k němuž jsem je v duchu vedl. Proto jsou nyní také tak jako já naplněni nejvyšší radostí a slastí. - A tak nyní na základě mého zcela krátkého vylíčení víš, jak jsme já a moji druhové dospěli k vnitřní životní dokonalosti.

9) Vy, jako pravé děti Páně, máte to zde ovšem snazší; my však jsme cizinci a musíme činit více, abychom byli Pánem Bohem přijati aspoň také za vlastní. - Jsi s mým výkladem spokojen?“

10) Pravil **Petr**: „Více než úplně a mám velkou radost z toho, že Se Pán také ve velkých dálkách zjevuje lidem, kteří Ho vážně hledají, milují a zcela se Mu svěřují.

11) Ale nyní již přichází z chaty, aby vykonal znamení pro oba obrácené farizeje. Proto budeme nyní opět pouze srdce, oko a ucho!“

12) Tu jsem přistoupil k Petrovi **JÁ** a řekl: „Nuže, Šimone Judo, jak jste vyplnili Můj rozkaz u těchto cizinců?“

13) Pravil **Petr**: „Pane, Ty jsi zajisté věděl, že tito cizinci budou nám a nikoli my jim hlásat Tvé evangelium a poslal jsi nás k nim právě proto, aby oni nám řekli, co nám žel ještě chybělo, protože jsme z Tvých nauk a skutků již leccos zapomněli. Děkujeme Ti však ó, Pane, také za to; neboť těmito přáteli jsme nyní opravdu mnoho získali!“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Pak je tedy také dobře a vykonáme nyní ještě znamení k posílení víry těchto čtyř templářů. Jdi a zavolej je sem!“

162. ABRAHAM SE ZJEVUJE TEMPLÁŘŮM.

1) Petr odešel a vyřídil Můj rozkaz templářům a templáři přišli rychle ke Mně a pravili: „Pane, ty jsi nám již podal ty největší důkazy, takže nyní již nemáme ani nejmenší pochybnosti o tom, co a kdo jsi a proto již nežádáme od Tebe znamení; ale chceš-li již vykonal znamení, pak Ti za to budeme zajisté z nejhlubšího základu našeho srdce nanejvýš vděční!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Vy sice nyní již dosti dobře poznáváte, že právě Já jsem ten zaslíbený Mesiáš a že po Mně již žádný nebude; ale ještě nepoznáváte, že Mesiáš nemůže být nikdo jiný nežli právě tyž Jehova, Který dal Mojžíšovi na Sinaji zákon a proto mohl o posledním svátečním

dni v chrámu říci o Sobě: „Dříve nežli Abraham byl jsem Já!“; začez jste Mne tedy také chtěli kmenovat. Abyste to však poznali, zakusili a pak uvěřili tomu také pevně, vykonám právě vám zvláštní znamení. A tak tedy dejte všichni dobrý pozor na to, co se tu vše stane!

3) Jakožto Pán také světa duchů chci nyní, aby se zde zjevil Můj Abraham a vydal vám o Mně svědectví; až tady bude, můžete si s ním sami promluvit.“

4) Poté se snesl jasný oblak na pahorek a z oblaku vystoupil Abraham, hluboce se Mně poklonil a pravil: „Jak převelice a jak dlouho jsem se již těšil na den Tvého sestoupení a má radost přesahuje nyní všechny meze, protože jsem uviděl Tvůj den na Zemi! Ale jak velice se z Tebe, ó, Pane, Jehovo Cebaote, raduji, tak málo mám důvod radovat se ze svých potomků Věru, potomci Hagary jsou svým způsobem mnohem lepší, nežli potomci Sary!

5) Ó, Pane, Tvá láska k tomuto zvrhlému pokolení a Tvá trpělivost s ním přesahuje všechny hranice Tvých nekonečných stvoření!

6) Když jsem Tě kdysi prosil, abys pro několik spravedlivých ušetřil deset měst se Sodomou a Gomorou, tu zněla trpce Tvá odpověď, že bys je ušetřil, kdyby bylo v nich i jen deset a nakonec jen dva až tři úplně spravedliví. Protože však ani ti tady nebyli až na jediného Lota, neušetřil jsi oněch deset měst, zachránil jsi jedině Lota a vše ostatní bylo zahlazeno ohněm.

7) Když nyní uvažuji o těchto svých potomcích, tu mi vychází na trojnásobný počet někdejších obyvatelů oněch deseti měst sotva jeden spravedlivý a Ty, ó, Pane, ještě šetříš toto smilné a cizoložné pokolení! A za Tvou neomezenou lásku a převelikou trpělivost ještě Tě tito bídnicí pronásledují a jsou prodchnuti neblahou myšlenkou dokonce Tě usmrtit.

8) Ó, Pane, upust' již jednou od Svě příliš velké trpělivosti! Ó, Pane, dlouho jsem čekal na Izáka; jen Tvá síla ho zplodila v těle Sary. Když už byl velmi statným jinochem, žádal jsi, zkoušeje mou víru a mou poslušnost, abych Ti ho obětoval. Podrobil jsem se Tvé vůli; ale Ty Sám jsi mě pak zdržel od úplného provedení přikázaného skutku, daroval jsi mně za to kozla, kterého mně bylo obětovat na místě Izáka a Izáka jsi mi vrátil. Ó, jak velmi dobře to dělalo mému srdci!

9) Tehdy by bylo bývalo přece lépe, kdybych místo kozla přece jen obětoval Izáka, aby z něho nevzešlo pokolení, které se již na poušti pod horou Sinai začalo klanět v Tvé nejsvětější přítomnosti zlatému teleti a nyní se stalo horší nežli všichni sebetemnější pohané a jiné děti světa, které byly zplozeny hadem cestou velkého smilstva Bábelu. Ó, Pane, vztáhni konečně pravici a zahlad' Svě nepřátele!“

10) Tato slova zdůrazňoval duch Abrahamův mocným vážným hlasem.

11) **JÁ** jsem mu však řekl: „Ty víš, že budoucně již nebudu soudit lidi ze Svě horlivosti, nýbrž jen jimi samými pro několik málo spravedlivých, kteří se nikdy neklaněli mamonu tohoto světa. Proto necháme nyní němý a slepý svět kráčet dobrovolně po jeho cestách a vynášet nad sebou soud, který si právě svět připravuje pro svůj zánik.

12) Svě pravé děti povedu však Já Sám po cestách Světla a po stezkách Života. Co se dá zachránit, to bude nyní také zachráněno; co se však nechce dát zachránit a od sobě si vytvořeného soudu a smrti osvobodit, tomu ať se také stane údělem co chce!

13) Chce-li někdo svobodu a s ní věčný život, ať se mu jí také dostane; chce-li však někdo soud a smrt, ať se mu také toho dostane! Neboť od nynějška nebude již moci žádný Žid říci: „Já bych také již vstoupil na cesty Světla, kdybych o nich obdržel zprávu!“ - Já jsem všude Sám učil a působil a ještě dnes vyšla asi sedmdesát učedníků, kteří mají za úkol roznést Mou nauku do všech konců celé staré říše judské a hlásat ji pohanům a Židům a za rok Moji staří a první učedníci roznesou toto evangelium ve jménu Mém do celého světa. Blaze tomu, kdo je přijme a zařídí podle něho svůj život!“

14) Poté se Mně duch Abrahamův opět hluboce poklonil, poděkoval Mi a zmizel.

15) Tu pravili **oba farizeové**: „Pane, Pane a Mistře od věčnosti, to bylo zajisté znamenité znamení; my myslíme: Kdyby toto vše viděli také ostatní farizeové, pak by jistě také právě tak uvěřili, jako jsme uvěřili nyní my. Proč tedy nekonáš taková znamení před nimi?“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Protože Já nejlépe vím, jak by taková znamení přijali! Vy čtyři jste nyní ti poslední, které ještě bylo možno z chrámu zachránit; se všemi ostatními se již nedá nic dělat! Přesto však budu také ještě častokrát v chrámu učit a také konat znamení; ale můžete se pak sami přesvědčit, jaký dojem to učiní na templáře. Ano, ještě mnoho lidí ve Mne uvěří, ale tito vysocí templáři v tomto světě nikdy!“

163. MOJŽÍŠ A ELIÁŠ NAPOMÍNÁJÍ NOVÉ OBRACENÉ FARIZEJE.

1) (**Pán:**) „Dejte však nyní ještě dále pozor! K vašemu úplnému uklidnění přijde ještě několik svědků z onoho světa a oni vám především řeknou, že právě Já jsem ten zaslíbený Mesiáš především Židů a jimi také všech lidí této Země! Volte však nyní sami, chcete-li vidět a mluvit!“

2) Právili **oba**: „Pane, když tomu již tak chceš, dej nám tedy uzříti Mojžíše a Eliáše; neboť oni oba byli zajisté Tvoji největší proroci!“

3) Právil jsem **JÁ**: „Ovšem! Protože jste je vyvolili, chci tedy také, aby přišli!“

4) Když jsem to vyslovil, tu vyšlehl z čistého vzduchu jakoby silný blesk a oba svědkové stáli s velmi vážnou tvář před farizeji, poklonili se Mně také co nejhrouběji a **Mojžíš** ukázal za velmi ohnivých pohledů pravicí na Eliáše a hromovým hlasem pravil: „Znáte ho?“

5) Tu se oba farizeové mocně ulekli a úzkostí nemohli Mojžíšovi odpovědět; neboť až příliš brzy poznali v Eliášovi Jana Křtitele, k jehož zajetí a stětí přispěli sami co nejvíce.

6) **Eliáš** však pravil: „Teprve když je vám přiložena ostrá sekyra ke koření, poznáváte, že je přede dveřmi váš soud. Byl pro vás také nejvyšší čas, abyste se obrátili a ježto vám byl Všemohoucí Pán Sám milostiv, odpouštím také já vám zločin na mně spáchaný. Ale tisící násobná běda těm, kdo vložili své zlé ruce také na tělo Páně! Soud a kletba je jim napsána již na čele.“

7) Poté **ten jeden farizeus** nabyl trochu více odvahy a chvějícím se hlasem pravil: „Ó, velký proroku, kdo by byl kdy tušil, že v tobě byl skryt duch Eliášův?“

8) Právil **Eliáš**: „Cožpak není psáno, že přijde napřed Eliáš a bude připravovat cesty Páně?! A nečetli jste: „Hle, hlas volajícího na poušti: Připravujte cesty Pánu! Hle, vyšlu před Tebou Svého anděla, aby rovnal Tvé šlépěje!“

9) Jestliže jste to tedy věděli, proč jste nevěřili? Proč jste mne pronásledovali a proč pronásledujete dosud také Pána?“

10) Právil pln úzkosti **farizeus**: „Ó, velký proroku, měj strpení s naší velkou slepotou; neboť jen ona má hlavní vinu na všem tom námi spáchaném zlu!“

11) Právil **Eliáš**: „Co vám odpustil Pán, to vám odpustíme také my! Ale chraňte se, aby vás opět neoslepilo nějaké nové pokušení; neboť z nové propasti byste stěží kdy opět povstali ke světlu!“

12) Poté oba proroci opět zmizeli a **farizeové** se obrátili s prosbou na Mne, abych jim již nekonal podobné znamení; neboť již to je uvedlo do příliš velké úzkosti a bázně.

13) Právil jsem **JÁ**: „Jestliže vás již to uvedlo do tak velké úzkosti a bázně, jak by vám pak bylo, kdybych vám představil velký počet všech těch, kteří byli vaší velkou touhou po pomstě a pronásledování nejbídnějším způsobem sprovozeni s tohoto světa?“

14) Právili **farizeové**: „Ó, Pane a Mistře, jen to nám nyní nečiň; neboť to by byla naše smrt!“

15) Právil jsem **JÁ**: „To zrovna ne, dokud pro vaši víru jsem nyní u vás Já; považte však, že se jednou ve velkém záhrobní jistě sejdete se všemi oněmi dušemi! Co jim odpovíte, když vás vši mocí vyzvou k odpovědnosti před trůnem Božím?“

16) Právili **farizeové**: „Ó, Pane a Mistře od věčnosti, učiníme ještě v tomto světě vše, cokoli nám poručíš učinit; ale nevolej nás pak na onom světě k žádné takové odpovědnosti, - neboť pak bychom nemohli na tisíc odpovědět ani jedna! Dej nám však ve Své dobrotě a slitování radu, co máme ještě dělat, abychom byli také na onom světě ušetřeni takové úzkosti a nejvyšší trapného soužení!“

17) Právil jsem **JÁ**: „Co máte dělat, to jsem vám již řekl a tím dospějete ke Světlu a Životu; ale pravím vám také, že bude pro vás dobré, budete-li přesně zpytovat svědomí a tak prohlédat celou velikost všech svých hříchů a nepravostí, kterých jste se dopustili.“

18) Učiníte-li to, pak se předně zbavíte hříchů, náležitě si je také zošklivíte a budete je opravdu v srdci litovat; mimoto pak také pojmete lehce a účinně pevný úmysl, že se již žádných hříchů nedopustíte, nýbrž budete v sobě vždy jen živěji pociťovat přání, že každou škodu, kterou jste někomu způsobili, ze všech svých sil opět napravíte. Nebudete to sice s to úplně uskutečnit, zejména u těch, kteří jsou již na onom světě; ale tehdy přijmu vaši pevnou vůli za skutek a Sám napravím za vás vše, co jste způsobili zlého.

19) Ale musíte si to vzít nanejvýš vážně k srdci, jinak by se s vámi mohlo stát to, co vám řekl prorok Eliáš; neboť bude vám ještě přestát leckterá pokušení! Staré tělo tak snadno neodkládá své staré zvyky, jak si to někdo představuje ve svém prvním dobrém předsevzetí. Vy sice půjdete se Mnou; ale po mém boku, pokud ještě budu kráčet na Zemi, přijdete tak jako Moji učedníci do velmi mnohých pokušení a pak se také již ukáže, jak slabé je ještě vaše tělo, i když duch ve vás již dospěl ke značné síle. Proto je tedy rovněž nutno vynaložit vše, aby mohla duše vyjít ze starého zajetí těla a to se může stát jen tím, že budete konat, co jsem vám radil; neboť hřích opouští duši v té míře, v jaké míře duše poznává hřích jako takový, lituje a oškliví si ho a budoucně se ho již nedopouští. – Pochopili jste to nyní dobře?“

164. RAFAELŮV ZÁZRAK V RYCHLOSTI.

1) Právili **farizeové**: „Děkujeme Ti, o, Pane, za toto nejvyšší čisté pravé poučení; je nám milější nežli ona strašná znamení, která naplňují naši mysl až příliš velkou úzkostí. Tvé svaté rady budeme podle možnosti své síly následovat. Ale jelikož od této chvíle máme už jen dvě hodiny dne, odeberem se nyní do města a ještě dnes dáme do pořádku naše poklady a rodiny, abychom mohli být již zítra v sobotu u Tebe!“

2) Právil jsem **JÁ**; „Míníte-li to úplně vážně, pak zůstaňte jen zde a věc se dá udělat ještě zcela jinak! Dám Svému mladistvě vyhlížejícímu sluhovi rozkaz, aby vyřídil vše za vás a dopravil vaše rodiny do Betanie do domu Lazarova, všechny vaše poklady pak sem; on to velmi brzy v **nejlepším** pořádku provede. -Je vám to tak vhod?“

3) Právili **farizeové**: „Ano, Pane, kdyby to bylo možné, bylo by nám to zajisté velmi vhod!“

4) Právil jsem **JÁ**: „U Boha jsou všechny věci možné! Co však dovede můj sluha, to vám již dříve ukázal. Jděte však a promluvte si s ním sami!“

5) Právil **farizeové**: „Ó, Pane a Mistře, promluv raději Ty s ním a pak se vše stane v mnohem lepším pořádku, nežli kdybychom mu udělili nějakou nevhodnou a nemoudrou radu my!“

6) Právil jsem **JÁ**; „Nuže, dobře tedy, jelikož to ve svém srdci poznáváte a si přejete, učiním také to.“

7) Tu jsem povolal Rafaela a udělil mu vnitřní pokyn, aby to provedl.

8) I otázal se Rafael farizeů, za jak dlouhou dobu by si přáli mít celou záležitost vyřízenou?

9) Právili **farizeové**: „O, milý sluho Jehovův, to záleží na tobě! Kdyby to však mohlo být a se stát před večerem, bylo by nám to ovšem velmi milé; neboť zítra je sobota a v sobotu se nemůže a nesmí žádná záležitost vyřizovat.“

10) Právil **Rafael**: „Co byste tomu řekli, kdybych vyřídil vaši záležitost již nyní v nejlepším pořádku a přesnosti?“

11) Právili **farizeové**: „Jak by ,to mohlo být? Vždyť jsi nebyl ani na okamžik zde nepřítomen! A jak by mohly naše rodiny být nyní již v Betanii, - když přece musí jít velkým městem více nežli dobrou hodinu a od města do Betanie se táhne cesta pro slabé nohy podle římské míry také dobře dvě hodiny?! Něco takového lze tedy považovat za zcela nemožné!“

12) Právil **Rafael**: „Já jsem to však již před dvěma hodinami věděl, že se věc takto stane a vaše rodiny jsem již řádnými pokyny dopravil dále, takže jsou nyní již asi půl hodiny zcela v pořádku v Betanii; vaše poklady jsou pak již v rukou těch, které jste podle rady Páně sami k tomu určili a tak je již celá záležitost vyřízena.“

13) Abyste se však mohli o tom dnem sami přesvědčit, pak pojdte se mnou nahoru do chaty a budete si moci prohlédnout onu část, která připadla Nikodémovi!“

14) Poté šli oba farizeové a dva levité s Rafaelem do chaty a našli v dobrém pořádku na jednom stole v chatě dobře jim známé poklady.

15) Když to spatřili, spráskli rukama nad hlavou a pravili (**farizeové a levité**): „Ano, ano, zde vládne Boží síla! To jsou věci, které nejsou možné nikomu! Ale řekni nám, spanilý sluho jedině pravého všemohoucího Boha, jakým způsobem ti to tedy bylo možné?“

16) Právil **Rafael**: „Zcela tímž způsobem, který jsem vám již dříve zcela jasně a dobře ukázal! Neboť má myšlenka, spojená s mou vůlí, která je opět zcela vůlí Boží, je tolik jako já sám; mohu se jí jako dokonale působící všudy zpřítomnit. Kdo to dovede, ten je ve svém vnitřním ži-

votě bohopodobně dokonalý.

17) Tak je také Bůh, jako Bytost osobně jen jeden, nyní zde v osobě Páně úplně přítomen a není v celé nekonečnosti jinak nikde. Ale Svou vůlí a Svými přejasnými myšlenkami je nicméně v celé nekonečnosti jako plně působící přítomen. Kdyby nebyl, nebyla by Země, Měsíc, Slunce a Hvězdy a tedy ani jiní tvorové na nich a v nich. Neboť všechna světová tělesa a jejich tvorové jsou od alfa až po omega Boží vůlí pevně a neměnitelně udržované myšlenky a ideje, které Bůh v člověku přetváří v samostatné bytosti a to tak, aby Mu byly ve všem úplně podobné, - což ovšem je dílem Jeho lásky a Jeho věčné moudrosti. A nyní jsem vám řekl jak se mají věci a toto místo tedy opustíme!“

18) Poté se oněch pět odebralo opět k nám dolů a jeden farizeus přistoupil k Nikodémovi a oznamoval mu, co je v chatě.

19) **Nikodém** mu však odvětil: „Příteli, já již mám o tom zprávu a stane se vše podle rady Páně, jak to bude jistě nejlépe! Nyní však buďme všichni opět klidni; neboť Pán zamýšlí opět něco, co se Mu jeví být v Jeho řádu pro dnešek potřebné!“

165. PÁN POSÍLÁ OTROKÁŘE HIBRAMA DO JEHO OTČINY.

1) Po těchto slovech Nikodémových se všichni uklidní a **JÁ**. jsem povolal k Sobě otrokáře Hibrama a jeho druhy a řekl jim: „Vy jste v těchto několika málo dnech mnoho slyšeli, viděli a zakusili. Nyní víte tak jako Moji učedníci, co má každý člověk dělat, aby dosáhl věčného života své duše. Budete-li podle toho jednat a žít, pak dosáhnete také jistě toho, co jsem zaslíbil každému, kdo bude mluvit a jednat podle Mé nauky.

2) Ale také vy budete muset doma ještě leccos odčinit, čeho jste se dopustili jako temní pohané; proto odčiňte opět, jak jen možno, veškeré bezpráví, které jste způsobili svým bližním a již tím se stanete hodni Mé pravé životní milosti! Pak se však také snažte tuto Mou nauku vštípit ostatním lidem a působte v tom smyslu, aby také byla uplatňována živě skutkem! Odvrátte ucho a srdce od svých věštců a snažte se, aby se tamní lidé řídili podle vás a buďte svým bližním pravými knězi a dostanete za to velký poklad duchovních darů ze Mne již v době nejbližší!

3) Ale na cestě do své otčiny Mne nerozhlášte; neboť kde toho bylo třeba a kde jsem věděl o lidech zralých pro Mou nauku, tam jsem byl u nich již beztoho Já Sám slovy a znameními a oni nyní dalšího nepotřebují; až tu však bude čas, pak již beztoho na ně vyleji Svého Ducha, který je pak uvede do vší pravdy. Krátce, cestou nedělejte se Mnou vůbec hluk a prázdný povyk! Ale doma můžete svůj lid řádně učit; nemluvte však ani tam mnoho o znameních, nýbrž mějte před očima především jen Mou nauku! Neboť spása pro lidi beztoho nespočívá v konaných znameních, nýbrž v Mé nauce a hlavně v životně činném jejím následování!

4) Učíte-li však ve jménu Mému, nepřemýšlejte předem dlouho úzkostlivě o tom, co budete mluvit, nýbrž budete-li ve jménu Mému k lidem mluvit, budou vám již Mým Duchem dána pravá slova do srdce a vložena do úst! To platí také pro všechny, kteří budou po vás učit lid ve jménu Mému.

5) Nestavte Mi však chrámy a nečiňte také jako pohané určité dny v roce dny zvláštními, nýbrž určete v týdnu jeden učební den, který se vám zdá nejpříznivější a nechte do svých domů přijít k vám lidi a uče je! Rozdělte také svůj chléb s chudými a nedávejte se zato zvlášť uctívat a od nikoho nežádejte odměnu anebo obětí; neboť zdarma jste to dostali a zdarma to opět také svým bližním rozdělte! Odměnu za to očekávejte ve všem ode Mne.

6) Kdyby však někdo ze zámožných přišel a přinesl vám dobrovolně děkovnou obětí, přijměte ji a podělte jí chudé! Avšak toho, kdo vám přinesl ve jménu Mému obětí, neceňte proto výše nežli chudého bratra, aby se nestal marnivým a nepovyšoval se nad své chudé bratry, nýbrž aby jen rostl v lásce k nim; tehdy shlédnu na jeho obětí a Má milost bude mu za ni odměnou a Mé požehnání mu hojně odplatí jeho obětí! Neboť kdo bude vám, Mým nyní najatým dělníkům takto obětovat, ten to bude obětovat Mně a odměna ho nemine.

7) Budete-li tedy takto poučovat lid ve jménu Mému, pak k vám také pošlu většího apoštola, ten bude pak ve jménu Mému na věřící vkládat ruce a bude je takto v Mé lásce, v Mé moudrosti a v Mé síle křtít a tím přijmou svatého Ducha z Boha a Jím dosáhnou úplné znovuzrození svého

ducha v jejich duši a tím také věčný Život a jeho Sílu.

8) Nyní víte ve vsi stručnosti vše, co budoucně máte činit a zajisté také budete činit a tak přijměte Mé požehnání a odejděte ještě dnes do své domoviny; neboť zítra v židovskou sobotu byste přišli těžko dále!

9) Jděte však po oné široké silnici, která vede do Galileje a kolem třetí hodiny noční dorazíte do malé obce; zůstaňte tam až do rána, budete tam dobře přijati! Pak vám vložím do srdce a na mysl, po které cestě půjdete dále, abyste bez nesnáze přišli do své země. A tak můžete nyní pod Mým vás chránícím a doprovázejícím požehnáním ihned nastoupit cestu!“

10) Poté Hibram za vše poděkoval, doporučil se do Mé milosti a opustil nás.

11) Tu učinil Lazar poznámku, že se nyní velice diví, že se tito otrokáři neodporučili také u mládeže, kterou přivedli sem.

12) Privil jsem **JÁ**; „To jsem nechtěl a měl jsem pro to jistě svůj moudrý důvod. Mládež se tamto na severním úbočí tohoto pahorku zcela dobře bavila a bylo by nemoudré ji v tom rušit. Tyto lidi jsem tedy nyní odeslal ve jménu Mém a bylo to dobré; neboť“ budou šířit Světlo ve své krajině.

13) Ale nyní sem dejte přinést opět trochu chleba a vína a Já tu vyvolím ještě jiné, posílím je a vyšlu do světa! Učiňte tedy co si přeji!“

166. VYSLÁNÍ SEDMDESÁTI DĚLNÍKŮ JAKO POSLŮ SPASITELOVÝCH.

LUK. KAP. 10.

1) Nikodém povolal ihned své přítomné sluhy a poslal je dolů, aby přinesli náležité množství chleba a vína. A sluhové odešli co nejrychleji dolů a přinesli náležité množství chleba a vína, jak jim bylo poručeno.

2) Když takto byl donesen chléb a víno, povolal jsem k Sobě ihned oněch ještě vždy přítomných sedmdesát dělníků. (Luk. 10,1; vyd.) a řekl jim: „Tu je chléb a víno! Vezměte, jezte a pijte a posilněte se; neboť“ Já vás potom vyšlu před Sebou do měst, tržišť a vesnic, abyste připravovali lidi na Můj příchod! Ale nyní jezte a pijte; pak promluvíme o tom důležitém bodu dále!“

3) Poté požili tito povolání chléb a víno a posílili se.

4) Když se byli posílili, poděkovali a **jeden** z jejich středu řekl: „Nuže, Pane a Mistře, jsme připraveni, abychom od Tebe přijali rozkazy, které nám chceš milostivě udělit! Staniž se Tvá vůle; jedině ona budiž naší příští hybnou silou!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy! Pohleďte, žeň je velká, pole se zralým plodem se rozprostírá po celé Zemi; ale je stále ještě příliš málo dělníků! Proste proto Pána žně, aby vyslal mnohé dělníky na Svou žeň. (Luk.10,2; vyd.)

6) Privil **řečník**: „Ano, Pane, za to Tě také prosíme; neboť Ty jediný jsi Pánem žně.“

7) Privil jsem **JÁ**: „Jděte tedy po dvou do obcí celé země judské a také do země Samaritánů!“

8) Já vás vysílám jako jehňata mezi vlky, nemusíte se jich však obávat; neboť Má síla vám dodá odvahu proti nim. (Luk.10,3; vyd.) Nenoste tedy pytlíky, ani mošny, hole, ani obuv a také ne dvě suknice! Buďte vážní a přitom však dobromyslní! Na cestě nikoho nepozdravujte, také však nežádejte, aby někdo zdravil vás; neboť“ jste všichni sobě rovné děti jednoho a téhož Otce v nebi! (Luk.10.4; vyd.) Jen jeden je váš Pán a Mistr, vy všichni jste však bratři. Váš pozdrav budiž pravá vzájemná láska bratrská a k bližnímu; co je pod anebo nad tím, je ze zla! Že však jste vpravdě Moji učedníci poznává se z toho; že se milujete navzájem, jako také Já miluji vás.

9) A do kteréhokoli domu v obci vejdete, tam řekněte: „Pokoj tomu domu!“ (Luk. 10,5; vyd.) A bude-li tam dítě pokoje, spočine váš pokoj též na něm; kde však ne, tam se obrátí váš pokoj opět k vám. (Luk. 10,6; vyd.) Kde však naleznete pokoj, v tom domě zůstaňte a jezte a pijte bez úzkosti a výčitek svědomí, co vám předloží! Neboť“ jste-li v nějakém domě jako dělníci pro Království Boží, pak jste také, jako každý pilný dělník hodni mzdy své.

10) Kde však budou dva z vás tu a tam v domě nějaké obce přijati, v témže domě také zůstaňte a nechodte kvůli zaopatření od jednoho domu ke druhému; neboť to není pěkné protože nepřicházíte do obce anebo do domu jako nějací práce se štítící žebráci, nýbrž jako hojně obdaření doručitelé Mého slova a tím pravého Království Božího a Jeho věčného požehnání.

(Luk. 10,7; vyd.)

11) Přijdete-li však i do města, kde bydlí většinou pohané a budete-li tam v nějakém domě dobře přijati, zůstaňte tam také a jezte, co vám předloží! Neboť neznečišťuje člověka co do úst vchází, nýbrž jen to co z úst vychází, - jak jsem vám již jasně ukázal na hoře Olivové, v čem totiž záleží to, co vycházející z úst znečišťuje člověka. (Luk. 10,8; vyd.)

12) Přijdete-li však do města anebo do nějaké jiné obce a nebudete tam v žádném domě přijati, vyjděte ihned na veřejné ulice a cesty a řcete: „Také i ten prach, kterýž se ve vašem městě přichytil na naše nohy, setřeme na vás zpět! Vězte však, že se k vám námi přiblížilo Království Boží!“ (Luk. 10, 10-11; vyd.)

13) Já však pravím vám, že v onen den, který jsem vám ukázal na hoře Olivové, bude se městu Sodomě snesitelněji dařit nežli městu, které vás nepřijme! Běda tobě, Chorazine (Korozaim), běda tobě Betsaido! Kdyby se v Tyru a Sidonu staly ty skutky, které se staly u vás, byli by v žíní a popeli činili pokání; proto v soudný den se bude Tyru snesitelněji dařit nežli vám! A ty, Kafarnaum, které jsi se až do nebes povýšilo, do pekla budeš svrženo!“

(Luk. 10, 12-15; vyd.)

14) Tu pravilo mezi sebou **několik Mých starých učedníků**: „Ale hledte, jak se nyní opět tak rozhorluje proti oněm městům, kterým již ve stejné horlivosti tak vyhrožoval jednou v Kisu u Kisjony?! Je sice pravda, že tam v celé obci našel nejmenší víru; ale někteří Ho přece jen přijali a jako pravého Syna Božího a Prostředníka Židů zajisté poznali! My sami přece patříme také do Kafarnaum! Je podivné, co má v mnohých dnech dělat s Kafarnaum!“

15) Privil jsem **JÁ**. učedníkům takto se podivujícím: „Co se mezi sebou durdíte? Co je Chorazin, co Betsaida a co Kafarnaum? Ony to jsou, které nechtějí přijmout Mou nauku a přes veškerá znamenání uvěřit, že Já jsem ten Zaslíbený a nyní do tohoto světa přišlý Mesiáš! Zda nevyšlal jsem vás již také jednou před Sebou do měst a ostatních obcí a jak jste byli v určitých městech přijati?! Oheň s nebe jste na ně svolávali! Můžete se nyní divit, jestliže při této příležitosti, kdy zase vysílám před Sebou učedníky do světa ohavnosti, opakuji právě onen výrok, aby také oni věděli, jak se mají chovat k lidem, které označuji jménem právě oněch měst, ve kterých se vám naprosto dobře nedařilo?!“

16) Proto tedy pravím nyní vám všem a nejen těmto sedmdesáti: Kdo vás slyší, ten slyší také Mne; kdo však vámi pohrdá, ten také Mnou pohrdá. Kdo však Mnou pohrdá, ten pohrdá jistě také Tím, Který Mne poslal do tohoto světa; neboť Já a On jedno jsme.“

17) Poté jsem vkládal na oněch sedmdesát ruce řka: „Přijměte moc Mé vůle! Přijdete-li k všelijakým nemocným a chorým lidem, vkládejte na ně ruce ve jménu Mém a bude jim lépe! Přijdete-li k těm, kdož jsou posedlí ďábly (nečistými duchy v těle), poručte jim právě také ve jménu Mém a oni vyrazí z těla sužovaných a potáhnou, kam jim určíte!“

18) Rovněž vám dávám také moc nad zlými duchy ve vzduchu, ve vodě a nad zlými duchy v jeskyních Země. Dále vám dávám moc šlapat na štíry a chodit po hadech, jakož i zahnat každého nepřítele od vás a nic vám nebude s to nějak uškodit.

19) Také se nebojte chodit v noci a nemějte úzkost z bouře, blesku a hromu; neboť také tomu budete moci velet a zlá zvěř lesů a pouští bude prchat před vašimi očima. A takto vyzbrojení můžete již nyní odtud odejít v oděvu, ve kterém tu nyní stojíte.

20) Ale zapamatujte si k tomu ještě toto: zdarma jsem vám nyní to vše dal a zdarma opět rozdílejte lidem toho hodným; ale lidským vepřům tyto perly neházejte! A nyní vstaňte a jděte, kam vás duch povede!“

21) Poté Mně oněch sedmdesát poděkovalo za takové velké dary milosti a odebralo se odtud po dvou na všechny strany.

167. ÚKOL SEDMDESÁTI VYSLANÝCH.

1) Když to viděli farizeové a také známí **Židořekové**, přišli také oni ke Mně a pravili: „Pane, my věříme rovněž tak pevně v Tebe, jako věří ti, které jsi nyní vyslal a známe nyní také dokonale Tvou nauku! Nechtěl bys tedy také nás takto před Sebou vyslat do světa?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Také na vás přijde řada; avšak pro nynějšek stačí těchto sedmdesát. Až budu povýšen a vystoupím nahoru, pak budete také vy a ještě mnozí jiní vysláni, abyste zvěs-

tovali všem lidem evangelium o Království Božím; ale zatím zůstávejte jako věrní svědkové Mých slov a skutků u Mne, neboť vás bude právě tak třeba tady, jako vyslanců nyní venku.

3) Noční znamení předvčerejší noci viděli však daleko široko velmi mnozí lidé a tito lidé jsou ještě ve velikých úzkostech, protože neznají význam tohoto velkého zjevu. Až nyní k nim přijdou tito vyslanci, přinesou těmto zarmouceným a utrápeným pravou útěchu. A hleďte, to je hlavní důvod, proč jsem již dnes vyslal oněch sedmdesát! Rozumíte nyní velkým a přemoudrým úmyslům Otce v nebi?!"

4) Když to uslyšeli farizeové a Židořekové, byli spokojeni a na nic dalšího se nyní již na pahorku netázali.

5) Poté přistoupil ke Mně **Lazar** a tázal se Mne řka: „O, velký nejmilejší příteli, Mistře. a Pane všech lidí, hle, slunce se již začíná dosti silně sklánět k západu! Prodlíš tuto noc zde anebo se vrátíš opět na mou horu Olivovou? Kdyby se podle přání mého srdce stalo toto, pak bych tam ihned někoho vyslal, aby moji lidé učinili pro nás opatření.“

6) Privil jsem **JÁ**: „Vrátíme se všichni na tvou horu Olivovou, ale teprve v noci; neboť nyní za dne by templáři náš příchod brzy a snadno nějak objevili. Co se však týče našeho tělesného zaopatření, budeme zaopatřeni již zcela dobře zde; neboť náš přítel Nikodém má také velkou hospodu a velký obytný dům! A tak, se teprve o půlnoci ve vší tichosti odebereme na tvou horu Olivovou, aby se námi nikdo nepohoršil!“

7) S touto odpovědí byl Lazar spokojen.

8) Já jsem pak přikázal Rafaelovi, aby se nyní postaral o naši mládež, neboť již trochu vyhladověla.

9) Tu mýnil Nikodém, zda by nebylo příhodné, kdyby mládež dostala snad v hospodě řádnou posilu.

10) Privil jsem **JÁ**: „Nestarej se o to; Můj sluha již ví, co má dělat! Stane se vše v nejlepším pořádku a tak se tedy také staň!“

---

168. RADY PÁNĚ AGRIKOLOVI NA CESTU K DOMOVU. POSÍLENÍ VÍRY A DŮVĚRY CVIČENÍM. ZRALOST PRO PŘIJETÍ DARŮ MILOSTI.

1) Poté přistoupil ke Mně Říman **Agrikola** a řekl: „Pane a Mistře, jelikož se nyní začínají všichni odtud vzdalovat, začali jsme tedy i my Římané pomýšlet na to, jak a kdy také my nastoupíme zpáteční cestu! Ježto však nyní nechci zejména v Tvé přítomnosti bez Tvé rady nic podnikat a provádět, prosím tě také v této věci o Tvou božskou moudrou radu.“

2) Privil jsem **JÁ**: „Na tebe, příteli, doposud čas nenaléhá, neboť máš beztoho od císaře příkaz, že můžeš je-li třeba zůstat více než půl roku mimo Řím! Avšak nyní zde v zemi judské, jakož i v celé vám Římanům patřící Asii, není právě nic nějak zvlášť vládně důležitého a poněvadž tedy můžeš nastoupit cestu domů kdykoli se ti zlíbí, myslím, že kdybys to učinil snad teprve pozitří, neztratíš pro delší prodlévání u Mne nic. Teprve za rok tě pověří císař posláním do Britanie, při kterého příležitosti tě bude provázet tvůj nejstarší syn tvého jména a dostane tam na delší čas vysoký úřad. Zda se tedy vrátíš i o celý měsíc později do Říma, nebude ti to vadit, neboť vždy ještě dosti včas dorazíš domů.“

3) Ale také bych ti ještě poradil, jak se můžeš na svých velkých lodích dostat co nejjistěji domů. Hle, nyní nastanou brzy denní a noční vyrovnávací bouře, které, ježto sem přichází přímo od západu, jsou velmi na překážku lodím, které plují od východu na západ! Proto bys se v této době nedostal dobře dále přes velké Středozemní moře. Proto se vydej na cestu k domovu přes Malou Asii po souši a nech svým lodím jet nahoru až k první mořské úžině. Cyrenius ti již opatří až tam bezpečné a nejlepší dopravní prostředky. Tam můžeš snadno a beze všeho nebezpečí přeplout úzké moře a odtud se podél břehu Řecka dostat až do Dalmácie. Odtud pak nejužší část Adriatického moře snadno přepluješ. Odtamtud jistou cestu do Říma beztoho znáš. Ale lodi budeš moci teprve za dva měsíce dát dopravit do jednoho jižního přístavu pod Řím, což bude také ještě dosti záhy. Sdělil jsem ti toto nyní jen proto, abys neutrpěl škodu ani po stránce pozemské.

4) Privil **Agrikola**: „Pane, děkuji Ti za tuto Tvou přirozenou dobrou radu, podle které se ta-

ké co nejpřesněji zařídím! Ale při této příležitosti nemohu nicméně neučinit poznámku, že bych se s nejpevnější důvěrou a vírou v Tvou všemohoucí pomoc mohl také dostat přes opačné větry Středozezemního moře právě přes toto moře do přístavu Říma; neboť Tobě, ó, Pane, jsou jak jsem se již přesvědčil, všechny věci možné. Proč by Ti to nemělo být buď možné anebo aspoň přijatelné? Já se však nicméně zařídím přesně podle Tvé první rady a tuto otázku jsem dal jen pro své čisté vědění.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Máš zcela pravdu, že jsi se Mne takto otázel; neboť hle, Já jsem ti první radu dal také jen proto, abych ti dal příležitost, abys se sám vyzkoušel, jak silná je tvá víra a tvá důvěra v Mou lásku, moudrost, sílu a moc!

6) Je-li tvá víra a důvěra ve Mne tak silná, že se tě v žádném sebe hrozivějším nebezpečí již nezmocní ani sebemenší pochybnost, že bych ti snad nechtěl z nějakého skrytého důvodu pomoci, pak se již můžeš odvážit plout na moři také proti těm největším bouřím; neboť kdybys jim ve jménu Mém přikázal aby umlkly, pak by také umlkly v tom okamžiku, ve kterém jsi jim to přikázal. Ale k tomu, příteli, je tvá víra a tvá důvěra přece jen ještě přes tvou dobrou vůli příliš slabá!

7) Ty sice ani v nejmenším nepochybuješ o tom, že Mně je možné vše dokázat; ale pochyboval bys, zda ovšem také vždy učiním to, zač Mne prosíš a hle, také tato jaksi skromná pochybnost, přesto že bych ti také pomohl, kdybys Mne poprosil, by tě vždy uvedla do velké bázně a úzkosti a proto bude tentokrát pro tebe lépe, budeš-li následovat Mou první radu!

8) Také víra a důvěra musí být dříve cvičeny, nežli jsou úplně způsobilé sjednotit vlastní vůli s vůlí Mou tak, aby se také to, co se chce, muselo bez nejmenšího nezdaru stát. Neboť jen úplnou a živou vírou a tedy také důvěrou může se člověk v duchu a ve jménu Mém jako plně působící kamkoli přenést a musí se stát co chce.

9) Ty však teprve časem dosáhneš ve víře a důvěře oné dovednosti, kterou se tvá vůle stane úplně silná a pak budeš moci ve jménu Mém živlům účinně přikazovat. Za své cesty domů, jak jsem ti ji radil, potkají tě však také leckterá malá nebezpečí; ale nebudou ti moci nijak uškodit, jelikož tě budu všude chránit Já. Za rok však, až půjdeš do Hispanie, Galie a Britanie, budeš mít také již onen stupeň síly víry a vůle, proti němuž se nebude moci vzepřít žádný nepřítel; nyní to však ještě nemáš.“

10) Privil opět **Agrikola**: „Pane a Mistře, oněch sedmdesát dělníků, které jsi předtím vyslal jako učedníky do světa, nejsou jistě také ještě ve víře a důvěře o mnoho pevnější nežli já a moji druhové a přece si jim udělil schopnosti, že si věru nelze lepší přát! Dary jim udělené jsou jim pro jejich úřad ovšem nutnější nežli našinci; ale nutnost sama nemůže přece být úplně platnou podmínkou pro obdržení tak zázračných schopností! Podle Tvé výpovědi bych byl toho mínění, že pro to musí být člověk učiněn způsobilý vírou a důvěrou. Zda však oněch sedmdesát bylo k tomu již úplně způsobilých, to je nyní ovšem zcela jiná otázka, na kterou můžeš úplně pravdivě a platně odpovědět jen Ty!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Těchto sedmdesát byli pro toto učinění již zcela dobře způsobilí, protože jsou to zcela prostí lidé a již od svého mládí byli pevní ve víře a důvěře. Ti se při různých znameních, která se konala před jejich očima, netázali jak snad to anebo ono bylo možné, nýbrž věřili, že Mně není nic nemožného a že nakonec také jim musí být možné vše, co budou chtít ve jménu Mém. A hle, následkem této zcela nepochybné víry a důvěry mohl jsem jim také snadno a účinně udělit schopnosti, o nichž jste všichni slyšeli!

12) U nich byla víra před věděním, u vás však vědění předcházelo víru a to je pro přijetí opravdových vnitřních duchovních schopností veliký rozdíl! Ale to nyní nic nedělá; neboť také vy, nestanete-li se časem ve víře slabí, obdržíte tytéž schopnosti. - Rozuměl jsi Mi nyní, Agrikolo?“

13) Privil **Agrikola**: „Ano, nyní jsem Ti zcela rozuměl a děkuji Ti z hloubi svého srdce za toto Tvé velmi důležité poučení; budu se snažit se vši horlivostí je v sobě uskutečnit!

14) Ale, Pane, tamto na silnici, která se sem táhne od východu, vidím přicházet k této obci karavanu! Jelikož zde bude bezpochyby nocovat, nezbude pro nás v hospodě mnoho místa. Jsou to Židé, Řekové anebo dokonce Peršané?“

15) Privil jsem **JÁ**: „O tento obchodní lid se málo starám; ale chceš-li již vůbec vědět, kdo je tato karavana a odkud přichází, mohu ti to ovšem také říci. Je to karavana, která sem přichá-

zí z Damašku a pozítří půjde odtud dále do Sidonu; veze s sebou na trh všeliká kovová náčiní. Jsou to Židé a Řekové. Chceš-li od nich ještě dnes něco koupit, můžeš tak učinit; neboť zítra obchodovat nesmí.“

16) Pravit **Agríkola**: „To neučiním; neboť těmito věcmi jsou mé lodi a má domácnost beztoho co nejhojněji opatřeny. Ale co budeme nyní dělat? Slunce stojí již na obzoru!“

17) Pravit jsem **JÁ**: „Nechme je tedy být! Nyní na počátku večera si trochu odpočineme; neboť dosti jsme pracovali! Pak se již ukáže, co vše nám večer ještě přinese.“

---

169. SLOVA NAPOMENUTÍ PÁNĚ SEVERSKÉ MLÁDEŽI. ANDĚLÉ. NEBE A PEKLO. PODSTATA VNITŘNÍHO DUCHOVNÍHO ZRAKU.

1) Poté jsem poněkud popošel k fíkovému stromu, vzal jsem několik fíků a požil je. Potom jsem navštívil mládež, která byla právě v nejlepší pořádku zaměstnána požíváním chleba a nejlepšího druhu ovoce. Když Mne děti spatřily, povstaly a velmi srdečně Mně projevovaly díky za všechny dobré dary, které dostaly.

2) Některé Mne chtěly zcela věrně vyprávět, co vše si z Mých nauk a skutků již zapamatovaly a oněch sedm, které byly na čas u Mne na hoře Olivové a jimž jsem propůjčil schopnost rozumět a také mluvit hebrejskou řečí, jaly se hlasitě doznávat, že Já jsem Pánem nebe a Země a že to také již svým druhům vštíply.

3) Já pak jsem je pochválil a doporučil jim, aby tuto víru uchovaly co nejvěrněji u sebe v srdci a aby se ve velkém světovém městě Římě, kde se brzy ocitnou, nedaly ošálit jeho světskou nádherou, pýchou, modlami a jeho sváděním, nýbrž aby ve všem co nejpřesněji následovaly nauk a napomenutí Římana, který je již za dva dny vezme všechny jako pravý otec své děti do Říma a aby se chovaly ve všem cudně a řádně, tak budu mít Já Sám v nich zcela zvláštní zalíbení a udělím jim všeliké milosti.

4) Také by však měly mít vždy na zřeteli, že Já jsem vševidoucí a vševědoucí a že vím dokonce o každé myšlence, kterou nějaký člověk sebetajněji v sobě myslí. Ať se vždy zdržují konat někdy něco proti zákonům pravého životního řádu; neboť jako Já rád udílím každému člověku čistého srdce všechny možné milosti z nebes, rovněž tak se musí každý, kdo přestupuje moudré zákony pravého životního řádu, obávat také Mé metly.

5) „Dosud jste byly“, řekl jsem dále **JÁ** dětem, „čistě jako Moji andělé v nebi a to byl také důvod, pro který jsem vás Já Sám osvobodil z tvrdých pout otroctví. Zůstávejte však také budoucně tak čisté a Moji andělé budou s vámi chodit a před všelikými nesnázemi vás chránit a budou vás vodit a řídit na cestách života, které vedou do Mých nebes! - Zapamatovaly jste si to, Mé milé dětičky, nyní dobře?“

6) Pravit **všechny** a zejména oněch prvých sedm: „Ó, milý Otče a Pane, to jsme si nyní zcela dobře zapamatovaly a budeme to zcela přesně zachovávat! Ale jak vypadají Tvoji andělé a kde jsou Tvá vlastní nebesa?“

7) Pravit jsem **JÁ** „Hleďte, onen zdánlivý jinoch, který vás ve jménu Mému dosud zaopatřoval, je jeden z Mých prvých andělů! Pro lidi má tu ovšem také tělo; ale může je také, kdykoli chce, rozložit. Koná-li však to, pak proto neumírá, nýbrž žije jako pouhý duch tak jako já věčně dále a tvoří a působí. jako však tento vám nyní označený anděl naplněný silou a mocí je to jen jeden, tak je jich v Mých nebesích ještě nesčíslně mnoho.

8) Poněvadž jste se však tázaly, kde jsou Má nebesa, pravím vám: Má nebesa jsou všude, kde jsou zbožní, čistí a dobří lidé a duchové. Tento celý viditelný prostor, který nemá nikde konce, je bez konce a počátku nebe, ale jen pro dobré lidi a duchy. Kde však řádí zlí lidé a duchové, tam není tento prostor nebem, nýbrž peklem, kteréž je soud a věčná smrt, kterou v tomto světě představuje hmota, která je o sobě také soud a tedy mrtvá.

9) Kdo tedy dychtí jen po pokladech tohoto světa, které jsou pouhá hmota, soud, peklo a smrt, ten tím také vchází se svou duší ve smrt. Všichni zlí duchové se tedy také zdržují většinou ve hmotě této Země; dobří a čistí duchové obývají však stále jen čisté světlé prostory volného éterického prostoru.

10) Abyste si, Mé milé a čisté dětičky však o tom také učinily trvalou představu, otevřu vám

nyní na několik okamžiků vnitřní duchovní zrak, neboť máte k tomu beztoho již zvláštní nadání a budete zřít do Mých nebes jako mimo tuto Zemi!“

11) Tu se ještě otázal **jeden mládenec** řka: „Ó, milý Otče a Pane, co je to ten vnitřní duchovní zrak?“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Hledte, dětičky, spíte-li, je vaše tělesné oko zavřeno a přece ve svých jasných snech vidíte všeliké podivné krajiny, lidi, zvířata, stromy, květiny, keře a Hvězdy a ještě všelijaké jiné věci jasněji a čistěji nežli tělesnými očima věci tohoto světa! A hledte, vše to, co zříte ve snech, je duchovní a zříte to svým vnitřním duchovním zrakem, který však v pozemském bdělém stavu je a zůstává uzavřen a který obyčejný člověk nemůže libovolně tak jako tělesné oko otevřít, - což je Mnou tak zařízeno z nejvyšší moudrého důvodu!

13) Já však mohu, chci-li, člověku také vnitřní zrak v každé době otevřít a pak může zřít duchovní i přirozené věci zároveň a to nyní učiním také vám pro vaše hlubší poučení, aby si je trvale vstřípila vaše duše. A tak chci, abyste zřely Moje nebesa!“

14) Když jsem to byl vyslovil, tu spatřily také již všechny kolem sebe nesčíslné množství andělů, kteří s nimi velmi vlídně rozmlouvali k dobrému je povzbuzující. Zároveň však spatřily také, takřka jako hmotou Země prohlédající množství ošklivých a nešťastných bytostí, jejichž myšlením a snažením bylo vždy hlouběji se ještě zahrabat a pohřbít do hmoty. Zároveň však také spatřovaly v éterických prostorech velmi nádherné krajiny a tu a tam dokonce velmi skvostné a obdivuhodně krásné budovy, jimž se nemohly dost vynadivit. V duchu byly v těchto krajinách provázány také anděly, kteří jim mnoho ukazovali a také vysvětlovali.

15) Za chvíli jsem však povolal všechny opět do pozemsky bdělého života a zření a tázal jsem Se jich, jak se jim líbilo to co viděly.

16) A dětem chyběla slova, kterými by byly mohly popsat, jaké tu viděly podivuhodné nádhery; jen o to Mne ženská část prosila, abych je ještě nechal po jistou dobu zřít tyto nebeské krásy.

17) **JÁ** jsem jim však řekl: „Dokud je vám ještě v tomto světě žít - pro svobodu vůle, abyste se mohly jednou stát svobodnými a samostatnými duchy - , postačí úplně to, co jste viděly nyní; neboť probudí to ve vás velkou horlivost, abyste žily a jednaly podle Mé nauky a podle Mých přikázání.

18) Stanete-li se v plnění Mé vůle již zcela dokonalé, pak dospějete také ještě v tomto životě k tomu, že budete mít úplně v moci své vnitřní duchovní oko jakož i své vnitřní duchovní ucho.

19) V čem však záleží Má nauka a Má vůle daná lidem této Země, o tom jste již něco slyšely a všeho dalšího se vám dostane teprve v Římě oním Římanem. Budete-li však ve všem dobře poučeny, pak budete moci poučovat o tom také ty, kteří se vás budou tázat, jakou máte víru a podle které nauky žijete a proč.

20) A nyní se však můžete vypravit hned na cestu a dáti se vést Mým andělem dolů do obce a to do hospody! Tam si budete moci porozprávět o tom, co vše jste nyní slyšely a viděly a Můj anděl vám leccos vysvětlí, co jste nemohly ještě pochopit svým rozumem!“

21) Poté Mi všechny opět poděkovaly a Já jsem Se odebral opět ke staré společnosti v popředí pahorku.

22) Když jsem tam přišel, tázal se Mne Lazar, co dosud dělá mládež v pozadí pahorku a zda by snad neměla být ihned odtud odvedena na horu Olivovou.

23) Pravil jsem **JÁ**: „Milý příteli, Já jsem Se již o vše postaral a dětem dal ponaučení a tak jsem tě zprostil tvé starosti! Neboť ačkoliv se dobří lidé také velmi dobře starají o své bližní, starám Se však Já již dávno předtím; a kdybych Se nestaral, rozestoupil by se brzy všechn svět. - Ale nyní toho všeho nechme; neboť vynoří se ihned něco jiného!“

170. OBCHODNÍ KARAVANA Z DAMAŠKU.

1) Sotva jsem toto byl vyslovil, přišla co nejrychleji ke Mně také ještě u nás přítomná **Helias**

a plna úzkosti a strachu pravila: „Ale, Pane, Pane, nebesa copak je to? Pozorovala jsem tamto od východu přicházející sem karavanu, která se pohybuje se svými velbloudy a soumary k nám, - ale za ní se sem nyní táhne jiná, strašně vypadající karavana! Místo velbloudů a soumarů vidíme strašně vypadající ohnivě draky a místo lidí vidíme nejoprávdovější ďábelské postavy které jsou ovinuty žhavými hady a na prsou zdobené umrlčí hlavou! Ó, Pane, Pane, co to má nyní najednou znamenat?“

2) Po tomto bezduchem vypravování Helias šli všichni k východnímu okraji pahorku a pozorovali tento na pohled ne zrovna příjemný zjev a všichni také přišli s poněkud úzkostlivou otázkou, co to má opět znamenat.

3) Privil jsem **JÁ**: „Vizte a chápejte! Že se vpředu sem táhnoucí karavana skládá ze samých nejvyšších světských a ziskových kupců, víte již asi odedávna; neboť kupec z Damašku není o nic lepší nežli zloděj a lupič. Tito kupci prokazují kupujícímu všemožné zdvořilosti, aby od nich co možná draze nakoupil. Jestliže však jednou od nich nakoupil zboží, pak by ho nejraději, kdyby se nebáli přísných světských zákonů, také ihned zavraždili, prodané zboží vzali zase zpět a mimoto ho ještě oloupili o jeho zbylé peníze a majetek. Ale při všem tomto jejich vnitřním smýšlení a snažení jsou před světem vznešení a vysoce vážení lidé a jejich bližní se jim nemohou nikdy dost hluboko poklonit.

4) Abyste však vy všichni, jako nyní Moji učedníci a přátelé poznali trochu důkladněji než tomu bylo dosud tuto zlou čeládku v její pravé vnitřní podobě, otevřel jsem proto váš vnitřní zrak a vy spatřujete tělesnými očima vpředu se táhnoucí světskou karavanu, jak ji může vidět každé zdravé oko lidské; ale za ní jste spatřili příslušnou vnitřní duchovní karavanu.

5) Žhoucí draci znamenají palčivou žádostivost strhnout všechny poklady této Země zcela na sebe. Ďáblové jedoucí na dracích jsou právě ti kupci jako světší lidé. Opásání hady znamená jejich kupeckou lstivost, chytrost a zchtralost. Umrlčí hlavy znamenají pak velkou krvelačnost takových pravých světských ďáblů. Neboť kdyby jim bylo možno, zavraždili by hned všechny bohaté lidi, aby se pak mohli co nejpohodlněji úplně zmocnit všech statků a pokladů této Země. Jelikož takto to dopadá zde u těchto kupců a Já vím dobře, že i vy sami si mnohdy ještě velice vážíte takových lidí, musel jsem je tedy před očima vaší duše náležitě odhalit!

6) Jelikož jste toto nyní viděli v nejuplněnější vnitřní pravdě, budiž váš vnitřní zrak zase uzavřen, - a uvidíte nyní opět pod tímto pahorkem táhnout kolem pouhou karavanu vnější! - Jak se vám líbil tento obraz?“

7) Privil zde **Nikodém**: „Pane, já jsem poslal již několik svých sluhů do hospody s přísným rozkazem, že tato karavana nesmí za žádnou cenu v mé hospodě nalézt a mít zaopatření! To by bylo pěkné hospodářství dávat takovým bytostem zaopatření! Jako starosta učiním dokonce ihned také zde všechna opatření, aby museli hledat zaopatření ještě daleko za naším městečkem. Takové bytosti by nakonec naši jinak velmi vlídnou obec tak zamořily, že by v ní pak již nikdo nemohl existovat! Á, tu musíme ihned uchopit a uplatnit zcela přísné prostředky, aby takové neštěstí bylo od naší obce odvráceno! - Pane, není to tak správné?“

8) Privil jsem **JÁ**: „Že je nepřijímáš do své hospody, děláš dobře; ale odstranit tuto karavanu také z celé obce by bylo nemoudré! Neboť tato karavana je předně pod ochranou římských, pro všechny obchodníky daných zákonů o volném ubytování a zadruhé také v této obci jsou velmi mnozí lidé, kteří svým vnitřním smýšlením nejsou ani o chlup lepší nežli tito obchodníci a nejsou tedy ve zcela žádném nebezpečí, že by se stali ještě nějak horšími, nežli beztoho již dávno jsou; a konečně zatřetí může být dokonce i u těchto damašských učiněno několik pokusů, zda by se jejich smýšlení přece jen snad částečně nemohlo a nedalo zlepšit. Neboť na tomto světě je u mnohých sebe horších lidí ještě vždy spíše a snáze možné polepšení, nežli jednou na onom světě u nahé duše.

9) A tak jen upust' od svého druhého úmyslu! Ale co se týče prvního úmyslu, jsem, jak jsem ti řekl již hned z počátku, zcela srozuměn; neboť my a oni bychom se věru pod jednou střechou dobře nesnesli! Nebe a peklo musí být od sebe odloučeny. - Jsi s touto Mou radou nyní spokojen?“

10) Privil **Nikodém**: „Ó, Pane, to jistě; ale jen se mi zdá nyní opravdu trochu trpké a mrzuté, že také toto mé zamilované místo je obydleno lidmi, kteří se svým smýšlením zcela rovnají damašským obchodníkům!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Hleď, tamto poněkud vzadu stojí ještě oněch sedm, které jsem zachránil od smrti hladem v oné staré chatě bohatého Barabe! Poslali své nahé děti k občanům tohoto městečka, aby se nad nimi ten či onen slitoval; ale děti zde našly samá kamenná srdce. Je-li tedy tomu tak, jak se nyní můžeš divit, nemohu-li dát občanům této obce lepší vysvědčení? Kdybych ti teprve dal vnitřním zrakem zřít vysoce postavené lidi Jeruzaléma, - co bys tomu potom řekl?!

12) Proto pravím vám: Tento svět se podobá ve všem peklu; jenže zde je peklo před očima lidí zahaleno, jako je také ve slově a skutku zahaleno nebe. Zde proto může nebe působit spásitelně na peklo; ale kde je obé odhaleno, tam to jde s působením špatně anebo v nejvyšší míře již vůbec ne.

13) Když sem přišli ti dva farizeové, přišlo sem v nich také úplně zahalené peklo; ale přišli sem, aniž to tušili, také do úplného nebe.

14) Avšak nebe má právě tak tři stupně, jako má peklo tři stupně aneb hodnosti.

15) Sedm Hornoegyptanů představovalo nejspodnější stupeň čistého nebe moudrosti a jen do tohoto nebe směli ti pekelní duchové z Jeruzaléma nejprve vstoupit. Zde jim začalo vzcházet světlo a oni zpozorovali, že jsou úplně ve zlu pekla. Když si to vždy více uvědomovali, sklonilo se k nim v osobě Rafaelově světlo druhého stupně nebe a oni začali pociťovat potřebu odložit své zlo a obrátit se ke světlu. Teprve když se náležitě ohledali v ostrém světle moudrosti a lásky druhého nebe, prostoupila je skutečná lítost a vznikla v nich touha po Mně, jako nejvyšším stupni nebes. A když jsem pak k nim přišel Já Sám, byli také ihned zcela obráceni a stojí tu nyní jako kandidáti prvního stupně nebe.

16) Kdybychom je však byli, když k nám přišli jako opravdoví ďáblové, ihned od sebe zahnali svou mocí, pak by jistě nyní nebyli v tom šťastném postavení, v němž jsou nyní! A hle, tak je tomu také s oněmi obchodníky z Damašku, kteří jsou nyní v této obci nemajíce však tušení o tom, že se tak velice přiblížili ke Království Božímu! My však jsouce mezi nimi, najdeme brzy příležitost, abychom jim dali z něho něco málo pocítit a pak se již ukáže, co se tu dá dále dělat.

17) Nyní však, ježto obchodníci našli již většinou zaopatření, opustíme také tento pahorek a odebereme se nejprve na hodinu do tvého domu, pak teprve půjdeme do tvé hospody a tam povečeříme! Pak se již samo sebou ukáže, co vše se tu dá ještě dělat.“

18) Pravil nyní ještě **Agrikola**: „Pane, já nikde nevidím naši mládež! Je už někde dole?“

19) Pravil jsem **JÁ**: „Ale, milý příteli, cožpak jsi předtím neslyšel, co jsem řekl Lazarovi?! jak se můžeš nyní ještě jednou na to ptát? Mládež je již co nejlépe zaopatřena a je již v hospodě a to v nejménější družině Rafaelově; že ji tu však nebude nic chybět, o tom můžeš být úplně ujistěn! Ale nyní asi vyrazí a půjde dolů do městečka! Na pahorku nesmí se Mne nyní již nikdo na nic tázat! A tak se staň!

---

171. PÁN VYSVĚTLUJE DRUHOU KAPITOLU ISAIÁŠE.

1) Po tomto mém příkazu všichni vstali a šli jsme zcela kvapně dolů do městečka a to do domu Nikodémova, abychom mu podle jeho tajného přání požehnali. Když jsme se octli v domě, uslyšeli jsme brzy velký hluk na tržišti a náš Agrikola se hned diktátorským prudkým tónem otázel, co se děje venku na tržišti.

2) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, dokud jsem u tebe Já, neměl bys se na něco takového tázat! Cožpak nevíš, jaká moc je Mi vždy k službám?! Mimoto Já přece jistě vím vše, co se v celé nekonečnosti děje; proto se o takové věci již nestarej, aspoň ne v Mé přítomnosti!“

3) Pravil **Agrikola**: „O, Pane, děkuji Ti také za toto napomenutí! Já už si to také pro všechny budoucí případy zcela dobře zapamatuji; neboť prudkost v takových případech je a zůstává ještě vždy mou hlavní chybou. Já myslívám nyní velmi často na trpělivost Tebou, ó, Pane, vychvalovanou a chci si ji tedy také zcela osvojit; ale když tak náhle přijde na mě pokušení, pak se ihned opět objeví ten můj starý hřích. Ale od nynějška se musí navždy se mnou rozloučit!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Zcela dobře tak! Úmysl je dobrý, ačkoliv starého hříchu se dopustíš ještě několikrát.“

5) Ale nyní Mi opatřete knihu proroka Isaiáše; musím vám v ní osvětlit jedno velké místo!“

6) Poté Mně náš Nikodém přinesl ihned knihu. Když Nikodém donesl knihu, otevřel jsem ihned druhou kapitolu a četl jsem nahlas všem přítomným toto:

7) „Toto viděl Isaiáš, syn Amocův, co se týče Judeje a Jeruzalému: Jednou bude hora, na níž stojí dům Páně, jistě vyšší nežli všechny hory a vyvýšena bude nad všechny výšiny a pohrou se k ní všichni pohané (národové).“

8) Tu se tázali **Nikodém a oba farizeové** řkouce: „Pane a Mistře, kde je ona hora Páně, na níž stojí Jeho dům?!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Ó, hleďte, jak jste světští, smysloví a jak plní ještě hmoty! Cožpak nejsem Já ona hora všech hor, na níž stojí onen pravý dům Boží? Co však je ten velmi pohodlný dům? Je to Mé slovo, které jsem k vám, Židé, mluvil již po několik století všemi proroky a nyní mluvím Sám ústy Syna člověka. Já jsem tedy ona hora a Mé slovo je ten pohodlný dům na hoře a zde kolem nás stojí pohané ze všech dílů Země, kteří sem přišli, aby ohledali horu a ubytovali se v jejím nejvyšším prostorném domě.“

10) Ale pro Židy, jací jsou nyní, je to opravdu poslední čas, protože se hoře a jejímu domu vyhýbají a vysoce postavení jej dokonce hrozí zničit. - Rozumíte nyní tomuto verši?“

11) Privil **všichni**: „Ano, Pane, nyní je nám úplně jasný; ale tato kapitola má ještě několik veršů, které nám dávno ještě nejsou jasné! Pane, vysvětli nám ještě ty!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Mějte jen strpení; neboť přes koleno se strom lámat nedá!“

13) Isaiáš však praví takto dále: „A přijdou mnozí národové a řeknou: Pojdte a vstupme na horu Páně k domu Boha Jakobova, aby nás vyučoval cestám Svým, abychom pak kráčeli po stezkách Jeho; neboť z Cionu vyjde zákon a slovo Páně z Jeruzaléma!“

14) Že se zde slovem Cion (Ce on = chce On) rozumí pro nynější a pro všechnu budoucnost rovněž hora, tedy Pán anebo Já a slovem Jeruzalém dům Boží na hoře, tedy Mé slovo a Má nauka, o tom zajisté nebudou nyní téměř již pochybnosti.

15) Kdo však jsou národové, kteří říkají: „Přijďte a vstupme na horu Páně, to jest k Synu člověka anebo k Bohočlověku a k domu Boha Jakobova, aby nás vyučoval cestám Svým, abychom pak kráčeli po stezkách Jeho!“?

16) Hleďte, těmito národy jsou ti lidé, kteří se ve vší budoucnosti obrátí ke Mně, osvojí si Mé slovo a budou plnit Mou vůli; neboť cesty k životu ukazuje Mé slovo a stezky jsou Má lidem skrze slovo oznámená vůle, jejíž přesné následování je ovšem značně nepohodlnější nežli pouhé naslouchání Mého slova, jako je jistě také mnohem pohodlnější kráčet po široké a rovné silnici, nežli chodit po úzkých a často velmi příkrých stezkách.

17) Ale kdo chce přijít v sobě samém na nejvyšší ze všech hor a zde do Mého živého slova, které je domem Božím na hoře, ten nesmí kráčet pouze po silnici, která vede k hoře a zůstat stát na jejím povrchu, nýbrž musí se také vydat po úzké a často velmi příkré stezce; neboť jen po této stezce se dospěje úplně na horu a zde do živého domu Božího.

18) Co toto znamená, jsem vám nyní již vysvětlil, jakož i to, co vlastně prorok chce, aby se rozumělo slovem Ce on a slovem Jeruzalém; neboť proto také praví, že Ce on je zákon, tedy Má vůle a že z Jeruzalému anebo z Mých úst přirozeně přichází Mé slovo.

19) Kdo tedy slyší Mé slovo, které jsem za všech dob mluvil k lidem proroky, kdo přijímá toto slovo a žije podle něho, přichází tím ke Mně a tedy také k živému slovu a k jeho síle; neboť Já Sám jsem to živé slovo a jeho síla a vše, co obsahuje nekonečný prostor, je. také jen Mé živé slovo a jeho věčná síla a moc. - Porozuměli jste nyní také tomu dobře?“

20) Poté pravil jeden z počtu oněch farizeů, kteří přišli ke Mně na hoře Olivové a který byl **znalec Písma**: „Pane a Mistře, Tvé vysvětlení oněch dvou veršů bylo jasné jako polední slunce a mně se stalo vše světlé a zřejmé; ale nyní přichází čtvrtý verš a ten zní takto:

21) „A Pán bude soudit mezi pohany a trestat národy. - I zkují meče své v rádla a kopí v srpy; nepozdvihne národ meč proti národu a lidé se již nebudou učit válčit.“

22) Kdo jsou tu pohané a kdo národové, kteří byvše potrestáni, nebudou smět již vzájemně válčit? Tito národové se budou muset teprve v nejvzdálenější budoucnosti zrodit; neboť nynější generace se svými pyšnými, hrabivými a vládyčtivými králi povedou války až do konce světa.“

23) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi sice znalec Písma, neboť máš ještě zcela dobře v paměti zákony a všechny proroky, ale o porozumění jich v pravém duchu nebylo u tebe ještě nikdy ani řeči! Kráčel jsi po široké a rovné cestě; ale na úzkou stezku vedoucí na horu pravého poznání jsi ješ-

tě nevstoupil.

24) Kdo jednáním podle zákona nedospěl až na výšinu hory Páně a do domu Božího, aneb k vnitřnímu živému slovu z Boha a k živému slovu Božímu v sobě, ten také nepoznává pravého životního živého ducha zákona a proroků:

---

172. PÁN VYSVĚTLUJE ISAIÁŠOVY OBRAZY O BUDOUCNOSTI.

1) Privil **znalec Písma**: „Proč však mluvili a psali všichni proroci tak zastřeně? Muselo jim přece co nejvíce záležet na tom, aby lidé rozuměli jejich slovům!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Takové námitky byly učiněny před několika dny také na Olivové hoře a Já jsem ukázal jejich bezdůvodnost; nemusím zde tedy opakovat, co jsem již jednou řekl.“

3) Jaké by to však bylo Boží slovo, kdyby nemělo žádný vnitřní smysl?! Či dovedeš si představit člověka, jenž by neměl vnitřnosti anebo člověka, který by byl průhledný jako vodní kapka, takže by bylo možno zřít celé jeho zařízení, které by se ti přes svou umělost jistě v nejvyšší míře protivilo? !

4) Ó, učte se všichni přece jednou opravdu moudře myslet! Já vám zde tedy ukáži pravý na dlani ležící smysl čtvrtého Isaiášova verše a dejte si tedy na něj dobrý pozor!

5) „Pán“, jímž jsem ve slově Já, „soudit bude mezi pohany a trestat mnohé národy.“

6) Kdo jsou ti pohané a kdo národové? - Pohané jsou všichni ti, kdo neznají jednoho pravého Boha, místo Jemu se klaní a většinou uctívají mrtvé modly a mamon tohoto světa. Takovými pohany je se všech stran obklíčeno Židovstvo a kamkoli chcete jít nyní ve světě - ať k východu, k jihu, k západu anebo k severu, - nesetkáte se s ničím jiným nežli s všelikými pohany! Vy však víte, kterak nyní se všech stran světa, zblízka i zdáli přišli ke Mně pohané vysokého a nízkého stavu. Slyšeli Mé slovo a viděli Má znamení, byli naplněni vírou, přijali Mou nauku a Mé slovo soudí a rozsuzuje nyní mezi nimi, čímž přestávají být pohany a přecházejí k počtu pomazaných Božích a k počtu pravého Božího národa.

7) Ale také oni nezůstanou tak, jak jsou nyní poučení a vzděláni; neboť brzy mezi nimi povstanou falešní pomazaní, budou také konat znamení, obelhávat krále a knížata a budou si brzy osvojovat velkou světskou moc a ohněm a mečem pronásledovat lidi, kteří se k nim nebudou chtít přiznávat a nakonec se rozpadnou v mnohé sekty a strany a to jsou právě oni mnozí národové, které Já jako Pán potrestám pro jejich nelásku; -faleš, zistnost, pýchu, tvrdošijnost, vládychtivost, zlou svárliivost, a vzájemné pronásledování a válčení. Nežli však přijde tato doba, bude to ještě nějakou chvíli trvat, jako to trvalo od Noema až do nynějška.

8) Jako to však bylo za dob Noemových, kdy lidé konali námluvy a zálety, pořádali velké slavnosti a hostiny, dávali se velice uctívat a vedli pustošící války s těmi, kdo se nechtěli kořit jejich modlám, načež pak přišla brzy velká potopa a všechny pachatele zla utopila, rovněž tak tomu bude také v oné budoucí době. Ale pak přijde Pán s ohněm Své horlivosti a Svého hněvu a smete všechny tyto pachatele se Země.

9) Tu se stane, že ti ušetření čistí a dobří a praví přátelé pravdy a světla z Boha udělají z mečů ráda, z kopí srpy a zanechají zcela válečného umění a pak žádný pravý pomazaný národ nepozvedne již meč proti druhému, leč ještě někde v pustinách Země zbylí pohané; ale také tito pohané budou napomínáni a pak se Země smeteni.

10) Tehdy bude Země znovu požehnána. Její půda ponese všeho stonásobný plod a starším bude dána moc nade všemi živly.

11) Hle, takto je v duchu pro tuto Zemi rozumět verši čtvrtému, který jsi jako znalec Písma považoval za tak nesrozumitelný!

12) Ale v tomto přirozeně pravdivém (skutečném) duchovním smyslu je ovšem ještě skryt hlubší čistě duchovní a nebeský smysl, který byste však nyní svým dosud ještě světským rozumem nemohli pochopit a tento smysl nelze také vylíčit slovy. Až však vejdete na hoře Páně do domu Božího a pak přijdete z tohoto domu Jakobova, jak o tom mluví prorok v krátkém verši pátém, pak teprve budete kráčet v pravém světle Ducha z Boha. - Řekni Mně, zda tomu všemu nyní rozumíš lépe nežli dříve!“

---

173. O ZDÁNĹIVĚ NESPRAVEDĹIVÝCH VEDENĹÍCH LIDĹ.

1) Privil **znalec PĹsma**: „Ano, Pane a Mistře, tak je asi proroku rozumĹt a smysl je nyní jasný a pravdivý, aĹkoliv bychom tu mohli položit otázku a říci: Ale proč tedy Pane dopouštíš, aby se lidé asi za příštíh dva tisíce let stali opět tak zlí, jako byli za dob Noemových? A proč musí většinou chudý človĹk trpĹt nejvíce a mimoto také ještĹ tehdy, Źije-li ve všem pokud možno Bohu libým Źivotem?

2) Já sám jsem jednou zažil případ, ve kterém jistá chudá, přísnĹ podle BoŹích příkázání Źijící rodina měla zcela malou usedlost; nedaleko ní měla pak bohatá a světsky velmi vážená rodina velkou usedlost. Tato rodina byla nemilosrdná a nedala nikdy chudému almuŹnu, zatím co chudá rodina vŹdy ochotně rozdĹlela svůj skrovný chléb s ostatními chudými. Jednoho pamĹho dne přišla vŹak silná bouře a blesk udeřil do chatrĹe dobré chudé rodiny, která byla v té době na poli sbírat jeĹmen. ChatrĹ ovšem shořela i se vším, co bylo v ní, jako odĹv, zásoby potravin a potřebné domácí a hospodářské nářadí. Táž bouře se také přehnala přes velký příbytek bohaté a nemilosrdné rodiny; ale tu Źádný pustošící blesk nesjel z mraku do domu bohatĹho majitele. Proč zde tedy byl krutý boháč ušetřen a proč ne radĹji chudáš?

3) Něco podobného se děje velmi často a lidé tím velmi snadno se domnívají, Źe buď vůbec Boha není, anebo Źe Se Bůh o lidi vůbec nestará. A právě v tom bych shledával hlavní důvod úpadku víry. Neboť každý človĹk má přirozený právní cit, který je co nejuŹejši spjat s vírou v dobrĹho a nejvŹš spravedlivĹho Boha; bývá-li tento cit příliš často a způsobem většinou velmi pobuřujícím zraňován, pak je časem také víra zraňována a oslabována a lidstvo pak ponenáhlu vŹdy víc a více klesá do noci nevěry anebo povĹry a začíná ve své nesnázi hledat pomoc a útĹchu všude, kdekoli se jen nabízí a takovýmto způsobem přechází do modlářství anebo do stoicismu.

4) Stalo-li se takovýmto způsobem lidstvo za několik století z větší části nanejvŹš špatné, pak ovšem přichází častĹ trestné soudy; já vŹak myslím, Źe by takovýchto soudů nebylo nikdy třeba, kdyby lidé nebyli určitými událostmi tak často vystavováni příliš krutým zkouškám ve víře.

5) Soudím zde jen jako přirozený človĹk; ale jako jsem soudil nyní já, tak soudí velmi mnozí lidé a přitom a tím se stávají horšimi. Co tomu říkáš, ó, Pane a Mistře, Ty?“

6) Privil jsem **JĹ**: „Zůstala tvá chudá rodina po tom neštĹstí také stále neštĹsná a musela potĹ ve velké nouzi a bídĹ strádat?“

7) Privil **znalec PĹsma**: „Ne, to právě ne; neboť neštĹstí obměkĹilo srdce sousedů a oni obdarovali chudou rodinu tak, Źe potom měla více nežli před neštĹstím.

8) Jsou vŹak případy, kde rodina bez zavinĹní jednou neštĹstím navštívĹná zůstane již nadále neštĹsná, - a jsou to vlastně tyto také často se vyskytující případy, kterými podle mého názoru se zhoršuje lidstvo nejvíce. Ĺi soudil jsem také tu nesprávnĹ?“

9) Privil jsem **JĹ**: „Takové případy se vyskytují předně zřídka a když se vyskytnou, pak mají zadruhé jistĹ svůj moudrý důvod. U tvĹ prvĹ za příklad uvedené chudé rodiny byl důvod jejich neštĹstí v tomto: jejich chatrĹ byla již velmi zchátralá, při malĹm otřesu země by se byla zřítila a byla by velmi snadno zabila své počestné obyvatele. Proto tato rodina již několikrát prosila své bohaté sousedy, aby jí pomohli, aby si mohla postavit novou chatrĹ. LeĹ její prosby zůstávaly nevyslyšeny. Tu bylo jednoho dne dopuštĹno, Źe starĹ a zchátralĹ chatrĹi musel učinit konec blesk. To pak obměkĹilo srdce sousedů; sloŹili kapitálek, postavili chudĹ rodinĹ novou a pevnou obytnou chatu a ještĹ jí hojnĹ opatřili všelijakými potravinami tak, Źe chudá rodina po tomto neštĹstí byla na tom mnohem lépe nežli před ním a potom také mohla snáze nĹjakĹmu ještĹ chudšimu človĹku něco učinit nežli dřívĹ. A tak tvĹ domnělé neštĹstí bylo pro tuto počestnou chudou rodinu jen pravým štĹstím, které jsem takto předvídal a dopustil.

10) Co se vŹak týĹe tvých ostatních navštívĹní, která se jako přišedší neštĹstí drŹí také trvale človĹka, pak nĹjaká taková rodina zabředla již vŹdy vlastní vinou do chudoby. Je-li vŹak ve své chudobĹ snadno postiŹena ještĹ krutĹjší ranou za účelem probuzĹní z její staro zvyklĹ lenosti, je to pak opět její vlastní vinou, setrvává-li ještĹ dále ve své lenosti a tedy také zůstává v neštĹstí. Tací lidé se pak ovšem domnívají, Źe Bůh jejich prosbu neslyší, anebo Źe Se o lidi vů-

bec nestará; avšak tito lidé jsou až příliš leniví. Nemají vážnost ani ve světských pracích, ani v zachovávaní Božích přikázání a ve svých vlažných a důvěry prostých prosbách k Bohu a proto jsou také necháváni v trvalém neštěstí na tak dlouho, dokud nejsou nakonec stále silněji tísníci nesnází přece jen ještě probuzeni k činnosti a tím se pak také stávají šťastnější.

11) Hle, jednou na východě byl král nad velkým národem! Ale národ, který obýval dobrou zemi, zlenivěl a rok od roku víc a více chudl. Tu přemýšlel král, jak by mohl čelit tomuto zlu.

12) Napadla ho dobrá myšlenka a řekl si: „Uložím lidu větší a nesnadněji se shánějící daně, které dám s nejbezohlednější přísností vymáhat svými vojiny a to po tak dlouho, až se stane lid všeobecně činnější!“

13) Jak myslel, tak učinil! A hle, z počátku lid strašně reptal a naříkal a byl by proti domněle příliš krutému králi povstal, kdyby se byl snáze zbavil své lenosti! Palčivá nouze však probudila lid k větší činnosti. Tím se také stal brzy zámožnější a zaplatil králi požadované velké daně snadněji nežli dříve daně malé.

14) Když zpozoroval král po několika letech, že jeho lid se stal velmi činný a pracovitý, vyslal do všech částí své říše hlasatele a dal ohlásit značné snížení daní.

15) Ale tu starší z lidu pravili: „Děkujeme moudrému králi za tuto milost, ale zároveň ho také prosíme, aby z důvodu pravého národního blaha ponechal dosavadní daně tak, jak jsou; neboť bude-li lid odvádět méně daní, stane se také brzy lenivější a nečinnější a nakonec bude malé daně platit hůře nežli velké!“

16) Když král uslyšel od starších svého lidu tento projev, pochválil je velice pro jejich moudrost a viděl, kterak se jeho lid stával stále činnější a činnější a tím také stále zámožnější a šťastnější. A když se lid dověděl od starších, že moudrý král mu uložil tak velké daně jen z toho důvodu, aby ho učinil činnějším a šťastnějším, tu pochválil moudrost královu a platil mu dobrovolně ještě více nežli co mu král předepsal platit.

17) A hle, tak to dále dělám s lenivými a nečinnými lidmi Já Sám! Činím tu někomu křivdu?“

18) Privil **znalec Písma**.: „Pane, nyní je mi již opět zcela jasno a já Ti z nejhlubšího základu svého srdce děkuji za toto Tvé rozjasnění mého rozumu!“

19) Prosím Tě však nyní, abys pokračoval ve vysvětlování Isaiáše. Šestý verš je ještě temnější nežli pět předchozích a tak Tě co nejvroucněji prosíme, abys nám dal další vysvětlení!“

174. VÝKLAD ISAIÁŠE 2, 6-22. MILOSTIVÁ OTEVŘENÍ NOVÉHO SVĚTLA.

1) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy a tak tedy poslouchejte slovo dále! Slova prorokova znějí:

2) „Leč Ty jsi dopustil, Pane, Svému národu, že upustil od domu Jakobova; neboť Tvé národy si počínají nyní hůře nežli z počátku cizinci! Nyní jsou také astrology (a vykladači znamení) jako Filištinští a činí mnohé z cizích dětí dětmi svými. Jejich země je plna stříbra a zlata a jejich pokladům není konce; a jejich země je také plna koní a jejich vozům konce počtu není. Také je země jejich naplněna modlami a lidé se klaní dílu rukou svých tomu, co učinily prsty jejich. A klaní se obyčejný člověk a ponižuje se i přední muž. To jim, Pane, neodpustíš. Táhní, zpronevěřilý lide, k horským skalám a skryj se v zemi z bázně před Hospodinem a před Jeho vznešenou velebností!“

3) Těchto pět veršů patří na jedno pole, protože oznamují bídný stav církve anebo domu Božího na Zemi a to u Židů, kteří byli před touto dobou, jakož i u Židů, kteří budou a přijdou po nás.

4) Lenivost ve vykonávání přikázání Božích je však důvodem, proč dopouštím, že Můj lid upouští od domu Jakobova na hoře Páně a zcela přesně napodobí počínání nejhrubších a nejlenivějších národů, kteří řadí ve východních zemích jako divoká zvířata.

5) A co nyní konají farizeové a jim podobní Židé, to budou konat též naši potomci: Zavedou u lidu mnoho dní, kterým budou připisovat zvláštní sílu a účinek a kdo bude svědčit proti tomu, toho budou ohněm a mečem pronásledovat. Také se stanou vykladači znamení, za peníze budou lidem předpovídat štěstí a neštěstí a dají se za to zcela mimořádně chválit a platit; neboť taková lenivá práce vynáší nakonec zajisté přece jen více nežli rádo a srp.

6) Aby se však tím více zvětšil jejich lenivý příjem, vyšlou jako nyní farizeové do celého svě-

ta apoštoly a učiní cizince svými dětmi. Tito cizinci nebyli již jako temní pohané k ničemu prospěšní; až se však potom stanou nejoprávnějším světovým filištinstvím, budou stokrát horší, nežli byli předtím! Tím se však jejich temná země naplní stříbrem a zlatem a jejich touha po pokladech tohoto světa nebude mít konce a rovněž tak i jejich vládychtivost a válečná zběsilost, - což vyjadřuje prorok v obraze nesčíslným počtem koní a vozů. Ale také jejich vládní území bude naplněno modlami a chrámy, jak toto již přes osobní varování Bohem započal moudrý Šalomoun, jenž kvůli svým cizím ženám dal zřídit u Jeruzaléma chrám modlám. Těmto modlám se budou slepí blázni klanět a dílu svých vlastních rukou a prstů kořit v hloupé domněnce, že se tím stanou milými Bohu. A kdo to neučiní, bude tělesně na život a na smrt pronásledován. Neboť mnozí králové pro větší lesk svých trůnů se budou držet nesmyslu světských filištinů a ohněm a mečem budou vždy pronásledovat nemnohé přátele světla a živé pravdy.

7) A hle, tehdy přijde Pán a potrestá národy, kteří jeho jménem obelstili tak mnoho lidí!

8) Tu se pojednou se všech stran vynoří právě živé světlo a přátelé noci budou navždy poraženi. Budou sice (velcí a mocní Země) prchat ke skalám a se zakopávat pod svou neplodnou půdu z bázně před pravdou a vznešeností Páně; ale to jim málo prospěje.

9) Mluví prorok nyní opět dále a nahlas praví: „Všechny vysoké oči (vládcovská pýcha) budou sníženy (pokořeny) a všichni vysocí lidé se budou muset sklonit; jedině Hospodin Sám bude vysoký v té době a pak i věčně dál a dále. Neboť Den (Světlo) Hospodina zástupů (Cebaota) vzejde nade vše naduté a vysoké a nade vše, před světem vznešené, aby se to ponížilo; tak také nad všechny vznešené cedry Libanonu (kněze) a nad všechny duby v Basanu (hlavní opory modlářského kněžstva každé doby); nad všechny vysoké hory (vládce) a nad, všechny povýšené pahorky (všechny, kteří mají přístup ke dvoru); nad všechny vysoké věže (vojevůdce) a nad všechny pevné zdi (válečná vojska); také nad všechny lodi na moři (ty, kteří sedí u státního vesla) a nad veškerou pozemsky drahocennou práci (velký státní průmysl). A to se stane, aby se muselo sklonit vše, co je mezi lidmi vysokého a všichni vysocí lidé se velice upokoří a jedině Pán bude v oné době vysoký. Modly pak zcela vymizí. A tehdy se také ještě půjde do skalních jeskyň a do rozsedlin Země (skrýší mamonu) a to z bázně před Hospodinem a jeho vznešenou velebností (Světlem věčné pravdy), když povstane, aby děsil (trestal) Zemi. V té době hodí člověk své stříbrné a zlaté modly do doupat krteků a netopýrů - kteréžto modly si dal udělat pro uctívání - aby pak tím snáze mohl zalézt do kamenných trhlin a skalních rozsedlin z bázně před Hospodinem a jeho vznešenou velebností až povstane, aby děsil Zemi; ale to nikomu nic neprospěje. Proto se nestarejte o člověka, jehož duše je v jeho chřípích (duše v chřípích značí světskou pýchu); neboť nevíte jak snad vysoko ve světě stojí!“

10) Nuže, tu máte celé, lehce pochopitelné vysvětlení celé druhé, nejvyšší pozoruhodné kapitoly proroka Isaiáše! Poslední verše se vysvětlují samy sebou, pochopil-li se dobře význam veršů prvých.

11) Já však pravím vám, že se opravdu také tak stane již nyní v nejbližší době a pak opět v plné míře asi po devatenácti stech letech; neboť ani v Mém úradku není jiného prostředku, musí-li se člověku ponechat nejuplněnější svoboda vůle, nežli jen tento jediný prostředek, kterým se čas od času může lidské lenivosti úspěšně čelit. Jest ona kořenem všech hříchů a nepravostí. - Porozuměli jste tomu všemu dobře?

12) Vy sice budete z toho nyní pociťovat v sobě méně radosti, - ale zato tím více národové příští, až jim bude znovu dána tato zpráva v jejich velkém soužení a v době, v než povstane národ proti národu, aby jej zahubil. - Ale o tom nám dá ještě důkladnější světlo kapitola následující!

13) Nyní Mi však řekněte, jak jste pochopili tuto věc největší důležitosti! Já pravím „největší důležitosti“, protože vám jako svým příštím nástupcům chci především položit na srdce, abyste se chránili lenosti vy a všichni vaši učedníci. A tak můžete nyní mluvit o duchu, s kterým jste se setkali v Isaiášovi; pak přejdeme snadno ke kapitole třetí!“

14) Pravili **učedníci** a také jednohlasně **ostatní přítomní**: „Pane, co Ty nařizuješ, chceš a dopouštíš, je jistě předobré, přemoudré a spravedlivé; neboť Ty jako Tvůrce a Mistr lidí a všech věd ve světě víš zajisté, co se hodí lidem nejlépe. Kdyby byly stříbro, zlato, drahokamy a drahocenné perly jen a jen na škodu Tvých lidí, pak bys byl věru takové zlé věci nestvořil!“

15) Kdo ví mimo Tebe, zda by se byli lidé bez těchto dráždivel nestali snad ještě mnohem

línější, nežli při všech těchto tisících tisíců dráždidlech beztoho již jsou a časem ještě více budou?! Stanou-li se však velmi mnozí z příliš velké lásky k těmto dráždidlům pravými d'ábly mezi lidmi, pak přece máš k volnému použití nekonečnou hojnost kárných prostředků a my jsme toho mínění, že na konec časů světa podle Tvého nejtajnějšího a věčného úradku již vše dobře dopadne.

16) My jako Tvoji vyvolení učedníci vynaložíme jistě vše, abychom udržovali lidi podle Tvého úradku ve správné a pravé činnosti a k této činnosti je povzbuzovali a oživovali. Zda toho však budou také tak dbát v další poslušnosti časové ve svých potomcích, to je ovšem značně jiná otázka! Avšak tu již Ty Sám necháš dít se vše, co se nejlépe hodí ku prospěchu lidí, ať války, mor, drahota, hlad, anebo mír, zdraví a požehnaná léta a časy! A tak jsme tedy nyní vyslovili před Tebou své mínění otevřeně, ó, Pane a prosíme Tě o pokračování ve vysvětlování proročka.“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Tentokrát jsem s vaším prohlášením úplně spokojen a protože jste dobře pochopili vysvětlení druhé kapitoly prorokovy, můžeme nyní tedy přejít v krátkosti ke kapitole třetí. A tak **Mne** tedy poslyšte!“

175. VYSVĚTLENÍ 3. KAPITOLY ISAIÁŠE. POMĚRY USPOŘÁDANÉ OBCE.

1) (**Pán**): „Také tato následující kapitola má svou prorockou platnost pro nyní i pro příští časy, které jsem vám předtím oznámil.“

2) Takto tedy zní první velmi významný verš proroka: „Hle, Pán, Hospodin zástupů odejme Jeruzalému a celé Judeji podporu a sílu, všelikou zásobu chleba a všelikou zásobu vody!“

3) Výrazem „Jeruzalém“ rozumí se zde nyní Židovstvo, jaké je nyní a také bylo již dlouho dříve; „Judeou“ však rozumějte příští generace, které se pak přijetím Mé nauky připočtou ke kmeni židovskému. Tyto generace budou muset pro svou velkou lenost očekávat v míře mnohem ještě větší také těž osud, jako mají nyní v menší míře Židé.

4) Odnětím zásoby chleba rozumějte odnětí lásky a slitování a odnětím zásoby vody rozumějte odnětí pravé moudrosti z Boha a následek toho bude ten, že budou kráčet všichni ve velkém omylu a v temnotě duše a nikdo nebude moci poradit druhému; a i když také druh druhu něco poradí, nebude mu radu a světla potřebný důvěřovat a řekne: „Jak můžeš mluvit se mnou o světle jsa ve stejné temnotě jako já!“ Že potom lidé svým vlastním zaviněním následkem lenosti budou tu úplně bez pomoci, to sděluje prorok přesně v následujících verších, neboť praví:

5) „Tak jim budou odňati hrdinové a bojovníci, soudcové a proroci, věštcí a starší; rádcové a moudří dělníci a zkušení řečníci a přes padesát představených, jakož i lidé počestní.“

6) Kladu zde úmyslně představené a počestné lidi na konec, místo hned na počátek třetího verše a mám k tomu Svůj důvod. A nyní poslyšte vysvětlení!

7) Kdo to jsou hrdinové a bojovníci? To jsou tací, jako byl kdysi David plni víry a důvěry ve Mne a bojovníci jsou lidé, kteří se dají vírou a důvěrou jednoho úplně nadchnout, aby vždy vítězili nade všemi sebe čtenějšími nepřáteli dobrých a pravdivých věcí z Boha.

8) Nastal-li však u lidí úplný nedostatek živé vody z nebes a veškeré tělo se svými dušemi se ocitá v nejhustší temnotě, kdo bude pak mezi lidmi pravým a spravedlivým soudcem? Kdo tu pak bude mít dar prorokovat? A i kdyby jej někdo také pro sebe měl, kdo mu bez vnitřního rozumu uvěří, že je tomu tak?! Kdo bude moci prorokovat duchovně slepým a duchovně hluchým?! A koho bude moci temné lidstvo pro vynikající moudrost zvolit za opravdového staršího a učinit svým pastýřem? Proto poznejte nyní dobře tuto věc!

9) Komu jsou odňaty chléb a voda v jejich duchovním významu, tomu je tím odňato vše; neboť koho Bůh trestá a kárá duchovní slepotou, ten je potrestán a pokárán nejvíce. Neboť tomu je tím vzato vše a on tu stojí úplně bez rady a bez pomoci. To je však potom také již nejkrasnější prostředek, kterým se může vždy co neúčinněji čelit rozrostlé lenosti lidí a všem jejím mnohým neřestem.

10) Že však odnětím duchovního chleba a vody musí se lidé octnout opravdu v největší bídě a co je jim tím ještě vše odňato, dosvědčuje dále prorok ještě ve třetí verši, kde výslovně praví: Lidem budou vzaty též rady anebo rádcové a moudří dělníci ve všech odvětvích lidských

potřeb, tedy také moudří řečníci, kteří jinak svou moudrostí vykonali velmi mnoho dobrého.

11) Nejhorší však na věci je odnětí oněch, pravím, padesáti představených! Kdo jsou tito představení a co zde má činit počet padesáti? To nyní ihned zcela dobře poznáme.

12) Představíme-li si zcela velkou a dokonale uspořádanou obec lidí, musí se tato, chce-li být vším dobře opatřena, již odedávna starat a pečovat o všech početně padesát hlavních odvětví pro své životní potřeby. Co je nad to, náleží již pýše a co je pod tím, to je pak již slabost, nedostatek a ubohost. Aby však každé jednotlivé odvětví vytčených potřeb bylo prospěšně opatřeno a řízeno, musí mít také v čele znalého přednostu jako představeného a správce, který se od počátku až do konce dobře vyzná v provozu svého podniku; chybí-li a je-li na jeho místě neznalý, začne toto odvětví potřeby celé obce brzy nésti plody špatné anebo také vůbec žádné.

13) Jak bude však trvat nějaká velká obec, bude-li zbavena pro svou lenivost a nedbalost konečně všech padesáti představených? Já pravím vám: Právě tak, jako trvá nyní velká obec Židů, v níž ještě něco mají a na útraty chudých se krmí a o svá břicha pečují jen jistí zloději a loupežníci, zato však tisíkové v nejhlubší chudobě bez pomoci chřadnou. Neboť kde je moudrý představený, který by o ně pečoval a v tom neb onom výdělečném odvětví jim dával práci a chléb? Hle, zde ve velmi mnohých odvětvích není představených a není tu tedy také vše ostatní! Jsou nyní sice také ještě jistí představení, kteří jsou v čele různých odvětví, ale ne pro lid, nýbrž pro sebe; proto jsou tu jen zloději a lupiči a nikoli praví přednostové jako za dob Mých soudců.

14) Viděli jste nyní, kterak vnější a vnitřní blaho lidí nějaké velké obce závisí na představených různých odvětví potřeb; ale na kom pak v zemi ovládané knížetem anebo králem především závisí správné rozestavení řečených představených ve velké obci lidí? Hle, právě na moudrém králi!

15) Co tu však praví náš prorok, že Pán ještě učiní lenivým bezbožným obcím?

16) Poslyšte, jeho slova znějí dále takto: „Já jim dám, praví Pán, za knížata jinochy a děti nové budou panovat nad nimi! A lid bude páchat vydřidušství, člověk bude proti člověku, každý dokonce proti svému bližnímu a mladík se bude pyšně vyvyšovat nad starce a nevázaný podvodný muž nad počestného!“

17) Slova prorokova jsou zde o sobě tak jasná a pravdivá, že nepotřebují další vysvětlení; jen na veliké a zřejmě nejhorší následky mohou vás upozornit, ačkoliv také tyto následky lze snadno samo sebou nalézt. Když se při takovém zmatku v zemi octnou všechny životní poměry v největším nepořádku a nouzí budou všichni lidé obce uvedeni do největší nespokojenosti, pak také nastane jedno bezohledné povstání za druhým. Lid se probudí, povstane a zažene knížata a sobecké představené na útěk anebo je dokonce zardousí. A to je to, kde se říká: „Národ táhne proti národu.“

18) Neboť člověk si ve své lenosti dá tak dlouho ještě líbit všecken tlak, dokud může ve své slepotě naplňovat žaludek sebe hubenější stravou; přestane-li však jednou také tato strava a on nemá před očima nic jiného nežli smrt hladem, pak se jistě probudí a stane se hladem zuřící hyenou. A až tak daleko to musí přijít, aby lidstvo přišlo k probuzení.“

176. ZHROUCENÍ FALEŠNÉ NÁBOŽENSKÉ BUDOVY VYLOŽENO Z ISAIÁŠE 3, 6-27.

1) (Pán:) Nyní však je vše zničeno a porubáno. Komu se bude moci dát jakákoli vina, že také on svým nemilosrdným sobectvím přispěl k všeobecnému neštěstí národů, ten padne jako, žel, smutná oběť všeobecné pomsty lidu. Ale co potom? Lidé nemají již žádného, zcela žádného, ani dobrého ani zlého vůdce. Ocitají se v nejúplnější anarchii, v níž nakonec může každý dělat co chce; jiný, silnější, může ho však také podle své vůle trestat.

2) Tehdy se pak sejdou moudřejší a řeknou: „Tak to nejde a tak to také nemůže zůstat! My moudřejší a mocnější se dorozumíme a lid přimějeme k tomu, aby si s námi vyvolil moudrou hlavu. A je jeden vychloubač, který má dva bratry s velkou uznanou zkušeností!“ Co se děje tu a tam? Ať nám to zcela přesně řekne prorok! A co tu praví prorok?

3) Poslyšte! On praví: „Pak uchopí někdo jeho bratra z domu jeho bratra a řekne: „Ty máš šaty (vědomosti a zkušenosti), buď tedy naším knížetem a zabraň tomuto pádu!“ On však v té

době řekne a bude přísahat: „Poslyšte, já nejsem lékař a v mém domě není ani chleba (dobro z víry), ani šat (pravda z víry)! Proto mě za knížete lidu neustanovujte!“ Neboť Jeruzalém je zralý a padne a Judea (pozdější doba) je rovněž zde; neboť jejich jazyk a jejich jednání je proti Pánu, neboť oni se protiví očím jeho vznešenosti (Světlu jeho moudrosti). Je to před vším světem zřejmé a známé. Jejich počínání se neskrývá; neboť oni se honosí svým hříchem jako za Sodomu a Gomory a jsou drzí a dokonce se neskrývají. Běda jejich duši; neboť tím se přivádí sami do veškerého neštěstí!“

4) Leč zvolený kníže, jímž bych mohl být zajisté také Já Sám, praví dále: „Jděte a kažte nejprve spravedlivým, aby se stali dobrými a oni pak budou jíst plod svých skutků! Běda však lenivým a bezbožným; neboť oni jsou vždy zlí a bude jim odplaceno podle jejich skutků a jak to zasloužili! Poslyšte, proto děti jsou knížaty Mého národa a dokonce ženy vládnou nad nimi. Národe Můj, tvoji (falešní) utěšitelé tě svádí (viz Řím!) a ničí cestu, po které máš jít!“

5) A Pán tu stojí, po pravici a (nyní) vystoupil, aby soudil národy. A Pán přichází k soudu se staršími Svého národa (Písmo) a se Svými knížaty (probudili novější doby); neboť vy (farizeové Římané) jste pohubili vinici a jmění, které jste uloupili chudým je v domech vašich.

6) Proč šlapete po lidu Mém a proč rozbíjíte ještě více osobu bídnych? Tak praví (nyní) pln nejvyšší vážnosti Pán.

7) A Pán dále praví: ježto dcery cionské jsou pyšné (falešní učitelé nevěstky Babelu) a chodí s vytaženým krkem a nalíčenými obličejí, vykračují si (domýšlivě) pyšně, vrtí se (jako hladový pes) a nosí na nohou velmi drahocenné střevíce, proto Pán učiní téměř dcer cionských lysé (vezme rozum) a vezme jejich jediné a nejlepší skvosty.

8) V oné době jim Pán vezme také ozdoby na drahocenných střevících (slepě věřící) a sponky (věrné stoupeny) a spony (různé řády), řetězy, náramky a čepce (jako pověrečné cechovníctví), cetky, lemování, veškeré zlaté šněrování, pižmová jablka, spony v uších, prsteny a spony na vlasy, slavnostní šaty, pláště, závoje a (velké) váčky, zrcadla, nákrčníky, porty, a kytlice (veškeré skvoucí obřady nevěstky Babelu). Tehdy nastane zápach místo vůně, volná stuha místo dobrého pasu, lysina místo kadeří (hadí chytrost nevěstky Babelu) a místo volného pláště úzký pytel; a toto vše nastane místo její domnělé krásy.

9) Tvá chátka padne mečem a tvoji bojovníci v zápase. A její brány budou truchlit a kvílet (protože nikdo již nebude chtít jít jimi) a ona bude bídne sedět na Zemi. V oné době učiní války muže tak řídké, že pak sedm žen chopí se muže jednoho (anebo ze sedmi svátostí se stane jen jedna) a řeknou: Chceme se sami žít a odívat, dej nám však toliko ať se jmenujeme po tobě, aby s nás byla sňata naše hanba!

10) A hleďte, přátelé: Co tu prorok řekl, to se tak jistě splní, jak jistě a pravdivě jsem vám to nyní vysvětlil Já Sám. Neboť lidé nemohou na delší dobu snést pravdu, unaví se a klesají vždy opět do své staré soud a smrt přinášející lenosti a tehdy se nedá věru dělat nic jiného, nežli opět nejkrajnějšími prostředky lidi probouzet a uvádět je opět do staré činnosti na cestách a stezkách Světa a Života.

11) Proto pravím vám nyní ještě jednou: Varujte lidi především před duchovní leností. neboť s ní se pak dostavují všechna zla o nichž mluvil prorok a Já je musím žel dopouštět! Přemýšlejte o tom a v hospodě si o tom promluvíme ještě slůvko! - Avšak nyní se tam také ihned odebereme; neboť této noci budeme mít ještě leccos na práci!“

177. DYCHTIVOST PO PŘEDNOSTI. HRDOST A POKORA.

1) Nyní jsme přišli do velké Nikodémovy hospody, kde nás již čekala dobře připravená večeře. Jelikož však byl mezi Mými učedníky již dosti značný počet templářů, kteří potají přikládali ještě význam chrámovému přednostnímu pořadu, vznikl mezi nimi malý spor o to, kdo má u velkého stolu sedět více nahoře a kdo více dole. Proto náš znalec Písma a oba farizeové obrácení teprve toto odpoledne obsadili podle zvyku ihned první místa, nedbajíce, že předně Já Sám jsem ještě nezaujal místo a také ne Římané, tři mágové z Indie a Hornoegyptané, což se zřejmě nelíbilo zejména Nikodémovi a Lazarovi.

2) Tu jsem k nim šel **JÁ** a řekl: „Poslyšte, v Mém Království není vůbec pořadí podle hodnosti, nýbrž tam vpravdě jen platí: Kdo se povyšuje, bude ponížen; kdo se však zcela skromně poníží, bude povýšen!

3) Jsi-li pozván na hostinu a přijdeš ke stolu, nesedej si ihned na přední místo, které snad určil hostitel pro ještě vznešenějšího! Neboť kdyby pak tento host přišel a hostitel ti řekl: „Příteli, posad se doleji, protože tato místa jsem určil pro vznešenější!“, nebylo by ti pak velmi nepříjemné, kdyby tě hostitel před celou společností nutně zahanbil?!

4) Přijdeš-li však jako pozvaný host a sedneš si skromně dole, hostitel však přijde a řekne ti: „Příteli, pojď nahoru na první místo; neboť místa zde dole jsou určena pro obyčejnější hosty!“, pak budeš mít jistě opravdovou radost. A ať zůstane mezi vámi také hlavní a životní zásadou nauka: Kdo se sám povyšuje, bude ponížen, kdo se však sám poníží, bude povýšen!

5) Tak tomu bude také Jednou v Mém Království. Kdo bude nejmenší a nejnepatrnější, ten bude také největší. Neboť v nebi je vůči tomuto světskému řádu vše obrácené: co je před očima světa velké a skvělé, to je v nebi zcela malé a nepatrné a beze všeho lesku a okázalosti.

6) Tato nauka budiž zaznamenána a kde se bude hlásat Mé evangelium, tam se musí také toto všem lidem přesně kázat!

7) Já jsem přece Pán Sám a hleďte, Já jsem z celého srdce mírný a pokorný! Buďte vy všichni totéž, tak se tím především ukáže, že jste vpravdě Moji učedníci!“

8) Poté někteří farizeové zřejmě poněkud nepříjemně dotčeni vstali se svých míst a chtěli se ihned posadit dole.

9) Tu jsem však pravil: „Zůstaňte nyní, kde sedíte! Je nyní mezi námi zcela jedno, kde kdo sedí; neboť nyní závisí hodnota místa na osobě, která je zaujímá. Jsem-li Já Pán, jsem jím na každém místě, které zaujmu a jinému to či ono místo nepropůjčí nikdy“ vznešenost.

10) Co by ti prospělo, kdybys například šel nyní do Říma a posadil se na císařský trůn a císař by připustil žert a posadil by se vedle na obyčejnou dřevěnou lavici? Proto přece nebudeš nikdy císařem a on zůstane také na dřevěné lavici mocným císařem. Proto hodnota místa nezáleží na místě samém, nýbrž vždy jen na tom, kdo je zaujímá; a tak zůstaňte jen na svých místech!“

11) Poté jsem šel a posadil Se, se Svými učedníky a s Rafaelem, Lazarem a Nikodémem zcela dole a **Agrikola** řekl: „O, Pane- a Mistře, nyní až příliš dobře poznávám, kde je pro každého člověka vlastní první místo! V pravé hlubokosti pokory je skryto první místo hodnosti každému pravému člověku! Také my Římané máme staré dobré přísloví: Laus propria sordet (sebechvála páchne) - a já jsem nyní shledal z Tvého slova, že je tomu tak a jsem nyní velmi rád, že my Římané jsme přišli bez zjevení myšlením a zkoušením na to, co se nyní ve světle Tvé moudrosti vpravdě mnohem lépe vyjímá nežli u vás leckterá nová zřízení chrámu, který postavil nejmoudřejší všech králů Země!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „Hle, proto však bude také světlo Židům odňato a dáno vám pohanům, jak je to psáno v prorocích!“

13) Pravil **jeden farizeus**: „A co se potom stane se Židy?“

14) Pravil jsem **JÁ**: „To jsem vám již ukázal a dostatečně popsal a mohli jste to vyčíst z nočních znamení! Neboť vy jste se nyní stali tisíckrát více pohany nežli jsou tu nyní někde na Zemi pohané. Proto budou Židé rozptýleni bouří jako plevy mezi všechny národy Země a nebudou mít nikdy vlastní zem ani vlastního krále.“

15) Pravil znalec Písma: „Ale vždyť přece Pán zaslíbil Davidovi věčný trůn!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ano, zajisté a bude tomu také tak, ale ne hmotně, jak vy snad míníte, nýbrž duchovně.“

17) Každý se stane podle Mého slova v sobě Davidem v Mém Království navěky, - ale na tomto světě, pravím vám, buďte budoucně každé světské svrchovanosti, ať dobré či zlé, poddání; neboť moc, kterou má, je jí dána shora!

18) Nikdo z vás ať se však nesnaží státi se kdy vládcem na Zemi; neboť kdo tu má tak či onak vládnout nad lidem bude pro to již povolán shora a bude mu vloženo do srdce jak má vládnout nad svými národy. Pyšní a vysokomyslní lidé budou ovládáni pyšným a vysokomyslným králem a dobří a pokorní obdrží také takové vládce a pod jejich žezlem budou žít šťastně a dobře. Budoucně bude tedy záležet zcela na lidech, jací budou jejich vládcové. To si také

zejména zapamatujte!

19) A nyní, ježto jsou jídla již na stole, pojíme a popijeme a posílíme údy!“

20) Poté se všichni uklidnili a každý jedl a pil co měl před sebou.

178. PÁN UROVNÁVÁ SPOR MEZI DAMASCÉNY A HOSPODSKÝMI Z EMAUS.

1) Večeře trvala asi půl hodiny a když jsme se dostatečně nasýtli a posílili, vznikl venku na ulici opět hluk a velký lomoz a brzy po něm přišlo k nám do velké jídelny několik lidí a chtěli mluvit s Nikodémem.

2) Nikodém vstal a s vážnou tváří se otázal, co se děje a co chtějí tak pozdě večer.

3) Tu přistoupil k němu **jeden Damascén** a řekl: „Pane, my jsme se teprve nyní úplně dověděli, že jsi představeným této obce a přišli jsme tedy, abychom přednesli spravedlivou stížnost, že jsme zde byli jako cestující obchodníci přijati velmi špatně! Chceme podle práva a slušnosti vše co požijeme zaplatit - ale celou kůži si od těchto bídných a velice hrabivých Emausanů zrovna stáhnout nedáme! Musí nám být přiznáno právo, anebo se odvoláme na císaře, jehož jsme věrní poddaní!“

4) Privil **Nikodém**: „A v čem vlastně záleží bezpráví, které vám zde v obci bylo způsobeno?“

5) Privil **mluvčí**: „Přísně spravedlivý pane! Své vozy a soumary jsme postavili na velkém volném náměstí a šli pak dílem do různých hospod této obce, protože jsme v této velké hospodě nemohli dostat zaopatření. posilnili jsme se nyní velmi hubenou stravou a chtěli jsme vše, co jsme požili také ihned podle práva a slušnosti zaplatit, - ale tito hospodští nám podali účet, jaký bychom my v Damašku, ačkoliv také zrovna nic nedarujeme, neučinili nějakému hostu ani tehdy, kdyby se u nás stravoval celý rok! Á, to tu na tomto světě přece jen ještě nikdy nebylo!“

6) Privil **Nikodém**: „Co jste to tedy jedli a pili a kolik za to od vás žádali?“

7) Privil **mluvčí**: „Přísně spravedlivý pane! Dostali jsme každý skrovnou rybu, kus zakyslého chleba a číši zcela prostředního vína a ne více a také ne méně. A za to tito opravdoví lichváři žádali od každého - pravím - sto grošů, peníz, s kterým by se jinak mohlo cestovat do daleké Indie a odtamtud zase zpět! A, něco takového nebylo ještě slýcháno! - Co tomu říkáš, přísný a spravedlivý pane?“

8) Privil **Nikodém**: „Dali jste hospodským také snad již peníze, které požadovali?“

9) Privil **mluvčí**: „Přísně spravedlivý pane! To bychom museli být velcí blázni! Proto, že jsme se velmi rozumně vzpěchovali dát jim požadované peníze, vznikl právě ten hluk na veřejné ulici! Chtějí nám nyní jako nějakí lupiči vzít zboží a právě proto hledáme u tebe náležitou ochranu proti takovému hrubému násilí; nedostane-li se nám jí, pak naučíme tyto bídné Emausany poznávat Damascenské!“

10) Privil **Nikodém**: „Nuže, vy jste zde přednesli svou věc a je-li přesně všechno tak, jak jste mi oznámili, dojdete také práva a úplné spravedlnosti; dříve však nežli vám budu moci poskytnout úplnou spravedlnost, musím vyslechnout také vaše odpůrce, co oni snad budou moci na vaši stížnost u mě přednésti! To již si musíte dát líbit!“

11) „Nám je to zcela vhod“, pravil **mluvčí**; „ať jen předstoupí!“

12) Privil **Nikodém**: „Je-li tu někdo z nejvyšš neslušných hospodských a držitelů nocleháren, ať předstoupí a mluví!“

13) Mezi těmito cizími žalobci byli tři takoví hospodští; předstoupili a pravili: „My nepopíráme, že jsme od nich žádali udaný peníz za večeři, což je opravdu příliš mnoho; ale byli jsme také již častěji v Damašku; kam jsme přinášeli naše věci na trh. Zdrželi jsme se vždy jen tři dny a v hospodě nás rovněž pořádně natáhli. Jestliže my je nyní desateronásobně předražujeme vůči ostatním cestujícím, bereme od nich zpět jen to, co oni již odedávna od nás přebrali. A činíme-li nyní to, pak se domníváme, že se podle zákona Mojžíšova, kde se praví: „Oko za oko, zub za zub!“, nedopouštíme bezpráví!“

14) Privil nyní **Nikodém**: „Ano, tu pak bude těžko dáti té či oné straně úplně za pravdu! Neboť vy, Damascenští jste jednali necitelně s Emausany a nyní jednají oni nedobře s vámi! Proto je snadno pochopitelně těžké vyslovit správný rozsudek. Vyrovnejte se a vzájemně se odškod-

něte a váš spor se před Bohem a spravedlivě myslícími a chtějícími lidmi ukončí!“

15) Privil **damascenský mluvčí**: „Přísný spravedlivý pane, my známe jen jedno právo a to je slušnost! Je již pravda, že se o veřejných tržních dnech v našem velkém městě počítá obchodníkům poněkud draže nežli těm, kdož od nich zboží kupují; ale je také pravda, že tito emauzští žádali nyní od nás právě tolik, kolik u nás; snad v deseti letech přeplatili, za což však naprosto nemůžeme, neboť my nemáme hospody, nýbrž jsme zcela prostí obchodníci, kteří obchodují v celém světě s tím, co vytvořilo umění jeho rukou. Chtějí-li se emauzští lichváři odškodnit na nás damascenských, ať jdou tam a odškodňují se na hospodských, ale ne na nás, kteří jsme jim nikdy nepředražovali věci, které koupili od nás!“

16) Práví na to **emauzští**: „To neuděláme; neboť jsme přísahali, že již nikdy nenavštívíme předražený Damašek! Ať jen nám zaplatí co žádáme a ať se pak doma za nás odškodní na svých drahých hospodských!“

17) Nyní přistoupil ke Mně Nikodém a otázal se Mne, co tu má dělat.

18) Privil jsem **JÁ**: „Damascenští mají pravdu a emauzští jsou nejvýš neslušní lichváři! Ať žádají nač mají právo a podle toho ať jim každý obchodník zaplatí za sebe jen dva groše a ani o stater víc! Byli-li emauzští v Damašku vydírání, byli zřejmě sami toho vinni; neboť chtěli se tam ukázat jako bohatí lidé a často bezuzdně hýřili a holdovali a bylo tedy od damascenských již zcela správné, že si za to také dali zcela řádně zaplatit. Zdál-li se však Emausanům účet v Damašku příliš vysoký, mohli si tehdy stěžovat u tamějších soudců! Byl-li jim však následkem jejich vysokomyslného vypínání se účet tehdy správný, pak musí být správný také nyní! Chtějí-li však těmto damascenským činit nyní o své újmě násilí, bude učiněno násilí také jim! Mohou si nyní volit to či ono a dělat co chtějí; my však budeme také dělat co budeme chtít!“

19) Tato Má slova uslyšeli velmi dobře damascenští, ale také emauzští.

20) Damascenští pak přistoupili ke Mně a **mluvčí** prvil: „Poslyš, nám zcela neznámý příteli! Mluvil jsi zde nejčistší pravdu; tak tomu také bylo! Tito lidé, protože bydlí a řadí ve velké blízkosti velkého města Jeruzalému, nepovažovali nás damascenské vůči sobě již téměř za nic a svým zpupným hýřením nám ukazovali, jak jsou proti nám bohatí a peněžně mocní; od našich hospodských tedy také dostali co žádali a nebylo jim tehdy nic příliš drahého. Nyní teprve začli asi litovat hýření, které u nás prováděli a chtěli se na nás zcela nevinných odškodnit, jak to zde až příliš jasně dokazuje skutečnost. Ale ty, nejušlechtlejší a nejopravdovější příteli, jsi nyní vyslovil úplně správný rozsudek a my zde jen připojujeme prosbu, aby se také skutečně provedl!“

21) Poté předstoupili zcela drze oni **tři hospodští** a pravili: „Proti provedení tohoto rozsudku dovedeme se bránit! Kdo jsi, že se odvažuješ proti nám vystupovat a brát v ochranu podvodné damascenské?“

22) Privil jsem **JÁ**: „Zde po Mé pravici sedí velmocní Římané, kteří sem kvůli Mně přišli dokonce z Říma! Nebudete-li se chtít podrobit Mému rozsudku, pak již vám řeknou, Kdo Já vlastně jsem! Potom však běda také vám, vy lichvářské duše! Co jsem řekl, při tom také zůstane! Čiňte nyní co chcete.“

23) Po těchto Mých slovech se tito tři hospodští rychle vzdálili a pojali úmysl napadnout se svými sluhy, druhy a pomahači venku jsoucí karavanu a dát si zaplatit. O tom jsem také uvědomil Nikodéma a Agrikolu.

24) Agrikola, který nyní již nemohl kruté Emausany naprosto snést, otázal se ihned Nikodéma, zda je v obci římské vojsko.

25) A **Nikodém** odpověděl: „Mocný příteli, je zde nastálo asi sto mužů římských vojáků!“

26) Privil **Agrikola**: Pošli mi sem velitele!“

27) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, je-li nebezpečí v prodlení a jistě na obzoru, pak tvůj dobře míněný rozkaz přichází již značně pozdě! Proto jsem se postaral Svým Rafealem již o vše a římské vojáci již vykonávají, co jim bylo poručeno. Brzy sem přivedou ty tvrdošijné hospodské; neboť když se hospodští se svými pomahači blížili k vozům a soumarům, byli vojiny již tam postavenými obklíčeni a zajati. Nyní budou také ihned přivedeni sem před tuto hospodu a velitel vstoupí dovnitř, aby se dotázal Nikodema na rozsudek.“

28) To bylo Agrikolovi ovšem úplně vhod a Nikodém se Mne tázal, jaký tu má být vyneseno rozsudek.

29) Privil jsem **JÁ**: „Však jsi předtím slyšel, co jsem řekl těmto zde ještě přítomným da-

mascenským! Nechtějí-li se však s tím hospodští vůbec spokojit, pak přijmi Mnou vyslovený peníz od damascenských ty a rozděl jej při vhodné příležitosti mezi chudé! Zlí hospodští budou však za to plné tři dny v žaláři a při propuštění ze žaláře budou vážně napomenuti a pohrozí se jim; to postačí, aby pro příští případy byli střízliví a slušní.“

30) Když jsem Nikodémovi udělil tuto radu, přistoupil již také k nám do jídelny římský velitel, přednesl Nikodémovi co se stalo a žádal od něho rozsudek.

31) A Nikodém řekl veliteli, co jsem mu byl předtím řekl.

32) Velitel to sdělil ihned hospodským, kteří však nechtěli za všelijakých námitek rozsudek přijmout. Tu však jim ukázal velitel ihned úplnou přísnost a uvrhl je do žaláře a když to damascenští uslyšeli, složili ihned za celou karavanu Mnou vyslovený peníz za večeri do rukou Nikodémových a o překot Mi děkovali za rozsudek Mnou vyhlášený.

179. MALÉ EVANGELIUM DAMASCENSKÝM.

1) Mluví se Mne však ještě zvláště otázel, čím by se Mi mohl odměnit za to, že jsem vyhlásil v jejich spravedlivý prospěch tak účinný rozsudek: neboť Mne nyní považovali za pravého soudce této obce.

2) **JÁ** jsem však pravil mluvčímu: „Za Svou nauku a za Svůj rozsudek neberu od nikoho žádnou odměnu! Ale pravím vám nyní - nehleď k právu ve vaší věci, kterého se vám zde dostalo -; budte také vy budoucně slušní a spravedliví ke každému, s kým se někde setkáte; neboť neslušnost a nespravedlivost mezi lidmi na Zemi je největším zlem, které na světě rozdvouje bratry a sestry a zakládá nepřátelství. Kde je však jednou neslušnost a nespravedlivost, tam už není mezi lidmi štěstí, nýbrž závist, nenávisť, loupež, zabití, vražda a válka.

3) V nejbližší době přijdou k vám však Moji učedníci; přijměte je a čemu vás budou učit, to přijměte a podle toho jedněte! Cokoli učiníte vy jim, na to budu pohlížet tak, jako byste to byli učinili Mně. To je odměna, kterou od vás žádám za Svůj spravedlivý rozsudek! - Rozuměli jste Mi dobře?“

4) Pravil **mluvčí**: „Ano, ano, nejspravedlivější soudče, my jsme ti porozuměli; neboť jako staří obchodníci a továrníci obchodujeme se svými dobrými výrobky téměř se všemi národy známé Země a proto také rozumíme všem jazykům Země, ačkoliv zde máme především na zřeteli jen smysl tvých slov. Když nás však tvoji učedníci v Damašku navštíví, pak se tě zde tážeme jen na známku, abychom snad nepřijímali proroky falešné místo pravých!“

5) Pravil jsem **JÁ**, ukazuje nyní na všechny Svě učedníky: „Zde sedí, pohleďte na ně! Ten či onen k vám přijde a bude vám zvěstovat nauku spasení pro vaše duše. Avšak za několik let probudím ve vašem městě pro pohany jednoho apoštola, ten vám ukáže úplnou pravdu. Ale napřed bude nepřítelem Mého Světla, po probuzení se však stane největším horlitelem pro ně. Před ním však přijdou k vám někteří, které bude pronásledovat; dobře je přijměte a vaše odměna zato nebude moci být nazvána malou!

6) Neboť kdo přijme s vírou proroka ve jméno Mém, ten sklídí také odměnu proroka. Moji učedníci a apoštolové se však stanou pravými proroky a tedy sluhy Pána Boha, Který také Mne poslal do tohoto světa ke spáse všech lidí, kteří budou ve Mne věřit a podle Mé nauky žít a jednat. - Rozuměli jste nyní také tomu?“

7) Pravil **mluvčí**: „Ano, ano, moudrý a převelice spravedlivý soudče! Ale jak jsme z těchto tvých slov tak mimochodem ještě zcela dobře vyrozuměli, jsi nejen nadmíru moudrý a spravedlivý soudce, nýbrž také pravý prorok Židů, - a tu tě již musíme z celého srdce litovat; neboť Židé, jakými jsou nyní, se stali svou nenasytnou lakotou největšími nepřáteli starých a ještě více nových proroků. Pastýři (farizeové), starší (kněží) a znalci Písma nemají podle ustanovení Mojžíšových nic mít, nýbrž mají žít jen z desátků a mírných obětí; ale titi farizeové, starší a znalci Písma chtějí nyní již hned nazývat celou Zemi svým vlastnictvím a jako takovou ji také udržovat a používat a všecken lid má jen pro ně pracovat a přitom vždy pro větší slávu Boží nic nemít a až k zoufání trpět hlad a žízeň.

8) A, my damascenští jsme byli a dílem jsme zcela dobří a praví Židé; ale z Jeruzaléma nám nesmí přijít žádný vyslanec, aby nás chtěl naladit pro toto špatné a nejpodvodnější město!

Kdo by to učinil, nesměl by k nám přijít; neboť přijde-li takový, bude ihned vykázán z města, načež pak může koukat, odkud přišel. Přijdou-li však k nám proroci a soudcové tvého druhu, pak je vždy rádi přijmeme, i když jsme také většinou Řekové, Starosyřané a Babyloňané; neboť od pravých proroků může každý Člověk slyšet něco pravdivého a tedy také dobrého. A tak přijmeme také dobře všechny ty, které nám pošleš jako své pravé, učedníky!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Ježto máte nyní ještě kdy, zůstaňte také ještě zde a ještě leccos uslyšíte a uvidíte! Zde je ještě chléb, ryby a také víno. Posadte se a jezte a pijte; neboť v této hospodě vám za to jistě nebudou počítat sto grošů!“

10) Tu se těch několik kupců posadilo a dalo se s chutí do jídla a pití a chválili velice jakost vína, chleba a dobře připravených ryb.

180. PÁN PROBOUZÍ ZEMŘELOU VDOVU.

1) Když tak ještě seděli a pili, přišel zástup naříkajících a plačících žen a dětí do sálu a prosili Nikodéma, aby jim propustil muže a sluhy, kteří byli předtím zavřeni římskými vojáky.

2) Ale **Nikodém** privil: „Vaši mužové a sluhové budou propuštěni ve třech dnech, ale ani o okamžik dříve! Radilo se jim k povolnosti; protože však nechtěli povolit, budou nyní pykat za svou tvrdošijnost!“

3) Tu předstoupila **jedna dcera** a řekla: „Pane, má matka leží doma na smrt nemocná! Je to vdova a má jen jednoho opravdu věrného sluhu, který se zcela dobře staral o náš dům. Tento náš sluha přišel předtím, nežli vznikl na ulici hluk, jen zcela náhodou k tomu, že jako Emausan promluvil několik slov ve prospěch našich hospodských. Protože to však učinil, byl také vojáky uchopen, svázán a odveden do vězení. Prosím vás, milí soudcové a páni, nyní pro mou na smrt nemocnou matku, abyste propustili našeho sluhu, který přišel do vězení zcela nevině!“

4) Tu privil **Nikodém**: „Že váš sluha má ovšem méně viny na vřavě nežli hospodští a jejich vlastní sluhové, o tom zcela nepochybuji; ale on byl nicméně při tom pomahačem a proto se mu, nestala křivda, že přišel s ostatními do vězení. Ale je-li tvá matka, kterou dobře znám, na smrt nemocná, pak se zde zeptám našeho hlavního Soudce, zda On připustí, aby byl váš sluha propuštěn. Měj tedy trochu strpení!“

5) Poté se Nikodém obrátil ovšem na Mne a otázal se Mne, co tu činit ve věci sluhy.

6) **JÁ** jsem však privil: „Řečený sluha nemůže být z vězení propuštěn proto, že v něm vůbec není; neboť když zpozoroval, že tvrdošijnost přivede podle tvé výhrůžky hospodské a jejich sluhy do vězení, tu ještě zavčas uprchl a skryl se venku v téže chatrči, v níž jsme dnes ráno zastihli tuto chudou a nemocnou rodinu. Já však vyšlu nyní Rafaela a on ho sem ihned přivede; potom teprve pak pojednáme o tom dalším.“

7) I dal jsem Rafaelovi pokyn a on se odebral rychle ze sálu a za několik málo okamžiků přišel i se sluhou opět k nám do sálu. Když byl tento sluha v sále, jal se prosit všechny za odpuštění, že také on se z pouhé zvědavosti dílem účastnil vřavy.

8) Privil jsem **JÁ**. „Buď tedy budoucně moudřejší a neúčastni se již vřavy, jinak by se ti mohlo jednou dařit špatně! Nyní však jdi domů s touto dcerou oné nemocné matky, u níž sloužíš a přineste sem nemocnou matku a Já uvidím, zda jí lze ještě pomoci!“

9) Tu se oba rychle vzdálili, velmi brzy se však s pláčem vrátili a **sluha** privil: „Ó, dobrý soudce a jistě také rovněž dobrý lékař, matka této dcery a má zaměstnatelka zemřela! Když jsme přišli domů, ležela již úplně, bezduchá v posteli; proto jí nebude možno již pomoci!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Kdybyste mohli uvěřit, pak byste také mohli uzřít velkou slávu Boží moci v člověku !“

11) Privil **oba**: „Ó, Pane, Boží moc je sice veliká a slavná, ale proti smrti přece jen žádnou bylinku nestvořila! Jsou sice jistě velmi zázračné prostředky, kterými mohou být léčeny nejtěžší nemoci, - ale učiní kdy nějaký prostředek mrtvého opět živým?! Věříme sice, že duše lidí po smrti těla žijí o sobě dále; že by však mrtvé tělo bylo kdy probuzeno k životu, lze těžko uvěřit! Mluví se o soudném dni, v němž snad všichni, kteří již dávno setleli v hrobech vstanou opět z mrtvých; ale nám se to zdá být jen prázdnou naukou k útěše, aby se lidé nebáli tak příliš smrti. My však myslíme, že každý, kdo zemřel, věčně nikdy z mrtvých nevstane.“

12) Co se však stává anebo stane s duší po smrti těla, to ví asi jen Bůh Sám; neboť pokud my víme, nevrátila se ještě žádná duše, která by řekla, jak to vypadá tam v nějakém jiném světě. Děkujeme ti, nejlepší soudče a spasiteli, za tvou dobrou vůli uzdravit naši matku; ale ježto již zemřela, nelze jí také již pomoci a bylo by od nás věru velice nejapné, kdybychom sem přinesli mrtvou!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Zemřelá by mohla být ovšem také jen zdánlivě mrtvá a v tom případě by mohla být zajisté opět povolána zpět do života!“

14) Pravila **dcera**: „Ó, předobry spasiteli, matka zemřela na souchotiny, jimiž jako nevyléčitelná trpěla plných pět let! Kdo však na takovou nemoc zemře, ten není zdánlivě mrtvý, nýbrž skutečně zcela mrtvý! Proto nechme ji nyní jen odpočívát; neboť ji by mohl jen Bůh povolát opět v život, ale nikdy ne umění a moc nějakého člověka!“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Ty máš dílem pro své poznání ovšem pravdu a také proto, že Mne neznáš; ale mělo by ti přece jen být trochu nápadné, že jsem předtím byl s to co nejpřesněji udat, kam se skryl váš sluha, ač jsem během té vřavy ani na okamžik neopustil toto Mé místo. Byl-li jsem však s to vykonat to, pak budu asi s to vykonat ještě leccos jiného, uvěříte-li tomu a dáte-li si tu námahu a zemřelou donesete sem.“

16) Pravili **oba**: „Ó, předobrotivý spasiteli, kdyby to nebylo tobě a všem ostatním hostům nepříjemné, dopravili bychom brzy mrtvou sem; ale vy zde sedíte u veselého jídla a mrtvola se přitom nebude jistě slušně vyjímat!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Zda se to bude slušet či ne, to již ukáže zkušenost; jděte tedy a dopravte zemřelou sem!“

18) Poté se oba vzdálili a s pomocí ještě dvou služek přinesli do prostranného sálu zemřelou i s postelí, v níž ležela úplně mrtvá.

19) Když tu mrtvá ležela, byli všichni přítomní poněkud užaslí a pohlíželi hned na Mne a hned opět na mrtvolu.

20) **JÁ** jsem však vstal a řekl: „Kdo je mezi vámi znalec, ať přistoupí k mrtvole a zkouší, zda je úplně mrtvá!“

21) Pravila **většina**: „O, Pane a Mistře, tu již nemusí nikdo prozkoumávat; neboť na ní se vidí úplná smrt již z dálky!“

22) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže, dobře tedy, chci však, aby žila, vstala a byla a zůstala úplně zdravá až do svého vysokého věku!“

23) Když jsem toto vyslovil, vstala mrtvá **žena** hbitě s postele, pohlížela na hosty a tázala se pak své dílem polekané a dílem opět velmi užaslé dcery: „Kdepak jsem a co se to se mnou stalo?“

24) Pravila **dcera**: „Milá. Matko“ ty jsi byla na smrt nemocná a před hodinou jsi k mému největšímu zármutku také zemřela! A hle, tento zázračný spasitel tě nyní opět probudil a zaslíbil ti a jistě ti také opatří úplné zdraví a k tomu ještě dlouhý život!“

25) Pravila **probuzená**: „Ano, ano, já žiji a je mi opravdu úplně dobře a cítím se být zdravá! Ale čím budeme nyní s to náležitě se odměnit tomuto zázračnému spasiteli, když jsem vlastně jen chudá občanská vdova?“

26) Pravil jsem **JÁ**: „Rozdělíte-li se s chudým s něčím ze svého majetku, pak je to právě tolik, jako byste to učinily Mně! Ty jsi však byla právě již onou milosrdnou ženou, která nejvíce a nejčastěji ráda dala něco ze svého skrovného majetku ještě potřebnějším a chudším; poněvadž jsi však byla milosrdná ke svým chudým bližním, našla jsi také milosrdenství u Mne. Nyní se však posad' ke stolu a jez a pij, aby se posílily tvé údy a útroby!“

27) I posadila se žena s dcerou a služebnictvem ke stolu a byly jim podány čerstvě připravené ryby, chléb a víno. Všichni zcela vesele jedli a pili a velice děkovali za prokázané jim dobrodiní.

28) Když se však takto náležitě posílili, vstali všichni od stolu velice Mne chválíce a děkujíce. Služebníci vzali lůžko a zanesli je domů; žena a její dcera však ještě zůstaly a chválily a děkovaly Mně ještě více.

29) **JÁ** jsem však pravil dceři: „Copak říkáš, malověrná, nyní? Lze mrtvého probudit anebo ne?“

30) Pravila **dcera** nadevší míru dojatá: „Tobě, ó, Pane a Mistře, jistě jen zcela jedinému je

možné něco takového! Proto jsi však také jistě více nežli pouhý lidský lékař! Tebe budou chválit a velebit všechna pokolení až na konec světa; neboť takové skutky nemohou zůstat lidem skryty!“

31) Pravil jsem **JÁ** „Ty jsi zajisté dobře soudila, - ale zatím Mne ve vaší obci příliš nerozhlášte! Nyní se však můžete odebrat domů!“

32) Poté Mně obě ještě jednou poděkovaly, načež se pak vzdály, provázeny až k jejich domu Nikodemem a Josefem z Arimatie, při čemž tito dva slíbili oběma ženám hojnou podporu a svůj slib také co nejdříve splnili.

33) Když se oba vrátili, pravil Mně **Nikodém** Pane, my jsme přislíbili vdově, kterou jsi probudil, úplnou podporu a já myslím, že jsme tím nechybili!“

34) Pravil jsem **JÁ**: „Hřešil kdy někdo, vykonal-li opravdové dílo milosrdenství? Avšak cokoli činíte, čiňte v tichu a nedejte se zachvátit světem; neboť stačí více než úplně, vidí-li a ví-li Bůh, před Nímž nezůstává nic neznámo a skryto, co kdo dobrého skrytě koná. Kdo se však dává za dobro, které učinil, světem chválit a uctívat, přijímá tím také již za své vykonané dobré skutky odměnu a dojde za to jednou v Mém Království jistě nejvyšší skrovné odměny. Proto se tedy dokonce tvá pravice nemá dovědět, co učinila tvá levice. Také toto pojměte do svého srdce a jednejte podle toho, tak budete žít a dojdete své odměny v nebesích!“

35) Poté oba již nic neříkali; neboť postřehli, že nebylo po Mém, aby Mi hlasitě přede všemi přítomnými říkali, co dobrého si předsevzali učinit.

36) Damascenští obchodníci byli však při této příležitosti ze samého obdivu celí bez sebe a **mluvčí** v nejhlubší úctě přede Mnou řekl: „Pane a Mistře, Ty jsi opravdu více nežli pouhý člověk! Pošli jen co nejdříve k nám Svě učedníky. Budeme je poslouchat, ctít a konat, čemu nás budou ve jménu Tvém učit. Děkujeme Ti však nyní také za všechno, co jsme zde obdrželi a

také viděli. Nyní se odebereme do naší hospody a sdělíme tam našim ještě velmi slepým druhům, co vše jsme prožili nyní v jedné hodině; a tak se poroučíme Tvé milosti!“

37. Poté nás opustili také tito kupci.

181. NÁVRAT NA HORU OLIVOVOU. LENIVOST NEJVĚTŠÍM ZLEM.

1) **JÁ** jsem pak pravil Nikodémovi: „Včera na hoře olivové jsem ti slíbil, že ti zde dám pravé světlo o Noemově potopě a to se tedy také stane. Učiní vám to Můj Rafael a Já Si zatím trochu odpočinu.“

2) Poté předstoupil **Rafael** a vykládal potopu tak, jak jsem vám ji vysvětlil ve Svě „Domácnosti“. A všichni nad tím byli plni úžasu.

3) Když byl Rafael s výkladem o Noemově potopě za hodinu u konce, čemuž se - jak již bylo podotknuto - všichni přítomní velice podivovali, pravil jsem **JÁ**: „Poslyšte, nyní se přiblížila téměř půlnoc a je čas k odchodu! Pojdme tedy odtud na horu Olivovou; neboť nyní odpočívají oči našich nepřátel a my se můžeme neviděni přiblížit k městu! Nepůjdeme však pohromadě, nýbrž spíše rozptýleně a nikdo ať po cestě nic nemluví; neboť chrám vyslal na noc zvědy, dílem kvůli Mně, dílem však také kvůli dvěma farizeům a dvěma levitům, kteří se dosud nevrátili. Leč zvědové mají nyní velký strach, aby je v noci nepotkalo něco zlého. Proto neosloví nikoho, byť by i přišel do jejich blízkosti, ovšem však mlčky; kdyby však mluvili dva spolu, pak by ihned poznali, zda je někdo Žid z Jerusalema anebo Řek, Galilejec anebo Říman a přistoupili by k němu a tázali by se ho, odkud přichází v půlnoci. Proto budeme dbát také této malé opatrnosti!“

4) Tu pravil **Hornoegypt'an**: „Pane a Mistře! Smíme-li i my jít s. Tebou, pak nám co nejmilostivěji dovol, abychom šli napřed a zlí zvědové budou před námi prchat jako pronásledovaný zajíc před honícími jej psy; neboť my je zvětříme, prudce na ně vyrazíme a oni uprchnou, protože nás budou považovat pro naši tmavohnědou barvu obličeje, která se nyní za měsíčního světla vyjímá úplně černě, za skutečné ďábly! Kdyby nám však chtěli nějak uškodit, učiním s nimi to, co v naší zemi potkalo dva vznešené Římany Agripu a Laiu, jak o tom o nás vyprávěli. Upoutáme je po sedm dní na místě, na kterém stojí, anebo po tak dlouho, jak nám to přikáže Tvá svatá

vůle.

5) Privil jsem **JÁ**: „Milí přátelé, co vy byste chtěli nyní učinit pro Mne, mohl bych také Já Sám učinit, kdyby to bylo zrovna dobré a potřebné, jako jsem také již učinil toto a ještě velmi mnoho jiného, kde to právě bylo dobré a potřebné; ale zde by to nebylo ani dobré ani potřebné a tak toho necháme a půjdeme odtud právě tak, jak jsem to předtím určil. Jelikož Mne však doprovázejí na horu Olivovou také oba Římané, kteří bydlí zde v Emausích, můžete také vy prodlít u nás tuto noc i zítřejší den, který - jak dobře víte - je u Židů přísným svátkem; neboť! Já Sám budu zítra opět učit v chrámě. Ale den poté se pak také můžete vrátit s Římany do své otčiny!“

6) Tu děkovali Hornoegyptané za tento pokyn a ustoupili zpět.

7) **JÁ** jsem však vstal a řekl: „Kdo chce jít se Mnou, vstaň a pojď!“

8) Všichni vstali až na ženu a děti Nikodémovy; byly by také velmi rády šly s sebou, ale bylo jim naznačeno, aby zůstaly zde. Já jsem šel napřed a všichni Mne následovali.

9) Na náměstí se Mne ještě Agrikola dotazoval na děti.

10) **JÁ** jsem však pravil: „Buď tichý a klidný; jsou již pomocí Mého sluhy na místě a zastihneš je všechny na hoře Olivové!“

11) Odtud až na Olivovou horu se pokračovalo rychle, ale zcela tiše.

12) Již za malou půlhodinu jsme byli v blízkosti Jeruzaléma a narazili jsme tu na několik strážných. Strážní nás však nechali zcela nerušeně jít dále; neboť nás bylo pro ně příliš mnoho a považovali nás za Římany a Řeky, s nimiž si nepřáli přijít vůbec do žádného sporu; soudili tak z toho, že jsme přicházeli podle zvyku Římanů a Řeků v odděleních a že jsme mezi sebou nevyměnili ani slůvko, což bylo právě také zvykem Římanů při jejich strážných pochůzkách. Brzy jsme se dostali ku bráně zahradní zdi a hned poté také do hospody na hoře Olivové a odebrali jsme se také ihned do velké jídelny, která zcela dobře osvětlena, nás očekávala.

13) Lazarův hospodský se Mne tázal, zda má dát předložit nějaké pokrmy a nápoje.

14) Privil jsem **JÁ**; „Touto dobou není člověku dobře požívat pokrmy; neboť také útroby člověka musí mít klid. Ale pro zítřek se postarej o jídlo! „

15) S touto odpovědí byl hospodský spokojen, odebral se pak k Lazarovi a odevzdal mu značný peníz, který přijal toho dne a pravil mu, že většinu toho zaplatili odešedší otrokáři.

16) Tu pravil **Lazar**: „Ale od nich jsi neměl nic přijímat!“

17) Privil hospodský; „Milý příteli, to jsem též nechtěl – neboť jsem věděl, že byli u tebe přátelskými hosty -; ale oni pravili: „My jsme zde obdrželi největší poklady života, které nelze veškerým zlatem světa zaplatit. Jak bychom mohli dopustit, abychom měli být přítom ještě také my a naši sluhové zdarma hoštění?! Vezmi jen s klidem tuto maličkost pro svého pána a pro sebe!“

18) Poté položili na stůl těchto sedm pytlíků naplněných samými zlaťáky a velmi rychle se vzdálili. Pak jsem ovšem nemohl nic jiného učinit, nežli je podržet pro tebe. A zde je několik set grošů, které jsem obdržel od ostatních hostů; neboť brzy přišlo nahoru velmi mnoho hostů, většinou cizinců, chutně jedli a dobře zaplatili. Někteří tu chtěli přenocovat; já jsem se však omlouval tím, že jsem jim upřímně vyprávěl, že již beztoho očekávám několik set hostů, kteří učinili jen na den výlet do Emaus a k večeru se zase vrátí. Jen jednoho starého vysíleného poutníka jsem podržel a připravil mu ve svém pokoji nouzové lůžko.

19) Mezi jinými byla zde odpoledne také ona žena, kterou sem nejdříve přivedli vysocí Římané. Jedla a pila zde a velmi naléhavě se vyptávala na Pána a Mistra. Zaplatila za to těchto deset stříbrňáků. Já jsem však této osobě nedůvěřoval, protože by mohla být snadno vyzvědačkou chrámu, jelikož se takové nečestné osoby dávají, jak je až příliš známo, za peníze pro vše použít a proto jsem jí také neřekl, kam odtud odešel Pán a Mistr.

20) Této osobě bylo zřejmě nejmůženo, že se zde nedověděla, kam odešel její Spasitel, takže plakala a já jsem poté byl sám se sebou na pochybách, zda bych jí přece jen neměl ještě říci, kde je Spasitel. Ale tu mi přišla náhle dobrá myšlenka: „Ty jsi buď úplatná a prodejná osoba, anebo jsi nanejvýš nudná blouznilka, jakou jsi se zde ukázala již prvého večera a Pán a Mistr tě nemůže ani v té ani v oné formě potřebovat!“, a proto jsem jí také nic neřekl. Ale pravil jsem jí zcela v dobrém mínění toto: „Máš-li již tak velkou touhu po Pánem a Mistrem, Jenž tě uzdravil, pak žij podle Jeho slova a On, Jemuž nejsou ani naše nejtajnější myšlenky neznámé,

dopustí již v pravý čas, abys se sešla s Ním!“ S tímto mým napomenutím byla také úplně srozuměna a šla pak dále. A tu máš však také již vše, co se zde přihodilo nějak významného v tvé nepřítomnosti. A nyní mi řekni, zda jsem tu jednal ve všem správně!“

21) Pravit **Lazar**: „Příteli, jako vždy tak také dnes a také myslím, že náš Příklad a Pán bude s tebou rovněž tak spokojen, jako jsem spokojen já; a těchto několik set grošů a stříbrňáků, podrž za svou námahu!“

22) Pravit **hospodský**-, „Příteli, já dostávám od tebe beztoho příliš velkou mzdu, než abych měl ještě něco nad to přijímat; ježto však vím, že každý z tvých výroků je tolik jako úplná přísaha, musím již tedy peníze přijmout! Ale pro sebe je zajisté nevezmu; neboť já již k tomu najdu náležitě množství potřebných odběratelů.“

23) Tu jsem přistoupil k oběma **Já Sám** a řekl jsem položiv napřed ruce na jejich ramena: „Tak je to správné, milí přátelé! Také jsi zde úplně v Mém smyslu hospodařil! Vpravdě pravím vám: „Ty, Můj Jordáne, jsi i s bratrem Lazarem přede Mnou více nežli sto zemí plných nespravedlivosti a sebelásky!“

24) Věřu, kdybych zde nenašel několik mužů jako jste vy a v jejich čele právě vás, pak bych na tomto místě neprodléval! Kráčejte tedy dále po Mých cestách a Já budu pak jako nyní nejen váš Pán a Mistr, nýbrž váš pravý a tělesný Bratr a co je od věčnosti Mé, bude také povždy vaše!

25) Ó, kdyby byli všichni lidé jako vy, pak by to dopadalo na Zemi zcela jinak! Ale lenivost lidí je ona stará satanova síť, do které se dávají co nejochotněji chytat na svou věčnou záhubu. A přece lidé nemohli být dokonaleji stvořeni, než byli! Mají rozum, nejvyšší svobodnou vůli a vždy je napomínající spravedlivé svědomí a mimoto také všude a za všech dob Mnou probuzené, nejvyšší činné a andělsky moudré muže a učitele; ale jejich chlípnosti plná lenivost je stále odvrací ode všeho správného, pravdivého a dobrého a tak propadají říši zhouby a jim tu nemůže pomoci nežli soud za soudem a trest za trestem. A i to pomáhá jen nejnepatrnější menšině.

26) Věřu, celá Země by neměla nikdy neúrodu a špatnou sklizeň, kdyby se vám lidé jen zpola podobali; ale takto se jich nyní v celé zemi judské nenajde ani tisíc, kteří by byli zcela takovými, jakými mají být. Ale také kvůli tomuto tisíci nenavštívím zemi úplným soužením. Dobří budou vždy jakéhokoli soužení potud ušetření, pokud jsou sami opravdu dobří; pokud však nějak táhnou se světem, budou též účastni soužení světa.

27) Věřte Mi, že Já nemám věru radost z toho, že dopouštím, aby na Zemi líní lidé byli velmi často navštěvováni tisícerým soužením! Ale to již jednou jinak nelze; neboť kdyby Pán neprobouzel téměř denně k nutné práci Svě stále ospalé a lenosti velmi oddané sluhy, dopadalo by to s Jeho sklizní a s Jeho ziskem zle a nejvyšší hubeně. Jen horlivost Páně ve včasném probouzení Jeho mnohých sluhů a dělníků přináší Jemu a jim užitek. Ti však, kdož se schovávají, aby jen mohli dále spát a nemuseli pracovat, musí si pak také sami sobě přičíst, jdou-li do záhuby.

28) Ať jsou tedy všichni, kdož vám jsou k ruce, vždy bdělí a činní ve všem co je správné, pravdivé a dobré, pak zasejete pro Můj výsev dobré símě, které nám přinese jako sklizeň plod stonásobný a budete mít velký podíl na této sklizni navěky!

29) Ale nyní již nastala pozdní noc, proto se až do rána oddejte potřebnému tělesnému odpočinku; neboť zítřejší den, ač je to sobota, bude opět činit velký nárok na naše síly!“

30) S tím byli všichni přítomní úplně spokojeni a odebrali se na místa odpočinku, Já jsem však zůstal po celou ještě zbývající noc sedět odpočívaje v lenošce.

182. PAMĚTIHODNÝ VÝCHOD SLUNCE.

1) Zrána v sobotu, as čtvrt hodiny před východem slunce, vstal jsem se stolice a odebral Se ihned do přírody. Toho si povšimli Petr, Jakub a Jan a vyšli ven ke Mně nežli ještě vyšlo slunce.

2) My čtyři jsme se odebrali ihned na návrší, ale dlouho jsme sami nebyli; neboť brzy přišlo za námi sedm Hornoegyptanů a **prvý Hornoegyptan** pravil: „Pane, odpusť nám, že jsme tak brzy přišli za Tebou; neboť na této Zemi nebudeme moci již nikdy jít za Tebou v těle a této Zemi se také nikdy nedostane toho nekonečného a věčně nejvyšší vzácného štěstí, aby na ní kdy již tělesným nohama vstoupil její Tvůrce! My však máme to nepopsatelné štěstí, že jsme na

vlastní oči a uši svědky tohoto největšího z Tvých přenekonečných věčných zázračných skutků a tak by tedy bylo velmi hrubým hříchem, kdybychom Tě i jen na okamžik pustili s očí a neslyšeli každičké slovo z Tvých úst.“

3) Privil jsem **JÁ**; „Kdo Mne následuje, nejde nikdy chybně a blaze tomu, kdo je vašeho smýšlení; ale jsou, jak snadno zpozorujete, velmi mnozí, kteří tu nyní ještě zcela dobře spí, ačkoliv slunce již brzy vyjde. Ale nechme je odpočívat, - oni se již také ještě v pravý čas za dne probudí! Ale velmi mnozí se probudí teprve v jejich životním večeru a toto probuzení v noci života jim dá málo útěchy.

4) Blaze však ještě vždy těm, kteří se tu ještě probudí za jasné hvězdné noci! Ale ne tak blaze těm, kdož se tu probudí za hustě zamračeného večera; neboť těm bude probdít dlouhou, nejvyš temnou a nejvyš bezútěšnou noc. A i když také budou chtít v temné noci opět usnout, přesto na ně nepřijde spánek. To bude zlá doba na této Zemi! Kdo však setrvá v bdění také za nejtemnější noci až na konec svých pozemských dní stane se blaženým!

5) Tu se Mne otázal **Petr**: „Pane, to bude špatně dopadat se všemi těmi, kdož tu rádi dlouho ještě do dne spí anebo dokonce, jako je to u tak mnohých, celý den z ospalosti spí! Nemělo by se jim ještě zavčas pomoci?“

6) Privil jsem **JÁ** „Ale Šimone Judo, jak dlouho tě budu muset v tvé hlouposti ještě snášet?! Cožpak jsem mluvil o přirozeném spánku tělesném?! Pohleď na těchto sedm pohanů! Jak často tě mají jako arcižida zahanbovat?! Oni Mně velmi dobře porozuměli, - proč tedy ty ne, když přece jsi již tak dlouho u Mne?“

7) Privil **Petr**: „Pane, můj trpělivost s mou ještě velkou nerozumností v tak mnohých věcech!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Já ji zajisté mám a ty přesto zůstáváš Petrem; ale k vyššímu poznání tě přivede a povznese jen Můj Duch a nikdy tvé tělo! - až- vstoupím do nebe!

9) Ale nyní dávejte všichni dobrý pozor na dnešní východ Slunce, který pro tuto krajinu Země bude dnes vzácný! Taž se však potom každý sebe, zda mu porozuměl také ve smyslu duchovním! Neboť vše, co se děje na tomto přirozeném světě, nemůže se jinak dít nežli jen vléváním z nebes Božích; a co se tu do přirozených Světů vlévá nebem všech andělů, vychází prvopočátečně ze Mne. Proto dejte nyní dobrý pozor; neboť také příroda musí svědčit o Mně před vámi!“

10) Když jsem byl promluvil tato slova, vynořilo se také již Slunce nad obzor a když se již ocitlo asi půl stupně vysoko nad obzorem, tu vystoupilo nad obzor, leč o celý stupeň severněji, slunce druhé, prvému a pravému Slunci úplně podobné. Bylo to totiž úplně vytvořené slunce podružné, - což právě patří ke zjevům zřídka se vyskytujícím.

11) Hornoegyptané se tu však ihned vyznali a **prvý Hornoegyptan** pravil: „Pane, v této jasnosti jsou takové zjevy u nás řídké! Já sám jsem viděl jen jeden takový zjev jednou po době dešťů a od té doby uplynulo čtyřicet let. Já bych mohl svým vnitřním způsobem podat také duchovní smysl tohoto zjevu.“

12) Privil jsem **JÁ**: „To dobře vím; neboť vy stojíte ještě neporušeni v staré noemovské církvi, v níž byli lidé ještě v pevném spojení s anděly až do dob Abrahámových - až na potomky Nimrodovy, kteří měli nejdříve co dělat se světem a tím klesli - a tak máte v sobě také pravé zjevení a chápete nejvnitřnější smysl tohoto zjevu. Ale není tomu ještě tak s Mými učedníky! Oni jsou sice plni víry a dobré vůle, ale plné světlo vzejde v nich teprve tehdy, až v nich bude co nevidět v úplném řádu sedm duchů z Boha.

13) Proto je tedy také musím ku blahu všech národů vésti jako vnější Učitel, aby mohli ze zcela vlastní vůle jednat podle Mého věčného řádu; a proto chci zde také tedy jen od nich slyšet prohlášení o tomto zjevu. A tak tedy mluv nyní ty, Simone Judo!“

14) Privil **Petr**: „O, Pane, mám-li to nyní vysvětlit ze sebe, pak mi to půjde opravdu špatně! Já nyní vidím dvě úplná Slunce a ani nevím, které je pravé! A tam dole na ulicích stojí také dav lidí, pozorují tento zjev a vědí jistě ještě méně nežli já. Já, jenž bych nyní měl již být mudrcem, nic nechápu, - jak teprve musí tento zjev působit na ty, kteří jsou tam dole?“

15) Tím se Mi chtěl Petr vyhnout; ale **JÁ** jsem pravil: „Petře, do těch tam dole nám nyní nic není! Já tu mám jen s vámi co dělat a vidím, že nerozumíš tomuto zjevu; musím se tedy zeptat Mého Jakuba!“

16) A **Jakub** také pravil: „Pane a Mistře! Mně se tu nedaří ani o chlup lépe nežli bratru Šimonu Judovi! Také já nevím, které z obou Sluncí je vlastně to pravé; neboť jedno je tak velké a silně světlé jako druhé. Také ptákům ve vzduchu se to zdá být zvláštní; neboť mlčí a nevydávají ze sebe hlas a mně to připadá tak, jakoby tím říkali: „Které je to pravé? Neboť falešné slunce nechceme pozdravit zpěvem!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Tvá poznámka byla dobrá, ačkoli sám jsi jí nerozuměl. Jestliže však již nerozumíte tomuto zjevu, - co tedy řeknete nyní tomu, když tamto dále na jih se objeví ještě třetí slunce? Pohleďte jen tam, základ k němu se masou výparů ve vzduchu již vytvořil a ihned se tam také překvapujícím způsobem objeví slunce třetí zcela podobné těmto dvěma! - A nyní pohleďte, již září!“

18) I bylo nyní vidět také ještě třetí úplně vytvořené slunce. Ale tu se začali lidé na ulicích bát a mnozí se dávali na útěk a zabíhali do nejbližších domů. Srdnatější nicméně však zůstávali stát a pozorovali tento vzácný přírodní zjev. Ptáci ve vzduchu byli však velmi nepokojní a bylo možno také brzy pozorovat množství orlů a supů vysoko ve vzduchu poletujících. Jeden pronásledoval druhého. A když holubi a jiní malí ptáčkové zpozorovali nad sebou tyto mnohé mocné nepřátele, dali se také na útěk a skryli se, jak jen dovedli.

19) Tu učinil **Hornoegypt'an** tuto poznámku: „To je opravdu zvláštní! Když jsem před čtyřiceti lety ve své obci pozoroval podobný zjev - avšak jen s jedním vedlejším sluncem - tu se také brzy objevilo vysoko ve vzduchu množství podobných dravců, kteří zřejmě navzájem bojovali, což se jinak stává nejvýš zřídka. Dnes budou také zase lvi a pardáli spolu válčit. Tomuto zjevu třetího slunce nerozumím však nyní ani já sám úplně jasně, ačkoliv cítím v sobě dosti jasné tušení o něm.“

---

183. PŘÍČINA VEDLEJŠÍCH SLUNCÍ.

1) Tu přišli za námi také ostatní učedníci až na Jidáše Išariotského a s nimi i Lazar, Nikodém a hospodský Jordan. Když Mne spatřili, nemohli se ani dost rychle dotazovat, co je to a co to asi znamená.

2) A náš **Lazar** k tomu ještě poznamenal: „Pane, to je opravdu nanejvýš zvláštní. Nyní svítí zcela jasně tři slunce a přesto pozoruji jistou nepřijemnou zasmušilost jak ve vzduchu, tak ještě více nad půdou Země a vrcholy vysokých hor vyhlížejí zcela temně a vedle toho je mrazivě chladno. Tři slunce by přece měla dávat více jasu a vyvolat více tepla nežli jedno jediné! Jak to tedy přijde?“

3) Pravil zde **Hornoegypt'an**: „Příteli Lazare, tvá poznámka je ze zcela přirozeného pozorování úplně zcela správná a já jsem před čtyřiceti lety učinil při podobném zjevu v horním Egyptě zcela stejnou zkušenost a mohl bych ti podat přirozený důvod toho, avšak hlubší, duchovní ne a u dvou vedlejších sluncí zejména již vůbec ne!“

4) Pravil **Lazar**: „Pověz mi aspoň přirozenou příčinu!“

5) Pravil **Hornoegypt'an**: „Hle, příteli, v nejvyšší vzdušné oblasti, která se rozprostírá průměrně asi v deseti výškách Libanonu nad pevnou půdou Země, se shromažďuje v jistých dobách a v jistých letech jemná pára. Její určitou větší pevností přichází velké vzdušné moře nad Zemí do úplného klidu - ač ovšem jen částečně - jak to lze za jistých dob také dobře vidět a pozorovat na velkém světovém moři, kde také jistá část mořské hladiny je zcela v úplném zrcadlovém klidu, zatím co se vlní často moře kolkolem. Nastane-li takový částečný klid občas také na velké hladině vzdušného moře, zrcadlí se na něm obraz Slunce právě tak čistě jako na zcela klidné hladině mořské a tím pozorujeme ze zcela přirozených důvodů jedno vedlejší slunce. A je-li takových popsanych klidných míst několik, lze pak také vidět rovněž tolik vedlejších sluncí, kolik se vytvořilo takových klidných míst na hladině vzdušného moře, předpokládajíc, že jsou v takové poloze, že obraz jimi přijatý padne v přímém směru na krajinu odpovídající tomuto místu klidu. Je-li poloha místa klidu jiná, pak pro tuto krajinu vedlejší slunce buď zcela přestalo, anebo je vidět jen ještě zvláštní záření. Jestliže se však místo klidu zvlhlo, pak je také s vedlejším sluncem konec.“

6) Po takovýchto zjevech, které vznikají následkem prve zmíněného jemného výparu v nej-

vyšší vzdušné oblasti - který zaviňuje také zmenšení světla a tepla -, objeví se pak brzy hustější obláčky, hned poté těžší a hned poté také déšť.

7) A tím máš ve vši stručnosti podán přirozený důvod tohoto zjevu; vlastní, čistě duchovní důvod zná však ovšem jedině Pán Sám a pak také ten, komu On to chce zjevit. Mám o tom sice také tušení, ale proto dávno ještě nejasno - zvláště o tom, co drží pevně uzavřeno budoucnost. Porozuměl jsi tomu dobře?"

8) Pravit **Lazar**: „Ano, velmi vážený příteli, tomu jsem nyní opravdu velmi dobře a jasně porozuměl a nemohu neučinit zde ne zrovna bezvýznamnou poznámku, že u nás Židů pokud se týče čistého posuzování zjevů ve velké přírodě a jejich základního poznání se dosud ještě nikdy nic nestalo. Jednotlivci o sobě snad leccos objevili a poznali také důvod leckterých zjevů; ale podrželi to pro sebe a z moudrých důvodů to nikomu nesdělili; neboť měli přitom předně dobrý výdělek - zejména mezi jasnějšími pohany - a zadruhé z bázně před farizeji museli udržovat tyto poznatky a vědomosti v tajnosti, aby jimi nebyli nejvýš pronásledováni.

9) Já jsem tu však tohoto mínění: O pravé poznávání a posouzení tisícerych různých zjevů v přírodě by co nejdříve zdržovalo lidi od všeliké pověry a jejich zhoubných následků a proto by bylo pro budoucnost velmi žádoucí, aby lidé mohli také po této stránce obdržet nějaké důkladné poučení. - Nejsi s tím také Ty, ó, Pane a Mistře srozuměn?"

10) Pravit jsem **JÁ**: „Nikdo více nežli já; neboť člověk nemůže nikdy hlubší, nadsmyslové pravdy v jejich úplné hloubce pojmout a pochopit, nezná-li půdu, na které stojí a chodí jako sám přirozený člověk a právě proto jsem vám já Sám již tak mnohé věci vysvětloval v oblasti zvláštních zjevů v tomto přirozeném světě. Také jsem vám prakticky ukázal podobu Země a jak vzniká den a noc, ukázal jsem vám příčinu zatmění Slunce a Měsíce, létavice a ukázal jsem vám Měsíc, Slunce, všechny Planety a celé nekonečně rozsáhlé hvězdnaté nebe.

11) Také jsem vám řekl, že člověk může Boha úplně milovat teprve tehdy když Ho také vždy víc a více a čistěji a čistěji poznal v jeho **nesčíslně mnohých dílech**. Poněvadž jsem vám však doporučil toto Sám, pak se rozumí samo sebou, že jsem také úplně srozuměn s tvým dobrým míněním. A Mojžíš by nebyl napsal šestou a sedmou knihu o věcech a zjevech v přírodě a k tomu ještě prorocký dodatek se starou naukou o období (podobenství) mezi světem přirozeným a duchovním, kdyby to nebyl považoval za nejvýš nutné k pravému a čistému vzdělání veškerých Židů.

12) Leč již v době králů bývalo toto důležité odvětví předběžného vzdělání jednak částí kněžstva, které se stávalo ve věcech pravdy vždy temnější a hrabivější a jednak také králi samými vždy víc a více zanedbáváno. A když pak již za prvých potomků Šalomounových byla říše rozdělena, tu se tím tento obor vědní brzy ztratil, takže nyní již sotva víte, že tato věda byla kdysi u Židů počínajíc Mojžíšem až po Samuele velmi pěstována.

13) Proto jsem vám již vysvětlil velmi mnoho věcí a vy nyní znáte také již velmi mnoho; ale hlavní věcí je a zůstává neúnavná snaha o úplné znovuzrození ducha v duši; neboť jedině jím bude teprve člověk povýšen do vši pravdy a moudrosti a má pak úplné souvislé Světlo počínajíc od věcí pozemských až do čistě duchovně nebeských a s tímto Světlem také věčný Život, což je pak nekonečně více nežli všechny vědy ve všech věcech přerody.

14) Co by však prospělo člověku, kdyby co nejpravdivěji a nejpresněji od největšího do nejmenšího poznal a byl také s to bystře posuzovat všechny věci a zjevy v celém přirozeném světě, přitom by však byl znovuzrození ducha v duši nicméně tak vzdálen, jako je tato Země od nebe?! Mohly by mu snad ty mnohé vědy opatřit věčný život?! Sud' nyní a řekni Mi pak své mínění!"

15) Pravit **Lazar** „Ó, Pane a Mistře, pak by bylo lépe, kdyby se byl člověk nikdy nenarodil! Neboť sebe sama dobře vědomý život, který dovede myslet, usuzovat a tak mnohé věci chápat a provést a kterému se, ó, Pane, Tvá díla často tak podivuhodně líbí a jej oblažují, byl by bez určité naděje na věčné a dokonalé další trvání podle mého názoru mnohotisíckrát bídňější nežli holý život nejbídňějšího červa v nejspinavější a nejsmrduťější louži na celé Zemi.

16) A kdo by vychoval člověka od kolébky pro jasnější způsob myšlení, dopustil by se na lidstvu největšího zločinu; ten by člověka dvojnásobně a ještě několikanásobně co nejstrastiplnějším způsobem usmrcoval, neboť tím by učinil z člověka zřejmě nejbídňější stvoření.

17) Zvíře žije ovšem také; ale je si vědomo sebe jistě jen nanejvýš tupě, nemůže myslet,

nezná smrt, nedovede ocenit hodnotu života a proto také nemůže mít strach před smrtí a proto je šťastné.

18) Ale pohledme na člověka, který až příliš dobře zná neocenitelnou hodnotu života! Kdyby věděl, že smrtí těla vše úplně a zcela zanikne, pak by musel velmi brzo přejít ve všelike zoufalství, svůj život by mnohokrát zaklel a proklel a největším dobrodincem lidstva by byl pak ten, kdo by měl moc a sílu usmrtit a tedy zcela vyhubit veškeré lidské stvoření na celé Zemi a také sebe sama, - anebo kdo by dovedl uvést najednou všechny lidi do nejhlubší, sebe sama si již nevědomé blbosti, což by bylo nakonec totéž, jako kdyby je byl všechny usmrtil.

19) Kdyby dále člověk neměl vyhlídky, ano ani nějaké odůvodněné naděje na věčný život, pak by musel předně Boha Samého - kdyby v nějakého věřil - po celý život místo chválit a velebit, jen proklínat; Mojžíše a proroky by musel jako největší nepřátele člověka proklet a největším bláznem by byl ten, kdo by zachovával i jen jedině písmeno zákona!

20) Z toho tedy zajisté jasně vyplývá, že snaha člověka o znovuzrození jeho ducha v duši - zná-li jednu cestu - je nejprvnější a nejvyšší potřebou; neboť bez této snahy přestává také být při vši své sebejasnější vědě zcela člověkem. Není tu dále ničím jiným nežli rozumným mnohovědoucím a přitom tím bídňějším zvířetem v lidské podobě. - Pane a Mistře, mám tu pravdu anebo ne?“

---

184. PÁN VYSVĚTLUJE ZJEV VEDLEJŠÍCH SLUNCÍ.

1) Privil jsem **JÁ:** „Zcela jistě a hled, přesto je nyní nesmírný počet lidí na Zemi, kteří předně nevěří ve zcela žádného Boha a Stvořitele a pak také ani dost málo ve věčný život duše, nýbrž žijí zcela dobře a vesele dále, jásají a plesají, jsou při tom ještě plni pýchy a lakoty, dávají za sebe pracovat jiným a kdo by jim chtěl připomínat věčný život duše po smrti těla, tomu by se vysmívali posmívali a řekli: „Blázne, až jednou zemřeš, pak přijď a uč nás a my ti uvěříme; ale dokud ještě sám čekáš i s námi na smrt, pak tvým fantastickým slovům nevěříme!“ Co bys pak řekl na tuto odporující řeč?“

2) Privil **Lazar:** „Pane, proti tomu se dá ovšem málo anebo pro mě vlastně již také vůbec nic namítat! Neboť lidi, kteří již příliš hluboko vězí ve smrti hmoty, sotva lze již úplně na pravou víru a ještě méně pro život v duchu obrátit. Proto nyní myslím, že bys nám raději mohl poněkud vysvětlit duchovní význam těchto nyní ještě dobře viditelných tří Sluncí!“

3) Privil jsem **JÁ:** „To také nyní již učiním; ale napřed jsem ti musel ještě ukázat, že lidé jsou bez nejmenší naděje na věčný život také pouze s časným životem velice spokojeni. A lidé s určitou nadějí na věčný život, jako jsi nyní mezi Mými učedníky také jedním ty, je v této době ještě velmi málo a nikdy jich také na této Zemi příliš mnoho nebude. Že se však tato věc takto má a žel také v pozdní budoucnosti takovou bude, ukazuje právě tento dnešní zjev tří sluncí.“

4) Ty a vy všichni víte, že na obloze svítí jen jedno Slunce a vy však vidíte nyní tři. Tak také víte, že je jen jeden pravý Bůh a Tvůrce a přece budoucně hloupí lidé udělají všelikým falešným předstíráním z jednoho pravého Boha bohy tři.

5) Tehdy světlo života mezi lidmi na Zemi zeslábně a láska k Bohu a k bližnímu vychladne; tehdy se oněch nemnoho ještě čistě věřících octne, jako tito malí ptáčekové ve velkém strachu a králové Země se stanou podobni mocným dravcům a budou vést spolu stále vražednou válku a ti, kdož se budou modlit k oněm třem bohům, nebudou vyslyšeni.

6) Prvé vedlejší slunce, které vyšlo severněji téměř zároveň s pravým Sluncem - které v podobnosti představuje Mne Samého - značí protiporoka anebo protipomazaného, který povstane a řekne: „Hle, já jsem ten vpravdě Pomazaný Boží! Mne poslouchejte, chcete-li se stát blaženými!“ Já však pravím vám, aby se nikdo z vás nedal svést! Neboť bude to vyslanec pekla. svým podvodným uměním bude konat všelike podivná znamení a velmi zbožně se bude tvářit a modlit a obětovat; ale jeho srdce bude naplněno nejtrpčí nenávistí k veškeré pravdě kterou bude ohněm a mečem pronásledovat a bude proklínat všechny, kdož se podle jeho nauky nezachovají. Také vymyslí tři bohy a bude je dávat uctívat. Já budu jako Vykupitel světa sice také mezi nimi, ale rozdělen ve třech osobách. V ústech bude sice ještě jeden Bůh, ale přitom se nicméně budou vzývat tři osoby, z nichž bude každá o sobě též úplným Bohem a bude muset

být zvláště uctívána.

7) Ale zanedlouho poté povstane druhé vedlejší slunce anebo druhý protipomazaný, který ve všem zatemní prvního. Bude desetkrát horší nežli ten první. Neboť první nebude Mému slovu příliš překážet; ale ten jižní Mé slovo a Mou nauku vcelku přímo zakáže a vezme si z ní jen to, co se právě bude hodit do jeho zlého krámu. Dá sice na všech uličních rozích zřídít a uctívat Mé znamení; ale vedle toho se bude ještě stkvítí mnoho tisíc jiných a to většinou takových, na kterých má zalíbení.

8) V oné době pýcha, rŕznice a vzájemná nenávisť dosáhnou nejvyššího stupně. Národ potáhne proti národu, válka bude následovat za válkou a přijdou velká zemětřesení, neúrodná léta, drahota, hlad a mor. Tehdy však utnu kořeny nepravému pomazanému, takže pak uvadne jako strom, kterému se uřaly všechny kořeny. I bude mnohé proklínání, bědování, vyřtí a kvílení a zlým a nicotným vedlejším sluncím, ačkoli, si obě vypůjčí svůj falešný lesk ode Mne, se bude dařit tak, jako se nyní daří vedlejším sluncím před vašima očima. Hledte, budou kalnější a kalnější a sluneční podoba přejde do slabě třpytného výparu; zato však tím nádherněji, skvěleji a hřeřivěji vystoupí ono pravé Slunce. Nyní vidíte také vycházet ptáčky z úkrytu a vesele svým zpěvem pozdravovat ono jedno pravé Slunce a velcí draví ptáci se ztrácejí a spěchají ke svým temným lesům.

9) A tak se také stane v oněch dobách. Vše, co tu bude vysoké, bude poníženo. Vrcholy hor se budou muset stát rovnou a úrodnou zemí. Tehdy se nebude nikdo tázat a říkat: „Kdo je králem této Země?, nýbrž: „Kdo je první a největší dobrodinec tohoto šťastného národa? Pojdme k němu, abychom se seznámili s jeho moudrostí podle řádu Božího!“

10) Až přijde tato šťastná doba, pak budou vlci, medvědi, jehňata a zajíci pokojně spolu pít z jednoho pramene. - Porozuměli jste tomu všemu nyní dobře?“

11) Tu pravil náš **Nikodém**: „Už bychom tomu nyní dosti rozuměli; ale toto proroctví zrovna příjemně neznělo a člověk by se tu vždy ještě tázal a řekl: Ale Pane, cožpak se toto vše musí tak dít nežli konečně jednou bude smět Tvé Světlo pravdy zcela svobodně a nerušeně svítit nad celou Zemí? My jsme nyní Tvé nejčistší Slovo a Světlo přijali a budeme je také tak dále šířit a jeho přeblažené následky lidem zajisté ukážou, že slovo námi hláсанé je jedině pravdivé a pravé. A tak tu tedy nenahlížím, kdo by se pak mohl ještě odvážit vystoupit proti němu s nějakou falešnou naukou.“

12) Pravil jsem **JÁ**; „Snáze je dobře mluvit nežli dobře jednat a v jednání spočívá sítě plevele, které se také nepředvídaně zaseje s výsevem čisté pšenice do půdy lidského srdce. Toto sítě zapustí kořeny a bude pak mocně dále bujet mezi čistou pšenicí; a mnohonásobně ji uduší a zničí. Proto nebuďte jen pouhými posluchači, nýbrž spíše uskutečňovateli Mého slova! Ale také vy se budete v jednání kvůli velkým a mocným světa zdržovat, ano budete Mne sice v skrytu tise v sobě vyznávat, sotva se však odvážete - z bázně před světem - ve jménu Mém promluvit a ještě méně jednat; neboť svět by to mohl zpozorovat a volat vás pak k odpovědnosti, protože zjistil, že také vy jste se řídili podle Mne, neboť to dosvědčovalo vaše jednání. A hledte, tu pak věru nebude záležet na tom, proč se vše to, co jsem vám nyní prorokoval, bude muset stát, nežli bude teprve v nejpozdějších časech pravda úplně svobodná a národové budou požeňnání, nýbrž bude záležet jedině na vás, zda se budete světa více či méně bát nežli Mne.

13) Vaší bázně před světem bude zaseto zlé sítě s pšenicí a z toho vzejdou obě vedlejší slunce. A právě také z tohoto důvodu jsem vám dal nyní toto takto vzniknout a proto jsem vám také učinil toto proroctví, abyste se tehdy, až se takto stane, rozpomenuli - ještě zde anebo také na onom světě - že jsem vám to vše oznámil již předem.

14) Proto však vám ještě jednou opětuji, co jsem již řekl: Nebojte se těch, kdož sice usmrcejí vaše tělo, ale dále duši ublížit nemohou, nýbrž když už se někoho bojíte, pak se bojte spíše Toho, v jehož moci spočívá také život anebo smrt vaší duše!

15) Mnozí z vás sice projeví opravdovou odvahu, ale všichni ne, ano někteří z vás se budou Mnou i pohoršovat.

16) Pastýř bude svázán a bit a ovce se rozptýlí a přijde na ně velká bázeň, smutek a úzkost. Ale já je pak opět vyhledám, shromáždím a dám jim odvahu a sílu proti nepřítelům Světla z nebes. Leč nyní o tom již nic dalšího; neboť Já jsem vám to oznámil nyní jen proto, abyste si v pravý čas na to vzpomněli a správně jednali, aby se také u vás neřeklo podle staré výpovědi:

„Sejde s očí, sejde s myslí!“ - Nyní je však také již čas ke snídani! A tak se tedy také odebereme do domu!“

185. NAŘÍZENÍ PÁNĚ O NÁVŠTĚVĚ CHRÁMU.

1) Nikodém a Josef z Arimatie, jakož i starý rabín přišli tu do malých rozpaků, zda se mají v sobotu po východu slunce zúčastnit snídaně.

2) **JÁ.** jsem jim však řekl: „Jestliže již zde necháváte kvůli sobotě vzejít v sobě pochybnostem, - ač byste přece již měli vědět, že Já jsem také Pánem soboty a Mojžíše - jak se vám bude dařit teprve tehdy, až budete sedět ve sboru farizeů a starších jeruzalémských?“

3) Po těchto Mých slovech se oni tři vzchopili a šli s námi do domu, jedli a pili s námi a byli přitom dobré mysli.

4) A **starý rabín** pravil: „Ano, ano, Pán a Mistr má ve všem pravdu! Starý zvyk je jako rezává košile; i při veškeré píli nelze ji přece nikdy úplně vyčistit!“

5) Pravil jsem **JÁ:** „Tu jsi promluvil pravé slovo; proto svlečte úplně starého člověka a oblečte nového - neboť starý člověk není již nadále způsobilý! Ale nyní ještě jezte a pijte, pak půjdeme do chrámu!“

6) Pravil poté **Nikodém:** „Odvážíš se ještě jednou mezi ty chrámové zuřivce?“

7) Pravil jsem **JÁ:** „Pro ně nejdu do chrámu, nýbrž pro lid, který sem dnes přišel pro Mne; a proto Se těch zuřivců nebojím! Ale nyní hledme, abychom přišli brzy do chrámu!“

8) Po této Mé poznámce se již nikdo neodvažoval činit Mi námitky; neboť každý si myslel a u sebe řekl: „On má moc nad nebem a peklem a nemusí Se před chrámovými zuřivci ostýchat anebo dokonce bát!“

9) Dříve však nežli jsem ještě sestoupil do chrámu, tázali se Mne Římané a také učedníci, zda také oni mají jít do chrámu a co se má zatím stát s mládeží.

10) Pravil jsem **JÁ:** „Nikomu z vás nemůže nikdo zabraňovat vstup do chrámu; mládež však zůstane zde a Můj sluha již ví, co má činit. Půjďte-li však do chrámu, pak jděte napřed a zvolte si náležitá místa; Já přijdu hned za vámi. Avšak Moji staří učedníci zůstanou a půjdou se Mnou; neboť jim je třeba, aby byli svědky všech Mých slov a skutků!“

11) Pravil Říman **Agrikola:** „To bych sice také já chtěl, ale staniž se tu jako všude a vždy jedině Tvá svatá vůle!“

12) Pravil jsem **JÁ:** „Chceš-li zrovna také ty sám být jako svědek u Mne, pak se také můžeš připojit k Mým starým učedníkům, neboť nežli otevřu ústa před Židy, vykonám ještě jedno znamení. Jeden slepý, od narození, kterého zastihneme nedaleko chrámu se stane vidoucím a to právě dnes v sobotu! A tak můžete vy ostatní jít nyní napřed, vy čtyři však, kteří jste přišli ke Mně teprve včera, učiníte lépe, zůstanete-li zde; neboť v chrámu byste byli brzy poznáni a pronásledováni.“

13) Oni čtyři to také uznali a zůstali na hoře Olivové.

14) Přistoupil však také ještě Nikodém ke Mně a tázal se, jak by mohl se svými oběma druhy sejít nepozorovaně dolů.

15) Pravil jsem **JÁ:** „Připojte se k Hornoegyptanům, oni vás již zavedou dolů tak, že vás nikdo nezpozoruje!“

16) S tím byli také oni uspokojeni a vydali se ihned s Hornoegyptany na cestu a všichni ostatní je brzy následovali; jen tři mágové, kteří stále ještě prodlévali u Mne, ještě zůstali a chystali se jít za Mnou.

17) Tu pravil Šimon Juda, zvaný **Petr:** „Pane, chceš, aby také oni tři šli s námi?“

18) Pravil jsem **JÁ:** „Co je ti do toho? Když jsem přikázal všem ostatním jít napřed, tu jsem tyto tři nevyjímal; ale jejich vůli a srdci jsem proto neuložil žádné nucení a mohou činit co chtějí a k čemu je pobádá mysl jejich srdce. Co je však vhod Mně, o to se tedy nemáš starat, jako by to bylo snad něco nesprávného; neboť ti, kdo nás následují, jistě nekráčí po scestí.“

19) S tím byl tedy také náš Petr spokojen a chystali jsme se na cestu.

20) Konečně přistoupil ke Mně ještě hospodský Jordan a otázal se Mne co bude s obědem.

21) **JÁ** však jsem mu pravil: „Příteli Jordane, nyní třeba nasytit a napojit duchovně hladovící

a žíznící, což má mnohem větší cenu nežli pokrm pro tělo a nápoj pro suché hrdlo! Proto se nyní o oběd již nestarej; až Se však opět vrátím, pak se již vše ještě opatří v pravý čas!“

22) S touto krátkou odpovědí byl také hospodský úplně spokojen, svolal pak ihned všechny sluhy domu a dal jim všeliká dobrá ponaučení, takže potom všichni počtem asi třicet, uvěřili ve Mne; neboť dříve přece jen u sebe náležitě nevěděli, ačkoliv viděli velmi mnohá znamení, zač by Mne vlastně měli považovat. Tím tedy podle Mé rady také Jordan duchovně ve jménu Mém nasýtil a napojil hladové a žíznivé.

23) Když jsem vyslovil tuto radu Jordanovi, šel jsem se Svými učedníky ihned dolů do města, kde se všemi ulicemi valil velký zástup lidu.

PAN A JEHO ODPŮRCI.

JAN - KAPITOLA 9.

186. UZDRAVENÍ SLEPÉHO OD NAROZENÍ PŘED CHRÁMEM.

JAN 9, 1 - 34.

1) Když jsme přišli na velké volné prostranství před chrámem, spatřili jsme na kameni sedícího ještě zcela mladého asi dvacetiletého žebráka, úplně slepého již od narození. (Jan 9,1) *²¹)

2) Když to uviděli **Moji učedníci** věděli již, že je to od narození slepý, o němž jsem se zmínil již na hoře a tázali se Mne tedy řkouce: „Pane a Mistře! Kdo zhřešil, tento či rodiče jeho - že se slepý narodil?“ (Jan 9,2)

3) Pravil jsem **JÁ**: „Jak se můžete tak nesmyslně tázat! Jak by mohl v mateřském těle hřešit a proto za trest se narodit slepý?! Já však pravím vám: Ani on ani jeho rodičové nehřešili, nýbrž bylo to tak dopuštěno, aby se zjevily na něm skutky Boží před lidmi. (Jan 9,3) Neboť- Já musím nyní konat skutky Toho, Jenž Mne poslal, dokud trvá den (na Zemi totiž osobní přítomností Páně. ²²) Přijde také jistá noc, o níž jsem vám již řekl, kdy nebude moci nikdo něco konat.

(Jan 9,4) Zatím co jsem v tomto světě Já, jsem zřejmě světlem světa. (Jan 9,5) Po Mně přijde noc.“

4) Tu pohlédli **učedníci** na sebe a řekli: „Co tu prospěje lidem nynější duchovní den, když po Jeho návratu domů bude zase noc horší nežli nyní?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Cožpak Já snad chci, aby potom byla noc? O, ne, ale lenost lidí to bude chtít a vůle musí být člověku svobodně ponechána také ještě tehdy, kdyby se jí stal desateronásobným ďáblem; neboť- bez nejvyšší svobodné vůle přestává být člověk člověkem a není ničím jiným nežli strojem - což jsem vám již často jasně ukázal.“

6) Poté nikdo nic neřekl, jelikož postřehli Mou vážnost.

7) Pověděv to učedníkům sehnul jsem Se k Zemi, vzal trochu hlíny, plivl na ni a udělal z ní bláto, kterým jsem pak potřel oči slepého. (Jan 9,6)

8) Poté jsem **JÁ** řekl slepému: „Nyní jdi k rybníku Siloa (to jest Já jsem ho tam poslal a on byl veden svým vůdcem) a umyj se!“

9) I odešel, umyl se a vrátil se vidoucí. (Jan 9,7)

10) Jeho **sousedé** však, kteří ho předtím vídali a věděli, že byl slepým žebrákem, pravili: „Není to právě ten slepý, jenž předtím sedával na kameni a žebrával?“ (Jan 9,8)

11) Tu pravili **někteří**: „Ano, ano, je to on!“

12) **Jiní** řekli: „Byl slepý od narození a ještě nikdy nebylo slýcháno, že by byl kdy takový slepec učiněn vidoucím! Ale jinak je ve všem zcela podoben onomu slepému.“

13) Ale **bývalý slepý** řekl konečně sám: „Co se nade mnou radíte?! Já jsem to, jenž byl předtím slepý a vidím!“ (Jan 9,9)

14) I tázali se **ti, kdož byli kol něho**: „Kterak se ti otevřely oči k vidění? Kdo ti to učinil?“

Jan 9, 10)

15) A **on** jim odpověděl: „Člověk, jenž mně v tichosti řekl, že se jmenuje Ježíš (Prostředník, Spasitel), udělal bláto a pomazal jím mé oči a řekl pak, abych šel k rybníku Siloa a omyl si tam

² ¹ BIBLICKÁ MÍSTA připojená v závorkách jsou dodatky vydavatele.

² ² zřejmě dodatek Jakoba Lorbera samého. Vyd..

oči. A já jsem to učinil, šel jsem tam, omyl jsem si oči a prohlédl.“ (Jan 9,11)

16) A **oni** dále řekli jemu: „Kde je nyní ten Ježíš?“

17) Pravil **on**: „To je od vás zvláštní otázka! Vy jste přece byli vidoucí, když mně potíral oči blátem a nepostřehli jste ho; - jak bych ho byl mohl tedy postřehnout já jako slepý?! Jelikož mi toto nebylo možné, nemohu nyní také vědět kde je, ačkoliv bych sám rád věděl kde je a který to je, abych mu mohl vzdát svůj nejúplnější dík.“ (Jan 9, 12)

18) Když však ten člověk dal tázajícím takovou odpověď, pravili **ti kdož byli kol něho**: „Á, to je pravý zázrak a člověk, který tě učinil vidoucím, musí být veliký prorok! Naši arcizidé a farižeové, kteří tvrdí, že v této době nepovstane kvůli pohanům již tak dlouho žádný prorok, dokud Židé neodstraní všechny pohany ze země, musí se dovědět, že nicméně jsou nyní jako předtím vzdor pohanům v naší zemi velcí proroci! Proto dej se jen námi dovést k farizeům; my všichni ti vydáme svědectví!“

19) S tím byl také bývalý slepý zcela srozuměn a dal se vésti před farizeje do chrámu. (Jan 9, 13)

20) (Zde musí být ještě jednou zvláště poznamenáno, že byla nejen sobota, kdy jsem uzdravil tohoto slepého; ale byla to posváteční sobota, která se musela světit ještě mnohem přísněji nežli nějaká obyčejnější sobota. (Jan 9, 14) [NB.: U Židů byl tehdy týž nešvar, jako je nyní o tak zvaných oktávách po velkých svátečních nedělích u vás Vykonal-li se nějaký skutek v takovou sobotu, bylo to u farizeu tím větším zločinem.]

21) Když uzdravený stál nyní před farizeji, tu jim vyprávěli ti, kdož ho přivedli, vše co se tu událo úplně zázračného.

22) Když se toto dověděli farizeové, obrátili se na uzdraveného a tázali se jeho samého, ačkoliv se již vše dověděli od svědků a s nimi se ho k většímu potvrzení také ještě svědkové tázali, kterak se stal vidoucím.

23) A **on** pravil: „Bláto položil mi na oči; poté jsem se podle jeho rady umyl vodou rybníku Siloa a stal jsem se vidoucí, jak také jsem nyní před vámi vidoucí!“ (Jan 9, 15)

24) Poté pravilo **několik farizeů**: „Člověk, který uzdravil tohoto slepého, nemůže být probuzen (v proroka) Bohem, protože nezachovává a nesvětí tak velkou sobotu!“

25) Naproti tomu však pravili **svědkové** a také několik jasnějších Židů a farizeů: „Kterak může hříšný člověk činit taková znamení?“

26) A tím vznikla rozmlůvka a spor mezi nimi. (Jan 9,16)

27) Když se takto po nějakou dobu mezi sebou přeli nemohouce se sjednotit, tu se obrátili ti, kdož Mne prohlásili za hříšného člověka, opět na uzdraveného s otázkou (**farizeové**): „Copak říkáš ty sám o tom, jenž ti oči otevřel?“

28) A **on** pravil: „Říkám to, co o něm řekli ti, kdož mě sem dovedli: Je to prorok!“ (Jan 9,17)

29) Tu pravili (**farizeové**), kteří Mne byli prohlásili za hříšného člověka: „My však vůbec nevěříme, že tento člověk byl kdy slepý, nýbrž vy jste se takto domluvili, abyste přišli s nějakou věcí proti nám!“

30) Tu pravili **svědkové** a to s významným důrazem: „Tento člověk má také ještě rodiče! Zajisté ví, kde bydlí. Pošlete pro ně a zeptejte se jich! Oni budou jistě nejlépe vědět, zda tento člověk kdy viděl!“

31) I poslali pro rodiče, kteří ještě nevěděli nic o tom, že jejich syn prohlédl. (Jan 9,18)

32) Když se brzy dostavili rodiče, byli ihned úskočně dotazováni (**farizeji**): „Je tento váš syn, o němž pravíte, že se narodil slepý? Je-li tomu tak, jak se tedy stal nyní vidoucím?“ (Jan 9,19)

33) **Rodiče** však odpověděli docela prostě a jednoduše: „Že tento člověk je skutečně náš syn a že se narodil slepý, to víme (Jan 9,20); ale kterak nyní vidí a kdo mu otevřel oči, nevíme! Má však již léta a tak ho nechte, ať sám mluví o sobě!“ (Jan 9,21)

34) Toto však řekli rodiče, kteří Mne již znali a tušili, že jsem asi Já učinil syna vidoucím před farizeji a Židy proto, že se jich báli; neboť věděli, že se přední Židé a arcizidé již dávno sjednotili ve svém úsudku na tom, že dají každého, kdo by Mne vyznal jako Bohem pomazaného do nejtěžší klatby. (Jan 9,22) A v tom spočíval zcela moudrý důvod, proč řekli rodiče farižeům a arcizidům: „Má léta, jeho se zeptejte!“ (Jan 9,23)

35) I zavolali podruhé toho člověka, jenž býval slepý a řekli mu (**farizeové**): „Vzdej chválu jedině Bohu, neboť my víme, že člověk, který tě učinil vidoucím, je hříšník!“ (Jan 9,24)

36) I odpověděl jim uzdravený člověk řka: „Zda ten člověk je či není hříšník, věru nevím; ale jedno vím velmi dobře, totiž. že jsem byl od narození úplně slepý a nemohl jsem nikdy rozeznat den od noci a že nyní vidím vše tak dokonale jako vy!“ (Jan 9,25)

37) I řekli mu opět (**farizeové**): „Řekni nám tedy správně a pravdivě: „Co ti ten člověk učinil a kterak ti otevřel oči?“ (Jan 9,26)

38) Odpověděl **uzdravený** se zřejmou netrpělivostí: „Právě jsem vám to řekl - cožpak jste mě neslyšeli? Proč tedy chcete nyní totéž ještě jednou slyšet? Chcete se dokonce snad stát jeho učedníky, což by vám věru neškodilo?“ (Jan 9,27)

39) Tu se již **farizeové a arcitemplářští Židé** rozhněvali, zlořečili hned tomuto člověku pro takovou otázku a plavili pak plni zuřivosti: „Ty sice můžeš být jeho učedníkem, - my však jsme. učedníci Mojžíšovi. (Jan 9,28) My víme, že s Mojžíšem mluvil Bůh; o tomto člověku však, který tě učinil vidoucím nevíme, odkud je!“ (Jan 9,29)

40) **Uzdravený** však pohlédl na všechny pátravým pohledem a poté pravil: „To je věru velmi divná věc, že ještě nevíte, odkud je ten divotvorný člověk! A přece zřejmě vidíte na mně, že mně slepému od narození dal zrak. Ten člověk vykonal již jistě několik takových znamení a vy Právíte ještě, že nevíte, odkud je?!“ (Jan 9,30)

41) Poté plavili prudkým hlasem **farizeové a arcitemplářští Židé**: „My však víme, že hříšníky Bůh nevyslyší! Bůh vyslyší jen bohobojného, jenž je bez hříchu a ve všem plní vůli Boží.“ (Jan 9,31)

42) Pravil poté **uzdravený**: „Hm, to je zvláštní! Od věků nebylo slýcháno, že by byl kdo otevřel oči nějakému - Pravím - od narození slepému! (Jan 9,32) Kdyby tento člověk nebyl naplněn takovou mocí a silou z Boha, věru, nebyl by s to nic takového učinit (Jan 9,33), tak jako vy jistě nejste s to, ačkoliv pravíte, že jste učedníci Mojžíšovi, otevřít oči nějakému od narození slepému; neboť kdybyste to byli s to, věděl by to již celý svět a vaše domy by byly zdola až nahoru zlatem naplněny.Ů

43) Po této odpovědi uzdraveného se **farizeové a arcitemplářští Židé** ještě více rozezlili a zuřivostí přímo křičeli: „Cože, ty jsi se ve všelikých hříších již na svět narodil a chceš nás tu ještě učit?“

44) Poté se ho chopili a vystrčili ho z chrámu i s jeho rodiči a svědky. (Jan 9,34)

45) Když byli vyhození venku, volal **uzdravený** ještě hlasitě zpět: „Bůh vám to odplatí, vy zpupní a Bůh osvět vaši duševní slepotu!“

46) A oni přirazili dveře nestarajíce se dále o uzdraveného, který jim řekl zcela suše pravdu do očí.

187. PÁN MLUVÍ S UZDRAVENÝM A S FARISEJI.

JAN 9, 35 - 41.

1) Poté šel prostě tento člověk i se všemi, kteří s ním byli, ihned do velké síně chrámové, v níž se shromáždil všechen lid a každý se ho dotazoval, co se s ním přihodilo v poradní síni farizeů a arcizidů.

2) A ten člověk to zcela volně a otevřeně vyprávěl a všichni, kdož to slyšeli, byli zatvrzelou krutostí farizeů a chrámových Židů roztrpčeni.

3) A tak se tedy také dostalo k Mým učedníkům a také přede Mne to, že templáři vystrčili uzdraveného i s jeho rodiči a svědky.

4) A **JÁ** jsem pravil učedníkům: „Vyhledejte ho, aby ubožák poznal Toho, jenž mu dal zrak!“

5) A šli jsme a také jsme ho brzy našli mezi lidem.

6) Avšak také několik farizeů, kteří nebyli přísně proti němu, ho následovalo do velké lidové síně, aby slyšeli, co tu asi bude mluvit k lidu a Jak se asi o tom vysloví lid.

7) **JÁ** však jsem ihned předstoupil před uzdraveného a řekl jemu: „Poslyš Mne, který jsi byl vystrčen farizeji a arcitemplářskými Židy! Věříš v Syna Božího?“ (Jan 9,35)

8) Tu **uzdravený** odpověděl: „Pane, kdo je to? Je zde v chrámu? A dal On mně zrak? Ukaž mi Ho, abych uvěřil v Něho!“ (Jan 9,36)

9) Řekl jsem **JÁ**: „Ty jsi Ho již viděl, ačkoliv ještě nepoznal; ale je to Ten, Který nyní s tebou

mluví!“ (Jan 9,37)

10) Tu řekl **uzdravený**. „Ano, Pane, tomu věřím! Ty jsi to! Já jsem Tě jistě viděl, když jsem se vracel od rybníka, ale nepoznal! Kdybys nebyl Ty Syn Boží, Kristus, Zaslíbený, nikdy bys mě, od narození slepého, nemohl učinit vidoucím! Proto věřím, že Ty jsi opravdu Syn Boží!“

11) Poté padl přede Mnou na kolena a klaněl se Mně. (Jan 9,38) Já však jsem mu přikázal, aby opět vstal.

12) Když kolem stojící farizeové a několik chrámových Židů, patřících spíše k umírněnější straně uslyšeli ode Mne jakož i od uzdraveného, že Já jsem ten zaslíbený Pomazaný Boží, jali se velice krčit nosy a potají byli velice nakvašeni a nevrli.

13) Jelikož jsem však toto ihned zpozoroval, řekl jsem **JÁ** nahlas: „Já jsem přišel na tento svět k soudu, aby ti, kteří nevidí, viděli a ti kteří vidí, slepými se stali!“ (Jan 9,39)

14) Když to uslyšeli **farizeové a chrámoví Židé**, kteří tu byli kolem Mne, nemohli se již zdržet, nýbrž otevřeli ústa a řekli Mně: „Jsme snad také my slepí, anebo se podle tvého výroku teprve staneme slepí, jsouce nyní ještě vidoucí?“ (Jan 9,40)

15) Řekl jsem poté **JÁ**: „Kdybyste byli slepí na duši, neměli byste na sobě hřích; ježto však sami podáváte svědectví o tom, že vidíte, zůstane váš hřích na vás lpět, s ním soud a věčná smrt. (Jan 9,41) Neboť Já jsem do tohoto světa přišel vyslán Bohem jako Pravda, Světlo a Život. Kdo věří ve Mne a jedná podle Mého slova, bude mít v sobě Život věčný a smrti neuvidí a nepocítí!“

16) (NB. O čem se nyní v chrámu pojednávalo, bylo dílem sice jinými zapisovateli evangelia sepsáno, ale nikoli ve zcela vhodném pořadí, proto jejich záznamy byly také nazvány nesouladné. Jan však nepoznamenal další jednání proto, že takové jednání se vyskytovalo u Mých řečí velmi často a bylo také v nejdůležitějších bodech zaznamenáno.

17) Následující 10.kapitola vzniká teprve o tři měsíce později, také opět v chrámu jeruzalémském, v zimě, u příležitosti tak zvané slavnosti svěcení chrámu.

18) Této poznámky bylo třeba proto, abyste věděli, v jakém pořádku vzešlo slovo ode Mne Židům a farizeům.

19) Ježto však je oznámeno nyní toto, podám zde další jednání v chrámu před Židy a farizeji).

188. PÁN VYSVĚTLUJE ROZPORY FARIZEŮ.

1) Poté pravili **farizeové**: „My poznáváme, že v sobě máš, zejména co se týče uzdravování různých lidských těžkých nemocí, které by jinak žádný lékař nebyl s to nikdy vyléčit, neobyčejnou sílu, o jaké nebylo až do těchto dob ještě nikdy slýcháno. Ano, dokonce nám není neznámo, že je ti i možné povolat opět do života anebo probudit nedávno zemřelé mladé lidi! Také jsme slyšeli, že jsi ostatně zcela střizlivý, mravný a nejvyšš dobročinný člověk a že jsi za svá mimořádná uzdravování ještě nikdy od nikoho nic nepožadoval. Hle, to jsou tvé nepopíratelně dobré a znamenité stránky!

2) Ale že se přitom před celým světem vydáváš za Syna Božího a říkáš, že jsi Zaslíbený Pomazaný Boží, přitom však nedbáš ustanovení Mojžíšových a stýkáš se s všelikými pohany, celníky a hříšníky, hle, to jsou tvé špatné a velmi zlé stránky, které nemůže chrám, jenž přísně zachovává ustanovení Mojžíšova, nikdy schvalovat!

3) Pročpak se tak velice před lidmi povyšuješ pro své zvláštní vlastnosti, zatím co jsi přece zřejmě také jen člověk? Kdo z nás by si tě mohl vážít, žádáš-li také od nás, abychom věřili, že jsi Syn Boží a zaslíbený Bohem Pomazaný a odsuzuješ toho, kdo tomu nemůže z velmi mnohých důvodů uvěřit? Ty jsi sice řekl, že jsi Pravda, Světlo a Život, - ale čím nám můžeš dokázat, že je tomu tak? Dokaž nám to a přesvědč nás o tom a my v tebe uvěříme!“

4) Řekl jsem **JÁ**: „Pohledte na tyto kameny, které tu leží rozptýlené na zemi! Snáze než vás přesvědčím tyto kameny, že jsem právě Já Ten, o Němž prorokovali Mojžíš a proroci!

5) Konám-li znamení, která nekonal přede Mnou nikdy žádný člověk, ani největší ze všech proroků, měly by se vám přece jen otevřít oči, abyste ke své spáse mohli poznat znamení této doby! Ale vy jste v srdci slepí, hluší a zatvrzelí a proto nic nevidíte, neslyšíte a nepocítujete. A v

tom je také soud nad vámi ve vás samých a s ním jistá smrt vašich duší.

6) Vy sice každoročně bílíte hroby otců a proroků; ale čím jsou tyto obílené hroby, právě tím jste také vy. Podle zevnějšku jste sice oděni podle řádu Mojžíše a Arona, na jejichž stolicích sedíte, - ale uvnitř jste plni zetleliny a ošklivého zápachu!

7) Pravíte nyní, že je Mou špatnou a velmi nemilou stránkou, že se stýkám s pohany, celníky a hříšníky a že jsem hanobitel soboty a nezachovávám ustanovení Mojžíšových. Jak zachováváte však vy jeho ustanovení?! Já však pravím vám, že právě vy ani podle zdání řádně nezachováváte ustanovení Mojžíšova; za to jste si však učinili sami množství nicotných a bezcenných ustanovení, která zachováváte pro vaše pozemské dobro, při čemž utiskujete a vysáváte chudý lid. Cožpak také to Mojžíš někdy přikázal? Je-li však podle ustanovení zcela dovoleno a dokonce i nařízeno také v sobotu dávat oslu, volu a ovcím píce, vésti je k napájení a oslu, který upadl do jámy anebo do studny pomoci, aby mohl ven, nemělo by být tím více správné a slušné pomoci utiskovanému člověku také v sobotu?! Ó, vy slepci, vy hluší a vy pošetilci na srdci a na rozumu! Cožpak má člověk před Bohem menší cenu nežli zvíře?!

8) Zda nepřikázal Mojžíš říka: „Cti otce a matku, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na Zemi!“ Pročpak tedy říkáte dětem: „Pojďte sem a přineste chrámu obětí; to vám více poslouží!“ Když takto učíte, jednáte tu podle zákona Mojžíšova?!

9) Nepřikázal Mojžíš co nejslavněji každému, aby nepotlačoval vdovy a sirotky?! Co však děláte? Předstíráte vdovám a sirotkům dlouhé a domněle účinné modlitby a přitom se zmocňujete jejich majetku a když si pak právě vdovy a sirotci, jimž nic nepomáhají vaše modlitby, plačou na to u vás stěžují, vystrkujete je a říkáte, - že „jsou hříšníci, za které Bůh nevyslyší ani nejsilnější modlitby! Řekněte, přikázal kdy Mojžíš takovéto počínání?! Vy jednáte ve všem proti zákonům Mojžíšovým a Mně říkáte, že Já jedním proti zákonům Mojžíšovým?!

10) Hledíte, protože jste se tedy zcela odchýlili od Mojžíše, byli jste raněni slepotou a nemůžete nyní již před svými očima spatřit ani nejjasnější den - a to je váš soud, vaše smrt a vaše zatracení! Tak vysáváte svými prázdny a předraze zaplacenými modlitbami komáry a zato polykáte celé velbloudy a přece říkáte, že jste Mojžíšovi učedníci! Jak můžete však být Mojžíšovými učedníky, jednáte-li - jak bylo již řečeno - proti veškerým ustanovením Mojžíšovým hůře nežli všichni pohané?! Proto vám však bude také světlo vzato a dáno pohanům.

11) Já jsem přišel do tohoto světa, abych vás nejvýš vlídně a láskyplně uvedl naukou a skutky na pravou cestu; vy však Mne na všech cestách a stezkách pronásledujete a snažíte se Mne chytit a usmrtit, ježto pravíte a tvrdíte, že jsem svůdce a pobuřovatel lidu. Já však mám také svědky a Bůh Sám, Kterýž je ve Mně jako Já v NĚm, je Můj svědek, že jste všichni před Bohem a veškerým lidem zlí lháři.

12) Římané, kteří jsou nyní pozemskými pány země domnělých dětí Božích a kteří vidí a pozorují svými bystrými očima vše, cokoli by i jen v nejmenším mohlo být nebezpečné jejich panství, byli by Mne již dávno pohnali před soud, kdyby byli na Mně objevili nějaké pobuřování lidu! Ježto však ze všeho toho, z čeho Mne obviňujete, neobjevili ještě nikdy ani to nejmenší, proto Mně také jdou na všech cestách co nejlídněji vstříc a prokazují se jako lidé plní víry, lásky a úcty ke Mně, k Mé nauce a k Mým skutkům. Proto také budou přijati do Mého Světla a Života; vy však budete vystrčeni do nejzazší temnoty, jak je psáno a tam bude mnoho kvílení a skřípání zubů!“

13) Když jsem toto řekl, rozzlobili se velice také ještě tito mírnější **Židé a farizeové** a pravili: „Hle, jak to nesmyslně mluvíš! Kdopak tě pronásleduje a snaží se tě usmrtit?! Učíš-li dobrou a prokazuješ-li lidem dobro, proto tě nikdo nepronásleduje a také se nikdo nesnaží tě usmrtit; ale když ty jako člověk, jako jsme také my jen lidé, předstíráš, že jsi Syn Boží a tedy Zaslíbený, Pomazaný Boží - což podle výroku proroků značí tolik jako Jehova Sám - pak musíš tedy přece jen sám uznat, že toto musíme tak dlouho považovat za nejhorší rouhání, dokud nám buď nepodař dostatečné důkazy, že jsi podle nejuplnějš pravdy Pomazaný Boží a my budeme moci v tebe uvěřit, anebo musíš před námi a před lidem své svědectví o sobě samém odvolat. Dokud však neučiníš ani to, ani ono, budeš si muset také dát líbit to, že tě bude chrám jako rouhače pronásledovat! Nemáme pravdu, jestliže ti to nyní přede vším lidem vytýkáme?!“

14) Privil jsem **JÁ**; „Tak, vy jste nyní mluvili a to tak mluvili, jako když úplný slepec soudí a mluví o barvách; a protože takto soudíte a mluvíte, vyslovujete tím také sami svůj vlastní rozsuz-

dek zatracení. Já vás nebudu soudit, nýbrž slovo, které jsem již tak často marně k vám mluvil, bude vás soudit.

15) Jestli jste četli proroka Isaiáše a jen trochu mu porozuměli, pak zajisté musíte vědět, co to značí „Panna porodí Syna a Jeho jméno bude „Emanuel“, to jest „Bůh s námi!“ Cožpak se to, jakož i vše ostatní právě na Mně nesplnilo?! Je-li však tomu tak a věčně ne jinak, - nebyl bych podobně jako vy lhářem, kdybych doznal nyní pro váš nejvyšší temný názor, že Já nejsem Ten, Kterýž jsem přece před Bohem, přede všemi nebesy a před veškerým pozemským stvořením?!

16) Vy chcete na druhé straně mít ode Mne důkaz, který by vás přesvědčil neodvolatelně a zcela nad Slunce jasně, že právě Já jsem zaslíbený Pomazaný Boží. Řekněte mi však, jak to tedy mám pro vás a pro vaši úplnou slepotu provést!

17) Konám-li před vámi díla a skutky, jaké přede Mnou nikdo nikdy nekonal, uzdravuji-li chromé a mrzáky, takže pak úplně zdraví a silní jako jeleni poskočí, uzdravuji-li dále dnou trpící, malomocné, dávám-li hluchým a němým úplný sluch a řeč, činím-li slepé vidoucími, osvobozuji posedlé od jejich zlých sužovatelů, probouzím-li dokonce mrtvé mocí Svého slova opět k životu a konám-li příležitostně ještě mnohé jiné skutky, které mimo Boha nejsou nikomu možné a přitom chudým na duchu hlásám evangelium o živém příchodu Království Božího na Zemi a nikdo Mne nemůže vinit nikdy, že jsem se dopustil hříchu -:- a vy pak řeknete, že to vše provádím pomocí nejvyššího všech ďáblů belzebuba, pak se vás táži, jaká jiná znamení mám před vašíma očima ještě činit, abyste uvěřili, že jsem opravdu Pomazaný Boží?

18) A kdybych vám ještě vykonal tisíc a opět tisíc jiných znamení, řekli byste opět, že to vše jsem vykonal pomocí nejvyššího z ďáblů! Co by vám pak prospěla při takovém vašem úplně slepém názoru Má další znamení?! Já vám však pravím: Právě tak jako nemůže nikdo slepému od narození vštípit pojem o nějaké barvě, právě tak nemůže vám nikdo také podat pochopitelný důkaz o tom, že Já jsem podle neúplnější pravdy Pomazaný Boží!

19) A hleďte, tato zlá noc ve vaší duši je tedy také vašim zánikem, vašim vlastním soudem a vaší opravdovou smrtí! Neboť Já Jediný jsem Cesta, Světlo, Pravda a Život věčný. Kdo věří ve Mne a žije a jedná podle Mého slova, ten také ode Mne obdrží Ducha věčného života a jediné Já ho probudím k životu o soudném dnu v mém Království; kdo však přede Mnou prchá, Mnou pohrdá a Mne pronásleduje, ten prchá před svým vlastním životem, pohrdá jím a pronásleduje jej a nebude ho moci věčně nikdy odjinud obdržet nežli jediné ode Mne.

20) Kdo tedy nechce věčný život své duše přijmout ode Mne a vzpírá se proti všemu co vychází ode Mne, ten také zůstane mrtvým navěky.

21) Kdo však chce mít Život, musí jej vzít od Toho, jenž je Život sám, tedy má Život a dáti může Život, komu jej chce dát. Leč On dává Život jen tomu, kdo po něm žizní.

22) Mé slovo a Má nauka jsou však právě onen všem lidem podávaný Život. Kdo tedy, jak již bylo řečeno, Mé slovo a Mou nauku skutečně přijímá, ten také ode Mne přijímá Život duše.

23) Je-li to tedy s věčným Živodem jediné tak a ne jinak, nežli jak jsem to nyní zde ukázal vám a všem ostatním, - odkud tedy chcete vzít a vezmete svůj nadějný věčný Život pro své duše?!”

189. FARIZEUS VYVÍJÍ SVŮJ SVĚTOVÝ NÁZOR.

1) Privil **farizeus**, který se domníval být velemoudrým: „Hle, z této tvé řeči jsem teprve nyní náležitě jasně poznal, že mluvíš jako nějaký šílenec, který nemá a také mít nemůže o pravé podstatě Boha, o Jeho nekonečné moudrosti, moci a velikosti a o Jeho zřízení poměrů tohoto světa a jeho tvorů naprosto žádný pravý pojem. Neboť hle, je-li věčný život lidské duše vázán nyní pouze na úplnou víru v tebe, v tvé slovo a v tvou nauku a jestliže každá duše, která buď nevěří v tebe a se neřídí podle tvé nauky anebo - jak to bývá nejčastěji - nic o tobě bez svého zavinění neví a vědět nemůže, má k očekávání věčnou smrt, pak jsi i s Bohem, který tě poslal do tohoto světa, tou nejnemoudřejší a nejnespravedlivější všemohoucí bytostí, jakou si kdy může nějaký jasnější lidský rozum pomyslet!

2) Cožpak mohou lidé za to, že žili před sty a tisíci léty před námi a o tvé jediné všechny duše oživující nauce nemohli nikdy nic slyšet? Tito ubožáci jsou podle tvého slova tedy vesměs

všichni ve věčné smrti!?

3) Dále - cožpak mohou za to nesčetní národové, kteří žijí a stále jsou někde na širé Zemi a snad ještě ani za tisíc let neuslyší ani slůvko z tvé nauky?! Lze tedy snad také tyto ubožáky podle toho považovat za mrtvé navěky?!

4) Pak by tedy měl tvůj bůh se vši svou nevýstižně hlubokou moudrostí a dobrotou se vším tím co stvořil, konečně největší radost a největší zalíbení v tom, že po krátkém žití opět usmrcuje a zcela ničí všechny své tak nejvyšší moudře zařízené tvory!

5) Proč potom přišel Mojžíš a všichni ostatní proroci? Nač byly dobré zákony Mojžíšovy, které lze vždy těžko zachovávat a k čemu častá a mnohá soužení, která dopouštěl Bůh na Židy a na ostatní národy, jestliže nejednali a nežili podle Jeho zjevené vůle?

6) Já myslím: Na dosažení věčné smrti duše po odpadnutí těla byl by býval již každý psí život docela dost dobrý. Proč lidi vychovávat a duchovně vycvičovat?! Pro získání jisté věčné smrti duše člověka po smrti těla nepotřebuje člověk nic dalšího, nežli aby znal podobně jako zvířata jen své denní žrádlo. Proč ho učit myslet, soudit a usuzovat?! To přece zřejmě ztrpčuje jeho velice bídnou existenci. Ano, všichni nyní - žel - duchovně probudilí lidé měli by všechny děti hned po narození zardousit, aby nebyly později jako dorostlí a myslící sebevědomí lidé dále všeličím souženy a nemusely také nikdy mít obavy, že musí konečně navěky ztratit život přece jen často sladce chutnající.

7) Já zde otevřeně doznávám, že podle tvé nauky nejsem Bohu, kterého ty hlásáš ani zdaleka nejmenším díkem povinen; neboť neuvedl mne do tohoto světa k nějakému trvalému štěstí, nýbrž jen k největšímu neštěstí, celou dobu svého života co nejtrpčeji pocíťovanému. Čím dříve mě opět zničí, tím větší dobrodiní mi prokáže!

8) A vpravdě řečeno: Nějaký výminečně věčný život duše nynější vírou v tebe, v tvé slovo a v tvou nauku bych nechtěl již proto, že bych musel, jako věčně - dále žijící duše myslet, že tvým bohem byli zcela nevinně navěky zničeny nesčíslné zástupy lidí! To je mi věčné nebytí přece jen nekonečně milejší nežli nějaké neblahé věčné bytí!

9) Jsi-li schopen jen jedné zdravé myšlenky, seznáš z těchto mých slov i se svými slepými učedníky, že tvá nauka k pravému oblažování lidí je mnohem nezpůsobilejší nežli nauka Saduceů, kteří se přetvořili podle řeckého světového mudrce Diogena a která je pro všechny lidi daleko útěšnější nežli tvá nauka o životě, podle níž lze jedině vírou v tebe dospět k věčnému životu duše. Věru, za takovou tvou nauku nebude ti žádný pravý přítel lidí nikdy vděčný! A nyní ať: veškeren lid v chrámu a také mimo chrám posoudí, zda jsem promluvil jen jedno nespravedlivé slovo proti tobě! – Odpověz mně, můžeš-li!“

190. VĚČNÝ ŽIVOT DUŠÍ.

1) Pravil jsem s vážnou tváří **JÁ:** „Ty se odvažuješ říci Mně do očí před lidem mnoho nespravedlivého a nepravdivého! Kdybych byl jako vy Židé a farizeové hněvivý, dostal bys nyní za tuto tvou drzou nepravdivou a nesmyslnou nadutou řeč ode Mne takovou odměnu, že by se jí zhroutil veškeren lid, neboť bys tím jistě co nejrychleji přišel k poznání, že Mně je dána všeliká moc v nebi a na Zemi; ale Já jsem z celého srdce mírný, jsem Sám pln pokory a potrestám tě před lidem Svým slovem!

2) Ty jsi Mne obvinil z bláznovství, protože učím, že ten, kdo věří ve Mne a žije podle Mé nauky, bude v sobě mít věčný život, - kdo však ve Mne nevěří a podle Mého slova nežije, bude v sobě mít soud a s ním věčnou smrt.

3) Hloupý a slepý farizeji! Copak je podle tvého nejvyšší hmotného pojmu věčný život duše v Mém Království, které není z tohoto světa a copak je soud a s ním věčná smrt?

4) Kdybys rozuměl tomuto tajemství, pak bys soudil a mluvil jinak; protože jsi však slepý na duši a temný v srdci, soudíš o duchovních věcech právě tak jako slepý od narození o světelné hře barev.

5) Cožpak je u tebe věčná smrt duše a její - pravím - nemožné úplné zničení navěky jedno a totéž? Hle, ty a tvůj celý sbor jste co do duše již dávno úplně mrtví; jste však proto zničeni? Nebudete také věčně nikdy zničeni, ale zůstanete jak nyní jste, ve svých hříších, které jsou duši

smrt, protože se duše v takovém stavu nemůže nikdy povznést k vyššímu a čistšímu poznání, nýbrž musí zůstat ve své temnotě a ve svých starých světských pochybnostech, jichž jsou vaše duše plny.

6) Avšak v tomto světě vás tísní méně, poněvadž se dovedete velmi dobře potěšovat všemi věcmi světa; budou-li však vaše duše brzy bez pozemských těl ve vlastní, z nich vycházející duchovní světské sféře bez lásky a bez světla v sobě, - jak se jim pak bude dařit?!

7) Já to však velmi dobře vím a znám a vím až příliš jasně, jak jste se všichni zcela odchýlili od slova Božího a proto jsem nyní Já Sám, - Který jsem v Duchu Týž, Který dal na Sinaji Mojžíšovi zákony, jakož i kdysi Adamovi a později po potopě Noemovi, Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi, jakož i po Mojžíšovi také mnohým prorokům - přišel podle zaslíbení do tohoto světa v těle člověka, abych vás vysvobodil všechny naukou a skutky z vašeho soudu a smrti, protože jste se přes všechny praotce, Mojžíše a proroky dostali do krutého zajetí hříchu a smrti.

8) Učím-li vás nyní Já Sám, protože všichni Moji dříve k vám lidem vyslaní poslové nic nevyřídili, jsem potom a proto šílenec?! Ó, plémě hadí, pokolení ještěřčí, jak dlouho tě budu muset ještě v tvém soudu a v tvé smrti snášet!

9) Ty myslíš, že lidé, kteří žili přede Mnou, nemohli Mé nynější k vám promluvené slovo slyšet, ve Mne tedy věřit a tím také věčný život sklízet, jakož i ti ne, kteří nyní žijí v dalekých zemích a jsou většinou pohané?! Ó, slepý farizej! Pohleď zde na sedm mužů z nejbzdálenějšího Horního Egypta! Znájí Mne, žili podle Mé vůle a jejich duše již dávno dosáhly věčného života a jeho nikdy nepřestávající síly a moci. Ať ti dají znamení!“

10) Tu přistoupil **prvý Hornoegyptan** a pravil: „Poslyš, bídný smilníku a cizoložníku, deset otců, z nichž jsi vyšel, se objeví a řeknou ti, že se na onom světě mají sice bídně, ale nejsou zničeni!“

11) Tu stáli pojednou kolem farizea velmi uboze vypadající volaní a **jeho otec**, kterého zcela dobře poznal, řekl: „Protože jsem byl jako jsi nyní ty, jsem nyní tak ubohý jak mě zříš a ty budeš také tak ubohý jako jsem nyní já a všichni praotcové a také jistě zůstaneme; neboť nesvíť nám žádná víra a žádná naděje!“

12) Tázal se **farizeus** zcela užaslý: „Cožpak vám nemůže být nikdy pomozeno?“

13) Pravil **duch**: „Ó, ano, kdybychom chtěli; ale nemáme k tomu vůli, jako ji také ještě v tomto světě nemáš ty a pronásleduješ Toho, Který by ti mohl pomoci - a my činíme totéž!“

14) Tu zmizeli duchové a **JÁ**. jsem řekl: „Jaké je nyní tvé mínění?“

15) Tu pravil **farizeus**: „Vy všichni jste kouzelníci a mágové a tento zjev jste vykouzlili! Proto se s vámi již nebudu zabývat a odejdu!“

16) **Lid** však pravil: „Ó, ó, jeho moudrost se obnažila, proto nyní pln hanby odchází!“

17) Chrámoví Židé však napomínali hlučný lid; lid se však stal ještě hlučnější a jal se syčet a pískat. Tu se všichni farizeové a všichni chrámoví Židé ve vši rychlosti stáhli zpět.

18) Lid Mne však prosil, abych jej poučil.

19) Já jsem však Sám napomenul lid ke klidu a nastalo ihned utišení. Teprve poté jsem poučoval lid o lásce k Bohu a k bližnímu a varoval jej před bludným učením farizeů.

191. NOVÝ PLÁN TEMPLÁŘŮ CHYTIT PÁNA.

1) Několika vyzvědači mezi lidmi schovanými dostalo se však k uším farizeů, že jsem takto učil lid. I konali poradou, co by podnikli proti Mně, aby Mne chytili a zahubili.

2) **Umírněnější** však pravili: „Můžete sice činit co chcete; ale předem vás ujišťujeme, že proti němu nic nepořídíte. Neboť předně lid na něm velice visí a zadruhé má nám nepochopitelnou kouzelnou moc, následkem které musí ho, jak se zdá, poslouchat všechny mocnosti a síly přírodního i duchovního světa a zatřetí je v Písmu tak obeznalý, že my všichni jsme naproti němu pouzí břídilové a začtvrté má pevně na své straně vysoké Římány, kteří ho považují jistě za poloboha. Také staré, podivné Egyptany, Peršany, Araby, Indy a ještě jiné obyvatele východních zemí má kolem sebe a tu bude nyní již velmi těžko něco úspěšného proti němu podniknout. Nechcete-li nám však věřit, jděte sami ven a poptejte se a o všem se přesvědčte!“

3) Nevpravili se včera odpoledne dva z nejosvědčenějších farizeů do Emaus se dvěma z

našich nejchytřejších levitů?! Kde jsou asi nyní? Nevíme. Především jsme za ním vyslali naše nejdůvěrnější vyzvědače a pochopy a dali jsme jim pevný rozkaz, aby nám ještě před večerem přinesli zprávu o tom, co se nějak dověděli a nikdo se do této chvíle nevrátil! Kam odešli? Jak strašné rozpaky nám způsobily zjevy předčerejší noci! Kdo by byl s to je způsobit mimo něj a jeho pomahače?!

4) Dnes tři vyšlá slunce uvedla nás a všechn lid do velkého zmatku! Také to vše způsobil asi on! Jak se zdá, potvrzuje se na něm vše, co jsme se dověděli s jiné strany o něm a jeho působení a tak je to nyní od nás marnivá věc, jestliže jsme si umínili, že se na něm dopustíme nějakého násilí. Kdyby z nás měl i jen nejmenší strach, pak by jistě moudře upustil od toho, aby vystoupil v chrámu a učil veřejně; neboť naše krutost k takovým lidem je mu tak dobře známa jako nám. Takové je naše střízlivé mínění; vy však můžete podle velké většiny svých hlasů ještě vždy učinit, co uznáte za dobré a my vám nebudeme v tom překážet.

5) Podle našeho vždy střízlivého přemýšlení však soudíme vždy takto: je-li jeho poslání ustanoveno snad Bohem skrytě, pak nebudeme je s to potlačit; je-li však jen pouhé dílo lidské, pak se také samo sebou opět rozpadne v prach zapomenutí. Nemůže-li nyní proti němu nic pořídit naše slovo, pak to ještě méně budou s to naše skutky!“

6) Privil nyní **jeden** z arcistrany Kaifášovy: „Je-li tedy nyní již všemu tomu tak, jak jste to nyní v dobrém mínění přednesli, pak tedy poraďte vy, co by se tu mohlo po právu učinit; neboť jen tak beze všeho nemůžete přece nechat věc, která nám musí přinést zánik!“

7) Privil poté onen **umírněný**: „Nemůžeme-ji ho chytrou a dobře vypočtenou otázkou a řečí před lidem a před Římany odhalit a učinit podezřelým, pak jsme vlastně hotovi; skutky mu nebudeme s to asi ani v nejmenším uškodit! To je naše pevné a dobře odůvodněné mínění.“

8) Privil poté **arcifarizeus**: „Tato rada je dobrá a stojí za uposlechnutí a můžeme tedy učinit pokus; neboť chytrých, moudrých a dobrých řečníků u nás ještě nechybělo, ačkoliv jsme přišli v těchto dobách již o značný počet jinak nejosvědčenějších řečníků, za což můžeme asi poděkovat také tomu prokletému Nazarejci. Kdo z nás si tedy troufá převzít za velkou odměnu tento úkol?!“

9) Tu přistoupil **jeden znalec Písma a jeden farizeus**, který se také dobře vyznal v římských zákonech a oba pravili: „Pověřte nás tímto úkolem a my ho brzy a snadno chytíme; neboť nám ještě nikdo neunikl!“

10) Celá Rada byla s tím srozuměna a **Kaifáš** s velkým důrazem pravil: „Dobrá, přestrojte se, aby vás lid nepoznal! Vstupte velkými dveřmi pro Lid do chrámu a učíte dobře svou věc a dojdete mého a Božího zalíbení!“

11) Poté se oba převlékli a šli podle pokynu Kaifášova do chrámu, kde jsem ještě poučoval lid o lásce k Bohu a bližnímu; ale velekněží, farizeové a také ještě několik zákoníků oněma úplně nedůvěřovali, přestrojili se též a šli za nimi do chrámu, aby sami byli svědky, co ti dva pořídí se Mnou a přitočili se v chrámu k nim.

192. FARIZEOVÉ SE POKOUŠÍ CHYTIT PÁNA.

1) **Oni dva** přišli brzy přede Mne a ihned se Mne zcela drze tázali, když jsem poněkud odpočíval: „Mistře, my víme, že konáš neobyčejné věci, které před tebou nikdo nikdy nekonal! Řkni nám tedy, z jaké moci jsi s to toto vše konat; neboť jako Mistr zajisté nejlépe víš, jakými silami a prostředky jsou ti všechny ty zázračné skutky možné!“

2) Privil jsem **JÁ**: „O, ano, to velmi dobře vím a hle, také vám to řeknu; ale dříve se vás na něco otáží! Odpovíte-li Mi správně na Mou vám danou otázku, pak vám také řeknu, z jaké moci konám Své skutky!“

3) Privil **oba**: „Taž se nás jen tedy; my ti nezůstaneme odpověď dlužní!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy; řekněte Mi tedy volně a otevřeně přede vším lidem: Odkud byl křest Janův, syna téhož Zachariáše, kterého jste zardousili v tomto chrámu mezi oltářem a svatyní? Byl tento Janův křest z nebe anebo jen od lidí? Neboť na vás je abyste se o tom před lidem vyslovili jako o něčem určitém. Vy jste sice v jiném oděvu a přišli jste do chrámu branou pro lid jako ostatní poutníci; ale přesto jste byli nicméně rychle poznáni. Čiňte však svou věc

dobře, jinak se minete slíbené vám odměny, kterou byste mohli obdržet za to, kdybyste Mne chytily v řeči!“

5) Tu si pomysleli u sebe a pravili tiše mezi sebou (**farizeové**): „To je proklatě chytrá otázka! Neboť řekneme-li pro lid: Křest Janův byl z nebe, řekne nám on i lid: „Je-li tomu tak, proč jste mu tedy nevěřili a proč jste ho pronásledovali a přemluvili Herodesa, že ho dal nejprve uvrhnout do žaláře a pak stít?“ Řekneme-li však, že křest byl od člověka, povstane proti nám veškeren lid; neboť lid stále ještě považuje Jana za pravého proroka a přepadl by nás, kdybychom vypověděli něco takového o Janovi. Proto je tu těžké dáti tomuto člověku správnou odpověď!“

6) Právili potají ještě **jiný**: „Mně napadla nyní dobrá myšlenka! Řekneme-li to anebo ono, dáme se chytit; musíme zde dělat, jako bychom se o takové výtvary a netvory zkaženého židovstva vůbec nikdy nestarali, protože to bylo příliš hluboko pod naši důstojnost! Abychom dlouhé řeči dali krátký smysl, řekneme zcela prostě: To nevíme; neboť o tak nepatrnou událost vůči chrámu jsme se vůbec nikdy nestarali!“

7) Po tomto rozhodnutí se **ti dva** obrátili opět na Mne a řekli: „Mistře, na tvou otázku ti nemůžeme dát vůbec odpověď; neboť nevíme od koho byl křest Janův! Neboť zcela otevřeně řečeno: až příliš málo jsme se o něj starali!“

8) Právili jsem jim **JÁ**: „Nuže dobře, poněvadž vy Mně to nechcete říci, neřeknu také Já vám, z které moci konám Svá díla!“

9) Co si však myslíte? Hleďte, jeden muž měl dva syny! Šel k prvému a řekl mu: „Synu, jdi, pracuj dnes na mé vinici!“ Syn však řekl: „Otče, to neučiním; neboť štítím se těžké práce!“ Když však odešel otec od něho, litoval toho syn; vstal, odešel na vinici a pracoval po celý den se vší pílí a horlivostí.

10) Otec však šel poté k druhému synovi a řekl také jemu, co řekl synovi prvému. A tento syn odpověděl: „Pane a otče! Ano, půjdu ihned tam a budu pracovat!“ Když však otec od něho odešel, zůstal syn doma a na vinici nešel, aby tam pracoval. - Který z obou synů splnil zde tedy vůli otcovu?“

11) Právili **tázaní**: to je věru dětská otázka! Zde zajisté zřejmě první syn vyplnil vůli otcovu! Neboť odmítavou odpovědí chtěl otci jistě učinit jen překvapující radost; neboť na slově zřejmě méně záleží nežli na skutku. Ale nač je tento obraz dobrý a co jsi nám tím chtěl říci a ukázat.“

12) Právili jsem **JÁ**: „Já již vám to vysvětlím, jste-li již tak slepí, že to nemůžete sami od sebe poznat! Otec je Bůh Abrahamův, Izákův a Jakobův. Oba synové však jsou a to první: Bohem povolání praví proroci, kteří však z počátku nebyli s povoláním spokojeni, jak to již Mojžíš zcela jasně ukázal tím, že se pro svůj těžký jazyk zdráhal převzít vysoký úřad a proto prosil Boha, aby mu dal za tlumočníka bratra Arona. Tento druhý povolání vedl ovšem slovo; ale pracoval jen Mojžíš a tak to šlo stále více dolů až na tyto časy.“

13) Jelikož ti druzí, kteří učinili slib a zaslíbení, že budou na vinici Boží pracovat, vždy jen učinili slib, že budou pracovat, ale potom přece jen nic neučinili, musel Se Bůh obrátit opět na ty, kteří mají tvrdý jazyk. Ti mu sice neučinili slib, ale pracovali; když však potom pracovali, napadli je druzí a ze žárlivosti je pronásledovali a chtěli zabránit dobré práci, aby Otec vinice neshlédl na pravé pracovníky.

14) A tak byli v této nejnovější době Zachariáš a potom jeho syn Jan objednaní dělníci na vinici Páně, ačkoliv se z počátku svého vnitřního povolání každý z obou zdráhal převzít tento úřad, poněvadž znali dobře velkou lenivost a žhoubnou žárlivost těch, kteří Bohu dali slib a zaslíbení, že budou na vinici pracovat, ale potom položili pyšně ruce do lenivého klína a nejen že sami nepracovali, nýbrž horlivým pracovníkům ohněm a mečem zakazovali pracovat.

15) Proto pravím vám: Vpravdě, vpravdě, celníci a nevěstky spíše přijdou do nebe nežli vy! Jan k vám přišel a učil vás správné cestě a vy jste mu nevěřili, jako také vaši předkové nevěřili starým prorokům; ale celníci a nevěstky uvěřili Janovi, konali pokání a polepšili se. Vy jste to sice viděli a také jste viděli vaše bezpráví; avšak přece jste nečinili, co činili celníci, aby se snad neprohlásilo, že také vy jste v něho uvěřili. Proto také celníci a nevěstky spíše vejdou do Království Božího nežli vy, kteří si tu nesmírně zakládáte na svém povolání a honosíte se jím před celým světem, jako byste pomáhali Bohu stvořit nebe a Zemi.

16) Já však vám pravím: Právě proto jste před Bohem nejposlednější! Neboť vše, co je před

světem veliké a stkvoucí, to je před Bohem ošklivostí. Vy do nebe nechcete a ještě zastupujete cestu těm, kteří chtějí do něho. Proto se vám také jednou dostane tím většího zatracení.

17) To vám pravím proto, že k tomu mám právo a moc a nemám z lidí tohoto světa strach jako jej máte vy; neboť Já znám Boha a moc Jeho vůle, která nyní je a chce a jedná ve Mně. Vy však neznáte Boha a Jeho vůle ve vás není! Proto se tedy bojíte světa a jednáte podle toho, co vám předpisuje ve vašem srdci svět; a ježto činíte to, připravujete si sami svůj soud, své zatracení a tím pravou věčnou smrt. Tato smrt záleží však v tom, že budete zůstávat ustavičně otroky své stále rostoucí lenosti a smyslnosti a že budete sklízet její mrzké a neblahé plody.“

18) Právil **jeden z obou**: „Ty mluvíš volně a otevřeně k nám, kteří jsme právě tak dobře lidmi, jako jsi ty člověkem. Zalíbilo-li se všemohoucímu Bohu stvořit nás lidi jen pro peklo, pak Si mohl tuto námahu ušetřit; neboť za to Ho nebude žádná duše chválit. My se však domníváme, že Bůh stvořil lidi přece jen pro něco lepšího a proto doufáme, že On jako nejmoudřejší a nejdokonalejší Bytost nebude chtít nás lidi již hned navěky všemi trýzněmi pekla soužit za to, že jsme nepřekonatelnými okolnostmi nuceni jednat tak či onak.

19) Že nemůžeme leckterému člověku, který se nám představí jako prorok ihned uvěřit, toho důvod je velmi pochopitelný; neboť kdyby to učinil chrám, nebyl by již dávno shromaždištěm Židů věřících dosud v Mojžíše! Pročpak se dává prorok vší Boží mocí naplněný Židy uchopit a dokonce usmrtit? Děje-li se to, pak odpadávají učedníci, jak učí zkušenost, téměř také vždy od něho a stávají se opět Židy, jako byli před prorokem. Proč toto tedy Bůh dopouští?

20) Jsou-li jeho proroci zvláště probudili a povolání dělníci a my představujeme téhož lenivého syna, který sice Otcí slíbil, že bude na vinici pracovat, ale potom svému slovu nedostal - jak to tedy přijde, že se dělníci Bohem tak velice favorizovaní (nadržovaní), dávají námi lenivými pracovníky vždy ještě porážet? Jak tedy mohl tvůj bůh něco takového dopustit?"

193. PODOBENSTVÍ O VINAŘÍCH.

1) Právil jsem **JÁ**: „Bůh dal každému člověku úplně svobodnou vůli a rozum a napomínající a vždy ho kárající svědomí, bez kterýchžto tří věcí by byl člověk jen pouhým zvířetem.

2) Člověku je však ke zkoušce jeho svobodné vůle vrozena také lenost a sebeláska v jeho těle, v němž se člověk na tomto světě cítí nejpříjemněji.

3) Člověk to však má z vlastní síly jako zlo pro svou duši na sobě poznávat a prostředky Bohem mu danými proti tomu tak dlouho bojovat, dokud se nestal dokonalým mistrem nade všemi svými tělesnými vášněmi. To se však zdá smyslnému a línému člověku příliš nepohodlné a nepříjemné; raději se nechává svými rostoucími smyslnými vášněmi co nejpevněji upoutat a tím jich za sebou táhne tisíce, protože také jejich tělu dělá dobře, koupe-li se ve všelické lenosti a její chlíplosti.

4) Ale jaký je zlý následek toho? Duše, místo aby se správnou činností, kterou jí radí Bůh. uvolňovala od pout hmoty a nakonec i své hmotno zduchovněla a opravdově oživila, ubírá se jen stále hlouběji do smrti své hmoty.

5) Když to se jednou začíná u lidí stávat příliš všeobecným, tu Se Bůh slitovává nad lidmi a posílá vždy v pravou dobu mezi lenivé lidi buditele. Když však potom tito buditelé započnou své dílo, rozzuří se mnozí lenoši na buditele, přepadnou je, špatně s nimi nakládají a ve své slepé zuřivosti je dokonce zardousí, aby pak mohli ve své lenosti, která tak dobře dělá jejich tělu, opět dále spát.

6) Protože však Bůh stvořil lidi jen pro věčný život a nikoli pro věčnou smrt, proto také neustává posílat líným a smyslným lidem stále a stále všelické budiče, aby se leniví lidé vzchopili k pravé, duši oživující činnosti.

7) Neuposlechnou-li napomínající proroky, nýbrž ještě je pronásledují, pak vysílá Bůh brzy jiné a ostřejší budiče jako neúrodu, drahotu, války, hlad a mor a ještě velmi mnohá soužení.

8) Obrátí-li se lidé a stanou-li se opět činnými podle rady Boží, pak sejme Bůh brzy opět s lidí soužení; jestliže se však lidé poté neobrátí, pak již má Bůh v zásobě ještě velké budiče a tito pak vypadají jako potopa Noemova a zničení Sodomy a Gomory!

9) Setrváte-li ve svých hříších dále, až se daná míra naplní, pak se také vy co nejdříve do-

čkáte posledních velkých a strašných buditelů. Toto jsem vám nyní řekl, abyste si dobře připamatovali Má slova, až to přijde na vás!“

10) Právili **ti dva**: „Copak činíme zlého, že by proto mělo něco takového na nás přijít?“

11) Právil jsem **JÁ**: „Co činíte a ještě vždy jste činili, to vám nyní ihned vyložím v podobenství - a tak Mne poslyšte!“

12) Byl jeden moudrý hospodář, který založil vinici a obehnal ji pevným plotem; mimoto kopal lis a postavil nad něj pevnou věž, v níž mohlo bydlet velmi mnoho lidí. Když to vše bylo ukončeno, odevzdal vše vinařům, když mu byli dříve slíbili věrnost, upřímnost a píli a on jim stanovil dobrou mzdu, s kterou se vinaři zcela spokojili. A hospodář ježto měl ještě velmi mnohé jiné obchody, mohl zcela klidně procházet zemi, poněvadž vše dal do nejlepšího pořádku.

13) Když pak přišla doba žní, poslal hospodář své sluhy (proroky a učitele), aby přijali plody vinice. Když však vinaři, kteří byli hospodáři slíbili veškerou věrnost a upřímnost, veškerou píli a horlivost, spatřili sluhy, radili se takto navzájem řkouce: „Ej co, nás je mnoho a s několika málo sluhy Páně budeme brzy hotovi a žeň si pěkně rozdělíme mezi sebe!“ S tím byli všichni zlí vinaři srozuměni a uchopili sluhy, kteří byli vysláni Pánem, aby přijali plody. Jednoho zmrskali, druhého usmrtili a třetího ukamenovali.

14) Když se to dověděl hospodář, rozzlobil se velice a vyslali opět sluhy ale ve větším počtu, nežli byli ti první. A hleďte, vinaři přemohli také tyto sluhy a učinili s nimi to, co učinili s prvními.

15) Když se také to hospodář dověděl, tu velice zesmutněl a pomyslně si, zda má se svými vinaři konat přísný soud, anebo zda se má v důsledku své velké dobroty a trpělivosti pokusit ještě jednou vyzvat své vinaře k dobrovolnému vydání jeho plodů. I pomyslně u sebe a řekl: „Já vím, co udělám! Pošlu tam svého jediného syna! Před ním se budou ostýchat a učiní podle jeho nejspravedlivější žádosti!“

16) Když však vinaři spatřili syna, tu pravili mezi sebou: „To je dědic! Pojdte a usmrtíme také jeho a tím strhneme jeho dědictví na sebe!“ A jali ho a vystrčili z vinice a na místě usmrtili.

17) Co nyní myslíte: Co učiní Pán vinice vinařům, až poté přijde Sám, provázen velkou mocí k oněm zlým vinařům?“

18) Tu pravili **oba**: „Všechny zlosyny zle usmrtí a svou vinici svěří jistě jiným vinařům, kteří mu v pravý čas vydají plody!“

19) Právil jsem **JÁ**: „Tu jste nyní zcela pravdivě a dobře soudili; ale vězte také, že vinicí je rozumět církve, kterou Bůh jako zmíněný Hospodář založil Mojžíšem, vy kněží jste vám nyní ukázání zlí vinaři, oni sluhové jsou mnozí proroci, které k vám vyslal Bůh a Já jsem nyní právě ten Otcův dědic, o Němž se radíte den co den, jak byste ho mohli uchopit, z jeho vlastnictví vystrčit a také usmrtit, abyste pak mohli zcela nerušeně na jeho trůně vládnout a plody vinice mezi sebe rozdělít?“

20) Právili poté **oba**: Kde jsou tedy potom ti, kteří se snaží tebe, jsi-li opravdu ten dědic, usmrtit? My jsme sem nepřišli, abychom tě nyní uchopili a usmrtili, nýbrž přišli jsme, bychom tě vážně prozkoumali, zda jsi podle plné pravdy ten, který nám byl zaslíben. My musíme na prahu starých církevních dveří konat stráž, aby se snad také v této zázraků chtivé době, v níž mají Esejci a též jiní mágové dobrou žeň, nevpízlil falešný Kristus a svým falešným učením a zázračnými skutky neobelstil a nesvedl lehkověrný a slepý lid. Kdo tedy před námi neobstojí ve zkoušce ohněm, ten je vetřelcem a podvodníkem a my máme právo ho uchopit a vystrčit.

21) Jsi-li ty ten pravý Kristus, - proč se tedy hněváš, když tě před lidem zkoušíme? Shledáme-li že na tobě nelpí žádný podvod, pak tě také představíme veškerému lidu jako takového, za jakého se nám sám představuješ; poznáme-li však svým ostrovtipem, že se jen sám něčím děláš - snad na účet tvého skrytého kouzelnictví pak je naší Bohem nám uloženou povinností, bychom tě jako podvodníka a rouhače vystrčili a podle zákona potrestali. Jednáme-li tedy tak, jak nás potom můžeš přirovnávat ke zlým vinařům a tím nás před veškerým lidem podezírat?“

22) Právil jsem **JÁ**: „Poněvadž mám k tomu veškeren důvod a nebojím Se vás! Chci vám však tento důvod ještě podrobněji označit: jakými nyní jste a jak se tváříte, tak tomu také bylo již odedávna. Také vaši předchůdci se považovali vždy za úplně řádné strážce a pracovníky na vinici Boží; ale kde a jak pracovali, podrželi si plody pro sebe a zákon Boží zvrátili a dokonce vyměnili za zákon světský ve svůj pozemský prospěch.“

23) Tu vyslal k nim Bůh proroky a oni je pronásledovali ohněm a mečem, neboť před lidem je prohlásili za falešné proroky a každého člověka, jenž přijal učení proroků a žil podle něho za zločince a rouhače.

24) Teprve po sto letech byli proroci, tehdejšími knězi pronásledovaní, uznáni za pravé proroky a byly jim budovány pomníky, které vy ještě dodnes na oko ze samé úcty každoročně bílíte; ale ve slovo proroků dnes právě tak málo věříte, jako mu nevěřili jejich současní kněží. A jako pronásledovali staré proroky oni, tak pronásledujete proroky dnes k vám poslané i vy, prohlašujete je za falešné, vylučujete je a usmrcujete je!

25) Konáte-li však to - což nemůžete popřít - nemám tu pravdu že vás prohlašuji za ony špatné vinaře, které podle vašeho úsudku Pán vinice velmi brzy zle zahubí?! Strážci ovšem jste, ale podobni strážcům loupežnickým, kteří konají stráž před lupičskou jeskyní!

26) Co vám záleží na zalíbení Boha, v něhož jste ještě nikdy nevěřili? Vám záleží jen na vašem světském učení, protože vám vynáší mnoho zlata, stříbra a drahokamů a k tomu ještě to první a nejlepší ze všeho, co plodí a nosí země. Neboť kdybyste věřili v Boha, pak byste také zachovávali Jeho zákony, v nichž se praví: „Nežádej, co je tvého bližního!“ a „Nezabiješ!“ Vy však žádáte a berete hned již vše, co je vašeho bližního, co si v potu tváří vydobyl. Kdo však vám nechce dát co žádáte, toho pronásledujete hůře nežli hladoví vlci jehně a kdo vás jako Bohem probuzený napomíná, že nesprávně jednáte, toho ihned uchopíte a usmrtíte.

27) Že však takto a ne jinak jednáte, to vím nejen Já, nýbrž to ví nyní již každý člověk a pláče a nařiká nad vaší nejvyšší bezohlednou krutostí. Vy ukládáte lidem nesnesitelná břemena; sami však nehnete ani prstem!

28) Řekněte zde lidu, zda vám kdy Mojžíš anebo jiný prorok dal zákon k takovému nanejvýš drzému a nesvědomitému chování. Kde je psáno, že smíte majetek vdov a sirotků převést za slíbené modlitby na sebe a že by kdy Mojžíš přikázal prohlašovat pravé proroky za falešné a je pronásledovat a usmrcovat?

29) Konáte-li však vše to - což nemůžete nikdy zapřít - pak je přece přede vším světem na bíledni jasno, že právě vy jste ti špatní vinaři, o nichž jsem mluvil!“

30) Tu byli oni dva farizeové i s těmi ostatními velice popuzeni, že jsem jim toto vytýkal a **veškeren lid** pravil: „Ano, ano, ten mluví nanejvýš úplnou a holou pravdu! Je tomu zcela tak a ani o chlup jinak!“

31) Když toto lid hlasitě vyslovil, tu pravili oba s hroznou tváří: Řekni nám, kdo jsi, že se odvažuješ toto nám před lidem říkat do očí! Což neznáš naše práva a naši moc? Jak dlouho chceš ještě zkoušet naši trpělivost?“

32) Pravil jsem **JÁ**: „Jsem nyní Ten, Který s vámi mluvím; neboť nemám ani nejmenší strach z vaší moci, protože vaše domnělé právo před Bohem a přede všemi poctivými lidmi je nejvyšším bezprávním. Co se však týče trpělivosti, měli byste se vhodně tázat, jak dlouho Já s vámi mám mít ještě trpělivost, kterou se domníváte mít vy se Mnou; neboť Mně je dána všeliká síla a moc v nebi i na Zemi. Má vůle vás může zahubit a uvrhnout do ohně Mého hněvu; vy Mně však nemůžete nic učinit, zatím co Já vás mohu mnohem spíše zahubit nežli byste vy mohli jen jeden prst vložit na Mne. Ano, kdybych pro vaši až příliš velkou zlomyslnost dopustil, abyste vložili na Mne své mrzké ruce, pak by také nadešel den vašeho soudu a vašeho zániku!“

194. OTÁZKA FARIZEŮ O KRÁLOVSTVÍ BOŽÍM.

1) Pravil **jeden z obou**: „Jaké to mluvíš rouhavé nesmysly! Cožpak nejsme Mojžíšem a Aronem ustanovení stavitelé chrámu Božího na Zemi, jak je to také psáno?!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, toto je sice psáno; ale je psáno také něco jiného a to vám chci také říci proto, že jste již učinili zmínku o stavitelích. Co je tu však, jak je vám jistě také dobře známo, psáno, zní, jak jste to také četli v Písmu, takto: „Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kamenem úhelným. Pánu se toto stalo a nyní to lze před vašimi očima zázračně zřít!“ Proto pravím vám: Království Boží bude vám vzato a dáno pohanům a u nich bude své plody přinášet.“

3) Tu pravili **oni dva**: „Co se má tedy dále stát s úhelným kamenem, za který ty se, jak se

zdá, považuješ?“

4) Právil jsem **JÁ**: „S kamenem vámi zavrženým, který se nyní nicméně stal kamenem úhelným, je tomu pro příště taktó: Kdo padne na úhelný kámen jako nyní vy, ten bude roztrfěn; na koho však úhelný kámen padne - což máte k očekávání vy - toho rozdrťí! Porozuměli jste tomu nyní?“

5) Po tomto Mém vysvětlení začali také ostatní přítomní velekněží a farizeové teprve chápat, že jsou to oni, které úhelný na ně padající kámen rozdrťí. I rozlítili se velice a začali se mezi sebou radit jak by Mne mohli uchopit a zahubit.

6) Ale ti umírněnější je od toho zrazovali a upozorňovali je na četný lid, který Mne považuje za velkého proroka a že jsem lidem jistě již od základu dosyta vylíčil, co vždy učinili velekněží a farizeové s proroky. Bylo by proto radno, aby Mne chytili napřed v řeči, na základě toho Mne před lidem prohlásili plným právem za lháře a podvodníka a pak Mne teprve uchopili, k čemuž by pak lid nemohl již nic říci. Dokud by Mne však nebylo možno chytit v řeči, bylo by nanejvýš odvážné uchopit Mne právě v době, ve které byl lid ještě příliš rozčilen nočními znameními na obloze.

7) Velekněží a farizeové to hned uznali, potlačili zlost a usnesli se nadále Mne chytat lstnou řečí.

8) Po tomto rozhodnutí se opět obrátili na Mne jaksi v dobrotě, protože se velice obávali lidu a tázali se Mne řkouce (**farizeové**): „Mistře, jelikož jsi již tak velice zběhlý v Písmu, rádi bychom se nyní přece jen od tebe také dověděli, v čem tedy bude záležet Království Boží, které nám bude vzato a dáno pohanům, u nichž ponese žádoucí plody. Co je to vůbec Království Boží, - co jím rozumíš? Je to nebe, do kterého doufají přijít po smrti všichni věřící anebo je již někde na této Zemi, jak se to zdá podle tvé řeči být, protože jinak by nemohlo být dáno pohanům, u nichž o pravém nebi nemůže být řeči, protože nikde není psáno, že jednou také temní pohané budou do nebe Božího přijati? Tato tvá řeč se nám zdála být z tvých prorockých úst poněkud záhadná, pročež tě žádáme, abys nám tuto věc vysvětlil podrobněji!“

9) Tu již potají jásal; neboť se domnívali, že jsem Se touto řečí již chytil a že jim na tuto jejich chytrou otázku zůstanu dlužen náležitou odpověď. Také lid se tu a tam již opovážlivě tvářil a byl ve velkém napětí, jak Se asi dostanu z této kličky.

10) **JÁ** jsem Se však vztyčil jako hrdina s výrazem, v němž nebyla stopa rozpaků a jal jsem Se mluvit s nimi opět v podobenstvích řka: „Jelikož jste plni lenosti a nejsobečtější pýchy, je vám také nemožné chápat tajemství a pravdu Království Božího! Vy si představujete očekávané nebe jako nějaké přenádherné a také velké místo mezi Hvězdami, do kterého budou zbožné duše po smrti těla aneb - jak si někteří z vás ještě hloupěji a nesmyslněji myslí - teprve po mnoha tisíci letech o soudném dni vámi nikdy nechápaném přijati a pak budou věčně největším blahobytem oplývat. A z tohoto vašeho nebe, které jinak nikde jinde neexistuje, leč jen ve vaší hloupé fantasii, budou temní pohané podle vaší nejvyšší sobecké víry vyloučení! Ano, pravím vám, z takového vašeho nebe budou také navěky vyloučení, protože je nemožné, aby byli přijati do nebe, které vpravdě nikde neexistuje!“

11) Aby se však jednou nikdo nevymlouval tím, že nevěděl, v čem záleží jinak utvářené pravé nebe, ukáži vám kvůli lidu v obrazech, v čem záleží opravdové zcela stejně uzpůsobené nebe všude v celé nekonečnosti i zde na této Zemi, ve Hvězdách i nad všemi Hvězdami a tak Mne tedy poslyšte!“

195. PODOBENSTVÍ O KRÁLI A JEHO SVATBĚ.

1) (**Pán** :) „Království nebeské aneb Království Boží se podobá králi, který vystrojil svému synu svatbu. Proto vyslal sluhy a přísluhovače, aby pozvali na královskou svatbu velmi mnoho vznešených hostů. Ale pozvaní u sebe řekli: „K čemu nám třeba královské hostiny; máme to doma lepší a nemusíme nikomu děkovat!“ A proto nikdo z pozvaných nechtěl přijít ke královské svatbě.

2) Když král obdržel zprávu, že prvně zvaní hosté nechtěli přijít, vyslal opět jiné sluhy a napřed jim řekl: „Řekněte hostům: Hleďte, připravil jsem hostinu! Moji voli a můj krmný dobytek

jsou poraženi a vše je připraveno; proto přijďte všichni na svatbu!“

3) I odešli sluhové a vyřídili to přesně hostům, kteří měli být pozváni. Pozvaní se však opět podle toho nezařídili, nýbrž opovrhli tím a šli jeden na své pole a druhý po své jiné práci a ještě jiní uchopili sluhy a posmívali se jim a některé dokonce usmrtili.

4) Když to král uslyšel, vyslal ve svém spravedlivém hněvu ihned svá vojska, usmrtil všechny vrahy, zapálil jejich město a nechal je do základu zpustošit.

5) Poté pravil král opět svým sluhům: „Svatba je sice dobře připravena, ale pozvaní hosté jí nebyli hodni; proto jděte nyní na všechny veřejné cesty a ulice a pozvěte, koho naleznete!“

6) S sluhové šli a přivedli, koho jen kde našli, zlé i dobré. A hle, stoly byly úplně obsazeny!

7) Když pak byly takovýmto způsobem stoly obsazeny, vstoupil král do velké jídelny, aby shlédl hosty. Tu spatřil jednoho, který ani zdaleka neměl na sobě svatební šat, zatím co všichni ostatní, když byli pozváni, pospíšili domů a dobře se, jak jen jim to bylo možné ve spěchu svatebně ozdobili.

8) Tu se otázal král sluhů: „Pročpak se onen člověk neozdobil svatebně, aby osvěžil mé oči a nedával mnohým ostatním hostům pohoršení?“

9) Sluhové však pravili: „Ó, nejmocnější králi, to je jeden z prvně pozvaných, kteří nechtěli přijít! Nalezli jsme ho nyní při třetím pozvání také na ulici, zvali jsme ho znovu a radili mu, aby se také on ozdobil šatem svátečním. On však řekl: „Aj, co! Já si nebudu kvůli svatbě dělat nepřijemnou námahu, nýbrž půjdu na svatbu tak, jak jsem! A tak tedy také šel, jak jsme ho potkali na ulici s ostatními hosty ke svatbě a my jsme mu nebránili, protože jsme k tomu neměli od tebe žádné právo!“

10) Když to uslyšel král od služebníků, šel k tomu, jenž na sobě neměl svatební šat a řekl jemu: „Jak jsi mohl vstoupit dovnitř nejsi ozdoben šatem svatebním? Hle, stoly jsou nyní plně obsazeny chudými, z nichž část byla zlých a jen nepatrná část dobrých; ale všichni se ozdobili, takže mé oko má na nich nyní opravdové zalíbení! Ty však jsi byl již jako první pozván a nechtěl jsi pozvání přijmout a ježto nyní nadešlo třetí všeobecné zvaní, dal jsi se pohnout a vešel jsi dovnitř, avšak beze vši svatební ozdoby, ač máš přece dostatek jmění na roucho svatební! Proč jsi mně tedy učinil takovou hanbu?“

11) Tu se takto tázaný v nejvyšší míře na krále rozhořčil a nechtěl se ani omluvit a poprosit krále za odpuštění, nýbrž zůstal němý a nedal králi žádnou odpověď, ačkoliv král ho předtím oslovil jako přítele.

12) Tato zlá zatvrzelost pohněvala však krále tak velice, že řekl svým služebníkům: „Poněvadž tento člověk je tak zatvrzelý a splácí velkou blahosklonnost a vlídnost jen nevolí, hněvem a pohrdáním, svažte mu ruce a nohy (vůli lásky a moudrost) a uvrhněte do nejzazší temnoty (pouhý světský rozum) ven (do hmoty)! Tam bude jeho vytí a skřípění zubů (světské spory o právo, pravdu a život).

13) Já však vám tímto pravím, že k pravému Království Božimu byli pozváni a povoláni Bohem probuzenými sluhy také mnozí z vás, ale vyvoleni pak jen málokterí; neboť jednou nechtěli pozvání vůbec vyhovět, poté se mu protivili - jako je tomu nyní - a když potřetí byli ke svatbě pozváni také všichni pohané, ozdobili se a přišli, tu z prvně pozvaných přišel jen jeden v nesvatebním rouchu a ten je obrazem vaší tvrdošijnosti, která vás vystrčí ven do nejzazší světské temnoty a nesnáze. A proto mezi mnohými již od počátku povolanými bude jen velmi málo vyvolených a bude vám tedy právě Království Boží vzato a dáno pohanům; vy však budete ve své nejzazší světské temnotě hledat a se hádat a přitá Království Boží, které jste nyní ztratili a kterému jste se vyhýbali, nenajdete až do konce světa.

14) Opravdové a živé Království Boží nepřichází však a nezáleží ve vnější okázalosti, nýbrž je v nitru člověka; neboť který člověk ho nemá v sobě pro toho není ani také navěky nikde v celé nekonečnosti.

15) Království Boží v člověku však záleží v tom, že člověk zachovává přikázání Boží a od nynějška věří v Toho, Který byl k vám poslán ve Mně.

16) Vpravdě pravím vám: Kdo věří ve Mne, a jedná podle Mého slova, ten má věčný život a tím také právě Království Boží v sobě; neboť Já Sám jsem Pravda, Světlo, Cesta a život věčný!

17) Kdo to již nyní slyší buď z úst Mých anebo také z úst těch, které vysílám a budoucně budu ještě více vysílat jako své pravé a platné svědky a nevěří, že je tomu tak a ne jinak a také

věčně nemůže být jinak, ten do Království Božího nepřejde, nýbrž zůstane v noci svého vlastního soudu světa. Toto jsem k vám nyní mluvil Já; blaze tomu, kdo se zařídí podle toho!"

196. OTÁZKA O ČINŽOVNÍM GROŠI.

1) Když velekněží, zákoníci a farizeové uslyšeli toto ode Mne, nevěděli co dalšího by měli proti Mně podniknout, aby Mne chytli v řeči. Neboť s otázkou o Království Božím nic nepožádali, protože Mně na ni nemohli nic odpovědět a protože veškeren lid se hlasitě vyslovoval v tom smyslu, že jsem tu mluvil a učil nejdokonalejší pravdě.

2) Také **přítomní umírněnější** pravili: „My jsme vám již předtím řekli, že s otázkami Písma si na něho nepřijdete, neboť on v něm může být zřejmě zběhlejší nežli my sami! Museli byste se ho tázat o radu a o jeho mínění jen co se týče zákonů římských, které jako domnělý prorok nemůže naproti zákonům Mojžíšovým schvalovat! Tu by bylo ještě nejspíše možno jej chytit! Ale musely by tu být položeny otázky již velmi důkladnými znalci zákona!"

3) S tím byli všichni srozuměni a konali mezi sebou tajně poradu, jak by to provedli, aby Mne podle této rady chytli nějak v řeči.

4) I vyšli někteří ven k učedníkům římského práva a také právo znalým sluhům Herodesovým a slibovali jim velkou odměnu, budou-li Mne moci chytit v řeči.

5) A tito přišli hned s předstíranými vlídnými tvářemi a pravili (**sluhové Herodesovi**): „Mistře, my víme, že ty jsi opravdový a že správně učíš cestě Boží a nikoho se netážeš, zda je mu tvá nauka také milá! Neboť ty si vážíš jen pravdy a nikdy vážnosti nějaké osoby, proto také můžeš vždy vyslovit svobodný úsudek. Hle, my jsme znalí práva a zdá se nám být vždy zvláštní, že my Židé, kteří máme být podle zákona Mojžíšova svobodni, musíme nyní platit daň císaři do Říma. Co myslíš o této věci? Je správné, že také my Židé musíme nyní platit daň císaři, ač máme listinu, podle které se smíme přes římskou nadvládu volně podle našeho Mojžíšského zákona pohybovat. Co tomu říkáš?"

6) Jelikož jsem však až příliš dobře postřehl hned při jejich vstupu jejich šibalství, pohlédl jsem s vážnou tváří na ně a hlasitě pravil: „Pokrytci, co Mne pokoušíte? Ukažte mi daňový peníz!"

7) A, **oni** Mně ihned podali římský groš.

8) **JÁ** však jsem pravil dále: „Čí je to obraz a čí nadpis?"

9) A **oni** odpověděli: „Jak vidíš, patrně císařův!"

10) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, dávejte císaři co je císařovo a Bohu co je Božího!"

11) Když to **oni** uslyšeli, divili se Mé moudrosti a řekli kněžím: „Tohoto mudrce můžete si sami zkoušet; neboť my jsme nerostli s jeho moudrostí!"

12) Poté odešli.

13) Já jsem však promlouval opět volně s lidem o nesmrtelnosti lidské duše, což přitáhlo několik přítomných Saduceů, s nimiž jsem, jak následuje, přišel hned do styku.

14) Za tohoto jednání nadešlo přirozeně poledne a proto se Mne několik učedníků tázalo, zda by nebylo nyní radno, kdy jsem úplně porazil farizeje a veškeren lid si Mne váží a věří ve Mne vyjít z chrámu a poohlédnout, se po obědě.

15) Privil jsem **JÁ**: „Na to je ještě dost času; neboť člověk nežije jen samým chlebem, nýbrž také každým slovem, které vychází z úst Božích. Já musím pracovat dokud je den; když přijde noc, pak se s tímto lidem nelze dobře obírat a pracovat. Farizeové nyní vyšli, aby se mezi sebou znovu radili, zda by Mne přece jen nebylo možno nějakým způsobem chytit. Proto se hned vrátí a budou rejdít kolem Mne. Tamto však stojí kopa Saduceů, kteří si také již ostře namířili na Mne a nyní ihned začnou mluvit se Mnou. Při této příležitosti nebude se také nedostávat přítomnosti farizeů a zákoníků a zůstaneme tedy zde v chrámu, protože zde také zůstane lid. Chce-li se však někdo z vás odebrat ven, aby opatřil své tělo, může tak také učinit; milejší je Mi, zůstane-li.“

16) Když to učedníci uslyšeli ode Mne, zůstali a nikdo z nich z chrámu neodešel.

197. JEŽÍŠ A SADUCEOVÉ. SŇATEK V NEBI.

1) I přistoupili ke Mně ihned poté **Saduceové**, kteří- jsou čistě cynického mínění a nevěří ve vzkříšení a v další život duše po smrti těla, řkouce: „Mistře, Mojžíš pravil, ač přímo výslovně nepřikázal: „Zemře-li muž ženy bez dětí, může se jeho bratr ucházet o ženu svého zemřelého bratra a pak probudit símě svému bratru.“ U nás však bylo sedm bratrů. Prvý si namluvil ženu, ale brzy zemřel, aniž probudil v ženě símě. Takovým způsobem přišla ovdovělá žena podle rady Mojžíšovy k bratru druhému. Ale také jemu se dařilo, jako jeho zemřelému bratru. A potom přišla žena takto dále bez bázně k bratru sedmému a nakonec zemřela sama. Je-li po smrti těla vzkříšení, pak je zde otázka, čím ženou bude v druhém životě? Neboť zde měla za muže všech sedm bratrů!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, tu se velice mýlíte a neznáte Písmo a ještě mnohem méně Boží sílu! Ve vzkříšení, kterému nerozumíte, budou lidé úplně podobni andělům Božím a nebudou si ani namlouvat ani si dávat namlouvat. Neboť sňatek v nebi je jiný nežli váš sňatek na této Zemi.“

3) Jako jsou však na Zemi navzájem spojeni správný muž a správná žena, tak jsou v nebi navzájem spojeny láska a moudrost.

4) Jste-li tedy zběhlí v Písmu, pak jste zajisté také četli, že je psáno, že Bůh takto a srozumitelně řekl: Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jakobův!“ Bůh však není nějakým Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých. Je-li tedy Bůh jistě Bohem živých a ne mrtvých a podle vašeho pojmu úplně zničených, pak Abraham, Izák a Jakob patrně také ještě nyní žijí a již dávno povstali k opravdovému věčnému životu. Neboť kdyby nebylo tomu tak, byl by Bůh říkal Mojžíšovi nepravdu, když pravil: „Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jakobův“, neboť Bůh může být jen Bohem těch, kteří žijí a jsou a nikoli těch, kteří nežijí a nikde nejsou. Neboť něco takového tvrdit a tomu věřit, byl by zajisté ten největší nesmysl!

5) Když však Abraham krácel ještě v těle na Zemi a dostalo se mu proroctví, že já Sám jednou přijdu do tohoto světa také v těle jako Syn Boží - což je nyní před vašimi očima splněno - a bylo mu také slíbeno, že Můj den a Můj čas v tomto světě uzří i on, měl z toho velikou radost.

6) A já vám mohu podle neúplnější pravdy dát ujištění, že on Můj den a Můj čas na této Zemi také viděl, ještě nadále jej vidí a převelice se z toho těší. Byl by to také s to, kdyby nebyl již dávno vzkříšen, anebo kdyby byl úplně mrtvý a jak vy se domníváte, navěky zničený?“

7) Pravili **zcela poražení Saduceové**: „Ukaž nám tedy vzkříšeného otce Abrahama a my uvěříme tomu, co jsi zde řekl!“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Nevěříte-li Mým slovům, pak byste také neuvěřili snadno možnému zjevení Abrahama a řekli byste: „Hle, jaký to mág je tento člověk chtěje nás oslepit!“ Já však pravím vám: Já Sám jsem Život a Vzkříšení; kdo ve Mne věří, má Život a Vzkříšení již v sobě.“

9) Pohledte zde na ty mnohé, kteří kráčejí ještě v těle! Ti byli v duchu již vzkříšení a také budoucně smrti již nepocítí a neokusí, nýbrž budou nadále žít věčně. Oni také již viděli Abrahama, Izáka a Jakoba a mluvili s nimi a vědí, na čem jsou; vy však dávno ještě nevíte na čem jste, ačkoliv žijete a také myslíte a chcete. Porozuměli jste Mi?“

10) Když Saduceové obdrželi ode Mne tuto lekci, neřikali dále již nic a odešli!

11) Lid však přímo žasl nad Mou velkou moudrostí a řekl si: „On je opravdu více nežli pouhý prorok; neboť mluví jako svémocný Pán. Kdyby to byl jen pouhý prorok, nemluvil by jako Pán plný nejvyšší moci z Boha; neboť kdo praví: „Já Sám jsem Život a Vzkříšení; kdo věří ve Mne, smrti neužije, nepocítí a neokusí, neboť ten má život a Vzkříšení již v sobě!“ - to mimo Boha nemůže nikdo o sobě říci! My však víme, že všem Židům je zaslíben Mesiáš, jehož jméno bude veliké; neboť bude se jmenovat Immanuel, to jest Bůh s námi. Je to jistě tento člověk; neboť odkud by vzal jinak takovou moc a moudrost?“

---

198. PÁN SE TÁŽE FARIZEŮ, CO SOUDÍ O KRISTU. PODSTATA ČLOVĚKA. O TROJEDINÉ BYTOSTI BOŽÍ.

1) Takto mluvil mezi sebou lid. Avšak farizeové a zákoníci již také opět přítomní neslyšeli nic z mínění, jaké o Mně vyslovil lid; ale slyšeli to, že jsem Saduceům zacpal ústa a měli z toho

velkou skrytou radost, protože Saduceje velice nenáviděli. Ale poté se velice vzmužili, aby se dále pokusili, zda by Mne snad přece jen nemohli nějak chytit v řeči.

2) A **jeden zákoník** přistoupil ke Mně řka: „Mistře, já jsem se přesvědčil, že jsi opravdu ve vší vážnosti vzácný, moudrý a v Písmu dobře obeznalý muž; řekni mi tedy: Které přikázání v celém zákoně je nejvyšší?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Nejvyšší a vše o sobě obsahující přikázání zní: Milovati budeš Boha, svého Pána z celého srdce, z celé, duše a ze vší mysli! Hle, toť nejvyšší a největší přikázání! Druhé pak je jemu podobné a zní: Milovati budeš také svého bližního jako sebe samého, to jest. čiň mu vždy s radostí to, co také ty chtít můžeš, aby on rovněž činil tobě, kdybys toho potřeboval a bylo to v jeho moci! Na těchto dvou přikázáních visí celý zákon a všichni proroci. Anebo víte snad nějaké ještě vyšší přikázání?“

4) Privil **zákoník**: „Mně není známo žádné vyšší přikázání a tak jsi také správně odpověděl!“

5) Nyní bylo kolem Mne shromážděno mnoho farizeů a zákoníků a radili se, co by se Mne měli dále tázat, abych jim sedl na lep a tak Mne chytli.

6) **JÁ** jsem jim však řekl: „Poslyšte, že Mně dáváte neustále otázky, při kterých se domníváte, že budu chycen, poznávají všichni zde přítomní! Já jsem vám nyní již odpověděl na mnoho otázek a ukázal vám, že Mne chytit nelze; proto tedy dám zase Já nyní otázku vám! Když Mně na ni odpovíte, pak se budete moci na to či ono zase tázat vy Mne!“

7) Privili **farizeové**: „Dobrá, taž se nás tedy; také my ti nezůstaneme dlužní odpověď!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, řekněte Mně: Co myslíte o Kristu? Čí asi je Syn?“

9) Privili **farizeové**: „Jak je psáno: Je to syn. Davidův.“

10) Privil jsem **JÁ**: „Hm, to je zvláštní, je-li tomu tak, jak to, že David sám Ho nazývá v duchu Pánem, neboť pravi: „Pán řekl mému Pánu: Posad' se po pravici Mé, dokud nepoložím Tvé nepřátele za podnož nohou Tvých!“ Nazývá-li Ho tedy David Pánem, - jak je tedy jeho synem?“

11) Privil poté **farizeus**: „Víme dobře, že David takto mluvil v duchu o Kristu; ale kdo tomu rozumí, co rozuměl slovem „Pán“, který mluvil ke svému Pánu a kdo je onen Pán, kterého David nazýval „svým Pánem“? Neboť podle nauky Mojžíšovy nemůžeme předpokládat, že by se za časů Davidových myslelo a také věřilo již ve dva Pány, z nichž by byl každý zcela Bohem! Pán, který mluvil k Davidovi, musí být zřejmě jiný Pán, nežli je Pán, kterého David nazývá svým Pánem; neboť jak by jinak mohl říci David: „Pán pravil mému Pánu?“ Kdo však tomu může nyní rozumět? Rozumíš-li ty tomu, pak nám to vysvětlí a my pak uvěříme, že mluvíš z ducha Božího!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Nerozumíte-li vy jako domnělí znalci Písma starému způsobu mluvení Hebrejců, jak potom chcete teprve rozumět jejich duchu?!”

13) Pán, tedy Jehova, bude přece snad také Pán Davidův, tedy také jeho Pán?! A David tedy také nechybil, řekl-li: „Můj Pán pravil Mému Pánu.“ Mluvil-li však takto, pak je zajiště jasně, že jen slovním spojením zdánlivě dva Páni jsou v podstatě jeden a týž Pán! Či neříkáte sami: „Můj duch pravil rozumu mé duše?“ Zda nepřebývá duch člověka v jeho duši a zda tedy není jedno s duší, ačkoliv jako vlastní životní síla v duši je ušlechtlejší a dokonalejší nežli sama substanciální duše v sobě a o sobě?!”

14) V Bohu jsou však také rozeznatelně dvě podstatnosti, ačkoliv tvoří jeho prazákladní Bytí a tudíž jeho nedělitelné jedno Prabytí.

15) Jedna rozeznatelná podstatnost je láska jako věčný životní Plamen v Bohu, druhá rozeznatelná podstatnost je však jako důsledek nejjasnějšího životního Plamene Světlo anebo Moudrost v Bohu.

16) Je-li však tomu tak a nezvratně ne jinak, zda není Láska v Bohu zcela táž vznešenost v Bohu jako Jeho moudrost?!”

17) Řekl-li však David: „Pán pravil mému Pánu“, řekl tím jen to, že přeslitovná láska v Bohu vnikla do veškeré své moudrosti a řekla jí: „Posad' se po pravici Mé, staň se slovem a podstatou, sjednot' se, se vší Mou životní mocí a vše, co je nepřitelem Světla, musí se pak sklonit před životní mocí Lásky v jejím Světle!“

18) Co však tehdy David vyslovil v duchu, to stojí nyní zázračně ztělesněno před vaší tváří! Proč tedy zavíráte oči a nechcete poznat, že stojí nyní před vámi splněno velké zaslíbení a

mluví a učí vás cestám pravého Života z Boha a v Bohu?“

19) Když toto uslyšeli farizeové z Mých úst, přepadla je zvláštní úzkost z Mé moudrosti, takže se z nich žádný neodvažoval dáti Mně další otázku, aby Mne tím pokoušel.

20) A **umírněnější část templářů** pravila tak spíše potají k zuřivcům: „My jsme vám přece ve zcela dobrém mínění předem řekli, že s tímto člověkem nelze nic pořídít! Neboť má předně ve své vůli nepochopitelně zázračnou moc kterou může přemísťovat a ničit hory a zadruhé má veškeren lid a Římany skálopevně na své straně a zatřetí je tak nepochopitelně moudrý, že se vši svou moudrostí nejsme s to žádnou sebechytřejí položenou otázkou ani na tolik ho chytit, bychom ho pak mohli uvést u lidu v podezření. Čím více se ho tážeme, tím více se jen sami uvádíme v podezření u lidu, který se nám začíná na celé čáře vysmívat. jaký však prospěch z toho pak máme? Učinili bychom daleko lépe, kdybychom se s ním nikdy nezaplétali! Nyní je však zlo pro nás takřka hotové; co nyní učiníme? Soudíme, že nejmoudřejší by nyní ještě bylo, kdybychom se k celé této věci obrátili úplně zády a veřejně se o ni vůbec již nestarali!

21) Kdyby to skutečně snad bylo Boží řízení, pak se tomu marně přičíme; není-li to však Boží řízení, pak věc zanikne sama sebou tak, že po ní zakrátko nezbude u lidí ani vzpomínka, jako tomu bylo již častěji. To je nyní naše mínění; vy však proto můžete ještě vždy činit jak uznáte za dobré, ačkoliv jste se dosud museli přesvědčit, že jsme měli pravdu!“

22) Pravidl potají **jeden velekněz** tak, aby z toho lid nic neslyšel: „Ano, ano, máte zcela pravdu; ale máme trpět, aby nás tak velice snižoval před lidem, který je naší dobrou dojnící?!

23) Pravidl **umírněný** „To je sice vše zcela pravdivé a správné; ale opatřete nyní prostředek, jímž byste nyní změnili zkaženou věc a my vás rádi budeme ve všem podporovat! Jsme zde však jen toho mínění, že se proti tomu stěžij najde vhodný prostředek a nevhodnými prostředky této věci vždy jen spíše pomůžeme a své postavení zhoršíme.

24) Pravidl **velekněz**: „A což kdybychom ho požádali, aby on sám nás vylíčil před lidem jako takové, jací jsme podle Mojžíše“.

25) Pravidl **umírněný** „To by mohlo snad být vhodnější nežli všechny ty pasti, které jsme již nalíčili na něho! Ať se o to někdo pokusí, ale opravdově a vážně; snad to přece k něčemu prospěje! Neboť pokud se nám zdá, není to v základu přece jen žádný zlý a pomstychtivý člověk, jelikož jsme slyšeli se všech stran, že prokázal chudým lidem mnoho dobrého, jinak by si ho chudý lid také jistě tak velice nevážil.“

26) Poté se navzájem radili, kdo si to vezme na sebe a promluví se Mnou v tomto ohledu. Brzy se k tomu přihlásil jeden umírněný a byl pak podle Rady potvrzen všemi jako dobrý. Tento umírněný přišel ke Mně chtěje Mně přednést svou záležitost.

27) **JÁ** jsem ho však. nepřipustil ke slovu a řekl mu hned do očí: „Co Mně chceš nyní říci, vím až příliš jasně a příliš určitě; proto si můžeš zcela dobře uspořít námahu ztrácet zde přede Mnou i jen jediné slovo o vaší žádosti. Co však mám mluvit pro a proti vám k lidu a také k Mým učedníkům, to také vím, - a tak můžeš buď jít anebo zůstat a poslechnout co budu mluvit!“

28) Když to farizeus ode Mne uslyšel, obrátil se a šel opět mezi sobě rovné, načež všichni napínali sluch, co vše budu pro ně a také proti nim k lidu mluvit.

199. ŘEČ PÁNĚ O ZÁKONÍCÍCH .

1) **JÁ** jsem pak ihned otevřel ústa a řekl: „Na stoličce Mojžíšově sedí sice nyní zákoníci a farizeové. Vše, co vám jakožto z Mojžíše a proroků pocházející říkají, že máte nyní konat, to zachovávejte a také to konejte; ale podle jejich skutků se neřídte a nečiňte tak, jako činí a dělají oni!

2) Říkají vám většinou dobré a pravdivé věci, jež máte konat; ale sami nekonají čemu učí. Zavazují vás k příliš těžkým a často nesnesitelným břemenům a kladou je lidem na krk; sami však nechtějí o ně zavazdit ani prstem.

3) Veškeré skutky, které se zdají být dobré, konají jen proto, aby je lidé viděli jako sluhy Boží! Proto také vyhotovují pamětní listy (pamětní listy byly záznamy pro ty, kdož pro své dobré zaopatření zaplatili draze velké a dlouhé modlitby a oběti) a na svých šatech (velká lemování na šatech ukazovala přísnou a trvalou službu v obětování a modlení, která však také záležela jen

v nošení velkého lemování).

4) Sedí rádi v čele u jídelních stolů, jakož i ve školách a jsou rádi, že jsou na trhu (velké prostranství, kde se stýká mnoho lidí) pozdravováni a že jim lidé říkají „rabbi“ (židovský duchovní, rabín; př.).

5) Ale vy, pokud také jste a můžete se stát Mými učedníky, nedávejte si tak říkat! Neboť jen jeden je váš opravdový Mistr a tím jsem Já (Kristus); vy však jste mezi sebou vesměs rovní bratři.

6) Také nenazývejte od nynějška nikoho na zemi v plném smyslu pravdy otcem; neboť je jen jeden váš pravý Otec, totiž ten věčný v nebi !

7) A ještě jednou pravím vám, abyste se nikdy a nikdy nikým nedávali nazývat a zdravit jako mistři v Mé nauce; neboť i vy nyní již víte, kdo je vaším Mistrem.

8) Také nebudiž mezi vámi pořad podle hodnosti, jaký je nyní v chrámu a ve světě lidí, nýbrž největší a nejvyšší mezi vámi buď ostatním bratřím sluhou a přísluhovačem! Neboť kdo se sám povyšuje bude ponížen: kdo se však z lásky ke svým bratřím poníží, ten bude povýšen!“

9) Když však farizeové uslyšeli ode Mne tuto nauku a pohlédli hněvivými očima na Mne, zvolal **veškeren lid** zvučně ke Mně: „Ó, Mistře, Ty jediný jsi pravdivý; takto by to mělo být mezi všemi lidmi, pak by byla již tato Země opravdovým nebem! Ale tak, jak to dopadá mezi lidmi nyní, kdy každý často chce být takřka nad pomyslení více a výše nežli jeho bližní, tu je Země pravým peklem; neboť v domýšlivé povýšenosti pronásleduje člověk člověka a potlačuje slabého svou nikdy se nenasycující horlivostí pýchy. Ó, běda nyní ubohému a slabému lidstvu této Země! Bylo by tu pro velmi mnohé lépe, kdyby nebývali nikdy zrozeni!“

10) Ó, Mistře, my poznáváme, že tvé slovo je pravé Boží slovo, ale ti, kdož je slyší, jsou s koží i chlupy v pekle. Proto jim také tvé božské slovo užitku nepřinese; neboť ti, jichž by se týkalo nejvíce, se také nejméně podle něho obrátí a zařídí. Už se nyní v zavilém hněvu šklebí a cení zuby jako hladoví vlci a hyeny na jehně na pastvě!“

200. ŽAL PÁNĚ NAD FARIZEJI.

1) Tyto řeči lidu byly pro farizeje a zákoníky příliš silné a proto povstali a několik řečníků jalo se k rozčilenému lidu mluvit umírnující slova, při čemž však neopomenuli podezírat a zastiňovat Mne a Mou nauku; vinili Mne z velkého a náležitého osobování a pravili, že ruším přikázání Mojžíšovo, žádám-li, aby od nynějška žádné dítě již neprokazovalo rodičům úctu tím, že by je pozdravovalo slovy „otec“ anebo „matka“ ač přece Mojžíš výslovně přikázal otce a matku ctít.

2) Tím se lid octnul ve všelikých pochybných otázkách a **některí** pravili: „Ano, ano, tu se farizeům a zákoníkům nemůže nedat za pravdu! Zašel tu ve své horlivosti přece jen asi příliš daleko!“

3) Tu přišel ke Mně. **onen umírněný farizeus** a řekl: „Slyšíš lid nyní mluvit?! Hle, ty jsi nás před lidem velice podezíral, takže pozvedl proti nám mocný hlas; my jsme však dobře postřehli, že jsi dokonce proti Mojžíšovi vystoupil z míry a bylo již na čase, poučit lid o něčem lepším. Lid nyní poznává omyl a táží se tě, co nyní dalšího chceš ještě učinit.“

4) Pravil jsem **JÁ**: „K vám věru nepůjdu pro radu, co budu nyní ještě dále činit a mluvit! Když Jan poučoval a napomínal lid k pokání, tu jste to k uhájení svého světského práva také učinili, ale pokání jste nečinili a svou licoměrnou řečí jste také zdržovali lid od pokání, což nyní právě zase činíte. Proto také tím více na sebe uvalujete zatracení. To ti praví Ten, Který má moc, aby vás zachoval anebo zahubil, podle toho, chcete-li svým jednáním to či ono.“

5) Vy blázni v srdci a mozku! Nazýváte-li sami Boha svým Otcem, a říkáte, že se nikdo nemá jménu Božímu rouhat, - jak potom můžete stavět Boha na roveň lidem?! Je tu potom nějaký rozdíl, nazýváte-li, svým Otcem Boha a také však i toho, který vás zplodil v lůně ženy?!

6) Chcete-li být znalci Písma a neznáte již rozdíl mezi prvo hebrejskými slovy Jeoua a Jeoutza! Prvé slovo sluje „Otec“ a druhé „Ploditel“. Je-li však tomu tak a ne jinak, kdo jiný nežli vy uvedl lid do nejstrašnějšího omylu?!

7) Proto běda vám, zákoníci a farizeové, zběsilí pokrytci, kteří svou velkou leností, hloupostí a zlomyslností uzavíráte stále opravdové Království nebeské lidem, kteří by rádi do něho! Věru,

ani vy do něho nepřijdete a nikdo, kdo bude budoucně jednat také tak jako nyní vy!

8) Vy sami nepřicházíte do Boží Říše Pravdy a Života a ty, kdo by již chtěli do ní nepustíte, nýbrž je pronásledujete a zatracujete a tak jim zabraňujete všechny cesty ke Světlu a k věčnému Životu. Zato se také vám dostane tím většího zatracení!

9) Běda vám dále, zákoníci a farizeové, pokrytci, kteří požíráte domy vdov a sirotků a zato předstíráte dlouhé a mocné modlitby! Také zato se vám dostane tím většího zatracení!

10) Běda vám ještě dále, zákoníci a farizeové, zlí pokrytci! Cestujete po zemích a mořích, abyste učinili souvěrcem Židů kdejakého pohana; stalo-li se tak, činíte z něho hned dvojnásobně dítě pekla více nežli jste jím sami. Také zato sklídíte v pekle odměnu!

11) A opět běda vám, zaslepení vůdcové, kteří pravíte: Přisahá-li někdo při chrámu, není to a neplatí to nic; kdo však skládá falešnou přísahu při zlatě chrámu, je vinen a trestný! Ó, blázni a slepci! Co je tu větší a více: chrám, kterým se posvěcuje zlato, anebo pouhé zlato o sobě?!

12) Také říkáte a učíte: Přisahá-li někdo při oltáři, není to také nic; kdo však skládá falešnou přísahu při oběti, která leží na oltáři, je vinen a trestný. Ó, blázni a slepci! Co je tu také větší: oběť nebo oltář, který posvěcuje oběť?!

13) Zda tedy není jen pravdivé a správné, že každý, kdo přísahá při oltáři, přísahá tím také při všem co je na oltáři a že ten, kdo přísahá při chrámu, přísahá tím také při všem, co je v chrámu?! A kdo konečně přísahá při nebi, přísahá jistě také při trůnu Božím a tedy také při Tom, Jenž na něm sedí anebo - lépe - odpočívá a vládne.

14) A opět běda vám, zákoníci a farizeové, velcí pokrytci, kteří jste sice podle starého zákona zesátkovali ke svému prospěchu staré mince, Till a Kümmel²⁴), leč nezachovávejte přitom to nejtěžší a největší, totiž správný a pravý soud, víru a milosrdenství, aby se dostalo před vámi každému úplné právo. Já však zde neříkám, že se to prvé nemá konat; ale pravím, že se nemá proto nechávat to druhé, mnohem důležitější, jak to činíte vy!

15) Ó, vy načisto zaslepení vůdcové! Komáry sice cucáte, zato však polykáte velbloudy! Ó, běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci ve všem, kteří sice udržujete číše a mísy v chrámu posvěcené navenek v čistotě, ale neděláte si svědomí z toho, jsou-li tyto nádoby uvnitř plny loupeže a tučného žrádla! Ó, ty slepý farizeji, očisti nejprve nitro číše a mísy, aby byl pak také zevnějšek vpravdě čistý!

16) A ještě dále běda vám, zákoníci a farizeové, všichni převelicí pokrytci! Podobáte se obíleným hrobům. Tyto hroby se zdají být navenek sice také velmi pěkné, ale uvnitř jsou plny mrtvolných kostí a nejošklivější nečistoty. Tyto hroby jsou vaším úplným a pravým obrazem. Také vy se zdáte být zvenčí lidem zbožní; ale uvnitř jste plni pokrytectví a - všeliké nečtnosti.

17) A zejména běda vám, vy zákoníci a farizeové, skrz naskrz pokrytci! Vy budujete nyní starým prorokům náhrobky a zdobíte tedy hroby spravedlivých a říkáte a naříkáte: „Ó, kdybychom byli za dob našich otců na světě, nebyli bychom se slepými otci účastni jejich nevinně prolité krve! Avšak právě tím si vydáváte sami svědectví, že jste právě děti těch, kdo usmrtili proroky! Nuže, tak naplňujete také na Mně zlou míru vašich otců, jako jste ji již naplnili na Zachariášovi a Janovi! Vy hadi, vy plémě ještěřčí, jak chcete při takovémto svém chování uniknout pekelnému zatracení?!“

201. PÁN UKLIDŇUJE LID.

1) Po této Mé nyní zcela bezohledné řeči jal se **lid** opět znovu jásat a pravil: „Kdyby tento člověk nebyl opravdu Kristus a neměl v sobě nejuplnější božskou sílu, nemohl by mít nikdy odvahu vméstí takové základní pravdy těmto zuřivcům do tváře! Každého druhého by již dávno uchopili a zuřivostí roztrhali; ale před ním stojí jako viny si vědomí hrubí zločinci před neúprosným soudcem. Ano, ano, tak to je! Neřekl jim nic jiného nežli zcela přímo jen nejuplnější pravdu

² ⁴ „TILL“ aneb slovanský „DÍL“, od dob Mojžíšových peníz dělnické mzdy a „KÜMMEL“ anebo slovansky „CUMULA“, vyslov „ŠUMULA“, obchodní peníz Židů při výměně zboží. (poznámka písařova.) – Zda tato poznámka pochází skutečně z péra Lorberova, je pochybná. Rukopis této poznámky na okraji je stěžejí Lorberův. Vydavatelé.

a jako Pán jim také projevili jejich dávno již zaslouženou odměnu. Tato chrámová havěť není však již nyní také hodna, než aby se beze všeho uchopila, zahnila k Jordánu a tam byla potopena jako nejoprávněnější beránci snímající hříchy celé velké země judské!“

2) A **JÁ** jsem pravil lidu: „Nesudte, jakoby byl úřad soudcovský a vyhlášení trestu vaše, nýbrž mějte s hříšníky také trpělivost! Neboť psáno je podle slova z Božích úst: „Hněv a pomsta jsou Mé!“ Vy lidé však považte, že jedině Pán Bůh je nejspravedlivější Soudce, Který v pravé době dovede vše dobré odměnit a všechno zlé potrestat! Také vám náleží mít trpělivost s hříšníky. Neboť kdyby měl někdo velmi nemocné tělo, bylo by přece jen jistě zcela zvláštní, kdyby se takový člověk trestal za to, že byl většinou sám za to vinen, že onemocněl a stal se ubožákem. Ale když pak přijde osvědčený lékař a řekne nemocnému, že by mu bylo možno ještě zcela dobře pomoci, kdyby se podrobil řádnému lékařskému ošetřování a jednal podle rady rozumného lékaře, leč nemocný se nechce zařídit podle rady rozumného lékaře, pak ovšem musí sám sobě přičíst, jestliže setrvává ve své tvrdošijnosti, musí zřejmě velmi bídně zahynout.

3) A hle, právě tak se daří těmto slepým zákoníkům a farizeům! Já jako pravý Lékař jsem jim nyní ukázal velké neduhy jejich duše a zároveň také určil léky; jestliže však jimi pohrdají a nechtějí je vůbec nikdy použít, pak je za to nebudu soudit já, nýbrž budou je soudit a vrhnou do bídy a záhuby následky jejich tvrdošijnosti.

4) Bůh proto dal člověku přikázání pro spásu jeho duše. Chce-li je zachovávat, bude žít a bude šťasten navěky; nebude-li je však vůbec zachovávat, bude se zato jen sám trestat. Neboť Bůh jednou stanovil zcela pevný a neměnitelný řád bez něhož by nebyla myslitelná existence tvora. Tento řád oznámil nejvyšš přesně svobodnému člověku mnohými zjeveními a člověk se má následkem své nejvyšš svobodné vůle sám podle něho řídit, spravovat a vzdělávat. Činí-li to člověk, zdokonalí se sám podle vůle Boží a stane se svobodnou, samostatnou, Bohu podobnou bytostí, vyzbrojenou veškerou božskou láskou, moudrostí, mocí a silou a tím teprve zdědí pravé Boží dětství. Tohoto Božího dětství se mu však nemůže dostat jinak nežli jen na těch cestách, které mu byly co nejspolehlivěji k nejvyššímu účelu za všech dob ukázány.

5) Záleží nyní u člověka pouze na pravé víře a pak na jeho vlastní nejvyšš svobodné vůli. Věří-li a jedná-li podle toho, stane se nejšťastnější bytostí v celé Boží nekonečnosti; nevěří-li však a také podle toho nejedná, musí sám sobě přičíst, stává-li se na své duši stále ubožejší a slepější a mrtvější.

6) Proto jsem nyní přišel Sám jako člověk k vám, abych vám ukázal pravé cesty, protože vy jste neuvěřili všem Mým poslům k vám ještě nikdy zcela úplně a tedy jste také nejednali podle jejich slov!

7) Jestliže však nyní ani Mně Samému nevěříte, a nechcete jednat podle Mé nauky, pak se vás táž, kdo tedy má ještě po Mně k vám přijít, jemuž pak uvěříte a budete jednat podle jeho nauky. Nemůžete-li Mně, Mistru všeho Života uvěřit, - komu chcete pak po Mně věřit, podle toho jednat a blaženým se stát?

8) Že se Mně však nevěří a že se také podle Mé nauky nechce jednat, o tom vám podávají templáři jistě nejvýmluvnější svědectví!“

---

202. SVOBODA VŮLE ČLOVĚKA.

1) Pravil **jeden** z lidu, jenž byl také zběhlý v Písmu: „Pane a Mistře, je nás mnoho, kteří jsme slyšeli Tvé nauky a viděli a co nejlouběji obdivovali Tvá mnohá znamení a vznikla mezi námi tato řeč: „Kdyby tento člověk při vši své ještě nikdy tu nebývalé moudrosti a při vši zřejmě úplné bohopodobné zázračné moci a síle, před kterou se musí dokonce ztrnulá smrt sklonit, neměl být zaslíbeným Mesiášem, pak se vážně tážeme, zda by snad mohl opravdový Mesiáš, kdyby přišel, konat větší znamení! Tomu nevěříme a také tomu věřit nebudeme! Neboť člověk, který bez jakéhokoli prostředku, jen svým slovem uzdravuje všechny sebe těžší nemoci, ano nahrazuje dokonce i chybějící údy – jak jsme to viděli v Betlému -, probouzí mrtvé lidi k životu, přikazuje větrům a bouřím a svou vůli činí očividnou také na Slunci, na Měsíci a na všech Hvězdách, takový člověk je zajisté Bůh a ne již člověk!

2) Hle, Pane a Mistře, takováto řeč je nyní mezi námi běžná a proto věříme, že Ty nejsi jen

jedním z největších proroků nýbrž opravdu Pán Sám!

3) Máš sice také tělo jako my, ale v tomto Tvém těle je skryta úplnost Božství a Tvá slova a skutky jsou svědky Jeho zázračné přítomnosti v Tobě. Tomu nyní pevně věříme a zlými chrámovými zuřivci se již nedáme svést na scestí.

4) Máme však prosbu k Tobě, ó, Pane! Zkrať Svou svatou trpělivost a sraz jednou úplně Svě nepolepšitelné nepřátele pod podnož nohou Svých a potrestej je metlou, kterou si již dávno zasloužili!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Věříte-li opravdu ve Mne, pak Mne také nesmíte předbíhat v moudrosti, která řídí a upravuje všechny věci ve světě, nýbrž svou trpělivost musíte spojovat s trpělivostí Mou a pomyslet sobě: V tomto světě zkoušky svobody života je řád jednou provždy tak stanoven, že každý člověk může konat co chce; neboť jen neúplnější svobodou své vůle si může vybojovat pravý věčný život své duše. Jako však má svobodnou vůli, tak má také náležitou chápavost a svobodný rozum, kterým může vše dobré a pravdivé dobře rozeznat a posoudit a jelikož jsou mu podle toho co nejhojněji propůjčeny síly, může také úplně podle toho jednat.

6) Poznává-li člověk dobré a pravdivé, leč přesto dobrovolně jedná proti tomu, pak si staví sám soud a své vlastní peklo a je proto již v tomto světě úplným ďáblem. A hleďte, to je pak trest, který si člověk dělá sám bez Mého chtění!

7) Proto se nestarejte o Mou velkou trpělivost a lásku k lidem, ať už jsou dobří či zlí! Já je jen napomínám, když se svou vlastní vinou octnuli na scestí; nicméně je však nemohu svou všemohoucností uchopit a uvést zpět na správné cesty života, protože by to znamenalo tolik jako vzít jim svobodu jejich vůle, což by bylo totéž jako vzít jim život duše a ducha v ní.

8) Proto ať jde každý, jak jíti chce! Pro člověka je více nežli dost, že zná cesty a jisté následky, ke kterým musí dospět, ať už jsou dobré nebo zlé. Neboť každý člověk, když dospěje k užívání své chápavosti a rozumu, ví, co je podle zjevení z nebes správné a dobré - anebo také, co je nesprávné a zlé. Volba jednat podle toho je zůstavena úplně jeho svobodné vůli.

9) Jestliže to správně poznáváte, pak si nesmíte naříkat na Mou trpělivost a shovívavost; neboť na této Zemi, která je výchovným domem pro nastávající opravdové Boží děti, je tomu tak, a nemůže být jinak.

10) Kde však jsou lidé povoláni stát se úplně bohopodobnými duchy a bytostmi, tam musí jejich svoboda vůle mít také obráceně až do nekonečna jdoucí nejsvobodnější pole působnosti vytvářet se v neúplnějšího ďábla, který se však potom ovšem vlastní vinou stane nejbídnějším nositelem toho, co si svou vůli připravil sám.

11) Nebudu to tedy Já, Který bude Svou všemohoucností někoho pro jeho zlé skutky soudit a trestat, nýbrž bude to on sám a neměnný zákon Mého věčného řádu, který byl každému cestou světla mnohých zjevení oznámen již od počátku lidského bytí na této Zemi.

12) Jestliže jste nyní porozuměli tomu, pak se cvičte také v trpělivosti a mějte také v sobě opravdový soucit nejen s nemocnými těly, nýbrž mnohem více ještě s nemocnými a slepými dušemi lidí, tak dospějete nejsnáze a nejdříve k pravé a úplně bohopodobnosti a stanete se podobnými andělům v nebi!“

---

203. BUDOUCNOST JERUZALÉMA.

1) Privil nyní opět **jeden z umírněných farizeů**: „Mistře, já a ještě několik nás poznáváme dobře, že jsi velmi mocný učitel a že mluvíš svobodně a otevřeně nedbaje ani v nejmenším postavení člověka a je úplně pravda, že každému člověku je prorocky zjevena správná cesta k životu! Nuže, těchto zjevení by měli lidé zajisté také zcela dost: proč je však potom dopuštěno, že pozemští králové a držitelé moci přicházejí ještě zvláště se svými zlými zákony světskými a tím hubí většinou ubohé slabé lidstvo? Já myslím, že toho by věru nebylo zapotřebí. Neboť jak mají lidé podle vůle a podle neměnitelného Božího řádu žít a jednat, to je ve zjeveních beztoho úplně ukázáno. K čemu pak ještě dopouštění příliš vlády chtivých a hrabivých knížat. králů a nyní dokonce císařů?“

2) Privil jsem **JÁ**: „To Bůh z počátku takto neurčil a neuspořádal nějakým zjevením - neboť On dal lidem jen v duchu probudil. opravdové a spravedlivé vůdce a soudce -; ale časem, když

se lidu příliš dobře vedlo a měl hojnost všeho, cokoli jen dobrého a vzácného přináší Země, tu nebyl s prostými a skromnými vůdci a soudci již spokojen. Začal reptat a žádal pod věrným Samuellem krále, který by se také skvěl tak jako králové ostatních pohanských národů, kteří se svými králi prováděli modlářství.

3) Když Samuel ve svém duchu přednesl Bohu, co od něho velmi bouřlivě žádá lid, tu pravil Bůh se Svém hněvu Samuelovi: „Tento národ se dopustil přede Mnou již více nejhrubších hříchů nežli je na celé Zemi trávy a písku v moři a nyní se chce ke všem těmto velkým a mnohým hříchům dopustit toho největšího hřichu tím, že se již nespokojuje s Mou vládou, nýbrž žádá jako bezbožní pohané krále. Ano, budiž tomuto nejnevědčejšímu národu dán král jako ostrá metla a bič, pod kterým bude kvílet a bědovat!“

4) Hle, toto a ještě více toho mluvil varovně Bůh k lidu, aby ho odvrátil od jeho pošetilé žádosti.

5) Když však to vše nic nepomohlo a národ tvrdošijně setrval na svém požadavku, tu teprve přikázal Bůh sluhovi Samuelovi, aby pomazal Saula za krále Židů.

6) Hle, tak vznikali králové všude tam, kde národové nebyli již spokojeni s mírnou vládou Boží²³⁾ a naprosto chtěli mít ze svého středu králem člověka.

7) Nebyla tu opět jen zlá vůle lidí oním satanem, který je přiváděl často do nesnesitelné bídy?! Bůh v nejrůznějších dílech světa často dosti dlouho lidi varoval před tím, aby si volili za krále člověka vyzbrojeného vši pozemskou mocí a ukazoval jim všechny zlé následky, které z toho pro ně vzejdou; ale lidé si vůči Božímu hlasu zacpávali srdce a uši a tak si jen sami připravili bídu. Co si však připravili sami, to ať nyní tedy také snášejí!

8) Ano, kdyby celý národ jednomyslně úpěnlivě prosil Boha, aby jej opět vedl, řídil a vládl nad ním, jako tomu bylo na počátku, věru, Bůh by vážnou úpěnlivou prosbu takového národa nenechal nevyslyšenu! Jelikož však králové mají na své straně vždy příliš mnoho milců, a národu, který by to chtěl jinak, nedopřejí svobodu a také jej již většinou od kolébky nechávají vzdělávat a vychovávat ve prospěch krále, cítí sice národ útlak krále, a neví, kam se obrátit, aby mu bylo pomozeno; neboť držitelé moci poznali hned na počátku své vlády, že národ Bohem osvícený by se od nich brzy uvolnil.

9) Proto se snaží také pomocí falešných proroků, jací vy jste nyní ještě smutným zbytkem, lid omámit a pro jednoho a pravého Boha oslepit. Takovýto lid nemůže pak již bez lidí Bohem probuzených nalézt ze sebe pravou cestu k Bohu, nýbrž žije ve svém navyklém modlářství dále a snaží se od svého krále anebo jeho milců nabýt všelikými prostředky jen pozemské výhody, - byť o sobě sebešpatnější. Přejde-li pak pravý Bohem probuzený prorok, pak nejen že není vůbec poznán jako takový, nýbrž je ještě pronásledován jako rouhač a často i usmrčen, jak se to vše již velmi často stávalo u vás.

10) Je-li však tomu tak, jak potom může Bůh nějakému tak hluboce pokleslému národu nějak pomoci, když národ přes svou velkou bídu co nejtvrději odmítá každou Bohem nabízenou pomoc? Kde je však tomu tak jako nyní u vás, pak je marnivá otázka, proč Bůh vedle zjevení dopouští také světské vládcy, kteří kazí lidi svými světskými zákony.

11) Cožpak chtějí lidé něco jiného, anebo chcete to snad vy?! Kdybyste to chtěli, pak byste Mne nyní důvěřivě vyslechli a jednali podle Mé nauky; neboť Já jsem k vám přišel jako Pán Sám a chci vás zachránit. Co však činíte vy? Konáte poradu za poradou, jak byste Mne mohli uchopit a usmrtit! Když to však konáte a s vámi mnozí tisícové, pak řekněte nyní sami, kdo by vás mohl mimo Mne ještě zachránit a vám pomoci!“

12) Pravil **farizeus**: „Mistře, ty nás vždy obviňuješ, jako bychom my sami potřísnilí své ruce krví proroků! Cožpak můžeme za to, co učinili naši slepí otcové?! Kdybychom se svým nynějším poznáním a názorem žili za doby proroků, jistě bychom je nekamenovali! Také jsme to nebyli my, kteří za dob Samuela volali po králi; ale kdybychom již museli za trest mít krále, pak by nám přece jen byl milejší Žid nežli pohan. Já jsem chtěl mít vlastně od tebe vysvětleno jen to, proč se my Židé musíme nyní nechat ovládat pohanskými zákony.“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Příčina je v tom, že jste již dávno zavrhlí zákony Mojžíšovy a proroků a na jejich místo dali svá zlá a nesmyslná ustanovení. Ustanovení světská vám byla milejší nežli

moudrá Boží příkázání a tak Bůh na vás tedy také v plné míře dopustil to, co jste chtěli a stále ještě chcete vy; neboť kdybyste chtěli raději Boží příkázání a nauky proroků nežli zákony světa, byli byste Mne uposlechli, obrátili se a jednali podle Mých nauk, protože Já nehlásám nic jiného nežli jen staré slovo Boží, od něhož jste se tak daleko odchýlili, že slovo vycházející z Mých úst nemůžete již ani poznat. Nenávidíte a pronásledujete Mne, jako bych byl sprostý hříšník a zločinec a tak zůstává nad vámi metla a meč pohanů.

14) Je však také psáno: „Hle, já pošlu k vám proroky, mudrce a pravé znalce Písma! Vy z nich některé usmrtíte ba dokonce jako pohané ukřižujete a opět některé budete ve svých školách bičovat a od města k městu pronásledovat, aby přes vás došla usmíření veškerá spravedlivá krev!“ - pravím - od zbožného Abela, kterého zabil Kain až o krev Zachariášovu který byl synem zbožného Barachiáše a kterého jste usmrtili mezi chrámovou oponou a obětním oltářem. Vpravdě, pravím nyní vám: Poněvadž jste jednali tak a také nyní ještě jednáte tak, přišlo toto vše na vás a přijde na vás ještě mnoho horšího; neboť vy sami tomu tak chcete a děláte a připravujete si to tak.

15) Ó, Jeruzaléme, Jeruzaléme, který usmrcuješ proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posílání! Jak často jsem chtěl tvé děti shromáždit jako shromažďuje slepice pod křídla svá kuřata a vy děti jste se nechtěly dát shromáždit pod Má ochranná křídla! Proto bude ponechán tento váš dům pustý a opuštěný a to tak velice, že v jeho zdech nebudou chtít pobývat ani noční sovy a vrány!

16) Zapamatujte si to, abyste se mohli rozpomenout až to vše na vás a na vaše děti v nejbližší době přijde, že jsem vám to předpověděl a jak vám to také v obrazu ukázal onen noční zjev na obloze!“

17) Tu se Mne tázal farizeus, odkud to mám, že mohu městu prorokovat tak zlé věci. A kdy přijdu zase, opustím-li snad nyní opět Jeruzalém; neboť on učiní pro Mne u velekněží dobrou předběžnou řeč.

18) Pravil jsem **JÁ**; „Já nyní i se všemi Svými ihned opustím chrám a neuvídíte Mne přijít sem dříve, dokud nebudete volat: „Sláva Tomu, Který přichází ve jménu Páně!“

19) Poté se **farizeus** vrátil opět k ostatním a řekl: „Přátelé, s ním bojujeme marně, jak jsem to již poznamenal hned z počátku! Nyní jsme se jím obírali přes pět hodin a nic jsme nepořídili, nýbrž svou svéhlavostí jsme jen podráždili proti sobě lid. Je nyní otázka, kdo bude pro nás opět hlasovat.“

20) Po této poznámce nikdo farizeovi neodmlouval a všichni opustili chrám.

21) Já pak jsem ještě jednou povzbuzoval a utěšoval lid; potom jsem však také Já vyšel z chrámu i se všemi, kteří patřili ke Mně a šli jsme opět na horu Olivovou, kde nás již očekávala dobře připravená hostina.

---

204. PÁN SE SVÝMI NA HOŘE OLIVOVÉ.

1) Když jsme byli opět na hoře Olivové, přišli za námi také Nikodém, Josef z Arimatie a starý rabín a **Nikodém** Mi ihned pravil: „Ó, Pane, má Lásko vší lásky, dnes, dnes jsi zase jednou vmetl těmto zuřivcům zcela nezastřeně pravdu do tváře! Věru, to byl div divoucí, že se dnes nechopili tak jako posledně kamenů! Já jsem však již při každém z Tvých svatých a nejopravdovějších slov pociťoval tak opravdovou a velkou radost jako nikdy předtím. Nejnádhemější na věci však bylo předně to, že téměř veškeren v chrámě přítomný lid přijal Tvou svatou životní nauku a zadruhé, že farizeové a zákoníci každou Tobě položenou otázkou se nejvíce chytili právě sami a u lidu dočista ztratili také ještě poslední na nich lpící jiskru víry a důvěry.

2) Ó, to bylo dobře pro ty osobivé a vládčtivé pokrytce, licoměrníky a sobecké horlivce, kteří se stavěli nyní již nad samého Boha a Mojžíše a lidu vštěpovali to, že Se Bůh jen jimi s lidem stýká a slyší a vyslyší jen jejich hlas a modlitby. Dnes však jim bylo jasně před lidem vyloženo v jaké vážnosti jsou před Bohem a to bylo již něco tak znamenitého, že nic znamenitějšího ani být nemůže! No, ti budou konat nyní opět poradu za poradou, z nichž bude jedna horší a hloupější nežli druhá!

3) Nejlepší přitom je ještě to, že se mezi sebou tříští ve svých názorech! Umírněnější přece

jen poznávají, že proti Tobě nemohou nic pořídit; ale vlastní arcitempláři nepoznávají ani to, ačkoliv právě dnes musí pociťovat svou úplnou malomoc. Krátce, já jsem nyní Tvým úplným vítězcím nad těmito zlymi zatemněnci tak nanejvýš potěšen, že bych nyní již mohl hlasitě zvolat: Sláva Tomu, jenž k nám v Tobě přišel ve jménu Páně!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, správně jsi cítil a správně mluvil; ale Mně by nicméně bylo nejmilejší na věci to, kdyby také farizeové a zákoníci všichni poznali pravdu a změnili své smýšlení. Leč oni jsou nyní právě tak zatvrzelí, jako byli předtím.“

5) Svými vyzvědači zjistili, že jsem Se, se Svými učedníky a se všemi ostatními přáteli odebral na tuto horu a neuplynou ani dvě hodiny a spatříme zde jejich nové sluhy a pochopy. Ale Můj jistý vám již oznámený čas tu ještě není a tak je Svým Rafaelem a dříve však sedmi dosud přítomnými Hornoegyptany notně potrestám a pak budeme zase nějakou dobu mít od nich. pokoj. Nyní však pojďme k našim stolům a posilněme své údy! Ti tam dole ať si nyní dělají co chtějí!“

6) Tu přišel Rafael se zástupem jemu svěřeným a sděloval Agrikolovi, že nyní podle Mé vůle vštípil všem mladým lidem schopnost mluvit římskou, řeckou a také židovskou řečí a že je tedy bude možno v Římě dobře použít, neboť dovedou zmíněnými řečmi nejen dokonale mluvit, nýbrž také psát a číst.

7) Tím byl náš Agrikola velice potěšen, jelikož se přitom a tím viděl zproštěn velké starosti a práce. Mládež Mne pozdravila nyní v židovském jazyce a na Můj pokyn se odebrala do stanů, kde také pro ni byly zcela dobře prostřené stoly.

8) My pak jsme šli neprodleně do naší jídelny, posadili se podle starého pořádku ke stolům a požili jsme dobře připravené pokrmy a nadmíru dobré víno.

Z JINOŠSKÝCH LET PÁNĚ

205. JOSEF ODPÍRÁ ŘEKOVI SVÉ SLUŽBY.

1) Asi za hodinu byly vínem jazyky velmi rozvázány a brzy bylo v sále velmi živo.

2) **Já Sám** jsem vyprávěl hostům leccos ze Svého mládí, což všechny přítomné velice potěšilo. Přítomní obracení farizeové a zákoníci to vše potvrzovali a jeden dokonce stručně vypravoval o události v chrámu, když jsem tam ve věku dvanácti let uváděl Svou moudrostí do největšího úžasu všechny velekněze, starší, zákoníky a farizeje a připojil ještě poznámku, že již v oné době se dokonce v chrámu udržovalo několik let silné mínění, že Já jsem snad přece jen ten zaslíbený Mesiáš. Ale potom se o Mně již nic neslyšelo a soudilo se, že jsem jako duchovně příliš záhy probudil chlapec buď zemřel, anebo že Mne asi někde poznali Esejci a přijali do svých škol, ovšem v dorozumění s Mými pozemskými rodiči. A tak potom tato věc v chrámu pak ponenáhlu úplně usnula a teprve v této nejnovější době byla probuzena Mým veřejným vystoupením.

3) Když farizeové skončili toto své vypravování, vyprávěli také Jan, Jakub a také ostatní učedníci leccos z doby Mého mládí a Jakub vyprávěl dokonce o zázračném otěhotnění Marie, o mém narození a útěku do Egypta. O mém tříletém pobytu tam, jakož i o mnohém co se tam přihodilo, nad čímž všichni nejdříve žasli. Mnozí záviděli Jakobovi štěstí že mohl být stále u Mne.

4) Poté však pravil také **Lazar**: „Pane a Mistře, těší mě nyní sice nepopsatelně, že se smím z celého srdce nazývat Tvým přítelem; ale byl bych ještě blaženější nežli Jakub, který Tě viděl řádně z otevřených nebes k Zemi sestupovat a stále byl po Tvém boku. Ó. Kdybych býval také já Jakubem!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Jakub je ovšem úplně šťastný člověk a záviděli mu i sami andělé nebes, ovšem však jen v nejdůležitějším smyslu; ale přesto nemá žádnou přednost před jiným člověkem. Jeho hodnota spočívá také jen a jedině v tom, že slyší Mé slovo, věří mu a jedná z lásky ke Mně podle něho; kdo však to koná, má zcela tutéž přednost, jako tento Můj milý bratr Jakub.“

6) Poslyšte však nyní vzácnou událost z doby po Mém dvanáctém roce kdy o Mně nebylo právě nic zvláštního slyšet!

7) Jako tesař jsem ostatně vždy plně a neomrzele pomáhal Svému pěstounu Josefovi a kdekoli Jsem spolupracoval, tam šla práce také vždy dobře a znamenitě kupředu.

8) Jednou však přišel také jistý Řek, jenž byl pohan, k Josefovi a chtěl s ním učinit velmi výhodnou smlouvu pokud se týče stavby celého nového domu a velkého svince.

9) **Josef** však byl čistý a přísný Žid a řekl bohatému Řekovi: „Hle, my máme zákon, který nám zakazuje s pohany obcovat a jakékoli služby jim prokazovat! Kdybys byl Žid, mohl bych se s tebou snadno dohodnout; ježto jsi však temný pohan, nemohu za všechny poklady světa vyhovět tvé žádosti a dokonce již vůbec nikdy vzít do práce svinec i kdybys byl také Žid!“

10) Tu pravil **pohan** zcela rozčilen Josefovi: „Hle, ty jsi zvláštní člověk! Já jsem sice Řek, ale já sám a celý můj dům jsme již dávno hodili naše mnohé bohy přes palubu a věříme nyní právě v toho Boha, v kterého věříš ty a obdrželi jsme od Něho také již mnohé nepopíratelné milosti. Že však nepřijímáme obřizku, to má ten důvod, že nechceme být poddáni vašemu nenasytnému chrámu, nýbrž jedině Bohu a Pánu, který není nyní nikde více znesvěcován a zneuctíván nežli právě ve vašem chrámu, jehož mrzké zřízení známe my pohané lépe nežli vy vaším chrámem již zcela zhlouplí Židé. Nechává-li však váš jedině pravý Bůh svítit Svému Slunci také nad námi pohany, proč tedy vy chcete námi pohrdat?“

11) Tu pravil **Josef**: „Mýlíš se, myslíš-li, že my Židé vámi pohrdáme; my však máme přikázání Mojžíšovo, které nám zapovídá obcovat a obchodovat s pohany. Činí-li tak čistý Žid, tu se na dlouhou dobu znečišťuje. A hle, já jsem ještě Žid, který jsem od svého dětství zachovával celý zákon a nyní na stará kolena nebudu proti němu jednat.“

12) Pravil **Řek**: „Dobrá, příteli, já tě také k tomu svádět nebudu; neboť také já jsem již tak stár jako ty a znám tě již déle nežli si dovedeš představit. Jelikož to však kvůli tvému zákonu bereš s námi pohany v této době tak přísně, proč jsi to tedy nebral tak přísně tehdy, když jsi následkem pronásledování tvými souvěrci uprchl se svou mladou ženou a svými dětmi k nám pohanům do Egypta?“

13) Hle, příteli, vaše zákony jsou vesměs dobré a pravdivé; ale musí být také v duchu vnitřní pravdy chápány a pak teprve účinně do života přenášeny! Kdo se váže jen na litery zákona, ten je ještě dalek Říše pravdy. Když jsi byl v Egyptě, tehdy jsi pracoval zajisté také pro nás pohany, přitom jsi však přesto zůstával zcela čistým Židem. Proč bys se nyní měl stát nečistým?!

14) Tehdy jsi však měl velmi zázračného synáčka, kterého jsme my pohané pro jeho obdivuhodné vlastnosti uctívali téměř jako Boha. Co se z onoho dítěte stalo? Nezemřelo-li někde, pak je to nyní jistě již dospělý jinoch!“

15) Pravil **Josef** poněkud rozpačitě, protože nyní dobře poznal Řeka: „Ano, poslyš příteli! Ty jsi mi prokázal v Ostrazine opravdu mnohé přátelství a bylo by ode mě neslušné, kdybych odporoval tvé žádosti; ale nicméně jako přísný Žid promluvíím dříve se starším tohoto města a podle jeho rady se zařídím.“

16) Poté pravil **Řek**: „Ale pokud vím, radil jsi se v Ostrazine vždy u svého synáčka, když jsi si předsevzal něco učinit! Žije-li ještě onen syn, pak je nyní jistě ještě moudřejší, nežli byl tehdy! Nyní se ho již netážeš, co by bylo správné, ačli ještě, jak bylo řečeno, žije?“

206. POMĚR PÁNĚ JAKO JINOCHA KE KNĚŽÍM.

1) (**Pán:**) „Tu ukázal **Josef** rukou na Mne, který jsem byl v dílně vzdálen několik kroků od něho, maje prožezávat prkno a řekl: „Tamto v dílně ho vidíš pracovat! Je to zvláštní: Když byl dítětem až do svého dvanáctého roku byli jsme já a matka, která je nyní zaměstnána v kuchyni, opravdu zcela toho mínění, že se nepochybně stane nám zaslíbeným Mesiasem; leč po dokonáném dvanáctém roku se vše to, co se dříve u něho zdálo být božské ztratilo tak, že z toho na něm nemůžeme objevit již ani stopu! Jinak je velmi zbožný, ochotný a pilný a koná bez reptání vše, co mu dáme podle jeho síly dělat; ale jak bylo řečeno, ze všeho toho zázračného nelze na něm již nic objevit. Chceš-li, můžeš si s ním sám promluvit a o všem, co jsem ti řekl sám se přesvědčit.“

2) Poté přistoupil ke Mně onen **Řek** a řekl: „Poslyš, milý jinochu, já jsem tě znal již před osmnácti lety a obdivoval jsem tvé tehdy čistě božské vlastnosti, které tak jako tvá slova, hlavně mě přiměly k tomu, abych přijal vaši víru, ačkoliv jsem nepřijal obřizku. Přesto jsem však pro vaši víru opustil Egypt, abych zde pronikl hlouběji do vašich moudrosti plných nauk a všeho toho byl jsi hlavní příčinou právě ty! A nyní jsem slyšel od tvého otce, kterého jsem již dávno neviděl a s ním nemluvil, že jsi ztratil zcela vše to božské zázračné, jež ti bylo jako dítěti vlastní. Jakkpak se to stalo?“

3) **Já** jsem pohlédl upřeně na Řeka a řekl: „Jsi-li dobře zasvěcen do naší nauky, pak ti také nebudou neznámé Šalomounovy moudré výroky. A hle, mezi nimi je výrok, podle něhož vše v tomto světě má svůj čas! Když jsem byl dítětem, tehdy jsem jistě ještě nebyl silným jinochem; jelikož jsem však nyní silný jinoch, nejsem již chlapec, nýbrž pracuji jako každý jiný jinoch se vši pílí a horlivostí, protože Můj Otec v nebi chce tomu tak. Zním Ho a poznávám také vždy Jeho vůli a konám jen to, co chce On. A hle, to je milé Otcí v nebi!“

4) Jako útlý chlapec jsem skutečně konal velká znamení, abych oznámil lidem že jsem přišel jako Pán z nebes do tohoto světa; ale lidé časem mnoho na to nedali a dokonce se zlobili, když jsem konal před jejich očima znamení. Já jsem však nicméně zůstal Týž, Kterýž jsem a budu opět činit před lidmi znamení a oznamovat jim, že se přiblížilo Království Boží. Kdy však to učiním, to v pravý čas určím Já Sám. Blaze tomu, kdo ve Mne uvěří a nebude se Mnou pohoršovat!

5) Ty bys však chtěl, aby ti Můj pěstoun postavil nový dům a velký svinec. A on to také učiní! Neboť co je správné přede Mnou, to také není hříchem před Bohem. Židům však nebyl nikdy bráněn řádný obchodní styk s četnými pohany; bránilo a brání Židům ve styku s pohany jen jejich modlářství a špatné nauky, mravy, zvyky a jednání. Kde je však pohan ve víře Židů a je tedy podle toho svou vírou v jediného, jedině pravého Boha vpravdě obřezán v srdci a v duši, pak se s ním již může každý stýkat!“

6) Privil poté **Josef**: „No, no, to je dost, že jsi jednou tolik a tak moudře mluvil a já také poznávám, že tu máš úplně pravdu; ale nicméně nesmí člověk ani kněze urážet a musí se s nimi dříve poradit, aby mu nespírali kacířů. Když se však člověk v příčině práce, která podle litery přece jen není na zákonité půdě, s nimi poradí a dá-li nějakou malou oběť, pak dovolí moudrý kněz také vždy rád práci, která o sobě není v zákoně dobře zdůvodněna. Půjdu tedy ihned k našemu staršímu a tuto věc mu přednesu.“

7) Privil jsem **JÁ**: „A co učiníš, když ti přece nedovolí tuto práci přijmout - i přes nabízenou oběť?“

8) Privil **Josef**: „Ano, pak zřejmě nebudeme moci práci přijmout!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Poslyš, až jednou já započnu Svou velkou práci, pak se nebudu tázat kněží, zda budu či nebudu smět podniknout tuto velkou práci, která bude velice směřovat proti jejich platným ustanovením chrámu, nýbrž podniknu velkou a těžkou práci ze Své nejvyšší vlastní moci a síly! Neboť co je správné před Bohem, to musí být také správné přede všemi lidmi, ať toto správné chtějí anebo ne!“

10) Privil opět **Josef**: „Milý Synu, budeš-li takto jednat, budeš mít málo přátel ve světě!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Opravdu, kdo úzkostlivě usiluje o přátelství, světa, snadno tím zavrhně přátelství Boha! Já zde však dávám tuto radu: Prokažme tomuto Řekovi přátelství a neptejme se vůbec našich vládychtivých a hrabivých kněží a učiňme, co je správné; neboť tento člověk nám prokázal mnoho přátelství a my bychom mu nyní měli kvůli našim kněžím odřici přátelství, o které nás žádá?! Ne, to neučiníme! A netroufáš-li si ty, postavím mu dům a chlév Já Sám!“

12) Privil poté **Josef**: „Ne, co je to dnes najednou s tebou?! Tak tvrdošíjného a vzdorovitého jsem tě již léta neviděl a také neslyšel takto mluvit! Když mě vznešení Židé a starší navštíví a často by si rádi s tebou promluvíli, pak jsi ve svých slovech zcela skoupý a sotva kdy jsi tak velitelsky vystoupil; a nyní přišel pohan a ty mu chceš učinit ihned vše, co si jen přeje! Jak to tedy nyní u tebe najednou přijde? Již bych nyní skoro věřil, že bys chtěl také pro tohoto Řeka zase učinit zázrak, - což jsi již tak dlouho neučinil před žádným Židem!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Nerozhorluj se, starý a počestný spravedlivý příteli! Jsem-li před Židy zdrženlivý, mám k tomu jistě Svůj velmi moudrý důvod! Má zde snad aspoň jen jeden Žid mimo tebe pravou a úplnou víru?! Když jsem ještě jako chlapec konal občas znamení, říkalo Se, že

jsem posedlý a že dokonce pomocí ďábla konám věci, které jinak žádný člověk není s to konat!

14) Když jsi se jednou sám otázal staršího, je-li ve Mně snad skryt duch velkého proroka, protože se při mém narození stala tak velká znamení, tu pravil slepý farizeus pln zlosti: „Je psáno, že z Galileje nikdy prorok nepovstane; proto takovou otázku je již považovat za hodnou odsouzení!“ Jsou-li však kněží a také ostatní Židé zde takoví, před kým a proč bych měl pak konat znamení?!

15) Tento Řek je však pln dobré víry a je přítelem vnitřního opravdového životního světla a také se nehorší, konám-li mu znamení: a tak je tedy také pochopitelné, proč se také k němu chovám zcela jinak, nežli k těmto temným Židům.

16) Pravím však tobě: Protože Židé jsou nyní takoví, bude jim světlo života vzato a dáno pohanům. Spása všech národů přijde sice od Židů a ta spása jsem Já; jelikož Mne však Židé nechtějí přijmout a uznat, bude jim spása vzata a dána pohanům!“

207. PÁN JAKO JINCH PODÁVÁ DŮKAZY O SVÉ VŠEMOHOUCNOSTI.

1) (**Pán:**) „Poté pravil Řek Josefovi: „Nyní teprve zase poznávám tvého zázračného syna a mám velkou radost, že nás pohany neposuzuje tak jako ostatní Židy, kteří se považují za nejčistší Boží děti, ale jako lidé notně páchnou samou pýchou a navzájem se pronásledují huře nežli psi a kočky. Již jako útlé dítě často trpce naříkal tvůj syn na židovství, jaké je nyní; ale nyní jako dospělý jinch se vyslovil jasněji a ukázal, jak je to vlastně se Židy. Těším se nyní z jeho úsudku tím více, že mně přitom řádně promluvil z nevnitřnějšího základu mé duše.“

2) Co je to za způsob od prvního národa Božího, když každého pohana, jenž je přece také člověk, ihned zatracují a to dokonce také tehdy, když se jim prokázalo sebevětší dobrodiní?! Proč tedy nezatracují naše zlato a stříbro?! To jim jde ovšem k duhu; ale když našinec překročí jen jejich práh, pak považují svůj dům a také sami sebe na celý den za znečištěné! Ó, ti blázni! Pro takovou klamnou víru nemám ani slov, abych ji mohl dostatečně jako špatnou a hloupou označit! A hle, to dosvědčil nyní také tvůj bohopodobný zázračný syn a to mně nyní učinilo tak velkou radost, jako jinak ještě nikdy nic jiného!

3) Jelikož jsme však nyní o této věci jasně promluvili a víme, zač máme považovat světská ustanovení Židů a na druhé straně však také velmi dobře víme, že jsi z velmi mnohých Židů nejpočestnější a nejpravdivější a že se nevážeš na prázdné formy, můžeme se nyní již dohodnout spolu o to, jak a za jakých podmínek bys mi postavil obytný dům a velký svinec. Tvůj zázračný Syn to již zařídí, abys přitom neměl na žádné straně nějaké nesnáze. Mluv, příteli, co si tu nyní myslíš!“

4) Pravil **Josef**: „Můj zázračný Syn a také ty máte sice úplně pravdu; přijde-li však věc najevo, pak budu jen já volán k odpovědnosti! Co se týče výloh, budeme zcela snadno hotovi.“

5) Pravil jsem **Já**: „Poslyš, Můj pozemský živiteli Josefe! Jedině na Mé vůli závisí, zda tě může někdo při dobré práci prozradit; neboť i Když jsem zde také z uvedených důvodů již dávno nekonal znamení, jsem nicméně přece jen zcela Ten, který jsem byl na počátku a Mně jsou všechny věci možné! Slunce, Měsíc, Hvězdy a tato celá Země, jakož i také všechna nebe a celé peklo musí Mne poslouchat a podle Mé vůle se řídit - a Já bych měl mít strach z temných a slepých kněží naší synagogy?!

6) Učiň jen náležitou stavební smlouvu s tímto čestným mužem, - vše ostatní přenech Mně! Se stavbou budeme snadno hotovi; neboť Komu bylo možno zbudovat nebe a Zemi, Tomu bude asi také snadno možné postavit počestnému Řeku, jenž je v srdci dokonalý Žid, náležitý obytný dům a svinec! Pravím vám, že svinec nelze věru počítat ke stavbám, které dělají lidskému duchu čest; ale milejší je Mi nyní sebe špinavější svinec nežli chrám jeruzalémský a velmi mnohá synagoga ve velké zemi judské!“

7) .Pravil **Josef**: „Ale poslyš, synu, jak to, že dnes mluvíš dokonce tak opovážlivě?! Kdyby to slyšel někdo z města a obžaloval nás, co by se tu z nás stalo? Byli bychom obviněni z nejstrašnějšího rouhání a bez milosti také ukamenováni!“

8) Pravil jsem **Já**: „O to se nestarej! Kdo nás může slyšet, nechci-li to Já a kdo nás ukamenuje, jsem-li Já Pánem všech kamenů?! Pohleď zde na tento kámen, který jsem nyní zvedl!“

Chci nyní, aby byl pro smysly tohoto světa úplně zničen! A hle, již je! Kdyby nějaký hloupý Žid vrhl pak na nás tyto kameny, mohly by nám snad kdy uškodit?! Pohled' vzhůru ke Slunci! Pohled', jak svítí svým jasným světlem! Jestliže však Já jsem také Pánem nad Sluncem, chci, aby nyní na několik okamžiků nevydalo ze sebe žádné světlo! A hle, nyní je temno jako v noci!“

9) I ulekl se Josef a také Řek a ti, kdož byli v domě. vyšli plni hrůzy ven a co nejužkostlivěji se dotazovali, co je to a co to znamená.

10) **Já** jsem však řekl: „Jsem již tak dlouho u vás a vy Mne ještě neznáte! To je Má vůle! Já však chci nyní opět světlo! A hleďte, Slunce svítí opět tak dokonale jako předtím! To však nemá znamenat nic jiného, nežli abyste všichni věděli a poznali, že Já jsem u vás.“

11) Tu pravili **všichni**: „Pánu všechna chvála - náš Ježíš dostal opět svou sílu od Boha!“

12) Pravil jsem **Já**: „Já jsem nic nedostal; neboť veškerá síla a moc jsou Mé. Já a Ten, Jenž žije ve Mně, jsou jedno a ne dva. A nyní Mi, Josefe, řekni, zda máš ještě strach ze Židů a ze starších synagogy!“

13) Pravil **Josef**: „Ano, můj nejmilejší Synu a také můj Pane, za takovýchto okolností nemám ovšem již úzkost a strach; neboť teprve nyní jsem úplně spatřil svou spásu. Nyní se však také bez další pochybnosti dáme ihned do zmíněné stavby a ještě dnes se odebereme tam, kde chce mít tento náš starý přítel postaven dům a chlév!“

14) Pravil **Řek**: „Děkuji vám předem; odměna bude v nejhojnější míře následovat. To místo není však odtud tak příliš daleko a jelikož venku u hospody stojí moji dobří soumaři, dospějeme ještě dnes před západem Slunce snadno na místo, kde přebývám se svými.“

15) Poté povolal Josef ostatní bratry a sdělil jim, co se má ihned stát. Ale Josef mínil, že by bylo dobře, kdyby zůstal jeden z nich doma, protože také v místě se může každý den něco naskytnout; zároveň to bude méně nápadné a dozorcí synagogy, kteří by beztoho upřeli své oči a uši na tento dům kvůli Mně, méně si povšimnou odchodu Josefova a nebudou se dotazovat, kde a u koho přijal práci.

16) Poté jsem pravil **Já**: „Také ty máš pravdu, ale ne zcela! Já však pravím a nařizuji, že mimo Jakuba nemusí nikdo s námi jít a můžeme tedy vzít nejnnutnější nářadí jen pro tři a to jen proto, aby, se vědělo, že se ubíráme z domu jako tesaři. Jakobe, připrav se tedy na cestu!“

17) Jakub šel, připravil se na cestu a opatřil nářadí.

18) Když jsme však my tři chtěli s Řekem již vykročit, přišla Marie, matka mého těla a tázala se nás, jak dlouho budeme mimo dům.

19) Pravil **Josef**: „Ženo, to se nedá při tak velké práci předem určit!“

20) Pravil jsem poté **Já**: „Lidé ,to ovšem nemohou; avšak Mně je i to možné!“

21) Pravila Marie: „Nuže, řekni mi, jak dlouho budete mimo dům!“

22) Pravil jsem **Já**: „Plné tři dny, to jest. dnes, zítra a pozítří; v sobotu ještě před východem Slunce budeme opět zde!“

23) Pravili **všichni**: „Jak vy tři postavíte za dva dny velký obytný dům a velký svinec?“

24) Pravil jsem **Já**: „To bude naše věc; vy ostatní se však postarejte jen o to, aby byla v pořádku vaše práce doma!“

25) Tu Mně pravila Marie: „Ale nejmilejší synu, jak se mi dnes zdáš zase jednou tak zvláštní! Ty jsi dnes docela pánovitý! Jak to tedy přijde?“

26) Pravil jsem **Já**: „Protože musí tomu tak být pro vaši spásu! Ale nyní nás déle nezdržuj; neboť tímto mluvením nikdo z nás nic nezíská. Člověku je jeho čas velice drahocenný!“

27) Pravila **Marie**: „Ano, ano, tobě nelze v ničem odporovat, ty máš vždy pravdu; proto jen šťastně cestujte a šťastně se opět navraťte!“

208. UBYTOVÁNÍ U ŘECKÉHO HOSPODSKÉHO.

1) (**Pán:**) „Poté jsme se vydali také ihned na cestu k hospodě, kde na nás čekali Řekovi soumaři.

2) Když jsme tam přišli, bylo tu hned mnoho zvědavců, kteří nás obtěžovali otázkami a **hospodský**. Josefův dobrý známý mu řekl: „Příteli, já bych dnes cestu nepodnikal; neboť bylo zatmění Slunce a takový den platil již u starých za nešťastný den!“

3) Privil jsem **Já**: „Jak chytří jste vy lidé! Dáte na takové prázdné, vši pravdy prosté pověsti; ale vše, co je čisté a pravdivé, zašlapáváte do bláta a nechcete o tom slyšet. Proto nás takovými prázdnými věcmi nezdržuj!“

4) Privil **hospodský**: „Ó, milý tovaryši, staří lidé byli také chytří lidé; proto si mají mladí náležitě všimnout jejich zkušeností, jinak jim bude snášet leckteré neštěstí!“

5) Privil jsem **Já**: „Následuj jen to, čemu učili Mojžíš a proroci; to ti bude užitečnější, nežli dbát nových Měsíců a šťastných a nešťastných dní! Kdo plní přikázání Boží a miluje Boha navšescko a svého bližního, jako sama sebe, ten se žádných nešťastných dnů nemusí obávat; kdo to však nekoná, pro toho Je každý den pravým nešťastným dnem!“

6) Privil **hospodský**: „No, no, to já také vím; ale proto může člověk také vždy něco dát na pověsti starých!“

7) Poté pozdravil Josefa ještě jednou a přál mu mnoho štěstí na cestu a v zaměstnání. Poté jsme vsedli na soumary a naše cesta postupovala rychle kupředu přes hory a doly k západu na cestě do Tyru.

8) Když jsme však urazili poloviční cestu a dospěli do hospody patřící také jednomu Řekovi, pravil náš Řek: Přátelé, zde se trochu posílíme a nakrmíme soumary!“

9) Tento návrh přišel Josefovi zcela vhod, ačkoliv se ihned tázal, zda se tu dostanou také jídla dovolená Židům.

10) Privil **hospodský**: „Ano, příteli, s tím bude u mě ovšem malá nesnáze! Vepřového masa jsem vyudil dost a také kvašeného chleba a soli a vína mám dost; ale jiné zásoby tu není.“

11) Privil **Josef**: „To bude pro nás trochu špatné; neboť vepřové maso nesmíme my Židé jíst a v této době také ne kvašený chléb, jelikož u nás nastala doba nekvašených chlebů. Nemáš ryby, kuřata a vejce?“

12) Privil **hospodský**: „Hle, tato hospoda stojí vysoko na hoře! Odkud by se vzaly ryby?! Také s chovem kuřat je to zde špatné; neboť předně pro nedostatek příslušné píce se téměř vůbec nedaří a zadruhé je zde příliš mnoho všelikých dravých ptáků, kteří nejenže chov kuřat téměř znemožňují, nýbrž také velice znesnadňují chov ovcí, protože jehňata nejsou ani na okamžik jista před těmito šelmami vzduchu. Proto mám jen trochu hovězího dobytka, jako býků, volů a krav a ovšem také několik telat a mimoto také vepře, kterým se zde daří zcela dobře; Víno musím však sám kupovat v Tyru. Tak to zde dopadá; co však je tu, to vám také v hojnosti a lacině dám.“

13) Privil jsem **Já**: „Přines jen co máš a my již pojíme!“

14) Privil **Josef**: „Ale synu, co tomu řekne zákon Mojžíšův?“

15) Privil jsem **Já**: „Cožpak jsi již zase zapomněl Kdo jsem? Ten, Jenž je ve Mně, dal Mojžíšovi zákony a právě Tentýž praví nyní tobě: Jez co se ti předkládá, kde to jinak nemůžeš mít; neboť čistému je vše čisté!“

16) Mojžíš zakázal Židům maso nečistých zvířat jen proto, aby se sami nestali ještě nečistějšími nežli byli již od narození; ale v čas potřeby směli také Židé jíst maso zvířat, která byla označena jako nečistá. My sami jsme však nebyli nikdy nečistí a také se nestaneme nikdy nečistými a tak nás také nemůže žádné jídlo, jeli dobře připraveno, znečistit.“

17) S tímto Mým vysvětlením byl Josef a Jakub spokojen a hospodský přinesl ihned dobře vuzené a dobře připravené vepřové maso, chléb, sůl a dobré víno a my jsme vše zcela v dobré míře požívali. Náš Řek dělal ovšem cechmistra a měl opravdovou radost, že jsme se tak zcela spokojili s jeho jídlem.

18) Po požitém jídle jsem řekl hospodskému: „Tuto tvou hospodu potkalo nyní velké štěstí! Od dnešního dne můžeš chovat kuřata a ovce do libosti; neboť chci, aby tato krajina nebyla již žádným dravcem obtěžována ani na zemi, ani ve vzduchu, dokud ty a tvoji potomci budou mít tuto hospodu a tuto krajinu. Až se však jednou stanou majiteli této hospody a krajiny jiní a špatnější hospodští, budou také zase navštíveni starým soužením!“

19) Privil **hospodský**: „Mladý příteli, jak mě můžeš přesvědčit, že se také stane to, co jsi mi nyní tak zcela vážně slíbil, jako bys o tom ani dost málo nepochyboval?“

20) Privil jsem **Já**: „To se stane tak jistě, jako jistě máš ve svém domě poklad, o kterém jste nevěděli ani ty, ani nikdo z tvých příslušníků; ba ani tvoji předkové! Vezmi rýč a vyrýpni jím jen tři píde hluboko půdu na místě, na němž nyní stojíš, která se skládá z jílu a ukáže se ti poklad, s

kterým pak můžeš naložit podle libosti!“

21) **Hospodský** přinesl ihned rýč a za přispění sluhů vyryl půdu do řečené hloubky a k svému velkému úžasu nalezl několik těžkých zlatých nádob, které vážily celkem více než 200 liber. Nyní se také ihned otázel, jak a kdy se tam dostaly tyto velmi cenné věci.

22) Privil jsem **Já**: „Ty jsi nyní sice již sedmý majitel této staré hospody od té doby, co byly tyto věci odcizeny jedné karavaně z východních zemí a zakopány do této půdy ze strachu, aby nebyly objeveny. Více vědět nepotřebuješ. Ti však, kdož zde zakopali tento poklad, nebyli tvého kmene a ty nejsi jejich potomkem - neboť pocházíš z Athén - oněmi majiteli byli však Cypřané a zloději, ačkoli ne zrovna loupežní vrahové.“

23) Privil opět **hospodský**: „Jak to vše však můžeš tak přesně vědět? Kdo ti to oznámil?“

24) Privil jsem **Já**: „Jako je Mi dobře známa každá z tvých nejskrytějších myšlenek ve Mně a ze Mne Samého, právě tak je Mi také to ve Mně a ze Mne Samého známo! Abys však viděl²⁴⁾, že Mně jsou co nejpřesněji známy také tvé myšlenky, řeknu ti, co jsi si velmi živě myslel dnes ráno. Myslel jsi takto: „Tato má hospoda je sice občas velmi navštěvována a mnoho vynáší ale kdyby se našel kupec, který by ji ode mě odkoupil za takový obnos, abych za něj mohl zbudovat v Tyru hospodu lepší, bylo by mi to věru tak milé, jako ne tak snadno něco druhého ve světě!“

25) Hle, to byla tvá hlavní myšlenka! Poté jsi přemýšlel, zda bys mohl tuto svou myšlenku sdělit také své ženě; ale hned jsi shledal, že by to bylo ještě předčasné, protože tvá žena by mohla být netrpělivá a zapřísahala by tě s netrpělivostí, abys ihned provedl tuto svou myšlenku. - Řekni nyní, zda vím přesně o tvých myšlenkách anebo ne!“

26) Tu byl **hospodský** údivem zcela bez sebe a nato privil: „Ne, ne, mnoho jsem viděl, slyšel a zakusil; ale něco takového se mi ještě nikdy nepříhodovalo! Ano, nyní ti také nepochybně věřím, že tato krajina bude od dravých zvířat úplně očištěna. Ty jsi mi nyní prokázal nadmíru mnoho dobrého, - jak se ti za to budu moci náležitě odměnit? Co žádáš, abych ti za to učinil?“

27) Privil jsem **Já**: „Poslyš, ty jsi sice také pohan, ale ve své mnohé bohy nevěříš a proto jsi se seznámil s naším učením a velmi dobře jsi učinil. Já však pravím tobě: Věř jen pevně v jednoho jedině pravého Boha Židů, miluj Ho dokonce nadevšecko a miluj však také své bližní jako sebe sama, čiň jim, co můžeš rozumně chtít, aby rovněž oni činili tobě a tím Mně učiníš dost za vše, co jsem ti nyní učinil; hmotnou odměnu však opravdu nepotřebuji!“

28) Tu užasl **hospodský** opět nad Mou naprostou nezištností a nechtěl od našeho Řeka přimout peníze za to, co jsme u něho požili.

29) Avšak náš **Řek** to nepřijal a zaplatil vše s dodatkem: „Co můžeš postrádat, rozděl mezi chudé a budeš milý onomu jedině pravému Bohu Židů a vlastně všech lidí!“

30) **Hospodský** co nejslavněji slíbil, že to vše učiní a že obrátí celý svůj dům na židovskou víru.

31) Poté jsme povstali, vsedli opět na své soumary a ubírali se dále. Další cesta, kterou nám bylo urazit, byla velmi půvabná a tak jsme došli ještě hodinu před západem Slunce na místo svého určení.“

209. POUČENÍ NA VRCHU HORY.

1) (**Pán**:) „Bylo to staré městečko, rozkládající se též na dosti vysoké hoře, s jejíhož nejvyššího vrcholu bylo možno za jasného dne již vidět velké moře. Na nejvyšším místě městečka stály již velmi zchátralé domy a chlévy našeho Řeka, které bylo ovšem třeba všechny zbourat a postavit za ně jiné!“

2) Když to vše Josef náležitě ohledal, privil Mně: Synu, budeme-li to muset přirozenou cestou bourat a pak opět stavět, budeme tu mít hodně přes rok co dělat!“

3) Privil jsem **Já**: „S tím si nedělej starosti! Co jsem řekl, to se také stane! Avšak dnes a zítra ne; ale pozítří tu bude vše stát v nejlepšímu pořádku.“

4) Nyní se otázel **Řek** řka: „Rád bych vás dnes večer zcela dobře po židovsku pohostil; ale

po této stránce se také mně daří poněkud špatně. S rybami, zamilovanou stravou Židů, nejde to u nás také ani o chlup lépe, nežli u hospodského, u kterého jsme obědovali; neboť není tu význačnější potok, žádné jezero a k moři je ovšem ještě trochu příliš daleko. Ale kuřata, vejce, jehňata a telata ovšem mám, rovněž kvašený chléb, sůl a dobré víno, které sám pěstuji na svých mnohých a velkých vinicích. Záleží nyní pouze na vás, abyste zvolili a vše bude v pravý čas připraveno.“

5) Privil **Josef**: „Dej nám připravit jehně; vše ostatní bude již beztoho správné a v pořádku!“

6) Privil **Řek**: „Zcela dobře! Z mých mnohých jehňat bude poraženo a připraveno to nejlepší a nejučtější!“ Ale nyní je otázka, co máme až do úplného večera dělat, aby nám nebyl čas příliš dlouhý!“

7) Privil jsem **Já**: „Půjdeme tedy na návrší tvé hory a rozhlédneme se tam trochu po této krajině, která je velmi krásná a může se ještě leccos přihodit, co nám může poskytnout hojnost látky k přemýšlení a k rozhovoru!“

8) Když jsem projevil toto přání, byli s ním všichni úplně srozuměni. Vydali jsme se na cestu a byli jsme také brzy na hoře, to jest na jejím nejvyšším vrcholku.

9) Odtud jsme spatřili velké moře, neboť byl velmi čistý letní den a všichni jsme byli tímto velkolepým nádherným pohledem velmi potěšeni.

10) A **Josef** sám privil zcela dojat: „Ó, přece jen je tato Země jakožto výchovné místo dětí Božích tak krásná, že asi nelze nic krásnějšího a nádhernějšího si přát; jak krásné musí pak - teprve být nebe, které můžeme očekávat po smrti tohoto těla a po vzkříšení o soudném dnu! Mezi tímto mdlým tělesným životem a oním nádherným vzkříšením je snad velmi dlouhá, neživá temná noc; ale já o věci uvažuji takto: Kdyby někdo musel v životě těla probdít ještě celou noc, jak dlouhá by mu musela připadat?! Jelikož však člověk celou noc velmi sladce prospí, zdá se mu být zrána často ještě příliš krátká. A tak myslím, že nám v den vzkříšení dlouhá noc nebude připadat příliš dlouhá. Milý Pán zařídil vše co nejlépe tak, že to jistě slouží ke štěstí a k největšímu zdaru oněch lidí, kteří zachovávají Jeho přikázání a zcela v Něho důvěřují.“

11) S tímto míněním starého Josefa souhlasil také náš Řek, přesto se Mne však otázal, co tomu říkám.

12) **Já**: jsem však privil: „Ano, ano, to jsou ovšem velmi krásná a moudře znějící slova! To byl velmi dobrý obraz; osudné je jedině jen to, že není také tak pravdivý, jak se dá velmi pěkně a povzneseně vyslovovat a poslouchat. Jsem-li však u vás nyní Já, - proč se tedy nezeptáte Mne, jak to bude dopadat s životem duše po odpadnutí těla? Já to jistě budu lépe vědět nežli vy! Já však o nějaké téměř věčně dlouhé smrtelné noci duše po odpadnutí těla nic nevím, nýbrž v okamžiku, v němž těžké tělo od tebe odpadne, budeš také již ve vzkříšení a žít a působit dále ve věčnosti, opustíš-li tento svět jako spravedlivý před Bohem.“

13) Zemřeš-li však jako nespravedlivý před Bohem, bude pak ovšem následovat velmi dlouhá noc mezi tvou tělesnou smrtí a tvým pravým vzkříšením - ale nikoli noc tobě povědomá, nýbrž noc duši dobře povědomá - a to bude duši pravá a dlouho trvající smrt. Neboť smrt, o které by nevěděla duše, nebyla by jí také žádnou smrtí; avšak smrt, které si bude v říši nečistých duchů vědoma, stane se jí velkou trýzní a mukou. Hleďte, tak se mají věci! A poněvadž nyní víte to, myslíte a mluvíte podruhé jasněji a pravdivěji; co však nevíte, na to se Mne otažte, abyste svými slovy neupadli do všelikého mylného domnění! To si všichni zapamatujte!“

14) Privil poté **Řek**: „Ano, tak je to a tak to být musí a jinak to nikdy a nikdy být nemůže! Ale jelikož tu nyní ještě požíváme divuplný nádherný rozhled a tato zřejmě jen naše živoucí, cítící a vnímající duše zří tělesnými očima jako dvěma okny svého dočasně oživeného kráječícího domu, který nazýváme tělem, kromě toho myslí a z nádhery se velice potěšuje, je otázkou, zda duše také po odpadnutí těla bude moci tento svět a jeho krásu zřít a posoudit, to jest kdyby byla někde na půdě této Země. - Jaké vysvětlení můžeš o tom, bohoplň jinochu, podat?“

15) Privil jsem **Já**: „Duše dokonalého a spravedlivého člověka bude s to nejen tuto celou Zemi jediným pohledem skrz naskrz a venkoncem ohledat a nadevše jasně a dokonale posoudit, nýbrž ještě nekonečně více; neboť tato Země není jediná v nekonečném prostoru stvoření, nýbrž je jich ještě nekonečně mnoho a také mnohem větších v nekonečném velkém prostoru stvoření a rovněž tak přiměřeně mnoho v říši čistých duchů.“

16) Avšak o tom může člověk obdržet jasnou představu teprve tehdy až to zví od Ducha

Božího v srdci své duše a přejde ve zření rozsáhlejší.

17) Krátce a dobře, dokonalá duše je s to vše; jen duše nedokonalá, která je duchovně slepá, nebude moci vidět nic jiného nežli jen prázdné a bezpodstatné výplody své marnivé domýšlivosti. Jestliže však duše také v druhém netělesném životě vejde do sebe a polepší-li se snad, přejde tím pak také do jasnějšího, pravdivějšího zření, - ale ovšem po delší a mnohem obtížnější cestě nežli zde.²⁵⁾ A nyní víte také po této stránce to nejnnutnější; věřte, že je tomu tak a ne jinak a zachovávejte příkázání, tak se stanete ve svých duších dokonalí!“

18) Privil poté ještě **Řek**: „Tomu také nyní nepochybně pevně věřím a jsem přesvědčen, že je tomu tak; ale nám Řekům chybí ještě správná a pravá představa o podobě a tvaru duše. Nemohl bys nám také ještě o tom dát poučení?“

19) Privil jsem **Já**: „Ó, ano, co vám prospívá, to učiním vždy rád! Hle, duše má tutéž podobu a tvar jako její tělo, jenže ve veskrze dokonalejší míře. Ale zde se mluví jen o dokonalé duši. Tato duše má vše co mělo její tělo, ale samo sebou se rozumí, že k svým účelům jinak utvářené. Avšak její duchovní tělo není hmota nýbrž pouhá substance.“

20) Substance se však podobá světlu ze Slunce vycházejícímu, které se zdá být hmotě jakoby zcela ničím a přece je základní látkou hmoty, aniž je s ní jedno a totéž; neboť veškerá pralátka Je volná a nevázaná. A tak víte nyní také to.

21) Abyste si však mohli učinit o tom ještě jasnější pojem, upozorňuji vás jen na to, abyste si vzpomněli na zjevy zemřelých lidí, které jste už na okamžiky často viděli a dokonce s nimi mluvili. Měli jiné vzezření, nežli měli za života v těle?“

22) Privil **Řek**: „Ano, ano, nyní teprve úplně poznávám, že jsi mluvil ve všem úplně pravdu! Já jsem měl již velmi často taková zjevení, s několika zemřelými jsem mluvil a byl jsem jimi dokonce o leccems poučen a neviděl jsem je nikdy jinak nežli v dokonalé lidské podobě. Proto ti za toto poučení děkuji.“

23) Také Josef a Jakub Mně vydali totéž svědectví, jak to týž Jakub, přítomný zde nyní Můj učedník. může dosvědčit.

24) Když však za tohoto Mého poučování zašlo Slunce, opustili jsme všichni radostně a ve se se krásnou výšinu a odebrali jsme se do domu Řeka, kde nás očekávala dobře připravená večeře; kterou jsme také s opravdovou chutí požili, načež jsme se ihned odebrali ke spánku, který již potřeboval zejména Josef.“

---

210. CESTA DO TYRU.

1) (**Pán:**) „Zrána již hodinu před východem Slunce jsme si vyšli do přírody a to opět na známé již návrší, s kterého jsme mohli v ranním světle velmi dobře pozorovat krásnou krajinu. Zejména krajiny mořské nad Tyrem bylo možno v ranním světle mnohem lépe rozeznávat nežli za osvětlení večerního. K tomu se ještě družila jaksi nově oživená příroda jak světa rostlinného, tak také tím více světa zvířecího; a tak jsme se bavili přes hodinu ve volné přírodě.“

2) Poté se **Josef** rozhovořil s Řekem o nutném stavebním materiálu a tázal se ho, zda má dost dřeva a to dobře vyschlého.

3) Tu pravil **Řek**: „Mistře Josefe, něco tu již ovšem bude, zda to však postačí, to musíš zjistit sám! Kdyby se něčeho nedostávalo, nuže, pak zde mám krásný cedrový les, který nám již nahradí nedostatek! Po snídani si můžeš laskavě prohlédnout můj nashromážděný stavební materiál. Já myslím, ovšem podle mého rozumu, že tu snad bude stavebního materiálu dostatek.“

4) Privil **Josef**: „Zcela dobře, po snídani se ihned podíváme a pak uděláme stavební plán!“

5) Privil jsem **Já**: „Tuto práci a námahu můžeme si pro dnešek ušetřit; neboť zítra nebudeme potřebovat ani stavební materiál a ještě méně nějaký stavební plán. Mé mínění by však bylo, abychom se dnes odebrali do Tyru a tam se trochu poohlédli, zda by tam nebyl někdo, kdo by potřeboval nějakou naši pomoc.“

6) Také s tím byl **Řek** srozuměn a pravil: „Tu musíme hledět, abychom se pomocí mých soumarů vydali hned na cestu; neboť odtud do Tyru je dobrých sedm hodin, nežli se tam přijde!“

7) Nám byl jeho návrh vhod a tak jsme se tedy také ihned odebrali k připravené již snídani a hodinku poté jsme se již nacházeli ve zcela dobré náladě na cestě do Tyru. Náš malý průvod pokračoval pak bez zastávky dále a tak jsme již po pěti hodinách dorazili do města, čemuž se Řek velice podivil. Doznal otevřeně, že ještě nikdy neurazil tuto cestu v tak krátké době; neboť obyčejná karavana by potřebovala k procestování této velmi rozsáhlé vzdálenosti jistě celý den. Tato cesta byla tedy pro našeho Řeka také malým zázrakem.

8) Když jsme přišli do Tyru, zastavili jsme se tu v jedné dobré hospodě a Řek objednal ihned podle židovského obyčeje oběd, jelikož bylo tu k dostání mnoho dobrých ryb a také vína - zejména z Řecka - nebyl zde nedostatek. Odpočinuli jsme si trochu, neboť cesta nás poněkud unavila. Zatím byl také hotový náš oběd, který jsem také ihned požili. Řek ihned vše zaplatil a poté se odebral s námi na místo, s kterého bylo možno zcela dobře přehlédnout moře a mnohé lodi.

9) Když jsme se tu po nějakou dobu u moře dosyta vynadávali na jeho vlny a všelike lodi, pravil **Josef**: „Ježto jsme nyní v tomto městě viděli vlastně to nejpozoruhodnější a cesta tam, odkud jsme přišli, je rovněž daleká jako -byla sem, bude nyní zajisté již na čase, abychom se vydali opět k domovu.“

10) Pravil jsem **Já**; „Josefe, k tomu je dnes ještě dost času. Pohleďte, kterak tamto ještě ve značné dáli má jakási velká loď velikou nesnáz se stále rostoucí bouří! Tato loď nese našeho Cyrenia; toho přece nesmíme nechat zahynout. Byl v Malé Asii a nyní se vrací domů; bouře mu však nedovoluje přistát nyní ku břehu. On nám kdysi prokázal opravdu velké přátelství a nyní Je také na nás bychom mu pomohli a to je zcela vlastní důvod, pro který jsem chtěl být dnes zde v Tyru.“

11) Pravil **Josef**; „Jak budeme však moci tam tak daleko přes rozbourené moře přijít a jak tam vrchnímu místodržiteli pomoci?“

12) Pravil jsem **Já**; „Cožpak jste včera neviděli, kterak má vůle sahala také až ke Slunci?! Mohl-li jsem velet Slunci, budu nyní zajisté také s to přikazovat moři! Mohl bych to sice také učinit zdálky; ale zde je nicméně lépe, jsme-li všichni zde na místě, - což poznáte později zcela jasně. Ale nyní třeba především pomáhat - a pak teprve mluvit!“

13) Poté jsem vztáhl ruce nad burácející moře a hlasitě pravil: „Utiš se, zuřící netvore! Chci tomu a tak se staň!“

14) Když jsem toto vyslovil, nastal na moři náhle úplný klid a loď Cyreniova byla neviditelnou mocí přitažena rychle ku břehu a takovým způsobem zachráněna i se vším od jistého zániku.

15) Avšak zde, kde jsem to vykonal, bylo však ještě několik lidí, kteří se začali s velkým údivem dotazovat, co jsem to za člověka, že Mě poslouchají živly. Někteří se domnívali, že jsem asi jistě nějaký velmi proslulý mág; jiní však mínili, že jsem asi nějaký zbožný člověk a tedy v milosti bohů, kteří Mě vyslechnou, když je o něco poprosím. Opět jiní poznamenali a pravili, že jsem Žid a že Židé mají své často mocné proroky a budu asi nějaký takový věstec Židů anebo dokonce Esejců. Z toho vznikl na místě velký rozhovor; ale nicméně žádný člověk se neodvažoval přiblížit se ke Mně, aby se Mne otázel kdo jsem.

16) Nyní však dorazila také loď ku břehu a všichni spěchali, aby pozdravili vrchního místodržitele. My jsme však zůstali na svém místě.“

211. SHLEDÁNÍ S CYRENIEM.

1) (**Pán:**) „Když Cyrenius dorazil ku břehu, pravil k vysokým (hodnostářům), kteří mu blahopřáli: „Děkuji vám za vaši upřímnou účast na mém neštěstí, které bylo možno jistě očekávat; ale je nanejvýš kupodivu, že se tak přemocně zvednuvší bouře tak náhle utišila. To mně živě připomnělo podobnou událost v Ostrazine v Egyptě. Tam bylo zázračné dítě jedné uprchlé tam rodiny, které také tak náhle utišilo bouři, při čemž však mohlo také na druhé straně bouři vyvolat. Od té doby uplynulo jistě asi 20 let. Dal jsem již všemožně pátrat abych mohl onu rodinu někde nalézt ale dosud byla veškerá námaha marná. Také jsem si nyní již dávno na onu rodinu nevzpomněl; ale náhlé utišení této bouře vyvolalo mně opět v paměti podobný zjev, který jsem,

jak řečeno, jednou již zažil.

2) Je to opravdu nejvýš pozoruhodné! Když zde jednou taková bouře začne zuřit, trvá to několik dní, nežli se velké moře uklidní aspoň tak dalece, aby bylo možno odvážit se veslovat s lodí na širé moře - a tu pohlédněte nyní, kterak se celé moře uklidnilo bez nejmenšího vlnobití! Také mně bylo velice divné, jak se má loď, téměř jakoby tajemnou silou tažená, rychle přiblížila ku břehu. Já pravím: to se přirozeným způsobem nestalo!"

3) Privil **jeden vysoký (hodnostář)** k Cyreniovi: „Pohleď na ono volné do moře vybíhající místo! Tam vidíš ještě čtyři lidi. Člověk as dvacetiletý vztáhl za bouře ruce, přikázal bouři umlknout a bouře umlkla. Nevíme, kdo on je, nicméně ho však považujeme především za proroka Židů; neboť podle oděvu je to Žid. Zda skutečně utišil bouři svým mocným slovem, neodvažujeme se právě určitě tvrdit; ale zvláštní vždy zůstává to, že bouře právě na jeho hlasitě vyslovený povel umlkla. Stálo by skutečně zato blíže vypátrat, co a kdo je tento člověk!"

4) Privil **Cyrenius**: „Ha, mně nyní vzchází světlo! Může velmi snadno být, že ten člověk je právě podivný syn uvedené již židovské rodiny, o níž jsem se dříve zmínil. Musím si s ním promluvit sám!"

5) Poté se **Cyrenius** odebral co nejrychleji na místo, na kterém jsme ještě stáli my čtyři a s kterého jsme nyní pozorovali klidné moře s jeho rozmanitými zjevy, jakož i nejrozmanitější mořské ryby a mnoho jiných zvířat, která, přinucena Mou vůlí, musela se zde ukázat.

6) Když přišel k nám **Cyrenius**, otázal se Josefa, který mu zůstal v jeho paměti ještě dosti známým, řka: „Příteli, nejsi týž Žid, který asi před 20 lety uprchl následkem pronásledování starého Heroda se svou malou rodinou mým zprostředkováním do Egypta a to do Ostraziny? A jsi-li tím mužem, řekni mi také, co se stalo z onoho zázračného Chlapečka, kterého jsem zřejmě považoval za Boha!"

7) Tu se **Josef** hluboce poklonil a poté pravil: „Vysoký veliteli, je příliš velkou poctou, kterou jsi nám chudým tesařům z Nazareta prokázal tím, že jsi se namáhal k nám nahoru, ač jsi mohl jen poručit, abychom my přišli k tobě! Ale jelikož jsi již zde, pravím ti s veškerým díkem v srdci za vše dobré, které jsi opravdově prokázal mně a mé rodině asi před 20 lety již zde a pak v Egyptě, že jsem skutečně týž tesař Josef a že také tento nyní již dospělý panic, nyní také tesař, je právě týž, kterého jsi tehdy poznal jako zázračného Chlapce.“

8) Když to **Cyrenius** uslyšel, tu jeho obličej radostí přímo zazářil.

9) Objal nejprve Josefa a jemně ho zulíbal, potom se však obrátil ke Mně a řekl: „O, Pane, považuješ mě jako velkého hříšníka před Tebou také za hodna, abych Tě směl políbit?"

10) Privil jsem **Já**: „Blaze tobě a všem pohanům, že jste poznali Mne mnohem spíše ve svých hříších nežli Židé v jejich světle! Proto však bude světlo života také Židům odňato a dáno vám pohanům. Přístup jen tedy, polib Mne! Neboť přijde-li někdo s tvou láskou ke Mně, tu kdyby měl na své duši hříchů tolik, jako je na celé Zemi trávy a ve velkém moři písku, neodstrčím ho nýbrž přijmu ho jako Otec svého syna, který byl pro něho sice ztracen, ale opět byl nalezen!"

11) Když **Cyrenius** uslyšel tato slova z Mých úst, byl dojat až k slzám, přistoupil ke Mně, objal Mne a přitom také jemně políbil. Teprve poté Mi děkoval za zázračné zachránění z velkého nebezpečství života. Zároveň nás však také pozval, bychom s ním šli do jeho sídla, aby nás pohostil a abychom mu vyprávěli, co vše se zatím s námi přihodilo.

12) **Já** jsem však pravil: „Milý Cyrenie, tento večer vyhovíme tvému přání; ale zítra ráno musíme být u tohoto Řeka který je přes 7 hodin cesty odtud domovem, jelikož tam máme postavit nový obytný dům a velký svinec.“

13) Privil **Cyrenius**: „Zcela dobře, božský příteli, - já sám vás tam doprovodím a ježto mám nyní nějakou dobu volno, prodlím také několik dní u vás. Neboť ježto jsem vás opět jednou nalezl, nepustím vás tak hned zase s očí!"

14) Privil jsem **Já**; „To je vše zcela dobré, správné a pěkné od tebe a my tvému pozvání také vyhovíme. Ale nyní bychom chtěli ještě nějakou dobu se zdržet tady; neboť rád bych tu Svému bratru Jakobovi a také tomu počestnému Řekovi Anastoklovi ukázal různá mořská zvířata a na to budeme potřebovat ještě dvě hodiny.“

15) Privil **Cyrenius**: „Ó, Pane, na to bych se také sám rád podíval a jistě také tam ti ostatní, kteří mne očekávají v malém přístavu!"

16) Privil jsem **Já**: „Zcela dobře, vzkaž jim tedy, ať přijdou všichni nahoru; neboť je tu k to-

mu nejpříznivější místo!“

17) Tu povolal Cyrenius všechny ostatní nahoru, počtem as 70. Všichni se postavili k rozsáhlému okraji vyvýšeného výběžku a jali se brzy o překot podívat, vidouce po zrcadlově čisté hladině mořské táhnout kolem nikdy nevidaná mořská zvířata.

18) **Cyrenius** pravil pln obdivu: „Ó, jak nekonečně velká je fantazie toho jednoho pravého Boha! Ó, jak převeliká je hojnost vtělených Božích myšlenek! Jaká to nikdy nekončící rozmanitost! Jaké kolosy mořských netvorů přicházejí vždy znovu sem, přitahovány neviditelnou tvůrčí mocí! Přes dobrou hodinu trvá již tento zázračný průvod kolem a nelze ani zdaleka dohlédnout konce! Neznáme ani tisícinu jménem a Ty, ó, Pane, je voláš ve Své vůli podle Tvé moudrosti jistě jejich jmény a všechny následují Tvého všemohoucího volání! Ó, hleďte, a dejte si všichni pozor, kteří jste tu; neboť vidíte nyní, co oko smrtelníka ještě nikdy nevidělo!“

19) Tu se tázal jeden vysoký (hodnostář) Cyrenia, zda to vše způsobují Já.

20) Pravil **Cyrenius**: „Kdo jiný? My dva jistě ne!“

21) Pravil vysoký (hodnostář): „Je-li to ten člověk s to, pak to musí být zřejmě Bůh a my mu budeme muset našimi knězi prokazovat božskou úctu.“

22) Pravil **Cyrenius**: „Zanechte toho; neboť já Ho již dlouho znám a vím nejlépe, co Sám chce a co je Mu milé! S knězem bychom Ho mohli od sebe jen zahnat.“

23) Když náš Cyrenius toto řekl vysokému (hodnostáři), tu se tento o knězi již vůbec nezmínil.

24) Nyní však pluli kolem nejvzácnější měkkýši a korýši a Cyrenius projevil přání, že by měl rád na paměť tohoto zázračného dne několik těchto velmi nádherných lastur a ulit.

25) Pravil jsem mu **Já**: „Řekni tedy jednomu ze svých sluhů, aby se odebral s člunem sem na vodu a Já mu odtud dolů již naznačím, které již zralé kusy má vytáhnout z vody!“

26) To se ihned stalo. V několika málo okamžicích veslovaly pod výběžkem tři zcela řádné čluny a obratní rybáři vyzvedli z vody všechny Mnou udané nádherné kusy a naplnili jimi čluny.

27) Poté jsem řekl Cyreniovi! „Dej je přes noc položit do vápenné vody, vyjměte zítra každý kus opatrně ven a očistěte krásnou skořápku od masitého obsahu, dobře ji vysušte a potřete ji pak uvnitř trochu nardusem! Pak mohou být v tvé pokladnici uschovány na památku.“

28) Také to bylo přesně vykonáno a Cyrenius nabyl tak poklad, který měl cenu několika 1000 liber zlata.

29) Po dvou hodinách se ukončil průvod a my jsme opustili své stanoviště.“

212. V PALÁCI CYRENOVĚ.

1) (**Pán:**) „Řek Anastokles se však omlouval, že bude sotva moci jít s námi k Cyreniovi, jelikož má ještě leccos obstarávat v hospodě.

2) **Já** jsem mu však pravil: „Nech nyní být hospodu hospodou, - hospoda bude již vědět co má dělat; to však, čeho se ti u nás dostane, prospěje ti více nežli hospoda a tvůj dům - jelikož nyní víš, s kým máš ve Mně co činit - bude zítra již dříve hotov, nežli se odtud vrátíme do tvého domu.

3) V noci nastane v tvém domě proměna tak, že to nikdo z tvých lidí nezpozoruje! Avšak zítra budou s údivem vyvalovat oči, až se octnou ve zcela novém domě, jenž bude však zcela podobný starému, jenže bude ve všem větší a pohodlnější -jako se to také stane s chlívem. Když to nyní víš z Mých úst, můžeš být již zcela klidný a jít s námi k Cyreniovi, kde nám bude všem dobře.“

4) Pravil poté **Anastokles**: „Ano, je-li tomu tak, pak nechám hospodu hospodou a půjdu s vámi k Cyreniovi! Snad se také ještě na mne upamatuje z Ostrazine!“

5) Pravil jsem **Já**: „To jen přenech hezky Mně, Já to již udělám;neboť Já mohu vše, cokoli chci!“

6) S tím byl náš Anastokles zcela spokojen a šel nyní s námi do nádherného paláce Cyreniova a jeho vysokých radů, ministrů a vojevůdců, kteří všichni bydleli ve velkém paláci.

7) Když jsme přišli do komnat Cyreniových, přecházel Řekovi samým údivem úplně zrak; neboť takovou náheru a takové bohatství jeho oči předtím ještě nikdy neviděly.

8) Potají pravil (**Anastokles**) ke Mně: „Ale, Mistře, plný božské síly, to je přece nelidské, jaké tu jsou poklady a nevýslovná bohatství! Co tu má jeden člověk a jak naproti tomu pramálo mají mnozí statisíkové!“

9) Pravil jsem **Já**: „Je to však takto lépe; neboť kdyby měli všichni lidé takové a tak mnohé poklady, pak by předně neměly žádnou cenu a za druhé lidé by brzy ztratili veškerou horlivost v činnosti a nakonec by žili ve vší lenosti jako zvířata. Jen hlad a žízeň by je pak pobádaly k žádoucí činnosti; vše ostatní by je nikterak nepobádalo a nepovzbuzovalo. Jsou-li však takové skvělé poklady a bohatství jen v rukou nemnohých chytrých lidí, mají pak pro všechny ostatní lidi pro svou velkou vzácnost sotva ocenitelnou hodnotu a lidé se přitom stávají činní a pracovití, aby si vydělali u těchto bohatých jen něco zcela nepatrného z nejdrahocennějších pokladů. A hle, to je přece dobré!“

10) Spatřuješ tu zajisté velké spousty zlata a stříbra a nesčíslné množství nejdražších dráhouk a perel; kdyby ti Cyrenius dal jen jednu z nádherných perel za to, abys mu vykonal nějakou práci, pak bys jistě hned co nejvíce napjal všechny své síly, abys si vydělal aspoň jednu takovou perlu. Kdybys však měl takových perel beztoho takového množství, pak bys kvůli jedné perle jistě své síly nenapínal a řekl bys u sebe: „Ó, kvůli jedné perle ať si pracuje kdo chce! Já jich mám beztoho dost a ta jedna mne nevytrhne!“ Z toho však již můžeš poznat, že ve světě je pro lidi zcela dobře, jsou-li takové velké poklady a bohatství vždy jen v rukou nemnohých! - Uznáváš to?“

11) Pravil **Řek**: „Kdo by to neuznával, vysvětlíš-li to člověku Ty?! Cyrenius je sice přísný, ale přitom také spravedlivý a dobrý vládce a pamatuje vždy na vpravdě chudé, ačkoliv každého napřed dobře zkouší, zda je opravdu chudý, anebo jak se často stává, zda není jen lenoch, kterému nechutná práce. Protože je tedy takovým mužem, pak je také správné a slušné, že má tak velké poklady a bohatství.“

12) A tak se tedy také náš Řek nyní uklidnil a snáze a lhostejněji mohl snášet nádheru paláce.

13) Zatím co jsem však jednal s Řekem, promlouval Cyrenius s Josefem co nejhorlivěji o Mně a co vše jsem zatím dělal, což mu také Josef a Jakub stručně vše věrně sdělili a z čehož měl velikou radost. Dobré dvě hodiny trvalo dotazování a vyprávění, jehož se také účastnili mnozí vysocí radové a ministři, kteří se Mi nemohli dost vynadivit.

213. O PRAVÉM UCTÍVÁNÍ BOHA. JEŽÍŠ VZOREM LIDÍ.

1) (**Pán:**) „Ke konci vypravování Josefova pravil **jeden vysoký radní pán** Cyreniovi: „Jestliže se to vše potvrdí na tomto člověku, pak to musí být beze všeho dalšího jistě bůh; neboť o nějakém přirozeném člověku ještě nikdo nikdy neslyšel, že by konal takové skutky pouze mocí své vůle. My jsme již viděli také mnoho mágů, kteří konali všelijaké zázračné skutky, - ale většinou se také vědělo až příliš brzy jak a jakými prostředky. Také v hlubokém Zadním Egyptě jsou prý lidé, kteří svou vůlí a pohledem dovedou zkrotit všechna zvířata, - ale to vše není nic proti schopnosti tohoto člověka.“

2) On chce a živlové se sklánějí před Jeho vůlí. Poroučí mořským zvířatům jako vojevůdce svým válečným vojákům a zvířata poslouchají jeho příkazu. Já pro sebe nepotřebuji žádné další znamení k důkazu, že jeho celá bytost je úplně božské vrozenosti. Neboť kdo může a dokáže to, co může a dokáže tento člověk, tomu je také jistě možné všechno ostatní. U tohoto člověka bych tvrdil, že by stvořil také svět, kdyby chtěl. Proto bychom mu také měli prokazovat božskou poctu!“

3) Pravil jsem nyní **Já** radovi: „Jak byste to tedy zařídili, abyste Mi prokazovali božskou poctu?“

4) Pravil **rada**: „No, jako uctíváme u nás nejvyššího boha Jupitera anebo jako vaši kněží svého beztvarého Jehovu!“

5) Pravil jsem **Já**; „Příteli, ani toho ani onoho uctívání bych věru nemohl potřebovat, protože ani jedno ani druhé uctívání není pravé a pravdivé uctívání Boha!“

6) Pravé a před Bohem platné uctívání záleží však v tomto: Předně že člověk nepochybně

pevně věří toliko v jednoho pravého Boha, Jenž stvořil nebe a Zemi a vše co je tu, zadruhé, že tohoto jednou vírou poznaného Boha miluje nadevšecko a žije a jedná podle jeho vůle a zatřetí, že člověk svého bližního miluje jako sebe sama.

7) Hle, v těchto třech věcech záleží pravé uctívání Boha; vše ostatní je však marnivé a před Bohem nemá ani tu nejmenší cenu!

8) Jen co láska činí, to je učiněno a je něčím opravdovým před Bohem; co však někdo činí z určité bázně před Boží mocí, aby byl Bůh uchlácholen a vlídně naladěn, to je před Bohem ošklivostí. Ke konání domnělých bohoslužebných skutků se totiž vždy a všude ustanovují na vše možné obřady určití kněží. Tito kněží se proto také považují za mnohem důstojnější nežli jiný člověk, dávají se nesmírně uctívat, udržují ostatní lidi hluboko pod sebou, jsou plni nejvyšší páchnoucí pýchy, považují se nakonec již hned sami za bohy a soudí podle své libovůle chudé bližní, kteří jsou často tisíckrát lepší nežli pyšní a vládychtiví kněží. Myslíš, že Bůh bude mít potěšení a radost z takového okázalého a leskuplného uctívání popsány mi knězi vykonaného a lidem draze zaplaceného?

9) Pravím tobě: Konala-li by se k počtě Boží takováto služba a Bůh ve Své nejvyšší moudrosti by z ní snad měl radost, pak by to nebyl Bůh, nýbrž byl by to tak jako ten službu konající kněz slepý, hloupý člověk, plný pýchy a vládychtivosti. Jak by však mohl někdo něco takového přisuzovat pravému Bohu, Který ze Své věčné lásky, moudrosti a moci beztoho vše ze Sebe stvořil a Svou věčnou dobrotou a slitováním také vše věčně dál a dále udržuje?! Kde je tedy v celé Boží nekonečnosti bytost, která by se mohla účinně Bohu vzepřít a pustit se s Ním v boj? Vždyť Boží myšlenka a vůle je vše, co nekonečný prostor stvoření obsahuje! Kdyby Bůh nechtěl tuto Zemi již nadále tu ponechat, chtěla-li by s Ním bojovat, pak Mu stačí jen chtít, aby jí již nebylo a také jí nebude! A proto Bůh nepotřebuje od lidí, které chce vychovat a učinit Svými pravými dětmi, žádného jiného uctívání, nežli aby ho jako pravého, svatého Otce nadevšecko milovali a vždy rádi konali co jim oznamuje jakožto Svou vůli.

10) Proto pravím vám zde všem: Co je před světem velké, to je před Bohem ošklivostí! Ale opravdu velký před Bohem je člověk pokorný, který miluje Boha nadevšecko a svého bližního jako sebe sama a nad něho se nepovyšuje jako nějaký pán, nýbrž chová se jen jako přítel chtějící konat dobro.

11) Vezměte si příklad ze Mne! Já jsem jistě jako jinak nikdo ve světě! V Mé moci jsou nebe a Země a přece jsem z celého srdce mírný a pokorný a jsem tu proto, abych vám sloužil všem, vysokým i nízkým. Čiňte rovněž tak a tím uctíte mne Samého nejlépe!“

214. SVOBODA VŮLE ČLOVĚKA.

1) **(Pán:)** „Když uslyšeli všechna tato slova z Mých úst, žasli nad Mou moudrostí a **Cyrenius** sám pravil: „Ano, ano, to nejsou slova jaká mluví lidé, nýbrž to jsou vpravdě slova Boží; neboť tu svítí jako Slunce z každého nejzářivější pravda, proti které nemůže nic namítat ani nejbystřejší lidský rozum.“

2) Pohledme na naše bohy a jejich kněze! Jaký nesmysl a jaká to zlá poštilost! Proto neříkám nyní nic jiného nežli: Pane, pomoz nám brzy z naší velké nesnáze!

3) Jsou mezi námi velmi mnozí fysicky chudí lidé, kterým můžeme my bohatí a pozemsky mocní zajisté vždy pomoci, chceme-li; ale duchovně chudí jsme všichni a tato chudoba je mnohem horší nežli chudoba fysická, protože tu žádný z nás nemůže druhému pomoci. Neboť co někdo sám nemá, to také nemůže dát druhému. Ty však jsi v duchu přebohatý a můžeš nám z Tvého nekonečně velkého přebytku již tolik dát, kolik je třeba k naší pomoci.

4) Především dej do srdcí lidí vniknout úplnou pravdu a oznam nám, jak se budeme moci zbavit nejhoršího soužení našich duší na této Zemi!

5) A nejhorším soužením je naše modlářství a kněžstvo. Tito tisíc tisíckrát privilegovaní podvodní lidé se vyznají v magii a kouzelnictví, anebo - lépe řečeno - provádí všeliké podvodné kousky, oslňují tím davy veškerou slepotou jimi raněné a právě tím, že se stále především stýkají s lidem, mají nad lidem úplnou moc, což nám nesmírně ztěžuje osvícení lidu; neboť kdyby chtěl nakonec sám císař zříditi lepší školy pro lid, poštvají by zlí kněží až příliš brzy všecken lid

proti císaři a byl i se svým vojskem ztracen.

6) Proto my osvícenější a lepší Římané a Řekové trpíme velkou nesnází, z níž se nemůžeme vyprostit ani za všechny poklady světa. Dej nám tu proti tomu prostředek a pak bude také u nás jasno a tím bude nám a mnohým tisícům tisíců lidí pomoheno!"

7) Privil jsem **Já**: „Máš velmi dobré smýšlení a co si přeješ, to se také stane. Leč tak náhle, jak náhle jsem zkontroloval bouři mořskou, to s duchovní pomocí nejde; neboť tu jsem měl co činit jen s oněmi duchy a silami, kteří dávno ještě nemají žádnou vlastní svobodnou vůli a musí Mne tedy bezpodmínečně poslouchat.

8) Každý člověk má však dokonale svobodnou vůli, podle níž může svobodně konat co chce a jeho poslouchání je tedy nutně podmíněné. Bůh Sám nemůže a nesmí však člověka nikdy a nikdy Svou všemohoucností nutit, nýbrž může ho jen uvést do takových postavení, jimiž může cestou zkušenosti dospět k čistšímu jakoby ze sebe čerpanému poznání a tak potom také svou vůli řídit svým vlastním rozumem.

9) Kdyby však Bůh řídil vůli člověka Svou všemohoucností ze Své moudrosti, nebyl by člověk o nic lepší nežli zvíře; ano, stál by dokonce ještě pod ním, protože i zvířeti je propůjčena jakási malá svoboda vůle potud, že má, jak vás učí zkušenost, také jakousi rozumnost a paměť, cítí hlad, žízeň a bolest a proto také může být i sebe tupěji něco myslet, usuzovat a svým hlasem, svou tvářností a posuňky sdělit, co chce pro svou potřebu.

10) Ale člověk, který by ve svém chtění závisel pouze na všemohoucnosti Boží, byl by téměř jako strom, který musí růst a trvat tak, jak jej postavila vůle Boží.

11) Z toho však již můžeš vyrozumět, že s náležitým vzděláváním člověka je to něco zcela jiného, nežli s náhlým utišením bouře mořské. Kdyby se mělo zacházet také tak s lidmi, pak by věru bylo nyní ode Mne opravdovou pošetilostí, kdybych s vámi moudře mluvil a v plné pravdě vás poučoval; vždyť bych mohl vkládat hned do vaší duše ty nejsvětější myšlenky a pak Svou mocí přinutit vaši vůli, abyste nechtěli jednat a nejednali jinak, nežli jen tak, jak chci Já Sám. Bylo by však někomu nějak pomoheno tím, že bych ho učinil pouhým strojem Své všemohoucí vůle?!

12) Vaši sebestorší a sebe sobečtější kněží jsou však také zcela lidé mající svobodnou vůli a mohou tudíž konat co chtějí a to tím spíše, že vaše světské zákony je nebrzdí a vy je na druhé straně můžete pro lid dobře potřebovat právě tak jak jsou.

13) Kdo se však chce z jejich jha osvobodit, ať hledá pravdu a drží se jí; neboť každý člověk se může jen pravdou v sobě nalezenou úplně osvobodit od jha temnoty, která je výplodem tisícíhlahé pověry a mylné víry.

14) Když jste tomu porozuměli, pak podle toho také jednejte a vaši kněží vám předně nebudou moci uškodit a zadruhé sami přestanou, nebudou-li již moci na vašem poli světlé pravdy dojít ohlasu se svým bláznivým šibalstvím.“

---

215. VÝCHOVA LIDSTVA.

1) (**Pán:**) „Privil zde opět **vysoký rada**: „Ale jak by to mohlo zejména velekněžům škodit, kdyby byli všemohoucností a moudrostí tvého Boha jen aspoň na dva roky donuceni k tomu, aby se o vrátili od modlářství a učili lid pravdě?! Kdyby pak přišli, byvše všemohoucností Boží opět ponechání znovu ke starému modlářství, pak by je osvícený lid jistě již takovým způsobem pokáral, že by pak již nikdy neulpívali na starém modlářství! Mám pravdu anebo ne?“

2) Privil jsem **Já**; „Kdyby něco takového bylo možné a lidem prospěšné pak by Bůh nepotřeboval kněze, nýbrž tu by mohl dát mluvit také stromům a kamenům, což by bylo pro lid ještě účinnější. V každém případě případu by to však svobodné vůli bdí nejen nic neprospělo, nýbrž svobodnému utváření vnitřního samostatného života duše by to jen uškodilo; neboť kdyby jednou všichni vaši kněží začali před lidem nyní ještě většinou velmi pověřčivým a ve falešném utvrzeným kázat proti starým bohům a modlám, považoval by je lid za nepřátele svých starých bohů, uchopil by je a zardousil. Kdyby však stromy a kameny učily lid, byl by tím ve svém poznávání a chtění nesmírně přinucován, brzy by také vypadl na všechny bůžky a jejich kněze a zničil je.

3) Řekni nyní, komu by se tím nějak pomohlo! Lidu ne; neboť ten by stál v souzené a naskrze v nucené víře poznávání a chtění, kterým by se jeho duše právě tak nemohla osvobodit jako starou pověrou, která se přece již nyní u mnohých lidí mezi vámi stala vlastním badáním a myšlením již velmi průhlednou.

4) Jakoby však řečená, lidem zázraky vnucená světlá víra nic neprospěla, ježto by byla právě tak dobrá jako nějaká stará pověra, tak by také tím méně prospěla kněžím a také vám. Či můžeš dokázat, že jsi opravdu moudrý, odpovídáš-li jen na otázky, které si kladeš sám?

5) Kdybych například učinil zcela snadno mluvícími například sloupy v tomto paláci, dal jim pak z největší hlubiny moudrosti všelike otázky a sloupy by Mně pak na ně odpovídaly tak pravdivě a moudře, jakoby to nebylo možné žádnému člověku na světě, jakož i také žádnému andělskému duchu v nebi, co bys tomu potom řekl?

6) Privil **vyšoký rada**: „To by bylo s jedné strany zřejmě velmi zázračné; ale nakonec by sloupy mohly dávat moudré odpovědi jen podle tvé vůle a podle tvého poznání a to by pak bylo právě tolik, jako kdybys si sám dával otázky a pak odpovídal na ně!“

7) Privil jsem **Já** „To jsi nyní zcela dobře posoudil a dal o tom správné slovo. A hled', právě tak by to také bylo s člověkem, kterému by chtěl Bůh mocí Svě všemohoucí vůle vštípit jednou navěky stanovený řád života! Tehdy by pak v člověku chtěl a také jednal Bůh Sám. Co by se pak za takovéto okolnosti stalo z nejvyš svobodné samostatnosti života člověka?“

8) Bůh Si však nestvořil lidi, aby byli loutkami na hraní, nýbrž Jemu úplně podobnými obrazy, které nepostavil ze Sebe do života jako pouhé tvory Svě všemohoucí nálady, nýbrž jako pravé děti Svě věčné otcovské lásky a které obdařil Jemu zcela podobnou tvořivostí, aby se vzdělali zcela svobodně z vlastní životní síly ze sebe podle vlastní nejsvobodnější vůle až k nejúplnější bohopodobnosti. A hle, proto při vzdělávání lidí není možné, aby se jakýmkoli božským musem brzdila jejich nejsvobodnější vůle, nýbrž musí se jim i za nejhorších okolností ponechat nejsvobodnější vůle a to dokonce tehdy, kdyby Mne to Samého mělo stát pozemský život na kříži!

9) Hled'te, tolik lásky má božská moudrost pro lidi, které jednou postavila jako své děti do tohoto světa ke zkoušení dané jim nejsvobodnější vůle! Proto pojmete to, pochopíte to a neklad'te Mi žádné další neužitečné otázky; neboť Bůh ustanovil ze Sebe navěky řád a při něm také věčně zůstane! A od nynějška, chcete-li, mluvmе o něčem jiném!“

10) Privil zde **Cyrenius**: „Ale, Pane a Mistře ve všech věcech, nebudeš proto pohoršen? Jednou jsme co jsme: ještě silně pozemsky nechápaví lidé a proto Tě prosíme o trpělivost.“

11) Privil nyní **Josef**: „Ta u něho nikdy příliš dlouho nevydrží! Bude nyní radno dáti mu pokoj; neboť mluvil a pověděl nyní opravdu již velmi mnoho. Když však jednou tak vystupuje, pak je nejlépe, nechat ho jít a učinit co radil. Tu s ním nic nepořídím ani já, jako jaksi jeho otec. Na jednou ztichne a nechá nás mluvit co chceme. Proto mu dejte, milí vysocí přátelé a příznivci, nyní aspoň chvíli pokoj; on pak již sám opět s něčím přijde!“

12) Privil **Cyrenius** Josefovi: „Ale řekni mi, zda Si někdy přece jen v něčem trochu neodpo-roval!“

13) Privil: **Josef** „Ještě nikdy! Co jednou řekne, to je již řečeno jakoby pro celou věčnost a to často při nejmenších věcech! To mohu podle vši pravdy dosvědčit.“

14) Privil poté **Cyrenius**: „Pak je ovšem lépe chovati se, jak Si přeje On; neboť Jeho nitro je naplněno Duchem Božím a děje se, co chce On. Tu my slabí lidé se s Ním nemůžeme pouš-tět do boje, jak jsem se o tom přesvědčil již před 20 lety. Ale nyní je otázka, o čem jiném máme teď ještě mluvit, když On je a až do konce světa zůstane nejpozoruhodnějším zjevem této doby, jakož i všech ostatních časů.“

---

216. KRITIKA ŘÍMANA O POZEMSKÝCH POMĚRECH.

1) (**Pán:**) „Privil poté **Josef**: „Ó, pak ti udám hned látku a ta tě již opět přitáhne! Poslyšte,

jaký pojem máte vy, kteří jste zajisté zasvěceni do leckterých tajemství o stvoření prvního lidského páru na této Zemi?“

2) Pravit poté **vysoký rada**: „Příteli, co se toho týče, není ve světě o ničem tolik záhadného jako právě o této nejvyšší sporné věci! Říci o tom něco určitého a jistého, je a zůstane nám lidem nemožné a čím více se o tom u všech známých národů bádá, tím více se přichází do většího bludiště nejistot. Kdo se vrhl hezky pevně do náruče slepé víry v tu nebo onu lidovou pověst, ten je na tom ještě vždy nejlépe. Kde nemůže člověk dospět k pravdě, tam se ohlíží po velmi živé fantasii a v takovém opravdu živém snu je mnohem šťastnější, nežli při věčném hledání pravdy, kterou opravdu nelze nikde nalézt!“

3) Peršané mají jinou pověst nežli Indové a vy Židé, Skytové opět jinou, my Římané a Řekové jinou, rovněž také Zadoegyptané a známí mně Germáni opět zcela jinou! Á, muselo by se tu mnoho mluvit a stáli bychom nakonec přece jen ještě na starém místě.

4) Proto jsem toho mínění, abychom toto nejvyšší neplodné téma nechali zcela padnout; neboť nepřijdeme tu právě tak nikdy k poznání jako astronomové o podstatě Hvězd na obloze.

5) Soudím tu takto: Je-li po odpadnutí těla skutečně nějaký vyšší a dokonalejší život, pak v něm budeme chápat jistě také hlubší pravdy a je-li snad po smrti těla také konec s životem duše, pak jsme opravdu nic neztratili, jestliže jsme se nestali příliš moudrymi. Hle, příteli, tak myslíme my velmi zkušený a lepší Římané!

6) Je těžkou věcí dokázat, že duše člověka žije po smrti dále, ale je to vždy ještě snazší, nežli s určitostí vykládat, zda, jak anebo kdy byl na tuto Zemi uveden buď jeden lidský pár anebo snad také několik lidských párů ve stejné době anebo za velmi různých dob. To může vědět jen Bůh, ale nikdy ne nějaký krátkozraký a také příliš krátce žijící člověk; neboť i kdyby snad zrovna mohl ze svých mnohých zkušeností dospět k názorům hlubších pravd, pak musí již odejít se světa! Protože to až příliš dobře znám, proto mi na takových věcech a bádáních také již věru nezáleží! Krátce a dobře, celé životní zřízení na Zemi je a zůstává pro myslící lidi špatné.

7) Máme-li být povoláni také k dětství Božímu, může ho být dosaženo jistě jen nejnepatrnější částí lidí! Proč tedy ne všemi lidmi? Pročpak musí téměř dobrá třetina lidí již předtím jako ještě nedospělé děti zemřít? Co mohou tito lidé o Bohu a svém příštím určení vědět a jak se mohou správným používáním své svobodné vůle vyšvihnout až k bohopodobnosti ?!

8) Proto pravím a tvrdím: Nejslepější blázen je tisíckrát šťastnější nežli největší mudrlec a my zde učiníme nejmoudřejší, budeme-li se tu obírat jinými věcmi nežli takovými nejvyšší neplodnými úvahami; neboť čím více ví a rozumí člověk, tím se mu stává jasnější, že nakonec neví úplně nic. A za takovou nejvyšší nudnou životní zábavu nebudu zrovna nikdy příliš děkovat. Dmluvil jsem!“

9) Pravit poté **Cyrenius**: „Ano, ano, uvažujeme-li o věci zcela přirozeným rozumem, pak máš úplně pravdu; ale - “

10) Pravit **radní pán**: „Ale sem, ale tam! Kde máme nějaký jiný nežli jen přirozený rozum?! Nevystačuje-li ten, odkud pak vezmeme nějaký rozum nadpřirozený?! Člověk je přece sobě nejbližší - a nezná se; jak by pak teprve měl poznávat něco dále od něho jsoucího?! Dejte mi pokoj! Přirozenost člověka je bez jeho chtění a vědění buď zcela zkažená a k ničemu se již nehodí, anebo je člověk jakoby odsouzen k tomu, aby více než každé zvíře pociťoval svou nedokonalost a tím byl co nejnešťastnější. Neboť já jsem ještě nikdy neviděl nějakého opravdu šťastného mudrce. Čím je kdo moudřejší, tím je také na konec svých dní nešťastnější. Jeho největším přítelem je však potom vždy smrt. Opravdu, zvláštní to zalíbení všemohoucího a na nejvyšší moudrého Boha: neustále tvořit a hned poté zase bořit !“

217. BOŽÍ ÚMYSL S LIDMI.

1) (**Pán:**) „Pravit jsem poté Já: „Příteli, ty jsi poněkud rozčilen, protože jsem vám předtím všem přednesl pravdu o určení lidí; ale to zrovna nic nedělá! Viděl jsem v tobě tato úskalí pochybností a chtěl jsem, abys se jich zjevně zhostil; proto tedy také musel přijít Josef s takovýmto tématem, které ti uvolnilo jazyk na pravém místě. Ty jsi také zcela dobře mluvil a přednesl svou pochybnost a vytkl vady lidské přirozenosti. Nyní však přišla řada na Mne a Já ti mohu o

tom říci něco zcela jiného, nežli co ty si myslíš o věci, o níž jste nyní spolu pojednávali.

2) Hle, kdyby byl Bůh stvořil lidi jen pro tuto Zemi, pak by bylo s Jeho strany zvláštní zálibou neustále tvořit a pak opět bořit; protože však Bůh stvořil lidi pro vyšší a věčný život a ponechává je na této Zemi jen tak dlouho, dokud neučinili nejnmutnější zkoušku svobody vůle anebo aspoň průchod tělem, pak je to pravá a živá záliba Boha vůči Svým lidem, že je na tomto žalostném světě udržuje v těle jen po tak dlouho, pokud je to právě pro toho či onoho člověka nejvyšší nutné! Opustí-li vlastní člověk tuto Zemi, bývá na onom světě uveden již do takových školních budov, které jsou vhodné²⁶⁾ k tomu, aby dospěl k vyšší a nejopravdovější životní dokonalosti. Tam se mu pak také již dostane správného vysvětlení o původu prvých lidí na Zemi.

3) Leckterý se však kvůli bližním stane také již na této Zemi podobně dokonalý jako Já, ale jedině cestou pravého uctívání Boha, kterou jsem vám předtím ukázal, když jste se radili, jak byste Mi prokázali božskou poctu.

4) Abys však budoucně již nepochyboval o určitém životě duše po smrti těla, otevřu ti na nějakou dobu oči duše a pak nám sdělíš, co vše uvidíš. Ale to ti také učiním, jen chceš-li tomu.“

5) Pravil **radní pán**: „Ano, chtěl bych! Učiň mi to!“

6) Poté Mne zavolał náš **Josef** stranou a potají Mi řekl: „Poslyš, můj nejmilejší synu Nejvyššího, s těmi vysokými Římany příliš daleko nezacházej; neboť stále se mi zdá, že tvou věc chápou nadále falešně! Vysoký radní pán to dal předtím dost najevo, ačkoliv byl z počátku pro to, aby se ti prokazovala božská úcta.“

7) Pravil jsem **Já**: „Buď jen zcela bez starosti! Zjevení, které mu nyní předvedu, přivede ho již na zcela jiné smýšlení!“

8) Pravil **Josef**: „Učiň tedy, jak uznáš za dobré!“

9) Poté jsem uvedl radního pána pouze Svou vnitřní vůlí a nikoli podle hlasitě vyslovené vůle do tak zvaného druhého zření a on byl ihned obklíčen svými mnohými zemřelými příbuznými, přáteli a známými a nakonec se také ještě objevil sám Julius César, nad čímž radní pán velmi užasl a prudce se Mne otázal: „Je to všechno pravda anebo klam?“

10) Pravil jsem **Já** „Mluv s nimi, oni ti to řeknou; neboť klamná postava mluvit nemůže!“

218. SDĚLENÍ DUCHŮ O ONOM SVĚTĚ.

1) (**Pán**) „Poté se radní pán tázal zjevených jemu duchů, zda jsou pravdou anebo snad jen klamem jeho nějak začarovaných smyslů.

2) Pravili **duchové**: „Jsme pravdou a nepoznáváš-li to a nechceš-li to pochopit, pak klameš jen sama sebe!“

3) Pravil **radní pán**: „Proč vás tedy mohu vidět jen nyní a proč ne také jindy? Proč jste se mi neukázali, když jsem si vás již častokrát co nejtoužebněji žádal?“

4) Pravili **duchové**: „Mohl bys nás také častěji vidět a s námi mluvit. kdyby. tvá duše nebyla tak zaslepena smyslností hmotného světa.

5) „Prostí pralidé této Země to byli s to; když však potom pozdější potomci stále víc a více klesali do hmotnosti světa, ztratili také schopnost vidět odloučené duše a stýkati se s nimi. Tím pak na ně přišla noc pochybnosti, v níž ztratili dokonce i víru v další život po smrti těla a začali se pak úzkostlivě navzájem dotazovat, zda je po smrti těla další život duše.

6) A hle, tento stav pochybnosti nejvyšší hrubo smyslových lidí je pravý trest za jejich mravní zkaženost a je to také správné! Neboť bez tohoto trpkého trestu by se lidé ještě více a hlouběji ponořovali do soudu hmoty; takto však strach ze smrti těla je přece jen od toho zdržuje, protože nemohou vědět a zjistit, co se s nimi stane po smrti těla!

7) My všichni jsme na světě v našem tělesném životě pociťovali zcela stejný trest a byli jsme plni všeliké pochybnosti; jen skutečné odloučení od těla nás teprve přivedlo k přesvědčení, že po odpadnutí těla žije člověk dále. Ale při dalším životě se daří dobře jen tomu, kdo byl na světě v těle spravedlivý a konal dobré skutky; nespravedlivým, pomlouvačům, krutým a úplně necitelným se však daří zle, ano tisíckrát hůře nežli těm zde, kteří úpí v temných žalářích.

² ⁶ „které jsou vhodné“ je doplněk vydavatele.

8) Ty jsi sice spravedlivý muž, přitom však krutý ,a neúprosný. Přijdeš-li sem k nám v tomto svém smýšlení, nalezneš také přísnou a neúprosnou spravedlnost, ale žádnou lásku a slitování. Neboť žádná duše nenajde u nás nic jiného, nežli co s sebou přinesla ve své mysli. Teprve u nás stojí každý na své nanejvýš vlastní půdě. Pochop to a zaříd' se podle toho, abys k nám sem přišel dobře zaopatřený; neboť ty máš nyní lepší příležitost, nežli jsme kdy měli my!“

9) Pravil poté **radní pán**: „Nyní věřím, že jste pravda a žádný klam! Řekněte mně však kdo je onen mladý Žid, který před vámi koná tak zázračné skutky!“

10) Pravili **duchové**: „Je Který je, Který byl a Který budoucně bude! Více ti o Něm říci nesmíme; neboť tak nám káže Jeho vůle. On je však u vás a můžeš se otázat Jeho samého!“

11) Poté se **radní pán** obrátil zvláště k Juliovi Césarovi a tázal se ho řka: „Ty jsi byl na Zemi velmi moudrý a mocný hrdina; tvým rozkazům se musel každý podrobit. Jak žiješ však nyní ve světě duchů?“

12) Pravil **duch (Julius César)**: „Já jsem již ve světě sklidil svou neblahou odměnu za to, co jsem konal jen pro svou slávu; a proto jsem v sobě přinesl také málo dobra sem a mou odměnou byla tedy velká chudoba a má světská sláva se zde podobala temné noci, v níž jsem tu a tam viděl hustými černými mraky prosvítat jen několik hvězdiček.

13) Byl jsem dlouho zcela sám bez nejmenší společnosti a neměl jsem nikoho nežli jen sama sebe. Ať jsem volal, prosil, plakal, chodil a hledal jak chtěl, vše to nic nepomáhalo. Volal jsem všechny bohy; ale žádná odpověď nepřicházela. Po dlouhém, smutném, zoufalosti plném trvání mého přebídného stavu napadlo mně obrátit se na Boha Židů. Tu se kolem mě rozjasnilo a i ty nemnohé hvězdičky zjasněly a zdálo se, že se přibližovaly ke mně. Když jsem to postřehl, pojal jsem úplnou důvěru v Boha Židů a prosil jsem Ho co nejsnažněji, aby mi pomohl z mé velké bídy a trýzně.

14) Tu se ještě více kolem mne rozjasnilo a jedna hvězda se snesla zcela do mé blízkosti. A poznal jsem brzy, že tato hvězda vzala na sebe úplnou lidskou podobu; byl to člověk, kterému jsem jednou ve světě prokázal opravdové dobrodiní. Řekl mi: „Blaze tobě, že jsi ve své noci našel pravého Boha Židů! Vyhosti své falešné modly a vyhosti také svou vlastní největší modlu, svou slávu Césarů; vejdi v úplnou pokoru a já tě přijmu do svého příbytku!“

15) I prosil jsem opět Boha Židů, aby mi vzal slávu a veškeré falešné modly. Poté přišli také ostatní hvězdičky jako lidé ke mně a řekli: „My jsme byli také jako ty na Zemi; ale byli jsme chudí a tvými knězi pronásledovaní Židé; ty jsi nás však chránil, obdaroval a pomáhal nám, abychom přišli opět do naší země. Nyní jsi ty chudý a ze všech svých pozemských pokladů nemáš nic jiného nežli to, co jsi učinil pro nás; a tak jsme nyní Božím dopuštěním přišli k tobě, abychom ti splatili to dobré, které jsi nám učinil. Chceš-li bez veškeré slávy kráčet s námi, následuj nás a najdeš u nás zaopatření!“

16) I šel jsem a přišel brzy do velmi divuplné půvabné krajiny. Bylo to jakoby široké údolí s krásným velkým jezerem. Údolí bylo ve veliké dálce vroubeno vysokými a velmi rozkošně vypadajícími horami. V popředí stálo několik obytných domečků, jak je na světě ve velkém množství zcela dobře znáte pod názvem rybářských chat. Pole měla bujnou zeleň. Ale stromů jsem viděl jen málo; byly však plny nejkrásnějšího ovoce.

17) Vešel jsem do chatrče, která byla při mém příchodu po mé pravici a to k příteli, který přišel ke mně v mé největší nouzi nejprve a našel jsem tu ihned něco k jídlu a pití; vše bylo sice nejvýš prosté, potěšilo mě to však nicméně mnohem více, nežli mě na světě kdy těšily mé velké poklady a paláce.

18) Když jsem byl tak zcela blažen v chatrči a také jsem se dostatečně posílil, vyvedl mě můj přítel opět z chatrče a spatřili jsme na jasné jezerní hladině člun, v němž byl člověk, který vesloval ručním veslem směrem k nám. Tázal jsem se svého přítele, kdo je asi tento lodník. A přítel pravil: „Přicházívá přes dlouhé nám neznámé jezero časem dolů k nám a s velkou vlídností nám vždy oznamuje, co vše máme dále konat. Poté třeba opět pracovat. Pak se opět odebereme k oznámené práci, pracujeme se vši pílí, se vši radostí a chutí a naše píle je pokaždé Bohem Židů žehnána. Když jsme přišli do této krajiny jako nyní ty, vypadala ještě velmi pustá; jen naší pílí a horlivostí přišla do nynějšího kvetoucího stavu. Tak budeš také ty budoucně s námi pracovat a přitom se ti dostane požehnání, kterého se dostalo nám!“

219. ŽIVOT JULIA CÉSARA NA ONOM SVĚTĚ.

1) (**Pán:**) „(Julius César:) „Byl jsem tím velice potěšen a odebral jsem se, se svým přítelem ku břehu jezera. Lodník vystoupil brzy na břeh a pravil: „Tam nahoře na břehu jezera vpravo. Je ještě jedno neblahé bahnisko, v němž se ještě zdržuje všeliká zlá havěť, která občas znečišťuje vzduch této krajiny. Tento močál vysušte! Vnášejte do něho tak dlouho dobrou půdu, až bude bažinatá bezvýznamná louka vyplněna a tím tuto vaši krajinu značně zlepšíte a budete tím mít o úrodný kus země více!“ Přítel a také já jsme mu s radostí poděkovali za tuto radu. Poté rychle opět odplul a my jsme se dali ihned do opravdu těžké práce.

2) V domě bylo nám k práci doporučeno také ihned nutné náradí. Chopili jsme se ho se vši chutí a radostí, šli jsme na označené místo a začali pracovat. Ale při pohledu na značnou bažinu zmocnila se nás nicméně bázeň a úzkost; neboť bylo tu takové množství všeliké ohavně vy-padající havěti, že jsem řekl příteli: „Poslyš, nežli vysušíme to bahno, uplyne na Zemi nejméně sto plných let!“

3) Pravil poté **přítel**: Co je nám tu po uplynulých ročních dobách Země! Zde takový čas není, neboť zde trvá jeden a týž stejný věčný den a náš čas spočívá v naší vůli. Tento močál je však jen nutný zjev tvé vnitřní na tvém srdci ještě ulpívající nečistoty a je zde .především tvou úlohou, abys se od ní očistil vážnou vůlí a trpělivostí, které jsi na Zemi vůbec neznal. Já ti však chci pomoci a tak bude také tento hnusný močál brzy a snadno proměněn v úrodnou zemi!“

4) Když jsem to zvěděl, zpevnil jsem svou vůli a jal jsem se, se vši trpělivostí pracovat. Z počátku se zdálo, jakoby se močál nechtěl věčně nikdy naplnit; ale poněáhlu se ukazovalo, že jsme nepracovali nadarmo a tak byl neblahý močál brzy úplně vyplněn dobrou zemí, havěť byla tíhou země umačkána a navěky pohřbena a získali jsme dobrý a krásný kus země a brzy jsme tam založili nové chatrče, které udržujeme pohotově pro příchozí cizince, kterým většinou stále pomáháme tak, jako mně stále pomáhal známý přítel.

5) Lodník však byl od té doby již několikrát u nás a oznámil nám vždy opět nové práce, které jsme také vykonávali a kterými jsme proměnili naši krajinu v opravdový ráj. Bydlím tam doposud a netoužím po něčem vyšším, krásnějším a lepším. Zanech tedy na tomto světě všeho, co je tu pozemsky velkého a hodnotného; neboť u nás mají cenu jen opravdu ušlechtilá a dobrá díla a skutky“

6) Pravil poté zcela zaražen přísný **vysoký radní pán** duchu Julia Césara: „Kdepak je pozemsky ona tebou nyní věrně popsána krajina?“

7) Pravil **Julius César**: „Na této Zemi není sice nikde popsána krajina, může však místně nicméně být také všude; neboť kde jsem já, tam je také ona krajina. Já jsem poněáhlu poznal, že místo, krajina a vše, co mě v našem světě obklopuje jako zdánlivě neživotná hmota, vyrostlo ze mě - jakoby jaksi strom ze země – anebo li: já sám jsem tvůrce světa, který obývám. Já i moji přátelé, jsoucí stejné lásky, stejné vůle a tedy také stejného způsobu myšlení, obýváme proto také stejnou krajinu; ale na témž místě mohou také ještě nesčíslně mnozí jiní duchové bydlet a to každý v jiné krajině. To je ten velký rozdíl mezi námi duchy a vámi ještě pozemskými lidmi.“

8) Pravil **radní pán**: „Tomu nerozumím! Jak může být na jednom a témž místě několik krajin?“

9) Pravil **Julius César**: „Ó, zcela snadno a dokonce ještě k tomu zcela přirozeně! Hle, v jednom a témž pokoji spí například 100 lidí a všichni sní jeden je v Římě, druhý v Athenách, třetí v Jeruzalému, čtvrtý v Alexandrii a tak dále, každý někde zcela jinde a to živě tak, že se o tom za dne nemůže ani dost vyprávět. A jak to tedy může být? Všech sto v jedné a téže ložnici - a přece každý ve zcela jiné krajině?! A jak je to tedy, když je na jednom poli tisíce lidí a každý v jednom a témže okamžiku vidí něco jiného?“

10) Hle, tak se tedy asi mají věci a poměry v druhém anebo lépe v našem duchovním světě! Rozdíl mezi naším a tímto vaším světem je pouze v tomto: My duchové bydlíme vlastně ve svém úplně vlastním světě, vy však bydlíte v Božím světě. Neboť náš svět je dílo našich myšlenek, idejí, tužeb a naší vůle; tento svět je však dílem lásky, myšlenek, idejí a vůle Boží.

11) Zato je člověk obrazem Boha, má v sobě tvůrčí vlastnost a může si v čistě duchovním stavu sám stvořit svůj svět a bydlet tedy ve svém dokonalém vlastnictví. Tomu jsi nyní zajisté porozuměl?“

12) Privil **radní pán**: „Potom jsou tedy lidé, kteří tě obklopují a s tebou se stýkají, také jen tvá díla a tvé vlastnictví ve světě, který vzešel z tebe jako obraz snu!“

13) Privil **Julius César**: „Také to dílem; ale já bych si je nemohl bez jejich vůle zpřítomnit a ještě méně se s nimi stýkat, vidět, slyšet je a mluvit s nimi. To však má také velmi značnou podobnost s pozemským viděním, slyšením a ohmatáváním spolubližních. Neboť ty také nevidíš skutečného člověka, nýbrž jen jeho obraz v sobě, dotýkáš se ho jen vlastním hmatem a slyšíš tón jeho řeči ve své uchu, které je zařízeno tak, že napodobí tóny, které k němu přicházejí vzduchem. Jsi-li však slepý, hluchý a necitlivý, pak neexistuje pro tebe bližní, i kdyby také byl v tvé nejbližší blízkosti. I když však také slyšíš, vidíš a cítíš a ve své ideji si představíš sebevíc lidí, nebudeš přece žádného člověka vidět, slyšet a cítit, nebude-li tu.²⁷⁾“

14) A tak musí i v duchovním světě duch, s kterým se chceš stýkat, být tu - aspoň svou vůlí, svou láskou a svým poznáním. Bez toho jsi sám, anebo lidé, které bys na okamžiky viděl, nebyli by ničím jiným nežli fantomy tvé fantasie, neměli by o sobě žádné bytí, žádnou realitu a nemohli by tedy vejít s tebou v žádný vzájemný styk; neboť vše to jejich bys byl ty sám.

15) Věčně stejný a nekonečně velký rozdíl mezi Bohem a námi Jemu podobnými lidmi spočívá tedy v tom, že jen Bůh Sám může ze Svých velkých myšlenek povolat lidi v dokonalou, samostatnou a zcela svobodnou existenci, kdežto my duchové můžeme v jevové jsoucno uvést sice přeludy, ale žádné reality. Tak je i svět, který obývá nějaký duch, více jen přízrakem nežli skutečností; neboť dokonalejší duchové dali mně na jednom a témž místě spatřit také svůj svět a tento svět měl zcela jiné vzezření nežli svět, který obývám já. Avšak tomu úplně porozumíš a to poznáš teprve tehdy, až se staneš sám obyvatelem svého vnitřního duchovního světa.

16) Nyní jsem ti však dostatečně ukázal, jak je to s životem po odpadnutí těla; proto se nás nyní již na nic dalšího netaž!“

220. VÍRA A ZŘENÍ.

1) (**Pán:**) „V tomto okamžiku odňal jsem radnímu pánu vnitřní zrak a on pak již žádného ducha neviděl. Ale poté se Mne zcela úzkostlivě tázal, kam ti duchové nyní odešli, jelikož již nemůže žádného vidět, slyšet a se žádným mluvit.“

2) Privil jsem **Já**: „Jsou ještě tu, jako tu byli předtím: ale ty je nyní již nemůžeš vidět slyšet ani s nimi mluvit protože tvá duše je ještě příliš sjednocena s tvým tělem a nikoli ještě s Duchem Božím v ní. Budeš-li se však snažit sjednotit se s duchem v tobě, pak budeš také vždy vidět, cítit a mluvit s duchy, kteří jsou kolem tebe. Pochopil jsi to nyní dobře?“

3) Privil **radní pán**: „Ovšem - leč mně se nyní daří jako opilému, který je též mnohdy zcela moudrý a hned poté také opět zcela hloupý říkáje: Tu budu léta potřebovat, nežli o tom v sobě dospěji k úplné jasnosti!“

4) Privil jsem **Já**: „Kdo tu horlivě hledá, ten také najde co hledá. Může-li se však člověk - jako se to nyní až příliš všeobecně a často děje - po celý svůj život namáhat, aby zahubil své tělo a ještě více svou duši, pak se také může naopak namáhat k věčnému prospěchu své duše.“

5) Odvažují-li se lidé tak mnoho ku prospěchu svého těla, které v krátké době zemře - proč se teď tím více neodvažují pro duši, která je určena žít věčně?! A tak buď také ty budoucně činnější pro blaho své duše nežli pro blaho svého těla a pak v tobě již bude jasněji a jasněji!“

6) S tímto Mým poučením byli všichni spokojeni a chválili velice Mou moudrost.

7) **Cyrenius** Mi však pravil: „Pane, proč jsme nesměli my vidět a mluvit s duchy, které viděl a s nimiž mluvil můj radní pán?!“

8) Privil jsem **Já**: „Mezi vámi není nikdo, kdo by byl více nevěřícím nežli právě tento radní. Jemu bylo třeba makavého důkazu. Nyní věří, protože spatřil bezdůvodnost svých pochyb. Ale nepřispěje mu k zásluze, když napříště nemusí namáhavě v sobě hledat důkaz, že duše žije po

² ⁷ „nebude-li tu“ doplnil vydavatel.

odpadnutí těla.

9) Kdo však neviděl, co viděl radní pán, ten věří co Já mu říkám a víra je duši prospěšnější nežli vidění protože ve víře se duše pohybuje volněji, nežli ve vidění Já však znám tvou víru a vím, že skutky, které jsi Mne viděl konat, slouží již za nejuplněnější důkaz, že je úplně pravdivé, co říkám; a tak by tu bylo zcela zbytečné, abych ti ještě ukazoval zemřelé, aby ti řekli, že vám mluvím pravdu.

10) Budeš-li však svým úsilím naplněn živou vírou, dospěješ pak již také ze sebe k pravému a tvou duši ne již donucujícímu a svobodnému vidění. Hle, v tom záleží tedy onen dobrý důvod, proč jste vy ostatní nemohli spolu vidět to, co viděl radní pán plný pochybností!“

11) Když to Cyrenius a mnozí ostatní hosté ode Mne uslyšeli, děkovali Mně velice za toto vysvětlení a byli tedy velmi rádi, že zjevené duchy neviděli a s nimi nemluvili.

12) Jelikož však nastal za této události večer, byla ihned rozsvícena světla a bylo nám oznámeno, že večeře ve velké jídelně je na stole. Tu vstal Cyrenius a vyzval všechny přítomné, aby povečeřeli. Ale někteří radní páni se omlouvali, uvádějíce, že by to museli dříve oznámit svým rodinám, jelikož jinak na ně budou jejich rodiny čekat s večeří.

13) **Já** jsem jim však řekl: „Vyplňte vůli Cyreniovu! Vaše rodiny již vědí, že jste zde nyní jako hosté pozváni!“

14) Tázal se jeden **radní pán**: „Kdo mohl v krátké době podat tuto zprávu našim rodinám?“

15) Pravil jsem **Já**: „Právě Ten, Kterému bylo možno utišit bouři mořskou! Proto zůstaňte a věřte, že je tomu tak!“

16) Po těchto Mých slovech všichni zůstali a šli jsme do jídelny. Byl tu zvláštní stůl, na kterém byla. pro Mne, pro Josefa, Jakuba a pro Řeka Anastokla co nejlépe připravená židovská jídla a znamenité víno.

17) Když **Josef** postřehl tuto obzvláštní nám věnovanou pozornost, řekl Cyreniovi: „Ale vysoký příteli a veliteli, proč nám nemnohým tak zvláštní pozornost? My bychom se také byli spokojili zcela s pokrmy, které požíváte vy Římané!“

18) Pravil s velkou vlídností **Cyrenius**: „Příteli, znám tě ještě z Ostrazine a vím, že jsi přísný v zachovávaní vašich židovských zákonů a bylo tedy nyní také mou povinností, bych vás pohostil tak, aby nebyla přítom vaše mysl stísněna. My Římané jsme však zvyklí na naše pokrmy, které se večer skládají většinou z masa zvířat, která vy nepožíváte a tak si nyní nic z toho nedělej, dal-li jsem pro vás připravit zvláštní jídla! S tím se náš Josef spokojil a my jsme usedli ke svému stolu. Římané se však utábořili kolem velkého stolu, ale tak, že Cyrenius si sedl zcela blízko k našemu stolu, aby mohl za jídla o různých věcech s námi pohovořit.“

---

221. ADAM A EVA, PRVNÍ LIDÉ ZEMĚ. PŘEDADAMITĚ.

1) (**Pán**): „Jedli jsme a pili zcela v dobré míře a za jídla, když víno učinilo jazyky ohebnější, položil radní pán, jenž byl mluvil s duchy, opět otázku, zda byl kdysi jen jeden lidský pár anebo několik lidských párů a na různých místech a částech Země. Neboť to mi duchové neoznámili, ač by to také rád s pochopitelnou určitostí věděl, protože již předtím byla o tom řeč.“

2) Poté Mne požádal Cyrenius, abych tuto věc radnímu pánu vysvětlil.

3) **Já** jsem však Cyreniovi pravil: „To bych sice mohl učinit, leč to nikomu nějak zvlášť neprospěje! Čeho je však třeba lidem vědět, to Mojžíš zcela jasně vyložil ve své Genesis (Dějiny stvoření; vyd.) a nakonec ještě ve dvou vše vysvětlujících knihách, které v naší době již nejsou uznávány a byly zavrženy jako apokryfy (nepravé spisy). Kdo tedy chce vědět, jak vznikli lidé na této Zemi, ať čte spisy Mojžíšovy a uvěří, že tomu bylo tak a ne jinak; má v nich úplně opravdivý a správný důkaz, zda byl na počátku jen jeden lidský pár anebo zda snad bylo na Zem uvedeno zároveň několik lidských párů.“

4) Já k tomu mohu dodat jen to, že z lidí, kteří jsou povoláni státi se dětmi Božími byl na Zem uveden jen jeden pár totiž Adam a jeho žena Eva. Tím také započala duchovní výchova z nebe a do této chvíle se v ní pokračovalo.

5) Že však byly také již dávno před Adamem bytosti lidem podobné, to je zcela jisté a pravdivé a dosud jsou ještě takové bytosti na Zemi; ale mezi nimi a vlastními svobodnými lidmi je

převeliký rozdíl.

6 Skutečny člověk se muže sám až k úplné bohopodobnosti vzdělat a Boha a Jeho díla skrz naskrz poznat, porovnat, posoudit a jejich účel pochopit; ale zmíněný zvířecí člověk toho nebude nikdy s to.

7) Že však také zvířata postupem času a s mnohým úsilím skutečných lidí si osvojí také jakési vyšší vzdělání, to jste všichni zakusili na svých domácích zvířatech. Lidé by se zvířaty docílili ještě více, kdyby byli jako prostí praotcové Země v opravdovém a úplném spojení se svým záhrobním duchem ze srdce Božího.

8) V hlubokém Západním Egyptě však nicméně jsou lidé, kteří jsou podobni ještě praotcům. Tito lidé jsou ještě pány přírody a příroda jim musí sloužit podle jejich vůle. Aby se však stalo toto, nesmí pravý člověk ve své duši klesnout pod přirozenost, nýbrž musí se v duchu povznést nad veškerou přirozenost hmoty a těla. Neboť v přirozenosti veškeré hmoty spočívá soud, malomocnost a smrt; jen v duchu spočívá věčná svoboda, skutečný život a veškerá síla a moc. Že se věc má tak, o tom jsem vám podal důkaz venku na moři.

9 Snažte se tedy, aby se vaše duše sjednotila s duchem - ten vás pak již sám sebou uvede do veškeré moudrosti; ale; bez něho budete stále kolísat mezi světlem a temnotou, mezi životem a smrtí, mezi svobodou a soudem!

10) Ke sjednocení ducha z Boha se stvořenou duší dospěje však člověk tím, že opravdu živě věří v jednoho pravého Boha, nadevšecko Ho miluje a bližního jako sebe samého. Kdo to ví a koná, ten se pak již v sobě dozví, že jsem k vám nyní mluvil úplnou pravdu!“

11) Po těchto Mých slovech se všichni uspokojili a na počátek lidského pokolení na této Zemi se dále již netázali.“

---

222. ZDÁNLIVÁ HODNOTA POKROKU VNĚJŠÍ KULTURY.

1) (**Pán:**) „Nyní jsme jedli a pili opět dále, ale ovšem jen s náležitou mírou a účelem. Cyrenius se přitom s námi rozhovořil o mnohých domácích a stavebních věcech a ostatní hosté nás poslouchali a dávali Mně a Josefovi ve všem za pravdu.

2) Konečně jeden **vojevůdce**. jenž dosud neřekl ani slovo, soudil takto: „Co se týče umění stavitelského, třeba obrátit pozornost především na to, zda by se lodím na moři nemohlo dát takové zařízení, aby se předně čelilo s větším odporem bouřím, nežli tomu bylo dosud. Zadruhé u větších lodí bych chtěl odstranit veslování; neboť jsou-li vesla umístěna příliš vysoko nad okrajem lodi, je k tomu třeba příliš dlouhých tyčí. Tyto tyče se těžko řídí, potřebují velký počet silných veslařů, přitom však uplatňují málo síly ve vodě a při bouřích se snadno polámou. Jsou-li však vesla, jako je tomu u menších pobřežních lodí umístěna níže, pak při trochu jen vyšším vlnění vniká voda otvory pro vesla do lodi a pak aby se nic jiného nedělalo, nežli neustále čerpala voda z lodi, nechce-li se zahynout. A konečně zatřetí naše velké lodi mají ještě tu chybu, že pro mnohé veslaře mají příliš málo místa k pojmnutí náležitého počtu cestujících a přes mnohé veslaře se nepříjde s místa ani při malém opačném větru.

3) Hleď, milý mladý, přemoudrý a zázračně mocný muži, mohl bys nám Římanům také v tom udělit dobrou a správnou radu! Staří Féničané měli prý lodi, s kterými mohli dokonce po širém oceánu velmi daleko rychle a jistě jezdit. My Římané musíme se stále spokojovat s plavbami pobřežními a jen za klidných dní a dob se odvažujeme plouti na širém moři. Co soudíš o této věci ty?“

4) Pravil jsem **Já**: „Ano, příteli, tu to bude s náležitou a dobrou radou trochu těžké. Neboť co by ti prospěla rada, kdybys ji nakonec přece jen nemohl uvést ve skutek?“

5) K dobré a jisté plavbě na moři patří především přesná znalost hvězdného nebe, pak znalost Země a zejména polohy moře, jeho velikosti a hloubky. Vy však tuto znalost dávno ještě nemáte a také mít nemůžete, protože vaši hloupí kněží by proti tomu vši mocí horlili; proto by vám ani lépe zařízené lodi nic neprospěly, jelikož byste je nemohli potřebovat.

6) Féničané měli sice poněkud upotřebitelnější lodi, ale ne o mnoho. S plachtami dovedli při příznivém větru sice lépe zacházet nežli vy; ale širému moři se též vyhýbali a byli to také jen pobřežní plavci.

7) Chcete-li tedy své námořnictví lépe uspořádat, pak se musíte jít učit k Indům, sídlícím u moře; neboť Indové dovedou zacházet s plachtami, byť také ještě dávno ne zcela dokonale.

8) Hleděte však jen, abyste to přivedli tak daleko, aby se vaše duše brzy sjednotila s božským duchem, pak vám již duch také oznámí, jak byste mohli velmi mnoho zlepšit námořnictví!

9) Ostatně pro tuto dobu jsou vaše lodi zcela dobré a velmi upotřebitelné. Pozdější potomci budou však již stavět obdivuhodné umělé lodi, jimiž budou moci rychlostí ptáků všemi směry po všech mořích jezdit; ale to nezvětší štěstí lidí ani fyzicky a ještě méně duchovně, nýbrž velmi mocně zmenší. Proto zůstaňte nyní jen ještě hezky dlouho přítom co máte; neboť příliš velké zlepšení ve věcech pozemských je vždy pravým a trvalým zhoršením v duchovnu, které má člověk všemi silami svého života jedině pěstovat.

10) Co prospěje člověku, kdyby také všechny poklady světa získal, ale utrpěl tím největší škodu na duši?! Cožpak ještě neznáte krátké trvání života veškerého těla na této Zemi a konečný osud těla?! Ať umřeš jako císař anebo jako žebrák, to vše je na onom světě jedno! Kdo zde měl mnoho, bude muset na onom světě mnoho postrádat, kdo však zde měl málo anebo také neměl nic, ten bude na onom světě také málo anebo nebude nic postrádat a tím snáze a spíše dospěje k vnitřním a jedině skutečným živým pokladům ducha.

11) Praotcové této Země byli tak šťastní lidé proto, že své pozemské životní potřeby ukájeli pokud možno prostě. Jakmile však začali lidé zejména v hluboko ležících údolích přebývajících stavět města, pak tím do nich také vjela pýcha. Zchoulostivěli, zlenivěli a upadli brzy do všelických neřestí a s nimi do všelické bídy. Co dobrého z toho měli? Ztratili Boha s očí svých duší a veškerá vnitřní životní síla ducha je opustila, takže, podobně jako mnozí z vás, nemohli již uvěřit v život po smrti těla.

12) Nebyla to strašná výměna, když člověk za větší pohodlí hmotného života ztratil zcela duchovno?

13) Kdo je tedy mezi vámi moudrý, snaž se nyní opět zaměnit nepotřebně příliš dobrý a pohodlný život za čistý pravý život duchovní a učiní nesmírně mnohem lépe, nežli kdyby učinil ty největší vynálezy o tom, kterak by bylo možné jezdit zcela jistě a jako pták rychle přes veškerá moře. Jednou bude přece muset zemřít! Co potom jeho velké vynálezy prospějí jeho duši?!

14) Zůstaňte tedy při tom, co máte! Nekladte žádnou váhu na to a snažte se především, jak byste mohli vždy víc a více kráčet po cestě ducha tím učiníte největší a nejlepší vynález pro velkou plavbu z tohoto pozemského do druhého záhrobního duchovního!

15) K dosažení toho, co trvá jistě navěky, uveďte všechny své síly a prostředky do nejplnějšího pohybu; o pozemské věci pro tělo se však starejte jen potud, pokud je to rozumně nutné! Že musí člověk jíst a pít a své tělo chránit proti chladu a velkému horku, to je věc zcela přirozená; ale kdo tu koná pro tělo více nežli pro duši a nakonec pečuje jedině o tělo, naproti tomu se vůbec nestará o blaho duše, která přece má žít věčně, ten je opravdu slepý a převelice hloupý blázen.

16) Ano, kdo by byl s to proti vůli Boží opatřit věčný život svému tělu - což je nemožné - ten ať se stará o blaho svého těla; jinak ať se však každý stará o to, co bude a musí věčně trvat, protože to tak ustanovil Bůh!

17) Když jste to nyní dobře pochopili, pak se Mne již netažte, jak byste mohli své marnivé pozemské věci přespříliš zlepšit; neboť Já jsem přišel do tohoto světa jen proto, abych vám ukázal a pevněrazil cesty, po nichž byste mohli jistě a snadno kráčet k životu věčnému!"

223. CESTA K DUCHOVNÍMU ZDOKONALENÍ.

1) (Pán:) „Když **všichni** uslyšeli tato Má slova, pravili vespolek: „On má úplně pravdu a nedá se Mu zde nic namítat; ale my jsme byli již od narození příliš hluboko ponořeni do světa a budeme se moci nyní již těžko z něho úplně vyprostit. Podle Jeho zcela dobře odůvodněné výpovědi musí se každý svou zcela dobrovolnou vlastní činností povznést z hmotného do svobodného duchovního stavu a přitom si nemůže dělat nějakou zvláštní naději na zázračné přispění pravého Boha, protože tím by již člověk trpěl jakýmsi donucováním jeho vůle, která má zůstat navěky svobodná. K pouhé vlastní činnosti mají však lidé nám rovní zřejmě příliš málo

síly, odvahy, vůle a opravdové vytrvalé trpělivosti a tak bude každému z nás těžko bez únavy a bez několika násobných pádů pokračovat na cestách, které nám ukázal.

2) Dosažení čistě duchovního stavu bylo by ovšem dobré a nekonečně cennější nežli veškeré poklady celé Země; ale cesta k tomu zdá se být velmi zdlouhavá a kostrbatá. Proto by nakonec nebylo snad nikterak zbytečné, kdybychom se Ho ještě otázali, za jak dlouhou dobu může člověk, kráčí-li svědomitě, přesně a horlivě po životních cestách, ke kterým On radí, dospět do úplného čistě duchovního stavu. Neboť pracuje se jistě mnohem snadněji, může-li si člověk při nějaké práci předem vypočítat, za jakou dobu může být práce při náležitě pílí skončena; ale pracovat na díle, při kterém nelze předem dohlédnout konec práce potřebné k jeho dovršení a tedy také ne dosažení cíle, je a zůstává těžkou věcí. Dejme Mu dříve zmíněnou otázku!

3) I dali Mně tuto otázku a **Já** jsem na to odpověděl řka: „Duchovní práce a duchovní cesty se neměří podle hodin a loktů, nýbrž pouze podle síly vůle, víry a lásky k Bohu a k bližnímu!

4) Kdo by se dovedl najednou tak dalece zapřít že by se zřekl zcela všeho světa, věnoval své poklady - v náležitě míře - z pouhé lásky k Bohu chudým a neobíral se tělem žen, stal by se opravdu již v nejkratší době dokonalým! Kdo však k očištění ode všech pozemských -škvárů a přívěsků potřebuje zřejmě delší dobu, u toho musí nejbláživější stav pravého duchovního zdokonalení také déle na sebe dát čekat.

5) Vy jste však vysocí státníci a musíte zastávat své povolání; to však před Bohem není překážkou, která by vás mohla zdržovat od toho, abyste kráčeli správně po cestách Mnou vám ukázaných, nýbrž to vám dává teprve řádně do ruky prostředky, kterými můžete tím snáze a tím spíše dospět k opravdovému duchovnímu zdokonalení.

6) Ale nedomnívejte se, že vy jste úřad a čest a vážnost úřadu! Čest a vážnost úřadu je zákon a vy jste jen jeho dělníky. Jste-li však věrní, dobří a spravedliví, pak požíváte také vy sami cti a vážnosti zákona a zásluha zákona, že chrání lidi a dává jim klid a jistotu, platí pak před Bohem také vám!

7) Jste také nesmírně bohatí lidé; ale také vaše velké bohatství není překážkou k dosažení čistého duchovního stavu, zacházíte-li s ním s opravdovou láskou k Bohu a k bližnímu, jako dobří a moudří otcové v poměru ke svým dětem a při podporování chudých nejste skoupí a lakomí; neboť v jaké míře budete rozdílet lásku k chudým, v takové míře vám Bůh vždy odplatí duchovně a v čas potřeby i přirozeně.

8) Domníváte-li se však, že Bůh vůbec nepomáhá člověku, jenž kráčeje horlivě a vážně po cestě ke Království Božímu a k životu ducha, je časem znavený a zesláblý, pak se značně mýlíte. Pravím vám: Kdo jednou nastoupil tuto cestu vážně, tomu také bez jeho vědomí Bůh pomáhá, aby přišel dále a konečně jistě také k cíli.

9) Bůh ovšem nebude sjednocení duše s Duchem z něho vynucovat Svou všemohoucností; ale bude srdce člověka stále více osvěcovat a pravou moudrostí z nebes naplňovat a tím člověk duchovně poroste a zesílí a bude vždy snáze a spolehlivěji překonávat všechny překážky, které by se mu mohly k jeho většímu vyzkoušení ještě někde postavit do cesty.

10) Čím více lásky k Bohu a k bližnímu začne však člověk v sobě živě pociťovat a čím milosrdnější se stává ve své mysli, tím větší a silnější se také již stal Duch Boží v jeho duši! Neboť láska k Bohu a z ní k bližnímu je právě Duch Boží v duši člověka. Jak této lásky přibývá a jak vzrůstá, tak také přibývá a vzrůstá Duch Boží v ní. Stal-li se nakonec celý člověk čistou a nejvyšší dobročinnou láskou, pak také již nastalo úplné sjednocení duše s Duchem z Boha a člověk dosáhl navěky nejvyššího Bohem mu vytčeného cíle života.

11) Bůh Sám v Sobě je nejvyšší a nejčistší láska a tou je také každému člověku příslušící Duch z Boha.

12) Stává-li se duše svým svobodným chtěním zcela podobná Lásce Ducha z Boha, pak je zajisté také jasné, že se sjednocuje s Duchem z Boha v ní. Je-li však tomu tak, pak je také dokonalá. No a proto nelze určit přesnou dobu, nýbrž to musí duši říci a oznámit její vlastní pocit.

13) Pravá, čistá a živoucí láska je o sobě nejvyšší nezištná; je plná pokory, je činná, plná trpělivosti a slitování; není nikdy nikomu zbytečně na obtíž a ráda vše strpí; nemá zalíbení v nouzi svého bližního, nýbrž jejím neúnavným úsilím je pomáhat každému, kdo potřebuje pomoc.

14) Čistá láska je také v nejvyšší míře cudná a nemá radost z chlípnosti těla, ale zato tím

větší slast z umravňování srdce.

15) Stává se duše člověka svým dobrovolným usilováním a snažením takovou, pak se také již podobá svému duchu a je tedy také v Bohu dokonalá.

16) A tak víte nyní zcela přesně co máte činit, abyste dospěli k čistě duchovní dokonalosti. Kdo se bude o to vše co nehorlivěji přičiňovat, ten se také co nejdříve stane dokonalým.

17) kdo se však bude vřavě a vážně přičiňovat, aby kráčel po této cestě, tomu také Bůh nejvyšší pravdivě a jistě vždy bude pomáhat, aby dosáhl nejvyššího životního cíle; o tom můžete být všichni úplně ujištěni; neboť přišel-li vám Bůh Mnou ku pomoci již nyní, kdy jste sotva z velké dálky začali postřehovat, že by snad mohla existovat nějaká taková cesta, oč teprve mnohem spíše vám přijde ku pomoci tehdy, budete-li po této cestě vlastní činností kráčet! – Porozuměli jste tomu?“

18) Nad tímto Mým poučením byli všichni plni úžasu a sám Josef pravil: „Tak moudře a pravdivě jsem ho já sám sotva kdy slyšel mluvit!“

19) Poté se obrátil ke mně a pravil: „Ale proč jsi tedy ještě nikdy takto nepoučil naše kněze? Kdyby zde byl některý z nich přítomen, nabyl by o tobě jistě také jiné mínění!“

20) Pravil jsem **Já**: „Ryby v moři Si troufám spíše obrátit nežli naše rabíny! Také ti radím, abys ani ty, ani Jakob nerozhlašovali doma nic o tom, co se zde přihodilo. Jinak byste pak měli s rabíny velkou nesnáz; neboť jejich srdce jsou zatvrzelejší nežli nejtvrďší kámen a jejich duše jsou mnohem nečistější nežli vepř v zapáchající louži a Já raději na všech místech postavím ještě tisíc svinců pro svině Řeků a jiných pohanů, než bych mrhal slovem našim nejhoupějším, nejtemnějším a nejzlomyslnějším rabínům z Nazaretu, Kafarnaum a Chorazinu! Avšak přijde ještě čas, kdy také tam otevřu ústa, - ale ne pro jejich útěchu, nýbrž pro soud nad nimi, až bude dovršena jejich zlá míra!“

224. PŘÍCHOD DO NAZARETU.

1) (**Pán:**) „S tím byl také Josef zcela srozuměn; poté jsme šli spát a příštího jitra jsme odcestovali provázeni Cyreniem a několika jeho služebníky do obydlí našeho Řeka; neboť Cyrenius se chtěl přesvědčit o Mé zázračné stavbě u Řeka.

2) V několika málo hodinách jsme byli na místě a spatřili jsme již zdáli zcela nový obytný dům a rovněž nový a velký svinec. Řek a Cyrenius se nemohli dost vynadivit, rovněž i lidé Řeka, kteří nevěděli, jak se to mohlo v noci stát.

3) **Já** jsem jim všem však přikázal aby to před uplynutím 10 let neprozrazovali.

4) Všichni Mně to co nejvěrněji slíbili.

5) Poté odevzdal Cyrenius Josefovi 30 liber zlata a Řek 100 liber stříbra.

6) Josef to přijal ku podpoře chudých, jichž mnoho vždy u něho nacházelo hojnost milosrdenství.

7) Poté jsme odcestovali a příštího dne jsme přišli dosti záhy do Nazaretu. Byli bychom sice mohli ještě téhož dne tam přijít, jelikož nás Řek dal dopravit domů svými dobrými soumary; ale Já jsem to nechtěl, jelikož jsem k tomu měl již Svůj důvod. Proto jsme zůstali. opět v oné hospodě, ve které jsme na cestu tam pojedli vepřové maso.

8) Když jsme příštího dne zrána dorazili do Nazaretu, tu se všichni o překot dotazovali, jak se nám dařilo, co jsme dělali a zda z toho u pohana koukal pro nás také dostatečný výdělek.

9) Marie mínila, že za práci nejvýše jednoho a půl dne nebude asi mzda příliš veliká.

10) **Josef** však pravil: „Buďte všichni klidni a před veškerým lidem zde a také jinde potichu; neboť lid je při štěstí svého bližního pln závisti! Já proto své srdce před opravdu chudými nikdy neuzavřu a stará pověst, kterou každý zná, mi zůstane dále, totiž: „Komu nepomůže jinak nikdo tomu ještě vždy pomůže starý chudý Josef s tím málem, které si sám těžce a poctivě vydělal!“

Ale tentokrát byl Bůh úplně s námi! Vykonali jsme zázrak a vydělali jsme velké a těžké množství zlata a stříbra. Ale neříkejte o tom nic lidu - a nejméně již kněžím! Ale ať tu nyní tím více platí: „Starý Josef pomáhá ještě vždy více chudým!“

11) Když všichni přítomní uslyšeli tato Josefova slova, vzali si je k srdci a Marie, roditelka Mého těla dodala: „Tvá slova, ó, Josefe, jsou dobrá a pravdivá a zařídíme se podle nich, jakoby

byla Božím přikázáním; ale vy tři můžete nám přece jen sdělit, jakou zázračnou stavbu jste to provedli u onoho pohana, že jste za to dostali tolik zlata a stříbra!“

12) Privil **Josef**: „Milá matko, vždyť jsem vám řekl, že tentokrát byl Bůh podivuhodně s námi! Co se však přihodilo zvláštního, to se příležitostně a také v pravý čas již dozvíte. Nyní však hleďte, abychom dostali něco jíst a pít; neboť dnes jsme ještě nic nepožili, ježto již hned za svítání jsme byli na cestě!“

13) Poté spěchala matka se svými pomocnicemi do kuchyně a ihned se pracovalo na přípravě dobré snídaně. Josef pak zatím uschoval ono množství peněz.

14) Když byla snídaně hotova a posadili jsme se ke stolu, abychom posnídali, tu přišel také jeden starý rabín z města a vyptával se, kde jsme byli, co jsme pracovali a kolik jsme vydělali. To chtěl tento hrabivý rabín vědět proto, že požadoval z našeho výdělků určitý obětní fenik, jak to je hloupým zvykem v celé Galileji.

15) **Josef** se však nad tím pohoršil a prvil: „Znáš mě, že jsem doposud vždy co nejvěrněji plnil svou povinnost a také tentokrát nezapomenu; ale mrzí mě nyní opravdu to, že jsi pro hrabivost nemohl posečkat doma ani na tak dlouho, až beztoho jako vždy sám přijdu k tobě. Kdo ti prozradil, že jsem šel s Ježíšem a Jakubem na práci?“

16) Privil **rabín**: „Sotvaže jsi odcestoval, šel jsem k tobě podle starého zvyku na vlídnou návštěvu; a tu se řeklo, že jsi šel se svými dvěma syny dosti daleko přes pole na práci, že se však po třech dnech vrátíš opět domů, ježto práce nebude příliš veliká. A hle, proto jsem nyní tedy také přišel, abych tě opět spatřil a dal si sebou leccos vyprávět, jak to chodí jinde a co je tam snad nového a pozoruhodného! Ale proto, co ty myslíš, jsem nepřišel! Neboť při práci sotva půldruhého dne trvajícím jsi beztoho asi nevydělal tolik, aby obětní fenik z toho mohl mít nějaký význam. A chceš-li již z toho poskytnout něco synagoze, nemusíš nám dávat beztoho nic na hotovost, protože jsme ti beztoho dlužní za tvou poslední práci! A tak mi tedy, starý příteli, nezalívej, že jsem tě dnes navštívil dříve nežli obyčejně!“

17) Privil **Josef**: „To opravdu nezalívám ani tobě, aniž komu jinému, nýbrž jen to, že jsi mne vždy navštívil jen tehdy, když jsi zaslechl, že buď jdu na práci anebo přijdu z práce opět domů. Vy jste mi však dlužní za mé vám dodané práce ještě dosti značnou sumičku, ale nejraději byste mi s mými obětními feniky, které vám musím vždy platit, nebyli hnedle dlužní nic; proto se tedy tak horlivě vyptáváte, jakou jsem měl práci a kolik jsem si vydělal. Když nyní jistě nebudu mít zase snad celý měsíc práci mimo dům, pak jistě ke mně ani jednou nepřijdeš!“

18) O, věř mi, že já u sebe vždy přesně vím, jakého ducha dítě je ten neb onen můj přítel! Ale to mi nic nevadí; neboť proto přece nebudu nikdy k žádnému z mých přátel zálužný. A tak ti také tentokrát říkám, že jsem si při této práci vydělal právě tolik, že obětní feniky, které vám mám z toho zapravít, čítají právě tolik, kolik mně dlužíte podle mého vždy nejlacinějšího účtu; a tak můžeš doma škrtnout celý dluh!“

19) Když to **rabín** uslyšel, vyjasnil se zcela jeho obličej a řekl: „Ó, to bylo dobré! Mně jako představenému synagogy spadl nyní těžký kámen se srdce! Máme nyní již opět připravenou zcela značnou práci a já ještě dnes ti sdělím podrobnosti. Nyní tě však již nechci ani na okamžik dále rušit!“

20) Poté rabín ihned vstal a odešel co nejrychleji opět do města.“

225. SMRT RABÍNA.

1) (**Pán**) „Poté jsem však prvil Já, když jsme začali jíst: „Ó, jak strašně slepý je ten člověk! Co mu těch několik set feniků ještě prospěje?! Vždyť ještě dnes a to za hodinu zemře! Pak přijde však na jeho místo trochu lepší; ten nám však práci zaplatí a také my mu nebudeme zadržovat obětní feniky.“

2) Pravila **Marie**: „Stal jsi Se, milý synu, nyní opět jasnovidný?“

3) Privil jsem **Já**: „Jasnovidný jsem ještě nikdy být nepřestal! Jen pro Nazaret a jeho temné okolí jsem němý; neboť kde není víry, tam není také žádný pravý rozum a žádné světlo. Proto Mne neprozrazujte! Až však za několik hodin uslyšíte ve městě nářek a zaplacený pláč, nespěchejte plni zvědavosti do města jako ostatní slepí lidé, nýbrž zůstaňte doma, protože nyní již

víte, oč půjde! Až se však ta zpráva roznese, řekněte: „Proti vůli Boha nemůže žádný smrtelník bojovat! Bůh to tak ustanovil a proti tomu nepomáhá žádný náрек, kvílení a pláč!“ Nežli však přijde tato zpráva, můžeme pracovat veřejně; po této zprávě upustíme však na tři přikázané dny od veřejné práce a odebereme se do Kafarnaum. U jezera najdeme práci až do soboty!“

4) Privil **Josef**: „To vše je zcela dobré; ale co tomu řeknou hubatí Nazarejci?“

5) Privil jsem **Já**: „Ať si ti blázni řeknou co chtějí; my však učiníme co jsem vám právě poradil a bude to pak již tak dobře!“

6) Po těchto Mých slovech nikdo již nic neodpověděl a hned po snídani jsme se pustili do malé práce a to do zhotovení truhly na obilí pro souseda.

7) Po třech hodinách přišel však již jeden **černý posel** z města a přinesl nám tuto zprávu: „Vrchní rabín byl před hodinou v synagoze raněn Jehovou a zůstal ihned úplně mrtev. Oživovací pokusy zůstaly bez úspěchu. Vrchní rabín je tedy skutečně mrtev. Musíme se tudíž od nynějška po celé tři dny zdržovat veřejné práce!“

8) Privil jsem **Já**; „Jen po dva dny, protože třetí den je beztoho sobota!“

9) I opravil se **posel** a pravil: „Ano, ano, tedy jen po dva dny!“ Poté šel dále.

10) My jsme se pak vydali hned poté na cestu do Kafarnaum a našli jsme v dobře nám již známé hospodě u jezera ještě téhož dne dobrou práci, kterou jsme do soboty dohotovili, při čemž jsme si vydělali 100 grošů. Během soboty jsme však ještě zůstali v Kafarnaum u jezera a bylo nám přitom zcela dobře a vesele. Teprve v neděli jsme se vrátili opět domů, kde jsme se od našich domácích lidí všelicos dověděli jak to zde chodilo a že se tu mnozí vyptávali na Josefa a divili se, že tento jinak tak zbožný člověk nebyl na pohřbu představeného.

11) Já jsem se jich však tázal, zda řekli takto mluvícím také to, co jsem jim radil říci a co odvětili poté oni.

12) Tu pravila jedna **děvečka**: „Když jsme je takto utěšili, dali nám za pravdu a šli dále.“

13) Privil jsem, **Já**: „Tak to bylo správné, - pravda nechybí nikdy svého dobrého cíle! My jsme vydělali u jezera tolik, kolik nám byl představený za práci mu dodanou dlužen a tak je také i to vyrovnáno! Nyní můžeme klidně dohotovit truhlu na obilí pro souseda.“

14) Poté jsme šli ihned pracovat, což bylo Josefovi velmi vhod, jelikož by byl měl rád truhlu již hotovou, protože ji soused již velice potřeboval. S touto truhlou to však bylo něco zvláštního. Kdykoli jsme na ní začali pracovat, jistě se něco přihodilo, takže jsme se při této práci museli buď pozdržet anebo jsme v ní byli celé dny přerušeni. A proto Josef myslel, že to pochází od nějakého zlého ducha a že jsme se jím neměli nikdy dát rušit a pracovat tak dlouho dále, dokud nebude truhla konečně úplně hotova. Také jsme si tedy podle svých sil popílili a odpoledne bylo třeba upravit na truhle už jen několik latí. A hleďte, tu začal hořet dům jednoho poněkud vzdálenějšího souseda! Pro hrozící nebezpečí jsme museli práci rychle opustit a pro možné hašení pospíšet k ohni.

15) Tu pravil **Josef** opět: „Neřekl jsem správně, že ta truhla na obilí má zřejmě nějakou, souvislost se zlými duchy?! Dříve nežli jsme mohli upravit ještě několik latí, začal hořet dům. abychom dnes zcela určitě nemohli truhlu dohotovit! Řekni mi, nejmilejší Ježíši, co ty o tom soudíš!“

16) Privil jsem **Já**: „Jistě ne to, co právě o tom soudíš ty, ačkoliv na tvém domnění je také něco! Náš soused, kterému patří truhla, má zlého sluhu, kterému je stará truhla milejší, neboť může z ní podle své libosti odcizovat obilí, aby je pak potají ve svůj prospěch za noci prodával kolemjdoucím obilním zprostředkovatelům. Ačkoliv jsme byli většinou zdržováni jinými příhodami od domácí práce, byl na druhé straně také zlý sluha několikrát vinen toho, že jsme byli zdržováni v práci na této truhle. Také je nyní vinen požárem onoho domu, ačkoliv je sám co nejpilněji zaměstnán hašením požáru.“

17) Dnes v noci by byl rád svému pánu odcizil ještě několik láter ječmene, protože toto obilí má být již zítra uloženo do nové co nejlépe uzavřené truhly. Zpozoroval však, že budeme s truhlou hotovi již za několik hodin před večerem a že pak ji jeho pán také ihned použije. I zašel k tomuto sousedovi, jenž se všemi svými lidmi pracoval na poli a zapálil mu jeho dům, jen aby chom ještě dnes nedohotovili truhlu.

18) A hle, Josefe, to je tedy také skutečně ten pravý zlý duch, který nám často na půdě sousedově činil při práci na truhle překážky; avšak leckteré jiné příhody byly zcela přirozené a

byly Bohem dopuštěné.

19) Smrt vrchního rabína byla však úplně ve vůli Páně; neboť tajné podvody tohoto rabína na chudých, vdovách a sirotcích volaly do nebe. Nyní víš jak se věci mají; ale podrž vše u sebe a nepohoršuj se proto!“

20) Pravil **Josef**: „Ale toho zlého sluhu musíme přece ihned odevzdat soudu?!“

21) Pravil jsem **Já**: „To nepůjde, poněvadž nemáš nikoho, kdo by ho dopadl při činu. Mé svědectví samo by však před soudci nic neplatilo a sluha by pak mohl nás pohnat před soud jako veřejné utrhače. Proto ho nechme! Bůh však, který vše vidí a ví, dá již beztoho zlému sluhovi brzy odplatu, kterou si zasloužil.“

226. POŽÁR V DOMĚ SOUSEDOVĚ.

1) (**Pán**): „Za pilného a vydatného hašení řekl Mi potají Josef: „Nemáš nad tímto vše pustošícím živlem také takovou moc jako nad větry a vodou?“

2) Pravil jsem **Já**: „Vím dobře, co si nyní přeješ; ale k tomu zde ještě není náležitý čas! Ať jen se nyní zlý sluha namáhá, až mu úzkostí přejde zrak a sluch! Brzy si velmi ublíží pádem a za velkých bolestí bude odnesen. Teprve pak učiním Svou vůlí úplný konec požáru. Tolik však již nyní způsobím, že plameny nebudou moci na domu způsobit žádnou zvláštní škodu. - Dej však pozor, co se stane teď!“

3) Nyní přišlo z města mnoho lidí, více ze zvědavosti a touhy po podívané nežli proto, aby se účastnili hašení požáru. Horlivý sluha jal se však nutit příchozí k hašení a hrubě nadával těm, kteří ho ihned neuposlechli. Potupení se však dopálili, uchopili sluhu a vši mocí ho strčili na hromadu hořících trámů.

4) Sluha si při tom zlomil ruku a v obličejí utržil několik popálenin, takže musel být s místa odnesen a Já jsem pravil Josefovi: „Hle, ten již má svou odměnu, která nakonec z něho udělá lepšího člověka; nyní však chci, aby požár skončil!“

5) Když jsem to vyslovil, byv slyšen jen Josefem, vyhasl oheň také tak rychle, že v domě nebylo možno nalézt jedné žhoucí jiskry. Také se na domě neukázala žádná jiná škoda nežli jen na střeše, která ovšem přes polovinu shořela. Protože však pod střechou zrovna nic nebylo co by mohlo být zničeno plameny, nebylo možno škodu nazvat příliš velkou a my jsme dostali opět práci, kterou jsme však sousedovi, který byl na svém neštěstí nevinný, vykonali úplně zdarma a k tomu jsme ještě přidali potřebný materiál.

6) Mezi lidem nastalo pak velké podivování nad tím, že oheň pojednou tak zcela vyhasl, takže nebylo možno nikde nalézt ani jiskérku a rovněž žádný kouř nikde nevystupoval a mimoto i zuhelnatělé trámy byly zcela studené. Mnozí pravili, že je to zřejmý zázrak, Jiní opět mínili, že to byl následek posledního polévání špinavou vodou. Jiní opět pravili, že Bůh vyslyšel prosbu nějakého spravedlivého, jímž nemůže být nikdo jiný nežli právě sluha, kterého osudná zuřivost několika uražených lenochů vrhla do ohně.

7) **Náš soused** však, pro kterého jsme stavěli truhlu, pravil Josefovi: „Příčinou tak náhlého uhašení silného požáru jste vy a zejména tvůj nejmladší syn! Neboť já jsem od jeho mládí na něm velmi často pozoroval leccos zázračného, zejména když byl zcela sám; tehdy si hrál se živly a s přírodními silami. Před očima lidí neprojevoval však ze své vnitřní schopnosti již více než 8 let (to jest od svého 12. roku; vyd.) nic a jednal a pracoval jako každý druhý člověk

8) Já jsem ho však pozoroval, kterak jednou zcela sám porazil velký dub. Našinec by měl s poražením takového stromu dobrých 5 – 600 let starého jistě několik dní co dělat; on však sotva přiložil sekyru na kořen, strom padl. Potom byl právě tak rychle zbaven silných větví. Větve se odtáhly samy na stranu a ležely právě tak brzy pohromadě rozštípané, jak je lze jen v nejlepším pořádku složit. Poté byl kmen vyhraněn; ale také s otesáním to šlo právě tak rychle, jako předtím s jinou prací a naposled také ještě s rozštípáním na drobno a se skládáním od kmene oddělených štěpin. Krátce a dobře, celá práce trvala sotva půl hodiny. Když byl s prací hotov, vzal sekyru a šel domů a oznámil ti, že onen dub je ke stavbě úplně připraven; ty sám jsi jej měl ohledat, ale ostatním bratrům se zatím o tom nezmiňovat!

9) Hle to a ještě jiné věci jsem tak mnohdy na něm pozoroval a proto také jsem nyní toho

pevného mínění, že on nyní také tak rychle uhasil požár! Co tomu říkáš bratře?“

10) Pravil **Josef**: „Ano, ano, máš zcela pravdu a s tou věcí tomu tak již bude; ale čemu nyní věříš a co víš, podrž u sebe, jinak bychom měli se synagogyány všeliké nesnáze, což by mi bylo velice nemilé! Zním onen případ s dubem ještě velmi dobře – a ještě leccos jiného, zejména v těchto posledních dnech; ale musíme o tom pomlčet, protože jinak bychom jeho příštím plánům a úmyslům spíše uškodili, nežli nějak prospěli. – Rozuměj tomu dobře. Milý příteli a jednej podle toho, tak učiníš dobře!“

11) Poté jsme odešli od spáleniště opět domů a brzo jsme šli spát, neboť v těchto dnech jsme mnoho pracovali.

12) Příštího dne, v pondělí jsme dohotovili zmíněnou truhlu již před východem slunce a hned po snídani jsme šli k sousedovi, kterému byl ohněm poškozen dům. Soused nás prosil, abychom opět obnovili silně poškozený dům.

13) A **Já** jsem mu řekl: „Kdybys dovedl mlčet a se vši svou domácí čeledí ženou a dětmi se jen na hodinu vzdálil z domu mohl bys vidět velkou slávu Boží! Tvůj dům by pak byl hned byl v pořádku!“

14) Pravil **soused**: „Budu mlčet jako ryba a své lidi vyšlu nyní na pole, kde budou všichni pracovat a vy pak můžete dělat, co je vám libo!“

15) Pravil jsem **Já**: „Dobře tedy; učiň to a Já pak učiním Své!“

16) Poté soused přikázal ihned svým lidem, aby šli ven a my jsme byli sami a beze svědků.

17) Když jsme tu takto stáli a soused se Mne tázal co nyní počnu, řekl jsem **Já**: „Tvůj dům bude nyní postaven způsobem pro tebe zcela zázračným! Je ti ještě z dřívějších let známo, že Mně je dáno vykonat Svou vůlí leccos zázračného. Já jsem však v době od Svého dvanáctého roku zřejmě již nic nekonal pro velkou špatnost lidí a pro Jejich úplnou nevěru. Ty však náležíš ještě k malému počtu spravedlivých a věříš co ti říkám a tak se nyní zase jednou dozvíš, co dovede síla a sláva Boží v člověku. Pohleď nyní na svůj silně poškozený dům! Já, Josef a Moji bratři nevezmeme ani sekyru do ruky a přece bude tvůj dům dobře a trvanlivě postaven.“

18) Pravil soused: „Zcela dobře, mladý příteli, věřím pevně, že tobě je vše možné; ale jak vidíš, nemám ještě stavební materiál! Kde vezmeme nyní materiál a odkud peníze a případné ještě další prostředky, abychom nakoupili materiál a pak stavěli?“

19) Pravil jsem **Já**: „Již včera jsem mluvil o tom, že my ti pomůžeme zdarma také s materiálem a tak se nyní již nemusíš starat o nic dalšího! Podívej se teď jen ještě jednou na svůj dům, kterak tu se zpola spálenou střechou vypadá velmi žalostně! Chci však, aby tu byl nyní okamžitě co nejlépe znovu zřízen! A hle, kde lze pozorovat nyní také jen nejnepatrnější poškození na tvém domě?“

20) **Soused** nyní nadevší míru užasl a pravil: „Ano, mladý příteli, to je opravdu moc a sláva Boží! Chvála tudíž Bohu na výsostech že propůjčil člověku takovou sílu a slávu!“

227. MILOSRDENSTVÍ NĚKOLIKA OBČANŮ.

1) (**Pán**): „Když soused takto ještě chválil a velebil Boha, přišli z města dva dosud lepší **občané** a chtěli prokázat sousedovi malé dobrodiní.“

2) Když však spatřili úplně obnovený dům, pravili (**občané**): „Ó, hle, starý Josef nás tu předešel! Vy jste jistě všemi silami a prostředky celou noc pracovali, takže jste to obnovili nyní již tak dokonale, jak jsme to dříve ještě nikdy neviděli! Ano, ano, náš Josef je však také stavitelem, jemuž není rovného v celé Galileji! Co tu však bude náš Josef za tak rychlou a tak dokonale dobrou práci požadovat? Co požádá, to ti dáme.“

3) Pravil **Josef**: „Já však nic nežádám a tak mi také nemusíte nic dávat. Dejte to však jiným chudým a bude to lépe, nežli abyste to podle starého zvyku nosili opět do synagogy!“

4) Řekl **jeden** z těch dvou: „Avšak dobře míněný dar má se nicméně vždy věnovat Božímu domu, když ten, kdo jím byl obmyšlen, ho nechce anebo nemůže přijmout!“

5) Pravil **Josef**: „Ano, ano, tak zní ovšem nové chrámové ustanovení; ale Mojžiš sám kladl nám na srdce jen to, abychom se, se svým přebytkem postarali především o chudé, vdovy a sirotky! O zaopatření nějaké modlitebny a učebny Mojžiš zrovna nemluvil, až na to, že pro kmen

Levi určil desátek. - Není tomu tak?“

6) Právili **oba**: „Ano, ano, tu máš také pravdu! Z nových ustanovení vyzírá příliš mnoho chrámové hrabivosti, kterou Bůh jistě nikdy nepřikázal, ježto všem lidem řekl: „Nebudeš bažit po tom, co je tvého bližního!“ Kněží však žádají hned vše, co vidí u nás a říkají, že je mnohem záslužnější obětovat chrámu, nežli konat nějaké jiné dobré skutky. To však nemůže být slovo Boží, ježto On jen praví, že máme milovat bližního jako sebe samého. Dáme tedy potají chudým, co jsme zamýšleli dáti tomuto příteli.“

7) Právil jsem **Já**: „Pak učiníte velmi dobře! Ale když to budete chtít učinit, pak jděte do blízkosti Kafarnaum! U jezera spatříte chudou rybářskou chatrč. Majitel se jmenuje Šimon Juda a měl při svém rybářském zaměstnání to neštěstí, že si nyní nemůže snadno opět pomoci. Neboť jakýsi zlý člověk mu odcizil celé jeho rybářské náradí a nemá, aby si mohl opatřit náradí nové a proto se svou rodinou velmi strádá. Jelikož je to jinak člověk, který vždy spravedlivě kráčel před Bohem a přede všemi lidmi – což je Mně velmi dobře známo – učiníte opravdu dobrý skutek, přinesete-li tomuto muži oběť! „

8) Když to **oba** uslyšeli, pravili: „A, toho muže známe zcela dobře a také víme, že je to vzácně spravedlivý a slušný člověk; ale nevěděli jsme, že se nachází v tak špatných poměrech! A, půjdeme tedy ihned tam a pomůžeme mu!“

9) Tu se oba občané odporučili, pospíšili k rybáři a dali mu dostatek peněz, jimiž se mohl jako rybář úplně zařídit.

10) A zde mezi námi však sedí nyní jako Můj učedník týž rybář, kterému bylo před deseti lety pomůženo Mou radou!“

11) Právil **Petr**: „Ano, Pane, to se mi opravdu přihodilo!“

---

228. V LESE SOUSEDOVĚ.

1) „Nyní jsem chtěl dlouhé vypravování ukončit; ale náš Agrikola Mne prosil, abych sdělil z doby Mého mládí ještě více.

2) A **Já** jsem řekl: „Poslyšte Mne tedy ještě krátký čas!

3) **Oba** občané potom odcestovali a my jsme řekli našemu sousedovi: „Nyní jsi zase úplně ve starém pořádku; ale tento zázrak podrž u sebe tak dlouho, dokud nepřijde čas, ve kterém to budeš moci s prospěchem sdělit také jiným lidem!“

4) Právil **soused**: „Co však řeknu svým lidem, až přijdou večer domů a budou také nad tím jistě plni úžasu, až uvidí celý dům zcela obnovený?“

5) Právil jsem **Já**: „Svámi lidmi, kteří ostatně nejsou žádní hrdinové víry a věří spíše všemu jinému nežli v zázrak, nebudeš mnoho dotazován, jak byl v tak krátké době opět obnoven tento dům; neboť budou se domnívat, že jsme na něm se vši pílí a horlivostí pracovali a že jsme jej tedy také snadno v jednom dnu opět opravili. Tvá žena. se. sama již velmi často vyslovila v tom smyslu, že tesaři by mohli dům zcela snadno ve dvou dnech vybudovat, kdyby byli při práci pilnější. Nuže, tentokráte jsme však byli velmi pilní a tak ať má tvá žena zatím jednu pravdu!“

6) S touto radou byl souseď úplně spokojen a my jsme ho opustili, šli opět domů a odpočinuli si zde až do poledne. Poobědvali jsme a radili se, co bychom dělali odpoledne, ježto nebyla práce.

7) **Josef**, nejstarší syn Josefův mínil, že bychom se měli jít někam podívat po práci.

8) **Já** jsem však pravil: „Ježto jsou v této krajině ještě jiní tesaři, kteří chtějí též pracovat a žít, nebudeme je předbíhat! Lidé nás a naše práce již beztoho znají a také přijdou, budou-li nás potřebovat; vnucovat se jim však nebudeme!“

9) Chceme-li však již něco dělat, pak se odeberme do lesa našeho nejbližšího souseda, vzdáleného odtud jen malou půlhodinu a najdeme tam již pro dnešek odpoledne práci!“

10) Tu mínil Josef, že to tak může být, ačkoliv od souseda nemá k tomu ještě příkaz.

11) Právil jsem **Já**: „To přenechejte jen zcela Mně! Příkaz leží již dávno tajně v přání jeho srdce a my ho sami vyhledáme v lese, kde se bude sám se sebou radit, jak by připravil 10 sta-

rých cedrů ke stavbě nové stodoly. Chtěl dát tento týden porazit svými třemi sluhy cedry a pak ti teprve říci, abychom je připravili ke stavbě; ježto však jeho domněle nejlepší a první sluha leží nyní velmi nemocný, dělá mu ještě velmi mnohé myšlenky, jak, kdy a kým dá připravit svých deset cedrů ke stavbě.

12) Už několikrát na Mne myslel od té doby co jsem zpracoval zmíněný dub; ale neměl odvahy, aby o tom se Mnou anebo s tebou promluvil. Přijdeme-li mu však dnes v té věci z našeho vlastního popudu na pomoc, bude mu to jistě tím vítanější. Proto se můžeme vydat ihned na cestu!“

13) Pravil **Josef**: „Jaképak nástroje si tedy s sebou vezmeme?“

14) Pravil jsem **Já**: „Budeme potřebovat jen jednu sekyru a jednu pilu a s tím úplně vystačíme!“

15) Poté jsme vzali sekyru a velkou pilu a vydali se na cestu.

16) Marie ovšem namítala, jak to přijde, že tak zřídka zůstáváme doma.

17) **Já** jsem však pravil: „Protože doma nemáme co dělat! Budeme-li mít doma co dělat, zůstaneme také doma; ty však máš doma vždy velmi mnoho co dělat a je tedy také dobře, zůstáváš-li více doma nežli my!“

18) Poté jsem již nic neříkal a šli jsme a přišli také hned na místo, kde náš soused zcela sám zkoumal své cedry .a uvažoval, jak by s nimi mohl být nyní hotov.

19) Pojednou nás spatřil, šel nám co nejlídněji vstříc a řekl Josefovi (**soused**): „Ó, bratře přicházíš mně nyní jako tisíckrát volán! Ty víš, že potřebuji novou stodolu právě tak, jako jsem potřeboval novou obilnici. Tu by bylo pro to překrásné stavební dříví, že se krásnější nenajde široko daleko! Ale příprava tohoto dřeva je věcí, která mi způsobila již mnoho přemýšlení! Myslel jsem při tom sice již velmi často na tebe; ale poražení těchto obrovitých stromů není práce pro stavitele a jeho mistrovské syny. Proto jsem se také dosud ještě neodvažoval zmiňovat se ti o tom, ačkoliv jsme již několikrát spolu mluvili pouze o nutnosti nové stodoly. Jelikož jste však nyní právě k tomu přišli - jdouce tudy jistě za prací v pohoří, chci se nyní s vámi zcela krátce poradit, co by se tu dalo dělat.“

20) Pravil **Josef**: „Mýlíš se, míníš-li že jsme nyní na cestě v pohoří za prací! Přišli jsme sem právě kvůli tobě, bychom ti učinili, co jsi se neodvažoval říci!“

21) Když to soused uslyšel, tu se nadmíru rozveselil a rozhovořil se s Josefem ihned o mzdě.

22) **Josef** však pravil: „Až bude stodola hotova, pak teprve budeme mluvit o mzdě! Nyní nás však jen nech přiložit ihned ruku k dílu; neboť den potrvá ještě několik hodin a my můžeme ještě leccos udělat!“

23) Pravil **soused**: „Čiňte podle svého umění a vědění; neboť je mi až příliš známo, co dovedete často v nekratší době, zejména tvůj nejmladší syn! Ale o tom nyní nemluvím nic dalšího!“

24) Pravil jsem **Já**: „Věříš v Mou vnitřní sílu a všemohoucnost?“

25) Pravil **soused**: „Mistře, jak bych v ni snad neměl věřit, když přece mám o tom již tak mnohé důkazy?“

26) Pravil jsem **Já**: „Nuže, dobře tedy! Ale hledte všichni, abyste Mne před pravým časem nerozhlašovali! Kdy vsak tento čas přijde, to se již ode Mne dozvíte. Nyní mi však dejte sekyru, abych ihned porazil těchto 10 stromů!“

27) Vzal jsem nyní sekyru a jedním rázem jsem porazil strom, s kterým by jiní drvoštěpové měli co dělat aspoň celý den.

28) Když tu nyní leželo oněch 10 stromů, bylo všem zcela zvláště u srdce a **Josef** pravil ostatním synům: „Vy jste již všichni o něm pochybovali ačkoliv jsem vám často říkával: „Koho Bůh vyvolil již od kolébky, toho nikdy neopouští!“ A nyní jste se všichni přesvědčili jak zcela a velmi dokonale je Bůh ještě s ním a zázračně působí! Proto nemějte o něm ani v budoucnu pochybnosti, ale také ho nikomu neprozrazujte; neboť on již ví, proč nyní ještě chce zůstat ve skrytu!“

29) Všichni dali Josefovi za pravdu a slíbili také co nejslavněji, že o tomto a také o každém jiném zázraku pomlčí tak dlouho, dokud budu chtít Já Sám.“

229. RADOSTNÁ HOSTINA u SOUSEDA.

1) (**Pán:**) „Potom jsem pravil: „Vezměte nyní vy čtyři pilu a rozdělte strom po délce přesně na čtyři díly!“

2) Pravil **Joses**: „Pak budeme mít se svou pouze lidskou silou dlouho co dělat!“

3) Poté jsem pravil **Já**: „Věřte tedy a čiňte, jak jsem vám řekl!“

4) Tu vzali oni čtyři pilu, přiložili ji ke kmeni a kdekoli pilu nasadili a jen jednou zatáhli, byl kmen již také úplně rozříznut. A tak bylo za nepříliš dlouho oněch 10 velkých stromů rozřezáno na 40 dílů.

5) Když byla skončena tato práce, pravil jsem: „Nyní nemáte dále nic jiného na práci, nežli utnout sekyrou ještě koruny, nejhořejší části kmenů, abych pak mohl otesat kmeny k používání při stavbě!“

6) I šli oni čtyři, - jeden sekal a tři ostatní odklízeli rozsekané větve, které bylo možno dobře použít dílem jako palivové dříví a dílem jako kolíky a klíny. Když byla za hodinu skončena i tato práce, vzal jsem opět sekyru do ruky Já a vyhranil jsem takřka naráz 40 kmenů a to tak že z tlustých kmenů byly dva až tři dobré stavební trámy a krajiny byly od kmene tak čistě odděleny, že pak mohly být dobře použity na půdu a slabší na střechu stodoly.

7) Po této práci, která vcelku netrvala ani přes hodinu, dali jsme kmeny a krajiny do náležitěho pořádku.

8) A když byla takto celá práce v několika hodinách úplně skončena, pravil jsem k přeradostně užaslému sousedovi: „Nyní je na tobě, abys co nejdříve dostal veškeré stavební dříví domů; neboť“ na veřejné ulici ti již tak zázračně pomáhat nemohu. Také stavba této stodoly byť urychlená - bude postupovat jen zcela přirozeně; neboť jak bylo již řečeno na veřejném místě kde můžeme být pozorováni všemi kolem jdoucími lidmi, nemohu a nesmím konat zázrak pro jejich nevíru, zatvrzelost a zvrácenost. Hleď tedy nyní, aby přišlo toto stavební dříví co nejdříve na pravé místo, které asi dobře znáš, protože zajisté víš, kde chceš mít postavenou stodolu. Jelikož jsme však nyní s touto prací hotovi, můžeme se opět odebrat domů.“

9) Pravil **soused**: „Ano, to nyní učiníme a to s největší srdečnou radostí, protože nyní je skončena práce, které jsem se bál nejvíce. Ale dnes večer budete všichni mými hosty. Bude ihned zabito a dobře připraveno tučné tele; bude k němu také pozváno vše, co se v domě Josefově nazývá člověk. Rovněž také mé nejlepší víno bude naplňovat číše mého pohostinného stolu a budeme ve jménu Jehovově veselí až do půlnoci!“

10) Pravil jsem **Já**: „Máš dobrou myšlenku a stane se tak zajisté podle starého obyčeje pro stavební dělnictvo; ale v tvém domě leží těžce nemocen tvůj nejmějšší sluha a proto je trochu nevhodné, aby byli lidé vedle těžce nemocného velmi veselí.“

11) Pravil **soused**: „To je sice pravda, ale lůžko sluhy není, jak je ti asi také známo, v domě panském, nýbrž v domě, který dal již můj otec zcela účelně zbudovat pro služebnictvo a tak můžeme být v mém velkém panském domě zcela dobře veselí a zůstane při mém výroku. Má vůle sice věčně nikdy nedosáhne a nebude mít moc jako vůle tvá; ale tentokrát musíš, předrahy příteli Ježíši, přece také trochu mně ponechat vůli!“

12) Pravil jsem **Já**. nyní již na cestě k domovu: „Ano, to také učiním; neboť“ nikdo v celém světě si neváží vůle člověka tak velice jako Já a ty jsi ještě u Mne nezažil, abych se v dobrých věcech obracel kdy proti něčí vůli, zato ovšem proti hlouposti tak mnohých lidí. A tak chci být, jak řečeno, tentokrát jako také vždy poslušen tvé dobré vůle; ale zato musíš také ty učinit, co Já budu nyní požadovat od tebe.

13) Hle, ty jsi dosud považoval svého prvního sluhu také za svého nejmějššího! Já však pravím tobě, že tvůj první sluha, kterému jsi vše svěřil, byl právě nejnejmějšší! Za jeden rok ti prodal za noci pro svou kapsu přes 100 láter pšenice z tvé velké truhly kolemjdoucím Řekům a rovněž tolik ječmene, prosa, čočky a ještě jiných plodin. Ty jsi sice zpozoroval úbytek; ale zloděje jsi v domě nepozoroval, považoval jsi za zloděje jiné a dal jsi proto dělat od nás také novou a pevnou truhlu, která by se dala dobře uzavírat. Tvému prvnímu sluhovi to však nebylo nikterak vhod a hle, on byl vždy onou velmi vychytralou a lstivou příčinou, že jsme byli často ve stavbě naší truhly celé týdny zdržováni; neboť opatřoval nám daleko venku práci, abychom byli zdržo-

váni na další stavbě tvé nové truhly. Viděl totiž, že nová truhla nedopadne příznivě pro jeho zlodějské obchody a proto se snažil starou truhlu co nejdéle zachovat. Včera odpoledne však upozoroval, že nová truhla bude snadno dohotovena. Tu šel k druhému sousedovi, zapálil mu dům, aby nám tím ještě zabránil dokončení truhly pro včerejší den, protože v noci chtěl pro svou kapsu prodat objednaným Řekům ještě pěkné množství obilí ze staré truhly.

14) Ale tím se také jeho zlá míra zcela naplnila a Já jsem řekl v Sobě: „Zlý člověče, až potud a nyní dále již ne!“ A tak obdržel jako ten, který věděl dobře, proč se tak horlivě účastnil hašení, svou dobře zaslouženou odplatu. Nyní víš, jak jsi na tom se svým nejménějším sluhou. Co však nyní učiníš?“

15) Pravil **soused** zcela zděšen: „Ale přátelé, proč jste mi to tak dlouho zdržovali? Kdybych to mohl jen v nejmenším tušit, odevzdal bych ho dávno soudům a byl by mně musel dát peníze které stržil za obilí.“

16) Pravil jsem **Já**: „Na to je také ještě nyní čas a neujde ti ani feník; neboť tvůj sluha je lakomec a veškeré získané peníze uschoval již na hromadě ve své skříni. Ale nyní jde o to, abys napřed následoval Mou vůli, chceš-li nás mít dnes hosty. Sluhu podrž; Já ho uzdravím a také mu vytknu jeho zlé skutky a velmi mu pohrozím. Pak ti tvé peníze s radostí na haléř vrátí a pak v něm budeš mít věrného sluhu. Hle, Já jsem již dávno předvídal, že se to tak stane a proto jsem ti také dříve nic neříkal, až když jsem viděl, že přišla chvíle, která bude moci tobě a jemu prospět a také jistě prospěje. - Jsi s tím nyní spokojen?“

17) Pravil **soused**: „Kdo by s tím neměl být spokojen? Děkuji ti, můj opravdu nejvyšší bohaplný Mistře a nejlepší a přitom nicméně nejspravedlivější Soudče! Proto bude dnes u mě opravdová radostná slavnost a v mém domě se bude vše radovat! Já to však také vše podržím jako ryba u sebe a nikdo se nedozví, jak můj sluha jednal proti mně!“

18) Pravil jsem **Já**: „Učiň to, tak budeš šťasten časně i věčně! Neboť kdo dovede největšímu nepříteli z celého srdce odpustit, tomu také odpustí Bůh všechny sebevětší hříchy.“

19) Až však navštívíme u tebe těžce nemocného sluhu, pak nesmí mimo tebe a nás, kteří tu nyní jsme, nikdo jiný být přítomen; aby však uzdravení sluhu nebylo nikomu nápadné, uzdravím ho úplně teprve v osmi dnech. Ty však zaměstnej nyní své lidi, ježto přijdeme ihned na hostinu a my zatím projednáme a vyřídíme záležitost se sluhou!“

20) Když jsme přišli k sousedovi, zařídil vše a také náš dům byl o tom ihned uvědoměn a ihned přišla matka Marie s několika děvčaty, účastnila se přípravy slavnostní hostiny, která byla ve dvou hodinách zcela hotova.

21) V té době jsme však měli co činit se sluhou. Doznal vše, prosil svého zaměstnavatele a nás za odpuštění a odevzdal mu celou skříňku s penězi a s živým ujištěním, že až se opět uzdraví, bude se snažit svou pílí vše opět napravit. Soused mu vše odpustil a podržel ho ve svých službách opět jako prvního sluhu.

22) Poté jsme šli k připravené již večerní slavnostní hostině a setrvali jsme při ní v dobré náladě až do půlnoci.

23) Hledte, to byly skutky, které jsem vykonal ve Svém 20. roce o kterých věděli dosud jen velmi málokterí.

24) Nyní však již nadchází večer a co nejdříve se sem na Olivovou horu dostaví několik přestrojených farizeů; ať jsou obslouženi!“

OBSAH

KAP.		STR.
	<u>PÁN NA HOŘE OLIVOVÉ</u>	
	JAN - KAPITOLA 8.	
1.	Východ slunce a jeho obdoba.....	4
2.	Přicházející obchodníci.....	5
3.	Pověreční otrokáři.....	7
4.	Obrácení otrokáře.....	8
5.	Osvobození otroků.....	9
6.	O obchodu a lichvě.....	10
7.	Agrikola vyslychá chrámového představeného.....	12
8.	Zločinná ustanovení chrámu.....	12
9.	Doznání zdánlivého zločince.....	14
10.	Doznání představeného.....	14
11.	Rozsudek Agrikoly.....	16
12.	Hostina v hospodě.....	17
13.	Agrikolovo poukázání na Pána.....	18
14.	Noví hosté v hospodě a jejich pohoštění.....	20
15.	Vysvětlení materializací (zhmotňování).....	21
16.	Práce přírodních duchů při tvoření kovů. Tajemství zázraku.....	22
17.	Pralátky stvoření.....	23
18.	Sedm Božích praduchů. Vykoupení.....	24
19.	Války Jehovovy.....	26

20. Disharmonie (nesoulad) sedmi duchů v člověku.....	27
21. Zázrak na zázraku.....	28
22. Zvědavost mladé Židovky na Pána.....	29
23. Římanova otázka o Mesiášovi.....	30
24. Rafael odívá chudé.....	31
25. Domněnka mladé Židovky o osobě Páně.....	33
26. Židovčina vytáčka.....	34
27. Poukázání Páně na proroctví o Mesiáši.....	35
28. Vysvětlení prvních tří přikázání.....	36
29. Čtvrté přikázání.....	37
30. Heliadina kritika čtvrtého přikázání.....	37
31. Páté přikázání.....	39
32. Šesté přikázání.....	40
33. Sedmé přikázání.....	41
34. Osmé přikázání.....	42
35. Deváté a desáté přikázání.....	43
36. Důležitost dozoru nad myšlenkami.....	45
37. Chudoba a bohatství.....	45
38. O lidské kritice. Rada Páně zhostit se všech pochybností . Vnitřní styk s Pánem.....	46
39. Názory mladého otoka. Budoucnost Ruska.....	47
40. Lazar a Rafael obsluhují cizince.....	49
41. Rafael a Řekové.....	50
42. Zázrak Rafaelův.....	51
43. Otázka Agrikolova týkající se bytosti Rafaelovy. Požehnání trpělivosti.....	53
44. Noční světelný zjev deseti oblačných sloupů.....	54
45. Změněný zjev na obloze a rozpaky templářů.....	56
46. Nikodém u Lazara na hoře Olivové.....	58
47. Nikodém rozmlouvá s Lazarem o světelném zjevu.....	59
48. Nikodém před Pánem.....	61
49. Zjev starého a nového Jeruzalému.....	62
50. Pán vysvětluje světelné jevy.....	63
51. Minulost a budoucnost Židů.....	64
52. Osud anebo svoboda vůle?.....	66
53. Míra dobra a zla.....	67
54. Vysvětlení třetího světelného zjevu.....	68
55. Pravé poznání Boží moudrosti znovuzrozením.....	69
56. Podstata andělů. Láska a moudrost, srdce a rozum.....	70
57. Jakobův žebřík. Podstata snů. Duše na onom světě.....	72
58. Duše a tělo. Záhrobní stav zesvětštělé duše. Měsíc a jeho obyvatelé.....	74
59. Pravé uctívání Boha.....	76
60. Řekové na cestě jedině k pravému Bohu.....	77
61. Výživa andělů. Poukázání na 6. a 7. knihu Mojžíšovu.....	78
62. Cena svobody vůle člověka. Zkušenosti proroků no onom světě. Jak dojít blaženosti.....	79
63. Lid a templáři.....	80
64. Dík osvobozených otroků.....	82
65. Schopnost zření duše po smrti.....	83
66. Podstata duše a ducha. Duše na onom světě.....	84
67. Různé stupně blaženost dokonalých duší.....	85
68. Podstata andělů.....	86
69. Moc andělů.....	87
70. O podstatě vzduchu.....	87
71. Podstata ducha.....	88

72. Podstata éteru.	89
73. Čisté duchovno ve hmotě.	90
74. Působení ducha na hmotu.	91
75. Duch nejnvnitřnější síla.	92
76. Osvobození od hmotna.	93
77. Postup vnitřního proměňování v člověku.	95
78. Zpráva hospodského z údolí o událostech v chrámu.	96
79. Lid odhaluje mrzkost farizeů.	97
80. Betlémec se dotazuje znalců písma.	99
81. Dějiny národa židovského.	99
82. Řeč Nikodémova k Ildu.	101
83. Rada farizeů.	103
84. Tříštění ve vysoké radě.	104
85. Správné postění a modlení.	106
86. Zakuklení chrámoví sluhové u Lazara.	108
87. Chrámoví páni putují k Nikodémovi.	110
88. Řeč Nikodémova k templářům.	112
89. Vypravování Římana o moci Nubijce.	114
90. Říman varuje templáře před mocí Páně.	116
91. Zapaření pro život odevzdaností do vůle Páně. Hmotná a duchovní potopa	117
92. O dobročinnosti. Vedení lidí božskou prozřetelností.	118
93. Zlo a jeho soud.	119
94. Přípustnost trestu smrti.	120
95. Tři mágové z Indie a jejich zázraky.	122
96. Rafael odhaluje mágy.	124
97. Obhajoba hlavního mága.	125
98. Doznání hlavního mága.	126
99. Nevyslyšené volání Indů po Bohu.	127
100. Pravá cesta k Bohu.	129
101. O Indických soustavách náboženských.	128
102. Velké tušení tří mágů. Zázračné dopravení diamantu. . .	130
103. Cesta k životní dokonalosti.	131
104. Vina mágů.	132
105. Mág se táže na cestu zjevení.	133
106. Vedení Indického národa.	134
107. Zjevení v Indii.	135
108. Touha mágů po pravém Bohu.	136
109. Vše v pravý čas! Pán a tělesný řád.	137
110. Prudký severní vítr a jeho účel. Mrtvé moře.	138
111. Pochybnosti Indického mága.	139
112. Různé utváření všeho stvořeného.	140
113. Nutnost různosti všeho stvořeného.	141
114. Země jako organismus.	142
115. Dobrý účel jedovatých stromů v Indii. Vývoj Země. Putování moří. . .	143
116. Otázka po pravdě.	144
117. Podstata a sídlo pravdy. Pátrání tří mágů po pravdě.	145
118. Porada mágů.	147
119. Sopečné zjevy v krajině Mrtvého moře.	149
120. Otázky Agrikolovy po vedení lidí.	150
121. Vedení lidstva.	151
122. Mágové poznávají Pána.	152
123. Přijetí slova Páně v Indii.	153
124. Povolání a vyvolení.	155
125. Pochybnosti mágovy o přirovnání k libram.	156

126. Všeobecné předběžné vzdělávání dětí.....	157
127. Království Boží.	159
128. Místní povaha nebes.	160
129. Pole působnosti apoštolů a Božích dětí na onom světě.	160
130. Odchod da Emaus.	161
131. Na cestě do Emaus.....	162
132. Pán a žebračka.	163
133. Žebravé děti z Emaus	165
134. Pán u chudé rodiny.	166
135. Agrikola a pastýři.....	167
136. Rozmluva Páně s Nikodémem o chudých.	169
137. Zvědaví občané Emaus.....	170
138. Příchod sedmi Hornoegyptanů. Hlubokým poznáním naplněná řeč Egyptana k Pánu. O správném používání potravy.	171
139. Oba Římané poznávají Pána. Napomenutí Páně, aby nebyl vynáván před světem.	173
140. Určení člověka. Účel zčlověčtění Páně.	174
141. Boží blahosklonná láska k lidem. Postavení člověka k Bohu Pravá pokora. Pravé klanění se Bohu. Odpuštění hříčů.. . . .	175
142. Tvar a duch tvorů.	176
143. Na pahorku u Emaus.....	177
144. Farizeové navštěvují Nikodéma.	178
145. Hornoegyptan odhaluje myšlenky farizeů.....	180
146. Potrestání bohatého Barabeho.....	181
147. Slib farizeů.	183
148. Rafael odhaluje hříchy farizeů.	184
149. Rafaelův přesvědčující zázrak.....	186
150. Vnitřní podstata člověka.	187
151. Boží vedení lidí.....	189
152. Různost darů ducha.	190
153. Usmíření farizeů	192
154. Pán a farizeové.	193
155. Tři stupně vnitřní a životní dokonalosti.	194
156. Pošetilost života klášterního a poustevnického. Účel pokušení.	195
157. Pravá lítost a pravé pokání.....	196
158. O náležité chytrosti a obezřetnosti.....	198
159. Duchovní vidění Hornoegyptanů	199
160. Věřit a zřít. Duchovní postup vývoje Hornoegyptana.	200
161. Vnitřní zjevení Hornoegyptana.	201
162. Abraham se zjevuje templářům.	202
163. Mojžíš a Eliáš napomínají nové obrácené farizeje.	203
164. Rafaelův zázrak v rychlosti.	204
165. Pán posílá otrokáře Hibrama do jeho otčiny.	205
166. Vyslání sedmdesáti dělníků jako poslů Spasitelových. - LUK.kap.10.	206
167. Úkol sedmdesáti vyslaných.	208
168. Rady Páně Agrikolovi na cestu k domovu. Posílení víry a důvěry cvičením. Zralost pro přijetí darů milosti.	208
169. Slova napomenutí Páně severské mládeži. Andělé. Nebe a peklo. Podstata vnitřního duchovního zraku.....	210
170. Obchodní karavana z Damašku.	212
171. Pán vysvětluje druhou kapitulu Isaiáše.....	213
172. Pán vysvětluje Isaiášovy obrazy o budoucnosti.....	215
173. O zdánlivě nespravedlivých vedeních lidí.	216
174. Výklad Isaiáše 2, 6-22. Milostivá otevření nového světla.. . . .	217

175. Vysvětlení 3. kapitoly Isaiáše. Poměry uspořádané obce...	219
176. Zhroucení falešné náboženské budovy vyloženo z Isaiáše 3, 6-27.	220
177. Dychtivost po přednosti. Hrdost a pokora.	221
178. Pán urovnává spor mezi Damasceny a hospodskými z Emaus.	222
179. Malé evangelium Damascenským.	224
180. Pán probouzí zemřelou vdovu.	225
181. Návrat na Horu Olivovou. Lenivost největším zlem.	227
182. Paměťhodný východ slunce.	230
183. Příčina vedlejších sluncí.	231
184. Pán vysvětluje zjev vedlejších sluncí	233
185. Nařízení Páně o návštěvě chrámu.	235

PÁN A JEHO ODPŮRCI

JAN - KAPITOLA 9.

186. Uzdravení slepého od narození před chrámem. - JAN 9, 1-34.	236
187. Pán mluví s uzdraveným a s farizeji. - JAN 9, 35-41.	238
188. Pán vysvětluje rozpory farizeů.	239
189. Farizeus vyvíjí svůj světový názor.	241
190. Věčný život duše.	242
191. Nový plán templářů chytit Pána.	243
192. Farizeové se pokouší chytit Pána.	244
193. Podobenství o vinařích.	246
194. Otázka farizeů o Království Božím.	248
195. Podobenství o králi a jeho svatbě.	249
196. Otázka o činžovním groši.	250
197. Ježíš a Saduceové. Sňatek v nebi.	251
198. Pán se táže farizeů, co soud! o Kristu. Podstata člověka. O trojjediné Bytosti Boží.	252
199. Řeč Páně o zákonících.	254
200. Žal Páně nad farizeji.	255
201. Pán uklidňuje lid.	256
202. Svoboda vůle člověka.	257
203. Budoucnost Jeruzalému	258
204. Pán se Svými na Hoře OLivové.	260

Z JINOŠSKÝCH LET PÁNĚ

205. Josef odpírá Řekovi své služby.	261
206. Poměr Páně jako jinocha ke kněžím.	262
207. Pán jako jinoch podává důkazy o své všemohoucnosti.	263
208. Ubytování u řeckého hospodského.	265
209. Poučení na vrchu hory.	267
210. Cesta do Tyru.	268
211. Shledání s Cyreniem.	270
212. V paláci Cyreniově.	271
213. O pravém uctívání Boha. Ježíš vzorem lidí	272
214. Svoboda vůle člověka.	273
215. Výchova lidstva.	274
216. Kritiko Římana o pozemských poměrech.	276
217. Boží úmysl s lidmi.	276
218. Sdělení duchů o onom světě.	277
219. Život Julia Cesara no onom světě.	279
220. Víra a zření.	280
221. Adam o Eva, první lidé Země. Předadamité.	281
222. Zdánlivá hodnota pokroku vnější kultury.	282
223. Cesta k duchovnímu zdokonalení.	283
224. Příchod do Nazaretu.	285

225. Smrt rabína.	286
226. Požár v domě sousedově.	287
227. Milosrdenství několika občanů.	289
228. V lese sousedově.	290
229. Radostná hostina u souseda.	291

_____ * * * _____

NÁZEV DÍLA : VELKÉ EVANGELIUM JANOVO * SEDMÝ DÍL
AUTOR : JAKOB LORBER
PŘEKLADATEL : PROF. ING. VINCENC KROUŽIL BRNO
VYDAVATEL : NAKLADATELSTVÍ * T R I G O N *
VLADISLAV ZADROBÍLEK
UMĚLECKÁ 2. 170 00 PRAHA 2
PŘIPRAVUJE : KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA - BRNO
.....: ZASTOUPENÍ ING. ARCH. ZDENĚK KRÍŽ
BOH. MARTINŮ 5. 602 00 BRNO
ROK VYDÁNÍ : 09 – 1997
PŮVODNÍ NÁZEV JOHANNES DAS GROSSE EVANGELIUM – 7. TEIL
PĚKLAV Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ
AUTORSKÁ PRÁVA: LORBER VERLAG – ING. FRIEDRICH ZLUHAN
HINDENBURGSTRASSE 3.
7120 BIETIBHEIM – BISSINGEN - BRD
TISK A
KNIŽNÍ VÝROBA * CENTA * SPOL. S R.O.
ODŠTĚPNÝ ZÁVOD BRNO
VÍDEŇSKÁ 113. – 639 00 BRNO